

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-114-19

Druk nr 3622
Warszawa, 12 lipca 2019 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Przedsiębiorczości i Technologii.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych¹⁾

-
- ¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, ustawę z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle, ustawę z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, ustawę z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, ustawę z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawę z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawę z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji i restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, ustawę z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe, ustawę z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, ustawę z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawę z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ustawę z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym, ustawę z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym, ustawę z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego, ustawę z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu, ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stocznioowego, ustawę z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, ustawę z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, ustawę z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym, ustawę z dnia 1 kwietnia 2011 r. – Prawo probiercze, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawę z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, ustawę z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, ustawę z dnia 6 lipca 2016 r. o aktywizacji przemysłu okrętowego i przemysłów komplementarnych, ustawę z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy, ustawę z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji, ustawę z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i

Art. 1. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 385⁴ dodaje się art. 385⁵ w brzmieniu:

„Art. 385⁵. Przepisy dotyczące konsumenta, zawarte w art. 385¹–385³, stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla niej charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”;

- 2) po art. 576 dodaje się art. 576^{1a} i art. 576^{1b} w brzmieniu:

„Art. 576^{1a}. Zawarte w niniejszym dziale przepisy dotyczące konsumenta, z wyjątkiem art. 558 § 1 zdanie drugie, stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Art. 576^{1b}. Przepisów art. 563 oraz art. 567 § 2 dotyczących kupującego, nie stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”;

- 3) po art. 576⁴ dodaje się art. 576⁵ w brzmieniu:

„Art. 576⁵. Przepisy dotyczące konsumenta, zawarte w niniejszym dziale, stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”;

górnictwa oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej oraz ustawę z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

- 4) w art. 981¹ w § 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) ogół praw i obowiązków współnika spółki osobowej.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 394 w § 1:
- a) po pkt 10¹ dodaje się pkt 10² w brzmieniu:
„10²) zatwierdzenie ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów;”,
- b) w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:
„13) wstrzymanie wykonania decyzji, w przypadku zawieszenia postępowania, na zgodny wniosek stron zamierzających zawrzeć ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów.”;
- 2) w art. 479³⁰ dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:
„§ 2. W przypadku zawieszenia postępowania, o którym mowa w art. 479^{30b}, sąd ochrony konkurencji i konsumentów wstrzymuje wykonanie decyzji do czasu wydania przez Prezesa Urzędu decyzji albo wykonania lub podjęcia innej czynności stosownie do okoliczności sprawy na podstawie zatwierdzonej przez sąd ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów albo uprawomocnienia się postanowienia o odmowie zatwierdzenia ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów albo podjęcia postępowania na wniosek strony. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.”;
- 3) po art. 479³⁰ dodaje się art. 479^{30a}–479^{30f} w brzmieniu:
„Art. 479^{30a}. § 1. W sprawach, o których mowa w art. 479²⁸ § 1 pkt 1, strony mogą zawrzeć ugodę w przedmiocie przyjęcia ustaleń co do sposobu jej załatwienia (ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów).
§ 2. W razie ustalenia w ugodzie w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów zasadności uwzględnienia odwołania od decyzji stwierdzającej naruszenie zakazów określonych w art. 6 ust. 1 pkt 1–6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów lub w art. 101 ust. 1 lit. a–e Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, poprzez jej uchylenie w części dotyczącej przedsiębiorcy albo zmianę w

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1467, 1499, 1544, 1629, 1637, 1693, 2385 i 2432 oraz z 2019 r. poz. 55, 60, 1043 i 1146.

taki sposób, że na przedsiębiorcę nie jest nakładana kara pieniężna, Prezes Urzędu z urzędu uchyla tę decyzję również w części dotyczącej osoby zarządzającej, o której mowa w art. 6a tej ustawy, która dopuściła do naruszenia zakazów przez tego przedsiębiorcę.

§ 3. Do ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów nie stosuje się przepisów księgi pierwszej tytułu VI działu II rozdziału 1 oddziału 1.

Art. 479^{30b}. § 1. Sąd ochrony konkurencji i konsumentów zawiesza postępowanie, na zgodny wniosek stron zamierzających zawrzeć ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, na okres do trzech miesięcy. Na zgodny wniosek stron lub z innych ważnych powodów okres zawieszenia może zostać przedłużony, jeżeli będzie to sprzyjać załatwieniu sprawy w drodze ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów.

§ 2. Jeżeli mimo upływu okresu, na który zawieszono postępowanie, nie zawarto ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, sąd ochrony konkurencji i konsumentów postanowi podjąć postępowanie z urzędu. Przed upływem okresu, na który zawieszono postępowanie, sąd ochrony konkurencji i konsumentów postanowi podjąć postępowanie:

- 1) jeżeli zawarto ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów albo
- 2) na wniosek strony.

Art. 479^{30c}. § 1. Jeżeli zawarto ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów strona niezwłocznie przekazuje ją do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, który niezwłocznie przeprowadza postępowanie w przedmiocie jej zatwierdzenia. Postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

§ 2. Na podstawie zatwierdzonej ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu uchyla lub zmienia zaskarżoną decyzję albo wykonuje lub podejmuje inną czynność stosownie do okoliczności sprawy w zakresie swojej właściwości i kompetencji.

§ 3. Sąd ochrony konkurencji i konsumentów odmawia zatwierdzenia ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w całości albo w części, jeżeli jest ona sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, a także gdy jest niezrozumiała lub zawiera sprzeczności.

§ 4. Do decyzji Prezesa Urzędu lub do innej czynności stosownej do okoliczności sprawy w zakresie w jakim odzwierciedla zatwierdzoną ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów stosuje się odpowiednio przepisy o prawomocnej decyzji.

Art. 479^{30d}. § 1. Jeżeli ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów została zatwierdzona, sąd ochrony konkurencji i konsumentów umarza postępowanie w zakresie objętym ugodą.

§ 2. Jeżeli zatwierdzona ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów dotyczy części zaskarżonej decyzji, sąd ochrony konkurencji i konsumentów w pozostałym zakresie stosuje art. 479^{31a}.

Art. 479^{30e}. § 1. Koszty postępowania, w którym zatwierdzono ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, znosi się wzajemnie, jeżeli strony nie postanowiły inaczej.

§ 2. Jeżeli zatwierdzona ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów dotyczy części zaskarżonej decyzji, w pozostałym zakresie do kosztów postępowania stosuje się przepis art. 479³⁴.

Art. 479^{30f}. W postępowaniu apelacyjnym przepisy art. 479³⁰ § 2 i art. 479^{30a}–479^{30e} stosuje się odpowiednio.”;

- 4) po art. 479⁵² dodaje się art. 479^{52a} w brzmieniu:

„Art. 479^{52a}. § 1. W sprawach, o których mowa w art. 479⁴⁶ pkt 1, strony mogą zawrzeć ugodę w przedmiocie przyjęcia ustaleń co do sposobu jej załatwienia (ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów).

§ 2. W sprawach, o których mowa w art. 479⁴⁶ pkt 1, stosuje się odpowiednio art. 479³⁰ § 2 i art. 479^{30a}–479^{30f}.”;

- 5) po art. 479⁶³ dodaje się art. 479^{63a} w brzmieniu:

„Art. 479^{63a}. § 1. W sprawach, o których mowa w art. 479⁵⁷ pkt 1, strony mogą zawrzeć ugodę w przedmiocie przyjęcia ustaleń co do sposobu jej załatwienia (ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów).

§ 2. W sprawach, o których mowa w art. 479⁵⁷ pkt 1, stosuje się odpowiednio art. 479³⁰ § 2 i art. 479^{30a}–479^{30f}.”;

- 6) po art. 479⁷⁴ dodaje się art. 479^{74a} w brzmieniu:

„Art. 479^{74a}. § 1. W sprawach, o których mowa w art. 479⁶⁸ pkt 1, strony mogą zawrzeć ugodę w przedmiocie przyjęcia ustaleń co do sposobu jej załatwienia (ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów).

§ 2. W sprawach, o których mowa w art. 479⁶⁸ pkt 1, stosuje się odpowiednio art. 479³⁰ § 2 i art. 479^{30a}–479^{30e}.”;

- 7) po art. 479⁸⁵ dodaje się art. 479^{85a} w brzmieniu:

„Art. 479^{85a}. § 1. W sprawach, o których mowa w art. 479⁷⁹ pkt 1, strony mogą zawrzeć ugodę w przedmiocie przyjęcia ustaleń co do sposobu jej załatwienia (ugoda w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów).

§ 2. W sprawach, o których mowa w art. 479⁷⁹ pkt 1, stosuje się odpowiednio art. 479³⁰ § 2 i art. 479^{30a}–479^{30f}.”;

- 8) w art. 635 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Wniosek może zgłosić każdy, kto uprawdopodobni, że jest spadkobiercą, uprawnionym do zachowku lub zapisobiercą, a ponadto wykonawca testamentu, zarządca sukcesyjny, tymczasowy przedstawiciel, współwłaściciel rzeczy, współuprawniony co do praw pozostałych po spadkodawcy, wierzyciel mający pisemny dowód należności przeciwko spadkodawcy oraz Skarb Państwa reprezentowany przez naczelnika właściwego urzędu skarbowego.”;

- 9) w art. 636¹ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd z urzędu uchyli zabezpieczenie, jeżeli ustała potrzeba zabezpieczenia, a w szczególności gdy zgłosi się spadkobierca legitymujący się prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku albo zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia w celu objęcia spadku albo wykonawca testamentu albo tymczasowy przedstawiciel lub kurator spadku w celu przejęcia zarządu majątkiem spadkowym.”;

- 10) w art. 636³ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Na żądanie spadkobiercy, zapisobiercy windykacyjnego, wykonawcy testamentu lub tymczasowego przedstawiciela notariusz sporządza protokół obejmujący wykaz inwentarza. Notariusz, przed którym złożono wykaz inwentarza, niezwłocznie przesyła wypis protokołu do sądu spadku.”;

- 11) w art. 637 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Na wniosek tego, kto uprawdopodobni, że jest spadkobiercą, uprawnionym do zachowku lub zapisobiercą, albo wykonawcy testamentu, tymczasowego przedstawiciela lub wierzyciela mającego pisemny dowód należności przeciwko spadkodawcy sąd spadku wydaje postanowienie o sporządzeniu spisu inwentarza.”;

- 12) w art. 638⁷ zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„O terminie sporządzenia spisu inwentarza komornik zawiadamia wnioskodawcę oraz uczestników postępowania o sporządzenie spisu inwentarza, a także spadkobiercę i zapisobiercę windykacyjnego, których miejsce pobytu jest znane, jak również wykonawcę testamentu, tymczasowego przedstawiciela, kuratora spadku, dozorcę i zarządcę tymczasowego, jeżeli byli ustanowieni.”;

- 13) w art. 652 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„O dokonany otwarcie i ogłoszeniu testamentu sąd spadku albo notariusz zawiadamia w miarę możliwości osoby, których rozrządzenia testamentowe dotyczą, oraz wykonawcę testamentu, tymczasowego przedstawiciela i kuratora spadku.”;

- 14) w art. 655 w § 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli po sporządzeniu spisu inwentarza zachodzi wątpliwość, czy zostały w nim zamieszczone wszystkie przedmioty należące do spadku i przedmioty zapisów windykacyjnych lub czy zamieszczone w spisie inwentarza długi spadkowe istnieją, sąd spadku z urzędu lub na wniosek spadkobiercy, zapisobiercy windykacyjnego, wykonawcy testamentu, tymczasowego przedstawiciela lub wierzyciela spadku może nakazać spadkobiercy złożenie.”;

- 15) w art. 788 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Za przejście uprawnień lub obowiązków, o których mowa w paragrafie poprzedzającym, uważa się również zmiany w prawie rozporządzania mieniem wywołane ustanowieniem zarządcy masy majątkowej, kuratora spadku lub zarządu sukcesyjnego albo powołaniem wykonawcy testamentu lub tymczasowego przedstawiciela, jak również wygaśnięciem funkcji zarządcy masy majątkowej, kuratora spadku, zarządcy sukcesyjnego, wykonawcy testamentu lub tymczasowego przedstawiciela.”;

- 16) w art. 829 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) u dłużnika pobierającego okresową stałą płacę – pieniądze w kwocie, która odpowiada niepodlegającej egzekucji części płacy za czas do najbliższego terminu wypłaty, a u dłużnika nieotrzymującego stałej płacy lub u dłużnika, będącego osobą

fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą – pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez dwa tygodnie;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314, z późn. zm.³⁾) użyte w art. 1a w pkt 10a i w pkt 19a w lit. b, w art. 28d w § 1 i w art. 56 w § 1b w pkt 1 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 4. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040 i 1043) w art. 63² w § 3 w pkt 2 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 5. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068 oraz z 2019 r. poz. 698 i 730) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 39 po ust. 7ac dodaje się ust. 7ad w brzmieniu:

„7ad. Do decyzji, o której mowa w ust. 7, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem przepisów o milczącym załatwieniu sprawy.”;

2) w art. 40 po ust. 14a dodaje się ust. 14aa w brzmieniu:

„14aa. Do decyzji, o której mowa w ust. 14a, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem przepisów o milczącym załatwieniu sprawy.”;

3) w art. 40e dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem przepisów o milczącym zakończeniu postępowania, o którym mowa w art. 122a § 2 pkt 1 tej ustawy.”.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały wymienione w Dz. U. z 2018 r. poz. 1356, 1499, 1629, 2192, 2193 i 2432 oraz z 2019 r. poz. 730.

Art. 6. W ustawie z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. z 2018 r. poz. 1267 i 2245) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą na podstawie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212 oraz z 2019 r. poz. ...) mogą wykonywać tę działalność z zachowaniem warunków określonych w niniejszej ustawie. Działalność takich osób jest zaliczana do rzemiosła.”;

2) w art. 2:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rzemiosłem jest zawodowe wykonywanie działalności gospodarczej przez:

- 1) osobę fizyczną, z wykorzystaniem zawodowych kwalifikacji tej osoby i jej pracy własnej, w imieniu własnym i na rachunek tej osoby – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, lub
- 2) wspólników spółki cywilnej osób fizycznych w zakresie wykonywanej przez nich wspólnie działalności gospodarczej – jeżeli spełniają oni indywidualnie i łącznie warunki określone w pkt 1, lub
- 3) spółkę jawną, z wykorzystaniem zawodowych kwalifikacji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lub 3, wszystkich wspólników i ich pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, lub
- 4) spółkę komandytową osób fizycznych, z wykorzystaniem zawodowych kwalifikacji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lub 3, wszystkich wspólników i ich pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, lub
- 5) spółkę komandytowo – akcyjną osób fizycznych, z wykorzystaniem zawodowych kwalifikacji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lub 3, wszystkich wspólników i ich pracy własnej – jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, lub
- 6) jednoosobową spółkę kapitałową, powstałą na podstawie art. 551 § 5 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz.

505) w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, wykonującego we własnym imieniu działalność gospodarczą, z wykorzystaniem swoich zawodowych kwalifikacji i pracy własnej – jeżeli powstała spółka jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, lub

- 7) spółkę, o której mowa w pkt 3–5, jeżeli działalność gospodarcza jest prowadzona z wykorzystaniem zawodowych kwalifikacji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lub 3, przynajmniej jednego wspólnika i jego pracy własnej, pod warunkiem że pozostałymi wspólnikami są małżonek, wstępni lub zstępni wspólnika, lub
- 8) wspólników spółki cywilnej osób fizycznych w zakresie wykonywanej przez nich wspólnie działalności gospodarczej, jeżeli działalność gospodarcza jest prowadzona z wykorzystaniem zawodowych kwalifikacji przynajmniej jednego wspólnika i jego pracy własnej, pod warunkiem, że pozostałymi wspólnikami są małżonek, wstępni lub zstępni wspólnika oraz wszyscy wspólnicy łącznie są mikro przedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Rzemieślnikiem jest osoba fizyczna, o której mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 8, oraz spółka, o której mowa w ust. 1 pkt 3–7.”;

3) w art. 3:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Dowodami kwalifikacji zawodowych w rzemiośle są:”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Informacje o dowodach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, podlegają udostępnieniu w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2018 r. poz. 647, z późn. zm.⁴⁾).”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1544, 1629 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i

„2. Osoba fizyczna, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2 i 8, oraz wspólnik spółki, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3–7, jest obowiązany wykazać się innymi dowodami kwalifikacji zawodowych niż określone w ust. 1, jeżeli z przepisów odrębnych ustaw wynika obowiązek posiadania takich kwalifikacji.”,

d) w ust. 3g pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) informuje kandydatów o wysokości opłaty za egzaminy – przy czym opłata wynosi za egzamin:

a) mistrzowski – 1 400,00 zł,

b) czeladniczy – 700,00 zł,

c) sprawdzający – 250,00 zł,

d) poprawkowy – 50% opłaty określonej w lit. a albo b;”,

e) ust. 3ga otrzymuje brzmienie:

„3ga. Opłaty, o których mowa w ust. 3g pkt 4 lit. a–c, podlegają waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli ten wskaźnik w poprzednim roku kalendarzowym wynosi co najmniej 99%.”;

4) w art. 3a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rzemieślnikowi – osobie fizycznej posiadającej znaczący i uznany dorobek zawodowy w zakresie wytwarzania lub odtwarzania przedmiotów o charakterze artystycznym lub zabytkowym, naprawy i konserwacji takich przedmiotów, naprawy i konserwacji zabytkowych obiektów budowlanych oraz świadczenia usług związanych z artystycznym zdobieniem obiektów budowlanych może zostać nadany tytuł honorowy „Mistrz Rzemiosł Artystycznych”.”;

5) w art. 4:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku śmierci osoby fizycznej posiadającej kwalifikację, o których mowa w art. 3 ust. 1, współmałżonek pozostający do chwili śmierci na jego utrzymaniu oraz małoletni zstępni mają prawo nadal wykonywać rzemiosło w warunkach i na zasadach obowiązujących tę osobę.”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Uprawnienia, o których mowa w ust. 2, przysługują także pozostającym na utrzymaniu osoby fizycznej posiadającej kwalifikację, o których mowa w art. 3 ust. 1, do chwili jej śmierci pełnoletnim zstępnym pobierającym naukę w szkołach

podstawowych, szkołach ponadpodstawowych lub wyższych przez okres pobierania przez nich nauki w tych szkołach.

5. W przypadkach gdy dany rodzaj rzemiosła może być wykonywany wyłącznie po wykazaniu się przez osobę fizyczną posiadającą kwalifikacje, o których mowa w art. 3 ust. 1, posiadaniem uprawnień zawodowych, o których mowa w art. 19 ustawy wymienionej w art. 1, małżonek lub zstępni, o których mowa w ust. 3 i 4, wykonują działalność za pośrednictwem osoby posiadającej wymagane kwalifikacje.”;

- 6) w art. 11 po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:

„3b. Izby rzemieślnicze realizują zadania określone w art. 44 ust. 3c ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 540 i 730) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 79 pkt 1c otrzymuje brzmienie:

„1c) podejmuje czynności związane z zarządem sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i z tymczasowym przedstawicielem w zakresie udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie, na zasadach określonych w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz. U. poz. 1629 oraz z 2019 r. poz. ...);”;

- 2) w dziale II tytuł rozdziału 3c otrzymuje brzmienie:

„Czynności dokonywane na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;

- 3) w art. 95z wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629)” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;

- 4) w art. 95zd w § 1:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

- „4) imię i nazwisko oraz imiona rodziców osoby powołującej zarządcę sukcesyjnego, a także jej numer PESEL, jeżeli został nadany, a także wysokość przysługującego tej osobie udziału w przedsiębiorstwie w spadku;”,
- b) pkt 6 otrzymuje brzmienie:
 - „6) wskazanie powołanego zarządcy sukcesyjnego przez podanie jego imienia i nazwiska, imion jego rodziców, numeru PESEL, jeżeli został nadany, albo daty urodzenia osoby nieposiadającej numeru PESEL, oraz adresu do doręczeń;”;
- 5) w art. 95zg w § 1:
 - a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4) imię i nazwisko oraz imiona rodziców osoby odwołującej zarządcę sukcesyjnego, a także jej numer PESEL, jeżeli został nadany, a także wysokość przysługującego tej osobie udziału w przedsiębiorstwie w spadku;”,
 - b) pkt 6 otrzymuje brzmienie:
 - „6) wskazanie odwołanego zarządcy sukcesyjnego przez podanie jego imienia i nazwiska, imion jego rodziców oraz numeru PESEL, jeżeli został nadany, albo daty urodzenia osoby nieposiadającej numeru PESEL;”;
- 6) po art. 95zk dodaje się art. 95zl w brzmieniu:

„Art. 95zl. Przepisy niniejszego rozdziału, z wyłączeniem art. 95zc § 1 pkt 6, art. 95zd § 1 pkt 8, art. 95zf § 1 pkt 5, art. 95zg § 1 pkt 8 i art. 95zi § 2 pkt 5, stosuje się odpowiednio do powołania, odwołania i rezygnacji tymczasowego przedstawiciela, o którym mowa w przepisach rozdziału 11a ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 2214 oraz z 2019 r. poz. 125 i 730) w art. 37 po ust. 1d dodaje się ust. 1e–1g w brzmieniu:

„1e. Do postępowań w sprawie wykorzystania pasa technicznego do innego celu niż określony w art. 36 ust. 2 pkt 1, dotyczących:

- 1) rozpalania ogniska na plaży,
- 2) używania pojazdu silnikowego lub zaprzęgowego lub motoroweru,
- 3) przeprowadzenia imprez, uroczystości i ceremonii bez wznoszenia obiektów tymczasowych

– stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133).

1f. Do postępowań, o których mowa w ust. 1e, nie stosuje się przepisów działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

1g. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, wzór urzędowego formularza wniosku o wydanie zgody w sprawie wykorzystania pasa technicznego do innego celu niż określony w art. 36 ust. 2 pkt 1 oraz wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosku, mając na uwadze potrzebę zapewnienia jednolitości wniosków i sprawnej realizacji zadań w tym zakresie.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w ust. 1:
 - a) w pkt 8 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
 - b) w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) przychodów z tytułu udziału w przedsiębiorstwie, w skład którego wchodzi udział zmarłego małżonka przedsiębiorcy zarządzany przez tymczasowego przedstawiciela na podstawie ustawy o zarządzie sukcesyjnym, z wyłączeniem przychodów tego przedsiębiorcy.”;
- 2) w art. 5a w pkt 45 wyrazy „art. 1” zastępuje się wyrazami „art. 1 pkt 1”;
- 3) w art. 8 dodaje się ust. 9 i 10 w brzmieniu:

„9. Zasady, o których mowa w ust. 1 i 2, nie mają zastosowania w okresie prowadzenia przedsiębiorstwa, które obejmuje udział zmarłego małżonka podatnika zarządzany przez tymczasowego przedstawiciela na podstawie ustawy o zarządzie sukcesyjnym.

10. W przypadku wskazanym w ust. 9 podatnik podlega opodatkowaniu od całości dochodu osiągniętego z tytułu prowadzenia tego przedsiębiorstwa. W tym przypadku, dla celów opodatkowania przyjmuje się, że podatnik jest właścicielem również majątku

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1540, 1552, 1629, 1669, 1693, 2073, 2126, 2159, 2192, 2193, 2215, 2242, 2244, 2245, 2246, 2429 i 2529 oraz z 2019 r. poz. 29, 271, 303, 647, 752 i 1018.

spadkowego wchodzącego w skład przedsiębiorstwa oraz innych nabytych w tym okresie składników majątku przedsiębiorstwa, w szczególności w zakresie rozliczania kosztów uzyskania przychodów, wydatków nie stanowiących kosztów uzyskania przychodów, zwolnień i ulg podatkowych oraz obniżenia dochodu, podstawy opodatkowania lub podatku.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865 i 1018) w art. 2 w ust. 1:

- 1) w pkt 6 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
- 2) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
„7) przychodów z tytułu udziału w przedsiębiorstwie w skład którego wchodzi udział zmarłego małżonka przedsiębiorcy zarządzany przez tymczasowego przedstawiciela na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2019 r. poz. 361 i 643) w art. 37 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Koncesja w zakresie określonym w ust. 1 pkt 3 tiret pierwsze i drugie jest udzielana w porozumieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który zajmuje stanowisko, mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) użyte w art. 2 w ust. 1 w pkt 2 i 2a, w ust. 2, w art. 3 w ust. 1 w pkt 6, w ust. 1a w pkt 2a i 4, w ust. 1c w pkt 2 i w art. 53 w ust. 2aa wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
- 2) w art. 45 ust. 1f otrzymuje brzmienie:

„1f. Sprawozdanie finansowe sporządza się w postaci elektronicznej oraz opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.”;

- 3) w art. 49 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku podmiotów wpisanych do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego sprawozdanie z działalności jednostki sporządza się w postaci elektronicznej oraz opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.”;

- 4) w art. 63c ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Skonsolidowane sprawozdanie finansowe sporządza się w postaci elektronicznej oraz opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.”;

- 5) art. 63k otrzymuje brzmienie:

„Art. 63k. Sprawozdanie z płatności i skonsolidowane sprawozdanie z płatności sporządza się w postaci elektronicznej oraz opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. z 2019 r. poz. 63, 730 i 1018) użyte w art. 9 w ust. 1 i w art. 12 w ust. 1c wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 14. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 i 730) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4ba:

- a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przedsiębiorstwo energetyczne świadczące usługi, o których mowa w ust. 1, przekazuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki przy użyciu formularza elektronicznego udostępnionego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 43f ust. 1, miesięczne sprawozdanie zawierające informacje o podmiotach zlecających usługi, o których mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.”,

- b) uchyla się ust. 6 i 7,

c) dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 4, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki sporządza miesięczne zestawienie danych indywidualnych zawartych w tych sprawozdaniach.

9. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udostępnia, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 43f ust. 1, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii zestawienie danych, o którym mowa w ust. 8, w terminie 45 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy obowiązek sprawozdawczy.”;

2) w art. 37 ust. 2d otrzymuje brzmienie:

„2d. Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą jest obowiązane zgłaszać Prezesowi URE zmiany danych, o których mowa w art. 35 ust. 1c pkt 4 i 5, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian.”;

3) w art. 43:

a) w ust. 4a wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,

b) po ust. 4a dodaje się ust. 4b w brzmieniu:

„4b. W okresie ważności promesy, o której mowa w ust. 4, nie można odmówić udzielenia koncesji na działalność określoną w promesie nabywcy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw, jeżeli:

- 1) przedłoży on pisemną zgodę przedsiębiorcy, któremu udzielono promesy oraz pozostałych nabywców przedsiębiorstwa na udzielenie mu koncesji na działalność określoną w promesie;
- 2) stan faktyczny lub prawny podany we wniosku o wydanie promesy nie uległ zmianie w innym zakresie.”;

4) w art. 43d:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności, przekazuje Prezesowi URE za pośrednictwem formularza udostępnionego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 43f ust. 1, miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu – w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.”,

b) uchyla się ust. 2 i 3,

c) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1, Prezes URE sporządza miesięczne zestawienie danych indywidualnych zawartych w tych sprawozdaniach.

6. Prezes URE udostępnia, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 43f ust. 1, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii, zestawienie danych, o którym mowa w ust. 5, w terminie 45 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy obowiązek sprawozdawczy.”;

5) w art. 43e:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeładunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą, a także podmiot przywożący, przekazują do Prezesa URE przy użyciu formularza elektronicznego udostępnionego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 43f ust. 1, informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury.”,

b) uchyla się ust. 2;

6) po art. 43e dodaje się art. 43f w brzmieniu:

„Art. 43f. 1. Prezes URE prowadzi system teleinformatyczny, który umożliwia:

- 1) składanie za jego pośrednictwem sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1;
- 2) składanie za jego pośrednictwem informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1;
- 3) przetwarzanie, wyszukiwanie, sortowanie, filtrowanie, przeglądanie i wydruk zgromadzonych w nim danych, a także kopiowanie danych z systemu na informatyczne nośniki danych;
- 4) dostęp organów, o których mowa w art. 4ba ust. 9 i art. 43d ust. 6, do danych zgromadzonych w systemie w zakresie, o którym mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1, a także do zestawień danych, o których mowa w art. 4ba ust. 8 i art. 43d ust. 5, oraz pobieranie tych danych i zestawień danych;
- 5) dostęp ministra właściwego do spraw finansów publicznych do danych zgromadzonych w systemie w zakresie, o którym mowa w art. 43e ust. 1, oraz do pobierania tych danych.

2. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 1, zapewnia ochronę danych zgromadzonych w tym systemie przed nieuprawnionym dostępem, przetwarzaniem oraz zmianą lub utratą danych. Administratorem danych jest Prezes URE.

3. Sprawozdania oraz informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, są składane przy użyciu formularza elektronicznego udostępnionego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w ust. 1, i opatrywane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym przez co najmniej jedną osobę uprawnioną do reprezentowania podmiotu obowiązanego do złożenia sprawozdania lub informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

4. Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia przez Prezesa URE systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 1;
- 2) sposób składania sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1, oraz informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 1;
- 3) wzory sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1, oraz informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1

– kierując się koniecznością ujednolicenia formy i sposobu przekazywania sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1, oraz informacji, o których mowa w

art. 43e ust. 1, a w przypadku sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4, mając także na względzie zakres informacji i danych, określonych w art. 4ba ust. 5.

5. Minister właściwy do spraw energii, w oparciu o wzory sprawozdań, o których mowa w ust. 4 pkt 3, sporządza wzory dokumentów elektronicznych, o których mowa w art. 3 pkt 24 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, i przekazuje je do centralnego repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.”;

7) w art. 56 w ust. 1:

a) pkt 1i i 1j otrzymują brzmienie:

„1i) nie przekazuje w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 4ba ust. 4;

1j) przekazuje sprawozdanie, o którym mowa w art. 4ba ust. 4, zawierające nieprawdziwe dane;”;

b) pkt 12b i 12c otrzymują brzmienie:

„12b) nie przekazuje w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d;

12c) przekazuje sprawozdanie, o którym mowa w art. 43d, zawierające nieprawdziwe dane;”;

8) po art. 62c dodaje się art. 62d w brzmieniu:

„Art. 62d. Od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 czerwca 2021 r.:

1) przedsiębiorstwo energetyczne świadczące usługi, o których mowa w art. 4ba ust. 1, przekazuje Prezesowi URE miesięczne sprawozdanie zawierające informacje o podmiotach zlecających usługi, o których mowa w art. 4ba ust. 1, w terminie 14 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy to sprawozdanie;

2) na wniosek Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub ministra właściwego do spraw energii, Prezes URE przekazuje kopie sprawozdań, o których mowa w pkt 1, do wnioskującego organu;

3) Prezes URE przekazuje drogą elektroniczną do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ministra właściwego do spraw energii zestawienie danych, o których mowa w art. 4ba ust. 8, w terminie 45 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy to zestawienie danych;

4) przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE miesięczne

- sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu – w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy to sprawozdanie;
- 5) na wniosek Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub ministra właściwego do spraw energii, Prezes URE przekazuje kopie sprawozdań, o których mowa w pkt 4, do wnioskującego organu;
 - 6) Prezes URE przekazuje drogą elektroniczną do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ministra właściwego do spraw energii zestawienia danych, o których mowa w art. 43d ust. 5, w terminie 45 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy to zestawienie danych.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2018 r. poz. 2142 i 2245) w art. 17c:

- 1) w ust. 5 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
- 2) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie nabywcy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw, jeżeli przedłoży on pisemną zgodę przedsiębiorcy, któremu udzielono promesy oraz pozostałych nabywców przedsiębiorstwa, na udzielenie mu tej koncesji, chyba że:

- 1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy inne niż dane osoby, która złożyła wniosek o udzielenie promesy;
- 2) nabywca przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił warunków określonych w promesie;
- 3) nabywca przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił warunków wykonywania działalności objętej koncesją;
- 4) jest to uzasadnione zagrożeniem obronności i bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1172 i 1054) w art. 49e po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Odsetek, o których mowa w ust. 1, nie nalicza się, jeżeli ich wysokość nie przekraczałaaby trzykrotności wartości opłaty pobieranej przez operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188 oraz z 2019 r. poz. 1051 i...) za traktowanie przesyłki listowej jako poleconej.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1906 i 2215 oraz z 2019 r. poz. 1074) wprowadza następujące zmiany:

1) w art. 14 w ust. 1 uchyla się pkt 3;

2) uchyla się art. 14a;

3) w art. 16:

a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) statut towarzystwa tworzącego fundusz,”,

b) uchyla się ust. 2a;

4) w art. 25:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie zmiany danych wymienionych w art. 17 ust. 1 pkt 3 fundusz składa niezwłocznie wniosek o ich wpisanie do rejestru funduszy.”,

b) uchyla się ust. 1a.

Art. 18. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, z późn. zm.⁶⁾) w art. 59c w ust. 1 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 19. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, 924 i 1018) użyte w art. 3 w pkt 16 i 17 i w art. 7a w § 2 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2243 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 326, 730, 875 i 1074.

sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 20. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300, 303 i 730) w art. 4 w pkt 2 w lit. zc wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 21. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 43) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w ust. 1:
 - a) w pkt 14 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
 - b) w pkt 15 wyrazy „art. 1” zastępuje się wyrazami „art. 1 pkt 1”;
- 2) w art. 36 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. O zmianach, o których mowa w ust. 1, 2 i 4, podatnik jest obowiązany zawiadomić naczelnika urzędu skarbowego, składając informację o zmianach we wniosku o zastosowanie karty podatkowej lub likwidacji prowadzonej działalności, według ustalonego wzoru, najpóźniej w terminie siedmiu dni od powstania okoliczności powodujących zmiany. Jeżeli zawiadomienie dotyczy zatrudnienia osoby, o której mowa w art. 25 ust. 6 pkt 2 lit. d, należy w nim również podać szczegółowy zakres czynności, które osoba ta ma wykonywać. Podatnik może złożyć informację o zmianach we wniosku o zastosowanie karty podatkowej lub likwidacji prowadzonej działalności na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647, z późn. zm.⁷⁾), zwanej dalej „ustawą o CEIDG”.”.

Art. 22. W ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji i restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 2018 r. poz. 1311 oraz z 2019 r. poz. 492) po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu:

⁷⁾ Patrz odnośnik nr 4.

„Art. 60a. 1. Do Funduszu nie stosuje się art. 113a ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi.

2. Rada Inwestorów wyraża zgodę na:

- 1) przejęcie zarządzania Funduszem przez inne towarzystwo funduszy inwestycyjnych;
- 2) przejęcie zarządzania Funduszem i prowadzenia jego spraw przez zarządzającego z UE.”.

Art. 23. W ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 792, 1669 i 2227 oraz z 2019 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) w przypadku przedsiębiorców – numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile taki numer posiada;”;
- 2) w art. 36a w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile podmiot taki numer posiada;”.

Art. 24. W ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 194) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 20 po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:
„2a. Do postępowania w sprawie wyrażenia zgody na przeprowadzenie dodatkowej gonitwy stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133).
2b. Do postępowania w sprawie wyrażenia zgody na przeprowadzenie dodatkowej gonitwy nie stosuje się przepisów działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”;
- 2) w art. 21b po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:
„3a. Do postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.
3b. Do postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową nie stosuje się przepisów działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego”;
- 3) w art. 21c po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu :

„6a. Do postępowania w sprawie udzielenia licencji na trenowanie koni stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

6b. Do postępowania w sprawie udzielenia licencji na trenowanie koni nie stosuje się przepisów działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego”;

- 4) w art. 21d po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Do postępowania w sprawie udzielenia licencji na dosiadanie (powożenie) koni stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

5b. Do postępowania w sprawie udzielenia licencji na dosiadanie (powożenie) nie stosuje się przepisów działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”;

- 5) w art. 21e po ust. 7 dodaje się ust 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. Do postępowania w sprawie udzielenia licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

7b. Do postępowania w sprawie udzielenia licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego nie stosuje się przepisów działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”.

Art. 25. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.⁸⁾) w art. 208 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego składa się w postaci papierowej w jednym egzemplarzu.”.

Art. 26. W ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2018 r. poz. 1152 i 1629) w art. 17c:

- 1) w ust. 5 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
- 2) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1356, 1479, 1564, 1590, 1592, 1648, 1722, 2161 i 2533 oraz z 2019 r. poz. 42, 412, 452, 1123 i 1211.

„6. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia zezwolenia objętego promesą następcy nabywcy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw, jeżeli przedłoży on pisemną zgodę przedsiębiorcy, któremu udzielono promesy oraz pozostałych nabywców przedsiębiorstwa na udzielenie mu tego zezwolenia.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, 55, 60 i 125) w art. 157b po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§ 1a. Do wpisu na listę stałych mediatorów stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133).

§ 1b. Sprawę wpisu na listę stałych mediatorów uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony występującej z wnioskiem o wpis na listę stałych mediatorów, jeżeli w terminie 14 dni od dnia doręczenia wniosku prezes sądu okręgowego nie wyda decyzji albo postanowienia, o których mowa w art. 122a § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 58, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, nabycia przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz. U. poz. 1629 oraz z 2019 r. poz. ...), albo sprzedaży przedsiębiorstwa, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, przedsiębiorcy posiadającego zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencję”;

2) art. 13a otrzymuje brzmienie:

„Art. 13a. Do licencji wspólnotowej oraz zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w art. 42 ust. 1

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 60, 125, 690, 730, 1130 i 1180.

albo 5 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw, nie stosuje się przepisów art. 43 ust. 2 i 3 oraz art. 45d ust. 2 i 3 tej ustawy. Decyzję w sprawie przeniesienia licencji wspólnotowej albo zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.”;

3) w art. 16:

- a) w ust. 6 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
- b) w ust. 7 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 29. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499, 399 i 959) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 37an:

- a) w ust. 5 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
- b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie nabywcy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw, jeżeli przedłoży on pisemną zgodę przedsiębiorcy, któremu udzielono promesy oraz pozostałych nabywców przedsiębiorstwa na udzielenie mu tego zezwolenia, chyba że:

- 1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy inne niż dane osoby, która złożyła wniosek o udzielenie promesy albo
- 2) nabywca przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o udzielenie zezwolenia, nie spełnił wszystkich warunków podanych w promesie, albo
- 3) nabywca przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o udzielenie zezwolenia, nie spełnia warunków wykonywania działalności objętej zezwoleniem, albo

- 4) jest to uzasadnione zagrożeniem obronności lub bezpieczeństwa państwa lub innego ważnego interesu publicznego.”;
- 2) w art. 104 w ust. 1a w pkt 2 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 30. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629 i 1637 oraz z 2019 r. poz. 235 i 730) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:

„Art. 31a. 1. Próby w locie nowo wybudowanego statku powietrznego, który nie został wpisany do rejestru cywilnych statków powietrznych, mogą być wykonane jeżeli statek powietrzny posiada znaki rozpoznawcze.

2. Prezes Urzędu na wniosek organizacji produkującej przyznaje, w drodze decyzji administracyjnej, znaki rozpoznawcze lub grupę znaków rozpoznawczych dla statków powietrznych, o których mowa w ust. 1.

3. Warunkiem przyznania znaków rozpoznawczych lub grupy znaków rozpoznawczych jest posiadanie przez organizację produkującą ważnego certyfikatu upoważniającego do wykonywania działalności w lotnictwie cywilnym w zakresie produkcji statków powietrznych.

4. Prezes Urzędu prowadzi wykaz znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne, o których mowa w ust. 1.”;

- 2) w art. 37 w ust. 3 uchyla się pkt 5;

- 3) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki prowadzenia rejestru statków, tryb składania wniosków o wpis do rejestru statków, zgłaszania zmiany danych rejestrowych, a także wzór świadectwa rejestracji oraz warunki jego ważności, z uwzględnieniem w szczególności rodzaju i charakterystyki statku powietrznego;
- 2) znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy umieszczane na statkach powietrznych, z uwzględnieniem ich opisu, sposobu i miejsca ich umieszczania;
- 3) sposób prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków, w tym dane zamieszczane w wykazie, z uwzględnieniem możliwości weryfikacji tego wykazu.”;
- 4) w art. 95a w ust. 3 pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

- „8) informację o rodzajach szkoleń, jakie będą prowadzone przez przedsiębiorcę;
 - 9) oświadczenie, że wnioskodawca zawrze umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z działalnością w zakresie prowadzonego szkolenia od jej rozpoczęcia;”;
- 5) w art. 175 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) przedsiębiorcy cofnięto zezwolenie na ten sam rodzaj działalności w okresie ostatnich 5 lat przed złożeniem wniosku, z wyłączeniem przypadku cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 173 ust. 1 pkt 2, z przyczyn, o których mowa w ust. 4 pkt 2;”;
- 6) art. 176a otrzymuje brzmienie:
- „Art. 176a. Prezes Urzędu wydaje zezwolenie na kategorie usług, o których mowa w art. 176, lub rodzaje usług w poszczególnych kategoriach, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 182.”;
- 7) w art. 185 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 31. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 498 i 912) w art. 7 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 32. W ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1530, z późn. zm.¹⁰⁾) w art. 42:

- 1) w ust. 2 uchyla się pkt 5d;
- 2) uchyla się ust. 14.

Art. 33. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2018 r. poz. 2174, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 w pkt 38 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2161, 2203, 2193, 2245 oraz z 2019 r. poz. 525;

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2193, 2215, 2244, 2354, 2392 i 2433 oraz z 2019 r. poz. 675 i 1018.

2) w art. 33a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podatnik zarejestrowany jako podatnik VAT czynny może rozliczyć kwotę podatku należnego z tytułu importu towarów w deklaracji podatkowej składanej za okres, w którym powstał obowiązek podatkowy z tytułu importu tych towarów.”,

b) w ust. 2:

– w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„przedstawienia przez podatnika naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, wydanych nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dokonaniem importu.”,

– dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) dokonywania zgłoszeń celnych przez przedstawiciela bezpośredniego lub pośredniego w rozumieniu przepisów celnych.”,

c) po ust. 2b dodaje się ust. 2c i 2d w brzmieniu:

„2c. Naczelnikiem urzędu celno-skarbowego, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, jest naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania podatnika, a w przypadku podatników nieposiadających siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium kraju – Naczelnik Dolnośląskiego Urzędu Celno-Skarbowego we Wrocławiu.

2d. Warunku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, nie stosuje się, jeżeli podatnik posiada status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego lub posiada pozwolenie na stosowanie uproszczenia, o którym mowa w art. 166 oraz art. 182 unijnego kodeksu celnego.”,

d) uchyla się ust. 4,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku, gdy zgłoszenie celne dotyczące towarów, o których mowa w ust. 1, jest dokonywane przez przedstawiciela pośredniego w rozumieniu przepisów celnych, uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje podatnikowi na rzecz którego jest składane zgłoszenie celne. Przepisy ust. 2–3 stosuje się odpowiednio.”,

f) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku, gdy zgłoszenie celne dotyczące towarów, o których mowa w ust. 1, jest dokonywane przez przedstawiciela bezpośredniego lub pośredniego w rozumieniu przepisów celnych, przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio, z tym że

obowiązek zapłaty kwoty podatku wraz z odsetkami ciąży solidarnie na podatniku oraz na działającym na jego rzecz przedstawicielu.”,

g) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Obowiązek zapłaty kwoty podatku wraz z odsetkami, o którym mowa w ust. 8, nie ciąży na przedstawicielu, który działa na rzecz podatnika:

- 1) o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 i 2, posiadającego status upoważnionego przedsiębiorcy w rozumieniu art. 38 unijnego kodeksu celnego lub
- 2) który posiada pozwolenie na stosowanie uproszczenia, o którym mowa w art. 166 oraz art. 182 unijnego kodeksu celnego.”,

h) uchyla się ust. 12;

3) w art. 96 uchyla się ust. 7a;

4) w art. 99:

a) w ust. 3a w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) którzy w danym kwartale dokonali importu towarów na zasadach określonych w art. 33a ust. 1.”,

b) po ust. 3c dodaje się ust. 3d w brzmieniu:

„3d. W przypadku importu towarów, o którym mowa w ust. 3a pkt 3, podatnik, o którym mowa w ust. 2 i 3, jest obowiązany do składania deklaracji podatkowych za okresy miesięczne począwszy od rozliczenia za pierwszy miesiąc kwartału:

- 1) w którym dokonał tego importu – jeżeli nastąpiło to w pierwszym lub drugim miesiącu kwartału; w przypadku gdy dokonanie tego importu nastąpiło w drugim miesiącu kwartału, deklaracja za pierwszy miesiąc kwartału jest składana w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po drugim miesiącu kwartału;
- 2) następujący po kwartale, w którym dokonał tego importu – jeżeli dokonanie tego importu nastąpiło w trzecim miesiącu kwartału.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Podatnicy, którzy dokonali importu towarów na zasadach określonych w art. 33a ust.1, mogą składać deklaracje podatkowe za okresy kwartalne na zasadach przewidzianych w ust. 2 i 3, nie wcześniej jednak niż po upływie 12 miesięcy następujących po ostatnim miesiącu kwartału, w którym dokonali tego importu.”.

Art. 34. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 850) w art. 40a w ust. 1 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym

przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 35. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355, z późn. zm.¹²⁾) w art. 208w w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) statut towarzystwa oraz oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego;”.

Art. 36. W ustawie z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458, 1669, 1693 i 2192 oraz z 2019 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w ust. 1, wykonanie wiążącej ugody.”;

2) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych dokonanie wydatku ze środków publicznych na podstawie wiążącej ugody.”;

3) w art. 15 ust 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych zaciągnięcie lub zmiana zobowiązania na podstawie ugody zawartej zgodnie z przepisami prawa.”.

Art. 37. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 31) w art. 2 w pkt 11 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 38. W ustawie z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 268) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek o wpis składa się na informatycznym nośniku danych albo przy użyciu elektronicznej skrzynki podawczej ministra właściwego do spraw rynków rolnych.”.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2215, 2243 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 730 i 875.

Art. 39. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1000) w załączniku do ustawy w części I:

- 1) w ust. 36:
 - a) uchyla się pkt 9,
 - b) w kolumnie 4 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) dokonanie wpisu do rejestru operatorów pocztowych”;
- 2) w ust. 53 w kolumnie 4 dodaje się pkt 8 w brzmieniu:
„8) decyzja w sprawie wpisu do rejestru dostawcy usług zaufania lub kwalifikowanej usługi zaufania”.

Art. 40. W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323) w art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Producenci i handlowcy są obowiązani do przedstawiania ministrowi właściwemu do spraw energii co roku informacji o poniesionych w poprzednim roku kalendarzowym kosztach tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw w terminie do dnia 1 marca.”.

Art. 41. W ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 883 oraz z 2019 r. poz. 55, 730 i 912) w art. 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do wniosku należy dołączyć dokumenty potwierdzające spełnienie wymogów, określonych w art. 3 ust. 1 pkt 1, 4 i 6, oświadczenia wnioskodawcy, że ma on pełną zdolność do czynności prawnych oraz że nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.”.

Art. 42. W ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2018 r. poz. 1259) w art. 4:

- 1) w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki cywilnej – kopię umowy tej spółki;”;
- 2) uchyla ust. 4a.

Art. 43. W ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2018 r. poz. 151 i 1669) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6:

a) w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) osoby podejmujące lub wykonujące prace, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, nieposiadające aktualnego orzeczenia lekarskiego o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku osób poszukujących zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, przy wykonywaniu której istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, badanie sanitarno-epidemiologiczne jest wykonywane na wniosek tej osoby. Osoba poddająca się badaniu wskazuje jakiego rodzaju prac ma dotyczyć badanie sanitarno-epidemiologiczne i wydawane na jego podstawie orzeczenie lekarskie dla celów sanitarno-epidemiologicznych.”;

2) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. 1. Badania lekarskie u osób, o których mowa w art. 6 ust. 1 i ust. 2a, przeprowadzają lekarze podstawowej opieki zdrowotnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 359), lub lekarze wykonujący zadania służby medycyny pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1175).

2. Lekarze, o których mowa w ust. 1, wydają oraz przekazują osobie badanej, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5 i ust. 2a, oraz pracodawcy albo osobie zlecającej wykonanie prac orzeczenie lekarskie:

- 1) o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby;
- 2) o czasowych lub trwałych przeciwwskazaniach do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby.

3. Lekarze, o których mowa w ust. 1, wpisują treść orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w ust. 2, do karty badań do celów sanitarno-epidemiologicznych.

4. Badania laboratoryjne u osób, o których mowa w art. 6 ust. 1 i ust. 2a, przeprowadzają, akredytowane w zakresie przedmiotu badania na podstawie przepisów

ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, laboratoria:

- 1) Państwowej Inspekcji Sanitarnej, Państwowej Inspekcji Sanitarnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Wojskowej Inspekcji Sanitarnej lub inne laboratoria, na podstawie umów zawieranych z tymi organami;
- 2) jednostek właściwych w zakresie chorób płuc i gruźlicy, w przypadku badań w kierunku gruźlicy, na podstawie umów zawieranych z właściwymi miejscowo organami, o których mowa w pkt 1.

5. Organy, o których mowa w ust. 4 pkt 1, dokonują wyboru laboratoriów na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych, z wyłączeniem laboratoriów tych organów.”;

- 3) w art. 8 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Koszty badań sanitarno-epidemiologicznych wykonywanych u osób, o których mowa w art. 6 ust. 2a, są finansowane przez osobę wnioskującą o ich przeprowadzenie.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 864 i 1123) użyte w art. 13 w ust. 1 w pkt 14, w art. 16 w ust. 4 i 4c, w art. 19 w ust. 2a i w art. 130 w ust. 4b, 5 i 6 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 45. W ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stocznioowego (Dz. U. z 2016 r. poz. 592) w art. 89 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Zgłoszenia wierzytelności dokonuje się na piśmie, w jednym egzemplarzu.”.

Art. 46. W ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2335) w art. 26 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Zgłoszenie powinno zawierać dane, o których mowa w art. 25 ust. 2 i 5, egzemplarzy wzoru znaku o wymiarach nie większych niż 5 cm x 5 cm.”.

Art. 47. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2386 oraz z 2019 r. poz. 326, 730, 895 i 1018) w art. 13aa w ust. 1 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 48. W ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 847) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 71 w ust. 1a wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
- 2) po art. 91 dodaje się art. 91a w brzmieniu:

„Art. 91a. Do kar pieniężnych określonych w art. 89 nie mają zastosowania przepisy art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212 oraz z 2019 r. poz. ...)”.

Art. 49. W ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2018 r. poz. 1263 i 1669) w art. 4 po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4c w brzmieniu:

„4a. Do wpisu do ewidencji uczniowskich klubów sportowych stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133).

4b. Sprawę wpisu uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony występującej z wnioskiem o wpis, jeżeli w terminie 30 dni od daty doręczenia wniosku właściwemu terytorialnie staroście, organ ten nie wyda decyzji o wpisie, albo decyzji o odmowie wpisu.

4c. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej określi, w drodze rozporządzenia, wzór urzędowego formularza wniosku o zatwierdzenie statutu lub jego zmiany, mając na uwadze potrzebę zapewnienia jednolitości wniosków i sprawnej realizacji zadań w tym zakresie.”.

Art. 50. W ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 2016 i 2435 oraz z 2019 r. poz. 730) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 28 uchyla się ust. 7;
- 2) w art. 30:
 - a) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania, a w przypadku osoby prawnej nazwę i siedzibę przedsiębiorcy, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym;”,
 - b) w ust. 3 uchyla się pkt 5.

Art. 51. W ustawie z dnia 1 kwietnia 2011 r. – Prawo probiercze (Dz. U. z 2019 r. poz. 129) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 19 w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) numer identyfikacji podatkowej (NIP) – w przypadku podmiotów i wytwórców, o których mowa w art. 18 ust. 2, o ile taki numer posiadają;”;
- 2) w art. 34 w ust. 4 uchyla się pkt 4.

Art. 52. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2019 r. poz. 868 i 1214) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 49a:
 - a) ust. 8 otrzymuje brzmienie:
„8. Do wniosku o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego dołącza się dowody istnienia określonych w nim okoliczności, w szczególności wyciągi z odpowiednich rejestrów. Wniosek składa się w 3 egzemplarzach.”;
 - b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:
„10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje niezwłocznie Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefowi Agencji Wywiadu wnioski o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego, w celu przedstawienia opinii w zakresie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.”;
- 2) w art. 49b ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W przypadku gdy nastąpiła zmiana danych, o których mowa w art. 49a ust. 7 pkt 1–5, podmiot, na rzecz którego została wydana decyzja o uzyskaniu pozytywnej oceny z postępowania kwalifikacyjnego, jest obowiązany, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zdarzenia powodującego zmianę danych, powiadomić ministra właściwego do spraw środowiska o tej zmianie. Do powiadomienia dołącza się dowody istnienia określonych w nim okoliczności, w szczególności wyciągi z odpowiednich rejestrów, w 3 egzemplarzach.”;
- 3) w art. 93:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Dokumentację geologiczną, o której mowa w art. 88 ust. 2 pkt 1–3, przedkłada się właściwemu organowi administracji geologicznej w 4 egzemplarzach w postaci papierowej oraz w 4 egzemplarzach w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.”;
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dokumentację geologiczną, o której mowa w art. 88 ust. 2 pkt 1–3 dotyczącą wyłącznie obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej, przedkłada się właściwemu organowi administracji geologicznej w 2 egzemplarzach w postaci papierowej oraz w 2 egzemplarzach w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.”,

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Dokumentację geologiczną, o której mowa w art. 88 ust. 2 pkt 4, sporządza się w 3 egzemplarzach w postaci papierowej oraz w 3 egzemplarzach w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych, w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia prac, i przekazuje się odpowiednio organowi, który udzielił koncesji, zatwierdził projekt robót geologicznych lub któremu zgłoszono projekt robót geologicznych.”,

d) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Dokumentację geologiczną, o której mowa w art. 88 ust. 2 pkt 4 dotyczącą wyłącznie obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej, sporządza się w 1 egzemplarzu w postaci papierowej oraz w 1 egzemplarzu w postaci elektronicznej na informatycznym nośniku danych, w terminie 6 miesięcy od dnia zakończenia prac, i przekazuje się odpowiednio organowi, który udzielił koncesji, zatwierdził projekt robót geologicznych lub któremu zgłoszono projekt robót geologicznych.”.

Art. 53. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 659 i 730) w art. 128:

1) w ust. 1:

a) uchyla się pkt 1,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w poszczególnych miesiącach danego roku – w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku;”;

2) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się także w przypadku, gdy biuro usług płatniczych, w tym także przez swoich agentów, w danym okresie nie wykonało żadnej transakcji płatniczej, z wyjątkiem przypadku, gdy osoba prowadząca działalność gospodarczą w charakterze biura usług płatniczych w danym okresie miała zawieszoną działalność gospodarczą.”.

Art. 54. W ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188 oraz z 2019 r. poz. 1051) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 9:
 - a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oznaczenie formy prawnej przedsiębiorcy oraz numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym lub w innym właściwym rejestrze, o ile przedsiębiorca taki numer posiada;”;
 - b) w ust. 2 uchyla się pkt 3;
- 2) w art. 11 w pkt 2 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) niewypełnienia przez operatora pocztowego obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 43 ust. 1 lub 5a, przez dwa kolejne lata.”;
- 3) w art. 43 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Operator pocztowy, który w poprzednim roku nie wykonywał działalności pocztowej, składa w terminie do dnia 31 marca oświadczenie o niewykonywaniu tej działalności wraz z informacjami, o których mowa w ust. 2 pkt 2–4, 9 i 10.”;
- 4) w art. 83:
 - a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Operator pocztowy, z zastrzeżeniem ust. 4 pkt 2, jest obowiązany posiadać aktualne i uzgodnione plany działania w sytuacjach kryzysowych, stanach nadzwyczajnych oraz w przypadkach bezpośrednich zagrożeń dla jego zasobów wykorzystywanych do świadczenia usług pocztowych lub utrzymania ciągłości świadczonych usług pocztowych, zwanych dalej „sytuacjami szczególnego zagrożenia”, uwzględniające obszar wykonywanej działalności pocztowej, w których określa w szczególności:”;
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia:

 - 1) określi:
 - a) rodzaje, zawartość oraz tryb sporządzania i aktualizacji planów,
 - b) organy uzgadniające plany oraz zakres tych uzgodnień,
 - c) rodzaje operatorów pocztowych obowiązanych do uzgadniania zawartości planów,
 - 2) może określić rodzaje działalności pocztowej lub rodzaje operatorów pocztowych niepodlegających obowiązkowi sporządzania planu

– mając na uwadze zakres i obszar wykonywanej działalności pocztowej, wielkość operatora pocztowego i jego znaczenie dla gospodarki, obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, a także wymagania dotyczące planów, o których mowa w ust. 1.”;

5) w art. 126:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nie udziela informacji lub nie dostarcza dokumentów, o których mowa w art. 10 ust. 1, art. 43 ust. 1, 5 i 5a, art. 50, art. 86 ust. 1, art. 119a ust. 4;”,

b) w ust. 2:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) składa nieprawdziwe lub niepełne zgłoszenie, o którym mowa w art. 10 ust. 1, sprawozdanie, o którym mowa w art. 43 ust. 1 i 5, oświadczenie, o którym mowa w art. 43 ust. 5a, informację, o której mowa w art. 50, dane, o których mowa w art. 86 ust. 1, informacje, o których mowa w art. 119a ust. 4;”,

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) składa z naruszeniem terminu zgłoszenie, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3, sprawozdanie, o którym mowa w art. 43 ust. 1 i 5, oświadczenie, o którym mowa w art. 43 ust. 5a, informację, o której mowa w art. 50.”.

Art. 55. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2019 r. poz. 134 i 730) po art. 38 dodaje się art. 38a w brzmieniu:

„Art. 38a. Przepisy dotyczące konsumenta zawarte w niniejszym rozdziale stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”.

Art. 56. W ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389 oraz z 2019 r. poz. 42, 60 i 730) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. 1. Operator systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego oraz operator systemu dystrybucyjnego gazowego, do których sieci została przyłączona instalacja, o

której mowa w art. 20 ust. 1, przekazują Dyrektorowi Generalnemu KOWR sprawozdania półroczne zawierające informacje dotyczące odpowiednio:

- 1) ilości energii elektrycznej z biogazu rolniczego wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej należącej do operatora tej sieci przez poszczególnych wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji,
- 2) ilości biogazu rolniczego wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej gazowej należącej do operatora tej sieci przez poszczególnych wytwórców biogazu rolniczego w mikroinstalacji biogazu rolniczego,
- 3) wykazu wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji albo wytwórców biogazu rolniczego w mikroinstalacji biogazu rolniczego

– w terminie do końca miesiąca następującego po upływie półrocza.

2. Na podstawie sprawozdań półrocznych, o których mowa w ust. 1, Dyrektor Generalny KOWR, w terminie 75 dni od dnia zakończenia półrocza, sporządza zbiorczy raport, który zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa, z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych.”.

Art. 57. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2019 r. poz. 795 i 730) w art. 167:

- 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bezskuteczne są czynności prawne odpłatne dokonane przez podmiot w terminie 6 miesięcy przed wszczęciem przymusowej restrukturyzacji z:

- 1) jego właścicielami, ich reprezentantami lub ich małżonkami,
- 2) jego reprezentantami i ich małżonkami,
- 3) podmiotem dominującym, zależnym, powiązanym, w szczególności poprzez pozostawanie z podmiotem w tej samej grupie,
- 4) właścicielami, reprezentantami lub ich małżonkami, którzy pozostają w takiej relacji z podmiotem, o którym mowa w pkt 3

– jeżeli w wyniku tej czynności doszło do pokrzywdzenia podmiotu, wobec którego Fundusz wydał decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.”;

- 2) uchyla się ust. 2.

Art. 58. W ustawie z dnia 6 lipca 2016 r. o aktywizacji przemysłu okrętowego i przemysłów komplementarnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 471) w art. 2 w ust. 1 w pkt 6 wyrazy

„o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

Art. 59. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2018 r. poz. 2268 oraz z 2019 r. poz. 125 i 534) po art. 424 dodaje się art. 424a w brzmieniu:

„Art. 424a. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do zgłoszeń wodnoprawnych stosuje się przepisy działu II rozdziału 8a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”.

Art. 60. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Jeżeli przedsiębiorca wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej narusza przepisy prawa związane z wykonywaną działalnością gospodarczą w okresie 12 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej po raz pierwszy albo ponownie po upływie co najmniej 36 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia, a właściwy organ wszczyna w związku z tym naruszeniem postępowanie:

1) mandatowe albo

2) w sprawie nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej

– przed nałożeniem na przedsiębiorcę grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożeniem na niego lub wymierzeniem mu administracyjnej kary pieniężnej organ ten wzywa, w drodze postanowienia, przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym przez siebie terminie.

2. W przypadku postępowania mandatowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, funkcjonariusz, inspektor lub przedstawiciel właściwego organu może odebrać od przedsiębiorcy pisemne oświadczenie, w którym przedsiębiorca ten zobowiązuje się do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym przez funkcjonariusza, inspektora lub przedstawiciela terminie. W takim przypadku właściwy organ nie wzywa przedsiębiorcy do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń. Jeżeli przedsiębiorca odmawia złożenia pisemnego oświadczenia, przepisu ust. 1 nie stosuje się.

3. Jeżeli przedsiębiorca usunie stwierdzone naruszenia przepisów prawa oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w wyznaczonym terminie, o którym mowa w ust. 1 lub 2:

- 1) właściwy organ, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia na niego lub wymierzenia mu administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, albo
- 2) przedsiębiorca nie podlega karze za popełnione wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, stanowiące stwierdzone naruszenie przepisów prawa.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli naruszenia przepisów prawa lub ich skutki rozpoczęły się w trakcie okresu, o którym mowa w ust. 1, i trwają one dalej także po upływie tego okresu.

5. Właściwy organ, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia na przedsiębiorcę lub wymierzenia mu administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu także w przypadku, gdy przedsiębiorca ten dobrowolnie usunął naruszenia prawa oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w okresie, o którym mowa w ust. 1, jeszcze przed wezwaniem tego organu, o którym mowa w ust. 1, oraz powiadomił organ o usunięciu naruszeń oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły.

6. W przypadku, gdy przedsiębiorca dobrowolnie usunął naruszenia przepisów prawa, będące wykroczeniami lub wykroczeniami skarbowymi, oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, w okresie, o którym mowa w ust. 1, jeszcze przed wezwaniem właściwego organu, o którym mowa w ust. 1, lub przed złożeniem pisemnego oświadczenia, o którym mowa w ust. 2, oraz powiadomił właściwy organ lub funkcjonariusza, inspektora lub przedstawiciela tego organu o usunięciu naruszeń oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, organ nie nakłada na niego grzywny w drodze mandatu karnego. Jeżeli w związku z usuniętymi naruszeniami dochodzi do wszczęcia postępowania sądowego, sąd odstępuje od wymierzenia kary grzywny przedsiębiorcy, w przypadku, gdy jej wysokość nie przekraczałaby maksymalnej wysokości kary grzywny, która mogłaby zostać nałożona w postępowaniu mandatowym.

7. Przepisów ust. 1 pkt 1, ust. 2, ust. 3 pkt 2 oraz ust. 6 nie stosuje się, jeżeli kara grzywny w drodze mandatu karnego nakładana jest w wyniku przeprowadzenia kontroli drogowej.

8. Przepisów ust. 1–3, 5 oraz 6 nie stosuje się, jeżeli:

- 1) naruszenie dotyczy przepisów prawa, które zostały naruszone przez przedsiębiorcę w przeszłości, lub

- 2) naruszenie przepisów prawa jest rażące, lub
- 3) nie jest możliwe usunięcie naruszeń przepisów prawa lub gdy wywołały one nieodwracalne skutki, lub
- 4) konieczność nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wynika z ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej, lub
- 5) naruszenie przepisów prawa polega na prowadzeniu działalności gospodarczej pomimo braku uzyskania wymaganych prawem koncesji, zezwolenia lub wpisu do rejestru działalności regulowanej lub na działaniu bez uzyskania wcześniejszej zgody, zezwolenia lub pozwolenia właściwego organu na to działanie, jeżeli przepisy przewidują obowiązek ich uzyskania, lub na działaniu niezgodnym z taką zgodą, zezwoleniem lub pozwoleniem, lub
- 6) przepisy odrębne przewidują nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożenie lub wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej za niewykonanie zaleceń pokontrolnych.

9. Jeżeli:

- 1) właściwy organ nakłada na przedsiębiorcę grzywnę w drodze mandatu karnego z naruszeniem przepisów ust. 1–3, ust. 6 zdanie pierwsze lub ust. 8, oraz
 - 2) przedsiębiorca odmawia przyjęcia mandatu karnego, oraz
 - 3) przedsiębiorca niezwłocznie usunie stwierdzone naruszenia przepisów prawa oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły
- sąd odstępuje od wymierzenia kary.

10. Przesłanki odstąpienia od nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej lub od wymierzenia kary grzywny wobec przedsiębiorców:

- 1) niewpisanych do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, lub
- 2) wpisanych do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i naruszających przepisy prawa związane z wykonywaną działalnością gospodarczą:
 - a) po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, chyba że przedsiębiorca usunął stwierdzone naruszenia przepisów prawa oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, zgodnie z ust. 3, lub
 - b) w okresie, o którym mowa w ust. 1, w przypadkach, o których mowa w ust. 4, 7 i 8

- określają odrębne przepisy.”;
- 2) w art. 25 w ust. 2 w pkt 8 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
 - 3) w art. 48 w ust. 3 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) imię, nazwisko oraz podpis osoby upoważnionej do zawiadomienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji.”;
 - 4) w art. 58 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) ponowna kontrola jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w celu sprawdzenia wykonania zaleceń pokontrolnych organu lub wykonania decyzji lub postanowień nakazujących usunięcie naruszeń prawa, w związku z przeprowadzoną kontrolą, albo do sprawdzenia wykonania wezwania, o którym mowa w art. 21a ust. 1, zobowiązania, o którym mowa w art. 21a ust. 2, lub weryfikacji powiadomienia, o którym mowa w art. 21a ust. 5 lub 6;”.

Art. 61. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. poz. 647, z późn. zm.¹³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 w ust. 2:
 - a) w pkt 19 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
 - b) w pkt 21:
 - w lit. e wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
 - część wspólna otrzymuje brzmienie:
„– oraz dacie, z którą zarządca sukcesyjny przestał pełnić tę funkcję z powodów wskazanych w lit. a–c i e albo dacie złożenia przez zarządcę sukcesyjnego oświadczenia o rezygnacji, w przypadku wskazanym w pkt d;”;
 - c) pkt 22 otrzymuje brzmienie:

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1544, 1629 i 2244 oraz z 2019 r. poz. 60 i 730.

- „22) informacja o powołaniu kolejnego zarządcy sukcesyjnego, w przypadkach, o których mowa w pkt 21 oraz o dacie powołania kolejnego zarządcy sukcesyjnego;”;
- 2) w art. 6 w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) żądanie przyjęcia oświadczenia o wyborze przez przedsiębiorcę formy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych albo wniosku o zastosowanie opodatkowania w formie karty podatkowej albo rezygnacji z wybranej formy opodatkowania lub informacji o zmianach we wniosku o zastosowanie karty podatkowej lub likwidacji prowadzonej działalności opodatkowanej w formie karty podatkowej;”;
- 3) w art. 22 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. CEIDG przekazuje do właściwego naczelnika urzędu skarbowego, drogą elektroniczną, informacje, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 18 i 19, oraz zmiany tych informacji, nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu uzyskania informacji lub jej zmiany.”;
- 4) w art. 23:
- a) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
- „Informację o powołaniu pierwszego zarządcy sukcesyjnego oraz informacje, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 21 lit. c i d, pkt 22 i 24, notariusz zgłasza niezwłocznie do CEIDG za pośrednictwem formularza dostępnego na stronie internetowej CEIDG lub innego zintegrowanego z CEIDG systemu teleinformatycznego, nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu:”;
- b) w ust. 5 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
- c) dodaje się ust. 7 i 8 w brzmieniu:
- „7. Informacje, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 20, podlegają wpisowi z urzędu do CEIDG. W przypadku, gdy zarząd sukcesyjny zostaje ustanowiony na podstawie:
- 1) art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw – wpisu dokonuje się po uzyskaniu z rejestru PESEL informacji o śmierci

przedsiębiorcy, a jeżeli przedsiębiorca nie posiadał numeru PESEL – po uzyskaniu wiarygodnej informacji o fakcie i dacie jego śmierci;

- 2) art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw – wpisu dokonuje się po zgłoszeniu przez notariusza powołania zarządcy sukcesyjnego.

8. Informacje, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 21 lit. d w zakresie daty, z którą zarządca sukcesyjny przestał pełnić funkcję, podlegają wpisowi z urzędu do CEIDG niezwłocznie po dokonaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 1 lub 3.”;

- 5) w art. 39 po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Zakończenie publikacji informacji, o których mowa w art. 38, następuje automatycznie w przypadku uwidocznienia we wpisie informacji o zgonie lub znalezieniu zwłok.”;

- 6) w art. 44:

- a) w ust. 1:

- w pkt 6 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
- w pkt 7 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
- w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) uzyskania i utraty kwalifikacji zawodowych potwierdzonych dyplomem mistrza lub świadectwem czeladniczym, o którym mowa w art. 3 ust 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. z 2018 r. poz. 1267 i 2245 oraz z 2019 r. poz. ...) wydanym przez izbę rzemieślniczą.”,

- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1–7, są przekazywane do CEIDG przez odpowiednie organy koncesyjne, organy prowadzące rejestry działalności regulowanej oraz organy właściwe do spraw zezwoleń, nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu uzyskania informacji o prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy, której dotyczą, wraz z podaniem daty uprawomocnienia się rozstrzygnięcia i znaku sprawy. Jeżeli sprawa była rozstrzygana w drodze decyzji,

której nadano rygor natychmiastowej wykonalności, organy te przekazują informacje nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu nadania rygoru natychmiastowej wykonalności. CEIDG udostępnia te informacje nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu ich otrzymania. Przepisy art. 8 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.”,

- c) w ust. 3a wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
- d) w ust. 3b wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”,
- e) po ust. 3b dodaje się ust. 3c–3f w brzmieniu:

„3c. Informacje, o których mowa w ust 1 pkt 8, są przekazane do CEIDG przez izby rzemieślnicze, o których mowa w art. 7 ust 3 pkt 3 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle, za pośrednictwem formularza dostępnego na stronie internetowej CEIDG lub za pośrednictwem innego zintegrowanego z CEIDG systemu teleinformatycznego w terminie 14 dni roboczych od dnia uzyskania dyplomu mistrza lub świadectwa czeladniczego w zawodzie odpowiadającym danemu rodzajowi rzemiosła lub w terminie 14 dni od dnia cofnięcia uprawnień w przypadku utraty kwalifikacji zawodowych. Przepisy art. 8 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

3d. Formularz, o którym mowa w ust. 3c, zawiera:

- 1) datę egzaminu;
- 2) nazwę izby rzemieślniczej;
- 3) wskazanie tytułu (mistrza lub czeladnika) i nazwę zawodu oraz symbol cyfrowy zawodu ustalony w klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy, o ile jest to możliwe;
- 4) datę cofnięcia uprawnienia w przypadku utraty kwalifikacji zawodowych rzemieślnika.

3e. Informacje, o których mowa w ust 1 pkt 8, są przekazywane do CEIDG w zakresie przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą lub posiadających zawieszoną działalność gospodarczą.

3f. W przypadku, gdy informacje, o których mowa w ust 1 pkt 8, zawierają oczywiste błędy lub są niezgodne z wpisem w księgach albo dokumentami

przedłożonymi przez przedsiębiorcę izbie rzemieślniczej, izba rzemieślnicza może dokonać zmiany informacji za pośrednictwem formularza, o którym mowa w ust. 3d.”,

f) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Domniemywa się, że dane i informacje, o których mowa w ust. 1, udostępniane przez CEIDG są prawdziwe. W przypadku stwierdzenia niezgodności tych danych lub informacji ze stanem faktycznym każdy ma obowiązek niezwłocznie poinformować o tym właściwy organ, o którym mowa w ust. 3 i 3c.”;

7) w art. 46 ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Zaświadczenia o wpisie do CEIDG dotyczące przedsiębiorców będących osobami fizycznymi w zakresie danych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2, oraz danych, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 8, z wyjątkiem danych niepodlegających udostępnianiu zgodnie z art. 43 ust. 1, mają postać dokumentu elektronicznego albo wydruku z systemu teleinformatycznego CEIDG.

2. Zaświadczenia o wpisie do CEIDG dotyczące przedsiębiorców będących osobami fizycznymi w zakresie danych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2, oraz danych, o których mowa w art. 44 ust. 1 pkt 8, mają postać dokumentu elektronicznego albo wydruku z systemu teleinformatycznego CEIDG i mogą je uzyskać jedynie przedsiębiorcy, których te dane dotyczą, lub osoby uprawnione.

3. Przedsiębiorca może zwrócić się do ministra właściwego do spraw gospodarki o potwierdzenie wydruku, o którym mowa w ust. 1 lub 2 w zakresie danych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2, celem poświadczenia przez apostille.”.

Art. 62. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1079 i 1214) w art. 4 w ust. 2 w pkt 1 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznością, o której mowa w art. 144, art. 151 ust. 1, art. 159 ust. 1 lub art. 186 ust. 1 pkt 3, 4 i 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2018 r. poz. 2094 i 2300 oraz z 2019 r. poz. 577 i 622).”.

Art. 63. W ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1162) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 skreśla się zdanie drugie;
- 2) w art. 14 uchyla się ust. 2.

Art. 64. W ustawie z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1563) w art. 20:

- 1) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dokumentację geologiczno-inwestycyjną złoża węglowodorów, o której mowa w ust. 1, przedkłada się właściwemu organowi administracji geologicznej w 4 egzemplarzach w postaci papierowej oraz w 4 egzemplarzach w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.”;

- 2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dokumentację geologiczno-inwestycyjną złoża węglowodorów, o której mowa w ust. 1, dotyczącą wyłącznie obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej, przedkłada się właściwemu organowi administracji geologicznej w 2 egzemplarzach w postaci papierowej oraz w 2 egzemplarzach w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych.”.

Art. 65. W ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;

- 2) tytuł rozdziału 1 otrzymuje brzmienie:

„Zakres spraw regulowanych ustawą”;

- 3) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa reguluje zasady:

- 1) tymczasowego zarządzania przedsiębiorstwem po śmierci przedsiębiorcy, który we własnym imieniu wykonywał działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zwanej dalej „CEIDG”, oraz kontynuowania działalności gospodarczej wykonywanej z wykorzystaniem tego przedsiębiorstwa;
- 2) zarządu spadkiem w zakresie tymczasowego wykonywania praw z udziału w przedsiębiorstwie małżonka przedsiębiorcy, wykonującego we własnym imieniu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG, po śmierci tego małżonka;

- 3) przejęcia koncesji, zezwoleń, licencji oraz pozwoleń, wydanych wobec przedsiębiorcy, wykonującego we własnym imieniu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG, w formie decyzji organu administracji publicznej, związanych z wykonywaną przez niego działalnością gospodarczą, zwanych dalej „decyzjami związanymi z przedsiębiorstwem”.”;
- 4) po art. 1 dodaje się oznaczenie i tytuł rozdziału 1a w brzmieniu:

„Rozdział 1a

Przedsiębiorstwo w spadku”;

- 5) w art. 12 w ust. 5 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:
„Przy czynnościach, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, dziecko pozostające pod władzą rodzicielską może być reprezentowane przez rodzica, a osoba pozostająca pod opieką – przez opiekuna. Przepisów art. 98 § 2 i art. 159 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. z 2017 r. poz. 682, z 2018 r. poz. 950 oraz z 2019 r. poz. 303) nie stosuje się.”;
- 6) tytuł rozdziału 7 otrzymuje brzmienie:
„Decyzje związane z przedsiębiorstwem, działalność regulowana i wpisy do rejestrów działalności regulowanej oraz innych rejestrów w przypadku śmierci przedsiębiorcy”;
- 7) w art. 36 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do decyzji związanych z przedsiębiorstwem, z wyłączeniem przypadków, gdy:”;
- 8) po rozdziale 7 dodaje się rozdział 7a w brzmieniu:

„Rozdział 7a

Decyzje związane z przedsiębiorstwem w przypadku zbycia przedsiębiorstwa

Art. 45a. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do decyzji związanych z przedsiębiorstwem, z wyłączeniem przypadków, gdy:

- 1) zgodnie z odrębnymi przepisami decyzja może zostać wydana wyłącznie wobec osoby fizycznej;
- 2) prawa i obowiązki wynikające z decyzji przechodzą z mocy prawa na nabywcę przedsiębiorstwa.

Art. 45b. Nabywcą przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów niniejszego rozdziału jest przedsiębiorca, który na podstawie umowy nabył przedsiębiorstwo w rozumieniu art.

55¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny w całości, w tym osoba prawna albo jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1 tej ustawy, do której wniesiono przedsiębiorstwo tytułem wkładu, jeżeli nabycie przedsiębiorstwa nastąpiło bezpośrednio od:

- 1) przedsiębiorcy wykonującego we własnym imieniu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG;
- 2) przedsiębiorcy wykonującego we własnym imieniu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG i jego małżonka;
- 3) przedsiębiorców będących wspólnikami spółki cywilnej.

Art. 45c. 1. Nabywca przedsiębiorstwa może złożyć do organu administracji publicznej, który wydał decyzję związaną z przedsiębiorstwem, wniosek o przeniesienie na niego tej decyzji w terminie trzech miesięcy od dnia nabycia przedsiębiorstwa.

2. Organ administracji publicznej, który wydał decyzję związaną z przedsiębiorstwem przenosi, w drodze decyzji, decyzję związaną z przedsiębiorstwem na nabywcę przedsiębiorstwa przez dokonanie zmiany decyzji związanej z przedsiębiorstwem w zakresie jej adresata, jeżeli:

- 1) są spełnione warunki do uzyskania tej decyzji, określone w odrębnych przepisach;
- 2) nabywca przedsiębiorstwa przedłoży dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w pkt 1;
- 3) nabywca przedsiębiorstwa oświadczy, że przyjmuje wszystkie warunki zawarte w tej decyzji i zobowiązuje się do wykonania związanych z nią obowiązków;
- 4) nabywca przedsiębiorstwa przedłoży pisemną zgodę pozostałych nabywców przedsiębiorstwa na przeniesienie na niego decyzji związanej z przedsiębiorstwem – w przypadku gdy przedsiębiorstwo nabyło kilka osób.

3. Warunki, o których mowa w ust. 2 pkt 1, które mają charakter osobisty, uważa się za spełnione, jeżeli spełnia je nabywca przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o przeniesienie na niego decyzji związanej z przedsiębiorstwem.

Art. 45d. 1. Decyzja związana z przedsiębiorstwem wygasa z upływem trzech miesięcy od dnia nabycia przedsiębiorstwa przez nabywcę przedsiębiorstwa, chyba że przed tym dniem został złożony wniosek, o którym mowa w art. 45c ust. 1.

2. Jeżeli spełnione są wymogi określone w art. 45c ust. 2 pkt 2–4, nabywca przedsiębiorstwa może wykonywać uprawnienia wynikające z decyzji związanej z przedsiębiorstwem od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 45c ust. 1. Od dnia

złożenia wniosku, nabywca przedsiębiorstwa jest obowiązany wykonywać obowiązki związane z tą decyzją.

3. Jeżeli wykonywanie decyzji związanej z przedsiębiorstwem przez nabywcę przedsiębiorstwa groziłoby naruszeniem przepisów prawa albo interesu publicznego, organ administracji publicznej, który wydał decyzję związaną z przedsiębiorstwem może zakazać, w drodze postanowienia, jej wykonywania przez nabywcę przedsiębiorstwa do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia wniosku, o którym mowa w art. 45c ust. 1. Na postanowienie wnioskodawcy przysługuje zażalenie.

4. Nabywca przedsiębiorstwa jest obowiązany wykonać związane z decyzją związaną z przedsiębiorstwem obowiązki, których termin wykonania upłynął w okresie od dnia nabycia przedsiębiorstwa do dnia złożenia wniosku o przeniesienie na niego decyzji związanej z przedsiębiorstwem, niezwłocznie po dniu, w którym decyzja o przeniesieniu na niego decyzji związanej z przedsiębiorstwem stała się ostateczna.

Art. 45e. 1. Organ administracji publicznej, który wydał decyzję związaną z przedsiębiorstwem odmawia, w drodze decyzji, przeniesienia decyzji związanej z przedsiębiorstwem na nabywcę przedsiębiorstwa, jeżeli nie zostały spełnione wymogi określone w art. 45c ust. 2.

2. Decyzja związana z przedsiębiorstwem wygasa z dniem, w którym decyzja o odmowie jej przeniesienia na nabywcę przedsiębiorstwa stała się ostateczna.”;

9) w art. 54 wyrazy „art. 12 ust. 1–9 i 11” zastępuje się wyrazami „art. 12 ust. 1–9”;

10) po rozdziale 11 dodaje się rozdział 11a w brzmieniu:

„Rozdział 11a

Tymczasowe wykonywanie praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie

Art. 60a. 1. Zarząd spadkiem w zakresie praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie może być tymczasowo wykonywany na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, jeżeli w chwili śmierci małżonka przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG, przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stanowiło w całości mienie przedsiębiorcy i jego małżonka niebędącego przedsiębiorcą wpisanym do CEIDG.

2. Do udziału małżonka w przedsiębiorstwie stosuje się odpowiednio przepisy art. 2 ust. 1, art. 3 i art. 4.

3. Tymczasowego przedstawiciela można powołać do sprawowania zarządu przedmiotem zapisu windykacyjnego, do chwili objęcia we władanie tego przedmiotu przez osobę, na której rzecz uczyniono zapis windykacyjny.

Art. 60b. 1. Tymczasowy przedstawiciel wykonuje prawa z udziału małżonka w przedsiębiorstwie.

2. Tymczasowy przedstawiciel powinien zarządzać majątkiem spadkowym w zakresie praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie, spłacić długi spadkowe, a następnie wydać spadkobiercom majątek spadkowy zgodnie z wolą spadkodawcy i z ustawą, a w każdym razie niezwłocznie po dokonaniu działu spadku.

3. Tymczasowy przedstawiciel powinien wydać osobie, na której rzecz został uczyniony zapis windykacyjny, przedmiot tego zapisu.

4. Tymczasowy przedstawiciel może pozywać i być pozywany w sprawach wynikających z zarządu spadkiem w zakresie praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie. Może również pozywać w sprawach o prawa należące do spadku i być pozwany w sprawach o długi spadkowe w zakresie praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie.

Art. 60c. Jeżeli został ustanowiony tymczasowy przedstawiciel w zakresie udziału małżonka w przedsiębiorstwie, zarząd spadkiem sprawowany przez kuratora spadku nie obejmuje tego udziału.

Art. 60d. W przypadku, gdy wykonawca testamentu przestał pełnić tę funkcję, do powołania tymczasowego przedstawiciela przepisy art. 12 ust. 1–7 stosuje się odpowiednio.

Art. 60e. Do powołania tymczasowego przedstawiciela stosuje się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1–7.

Art. 60f. 1. Tymczasowy przedstawiciel przestaje pełnić funkcję z:

- 1) dniem śmierci,
- 2) dniem ograniczenia lub utraty zdolności do czynności prawnych,
- 3) chwilą odwołania,
- 4) po upływie dwóch tygodni od złożenia rezygnacji, z zastrzeżeniem art. 60g ust. 2,
- 5) dniem ogłoszenia testamentu, w którym spadkodawca powołał wykonawcę testamentu, jeżeli jego umocowanie obejmuje zarząd udziałem małżonka w przedsiębiorstwie

– jednak nie później niż z dniem wygaśnięcia umocowania do pełnienia funkcji tymczasowego przedstawiciela.

2. W przypadku zajścia zdarzeń, o których mowa w ust.1 pkt 1–4, do powołania kolejnego tymczasowego przedstawiciela przepisy art. 12 ust. 1–7 stosuje się odpowiednio.

Art. 60g. 1. Do odwołania tymczasowego przedstawiciela po śmierci małżonka przedsiębiorcy stosuje się odpowiednio przepisy art. 12 ust. 1, 2 i 4–7 oraz art. 55 ust. 2.

2. Tymczasowy przedstawiciel może zrezygnować z pełnienia funkcji, składając oświadczenie przed notariuszem. W takim przypadku tymczasowy przedstawiciel obowiązany jest działać jeszcze przez dwa tygodnie, chyba że wcześniej został powołany kolejny tymczasowy przedstawiciel.

Art. 60h. Umocowanie do pełnienia funkcji tymczasowego przedstawiciela wygasa z:

- 1) dniem uprawomocnienia się postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia albo wydania europejskiego poświadczenia spadkowego, jeżeli jeden spadkobierca albo zapisobierca windykacyjny nabył udział małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie w całości;
- 2) dniem nabycia udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie w całości przez jedną osobę;
- 3) dniem dokonania działu spadku obejmującego udział małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie.

Art. 60i. 1. Do wzajemnych roszczeń między spadkobiercą lub zapisobiercą windykacyjnym a tymczasowym przedstawicielem wynikających ze sprawowania zarządu spadkiem w zakresie praw do udziału małżonka w przedsiębiorstwie stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu za wynagrodzeniem.

2. Koszty zarządu majątkiem spadkowym w zakresie praw do udziału małżonka w przedsiębiorstwie oraz wynagrodzenie tymczasowego przedstawiciela należą do długów spadkowych.

Art. 60j. Pożytki i inne przychody z praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie pomniejsza się o wydatki i ciężary związane z tymi prawami.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 1214) w art. 19:

- 1) w ust. 5 wyrazy „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” zastępuje się wyrazami „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”;
- 2) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie nabywcy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz. U. poz. 1629 oraz z 2019 r. poz. ...), jeżeli przedłoży on pisemną zgodę przedsiębiorcy, któremu udzielono promesy oraz pozostałych nabywców przedsiębiorstwa na udzielenie mu tej koncesji, chyba że:

- 1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy inne niż dane osoby, która złożyła wniosek o udzielenie promesy;
- 2) nabywcy przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił warunków określonych w promesie;
- 3) nabywcy przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o udzielenie koncesji, nie spełnił określonych w ustawie warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 4) jest to uzasadnione zagrożeniem obronności lub bezpieczeństwa państwa albo porządku publicznego.”.

Art. 67. Przepisy art. 394 § 1 pkt 10² i 13, art. 479³⁰ § 2, art. 479^{30a}–479^{30f}, art. 479^{52a}, art. 479^{63a}, art. 479^{74a} i art. 479^{85a} ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się także do spraw przed sądem ochrony konkurencji i konsumentów wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 68. Do postępowań wszczętych na podstawie art. 39 ust. 7, art. 40 ust. 14a i art. 40e ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu dotychczasowym, niezakończonych decyzją ostateczną lub prawomocnym postanowieniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 69. 1. Przedsiębiorcy, którzy uzyskali kwalifikacje zawodowe w rzemiośle, o których mowa w art. 3 ust 1 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 6, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, mogą zwrócić się do izby rzemieślniczej z wnioskiem o przekazanie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej informacji, o której mowa w art. 44 ust. 1 pkt 8 ustawy zmienianej w art. 61.

2. Przedsiębiorcy, którzy uzyskali kwalifikacje zawodowe w rzemiośle, o których mowa w art. 3 ust 1 pkt 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 6, przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej wskazanej we wpisie Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, mogą zwrócić się do izby rzemieślniczej z wnioskiem o przekazanie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej informacji, o której mowa w art. 44 ust. 1 pkt 8 ustawy zmienianej w art. 61.

3. Wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, zamieszcza się na stronie Związku Rzemiosła Polskiego, izb rzemieślniczych oraz na stronie internetowej Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

4. Izba rzemieślnicza weryfikuje wnioski, o którym mowa w ust. 1 i 2, oraz dokumenty przedłożone przez przedsiębiorcę stanowiące podstawę do przekazania do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej informacji, o której mowa w art. 44 ust. 1 pkt 8 ustawy zmienianej w art. 61, w terminie 14 dni od dnia ich wpływu.

5. Izba rzemieślnicza może zawiadomić wnioskodawcę, na adres wskazany we wniosku, o którym mowa w ust. 1 i 2, o konieczności uzupełnienia wniosku, określając termin jego uzupełnienia. Wniosek nieuzupełniony w terminie określonym przez izbę pozostawia się bez rozpoznania.

6. W przypadku pozytywnego wyniku weryfikacji, o której mowa w ust. 4, izba przekazuje informacje do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Przepisy art. 44 ust. 3a–3d ustawy zmienianej w art. 61 stosuje się odpowiednio.

7. W przypadku negatywnego wyniku weryfikacji, o której mowa w ust. 4, izba rzemieślnicza informuje wnioskodawcę o przyczynach odmowy przekazania informacji do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

8. Skargi na działanie izb rzemieślniczych w zakresie określonym w ust. 1–7 rozpatruje Związek Rzemiosła Polskiego.

9. W przypadku postępowań egzaminacyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, do obliczania wysokości opłat za egzaminy, o których mowa w art. 3 ust. 3g pkt 4 ustawy zmienianej w art. 6, stosuje się przepisy dotychczasowe.

10. Młodociani, którzy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęli przygotowanie zawodowe u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, który po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stał się rzemieślnikiem w rozumieniu art. 2 ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, kontynuują to przygotowanie zawodowe oraz zdają egzaminy zgodnie z dotychczasowymi zasadami dotyczącymi młodocianych zatrudnionych u pracodawców niebędących rzemieślnikami.

Art. 70. Do postępowań w sprawie udzielenia koncesji, o których mowa w art. 37 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 11, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 71. 1. Nie wszczyna się postępowań administracyjnych w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za niezłożenie w terminie, do organów innych niż Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań, o których mowa w art. 4ba lub art. 43d ustawy zmienianej w art. 14.

2. Postępowania w sprawie nałożenia kar pieniężnych za niezłożenie w terminie, do organów innych niż Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań, o których mowa w art. 4ba lub art. 43d ustawy zmienianej w art. 14 w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia niniejszej ustawy umarza się.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4ba ust. 6 i art. 43d ust. 2 ustawy zmienianej w art. 14 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 43f ust. 4 ustawy zmienianej w art. 14 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 72. Przepis art. 49e ustawy zmienianej w art. 16 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do odsetek naliczonych od środków, których termin zwrotu przypada po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 73. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 42 ustawy zmienianej w art. 30 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie na podstawie art. 42 ustawy zmienianej w art. 30, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejście w życie niniejszej ustawy.

Art. 74. Towarzystwo zarządzające Funduszem Własności Pracowniczej PKP jest zobowiązane dostosować statut tego funduszu do przepisów ustawy zmienianej w art. 22, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 75. Przepis art. 99 ustawy zmienianej w art. 33 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą ma zastosowanie do importu towarów dokonanego po dniu 30 czerwca 2020 r.

Art. 76. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 22 i art. 34 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 51 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22 i art. 34 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 51 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 77. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 83 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 54 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 83 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 54 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 78. 1. Przepisu art. 21a ustawy zmienianej w art. 60 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się do postępowań mandatowych i w sprawie nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisu art. 21a ust. 8 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 60 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą nie stosuje się, jeżeli naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów prawa w przeszłości nastąpiło przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 79. Przepisy rozdziału 11a ustawy zmienianej w art. 65 stosuje się, także w przypadku gdy śmierć małżonka przedsiębiorcy nastąpiła przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 80. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będący skutkiem finansowym zadań Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wynikających z art. 4ba ust. 9, art. 43d ust. 6, art. 43f ustawy zmienianej w art. 14 wynosi 15 256 809 zł dla części 50, w tym w:

- 1) 2020 r. – 737 322,00 zł;
- 2) 2021 r. – 3 073 519,00 zł;
- 3) 2022 r. – 1 116 277,00 zł;

- 4) 2023 r. – 1 152 379,00 zł;
- 5) 2024 r. – 1 669 996,00 zł;
- 6) 2025 r. – 1 224 487,00 zł;
- 7) 2026 r. – 1 266 155,00 zł;
- 8) 2027 r. – 1 309 996,00 zł;
- 9) 2028 r. – 2 298 487,00 zł;
- 10) 2029 r. – 1 408 191,00 zł.

2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału.

3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1, oraz w przypadku, gdy w okresie od początku roku kalendarzowego do dnia dokonania ostatniej oceny, o której mowa w ust. 2, część limitu rocznego przypadającego proporcjonalnie na ten okres zostanie przekroczona co najmniej o 10%, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.

Art. 81. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1 pkt 1–3 oraz art. 55, które wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2020 r.;
- 2) art. 14 pkt 1 lit. a i lit. b w zakresie uchylonego art. 4ba ust. 6, art. 14 pkt 1 lit. c w zakresie dodanego art. 4ba ust. 9, art. 14 pkt 4 lit. a i lit. b w zakresie uchylonego art. 43d ust. 2, art. 14 pkt 4 lit. c w zakresie dodanego art. 43d ust. 6, art. 14 pkt 5, art. 14 pkt 6 w zakresie dodanego art. 43f ust. 1–3 i 5, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021 r.;
- 3) art. 33 pkt 2 i 4, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020 r.;
- 4) art. 61 pkt 1, 4 i 5, które wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- 5) art. 61 pkt 6 lit. a tiret trzecie, lit. b i e i pkt 7 oraz art. 69 ust. 1–8, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2020 r.

UZASADNIENIE

I. POTRZEBA I CEL WYDANIA AKTU PRAWNEGO

Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian do szeregu ustaw, których głównym celem jest zmniejszenie obciążeń regulacyjnych, w szczególności o charakterze administracyjnym. Stanowi realizację formułowanych w Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju zapowiedzi zmniejszenia obciążeń biurokratycznych i uproszczenia przepisów.

W Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju (cel szczegółowy III: „*Skuteczne państwo i instytucje służące wzrostowi oraz włączeniu społecznemu i gospodarczemu*”, obszar: „*Prawo w służbie obywatelom i gospodarce*”) zdiagnozowano problem dużej liczby przepisów prawnych, ich niespójność i niejednoznaczność, jak również liczne obowiązki nakładane na obywateli i przedsiębiorców. Wymagania stawiane w przepisach prawa są niekiedy bardzo uciążliwe, w tym np. nadmiernie sformalizowane i długotrwałe postępowania administracyjne są źródłem nieuzasadnionych kosztów dla firm i obywateli. Negatywne skutki istnienia barier administracyjnych mają wymierny wpływ na budżet państwa i konkurencyjność polskich przedsiębiorstw. Badania prowadzone wśród przedsiębiorców potwierdzają, że przeszkody o charakterze administracyjnym pozostają jednymi z najistotniejszych barier rozwoju polskich firm, w szczególności mikro, małych i średnich. Przedsiębiorcy szacują, że ich przychody mogłyby być nawet o 10% wyższe gdyby nie musieli angażować zasobów na sprawy związane z administracją i niejasnymi przepisami, 76% z 200 badanych przedsiębiorców wskazuje, że występujące bariery o charakterze administracyjnym i podatkowym pochłaniają czas, przez co ograniczają możliwość pracy nad przedsięwzięciami rozwojowymi¹. Najmniejsze przedsiębiorstwa ponoszą nawet pięciokrotnie wyższe obciążenia administracyjne na pracownika w porównaniu do dużych firm².

Działania na rzecz stałej poprawy otoczenia regulacyjnego są już prowadzone (m.in. w ramach pakietu „100 zmian dla firm”, „Konstytucja Biznesu”, „Pakiet MŚP”) i pozostają jednym z

¹ *Barьеры развития предприятий, czyli co najbardziej hamuje wzrost polskich firm*, Krajowa Izba Gospodarcza, Grant Thornton, grudzień 2013.

² *Businesses' View on Red Tape, Administrative and Regulatory Burdens on Small and Medium-Sized Enterprises*, OECD, 2001.

priorytetów polityki rządu. Dodatkowo ustawa o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej odpowiadała na najważniejszy i najbardziej palący problem dotyczący sukcesji biznesu w związku ze śmiercią przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG. Przyjazne otoczenie legislacyjne to jednak nie tyle stan, ile proces. W Globalnym Indeksie Konkurencyjności w zakresie obciążeń regulacyjnych prowadzonym przez Światowe Forum Ekonomiczne Polska zajmuje wciąż niską pozycję 111 na 140 państw poddanych analizie, pomimo nieznacznej poprawy w porównaniu do poprzednich edycji badania (np. w 2016 r. Polska uplasowała się na 119 pozycji wśród 138 krajów)³.

W związku z tym w Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju wskazano na potrzebę uproszczenia prawa, które zapewni lepsze warunki do prowadzenia działalności gospodarczej i realizacji potrzeb obywateli, utrzymanie jedynie koniecznych i korzystnych regulacji oraz eliminację niespójności i niejednoznaczności przepisów prawnych. Likwidacja barier administracyjnych jest pożądana w celu uwolnienia potencjału do dalszego rozwoju biznesu w Polsce.

Członkowie Rady Ministrów dokonali przeglądu obowiązków administracyjnych w aktach prawnych. W wyniku przeglądu, obejmującego również wewnętrzne prace analityczne w Ministerstwie Przedsiębiorczości i Technologii, zidentyfikowano niektóre obciążenia regulacyjne, w szczególności natury administracyjnej, które są nadmierne i nieadekwatne do stawianych celów, w tym te zgłaszane przez odbiorców jako uciążliwe.

Celem proponowanych działań jest ograniczenie zbędnych i nadmiernych obciążeń regulacyjnych, co umożliwi wygenerowanie oszczędności po stronie obywateli i przedsiębiorców. Działania powinny stworzyć impuls korzystnie wpływający na jakość życia, perspektywy gospodarcze oraz poziom zaufania społecznego. W związku z tym, że przyczyną zidentyfikowanych i opisanych problemów są konkretne przepisy prawne, które nakładają wymogi regulacyjne na obywateli i firmy, realizacja celu poprzez działania pozalegisłacyjne w tym zakresie nie jest możliwa.

Możliwa jest oddzielna nowelizacja aktów prawnych, w których zidentyfikowano nadmierne obciążenia regulacyjne, jednak z uwagi na ich liczbę oraz ekonomikę procesu legislacyjnego rekomendowanym rozwiązaniem jest ograniczenie wymogów regulacyjnych w drodze jednej ustawy o charakterze przekrojowym.

³ Global Competitiveness Index 2018, 2017-2018, 2016-2017, World Economic Forum.

II. SZCZEGÓŁOWY OPIS PROPONOWANYCH ZMIAN

1. Zmiany w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (art. 1 projektu).

- 1) *Rozszerzenie ochrony konsumenckiej w niektórych czynnościach prawnych z udziałem przedsiębiorców (art. 1 pkt 1-3 projektu).*

Z praktyki stosowania kodeksowej definicji konsumenta wynika, że osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zawierając umowę z innym przedsiębiorcą – profesjonalistą (oferującym świadczenie z zakresu swojej branży lub specjalizacji) jest traktowana także jako podmiot profesjonalny, nawet wtedy, gdy umowa ta nie jest bezpośrednio związana z branżą lub specjalizacją, którą ta osoba wykonuje/reprezentuje. Wystawienie faktury za towar lub usługę „na firmę” jest równoznaczne z uznaniem, że dokonano tego w ramach obrotu z udziałem obu podmiotów profesjonalnych (każda czynność prawna potwierdzona fakturą wystawioną na przedsiębiorcę jest uznawana za czynność bezpośrednio związaną z jego działalnością gospodarczą lub zawodową). Rodzi to dysproporcję w zakresie praw i obowiązków podmiotów występujących w danej czynności prawnej. Przedsiębiorca dokonujący czynności prawnej z innym przedsiębiorcą, gdy nie dysponuje on odpowiednią wiedzą i doświadczeniem koniecznym do oceny przedmiotu tej czynności, nie może korzystać z ochrony konsumenckiej, mimo, że znajduje się w tym zakresie w tej samej sytuacji, w jakiej znajduje się konsument (z założenia podmiot nieprofesjonalny).

Przedstawione w projekcie rozwiązanie ma na celu przeciwdziałanie ww. problemowi. Proponuje się objęcie przepisami o ochronie konsumentów osoby fizycznej, która zawiera z innym przedsiębiorcą umowę związaną bezpośrednio z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą lub zawodową, lecz nieposiadającą dla niej charakteru zawodowego. Przedsiębiorcy ci byłiby objęci ochroną przewidzianą dla konsumentów, w zakresie stosowania klauzul abuzywnych, rękojmi za wady oraz w zakresie prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa.

W przedstawianej propozycji nawiązano do znanego prawa cywilnemu wyrażenia „charakter zawodowy”. Jest ono użyte w art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego (dalej: k.c.) normującym miernik należytej staranności przyjmowany dla przedsiębiorcy - dłużnika. Przedsiębiorca byłby traktowany w określonych sytuacjach jak konsument jedynie przy zawieraniu umów nieposiadających dla niego charakteru zawodowego, których nie zawiera w ramach dokonywanych codziennie czynności wynikających z przedmiotu działalności gospodarczej,

który wskazał w CEIDG. CEIDG jest powszechnie dostępnym źródłem informacji o przedsiębiorcach będących osobami fizycznymi. Tym samym ułatwiona byłaby weryfikacja tego, czy dana czynność wchodzi w zakres czynności zawodowo podejmowanych w ramach rzeczywiście wykonywanej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej.

Zmiana jest komplementarna do proponowanej zmiany w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Przedsiębiorcy korzystający z tak przyznanej ochrony nie byłoby jednak objęci ochroną instytucjonalną konsumentów, sprawowaną przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz rzeczników powiatowych.

2) Umożliwienie uczynienia przedmiotem zapisu windykacyjnego ogółu praw i obowiązków wspólnika w spółce osobowej (art. 1 pkt 4 projektu).

Zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu spółek handlowych (dalej: k.s.h.), ogół praw i obowiązków wspólnika w spółce osobowej jest co do zasady niezbywalny, ale – w przeciwieństwie do udziału w spółce cywilnej – umowa spółki osobowej może przewidywać, że taki „udział spółkowy” będzie zbywalny. Jeśli spadkobiercy wspólnika nie wstępują do spółki, skutki śmierci wspólnika są tożsame ze skutkami wystąpienia ze spółki, a do spadku wchodzi roszczenie o wypłatę wartości udziału kapitałowego przypadającego na zmarłego wspólnika (art. 65 k.s.h.). Roszczenie to może być przedmiotem zapisu windykacyjnego⁴.

Poważne wątpliwości budzi natomiast, czy przedmiotem zapisu windykacyjnego może być sam udział wspólnika w handlowej spółce osobowej. Przyjmuje się, że ogół praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej – nazywany niekiedy w doktrynie „udziałem spółkowym” – nie jest zbywalnym prawem majątkowym w rozumieniu art. 981¹ § 2 pkt 2 k.c., nawet jeżeli umowa spółki dopuszcza możliwość przeniesienia go. Prezentowane jest także stanowisko, zgodnie z którym pojęcie „ogółu praw i obowiązków wspólnika”, o którym mowa w art. 10 k.s.h. należy raczej rozumieć jako „członkostwo”, tj. stosunek prawny łączący spółkę i wspólnika, na którego treść składają się wzajemne prawa i obowiązki spółki oraz wspólnika⁵.

Nie budzi wątpliwości, że prawa i obowiązki wchodzące „w skład” ogółu praw i obowiązków wspólnika stanowią elementy o różnym charakterze. W skład ich wchodzi zarówno prawa wewnątrzspółkowe, zobowiązania występującego wspólnika, prawa korporacyjne, jak i prawa

⁴ K. Osajda, *Kodeks cywilny. Komentarz*, Komentarz do art. 981^[1] k.c., Legalis 2018.

⁵ T. Szczurowski [w:] Z. Jara, *Kodeks spółek handlowych. Komentarz*, Komentarz do art. 10 k.s.h., Legalis 2018.

czysto majątkowe, w tym prawo do udziału kapitałowego⁶. Udział kapitałowy wspólnika należy odróżnić od „udziału spółkowego”, do którego odnosi się art. 10 k.s.h. O udziale kapitałowym stanowi art. 50 § 1 k.s.h., zgodnie z którym udział kapitałowy wspólnika odpowiada wartości rzeczywiście wniesionego wkładu. Wyraża on zatem w pieniądzu rozmiar partycypacji majątkowej wspólnika w spółce z tytułu wniesienia do spółki wkładu. W doktrynie wskazuje się jednak, że udział kapitałowy nie jest samodzielny i zbywalny prawem przysługującym wspólnikowi. Wyklucza to uczynienie go przedmiotem zapisu windykacyjnego na podstawie obecnego brzmienia art. 981¹ k.c.

Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają następujące argumenty.

Wprowadzenie *expressis verbis* możliwości objęcia ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej przyczyni się do osiągnięcia celu projektu, jakim jest ułatwienie przeprowadzania sukcesji w spółkach osobowych. W doktrynie przedstawia się niezbywalność ogółu praw i obowiązków jako zasadę, a określone w art. 10 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych przesłanki zbywalności ogółu praw i obowiązków jako wyjątki od tej zasady (odpowiednie postanowienie umowy spółki lub pisemna zgoda wszystkich pozostałych wspólników). Pojęcie ogółu praw i obowiązków zostało użyte w k.s.h. w odniesieniu do podlegającego warunkowo zbyciu konglomeratu praw wspólnika przysługujących mu z tytułu uczestnictwa w spółce. Zbycie ogółu praw i obowiązków wspólnika handlowej spółki osobowej pod określonymi warunkami jest możliwe w drodze czynności *inter vivos*. Przejście ogółu praw i obowiązków może nastąpić również *mortis causa*, ale z uwagi na treść art. 981¹ k.c., wyłączającą *de lege lata* objęcie zapisem windykacyjnym niezbywalnych co do zasady praw majątkowych, może to nastąpić jedynie w odniesieniu do spadkobierców zmarłego wspólnika na zasadach określonych w przepisach k.s.h. Zasady te należy rozumieć w ten sposób, że osoby dysponujące potwierdzeniem praw do spadku mogą wstąpić do spółki przy założeniu, że umowa spółki na to zezwala lub pozostali wspólnicy wyrażą na to zgodę. Użycie w treści art. 981¹ k.c. pojęcia ogółu praw i obowiązków, które występuje w k.s.h. i jest powszechnie używane w obrocie, pozwoliłoby wprowadzić do k.s.h. nową podstawę wstąpienia do spółki sukcesorów zmarłego wspólnika: zapisobierców windykacyjnych. Do osób takich należałoby odpowiednio stosować przepisy dotyczące spadkobierców, co oznacza, że ich wstąpienie do spółki na zasadach wynikających z zapisu windykacyjnego, tj. nabycie ogółu praw z chwilą otwarcia spadku, będzie wymagało spełnienia warunków określonych w

⁶ *Ibidem*.

art. 10 k.s.h., względnie w art. 64 k.s.h. (na możliwość stosowania do zapisobierców windykacyjnych przepisów o spadkobiercach wskazał, w odniesieniu do objętych zapisem udziałów w spółce z o.o., Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 28 października 2016 r., I ACa 1727/15).

Wprowadzenie opisanej zmiany ułatwi planowanie sukcesji w spółkach osobowych, często wykorzystywanych w działalności firm rodzinnych.

2. Zmiany w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (art. 2 projektu).

1) Ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów (art. 2 pkt 1-7 projektu).

Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.) zawierają liczne rozwiązania wpierające polubowne zakończenie sporu poprzez zawarcie ugody. Jednym z najważniejszych przepisów w tym zakresie jest art. 223 § 1 k.p.c. obligujący przewodniczącego do skłaniania stron – we właściwej chwili – do pojednania. Zawarcie ugody stanowi szybszą i tańszą alternatywę rozwiązania sporu w stosunku do rozstrzygania sprawy przez sąd. W szczególności dotyczy to spraw złożonych i skomplikowanych, wymagających często zasięgnięcia opinii biegłego sądowego.

Możliwość zawarcia ugody i w ten sposób zakończenia sporu sądowego uzależniona jest jednak od rodzaju i istoty stosunku prawnego, który legł u podstaw sporu między stronami. W doktrynie w zakresie ugód sądowych dominuje pogląd, że przedmiotem ugody może być tylko sprawa ze stosunku cywilnego⁷. Art. 10 k.p.c. stanowi, że „[w] sprawach, w których zawarcie ugody jest dopuszczalne, sąd dąży w każdym stanie postępowania do ich ugodowego załatwienia”. Przepis ten odnosi się do ugód, o których mowa w art. 917 ustawy – Kodeks cywilny, dotyczących łączących strony stosunków prywatnoprawnych, zasadniczo uprawniających strony do swobodnego dysponowania tym stosunkiem prawnym, w tym przede wszystkim zrzeczeniem się roszczenia w całości lub w części.

Zawarcie ugody w rozumieniu art. 917 k.c. w sprawie administracyjnej przede wszystkim wywołuje zastrzeżenia w świetle naczelnej zasady działania organu administracji publicznej,

⁷ Zob. Joanna Bodio, *Komentarz aktualizowany do art. 10 Kodeksu postępowania cywilnego*, LEX (dostęp z dnia 18 marca 2019 r.)

na podstawie i w granicach prawa. A zatem możliwość zawarcia ugody bądź zmiany decyzji administracyjnej zaskarżonej do Sądu Okręgowego w Warszawie – sąd ochrony konkurencji i konsumentów (dalej: SOKiK), przy pomocy innego instrumentu prawnego, powinna mieć podstawę prawną do podjęcia przez organ tego rodzaju działania.

Należy bowiem przyjąć, że sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów k.p.c. nie należą do kategorii spraw, w których możliwe jest zawarcie ugody. Jak wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. akt II GSK 749/08, „(...) w szeroko rozumianym postępowaniu związanym z ochroną konkurencji i konsumentów, ustawodawca wprowadził dwie fazy postępowania, tworzące jedną całość. Pierwsza toczy się w ramach szczególnego postępowania przed Prezesem UOKiK i kończy wydaniem przez niego odpowiedniej decyzji, druga toczy się już w ramach postępowania cywilnego i kończy wydaniem wyroku przez sąd ochrony konkurencji i konsumentów. Ta pierwsza faza postępowania stanowi w istocie „przedinstancję” sądową. Zarówno jednak w „przedinstancji”, jak i w toku wszystkich instancji sądowych rozpatrywane sprawy zachowują swój publicznoprawny charakter.”. Podobny pogląd wyrażono także w doktrynie⁸.

Z uwagi na fakt, że sprawy należące do właściwości SOKiK mogłyby zakończyć się w drodze polubownego zakończenia sporu między organem administracji publicznej a skarżącym, uzasadnione jest wprowadzenie możliwości zawarcia porozumienia kończącego spór bez konieczności wydania wyroku.

Projektowana regulacja jest odrębnym i niezwiązanym z ugodą w sprawach cywilnych instytucją prawną, dlatego do ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów nie będą stosowane w szczególności przepisy o ugodach i mediacji, o których mowa w księdze pierwszej tytułu VI dziale II rozdziale 1 oddziale 1 k.p.c.

Projektowana regulacja zakłada, że w sprawach przed SOKiK, o których mowa w art. 479²⁸ § 1 pkt 1 k.p.c., strony mogą zawrzeć ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów w przedmiocie ustalenia co do losów zaskarżonej decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: UOKiK) w całości albo w części.

Uгода ma być alternatywną w stosunku do wyroku formą zakończenia sprawy, która w wyniku skargi trafiła do sądu. Strony będą miały przy tym do dyspozycji szerszy katalog możliwych

⁸ Zob. Grzegorz Jędrejek, *Komentarz do art. 479²⁸ Kodeksu postępowania cywilnego*, LEX (dostęp z dnia 18 marca 2019 r.).

rozstrzygnięć niż SOKiK. Przykładowo będą mogły uzgodnić cofnięcie odwołania przez skarżącego.

Przystąpienie do rozmów między stronami sporu sądowego i wyrażenie gotowości do podjęcia się prac nad rozwiązaniem sporu poza sądem będzie dobrowolne.

Ugoda będzie mogła być zawarta zarówno w toku postępowania zainicjowanego skargą, jak i postępowania apelacyjnego. Przedmiotem ugody będzie rozstrzygnięcie sprawy, w granicach dopuszczalnych przez przepisy prawa materialnego i prawa proceduralnego właściwe w danej sprawie.

W projektowanym art. 479^{30b} k.p.c. przyjęto, że sąd obligatoryjnie zawiesi postępowanie na okres trzech miesięcy na zgodny wniosek stron zamierzających zawrzeć ugodę. Ponadto, na zgodny wniosek stron lub z innych ważnych powodów okres zawieszenia może zostać przedłużony, jeżeli będzie to sprzyjać załatwieniu sprawy w drodze ugody. W przypadku gdy upłynie okres, na który zawieszono postępowanie i mimo to nie zawarto porozumienia, sąd z urzędu podejmie postępowanie. Przed upływem okresu, na który zawieszono postępowanie, sąd postanowi natomiast o podjęciu postępowania gdy strony zawrą ugodę albo na wniosek strony. Okres zawieszania postępowania ma zapewnić stronom dogodne warunki do przedstawienia swoich propozycji i podjęcia próby sformułowania propozycji rozwiązania sporu.

W dodawanym art. 479³⁰ § 2 k.p.c. proponuje się, aby w przypadku chęci rozwiązania sporu przez strony w drodze ugody i zawieszania z tego powodu postępowania, sąd wstrzymywał wykonanie decyzji do czasu wydania przez Prezesa Urzędu decyzji albo wykonania lub podjęcia innej czynności stosownie do okoliczności sprawy na podstawie zatwierdzonej przez sąd ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów albo uprawomocnienia się postanowienia o odmowie zatwierdzenia ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów albo podjęcia postępowania na wniosek strony. Postanowienie będzie mogło być wydane na posiedzeniu niejawnym. Ma to zapewnić skarżącemu ochronę przed ewentualnymi negatywnymi skutkami związanymi z wykonaniem decyzji, która jest przedmiotem odwołania.

Na postanowienie w przedmiocie wstrzymania wykonania decyzji będzie przysługiwało zażalenie (projektowany art. 394 § 1 pkt 13 k.p.c.).

Jeśli strony uzgodnią treść ugody i następnie ją zawrą, zgodnie z projektowanym art. 479^{30c} k.p.c., sąd niezwłocznie przeprowadzi postępowanie w przedmiocie zatwierdzenia ugody.

Na wzór art. 183¹⁴ § 3 k.p.c., przesłankami odmowy zatwierdzenia ugody, w całości albo w części, jest sprzeczność z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzanie do obejścia prawa, a także niezrozumiałość lub sprzeczności.

W celu zapewnienia kontroli prawidłowości decyzji sądu co do zatwierdzenia ugody umożliwiające zostanie złożenie zażalenia na postanowienie w przedmiocie zatwierdzenia ugody (projektowany art. 394 § 1 pkt 10² k.p.c.).

Zatwierdzenie ugody będzie stanowić podstawę do umorzenia postępowania w części objętej ugodą (projektowany art. 479^{30d}).

Na podstawie zatwierdzonej ugody w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu będzie obowiązany uchylić lub zmienić zaskarżoną decyzję albo wykonać lub podjąć inną czynność stosownie do okoliczności sprawy w zakresie swojej właściwości i kompetencji. Do decyzji Prezesa Urzędu lub innej czynności stosownej do okoliczności sprawy w zakresie w jakim odzwierciedla zatwierdzoną ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów będą stosowane odpowiednio przepisy o prawomocnej decyzji.

Koszty postępowania, w którym zatwierdzono ugodę w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów, zostaną wzajemnie zniesione, jeżeli strony nie postanowią inaczej. Oznacza to, że co do zasady skarżący będzie ponosił koszty postępowania na takich samych zasadach jak w postępowaniu przed SOKiK. Nie można jednak wykluczyć, że w przypadku poniesienia kosztów związanych z wniesionym odwołaniem Prezes Urzędu umówi się ze skarżącym na pokrycie albo zwrot części kosztów.

Jeżeli zatwierdzona ugodą w sprawie odwołania do sądu ochrony konkurencji i konsumentów dotyczy części zaskarżonej decyzji, w pozostałym zakresie do kosztów postępowania będzie stosować się przepis art. 479³⁴.

Dla zapewnienia możliwości zawarcia ugody w związku z postępowaniem przed SOKiK przez podmioty inne niż Prezes UOKiK proponuje się dodanie art. 479^{52a}, art. 479^{63a}, art. 479^{74a}, art. 479^{85a} k.p.c. stanowiących, że analogiczne zmiany obejmą postępowania przed tym sądem w sprawach, w których stroną jest:

- 1) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki;
- 2) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej;
- 3) Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego oraz

4) dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie będący organem regulacyjnym, o którym mowa w art. 27a ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2018 r. poz. 1152 i 1629).

2) Zmiany dotyczące tymczasowego przedstawiciela (art. 2 pkt 8-18 projektu).

- W związku wprowadzaną instytucją tymczasowego przedstawiciela proponuje się, w k.p.c. nadać osobie, która będzie pełnić funkcję tymczasowego przedstawiciela następujące uprawnienia: złożenia wniosku o zabezpieczenie spadku (zmiana art. 635 § 2) i możliwość zgłoszenia się w celu przejęcia zarządu majątkiem spadkowym, na skutek którego zabezpieczenie zostanie uchylone przez sąd (zmiana art. 636¹ § 2), żądania sporządzenia przez notariusza protokołu obejmującego wykaz inwentarza (zmiana art. 636³ § 2) oraz żądania wydania przez sąd spadku postanowienia o sporządzeniu spisu inwentarza (zmiana art. 637 § 1), a także prawo do otrzymania informacji o terminie sporządzenia spisu inwentarza (zmiana art. 638⁷ zdanie pierwsze) oraz prawo do żądania dokonania określonej czynności, gdy zachodzi wątpliwość co do prawidłowości sporządzenia spisu inwentarza (zmiana art. 655 w § 1),
- obowiązek powiadomienia przez sąd albo notariusza o otwarciu i ogłoszeniu testamentu (zmiana art. 652 zdanie pierwsze).

W przypadku powołania tymczasowego przedstawiciela, na podstawie nowelizowanego art. 788 § 2 k.p.c. za przejście uprawnień lub obowiązków po powstaniu tytułu egzekucyjnego lub w toku sprawy przed wydaniem tytułu, będzie uważać się również zmiany w prawie rozporządzania mieniem wywołane powołaniem tymczasowego przedstawiciela, jak również wygaśnięciem funkcji tymczasowego przedstawiciela.

Zakres uprawnień i obowiązków tymczasowego przedstawiciela będzie zatem analogiczny jak wykonawcy testamentu.

3) Wylączenie z egzekucji kwot pieniężnych niezbędnych przedsiębiorcy i jego rodzinie na utrzymanie (art. 2 pkt 16 projektu).

Zgodnie z przepisami ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (art. 829 pkt 5), nie podlegają egzekucji pieniądze osób pobierających płacę niezbędne tym osobom na utrzymanie swoje i rodziny przez dwa tygodnie.

Propozycja obejmuje wprowadzenie do Kodeksu postępowania cywilnego przedmiotowego ograniczenia egzekucji w zakresie posiadanych także przez przedsiębiorców pieniędzy niezbędnych do utrzymania siebie i rodziny przez dwa tygodnie.

Na problem zwraca uwagę Rzecznik Praw Obywatelskich⁹ oraz sami przedsiębiorcy. W tym zakresie sytuacja przedsiębiorców jest mniej korzystna niż pracowników i osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych. Nie ma żadnego uzasadnienia dla istnienia tej dysproporcji w zakresie praw w postępowaniu egzekucyjnym przysługujących dłużnikom o różnym źródle dochodów. Jej istnienie narusza zasadę równości wobec prawa. Trudna sytuacja finansowa przedsiębiorców, która doprowadziła do egzekucji z ich majątku, nie zawsze jest spowodowana ich winą. Często spowodowana jest ona utratą płynności ze względu na nierzetelność ich kontrahentów.

3. **Zmiany w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 3 projektu), ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (art. 4 projektu), ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (art. 7 pkt 2 i 3 projektu), ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 9 pkt 1 projektu), ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 10 projektu), w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (art. 12 projektu), ustawie z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (art. 13 projektu), w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (art. 14 pkt 3 lit. a projektu), ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (art. 15 pkt 1 projektu), ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (art. 18 projektu), ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (art. 19 projektu), ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 20 projektu), ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (art. 21 pkt 1 projektu), ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (art. 26 pkt 1 projektu), ustawie z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (art. 66 pkt 1 lit. a projektu), ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (art. 28 pkt 2 projektu), ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (art. 29**

⁹<https://www.rpo.gov.pl/pl/content/resort-przedsiębiorczosci-przyznaje-racje-rpo-co-do-ograniczen-w-egzekucji-komorniczej>

pkt 1 lit. a i pkt 2 projektu), ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (art. 30 pkt 7 projektu), ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (art. 31 projektu), ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (art. 33 pkt 1 projektu), ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o pracowniczych programach emerytalnych (art. 34 projektu), ustawie z dnia 24 sierpnia 2006 r. o podatku tonażowym (art. 37 projektu), ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (art. 44 projektu), ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (art. 47 projektu), ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (art. 48 projektu), ustawie z dnia 6 lipca 2016 r. o aktywizacji przemysłu okrętowego i przemysłów komplementarnych (art. 58 projektu), ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (art. 60 pkt 2 projektu), ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (art. 61 pkt 1 i 4 projektu).

Proponowane zmiany mają na celu dostosowanie przepisów ustaw w związku ze zmianą tytułu ustawy wprowadzającej zarząd sukcesyjny z „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej” na „o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”.

W zakresie podatku dochodowego od osób prawnych rozszerzono katalog przychodów do których nie stosuje się przepisów ustawy. Nowy punkt dotyczy przychodów z tytułu udziału w przedsiębiorstwie, w skład którego wchodzi udział zmarłego małżonka przedsiębiorcy zarządzany przez tymczasowego przedstawiciela na podstawie ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw.

Ponadto, w przypadku ustawy o grach hazardowych, wprowadzenie wyjątku od przedmiotowej instytucji (określonej w art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców) jest spowodowane szczególnym rodzajem działalności jakim są gry hazardowe. Stwierdzić należy, że gry hazardowe, w szczególności prowadzone wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych (która reguluje również kwestie ochrony gracza) stwarzają zagrożenie dla społeczeństwa w postaci zwiększonego ryzyka uzależnień. W zakresie gier hazardowych, w tym w szczególności nielegalnego urządzania gier na automatach, projektowane rozwiązanie mogłoby prowadzić do nadużyć, stwarzać możliwości do prania pieniędzy i powodować zwiększenie rozmiaru szarej strefy w tym sektorze.

- 4. Zmiany w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (art. 5 projektu), w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (art. 8 projektu), w ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (art. 24 projektu), ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (art. 27 projektu), w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (art. 49 projektu), ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (art. 59 projektu).**

Milczące załatwienie sprawy i postępowanie uproszczone w Kodeksie postępowania administracyjnego mają charakter ramowy. Oznacza to, że podstawę prawną do zastosowania tych instytucji stanowić ma przepis prawa materialnego w ustawie odrębnej, nakazujący stosowanie w danej kategorii spraw odpowiednich przepisów k.p.a.

Kodeks przewiduje dwie postaci milczącego załatwienia sprawy – w przypadku milczącej zgody milczenie organu jest docelowym sposobem rozstrzygnięcia sprawy. W przypadku złożenia prawidłowego i kompletnego wniosku organ zostaje niejako zwolniony z konieczności podejmowania działań. Dopiero w przypadku nieprawidłowości organ wydaje decyzję - sprzeciw. W drugim wariantcie milczące załatwienie sprawy ma charakter instytucji eliminującej przewlekłość. Jeżeli organ nie dotrzyma terminu na rozstrzygnięcie sprawy – powstaje automatycznie skutek wydania decyzji zgodnej z wnioskiem strony. Jest to milczące zakończenie postępowania.

Postępowanie uproszczone zmierza z kolei do ograniczenia formalizmu procesowego w sprawach o nieskomplikowanym stanie faktycznym i prawnym. Przyspiesza postępowanie i ogranicza obowiązki organu. Z założenia należy w tej procedurze stosować milczące załatwienie sprawy, ale nie jest to konieczne. Kwestia ta może być w ustawie odrębnej uregulowana inaczej.

Szybkość działania i ograniczenie formalizmu procesowego to kluczowe oczekiwania wobec dobrej i skutecznej administracji. Okoliczności przemawiające za wprowadzeniem milczącego załatwienia sprawy to przede wszystkim wszczynanie postępowań na wnioski oraz stosunkowo niewielki stopień skomplikowania spraw pod względem faktycznym i prawnym. W przypadku powyższych spraw nie zachodzi również poważne ryzyko naruszenia interesu publicznego czy pewności obrotu w wyniku ewentualnego niezamierzonego milczącego załatwienia sprawy. W związku z proponowanymi zmianami, w przypadku niektórych procedur konieczne będzie

opracowanie urzędowych formularzy, na których mogłyby być składane odpowiednie wnioski. Wzór wniosku powinien określać dokumenty, które strona obowiązkowo załącza do wniosku.

- Zmiany w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych wprowadzają przepisy o postępowaniu uproszczonym oraz, w ograniczonym zakresie, przepisy o milczącej zgodzie lub milczącym załatwieniu sprawy w odniesieniu do następujących postępowań:
 - udostępnienia kanału technologicznego albo odmowa udostępnienia tego kanału (art. 39 ust. 7ac) – postępowanie uproszczone z wyjątkiem milczącej zgody;
 - ustalenia warunków zajęcia pasa drogowego w razie konieczności usunięcia awarii urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego (art. 40 ust. 14a) – postępowanie uproszczone z wyjątkiem milczącego załatwienia sprawy;
 - przeniesienia decyzji o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego na cele związane z infrastrukturą telekomunikacyjną (art. 40e) – postępowanie uproszczone z uwzględnieniem milczącego zakończenia postępowania.

W przypadku decyzji, o której mowa w art. 39 ust. 7 ustawy, wzór wniosku o udostępnienie kanału technologicznego, zgodnie z ust. 7k tego przepisu, określa, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu. Aktualnie w przedmiotowym zakresie obowiązuje rozporządzenie Ministra Cyfryzacji z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie udostępniania kanału technologicznego przez zarządców dróg publicznych oraz wysokości stawek opłat za udostępnienie 1 mb kanału technologicznego (Dz.U. . poz. 957). W związku z tym, nie ma potrzeby przygotowywania dodatkowych przepisów dotyczących urzędowego wzoru wniosku o wszczęcie postępowania.

W odniesieniu do decyzji wydawanych w razie konieczności usunięcia awarii urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a znajdujących się w pasie drogowym (art. 40 ust. 14a ustawy) wskazać należy na okoliczności, w których postępowanie to jest wszczynane. Prowadzący roboty, po zlokalizowaniu awarii jest bowiem zobowiązany niezwłocznie zawiadomić zarządcę drogi oraz w porozumieniu z nim określać termin i powierzchnię zajętego pasa drogowego. Zachodzi tu więc konieczność pilnych i odformalizowanych ustaleń (np. drogą telefoniczną), wynikiem których będzie formalne wydanie decyzji, o których mowa w art. 40 ust. 14a ustawy. Wyklucza to możliwość wprowadzenia urzędowego wzoru wniosku o wszczęcie postępowania – takie rozwiązanie, wykluczające możliwość prowadzenia odformalizowanych ustaleń na linii strona-organ

mogłoby utrudnić szybkie usuwanie awarii, co z kolei mogłoby negatywnie wpłynąć na poziom bezpieczeństwa ruchu.

Przepis art. 40e ustawy przewiduje, że organ, który udzielił zezwolenia na zajęcie pasa drogowego na cele związane z infrastrukturą telekomunikacyjną, przenosi, w drodze decyzji, na rzecz podmiotu będącego nabywcą tej infrastruktury, na jego wniosek, prawa i obowiązki wynikające z tego zezwolenia. W związku z faktem, że we wniosku o wszczęcie przedmiotowego postępowania należy w praktyce zawrzeć wyłącznie podstawowe informacje, to jest wskazanie infrastruktury oraz jej zbywcy i nabywcy, nie ma podstaw aby w przedmiotowym zakresie wprowadzać urzędowy formularz wniosku o wszczęcie postępowania.

- Nowelizacja ustawy z dnia z 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej ma na celu uproszczenie procedur:
 - wydania pozwolenia na rozpalenie ognisk na terenie pasa technicznego (np. plaża) (art. 37) – postępowanie uproszczone z wyłączeniem działu II rozdziału 8a k.p.a.;
 - wydania pozwolenia na przeprowadzanie ceremonii i krótkoterminowych imprez w obrębie pasa technicznego bez wznoszenia obiektów tymczasowych (art. 37) – postępowanie uproszczone z wyłączeniem działu II rozdziału 8a k.p.a.;
 - wydania pozwolenia na wjazd na teren pasa technicznego przez przedsiębiorców lub instytucje (art. 37) – postępowanie uproszczone z wyłączeniem działu II rozdziału 8a k.p.a.

Wskazane powyżej procedury odnoszą się do postępowań, które związane są z wykorzystywaniem pasa technicznego do innego celu niż określony w art. 36 ust. 2 pkt 1 stosowania przepisów o postępowaniu uproszczonym, o którym mowa w rozdziale 14 działu II ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 36 ust. 2 pkt 1 ustawy odnosi się do rozpalania ogniska na plaży, używania pojazdu silnikowego lub zaprzęgowego lub motoroweru, przeprowadzania imprez, uroczystości i ceremonii bez wznoszenia obiektów tymczasowych. Są to sprawy powtarzalne o relatywnie prostym charakterze, co uzasadnia wprowadzenie stosowania postępowania uproszczonego. Jednocześnie w tych postępowaniach zachodzi konieczność zakończenia sprawy w drodze decyzji administracyjnej ustalającej warunki wykorzystania pasa technicznego, gdyż zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej,

pas techniczny może być wykorzystywany do innego celu niż określony w art. 36 ust. 2 pkt 1, za zgodą właściwego terytorialnie dyrektora urzędu morskiego, wydaną w drodze decyzji, która jednocześnie określa warunki takiego wykorzystania.

Z tego względu nie jest jednak możliwe w tego typu sprawach zastosowanie przepisów o milczącym załatwieniu sprawy. W myśl art. 163b § 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, w sprawie rozpoznawanej w postępowaniu uproszczonym stosuje się przepisy o milczącym załatwieniu sprawy, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Mając na uwadze tę regulację, projekt wyłącza stosowanie przepisów o milczącym załatwieniu sprawy, tj. przepisów rozdziału 8a działu II ustawy Kodeks postępowania administracyjnego.

Projektowany art. 37 ust. 1g przewiduje, że minister właściwy do spraw gospodarki morskiej określi, w drodze rozporządzenia, wzór urzędowego formularza wniosku o wydanie zgody w sprawie wykorzystywania pasa technicznego do innego celu niż określony w art. 36 ust. 2 pkt 1 oraz wykaz dokumentów, które należy dołączyć do wniosku mając na uwadze potrzebę zapewnienia jednolitości wniosków i sprawnej realizacji zadań w tym zakresie. Proponowane upoważnienie ma na celu ujednolicenie składanych wniosków w postępowaniach tego typu, a także wypełnienie dyspozycji art. 163c § 1 – 4 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego.

- W projektowanym art. 424a ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne przesądza się jednoznacznie, że w zakresie nieuregulowanym w rozdziale 4 Działu IX ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, do zgłoszeń wodnoprawnych stosuje się przepisy o milczącym załatwieniu sprawy, o których mowa w rozdziale 8a działu II ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. Art. 423 ust. 4 ustawy - Prawo wodne przewiduje, w przypadku nieuzupełnienia brakujących dokumentów lub informacji, wniesienie sprzeciwu, w drodze decyzji, przez organ właściwy do wydania zgody wodnoprawnej. Z tego względu do sprzeciwu, o którym mowa w rozdziale 4 działu IX ustawy - Prawo wodne, będą miały zastosowanie przepisy rozdziału 8a działu II ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, które dotyczą instytucji prawnej milczącej zgody, tj. sytuacji nie wniesienia sprzeciwu w drodze decyzji.
- W przypadku wpisu na listę stałych mediatorów dokonywanego zgodnie z art. 157b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, proponuje się zastosowanie milczącej zgody. Prezes sądu okręgowego po zapoznaniu się z wnioskiem mediatora o wpis, nie mając zastrzeżeń do jego kwalifikacji, dokonuje wpisu i tym samym zamyka

postępowanie. Obecnie na listach prowadzonych przez prezesów sądów okręgowych wpisanych jest ok. 2,5 tys. stałych mediatorów. Aby móc ubiegać się o wpis na listę, mediator musi spełnić wymagania określone w ustawie z dnia 10 września 2015 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze wspieraniem polubownych metod rozwiązywania sporów. Oznacza to, że mediator znajdujący się na liście ma potwierdzone kwalifikacje i w pewnym sensie otrzymuje rekomendację sądu.

W załączniku do obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie prowadzenia listy stałych mediatorów (Dz. U. poz. 122) określony został wzór formularza wniosku o wpis na listę stałych mediatorów. Brzmienie rozporządzenia, w tym jego załącznika, jest wynikiem realizacji wytycznych do jego wydania określonych w art. 157f u.s.p., zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, m.in. wzór formularza wniosku o wpis na listę stałych mediatorów, uwzględniając potrzebę zapewnienia wiarygodnej i aktualnej informacji o stałych mediatorach, jednolitości wniosków i sprawnego przebiegu procedury wpisu na listę stałych mediatorów. Tak sformułowane wytyczne nie wykluczają zastosowania tego samego wzoru formularza w sytuacji, w której wpisu na listę dokonuje się w przypadku niewydania decyzji o wpisie w określonym terminie (milczące załatwienie sprawy). W związku z powyższym, nie zachodzi potrzeba określenia odrębnego wzoru formularza wniosku o wpis na listę stałych mediatorów stosowanego tylko w przypadku milczącego załatwienia sprawy.

- W ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie proponuje się zastosowanie do procedury wpisu do ewidencji uczniowskich klubów sportowych przepisów działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133). Zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy o sporcie, uczniowski klub sportowy podlega wpisowi do ewidencji prowadzonej przez starostę właściwego ze względu na siedzibę klubu. Wpisu i wykreślenia wpisu z ewidencji dokonuje się na podstawie wniosku. Wpis, odmowa wpisu do ewidencji i wykreślenie wpisu z ewidencji następuje w drodze decyzji.

Zgodnie z intencją ustawodawcy, który w 2010 r. opracował projekt nowej ustawy o sporcie uczniowski klub sportowy jest szczególnym rodzajem klubu sportowego, który ma zrzeszać jako swoich członków, w szczególności uczniów, rodziców i nauczycieli, a procedury związane z jego funkcjonowaniem powinny być możliwie uproszczone. Na tym tle zastosowanie postępowania uproszczonego do procedury wpisu do ewidencji uczniowskich klubów

sportowych jest zasadne oraz zgodne z celem funkcjonowania odrębnej formy działalności klubu sportowego, jakim jest uczniowski klub sportowy.

Konsekwencją wprowadzonej zmiany będzie uproszczone, a więc szybsze uzyskanie wpisu do ewidencji przez uczniowski klub sportowy, a tym samym uzyskanie osobowości prawnej, która umożliwi jego pełnoprawne funkcjonowanie.

- W przypadku ustawy dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych proponuje się zastosowanie przepisów Działu II Rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego do procedur:
 - wydania zgody na przeprowadzenie dodatkowej gonitwy (art. 20) – postępowanie uproszczone;
 - wydania pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową (art. 21b ust 3) – postępowanie uproszczone;
 - udzielenia licencji na trenowanie koni (art. 21c ust. 6) – postępowanie uproszczone;
 - udzielenia licencji na dosiadanie (powożenie) koni (art. 21d ust. 5) – postępowanie uproszczone;
 - udzielenia licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego (art. 21e) – postępowanie uproszczone.

Czas trwania przedmiotowych postępowań w praktyce jest krótki i nie przekracza miesiąca. W sprawach tych nie występują zatem długotrwałe postępowania dowodowe. W większości przypadków w postępowaniach tych są corocznie odnawiane uprawnienia tym samym osobom. Jednocześnie, ze względów na łatwość posługiwania się tymi dokumentami dla strony, korzystniejsze jest uzyskanie wnioskowanego pozwolenia lub licencji, a nie zaświadczenia o milczącym załatwieniu sprawy. Ponadto, o wydanie takiego zaświadczenia strona musiałaby dodatkowo wnioskować, co byłoby dla niej dodatkowym obciążeniem.

5. Zmiany w ustawie z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (art. 6 projektu).

- 1) *Rozszerzenie katalogu form prowadzenia działalności gospodarczej przez rzemieślników (art. 6 pkt 2 projektu).*

Zgodnie z aktualnym brzmieniem ustawy o rzemiośle, rzemiosłem jest wykonywanie działalności gospodarczej jedynie przez osobę fizyczną, z wykorzystaniem zawodowych

kwalifikacji tej osoby i jej pracy własnej, w imieniu własnym i na rachunek tej osoby - jeżeli jest ona mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub wspólników spółki cywilnej osób fizycznych.

Aktualny stan powoduje zatem trudności w rozpoczynaniu działalności gospodarczej w rzemiośle w innych formach niż działalność gospodarcza podlegająca wpisowi do CEIDG (przedsiębiorcy – osoby fizyczne). Obecnie osoby, które zamierzają rozpocząć działalność w oparciu o posiadane zawodowe kwalifikacje (dyplom mistrza lub świadectwo czeladnika w danej dziedzinie) nie mogą wybrać jako formy prowadzenia działalności gospodarczej spółki prawa handlowego, tj. spółki jawnej czy kapitałowej, bowiem wówczas taka działalność nie może być nazwana rzemiosłem. Są niejako „skazane” na podjęcie działalności gospodarczej na podstawie wpisu w CEIDG, a w przypadku wspólnego z innym przedsiębiorcą (ale tylko rzemieślnikiem) wykonywania działalności gospodarczej – na zawarcie umowy spółki cywilnej. Jednocześnie aktualna definicja wskazuje, że rzemiosło może być wykonywane przez średniego przedsiębiorcę (zatrudnienie średnioroczne poniżej 250 osób oraz roczny obrót netto nieprzekraczający równowartości w złotych 50 milionów euro), który z uwagi na rozmiar i charakter produkcji, jej organizację i ciągłość, wybiera jako formę wykonywania działalności gospodarczej spółkę prawa handlowego. Wielkość firmy jest zatem czynnikiem decydującym o jej formie prawno-organizacyjnej. Wśród firm mikro dominują osoby fizyczne prowadzące własną działalność gospodarczą, ale wraz ze wzrostem wielkości firmy na znaczeniu coraz bardziej zyskują inne formy prawne, przede wszystkim spółki z o.o. lub jawne.

Dostępne formy prawne prowadzenia rzemieślniczej działalności gospodarczej nie są więc w pełni adekwatne do potrzeb zgłaszanych przez przedsiębiorców oraz samorząd gospodarczy.

Tak skonstruowana definicja rzemiosła, zakładająca konieczność posiadania przez co najmniej jednego ze wspólników kwalifikacji zawodowych (mistrz, czeladnik) sprawia, że wykonywanie działalności gospodarczej w danej branży np. cukierniczej, kosmetycznej będzie oparte na wysokich standardach.

Rozszerzenie definicji o spółki osobowe i jednoosobową spółkę kapitałową umożliwi przedsiębiorcom posiadającym dyplom czeladnika lub mistrza kształcenie młodzieży w rzemiośle i tym samym zwiększy liczbę uczniów realizujących przygotowanie zawodowe w rzemiośle przystępujących do egzaminu czeladniczego w rzemiośle. Nauka w rzemiośle łączy bowiem naukę u rzemieślnika (praktyka) z kształceniem w szkole (nauka teoretyczna), przyczyniając się do budowy nowego zaplecza przyszłych fachowców, którzy zasilają potencjał

firm. Jednocześnie młodzież uzyska dostęp do szerszej oferty edukacyjnej (w wielu przypadkach dostęp do nowoczesnych, innowacyjnych linii produkcyjnych) w ramach praktyki realizowanej w spółkach prawa handlowego.

Należy podkreślić, że firmy rzemieślnicze to głównie firmy rodzinne. Poprzez udział w spółkach osobowych i kapitałowych członków najbliższej rodziny możliwy będzie transfer wiedzy, doświadczenia w zarządzaniu oraz wspólnego wypracowania strategii dalszego rozwoju firmy z zachowaniem indywidualnych dla danego biznesu i rodziny wartości. Tym samym możliwa będzie sukcesja międzypokoleniowa, dzięki której dana firma rzemieślnicza będzie miała szansę istnieć i rozwijać się nadal. Rozszerzenie definicji rzemiosła o inne formy prawne prowadzenia działalności gospodarczej będzie zapobiegała likwidacji firm rzemieślniczych wraz ze śmiercią przedsiębiorcy – rzemieślnika.

Biorąc pod uwagę konieczność stworzenia warunków do rozwoju firm rzemieślniczych mających głównie charakter rodzinny, które pozwolą na dobór optymalnej dla danej działalności gospodarczej formy prawnej, zapewniającej szybkie reagowanie na zmiany zachodzące w otoczeniu biznesowym, istnieje potrzeba wprowadzenia regulacji, które zapewnią odpowiednią elastyczność i swobodę działania.

2) Udostępnianie w CEIDG informacji o kwalifikacjach rzemieślnika (art. 6 pkt 4b i 7 projektu).

Zmiana w art. 3 oraz 11 ustawy o rzemiośle wynika z dostosowania do zmian planowanych w ustawie o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy polegających na udostępnianiu w CEIDG informacji o posiadanych przez rzemieślnika kwalifikacjach (dyplomie mistrza lub czeladnika). Przepis ma na celu stworzenie podstawy do publikowania ww. danych za pośrednictwem CEIDG.

Informacje w zakresie posiadanych przez rzemieślnika uprawnień będą podpisywane przez poszczególne izby rzemieślnicze na wniosek przedsiębiorcy. W związku z powyższym, niezbędne jest rozszerzenie zakresu zadań izb rzemieślniczych o zadania wynikające z ustawy o CEIDG i PIP.

3) Aktualizacja przepisów (art. 6 pkt 1, 2, 3, 4, 6 projektu).

Proponowana zmiana w ustawie o rzemiośle jest konsekwencją rozszerzenia definicji rzemiosła poprzez uznanie, że rzemiosłem jest wykonywanie działalności gospodarczej także przez spółki osobowe i jednoosobową spółkę kapitałową. Pojęcie rzemieślnika będzie odnosiło się już nie tylko do osoby fizycznej ale także do osoby prawnej.

Tym samym niezbędne było prowadzenie zmian co do zakresu podmiotowego ustawy i wskazanie, że nie odnosi się ona jedynie do osób fizycznych lecz szerszej grupy tj. przedsiębiorców wykonujący działalność gospodarczą na podstawie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców. Zgodnie z art. 4 ust. 1 przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą.

Niezbędne było również wskazanie, że rzemieślnikiem jest osoba fizyczna, w tym wspólnik spółki cywilnej, wykonująca działalność gospodarczą z wykorzystaniem zawodowych kwalifikacji, oraz spółka jawna, komandytowa, komandytowo-akcyjna oraz jednoosobowa spółka kapitałowa, z udziałem wspólników posiadających kwalifikacje zawodowe (dyplom mistrza lub czeladnika), a także spółki, w których tylko niektórzy wspólnicy mają kwalifikacje (dyplom mistrza lub czeladnika), tyle, że w tym przypadku warunkiem jest, że pozostali wspólnicy są spokrewnieni z tym wspólnikami (małżonek lub krewni w linii prostej – wstępni i zstępni).

Ponadto zmiana w ustawie o rzemiośle ma na celu usunięcie niewłaściwego odesłania w przepisie art. 4 ust. 5. Norma tam zawarta odwołuje się bowiem do „art. 19 ustawy wymienionej w art. 1”. Takie odesłanie było poprawne w czasach, gdy obowiązywała jeszcze ustawa o swobodzie działalności gospodarczej, która to przed 30 kwietnia 2018 r. wymieniona była w treści art. 1. Jednak wraz z wejściem w życie tzw. „Konstytucji Biznesu” ustawa o swobodzie działalności gospodarczej została zastąpiona przez ustawę - Prawo przedsiębiorców; odpowiednia zmiana dostosowawcza nastąpiła także w treści art. 1 ustawy o rzemiośle. Modyfikacji nie uległ jednak przepis art. 4 ust. 5, przez co obecnie odsyła on do normy Prawa przedsiębiorców traktującej o zupełnie innej kwestii (tj. dokonywania i przyjmowania płatności przez przedsiębiorców, nie zaś uprawnień zawodowych). Co istotne, w obecnym stanie prawnym żaden przepis ustawy - Prawo przedsiębiorców nie reguluje bezpośrednio materii, której dotyczył niegdyś przepis art. 19 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Z tego powodu konieczne jest dokonanie takiej modyfikacji brzmienia art. 4 ust. 5 ustawy o rzemiośle, które zapewni z jednej strony zachowanie wyrażonego tam obowiązku, z drugiej zaś – nie będzie odsyłało do treści innych aktów prawnych.

4) Obniżenie opłat za egzamin (art. 6 pkt 4d i e projektu).

Zaproponowana zmiana polega na przyjęciu kwotowych opłat za egzaminy z uwzględnieniem waloryzacji tych kwot wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli ten wskaźnik w poprzednim roku kalendarzowym wynosi co najmniej 99%.

Wniosek podyktowany jest sygnałami napływającymi, zarówno ze środowiska rzemieślniczego jak i kandydatów składających wnioski o egzaminy. Obowiązujący aktualnie sposób ustalania i waloryzacji stawek opłat spowodował, iż na przestrzeni trzech lat opłaty te wzrosły o blisko 20 %.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 3 ustawy o rzemiośle) do zadań izb rzemieślniczych należy informowanie kandydatów o wysokości opłat za egzaminy przeprowadzane przez komisje egzaminacyjne powołane w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 stycznia 2017 r. w sprawie egzaminu czeladniczego, egzaminu mistrzowskiego oraz egzaminu sprawdzającego, przeprowadzanych przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych (Dz. U. poz. 1607). Wysokość opłat za poszczególne rodzaje egzaminów określono w ustawie procentowo tj.: mistrzowski 30%, czeladniczy 15%, sprawdzający 5%, w stosunku do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłaszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Pobierane opłaty za egzaminy: czeladniczy, mistrzowski i sprawdzający służą finansowaniu całego procesu walidacji, tj. od zorganizowania przez izbę rzemieślniczą komisji egzaminacyjnych do zabezpieczania zasobów archiwalnych powstałych w wyniku przeprowadzonych egzaminów i egzaminy te w żaden sposób nie są finansowane ze środków publicznych, a więc nie pociągają żadnych obciążeń dla budżetu.

Stawki opłat za egzaminy od 2015 r. kształtowały się następująco:

	Rok 2015 (miesiące 10- 12.2015)	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Lata 2015/2018
<i>Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego</i>	4 138,58	4 280,39	4 403,78	4 739,51	5 071,25	+18,6%
Stawka opłaty za egzamin mistrzowski	1 241,57	1 284,11	1 321,00	1 421,85	1 521,37	+ 18,5%
Stawka opłaty za egzamin czeladniczy	620,79	642,05	661,00	710,92	760,68	+ 18,4%
Stawka opłaty za egzamin sprawdzający	206,93	214,01	220,00	236,97	253,56	+ 18,5%

Po 5-letnim okresie stosowania opłat za egzaminy w wysokości wyliczanej wg stałych wielkości procentowych w stosunku do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, stwierdzono narastanie problemu zbyt szybkiego wzrostu stawek przedmiotowych opłat. Przyczyną jest podstawa naliczenia opłat, która co roku znacznie wzrasta, co powoduje podwyższenie stawek opłat za egzaminy. Zatrzymanie wzrostu opłat, choć nie jest korzystne z punktu widzenia

podmiotów pobierających te opłaty, to w kontekście społecznym jest oczekiwanym rozwiązaniem. Należy podkreślić, że opłata za egzamin pobierana jest raz.

Proponuje się przyjęcie zasady waloryzacji stawek opłat analogicznej, jak w przypadku dofinansowania kosztów wykształcenia młodocianych pracowników: „Kwoty dofinansowania określone w [ust. 2] podlegają waloryzacji wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli ten wskaźnik w roku kalendarzowym poprzedzającym rok, w którym następuje wypłata dofinansowania, wynosi co najmniej 105%. 4. Wskaźnik, o którym mowa w ust. 3, Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.”

Przyjęcie takiego wyliczenia stawek opłat za egzaminy wydaje się uzasadnione organizacyjnie i słuszne ze względów społecznych.

Symulacja stawek opłat na 2019 rok przy zastosowaniu nowego sposobu ustalania opłat za egzaminy:

	Stawki opłat za egzaminy 2018 r wyliczone wg obecnych zasad (% przeciętnego wynagr. w zł.)	Stawki opłat za egzaminy <u>2019 r.</u> wyliczone wg obecnych zasad (% przeciętnego wynagr. w zł.)	ZMIANA NA OPLATY KWOTOWE np. od 1.01.2020 r.	Wskaźnik waloryzacji 101,6% (w 2018) – kwota waloryzacji (w zł)	Stawki opłat wersja ze wzrostem cen o 1,6%
Egzamin mistrzowski	1 421,85 1 422,00	1 521,37	1 400,00	+ 22,40	1 422,40
Egzamin czeladniczy	710,92 711,00	760,68	700,00	+11,20	711,20
Egzamin sprawdzający	236,97 237,00	253,56	250,00	+ 4,00	254,00

6. Zmiany w ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (art. 7 pkt 1 i 4-6 projektu).

Proponowana zmiana ma na celu dostosowanie przepisów ustawy w związku ze zmianą ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw. Oprócz dostosowania treści poszczególnych przepisów, konieczne jest również rozszerzenie kompetencji notariusza w zakresie instytucji wprowadzanych ustawą.

Po drugie, przepisy ustawy dotyczące treści aktów powołania i odwołania zarządcy sukcesyjnego proponuje się uzupełnić o informację o wysokości udziału w przedsiębiorstwie w spadku, jaki przysługuje osobie powołującej lub odwołującej zarządcę sukcesyjnego.

Ponadto, w celu właściwej identyfikacji zarządcy, w aktach tych proponuje się podawać datę urodzenia zarządcy, jeżeli nie posiada on numeru PESEL.

7. Zmiana w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (art. 9 projektu).

Zmiany w pkt 1 i 2 mają na celu doprecyzowanie przepisu w związku ze zmianami wprowadzanymi w zakresie ustanawiania zarządu sukcesyjnego.

Zmiana w pkt 3 zakłada, że dla celów podatkowych w przypadku śmierci małżonka przedsiębiorcy, do którego w zakresie praw z udziału w przedsiębiorstwie stosuje się przepisy Rozdziału 11a „Tymczasowe wykonywanie praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie” projektu, podatnikiem od całości przychodów będzie przedsiębiorca nadal prowadzący działalność gospodarczą.

Zasada ta ma dotyczyć również innych form opodatkowania podatkiem dochodowym np. opodatkowanie na podstawie ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

8. Zmiana w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (art. 11 projektu).

Koncesja, w zakresie określonym w art. 37 ust. 1 pkt 3 ustawy o radiofonii i telewizji, jest udzielana w porozumieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który zajmuje stanowisko, mając na względzie spełnienie warunków określonych w art. 114 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne. Brzmienie powyższego przepisu nie uwzględnia aktualnego poziomu rozwoju technologii, który pozwala na wyeliminowanie zakłóceń częstotliwości wykorzystywanych w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego. W związku z tym nie jest konieczne uzgadnianie udzielanych i zmienianych koncesji przez Przewodniczącą Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie dotyczącym rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego oraz rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego.

9. Zmiany w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (art. 12 pkt 2 i 3 projektu).

Brzmienie art. 45 ust. 1f oraz art. 63c ust. 2a ustawy należy uzupełnić w sposób pozwalający podmiotom zobowiązanym na podpisywanie składanych sprawozdań finansowych „podpisem osobistym”. Zasadnym jest bowiem, aby podmioty składające sprawozdania mogły się posługiwać szerszym niż obecnie zbiorem podpisów elektronicznych. W związku z powyższym, proponowana zmiana pozwoli w przyszłości każdemu obywatelowi na podpisanie składanego sprawozdania finansowego, bez konieczności podejmowania dodatkowych czynności w celu nabycia kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub posłużenia się podpisem zaufanym.

Zasadnym jest ponadto skorygowanie brzmienia w art. 45 ust. 1f, art. 49 ust. 7, art. 63c ust. 2a oraz art. 63k ustawy o rachunkowości, poprzez zastąpienie fragmentu „podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP” treścią „podpisem zaufanym”. Należy bowiem wskazać, że „podpis zaufany”, zdefiniowany obecnie w art. 3 pkt 14a ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, zastąpił uprzednio regulowany przepisami tej ustawy „podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP”. Przedmiotowa zmiana została wprowadzona przez przepisy ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1544).

10. Zmiany w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (art. 14 projektu).

W obecnym stanie prawnym przedsiębiorstwa energetyczne składają sprawozdanie o tej samej treści do różnych organów administracji. Stanowi to nieuzasadnione obciążenie zarówno po stronie przedsiębiorstw, jak i organów administracji, które weryfikują, czy sprawozdanie zostało złożone w ustawowym terminie. Proponuje się, aby sprawozdania składane były do jednego organu – Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: URE), który następnie przekaze zestawienia zbiorcze tych sprawozdań pozostałym organom (tj. ministrowi właściwemu ds. energii, ministrowi właściwemu ds. finansów publicznych, Prezesowi ARM). W przypadku wystąpienia takiej potrzeby, na wniosek tych organów Prezes URE przekazywałby im kopie sprawozdań. Proponowana zmiana wprowadziłaby znaczące ułatwienie w zakresie działań

podejmowanych przez podmioty realizujące obowiązek sprawozdawczy (niższe koszty administracyjne, ale także niższe koszty opłaty skarbowej ponoszonej przez przedsiębiorców, które wynikają z ustanowienia pełnomocnika do złożenia każdego sprawozdania do każdego właściwego organu).

W celu cyfryzacji ww. procesów koniecznym będzie wprowadzenie systemu teleinformatycznego w URE, który umożliwi składanie sprawozdań oraz przetwarzanie i udostępnianie danych, co ułatwi przedsiębiorcom wykonywanie ustawowych obowiązków i przyspieszy proces przetwarzania danych przez Prezesa URE. Proponowany system teleinformatyczny będzie mógł stanowić załączek platformy paliwowej stanowiącej bazę danych dotyczących sektora paliwowego, która jest ujęta w Programie przeciwdziałania i zwalczania przestępczości gospodarczej na lata 2015-2020.

11. Zmiany w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (art. 14 pkt 3 lit. b projektu), ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (art. 15 pkt 2 projektu), ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (art. 26 pkt 2 projektu), ustawie z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (art. 66 pkt 1 lit. b projektu), ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (art. 28 pkt 1 projektu), ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (art. 29 pkt 1 lit. b projektu).

Zmiany we wskazanych ustawach są konsekwencją zmian wprowadzanych w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i mają na celu zapewnienie nabywcy przedsiębiorstwa możliwości powołania się na:

- promesę w przypadku ubiegania się o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu, przetwarzaniu, magazynowaniu, przesyłaniu, dystrybucji oraz obrocie paliwami lub energią, skraplaniu gazu ziemnego i regazyfikacji skroplonego gazu ziemnego – zmiana w ustawie Prawo energetyczne;
- promesę w przypadku ubiegania się o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w tej promesie – zmiana w ustawie o ochronie osób i mienia;
- promesę w przypadku ubiegania się o udzielenie o zezwolenia w zakresie zbiorowego

zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków – zmiana w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków;

- promesę w przypadku ubiegania się o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w tej promesie – zmiana w ustawie o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;

- zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji – zmiana w ustawie o transporcie drogowym;

- promesę w przypadku ubiegania się o udzielenie zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w tej promesie – zmiana w ustawie Prawo farmaceutyczne.

12. Zmiana w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (art. 16 projektu).

Wprowadzenie przepisu umożliwiającego niedochodzenie przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych odsetek za zwłokę, jeżeli ich wysokość nie przekracza trzykrotności wartości opłaty pobieranej przez operatora za traktowanie przesyłki listowej jako poleconej (wartości wskazanej w art. 54 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa), ma na celu zmniejszenie obciążeń administracyjno-finansowych ciążących na Beneficjentach pomocy udzielanej przez PFRON oraz leżących po stronie Funduszu w związku z prowadzonymi postępowaniami. Na PFRON, jako na jednostce sektora finansów publicznych, dysponującej środkami publicznymi, ciąży obowiązek dochodzenia zwrotu nienależnie pobranych środków wraz z odsetkami, w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia otrzymania środków do dnia ich zwrotu. W sytuacji, gdy podmiot wezwany do zwrotu środków, nie wypełni obowiązku zwrotu kwoty we wskazanym terminie, bądź nie przedstawi dokumentów przeczących ustaleniom poczynionym przez PFRON, zostanie wszczęte z urzędu postępowanie administracyjne, które może zakończyć się wydaniem decyzji administracyjnej nakazującej zwrot środków Funduszu i skierowaniem sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego.

Zgodnie z przepisem 49f zmienianej ustawy, w przypadku, gdy decyzja stanie się ostateczna, beneficjent lub jego pełnomocnik, może zwrócić się do PFRON z wnioskiem o rozłożenie na raty lub umorzenie należności wynikającej z decyzji administracyjnej, nakazującej zwrot środków. Należy mieć jednak na uwadze, że w niniejszym zakresie będzie się toczyło osobne

postępowanie administracyjne, w wyniku którego PFRON będzie zobligowany ustalić czy może dokonać umorzenia lub rozłożenia na raty, tj. czy strona spełnia warunki określone w art. 49f (w szczególności ust. 1) zmienianej . ustawy.

Umorzenie odsetek, w tym odsetek nie przekraczających wartości wskazanej w art. 54 § 1 pkt 5 ustawy Ordynacja podatkowa jest dopuszczalne, ale na wniosek strony i w przypadku spełnienia określonych warunków. W innym wypadku Fundusz zobowiązany jest dochodzić zwrotu odsetek nawet w przypadku, jeżeli ich wartość jest niewielka i wynosi kilka złotych, a nawet kilkadziesiąt groszy.

Wprowadzenie do ustawy o rehabilitacji wspomnianego przepisu umożliwiającego niedochodzenie przez Fundusz odsetek za zwłokę – stanowiłoby ułatwienie dla Beneficjentów pomocy udzielanej przez PFRON pod kątem nie tyle finansowym, jak administracyjnym. Instytucja umorzenia należności w trybie wnioskowym stanowi szczególnego rodzaju ulgę, której zastosowanie może mieć miejsce w przypadku uzasadnionym ważnym interesem dłużnika, interesem publicznym, względami gospodarczymi lub społecznymi lub innymi przyczynami zasługującymi na uwzględnienie, w szczególności w razie całkowitej nieściągalności. Stosowanie tego rodzaju ulgi oparte jest na uznaniu administracyjnym, co oznacza, że organ może, ale nie musi skorzystać z uprawnienia określonego w tym przepisie. Beneficjent ubiegający się o umorzenie należności - w tym odsetek niezależnie od ich wielkości - w toku prowadzenia postępowania administracyjnego zobowiązany jest przedstawić szereg dokumentów, w oparciu o które Fundusz może wydać ostateczną decyzję.

Dodatkowo należy podkreślić, iż koszt postępowań administracyjnych, a następnie niejednokrotnie koszt postępowania egzekucyjnego (koszty korespondencji i wynagrodzenia pracownika) znacząco przewyższa wartość dochodzonej przez Fundusz kwoty odsetek, stąd zmiana byłaby także pozytywna dla PFRON.

13. Zmiana w ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (art. 17 projektu).

Do wniosku towarzystwa o wydanie zezwolenia na utworzenie funduszu, wniosku o wpisanie funduszu do rejestru funduszy oraz wniosku o zmianę danych w rejestrze funduszy należy dołączyć m.in. zaświadczenie albo oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym (dalej: KRS). W związku z tym, że organ może samodzielnie ustalić te dane w ogólnodostępnej bazie KRS proponuje się zniesienie tego obowiązku.

14. Zmiana w ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (art. 21 pkt 2 projektu).

Przepis jest konsekwencją zmiany wprowadzonej w art. 6 ust. 4 pkt 3 ustawy o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy. Ma na celu wyeliminowanie dwukrotnego powiadamiania przez przedsiębiorcę o zmianie lub likwidacji działalności gospodarczej opodatkowanej na zasadach karty podatkowej. Takie rozwiązanie upraszcza przekazywanie informacji do urzędu skarbowego i eliminuje nadmierne obciążenia biurokratyczne, tym bardziej, że istnieje możliwość powiadamiania urzędu skarbowego w zakresie formy opodatkowania wnioskiem CEIDG-1. Jest to forma, z której często korzystają przedsiębiorcy.

15. Zmiana w ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji i restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (art. 22 projektu).

Polskie Koleje Państwowe jako grupa podmiotów powstała w wyniku restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego Polskie Koleje Państwowe w 2001 r. Charakter oraz zakres działalności powoduje, że PKP jest jednym z największych polskich przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu. Kluczowym celem jest więc zapewnienie sprawności i płynności funkcjonowania spółki. W tym celu konieczna jest zmiana obecnie obowiązujących przepisów, które w aktualnym brzmieniu w znaczący sposób utrudniają efektywne zarządzanie Funduszem Własności Pracowniczej PKP (dalej: FWP), który jest specjalistycznym funduszem inwestycyjnym otwartym (dalej: SFIO) w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Niniejsza zmiana ma na celu zwolnienie Funduszu Własności Pracowniczej PKP, działającego jako specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty, z obowiązku zwoływania zgromadzenia uczestników celem wyrażenia zgody na przejęcie zarządzania Funduszem PKP przez inne towarzystwo.

Zgodnie z ww. ustawą zmiana towarzystwa zarządzającego SFIO (przejęcie zarządzania) wymaga uchwały zgromadzenia uczestników SFIO:

- a) podjętej większością 2/3 głosów uczestników obecnych/reprezentowanych na zgromadzeniu uczestników,
- b) reprezentujących co najmniej 50 % jednostek uczestnictwa.

FWP aktualnie (stan na marzec 2019 rok) liczy:

- a) 183.838 uczestników,
- b) posiadających 1.908.381.648 jednostek uczestnictwa.

Z powyższego wynika, że dla ważności uchwały w sprawie wyboru/zmiany towarzystwa zarządzającego FWP (w obecnym stanie prawnym) należy podczas zgromadzenia uczestników:

- a) w jednym miejscu i czasie zgromadzić ok. 100.000 uczestników reprezentujących co najmniej 50% jednostek uczestnictwa, tj. nie mniej 954.190.824 jednostki uczestnictwa,
- b) uzyskać kwalifikowaną większość 2/3, tj. 636.127.216 jednostek uczestnictwa głosujących „za” przyjęciem uchwały.

Zadośćuczynienie powyższym wymaganiom w obowiązującym stanie prawnym nie jest możliwe:

- a) z technicznego punktu widzenia (brak lokalizacji spełniającej wymóg bezpiecznego odbycia zgromadzenia w liczbie ok. 100.000 osób),
- b) społecznego punktu widzenia – z uwagi na średni wiek uczestników FWP (powyżej 68 lat) zachodzi niemal pewność, że nigdy nie uda się zgromadzić wymaganego w aktualnych przepisach kworum (nie uda się dostatecznie zmobilizować uczestników FWP zamieszkałych na terenie całej Polski).

Skutkiem obowiązujących przepisów jest trwała niemożność dokonania wyboru towarzystwa zarządzającego FWP.

Poza powyższymi uwagami pozostają nader istotne zagadnienia związane z kosztami zwoływania zgromadzenia uczestników, w tym kosztami:

- a) zawiadomień listownych,
- b) poszukiwania i najmu stosownych przestrzeni wraz z koniecznym zapleczem socjalnym,
- c) zabezpieczenia zgromadzenia, itp.

16. Zmiany w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. - Prawo atomowe (art. 23 projektu).

Zgodnie z art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r.- Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646), przy załatwianiu spraw organ może żądać od przedsiębiorcy, dla celów

identyfikacji, podania wyłącznie firmy przedsiębiorcy oraz numeru identyfikacji podatkowej (NIP). Według zaproponowanej zmiany, przedsiębiorca składający wniosek o wydanie zezwolenia na wykonywanie działalności związanej z narażeniem albo wniosek o wydanie wyprzedzającej opinii dotyczącej planowanej lokalizacji obiektu jądrowego, będzie zobligowany do podawania we wniosku o wydanie ww. zezwolenia jedynie numeru NIP (o ile taki numer posiada), który pozwoli w pełni zidentyfikować przedsiębiorcę zgodnie z obowiązującymi przepisami.

17. Zmiana w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (art. 25 projektu).

Wnioski o wydanie lub zmianę pozwolenia zintegrowanego składa się w postaci papierowej w 2 egzemplarzach. Dodatkowo do wniosku dołącza się zapis wniosku w postaci elektronicznej na informatycznych nośnikach danych. Proponuje się uproszczenie procedury pozwalające na składanie jednego egzemplarza papierowej wersji danego wniosku (w związku z procedurą administracyjną, w ramach której pełną dokumentację udostępnia się zainteresowanym stronom, w tym mapy, plany, wypisy wyrysów, itp.)

18. Zmiany w ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (art. 30 projektu).

- 1) *Dopuszczenie możliwości wykonania w polskiej przestrzeni powietrznej lotu statku powietrznego, który jeszcze nie został wpisany do Rejestru Cywilnych Statków Powietrznych (art. 30 pkt 1 i 3 projektu).*

W obecnym stanie prawnym brak jest możliwości wykonania prób w locie bez uprzedniego wpisu statku powietrznego do Rejestru Cywilnych Statków Powietrznych (dalej: RCSP). Należy zwrócić uwagę na czasochłonność i kosztowność obecnie funkcjonujących procedur wynikającą z opłat administracyjnych, ilości dokumentacji, korespondencji i podróży służbowych niezbędnych do uzyskania wpisu statku powietrznego do RCSP. Istnieje zatem realna potrzeba wdrożenia przepisów prawnych na poziomie ustawowym oraz rozporządzenia wykonawczego umożliwiających wykonywanie próby w locie przez producentów statków powietrznych bez ich rejestracji.

Nowa regulacja pozwalająca na przeprowadzenie prób w locie bez konieczności wpisu statku powietrznego w RCSP przełoży się zarówno na możliwość ograniczenia czasochłonności i wyeliminowania kosztów związanych z rejestracją statku powietrznego, jak

i na przyspieszenie procesu jego sprzedaży kontrahentowi krajowemu lub zagranicznemu. Będzie to miało pozytywny wpływ zwłaszcza dla MŚP – producentów statków powietrznych. W latach 2016-2018 wpisano do RCSP 44 fabrycznie nowe statki powietrzne produkcji polskiej, z czego ponad połowa została następnie wykreślona i sprzedana za granicę. Należy zauważyć, że proponowane rozwiązanie jest od lat stosowane przez nadzory lotnicze innych państw (np. nadzór lotniczy Austrii przydziela takie znaki producentowi Diamond Industries GmbH).

2) Zniesienie obciążeń regulacyjnych wobec podmiotów ubiegających się o wpis do rejestru cywilnych statków powietrznych (art. 30 pkt 2 projektu).

Zmiana polega na usunięciu przepisu dotyczącego zaświadczenia w sprawie uiszczenia podatku od towarów i usług. Wynika ona z tego, że taki dokument nie jest już wystawiany w związku z uchynieniem art. 103 ust. 6 i art. 105 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

3) Uproszczenia w zakresie rejestracji podmiotów szkolących (art. 30 pkt 4 projektu).

Proponuje się doprecyzowanie w art. 95a ust. 3 pkt 8, że wniosek o wpis do rejestru podmiotów szkolących może być składany przez przedsiębiorcę – nie musi być to ośrodek szkolenia lotniczego. Obecnie przepis o tym wprost nie stanowi, natomiast taki wniosek może być składany przez przedsiębiorcę nieprowadzącego działalności jako ośrodek szkolenia lotniczego.

Ponadto, propozycja przewiduje zniesienie wymogu przedstawiania informacji o posiadanym ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej w zakresie prowadzonego szkolenia na etapie składania wniosku o wpis do rejestru podmiotów szkolących. W miejsce obecnego wymogu proponuje się składanie oświadczenia zawierającego zapewnienie, że wnioskodawca ubezpieczy od odpowiedzialności cywilnej działalność w zakresie prowadzonego szkolenia po jej rozpoczęciu. Jest to o tyle istotne i dogodne dla wnioskodawcy, iż nie musi on ponosić kosztów jeszcze przed rozpoczęciem działalności, kiedy zakres zatwierdzonego szkolenia nie jest ostatecznie znany. Wnioskodawca zyskuje czas na dopełnienie formalności oraz komfort w postaci możliwości ubezpieczenia OC odpowiednio do zatwierdzonego zakresu działalności szkoleniowej.

4) Uproszczenie procedury ubiegania się o zezwolenie na obsługę naziemną statków powietrznych, załóg, pasażerów i ładunku (art. 30 pkt 5, 6 projektu).

Proponuje się modyfikację dotychczasowego rozwiązania zawartego w art. 175 ust. 3 pkt 2, która ma na celu zniesienie ww. ograniczenia w odniesieniu do agentów obsługi naziemnej, wyłącznie z przyczyn, o których mowa w art. 175 w ust. 4 pkt 2 ustawy, czyli nierozpoczęcia działalności w zakresie obsługi naziemnej albo zaprzestania prowadzenia działalności objętej zezwoleniem. Cofnięcie zezwolenia na podstawie art. 175 ust. 4 pkt 2 ustawy następuje często z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy, np.: w sytuacji, gdy przedsiębiorca nie wygra przetargu. Udzielenie zezwolenia powinno być zależne od spełniania warunków jego udzielenia określonych w ustawie – Prawo lotnicze.

W związku z powyższym proponuje się też doprecyzowanie art. 176a ustawy – Prawo lotnicze poprzez wskazanie, że Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego wydaje zezwolenie na kategorie usług, o których mowa w art. 176 lub rodzaje usług w poszczególnych kategoriach, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 182 ustawy. Przepis art. 176a w dotychczasowym brzmieniu wskazywał, że wydaje się zezwolenie na kategorie lub rodzaje usług w poszczególnych kategoriach, o których mowa w art. 176. Jednocześnie art. 176 wskazuje tylko kategorie usług. Rodzaje usług w poszczególnych kategoriach wskazuje wykaz usług obsługi naziemnej, stanowiący załącznik do rozporządzenia wydanego na podstawie art. 182. Wymagało to zatem doprecyzowania.

19. Zmiany w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (art. 32 projektu).

Ustanowienie Funduszu Niskoemisyjnego Transportu, kryteriów i warunków finansowania projektów określonych w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. 2018 r. poz.1356 z późn. zm.), a w szczególności przepisy art. 28ze ust. 1 pkt 2 i 5, praktycznie konsumuje delegację dla ministra właściwego do spraw gospodarki zawartą w art. 42 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1530, z późn.zm.¹⁰).

Delegacja ta została wprowadzona do art. 42 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego przepisem zawartym w art. 57 ustawy z dnia 11 stycznia

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 2161, 2203, 2193, 2245 oraz z 2019 r. poz. 525.

2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Rozdział 7 Zmiany w przepisach obowiązujących).

Zapis ww. art. 57 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych projektowany był w okresie jeszcze przed powstaniem finalnego projektu zmiany ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, powołującej Fundusz Niskoemisyjnego Transportu. Uchylenie ww. delegacji wymaga zmiany ustawowej.

20. Zmiana w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (art. 33 pkt 2 i 3 projektu).

1) Zmiana w zakresie rozliczania podatku VAT od towarów importowanych (art. 33 pkt 2 projektu).

Propozycja zmierza do zwiększenia wolumenu i wartości importu odprawianego głównie przez polskie porty przeładunkowe. W obecnym stanie prawnym polskie porty nie są konkurencyjne wobec portów niemieckich, holenderskich czy litewskich pod względem rozwiązań z zakresu rozliczania VAT. Niemcy, Holandia czy Litwa oferują możliwość odroczonej płatności VAT od importowanych towarów. Z kolei w Polsce, co do zasady, płatność musi nastąpić w terminie 10 dni od odprawy celnej (albo od dnia wydania decyzji celnej). Na podstawie obecnych przepisów ustawy VAT preferencyjne rozliczenie podatku VAT bezpośrednio w deklaracji podatkowej jest dostępne tylko dla części podmiotów (tj. podmiotów spełniających warunki procedury uproszczonej i dla tzw. upoważnionych przedsiębiorców, tzw. AEO). Z tej możliwości korzysta miesięcznie średnio ok. 6,5 tysiąca importerów, głównie duże firmy polskie oraz zagraniczne, które stać na spełnienie warunków do dopuszczenia do procedury uproszczonej lub uzyskania statusu firmy upoważnionej AEO. Te firmy, ze względu na wartość realizują większość wpłat z tytułu VAT w imporcie z odpraw na polskiej granicy.

Propozycja polega na wprowadzeniu jako ogólnej zasady możliwości rozliczania podatku z tytułu importu towarów bezpośrednio w deklaracji podatkowej dla podatników zarejestrowanych jako podatnicy VAT czynni, jeżeli będą dokonywać zgłoszeń celnych przez przedstawiciela bezpośredniego lub pośredniego w rozumieniu przepisów celnych. Warunek ten nie będzie miał zastosowania do podmiotów posiadających pozwolenie na stosowanie uproszczeń, o których mowa w art. 166 oraz w art. 182 unijnego kodeksu celnego i do podmiotów posiadających status upoważnionych przedsiębiorców, tzw. AEO. Dotychczasowy obowiązek przedstawiania zaświadczeń / oświadczeń o braku zaległości i potwierdzenia zarejestrowania podatnika jako podatnika VAT czynnego nie ulega zmianie.

Rozliczeniem podatku bezpośrednio w deklaracji podatkowej będzie mógł być objęty cały import towarów, tj. zarówno objęty uproszczeniami celnymi jak i objęty zgłoszeniami celnymi na ogólnych zasadach. Nie ulega zmianie dotychczasowy obowiązek przedstawiania zaświadczeń / oświadczeń o braku zaległości i potwierdzenia zarejestrowania podatnika jako podatnika VAT czynnego.

Proponowane przepisy utrzymują także odpowiedzialność solidarną przedstawicieli bezpośrednich lub pośrednich, jeżeli działają oni na rzecz podatników nieposiadających statusu AEO lub nieposiadających pozwolenia na procedury uproszczone, o których mowa w art. 166 i art. 182 unijnego kodeksu celnego.

Rozszerzenie grupy podatników uprawnionych do rozliczenia VAT od importu na zasadach ogólnych powoduje konieczność zmiany ust. 1, 2, 5 i 8, dodanie ust. 2d i ust. 8a, oraz uchylenie ust. 4 i 12 w art. 33a ustawy VAT).

Ponadto projekt zakłada wprowadzenie zasady, że podatnicy rozliczający podatek należny z tytułu importu towarów bezpośrednio w deklaracji VAT będą wyłączeni z możliwości składania kwartalnych deklaracji VAT. Podatnicy będą mogli składać deklaracje kwartalne nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy następujących po ostatnim miesiącu kwartału, w którym dokonali importu towarów rozliczanego bezpośrednio w deklaracji podatkowej. Powyższe powoduje konieczność zmiany ust. 3a, dodanie ust. 3d i ust. 4a w art. 99 ustawy VAT.

Zmiana ta umożliwi wcześniejsze otrzymywanie informacji od podatników o rozliczeniu importu towarów objętych tym uproszczeniem, a w konsekwencji umożliwi szybszą weryfikację przez KAS pod kątem prawidłowego rozliczenia tego podatku.

Jednocześnie zaproponowano wprowadzenie innych uproszczeń, w tym dotyczących składania zaświadczeń /oświadczeń do jednego naczelnika a nie jak obecnie do każdego, przed którym dokonywany jest import i zniesienie obowiązku informowania naczelnika urzędu skarbowo - celnego i urzędu skarbowego o rozpoczęciu lub o rezygnacji z korzystania z art. 33a (zmiana ust. 2, dodanie ust. 2c i uchylenie ust.4). Utworzenie Krajowej Administracji Skarbowej i w konsekwencji połączenie baz danych urzędów skarbowych i urzędów celno-skarbowych spowodowało, że dostęp do informacji będących w posiadaniu służb celnych i podatkowych został ułatwiony, a tym samym można odciążyć podatników od nadmiernych obowiązków.

- 2) Wprowadzenie postulowanych zmian umożliwi poprawę konkurencyjności polskiej gospodarki, w tym przede wszystkim polskich portów przeładunkowych oraz zwiększenie ilości odpraw dokonywanych w Polsce (co finalnie zwiększy wpływy

do budżetu). W innych krajach regulacje w tym zakresie są korzystne dla MŚP. *Propozycja zmiany uzupełniającej w zakresie zarządu sukcesyjnego (art. 33 pkt 3 projektu).*

Propozycja uchylecia ust. 7a w art. 96 ustawy o podatku od towarów i usług jest związana ze zmianą w art. 22 ustawy o CEIDG w zakresie informowania o zarządcy sukcesyjnym (i ewentualnie rezerwowym zarządcy sukcesyjnym) oraz o zmianach CEIDG przekazywanych do właściwego urzędu skarbowego. Nałożony tym przepisem obowiązek na podatnika ma charakter informacyjny i zawiera informacje zawarte w dostępnej dla naczelnika urzędu skarbowego Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

21. Zmiana w ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (art. 35 projektu).

Towarzystwo, które uzyskało zezwolenie na utworzenie funduszu inwestycyjnego, który ma być funduszem przejmującym, składa do sądu wniosek o wpisanie tego funduszu do rejestru funduszy inwestycyjnych. Do wniosku towarzystwo dołącza m.in. odpis z KRS. W związku z tym, że organ może samodzielnie ustalić te dane w ogólnodostępnej bazie KRS proponuje się zniesienie tego obowiązku.

22. Zmiana w ustawie z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (art. 36 projektu).

Zmiana jest komplementarna do zmian proponowanych w Kodeksie postępowania cywilnego.

23. Zmiana w ustawie z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (art. 38 projektu).

Aktualnie wniosek składa się na piśmie w formie papierowej w 2 egzemplarzach oraz na informatycznym nośniku danych. Proponuje się zmianę procedury, aby umożliwić przedkładanie wniosku na informatycznym nośniku danych albo przy użyciu elektronicznej skrzynki podawczej ministra właściwego do spraw rynków rolnych.

24. Zmiana w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (art. 39 projektu).

1) Zwolnienie z opłaty skarbowej przy dokonywaniu wpisu do Rejestru operatorów pocztowych (art. 39 pkt 1 projektu).

Zgodnie z wcześniej obowiązującym art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, w związku z art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej dokonanie wpisu do Rejestru operatorów pocztowych prowadzonego przez Prezesa UKE podlega opłacie skarbowej w kwocie 412 zł, zgodnie z częścią I ust. 36 pkt 9 załącznika do ustawy o opłacie skarbowej. Należy wyjaśnić, że dokonanie wpisu do rejestru na podstawie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, pomimo braku analogicznej regulacji w art. 64 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, również podlegać będzie opłacie skarbowej, zgodnie z przepisami ustawy o opłacie skarbowej. Przyrost nowych podmiotów jest stosunkowo niewielki w skali roku i utrzymuje się on na wyrównanym poziomie. Roczny przychód z dokonanych opłat za wpis do rejestru jest stosunkowo niski, natomiast zwolnienie z opłaty skarbowej stanowiłoby duże ułatwienie dla przedsiębiorców i otworzyłoby rynek dla mniejszych podmiotów (osoby fizyczne prowadzące jednoosobową działalność gospodarczą). Zwolnienie z opłaty za wpis mogłoby również przyczynić się do wyeliminowania problemu „wiecznie zawieszonych podmiotów w rejestrze”. Należy wyjaśnić, że zgodnie z przepisami Prawa pocztowego przedsiębiorcy mogą zawiesić wykonywanie działalności pocztowej, bez wskazania daty końcowej tego zawieszenia. Obecnie w rejestrze widnieje wiele podmiotów, które od lat (przykładowo 15 lat) nie prowadzą działalności pocztowej, nie chcą jednak wykreślać się z rejestru. Fakt ponoszenia opłaty za dokonanie wpisu może powodować sytuację, iż po zakończeniu wykonywania działalności pocztowej operator woli „na wszelki wypadek” nie wykreślać się z rejestru. Ponadto należy zauważyć, że analogicznie wpis do Rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzony przez Prezesa UKE jest zwolniony z opłaty skarbowej.

Jednocześnie mając na względzie ujednolicenie oraz elektroniczność procedur administracyjnych, zwolnienie z opłaty skarbowej umożliwiłoby wprowadzenie w pełni elektronicznej formy składania wniosków o wpis do rejestru. Obecnie proces ten nie może przebiegać w pełni elektronicznie z uwagi na wymóg przedłożenia oryginału dowodu wniesienia opłaty skarbowej za wpis. Pomimo złożenia wniosku w formie elektronicznej, w przypadku gdy opłata została uiszczona w tradycyjnej formie (np. na pocztocie), należy dostać oryginał dokumentu do UKE pocztą.

- 2) *Zwolnienie z opłat za wydanie decyzji o wpisie do rejestru dostawcy usług lub kwalifikowanej usługi zaufania (art. 39 pkt 2 projektu).*

Proponowana zmiana ma na celu usunięcie opłaty za decyzje administracyjne w wysokości 10 zł, które w skali całego okresu funkcjonowania ustawy przyniosły ok. 260 zł dochodu. Procedura wymaga uruchomienia wpłaty przez służby księgowe składającego wniosek o wydanie decyzji administracyjnej oraz powoduje konieczność dokumentowania symbolicznej wpłaty dla uzyskania decyzji.

25. Zmiana w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (art. 40 projektu).

Proponuje się zmianę częstotliwości przekazywania informacji przez producentów i handlowców do ministra właściwego do spraw energii o poniesionych w poprzednim roku kalendarzowym kosztach tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw. W obecnym stanie prawnym ten obowiązek musi być spełniony co kwartał. Cel tego przepisu, jakim jest pozyskanie informacji o kosztach funkcjonowania systemu zapasów, może być osiągnięty również poprzez wprowadzenie obowiązku przekazywania informacji rocznej, co stanowić będzie ułatwienie dla podmiotów zobowiązanych. Ponadto, termin przekazywania informacji o kosztach został skorelowany z jednoczesnym obowiązkiem przekazywania informacji do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych o ilości zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw, do utworzenia których producenci i handlowcy są obowiązani w danym roku kalendarzowym - w terminie do dnia 1 marca (art. 22 ust. 3 ustawy o zapasach). Powyższe zmiany wprowadzą uproszczenie i ujednolicenie obowiązków sprawozdawczych przedsiębiorców działających w sektorze rynku paliw.

26. Zmiana w ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego (art. 41 projektu).

Proponuje się zwolnienie osób ubiegających się o przyznanie licencji doradcy restrukturyzacyjnego z wymogu załączania do wniosku o przyznanie licencji oryginału zaświadczenia o uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego.

Obowiązek załączenia oryginału przedmiotowego zaświadczenia wynika z art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego. Możliwość zwolnienia z obowiązku załączania tego dokumentu wynika z faktu, że Ministerstwo Sprawiedliwości dysponuje danymi osób, które złożyły z wynikiem pozytywnym przedmiotowy egzamin. Dane te są przechowywane przez okres przekraczający dwa lata, w jakim (zgodnie z ustawą) można ubiegać się o przyznanie licencji. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 7 ustawy, Minister Sprawiedliwości zapewnia obsługę biurową Komisji Egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Akta egzaminacyjne osób, które przystąpiły do tego egzaminu, przechowywane są w siedzibie Ministerstwa Sprawiedliwości. Z uwagi na powyższe, nie zachodzi obawa, że mogłaby pojawić się wątpliwość, czy osoba ubiegająca się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego przystąpiła do przedmiotowego egzaminu oraz jaki wynik z niego uzyskała.

27. Zmiana w ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (art. 42 projektu).

Podmioty ubiegające się o pozwolenie na wprowadzenie do obrotu nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin zobowiązane są do załączenia do wniosku o pozwolenie zaświadczenia albo oświadczenia o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. W związku z tym, że organ może samodzielnie ustalić te dane w ogólnodostępnych bazach KRS lub CEIDG bez konieczności odbierania zaświadczenia albo oświadczenia proponuje się zniesienie tego obowiązku.

28. Zmiana w ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (art. 43 projektu).

W obecnym stanie prawnym pracodawca jest zobowiązany każdorazowo skierować na badania sanitarno-epidemiologiczne osobę zatrudnianą do pracy, przy wykonywaniu której istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby. Badanie takie jest wymagane pomimo posiadania orzeczenie lekarskiego uzyskanego u poprzedniego pracodawcy. Obowiązek odbycia badań sanitarno-epidemiologicznych nie powinien wynikać z samego faktu zmiany pracodawcy. Przesłankę odbycia takich badań stanowi wykonywanie pracy przy wykonywaniu której istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby

zakaźnej na inne osoby. Koszty badań sanitarno-epidemiologicznych stanowią obciążenie przedsiębiorców zwłaszcza w branżach o dużej, sezonowej rotacji pracowników takich jak gastronomia. Ponadto pracownicy branży gastronomicznej stosunkowo często zmieniają pracodawcę, a tym samym konieczność powtarzania badań nie sprzyja mobilności pracowników. Proponowana zmiana zakłada, że osoba posiadająca aktualne orzeczenie lekarskie o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, w przypadku zmiany pracodawcy nie będzie podlegać w okresie ważności orzeczenia lekarskiego badaniom sanitarno-epidemiologicznym. Ma to na celu usprawnienie procesu zatrudnienia zwłaszcza w branżach charakteryzujących się sezonowym wzrostem zapotrzebowania na pracowników.

Orzeczenie lekarskie do celów sanitarno-epidemiologicznych jest niezbędne do wykonywania pracy m.in w gastronomii. Lekarz wydaje orzeczenie na podstawie przeprowadzonego badania sanitarno-epidemiologicznego. Bez skierowania pracodawcy lub osoby zlecającej wykonywanie prac nie ma możliwości uzyskania orzeczenia lekarskiego o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby. Tym samym stanowi to utrudnienie w podejmowaniu działalności gospodarczej, czy też tzw. działalności nierejestrowanej. Wprowadzenie możliwości przeprowadzenia badania sanitarno-epidemiologicznego na wniosek osoby poszukującej zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, przy wykonywaniu której istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby ma na celu zniesienie formalnej bariery stanowiącej ograniczenie swobody podejmowania działalności gospodarczej. Badania sanitarno-epidemiologiczne na wniosek zainteresowanej osoby będą przeprowadzane w tym samym trybie i przez tych samych lekarzy, co pozostałe badania sanitarno-epidemiologiczne. Koszt badań będzie pokrywany przez wnioskodawcę. Z uwagi na nową możliwość przeprowadzenia badań sanitarno-epidemiologicznych na wniosek zachodzi konieczność zmiany w przedmiotowym zakresie art. 7 i 8 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

29. Zmiana w ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stoczniowego (art. 45 projektu).

Wierzyciel stoczni dokonuje zgłoszenia wierzytelności na piśmie w dwóch egzemplarzach. Proponuje się redukcję przedkładanego zgłoszenia wierzytelności do jednego egzemplarza w ramach zmniejszenia obciążeń administracyjnych.

30. Zmiana w ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych (art. 46 projektu).

Do zgłoszenia znaku do rejestru znaków identyfikacyjnych producentów butelek miarowych przedsiębiorca jest zobowiązany dołączyć aktualny wypis z Krajowego Rejestru Sądowego. W związku z tym, że organ może samodzielnie ustalić te dane w ogólnodostępnej bazie KRS proponuje się zniesienie tego obowiązku.

31. Zmiany w ustawie z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (art. 50 projektu).

Przewóz osób w zakresie publicznego transportu zbiorowego niebędący przewozem o charakterze użyteczności publicznej może być wykonywany przez przedsiębiorcę po dokonaniu zgłoszenia o zamiarze wykonywania takiego przewozu do organizatora właściwego ze względu na obszar lub zasięg przewozów i wydaniu przez tego organizatora potwierdzenia zgłoszenia przewozu. Zgłoszenie, o którym mowa zawiera obowiązek dołączania odpisu z KRS. Należy uchylić w art. 30 w ust. 3 pkt 5 ustawy i zastąpić niniejszy obowiązek podaniem numeru z KRS, organ może bowiem samodzielnie pozyskać dane w ogólnodostępnej bazie KRS. Podobnie należy znieść obowiązek załączania poświadczonej przez operatora za zgodność z oryginałem kserokopii odpisu z rejestru przedsiębiorców w przypadku składania wniosku o zmianę zaświadczenia, o którym mowa w art. 28 ustawy.

32. Zmiana w ustawie z dnia 1 kwietnia 2011 r. – Prawo probiercze (art. 51 projektu).

Do wniosku zgłoszenia znaku imiennego do rejestru znaków imiennych przedsiębiorca jest zobowiązany dołączyć odpis z Krajowego Rejestru Sądowego. Analogicznie wymóg załączenia odpisu pojawia się w przypadku składania wniosku o utworzenie punktu probierczego. W związku z tym, że organ może samodzielnie ustalić te dane w ogólnodostępnej bazie KRS proponuje się zniesienie tego obowiązku.

33. Zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (art. 52 projektu).

W dniu 13 lipca 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, która w art. 174 zmieniła brzmienie art. 49a ust. 10 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, usuwając Generalnego Inspektora Informacji Finansowej z listy podmiotów opiniujących wnioski kwalifikacyjne.

Ponadto zniesiony zostaje wymóg zasięgnięcia opinii Komisji Nadzoru Finansowego w postępowaniu kwalifikacyjnym przewidziany w art. 49a ust. 1 ustawy – Prawo geologiczne i górnicze, obejmujący podmioty zamierzające ubiegać się o koncesję na poszukiwanie i rozpoznawanie złoża węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złoża lub koncesję na wydobywanie węglowodorów ze złoża. Istnienie tego wymogu obecnie bezprzedmiotowo opóźnia czas zakończenia postępowania. Uzyskanie opinii Komisji Nadzoru Finansowego następuje w drodze postępowania administracyjnego i każdorazowo wymaga wydania postanowienia. Tymczasem Komisja Nadzoru Finansowego nie dysponuje prawnymi, ani faktycznymi możliwościami oceny ustawowej przesłanki czy podmiot zamierzający ubiegać się o koncesję na poszukiwanie i rozpoznawanie złoża węglowodorów oraz wydobywanie węglowodorów ze złoża lub koncesję na wydobywanie węglowodorów ze złoża znajduje się pod kontrolą korporacyjną państwa trzeciego, podmiotu lub obywatela państwa trzeciego, a w przypadku znajdowania się pod taką kontrolą, czy kontrola ta może zagrażać bezpieczeństwu państwa. Wydaje się, że odpowiednimi narzędziami w tym zakresie dysponują jedynie wskazane w tym przepisie służby specjalne takie jak Agencja Wywiadu i Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego – które w razie potrzeby mogą wymieniać się z Komisją Nadzoru Finansowego niezbędnymi informacjami, w tym chronionymi, na podstawie odrębnych ustaw. Należy zauważyć, że analogiczna przesłanka bezprzedmiotowości wyrażania opinii była powodem zmiany art. 49a ust. 10 ustawy – Prawo geologiczne i górnicze, dokonanej przepisami ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. 723), która usunęła w tymże postępowaniu kwalifikacyjnym wymóg uzyskania opinii Generalnego Inspektora Informacji Finansowej.

Konsekwencją tej zmiany jest modyfikacja art. 49a ust. 8 Prawa geologicznego i górniczego, ograniczająca liczbę egzemplarzy wniosku kwalifikacyjnego do 3, stosownie do liczby organów opiniujących. Analogiczną zmianę proponuje się w art. 49b ust. 1.

Proponuje się także ograniczenie liczby egzemplarzy dokumentacji geologicznych dotyczących obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej:

- w przypadku dokumentacji, o której mowa w art. 88 ust. 2 pkt 1-3 ustawy – do 2 egzemplarzy (1 dla przedsiębiorcy, 1 dla organu administracji geologicznej),
- w przypadku dokumentacji, o której mowa w art. 88 ust. 2 pkt 4 ustawy – do 1 egzemplarza (dla organu administracji geologicznej).

34. Zmiana w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (art. 53 projektu).

W ramach standardowej sprawozdawczości, biura usług płatniczych są obowiązane do przekazywania KNF informacji o łącznej wartości i liczbie transakcji płatniczych:

- 1) w danym kwartale – w terminie do końca pierwszego miesiąca następnego kwartału;
- 2) w danym roku – w terminie do dnia 31 stycznia następnego roku.

Obciążenia przedsiębiorców nakładem pracy i kosztami niezbędnymi do odpowiedniego gromadzenia i sprawozdawania kwartalnych informacji statystycznych oraz sankcjami przewidzianymi za niedochowanie obowiązków informacyjnych są niewspółmierne do ryzyka związanego z działalnością większości biur usług płatniczych oraz do nadzorczej wartości przekazywanych informacji. Proponuje się ograniczyć częstotliwość składania sprawozdań do rocznej wraz z nieznacznym rozszerzeniem szczegółowości tej sprawozdawczości, polegającym na wymogu przekazywania danych w ujęciu miesięcznym.

35. Zmiany w ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (art. 54 projektu).

- 1) *Aktualizacja danych zawartych we wniosku o wpis rejestru operatorów pocztowych (art. 54 pkt 1 lit. a projektu).*

Zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo pocztowe wpisu do rejestru dokonuje się na pisemny wniosek przedsiębiorcy, który zawiera m.in. numer w rejestrze przedsiębiorców albo w innym właściwym rejestrze. Powyższe informacje przedsiębiorca wypełnia w rubryce A.4 wniosku o wpis do Rejestru operatorów pocztowych, stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia. Należy zauważyć, że w związku z przeniesieniem gminnych Ewidencji Działalności Gospodarczej do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (CEIDG) oraz likwidacją numeracji funkcjonującej w EDG, przedsiębiorcy prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą w polu A.4 nie podają już numeru, który wskazywali we wniosku przed zmianami. Obecnie powyższa regulacja dotyczy tylko podmiotów

wpisanych do KRS. W myśl zasady prostego języka należy zmienić i doprecyzować regulację art. 9 ust. 1 pkt 2, tak aby była zrozumiała i przejrzysta dla każdego przedsiębiorcy. Po analizie wpływających do UKE wniosków można zauważyć, że Ci przedsiębiorcy, którzy są wpisani do CEIDG mają problem z interpretacją zapisu art. 9 ust. 1 pkt 2. Często w polu A.4 wzoru wniosku wpisują np. nr REGON.

- 2) *Zwolnienie z opłaty skarbowej za wpis do rejestru operatorów pocztowych (art. 54 pkt 1 lit. b projektu).*

Proponowana zmiana jest związana ze zmianą wprowadzaną w ustawie o opłacie skarbowej.

- 3) *Określenie zasad realizacji obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE sprawozdania z działalności pocztowej przez operatorów pocztowych, którzy nie prowadzili działalności pocztowej w poprzednim roku albo tę działalność zawiesili (art. 54 pkt 3 i 5 projektu).*

Przepisy ustawy - Prawo pocztowe w art. 43 określają obowiązek operatora pocztowego corocznego przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, sprawozdania z działalności pocztowej w poprzednim roku. Wzór formularza sprawozdawczego wraz z objaśnieniami w zakresie sposobu jego wypełniania został określony w rozporządzeniu Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie wzoru formularza służącego do przedkładania Prezesowi Urzędu Komunikacji sprawozdania z działalności pocztowej (Dz. U. poz. 1489). Operatorem pocztowym zgodnie z art. 3 pkt 12 ustawy - Prawo pocztowe jest przedsiębiorca uprawniony do wykonywania działalności pocztowej, na podstawie wpisu do rejestru operatorów pocztowych. W związku z powyższym obowiązkowi sprawozdawczemu podlega także operator pocztowy, który nie prowadził działalności pocztowej w poprzednim roku, w tym operator pocztowy, który w poprzednim roku zawiesił wykonywanie działalności pocztowej. Według zaproponowanej zmiany operator pocztowy, który w danym okresie sprawozdawczym (roku) nie prowadził działalności pocztowej, będzie składał oświadczenie o niewykonywaniu działalności pocztowej oraz posiadanych zasobach, a także informację o posiadanych zasobach istotnych z punktu widzenia wykonywania działalności pocztowej i o swojej formie organizacyjno-prawnej, w tym o przynależności do grupy kapitałowej. Taka zmiana ograniczy zakres obowiązku sprawozdawczego oraz liczbę wymaganych dokumentów od operatorów pocztowych. Wprowadzenie tej regulacji pociąga za sobą konieczność wprowadzenia przepisów określających sankcję za niezłożenie oświadczenia albo złożenia oświadczenia zawierającego nieprawdziwe lub niepełne informacje.

4) Zwolnienia z obowiązku sporządzania planów działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń dla grupy najmniejszych operatorów pocztowych (art. 54 pkt 4 projektu).

Obecnie każdy operator pocztowy, wpisany do rejestru operatorów pocztowych, prowadzonego przez Prezesa UKE, jest zobowiązany do sporządzania planu działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń. Obowiązek ten powinien być utrzymany tylko dla podmiotów świadczących usługi na dużą skalę, posiadających istotne znaczenie dla rynku oraz których ciągłość działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń może mieć znaczenie dla zarządzania kryzysowego, ratownictwa, obronności i bezpieczeństwa państwa. Aktualnie funkcjonujący przepis nakłada nadmierne obciążenie na małych operatorów pocztowych z tytułu pracochłonnej i długotrwałej procedury sporządzania planów działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń. Brak jest rzeczywistego znaczenia planów sporządzanych przez małych operatorów, np.: jednoosobowa działalność (goniec rowerowy, kurier), skład celny, spółdzielnia socjalna (także osób niepełnosprawnych), doręczyciel materiałów marketingowych, broker pocztowy itp.

Proponowana zmiana polega na przyznaniu Radzie Ministrów uprawnienia do określenia w drodze rozporządzenia zakresu podmiotowego lub przedmiotowego zwolnienia z obowiązku sporządzania planów działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń.

36. Zmiana w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (art. 55 projektu).

Zmiana jest komplementarna do zmian w Kodeksie cywilnym, w założeniu których jest rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Oprócz ochrony wynikającej z przepisów k.c. o zakazie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady, ochrona przysługiwałaby przedsiębiorcom wpisanym do CEIDG także w zakresie - wynikającego z ustawy o prawach konsumentów - praw odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa. Z tej ochrony mógłby skorzystać przedsiębiorca wpisany do CEIDG pod warunkiem, że umowa nie miałaby dla niego charakteru zawodowego.

37. Zmiana w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (art. 56 projektu).

Proponowana zmiana polega na wyznaczeniu półrocznych okresów sprawozdawczych dla operatorów systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznego oraz operatorów systemu dystrybucyjnego gazowego wskazanych w art. 22 zmienianej ustawy. Aktualnie ww. operatorzy są zobowiązani do kwartalnego przekazywania sprawozdań do Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa. Zmiana ustawy pozwoli na 50% redukcję obciążeń administracyjnych nałożonych na OSD elektroenergetycznego oraz OSD gazowego, a także na zmniejszenie częstotliwości działań Prezesa URE w zakresie nakładania ewentualnych kar pieniężnych za brak realizacji obowiązku sprawozdawczego.

W celu zapewnienia prawidłowej realizacji ustawowych obowiązków Dyrektorowi Generalnemu KOWR, konieczne jest wprowadzenie odpowiednich zmian w obrębie art. 22 ust. 2 zmienianego przepisu poprzez wskazanie innego terminu publikowania w BIP KOWR zbiorczego raportu dotyczącego mikroinstalacji biogazu rolniczego.

Ponadto, obecnie operatorzy systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych i gazowych są zobowiązani do przekazywania Dyrektorowi Generalnemu KOWR sprawozdań zawierających informacje dotyczące:

- 1) odpowiednio ilości energii elektrycznej albo biogazu rolniczego wytworzonej przez poszczególnych wytwórców,
- 2) łącznej ilości energii elektrycznej sprzedanej sprzedawcy zobowiązanemu, o którym mowa w art. 40 ust. 1 ustawy, która została wytworzona z biogazu rolniczego w poszczególnych mikroinstalacjach i wprowadzona do jego sieci dystrybucyjnej – w przypadku wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego,
- 3) ilości biogazu rolniczego wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej gazowej – w przypadku wytwórców biogazu rolniczego,
- 4) wykazu odpowiednio wytwórców energii elektrycznej w mikroinstalacji albo wytwórców biogazu rolniczego,

Jednak z informacji przekazywanych przez operatorów wynika, że w przedmiotowych sprawozdaniach wykazują oni dane pozyskane od wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji na podstawie dobrowolnych oświadczeń lub, w przypadku ich braku, umieszczają adnotację o braku tych danych. Przedstawiona sytuacja jest spowodowana zmianą przepisów ustawy o odnawialnych źródłach energii (dalej: OZE), które obowiązują od dnia 1 lipca 2016 r. Zniesiono wówczas obowiązek informowania operatorów przez wytwórców energii elektrycznej z biogazu rolniczego w mikroinstalacji i wytwórców biogazu

rolniczego w mikroinstalacji biogazu rolniczego o danych wskazanych w art. 22 pkt 1, 2 i 3 ustawy OZE. W konsekwencji operatorzy systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych posiadają wyłącznie wiedzę na temat ilości energii elektrycznej wprowadzonej do sieci dystrybucyjnej tego operatora, tj. zmierzonej na granicy stron. W związku z tym zaproponowano zmianę brzmienia art. 22 ustawy OZE.

38. Zmiany w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowanych depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (art. 57 projektu).

Projektowane przepisy dot. restrukturyzacji i upadłości nie budzą wątpliwości oraz stanowią niezwykle ważny obszar prawa handlowego i gospodarczego, a w konsekwencji mają kluczowe znaczenie dla obrotu. Zmiana służy usunięciu rozbieżności pomiędzy obecnym brzmieniem art. 167 ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (ustawa o BFG), a przepisami Prawa upadłościowego (art. 128), które były pierwowzorem zmienionego przepisu, a które uległy zmianie. W obowiązującym stanie prawnym przepisy Prawa upadłościowego wskazują na bezskuteczną w stosunku do masy upadłości odpłatną czynnością prawną dokonaną przez upadłego w terminie sześciu miesięcy przed dniem złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości chyba, że druga strona czynności wykaże, że nie doszło do pokrzywdzenia wierzycieli. Przepisy ustawy o BFG nie zawężają bezskuteczności prawnej wobec podmiotu restrukturyzacji do czynności prawnej skutkującej pokrzywdzeniem wierzycieli, czym naruszona zostaje jedna z podstawowych zasad dyrektywy BRR¹¹ (która implementuje ustawa o BFG), wyrażonej w motywie 5 i art. 74 tej dyrektywy, zgodnie z którą sytuacja wierzycieli podmiotu w restrukturyzacji nie może być gorsza w przymusowej restrukturyzacji niż w jego hipotetycznej upadłości.

W związku z powyższym niezbędna jest odpowiednia zmiana w art. 167 ustawy o BFG, która zawęzi bezskuteczność czynności prawnych jedynie do czynności, których skutkiem było pokrzywdzenie podmiotu restrukturyzacji.

¹¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 Tekst mający znaczenie dla EOG.

39. Zmiany w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (art. 60 projektu).

1) Wprowadzenie nowej instytucji „prawa do popełnienia błędu” (art. 60 pkt 1 projektu).

Zmiana wprowadza do polskiego systemu prawnego nową instytucję, tj. „prawo do popełnienia błędu”. Instytucja ta opiera się na założeniu, że większość naruszeń, które popełniają początkujący polscy przedsiębiorcy, wynika nie z ich złej woli, lecz ma raczej charakter nieintencjonalnych omyłek. Zasadnym jest zatem przyjęcie, że jeśli są to błędy na mniejszą skalę, to nie zagrażają one interesom innych podmiotów prawa, ani nie godzą w kwestie bezpieczeństwa publicznego czy porządku prawnego. Zwraca też uwagę, że bardzo często błędy i naruszenia ze strony przedsiębiorców są konsekwencją niejasnych przepisów, ich niespójnej wykładni dokonywanej przez poszczególne organy i instytucje, a także niejednorodną praktyką administracji publicznej¹². Tym samym, słusznym jest przyjęcie, że początkujący przedsiębiorcy, w określonych przypadkach, nie powinni ponosić negatywnych konsekwencji popełnionych naruszeń.

Istotą opisywanego prawa jest to, że w przypadku naruszenia przepisów związanych z wykonywaną działalnością gospodarczą (a więc nie odnoszących się do pozostałych sfer aktywności życiowej przedsiębiorcy), w wyniku którego doszło do wszczęcia postępowania: 1) mandatowego lub 2) w sprawie nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej, przed nałożeniem na przedsiębiorcę grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożeniem na niego lub wymierzeniem mu administracyjnej kary pieniężnej, właściwy w sprawie organ będzie miał obowiązek wezwać, w drodze postanowienia, przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, o ile skutki takie wystąpiły¹³, w wyznaczonym przez siebie terminie. Termin ten powinien być ukształtowany przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy, dając przedsiębiorcy odpowiedni i potrzebny czas, by mógł naprawić swój błąd.

W przypadku wielu inspekcji i organów prowadzących kontrolę działalności gospodarczej przedsiębiorcy, stwierdzenie drobniejszych naruszeń następuje jednak już w trakcie samej

¹² Podkreślenia wymaga, że ustawa - Prawo przedsiębiorców dążąc do wyeliminowania wskazanych mankamentów polskiego systemu prawnego wprowadziło szereg nowych rozwiązań, w tym zasadę przyjaznej interpretacji przepisów (art. 11) czy możliwość wydawania tzw. objaśnień prawnych (art. 33).

¹³ Naruszenie przepisów może przecież bowiem nie wywołać żadnych skutków.

kontroli. Z tego względu, projektodawca uznał za zasadne przesądzenie w art. 21a w ust. 2 proponowanego artykułu, że funkcjonariusz, inspektor lub przedstawiciel organu będzie mógł „na miejscu” zobowiązać przedsiębiorcę do usunięcia naruszeń i ich skutków, które normalnie skutkowałyby nałożeniem grzywny w drodze mandatu karnego, bez konieczności wystosowywania odrębnego wezwania w drodze postanowienia przez właściwy organ, co uprości procedurę i zagwarantuje szybkość usunięcia naruszeń i ich skutków. Następować to będzie poprzez odebranie od przedsiębiorcy pisemnego oświadczenia w tej sprawie; podobnie jak w przypadku wspomnianego wezwania, określony w oświadczeniu termin powinien być wyznaczony przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy, dając przedsiębiorcy odpowiedni czas, by mógł naprawić swój błąd. W przypadku, gdyby przedsiębiorca odmówił jednak złożenia oświadczenia, właściwy organ także nie będzie już musiał kierować do niego wezwania w drodze postanowienia, o którym mowa w art. 21a ust. 1 – tym samym przedsiębiorca niejako sam pozbawi się „prawa do popełnienia błędu”.

Zgodnie z ust. 3 art. 21a, jeżeli przedsiębiorca zastosuje się do wezwania z ust. 1 lub zrealizuje zobowiązanie zawarte w pisemnym oświadczeniu, właściwy organ będzie odstępował od nałożenia na niego lub wymierzenia mu administracyjnej kary pieniężnej¹⁴; zamiast tego będzie poprzestawał na pouczeniu - natomiast gdy naruszenie przepisów było wykroczeniem lub wykroczeniem skarbowym, przedsiębiorca nie będzie podlegał karze. Oznacza to, że nie będzie mógł zostać ukarany, zarówno w postępowaniu przed danym organem, jak i w ramach hipotetycznego postępowania sądowego¹⁵. Co istotne, rozwiązanie to będzie miało zastosowanie jedynie do tych rodzajów naruszeń, które powodują wszczęcie wyżej wymienionych rodzajów postępowań, nie będzie zatem dotyczyło np. naruszeń, które przewidują dla przedsiębiorcy zastosowanie poważniejszych sankcji prawa karnego.

Konieczne jest także ustalenie, co dzieje się w sytuacji, gdy naruszenie przepisów i pojawienie się jego skutków rozpoczęło się w trakcie trwania okresu, w którym przedsiębiorca korzysta z „prawa do popełnienia błędu”, i trwa ono dalej także po upływie tego okresu (co oznacza, że jest naruszeniem „ciągłym”). Wydaje się logicznym przyjąć, że po zakończeniu 12 miesięcy istniejące naruszenie nie powinno być już objęte proponowaną instytucją, a zatem podlegałoby

¹⁴ W takim przypadku odstąpienie następować będzie w drodze decyzji administracyjnej.

¹⁵ Niezasadnym byłoby bowiem tworzenie sytuacji, w której właściwy organ nie wymierza kary grzywny w drodze mandatu karnego w związku z usunięciem przez przedsiębiorcę naruszeń prawa i ich skutków, jedynie po to, by został on następnie ukarany za ten sam czyn na drodze sądowej.

ono „rozpoznaniu” przez organ na ogólnych zasadach. Projektodawca przesądza o tym w art. 21a w ust. 4 wskazując, że w takiej sytuacji organ nie stosuje przepisów ust. 1 i 2, a zatem nie wzywa przedsiębiorcy do usunięcia naruszeń i ich skutków, ani nie odbiera od niego pisemnego oświadczenia – w konsekwencji przedsiębiorca ten nie skorzysta z „prawa do popełnienia błędu”. Warto jednak zauważyć w tym aspekcie pewien „wyjątek”. Z prawidłowej wykładni przepisów ust. 1-3 wynika bowiem, iż w sytuacji, gdy wezwanie organu lub odebranie pisemnego oświadczenia nastąpiło w omawianym okresie 12 miesięcy (a zatem, gdy stan trwania naruszenia przepisów lub ich skutków nadal nie przekroczył tego okresu), to jeżeli nawet wskazany termin usunięcia naruszeń i ich skutków miałby miejsce już po upływie tego okresu, przedsiębiorca, który naprawi swój błąd z zachowaniem tego terminu będzie korzystał z rozwiązań w ust. 3 (nawet jeżeli przez krótką chwilę będzie pozostawał „w stanie naruszenia” prawa po upływie omawianego okresu). Kluczowe jest bowiem w tym przypadku zainicjowanie procedury usuwania przewinień jeszcze w trakcie trwania okresu 12 miesięcy oraz jej poprawne zakończenie.

W art. 21a w ust. 5 projektodawca wprowadza konstrukcję zbliżoną do tzw. „czynnego żalu” – przedsiębiorca naruszający przepisy będzie mógł uniknąć nałożenia lub wymierzenia mu administracyjnej kary pieniężnej także w sytuacji, jeżeli z własnej woli, tj. dobrowolnie, usunie (we wspomnianym okresie 12 miesięcy) naruszenia prawa oraz skutki tych naruszeń, o ile oczywiście skutki takie wystąpiły, jeszcze przed wezwaniem właściwego organu. Brak tego przepisu powodowałby, że „prawo do popełnienia błędu” przysługiwałoby tylko przedsiębiorcom, w przypadku których naruszenie przepisów zostało usunięte dopiero po oficjalnym „wezwaniu” przez organ; nie byłoby nim natomiast objęci przedsiębiorcy, którzy naprawiliby swój błąd wcześniej. Warunkiem skorzystania z tej konstrukcji powinno być jednak powiadomienie właściwego organu o usunięciu naruszeń oraz skutków tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły¹⁶.

Podobne rozwiązania wprowadza art. 21a ust. 6 w odniesieniu do czynów, za które miałyby zostać wymierzone kary grzywny w drodze mandatu karnego, a więc do wykroczeń i wykroczeń skarbowych. W przypadku, gdy przedsiębiorca dobrowolnie usunąłby naruszenia przepisów prawa oraz skutki tych naruszeń, jeżeli skutki takie wystąpiły, jeszcze przed wezwaniem właściwego organu lub przed złożeniem pisemnego oświadczenia, właściwy organ

¹⁶ W przypadku przekazania powiadomienia do niewłaściwego organu, ten ostatni powinien, zgodnie z Kodeksem postępowania administracyjnego, przesłać je do organu właściwego.

nie nakładałby na niego grzywny w drodze mandatu karnego. Warunkiem byłoby jednak złożenie odpowiedniego powiadomienia przez przedsiębiorcę. Mogłoby ono być natomiast przekazane także obecnemu na miejscu funkcjonariuszowi, inspektorowi lub przedstawicielowi tego organu.

Gdyby jednak pomimo braku nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego dochodziło na tym tle do procesu sądowego¹⁷, sąd miałby obowiązek odstąpienia od wymierzenia kary grzywny przedsiębiorcy, w przypadku, gdy jej wysokość nie miałaby przekroczyć maksymalnej wysokości kary grzywny, która w danym przypadku mogłaby zostać nałożona w drodze postępowania mandatowego. Nie jest jednak zabronione dopuszczenie nałożenia przez sąd bardziej dotkliwych sankcji, jeżeli okoliczności danej sprawy wskazują na to, że jest to konieczne.

Zgodnie z proponowanymi rozwiązaniami, „prawo do popełnienia błędu” dotyczyć będzie wyłącznie przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, którzy działają na podstawie wpisu do CEIDG¹⁸. Jego rozciągnięcie także na inne podmioty obrotu gospodarczego (zwłaszcza spółki prawa handlowego) mogłoby stanowić potencjalne pole do nadużyć ze względu na tożsamościową odrębność prawną każdego nowego podmiotu. Oznaczałoby to, że osoby zakładające np. spółkę z o.o. mogłyby po roku od rozpoczęcia przez nią działalności gospodarczej doprowadzić do jej likwidacji i rozpoczęcia działalności przez nową spółkę o praktycznie takim samym profilu, majątku i składzie osobowym, która to ponownie korzystałaby z dobrodziejstwa wspomnianego prawa. Taki stan rzeczy byłby niewskazany i nie zasługuje na aprobatę. W związku z tym wprowadzenie omawianego ograniczenia staje się zasadne.

„Prawo do popełnienia błędu” nie jest powiązane z rozmiarem przedsiębiorcy. Biorąc jednak pod uwagę wskazaną wyżej formę prowadzenia działalności gospodarczej oraz ograniczenie czasowe (12 miesięcy), należy uznać, że praktycznie nie będą zdarzać się przypadki, w których skorzystają z niego przedsiębiorcy inni niż należący do sektora MŚP. Ponadto, konieczność ustalania dokładnego rozmiaru przedsiębiorcy na potrzeby zbadania tego, czy ma on prawo do

¹⁷ Sam fakt braku nałożenia przez właściwy organ kary grzywny w drodze mandatu karnego nie powodowałby bowiem braku ustania możliwości nałożenia kary za dany czyn – nadal mógłby on bowiem podlegać sądowemu rozpoznaniu według zasad ogólnych.

¹⁸ Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy - Prawa przedsiębiorców, przedsiębiorca będący osobą fizyczną ma obowiązek uzyskania wpisu w CEIDG w przypadku chęci prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

skorzystania z wprowadzanej instytucji, mogłaby stanowić dla właściwych organów niepotrzebną komplikację, a w przypadku niektórych rodzajów kontroli byłoby to wręcz niemożliwe.

Omawiana instytucja obowiązywać będzie w stosunku do danego przedsiębiorcy jedynie w okresie 12 miesięcy od dnia podjęcia działalności gospodarczej po raz pierwszy albo ponownie po upływie co najmniej 36 miesięcy od dnia jej ostatniego zawieszenia lub zakończenia. Wynika to z przyjętego założenia, że musi mieć ono charakter ograniczony czasowo i dotyczyć jedynie początkowego okresu działalności gospodarczej przedsiębiorcy, w trakcie którego powinien on nabrać odpowiedniego doświadczenia i umiejętności praktycznego stosowania przepisów.

„Prawo do popełnienia błędu” doznaje ponadto kilku istotnych ograniczeń.

Zgodnie z art. 21a ust. 7, procedury związane z tą konstrukcją nie mają zastosowania w przypadku, gdy kara grzywny w drodze mandatu karnego nakładana jest w wyniku przeprowadzenia kontroli drogowej. Jej specyfika, polegająca przede wszystkim na braku możliwości wcześniejszego uzyskania przez organ szczegółowych informacji dotyczących kontrolowanego (a zatem ustalenia, czy ma on prawo do skorzystania z „prawa do popełnienia błędu”) oraz niemożności weryfikacji jego statusu w trakcie jej trwania, w połączeniu z faktem, że kara grzywny w drodze mandatu karnego powinna być nałożona tuż po zakończeniu czynności kontrolnych decydują o zasadności wprowadzenia tego wyjątku.

Wyłączenia od stosowania „prawa do popełnienia błędu” znajdują się także w art. 21a ust. 8.

Po pierwsze zakłada się, że w przypadku naruszenia przedsiębiorca powinien wyprowadzić z takiego doświadczenia wnioski na przyszłość. Nie powinien on zatem być traktowany w sposób „uprzywilejowany” w sytuacji, gdy jego zachowanie po raz kolejny naruszy już raz złamany przez niego przepis¹⁹. Zawarte w tej regulacji sformułowanie „w przeszłości” odnosi się do całokształtu wykonywania działalności gospodarczej przez danego przedsiębiorcę, tj. wszelkiej działalności gospodarczej, którą prowadził (niezależnie od tego, czy była ona „przedzielona” okresami zawieszenia bądź też czy była zakończona, a następnie podjęta ponownie mierzonej jednak dopiero od dnia wejścia w życie proponowanej nowelizacji Prawa przedsiębiorców. Innymi słowy, naruszenia popełnione przez przedsiębiorcę przed dniem wprowadzenia „prawa do popełnienia błędu” nie będą stanowić podstawy do powołania

¹⁹ W związku z tym powstała też konieczność dokonania zmiany zaproponowanej w art. 60 pkt 4 przedstawianej ustawy.

się przez właściwy organ na wyłączenie z powodu naruszenia przepisów w przeszłości, zgodnie z zasadą *lex retro non agit* (zob. także art. 78 ust. 2).

Wprowadzenie wyłączenia przewidzianego w pkt 1 jest to konsekwencja wspomnianej wcześniej idei leżącej u podstaw przepisu, która mówi, że popełnione naruszenia powinny służyć przedsiębiorcy do swego rodzaju „nauki”. Jeżeli zatem zakłada się, że w swojej przeszłości, na skutek naruszenia jakiegoś obowiązku, nakazu bądź zakazu dowiedział się on o należytych sposobie postępowania w określonej kwestii, to nie może on być traktowany bardziej łagodnie, gdy znowu postąpi niewłaściwie.

Ustalenie tego, czy naruszenie przepisów miało już miejsce w przeszłości, powinno zostać dokonane przez właściwy organ przede wszystkim w oparciu o posiadane przez niego informacje na temat przedsiębiorcy, zwłaszcza wyniki, ustalenia i efekty dotychczas przeprowadzonych przez organ kontroli, a także, ewentualnie, przy współpracy z innymi organami. Projektodawca nie zdecydował się wskazywać zamkniętego katalogu „wydarzeń” potwierdzających fakt naruszenia przepisów w przeszłości – w przypadku, gdy przy nakładaniu administracyjnej kary pieniężnej albo grzywny w drodze mandatu karnego organ będzie chciał powołać się na przesłankę „wyłączeniową” wynikającą z pkt 1, to do niego (w trakcie procedury „weryfikującej” słuszność rozstrzygnięcia w ramach procedury administracyjnej, sądowej lub sądownoadministracyjnej) będzie należała konieczność wykazania, że faktycznie doszło do przeszłego naruszenia - jeżeli przedsiębiorca będzie to kwestionował - przy pomocy wszelkich dostępnych prawem środków. Tym niemniej, w ocenie twórców projektu, fakt ten potwierdzać będą w szczególności mające miejsce w przeszłości: „dobrowolne” usunięcie przez przedsiębiorcę naruszeń i zgłoszenie tego faktu organowi (zgodnie z ust. 5 lub 6); odstąpienie przez organ od nałożenia kary (zgodnie z ust. 3); uzyskanie przez decyzję w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej przymiotu prawomocności; przyjęcie przez przedsiębiorcę mandatu karnego czy też wymierzenie przez sąd kary grzywny (lub innej, poważniejszej, kary) za wykroczenie albo wykroczenie skarbowe

Po drugie, „prawo do popełnienia błędu” nie powinno być stosowane w przypadkach, w których naruszenie prawa jest rażące. Ponieważ ustawa - Prawo przedsiębiorców jest generalnym aktem polskiego prawa gospodarczego, pojęcie „rażącego naruszenia” ma celowo charakter ogólny – ocena, czy sytuacja taka ma miejsce, uzależniona jest od okoliczności konkretnego przypadku i nie może zostać dokonana na poziomie ustawy systemowej. Przy rozważaniu odnośnie tego, czy dane naruszenie jest rażące konieczne jest jednak z całą pewnością wzięcie pod uwagę zwłaszcza kwestii takich jak m.in. rodzaj i specyfika

prowadzonej działalności gospodarczej, umyślność bądź nieumyślność zachowania, charakter i czas trwania naruszenia, czy waga dobra chronionego prawem narażonego bądź naruszonego przez niewłaściwe zachowanie. Ciężar wykazania, że naruszenie prawa nosi taki właśnie charakter, spoczywa każdorazowo na właściwym organie.

W toku prac nad przedmiotowym rozwiązaniem, jako przykład rażącego naruszenia przepisów prawa wykluczającego możliwość zastosowania dobrodziejstwa instytucji prawa do popełnienia błędu zostało wskazane naruszenie obowiązku uiszczenia opłaty elektronicznej, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Opłata ta została wprowadzona w celu zapewnienia środków na realizację inwestycji drogowych. Budowa dróg w RP jest zaś traktowana przez krajowego ustawodawcę oraz przez Trybunał Konstytucyjny jako cel podlegający konstytucyjnej ochronie. Jak najszybszy rozwój sieci dróg publicznych jest bowiem warunkiem nadrobienia zaległości w tym zakresie występujących między Polską, a większością krajów europejskich, oraz podstawą do długotrwałego rozwoju ekonomicznego i cywilizacyjnego kraju. Mamy tu więc do czynienia z realizacją ważnego interesu publicznego, czemu wyraz dał ustawodawca uchwalając ustawę z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 687, z późn. zm.), która obowiązuje od dnia 25 maja 2003 r. Jest to ustawa o charakterze wyjątkowym, m.in. ograniczająca uprawnienia jednostek, których nieruchomości znajdują się w pasie planowanej inwestycji drogowej. Pomimo tych wyjątkowych rozwiązań, regulacje zawarte w ww. ustawie są zgodne z zasadami konstytucyjnymi, co potwierdzają wyroki Trybunału Konstytucyjnego, akcentujące wagę realizacji zadania jakim jest rozwój infrastruktury drogowej na terytorium RP. W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 czerwca 2006 r., sygn. akt. K 23/05, podkreślono, że poprawa infrastruktury drogowej w Polsce stanowi niewątpliwie priorytetowy interes publiczny, a także, że w ramach zasady zrównoważonego rozwoju, o której mowa w art. 5 Konstytucji RP, mieści się nie tylko ochrona przyrody czy kształtowanie ładu przestrzennego, ale także należyta troska o rozwój społeczny i cywilizacyjny, związany z koniecznością budowania stosownej infrastruktury, niezbędnej dla - uwzględniającego cywilizacyjne potrzeby - życia człowieka i poszczególnych wspólnot. Natomiast w wyroku z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt K 4/10, Trybunał Konstytucyjny wyraźnie stwierdził, że drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, co oznacza, że budowa dróg jest działaniem ze względu na dobro wspólne. Trybunał dodał, że

„budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności”, oraz że jest „celem publicznym o zasadniczej doniosłości nie tylko dla rozwoju gospodarczego i cywilizacyjnego kraju, ale także dla życia i zdrowia wszystkich obywateli”. Również w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lipca 2004 r., sygn. akt SK 11/02, mowa jest o tym, że budowa dróg stanowi szczególny interes publiczny. Opłata elektroniczna, pobierana za przejazdy pojazdów ciężkich, które w największej mierze powodują zużycie infrastruktury drogowej, ma na celu częściowe przynajmniej odzyskanie kosztów infrastruktury ponoszonych przez państwo. Przedmiotowa opłata stanowi przychód Krajowego Funduszu Drogowego, który jest podstawowym źródłem finansowania inwestycji na drogach krajowych. Powyższe należy zatem brać pod uwagę oceniając znaczenie nieuiszczenia opłaty elektronicznej, co ma negatywny wpływ na wszystkich obywateli, ponieważ skutkuje obniżeniem środków przeznaczanych na inwestycje infrastrukturalne. Mając to na uwadze, jak również inne ewentualne okoliczności np. przypadek braku instalacji pomiarowego urządzenia pokładowego (co *de facto* uniemożliwia określenie wysokości opłaty, co sprawia, że nie ma możliwości naprawienia „błędu”) taki *casus* nie będzie mógł zostać uznany za naruszenie inne niż rażące, podlegające nowej instytucji prawa do błędu.

Po trzecie, mogą zdarzyć się przypadki, w których usunięcie naruszeń przepisów prawa nie jest możliwe lub też gdy naruszenia te wywołały nieodwracalne skutki. Nakładanie na właściwy organ obowiązku wzywania przedsiębiorcy do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, w sytuacji, gdy nie jest obiektywnie możliwe zrealizowanie tych żądań, pozbawione jest celowości.²⁰

Po czwarte, „prawo do popełnienia błędu” nie będzie obowiązywało, jeżeli konieczność nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wobec przedsiębiorcy wynika z ratyfikowanej przez Polskę umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych w naszym państwie przepisów prawa Unii Europejskiej. Zasadność wprowadzenia tej normy jest powiązana z obowiązującą

²⁰ Dość ciekawym przykładem sytuacji, w której w ocenie projektodawcy nie jest możliwe usunięcie naruszenia przepisów, jest przejazd przewoźnika bez uiszczenia opłaty elektronicznej w przypadku braku posiadania w pojeździe urządzenia pokładowego OBU. Uniemożliwia to bowiem określenie przejechanej trasy, a zatem także dokładnej wysokości należności. Tym samym, jako że nie da się ustalić wysokości opłaty, nie jest możliwe usunięcie naruszenia.

w Polsce hierarchią źródeł prawa. Dodatkowo, jest on spójna z duchem zasad przewidzianych w rozdziale 5 ustawy - Prawo przedsiębiorców, zgodnie z którym materie uregulowane w ratyfikowanych przez Polskę umowach międzynarodowych albo bezpośrednio stosowanych w naszym państwie przepisach prawa Unii Europejskiej powodują wyłączenie stosowania w odpowiednim zakresie polskich przepisów dotyczących kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorców.

Po piąte, niemożliwe będzie skorzystanie z „prawa do popełnienia błędu” w sytuacjach, gdy naruszenie przepisów polega na prowadzeniu działalności gospodarczej pomimo braku uzyskania wymaganych prawem koncesji, zezwolenia lub wpisu do rejestru działalności regulowanej lub na działaniu bez uzyskania wcześniejszej zgody, zezwolenia lub pozwolenia właściwego organu na to działanie, jeżeli przepisy przewidują obowiązek ich uzyskania (lub też gdy dane działanie jest z nimi niezgodne). W ocenie projektodawcy są to przypadki rażącego naruszenia przepisów, niezależnie od branży, której dotyczą – i jako takie mogłyby tym samym podpadać pod przepis art. 21a ust. 8 pkt 2, jednak dla pewności prawa zdecydowano się je wyróżnić w odrębnej jednostce redakcyjnej.

Po szóste, „prawa do popełnienia błędu” nie będzie stosować się w sytuacjach, gdy przepisy innych ustaw przewidują nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożenie lub wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej za niewykonanie zaleceń pokontrolnych. Przewidziane w takich odrębnych regulacjach procedury realizują już bowiem główne zamierzenie „prawa do popełnienia błędu”, tj. karanie przedsiębiorcy dopiero w przypadku, gdy nie usunie on nieprawidłowości wskazanych mu przez właściwy organ. Odmienne rozwiązanie prowadziłoby do nakładania się na siebie dwóch zbliżonych procedur, co mogłoby prowadzić do zamieszania.

W art. 21a w ust. 9 wprowadzono dodatkowo specjalne rozwiązanie dla przedsiębiorców, względem których mogłaby zostać nałożona kara grzywny w drodze mandatu karnego. Przepisy ust. 1-8 tego artykułu nie chronią bowiem przedsiębiorcy w sytuacji, gdyby właściwy organ próbował nałożyć na niego taką grzywnę pomimo braku wezwania lub odebrania pisemnego oświadczenia, usunięcia naruszeń i ich ewentualnych skutków. Bez przepisu ust. 9 prawidłowość zastosowania tej ścieżki nie podlegałaby weryfikacji sądowej – w przypadku odmowy przyjęcia mandatu, sąd badałby jedynie fakt popełnienia przez przedsiębiorcę czynu

zabronionego, bez rozważań dotyczących poprawności zachowania organu²¹. Zgodnie z proponowanym rozwiązaniem, jeżeli organ będzie próbował wymierzyć przedsiębiorcy grzywnę w drodze mandatu karnego z naruszeniem przepisów ust. 1-3, ust. 6 zdanie 1 lub ust. 8, ten będzie mógł odmówić przyjęcia mandatu (w takiej sytuacji sprawa będzie kierowana do sądu, zgodnie z zasadami ogólnymi), a jeżeli niezwłocznie²² usunie stwierdzone naruszenia przepisów prawa oraz skutki tych naruszeń (czyli niejako „skoryguje” brak wymaganego wezwania lub odebrania pisemnego oświadczenia ze strony organu), to sąd będzie miał obowiązek odstąpienia od wymierzenia kary.

Należy pamiętać, że odstąpienie od nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej (ust. 3 pkt 1 i ust. 5), brak podlegania karze (ust. 3 pkt 2), brak nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego (ust. 6 zd. 1), odstąpienie od kary grzywny (ust. 6 zd. 2) oraz odstąpienie od kary (ust. 9) nie oznaczają, że naruszenie przepisów prawa nie miało obiektywnie miejsca – jest to ważne zwłaszcza w kontekście przesłanki z ust. 8 pkt 1.

Przepis przewidziany w art. 21a w ust. 10 ma natomiast charakter klaryfikujący. Wskazuje on, że w przypadku przedsiębiorców, którzy nie korzystają z „prawa do popełnienia błędu”, tj. gdy:

1) w ogóle nie są wpisani do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (np. spółki), lub

2) są wpisani do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, ale upłynął w stosunku do nich okres 12 miesięcy (z zastrzeżeniem sytuacji, o której wspomniano przy omawianiu przepisu ust. 4, polegającej na usunięciu naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń w wyznaczonym terminie, nawet jeżeli termin ten miał miejsce już po upływie omawianego okresu) lub też ma w stosunku do nich zastosowanie któraś z okoliczności z ust. 4, 7 lub 8

- to przesłanki ewentualnego odstąpienia od nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej lub od wymierzenia kary grzywny określają odrębne przepisy (w szczególności regulacje zawarte w Kodeksie postępowania administracyjnego). W ten sposób projektodawca pragnie zapewnić, że fakt, iż przedsiębiorca nie korzysta w danej sytuacji z korzyści płynących

²¹ Organ nie łamie przepisów ust. 1-3, jeżeli zachodzą przesłanki z ust. 7 – jednakże to, czy te ostatnie występują (np. czy naruszenie prawa faktycznie jest rażące), nie podlegałoby późniejszej weryfikacji sądowej. Stąd też m.in. powstała konieczność wprowadzenia przepisu ust. 8.

²² Określenie „niezwłoczności” uzależnione jest okoliczności konkretnej sprawy.

z „prawa do popełnienia błędu” (ze względu na swoją formę prawną, upływ okresu 12 miesięcy bądź przesłanki z ust. 4, 7 i 8) nie oznacza, że nie obejmują go przepisy innych ustaw, które mogą przewidywać dopuszczalność bądź obowiązek odstąpienia od nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej lub od wymierzenia kary grzywny.

Zwraca uwagę, że wprowadzenie „prawa do popełnienia błędu” nie jest rozwiązaniem nieznanym rzeczywistości europejskiej. Przykładowo, litewska ustawa o administracji publicznej (*Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymas*) przewiduje, że w trakcie pierwszego roku od rozpoczęcia działalności gospodarczej, na podmiot nie mogą zostać nałożone sankcje powodujące ograniczenie tej działalności (np. zawieszenie lub odebranie wymaganego zezwolenia) za naruszenia wykryte podczas pierwszej planowanej inspekcji. W przypadku ich stwierdzenia, konieczne jest wyznaczenie przez organ kontrolujący odpowiedniego terminu na ich usunięcie. Oprócz rozwiązań *stricte* prawnych, na Litwie obowiązuje ponadto zobowiązanie instytucji kontrolnych do dążenia do powstrzymywania się od nakładania sankcji przez pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę (tzw. „Deklaracja dotycząca pierwszego roku prowadzenia biznesu”). Natomiast we Francji, na mocy niedawnej poprawki do Kodeksu stosunków między społeczeństwem i administracją (*Code des relations entre le public et l'administration*) wprowadzono regulację, zgodnie z którą w przypadku naruszenia po raz pierwszy przez osoby fizyczne lub prawne przepisu prawa administracyjnego, osoby te nie mogą zostać ukarane przez organy administracji, o ile naruszenie to zostanie usunięte z ich własnej inicjatywy lub też na wezwanie organu²³.

2) Zmiana redakcyjna (Art. 60 pkt 3 projektu).

Zmiana ma na celu wyeliminowanie omyłki redakcyjnej w treści art. 48 ust. 3 pkt 5 Prawa przedsiębiorców. Art. 48 ust. 3 wymienia bowiem obligatoryjne elementy zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, wskazując jako jeden z nich „imię, nazwisko oraz podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji”. Tymczasem w treści przepisu powinna być mowa nie o osobie udzielającej upoważnienia (do przeprowadzenia kontroli), ale o osobie upoważnionej do zawiadomienia, co, jest spójne z rozwiązaniem obowiązującym dawniej na gruncie przepisu art. 79 ust. 6 pkt 5 uchylonej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

²³ Regulacja przewiduje jednak w tej sprawie pewne wyjątki.

40. Zmiany w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (art. 61 projektu).

1) Zmiany porządkujące dotyczące zarządu sukcesyjnego (art. 61 pkt 1 lit. b, i pkt 4i 5 projektu).

W ustawie o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy zaproponowano zmiany porządkujące dotyczące zarządu sukcesyjnego, o charakterze technicznym:

- zmiana w art. 5 w ust. 2 w pkt 21 i w art. 23 w ust. 8: doprecyzowano, że w przypadku rezygnacji zarządcy sukcesyjnego po śmierci przedsiębiorcy notariusz zgłasza fakt i datę złożenia oświadczenia o rezygnacji, zaś data, z którą rezygnujący zarządca sukcesyjny przestaje pełnić swą funkcję powinna być wpisywana do CEIDG z urzędu – jako data przypadająca 2 tygodnie po złożeniu oświadczenia o rezygnacji albo data powołania kolejnego zarządcy sukcesyjnego (art. 53 pkt 4 ustawy o zarządzie sukcesyjnym),
- zmiana w art. 5w ust. 2 w pkt 22: informację o powołaniu kolejnego zarządcy sukcesyjnego przekazywaną do CEIDG przez notariusza uzupełniono o datę tego zdarzenia,
- zmiany w art. 23 w ust. 4 i 7: przyjęto, że fakt i data ustanowienia zarządu sukcesyjnego po śmierci przedsiębiorcy są wpisywane do CEIDG z urzędu, ponieważ odpowiadają faktowi i dacie śmierci albo wpisu zarządcy sukcesyjnego do CEIDG (art. 7 ust. ustawy o zarządzie sukcesyjnym), w związku z czym data ustanowienia zarządu sukcesyjnego nie musi pokrywać się z datą powołania zarządcy, o którym w zgłoszeniu do CEIDG informuje notariusz,
- zmiana w art. 39: dodano podstawę do niepublikowania informacji o pełnomocniku w przypadku śmierci przedsiębiorcy (pełnomocnictwo, co do zasady, wygasa z chwilą śmierci mocodawcy).

2) Przekazywanie danych zarządcy sukcesyjnego do urzędu skarbowego (art. 61 pkt 3 projektu).

Istotnej zmiany upraszczającej formalności przy powoływaniu zarządcy dokonano w art. 22 ustawy o CEIDG. Zgodnie z projektowanym ust. 2 informację o zarządcy sukcesyjnym (i ewentualnie rezerwowym zarządcy sukcesyjnym) oraz o jej zmianach CEIDG przekaże do właściwego urzędu skarbowego, dzięki czemu czynności tych nie będzie musiał dokonywać

sam przedsiębiorca. W związku z tym, proponuje się uchylenie ust. 7a w art. 96 ustawy o podatku od towarów i usług.

3) Dołączenie formularza PIT-16Z do wniosku CEIDG (art. 61 pkt 2 projektu).

Celem zmiany w art. 6 ustawy o CEIDGPiP jest zapewnienie przedsiębiorcy rozliczającemu się w zasadach karty podatkowej możliwości dołączenia do wniosku CEIDG formularza PIT-16Z. Druk PIT-16Z służy do zgłaszania informacji o zakończeniu działalności gospodarczej oraz zmian wpływających na wysokość podatku.

Aktualnie przedsiębiorca rozliczający się w formie karty podatkowej, który dokonuje zmiany lub likwidacji działalności gospodarczej, jest zmuszony zgłaszać informację o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej za pośrednictwem CEIDG i osobno w urzędzie skarbowym (PIT-16Z). Podkreślić należy, że wniosek o wykreślenie z CEIDG jest automatycznie przekazywany za pośrednictwem systemu teleinformatycznego do urzędu skarbowego. Pomimo tego faktu, na przedsiębiorcy rozliczającym się w zasadach karty podatkowej nadal ciąży obowiązek odrębnego zawiadomienia urzędu skarbowego.

Zasadnym jest zatem wyeliminowanie dodatkowego obciążenia biurokratycznego, jakim jest dwukrotne powiadamianie przez przedsiębiorcę urzędu skarbowego (raz za pośrednictwem CEIDG, drugi poprzez złożenie druku PIT-16Z).

Jednocześnie zachowane zostaną terminy wynikające z przepisów dotyczące karty podatkowej ujęte w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

4) Publikowanie w CEIDG informacji dot. kwalifikacjach zawodowych przedsiębiorcy (art. 61 pkt 6 i następne projektu).

Zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 44 ustawy o CEIDGPiP, we wpisie przedsiębiorcy do CEIDG publikowane są jedynie informacje dotyczące uzyskania, cofnięcia, utraty i wygaśnięcia uprawnień wynikających z koncesji, licencji, zezwolenia oraz wpisu i wykreślenia z rejestru działalności regulowanej, w tym w zakresie możliwości wykonywania działalności reglamentowanej przez zarządcę sukcesyjnego. Powyższy zakres informacyjny nie wyczerpuje w całości informacji mających znaczenie dla obrotu gospodarczego. Nie ma bowiem powszechnie dostępnego miejsca, w którym publikowana byłaby informacja na temat posiadanych przez przedsiębiorcę kwalifikacji zawodowych, w tym w rzemiośle, np. informacji o posiadaniu tytułu mistrza cukiernictwa.

Brak powszechnie dostępnej informacji sprawia, że potencjalni kontrahenci/konsumenci nie mają możliwość uzyskania informacji na temat posiadanych przez przedsiębiorcę uprawnień, które często stanowią gwarancję wysokiej jakości świadczonych usług czy też wytwarzanych produktów. W konsekwencji ma to istotny wpływ na konkurencyjność mikro, małych i średnich przedsiębiorstw. Informacje zawarte w CEIDG są dla przedsiębiorców i organów administracji publicznej głównym źródłem wiedzy na temat prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej.

Problem braku we wpisie informacji na temat posiadanych uprawnień był wielokrotnie sygnalizowany przez przedsiębiorców wskazujących na fakt, iż aktualny zakres informacyjny w CEIDG nie wyczerpuje w pełni danych, które są istotne dla przedsiębiorców w prowadzeniu działalności gospodarczej.

W związku z powyższym rozszerzono zakres informacji udostępnianych przez CEIDG również o dane na temat uzyskania i utraty kwalifikacji zawodowych rzemieślnika potwierdzonych dyplomem mistrza lub świadectwem czeladniczym.

Zmiana w art. 44 ust. 3 ma na celu doprecyzowanie, że informacje dotyczące koncesji, licencji, zezwoleń, RDR oraz decyzji i wniosków składanych przez zarządcę sukcesyjnego ujęte w ust. 1-7 są przekazywane przez właściwe organy. Dane ujęte w ust. 8 w zakresie uzyskania i utraty kwalifikacji zawodowych rzemieślnika potwierdzonych dyplomem mistrza lub świadectwem czeladniczym będą przekazywane do CEIDG przez izby rzemieślnicze.

Dodawane w art. 44 ust. 3c-3f regulują zakres i zasady przekazywania informacji do CEIDG w zakresie kwalifikacji zawodowych rzemieślnika.

Przepisy, na wzór obecnie funkcjonujących rozwiązań, przewidują, że informacje na temat kwalifikacji, będą przekazane do CEIDG przez izby rzemieślnicze. W tym celu przewiduje się wykorzystanie formularza dostępnego na stronie internetowej CEIDG (takie rozwiązanie jest stosowane i sprawdziło się w przypadku koncesji/licencji/zezwoleń/RDR). W przyszłości, wraz z rozwojem systemów informatycznych, planuje się automatyczną wymianę danych i przekazywanie danych o posiadanych kwalifikacjach za pośrednictwem innego zintegrowanego z CEIDG systemu teleinformatycznego. Przepis przewiduje, że w ciągu maksymalnie 14 dni od dnia uzyskania dyplomu mistrza lub świadectwa czeladniczego lub od dnia cofnięcia uprawnień w przypadku utraty kwalifikacji zawodowych, izba rzemieślnicza prześle tę informację do CEIDG. Termin na wprowadzenie ww. informacji związany jest z § 22 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej o egzaminach czeladniczych

i mistrzowskich, przyznający kandydatowi prawo do złożenia skargi w terminie 3 dni po egzaminie oraz 7 dni na odpowiedź izby.

Zakres danych udostępnianych w CEIDG powinien być spójny z zakresem danych zawartych w księgach wieczystych przez izby rzemieślnicze (o ile jest to możliwe w danym przypadku) i w przypadku tytułu czeladnika i mistrza powinien zawierać: datę egzaminu, nazwę zawodu i symbol cyfrowy zawodu ustalony w klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy, nazwę izby rzemieślniczej oraz datę cofnięcia uprawnienia w przypadku utraty kwalifikacji zawodowych rzemieślnika. Taki zakres danych z jednej strony pozwala na ustalenie jakiego rodzaju kwalifikacje ma dany przedsiębiorca oraz kiedy uzyskał dany tytuł. Ma to istotne znaczenie z punktu widzenia wykazania ciągłości prowadzonej działalności gospodarczej, wieloletniej tradycji i uznanej pozycji na rynku. Przy określaniu zakresu danych podlegających publikacji wzięto także pod uwagę ich użyteczność dla innych podmiotów/kontrahentów.

Przepisy przewidują mechanizm korekty błędnie wprowadzonych danych np. w zakresie daty egzaminu, co pozwala na szybką zmianę nieprawdziwych danych wprowadzonych przez izbę rzemieślniczą, która dodatkowo jest w stanie bez zbędnej zwłoki zweryfikować informacje. Takie rozwiązanie zapewnia rzetelność danych w CEIDG i przyczynia się do zwiększenia bezpieczeństwa obrotu gospodarczego.

Przyjęto, że informacje o posiadanych kwalifikacjach będą publikowane w CEIDG jedynie w odniesieniu do przedsiębiorców, którzy na dzień uzyskania kwalifikacji prowadzą działalność gospodarczą (status „aktywny”) lub zawiesili wykonywanie działalności gospodarczej. Do wpisów wykreślonych czyli przedsiębiorców, którzy zaprzestali wykonywanie działalności gospodarczej albo zostali wykreśleni w drodze czynności materialno-technicznej lub decyzji administracyjnej ministra właściwego do spraw gospodarki, izby rzemieślnicze nie miałyby obowiązku dopisywania danych. Osoby takie nie są już przedsiębiorcami, a zatem informacja o posiadanych kwalifikacjach nie byłaby istotna z punktu widzenia gospodarczego.

Zmiana w art. 44 ust. 4 jest konsekwencją dodania ust. 3c w tym artykule. Zobowiązuje każdego, kto stwierdził niezgodności danych lub informacji ze stanem faktycznym w zakresie dopisanych kwalifikacji zawodowych rzemieślnika, do poinformowania o tym właściwą izbę rzemieślniczą.

Celem wprowadzenia zmian w art. 46 jest uzyskanie przez przedsiębiorcę możliwości wydrukowania z CEIDG wraz z wpisem także informacji w zakresie posiadanych kwalifikacji. Taki wydruk miałby walor zaświadczenia i byłby równoważny papierowemu dyplomowi wydawanemu przez izby. Jednocześnie, ze względu na fakt, że zaświadczenie obejmowałoby także informacje w zakresie kwalifikacji zawodowych, zastosowanie miałoby zakaz żądania przez organy administracji publicznej domagania się od przedsiębiorców okazywania, przekazywania lub załączania do wniosków informacji w zakresie kwalifikacji.

W związku z tym, że posiadanie ww. uprawnień często bywa jednym z elementów koniecznych do udziału w przetargu lub konkursie, informacja na temat kwalifikacji zawodowych rzemieślnika zawarta w zaświadczeniu pozwoli na skrócenie czasu przygotowania oferty, nie będzie wiązała się z uzyskaniem dodatkowych dokumentów np. z izby rzemieślniczej.

Jednocześnie poświadczenie klauzulą *apostille* dokumentów urzędowych przeznaczonych do obrotu prawnego za granicą w zakresie dyplomów mistrzowskich i świadectw rzemieślniczych pozostaje bez zmian tj. dokumenty te przed wydaniem klauzuli *apostille* przez MSZ będą wymagać uwierzytelnienia przez Związek Rzemiosła Polskiego. A zatem przedsiębiorca będzie mógł się zwrócić do ministra właściwego do spraw gospodarki o potwierdzenie wydruku, który będzie zawierał jedynie dane wpisowe.

41. Zmiana w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 62 projektu).

Polska jest obecnie jednym z krajów UE, w którym deficyt pracowników, w tym osób wyspecjalizowanych, osiąga wysoki poziom. Problem ten ma zasięg ogólnopolski i dotyczy niemalże wszystkich sektorów gospodarki. Sytuacja ta spowodowała, że nieodzownym ogniwem rozwoju polskiej gospodarki stali się cudzoziemcy. Cudzoziemcem w rozumieniu prawa polskiego jest każda osoba, która nie posiada obywatelstwa polskiego. Niedobory pracownicze wśród obywateli polskich uzupełniają obecnie obywatele z państw trzecich (spoza UE). W szczególności są to obywatele Ukrainy, Białorusi, Nepalu, Bangladeszu, Indii czy Mołdawii. W ostatnich latach napływ cudzoziemców do Polski staje się coraz bardziej dostrzegalny. Znajduje to odzwierciedlenie w statystykach Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Wzrasta także liczba składanych wniosków o legalizację pobytu w Polsce. Zdecydowana ich większość dotyczy udzielenia

zezwolenia na pobyt czasowy. Dostrzega się także, że do Polski przyjeżdżają coraz częściej dobrze wykształceni pracownicy, eksperci w określonych dziedzinach, w tym naukowcy w celu prowadzenia w Polsce badań naukowych lub prac rozwojowych. Uzupełniają oni zapotrzebowanie na specjalistów na polskim rynku pracy.

Zauważa się również, że cudzoziemcy przebywający w Polsce z racji tworzonych w innych krajach UE (np. w Niemczech) korzystnych mechanizmów pobytowych, umożliwiających im pracę oraz osiedlenie się na stałe, podejmują decyzje o wyjeździe z Polski do innych krajów UE. Powoduje to odpływ potrzebnych polskiej gospodarce specjalistów i wykształconych pracowników w różnych dziedzinach i branżach.

Dostrzega się rosnące zainteresowanie tych grup cudzoziemców zarejestrowaniem indywidualnej działalności gospodarczej w oparciu o wpis do CEIDG. Jest to najpowszechniejsza i najprostsza forma prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Tylko w 2016 r. liczba cudzoziemców, która rozpoczęła wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie wpisu do CEIDG wzrosła o 20% w stosunku do 2013 r., a w 2017 r. już o 30%. Z kolei od stycznia 2018 r. do października 2018 r. wpisów do CEIDG dokonano 5291. To znacznie więcej niż w całym 2013 r. (3304), 2014 r. (3075) oraz 2015 r. (3674).

Pomimo tak znacznego wzrostu zainteresowania cudzoziemców podjęciem na terytorium RP działalności gospodarczej, nie każdy z nich może z tego uprawnienia skorzystać, nawet jeżeli jego pobyt w Polsce jest legalny i potwierdzony przez polskie instytucje odpowiedzialne za legalizację pobytu cudzoziemców.

Obecna regulacja różnicująca zasady podejmowania działalności gospodarczej przez cudzoziemców od statusu prawnomiędzynarodowego osób zagranicznych, stanowi istotną barierę ograniczającą możliwość podjęcia działalności gospodarczej w Polsce w wybranej formie organizacyjnoprawnej. Zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na terytorium RP przez osoby zagraniczne określa ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: PrzedZagrU).

Na takich samych zasadach, jak obywatele Polscy działalność gospodarczą na terytorium RP mogą podejmować wyłącznie osoby zagraniczne z państw członkowskich UE, a obywatele innych państw, tylko gdy dysponują jednym ze ściśle określonych tytułów pobytowych. Ich katalog określa art. 4 ust. 2 pkt 1-5 PrzedZagrU.

W stosunku do pozostałych cudzoziemców przepisy regulujące zasady prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium RP zawierają ograniczenie w wyborze form organizacyjnoprawnych, w których może być podjęta działalność gospodarcza. Ograniczenie to wyklucza możliwość jej podjęcia w formie innej, niż wybrana spółka prawa handlowego, tj. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka akcyjna, komandytowa i komandytowo-akcyjna. Obywatel państwa trzeciego, który nie dysponuje jednym z tytułów pobytowych wskazanych w art. 4 ust. 2 pkt 1-5 PrzedZagrU, nie skorzysta z najpowszechniejszej i najprostszej formy prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce w oparciu o wpis do CEIDG. Nie podejmie także działalności gospodarczej w formie spółki jawnej czy partnerskiej.

Największy problem dotyczy cudzoziemców, którzy posiadają zezwolenia na pobyt czasowy.

Wpisu do CEIDG, a także rejestracji spółki jawnej czy partnerskiej w KRS nie dokonają cudzoziemcy, którzy przebywają w Polsce w celu prowadzenia badań naukowych (art. 151 ust. 1 CudzuU). Według danych UDSC w 2019 r. wydano naukowcom 25 takich zezwoleń (stan na 18 czerwca 2019 r.), a w 2018 r. łącznie 12. Zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych udziela się cudzoziemcowi będącemu naukowcem, gdy celem jego pobytu na terytorium RP jest prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych w jednostce naukowej mającej siedzibę na terytorium RP zatwierdzonej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Przepisy regulujące problematykę udzielania cudzoziemcom zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych stanowią konsekwencję implementacji do polskiego porządku prawnego postanowień dyrektywy 2005/71/WE. Jej zasadniczym celem było spowodowanie, by gospodarka UE stała się najbardziej konkurencyjną i dynamiczną gospodarką na świecie opartą na wiedzy. Instrumentem służącym jego osiągnięciu miało być natomiast wsparcie przyjmowania naukowców z państw trzecich w celu prowadzenia przez nich badań naukowych w krajach członkowskich UE.

Za naukowca w świetle przepisów ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach²⁴ rozumie się, cudzoziemca posiadającego co najmniej tytuł zawodowy odpowiadający w Rzeczypospolitej Polskiej tytułowi zawodowemu magistra lub równorzędnemu, umożliwiającą ubieganie się o nadanie stopnia doktora.

²⁴ Art. 3 pkt 8 ustawy o cudzoziemcach

Badania naukowe są działalnością obejmującą badania podstawowe rozumiane jako prace empiryczne lub teoretyczne mające przede wszystkim na celu zdobywanie nowej wiedzy o podstawach zjawisk i obserwowalnych faktów bez nastawienia na bezpośrednie zastosowanie komercyjne, a także badania aplikacyjne rozumiane jako prace mające na celu zdobycie nowej wiedzy oraz umiejętności, nastawione na opracowywanie nowych produktów, procesów lub usług lub wprowadzanie do nich znaczących ulepszeń. Z kolei prace rozwojowe są działalnością obejmującą nabywanie, łączenie, kształtowanie i wykorzystywanie dostępnej aktualnie wiedzy i umiejętności, w tym w zakresie narzędzi informatycznych lub oprogramowania, do planowania produkcji oraz projektowania i tworzenia zmienionych, ulepszonych lub nowych produktów, procesów lub usług, z wyłączeniem działalności obejmującej rutynowe i okresowe zmiany wprowadzane do nich, nawet jeżeli takie zmiany mają charakter ulepszeń.

Z uprawnienia polegającego na podjęciu wykonywania jednoosobowej działalności gospodarczej na własny rachunek (wpis do CEIDG) bądź podjęcia działalności gospodarczej w formie spółki jawnej bądź partnerskiej (rejestracja w KRS) nie skorzystają także ci naukowcy, którzy zakończyli w Polsce prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych i poszukują w Polsce pracy lub planują tu rozpocząć prowadzenie działalności gospodarczej (art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach). Zezwolenie, o którym mowa w art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach jest udzielane cudzoziemcowi, który bezpośrednio przed złożeniem wniosku o jego udzielenie, przebywał w Polsce na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, zakończył prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych i poszukuje na terytorium Polski pracy lub planuje rozpocząć w Polsce wykonywanie działalności gospodarczej. Przepis art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach został wprowadzony do ustawy w dniu 27 kwietnia 2019 r. w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2019 r. poz. 577). Ze względu na krótki okres obowiązywania tego nowego rodzaju tytułu pobytowego – przedwcześnie jest pozyskanie w tym zakresie odpowiednich danych o ilości wydanych zezwoleń. Niemniej jednak wniosków o wydanie tego tytułu pobytowego do dnia 18 czerwca 2019 r. wpłynęło 14.

Przyjęte kilka lat temu przepisy regulujące zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez cudzoziemców na obszarze RP nie do końca są dostosowane do potrzeb polskiego rynku pracy. Zostały przyjęte w okresie, gdy w Polsce dominowały zupełnie inne trendy migracyjne oraz demograficzne. Odmienne kształtowało się również zjawisko

bezrobocia w Polsce. Według danych GUS stopa bezrobocia rejestrowanego w czerwcu 2018 r. wyniosła 5,9%. To najniższe bezrobocie od listopada 1990 r. Przyjęte kiedyś zasady nie odnoszą się także do nowych kategorii zezwoleń pobytowych, które na przestrzeni kilku lat zostały wprowadzone do polskiego porządku prawnego na gruncie ustawy o cudzoziemcach (zezwolenie w celu prowadzenia badań naukowych). Obecna regulacja stanowi realną barierę w podejmowaniu działalności gospodarczej w Polsce przez wykształconych i wyspecjalizowanych cudzoziemców (naukowców) spoza UE. Nie zachęca do napływu i pozostania w Polsce potrzebnych polskiej gospodarce specjalistów, którzy poza prowadzeniem w Polsce badań naukowych czy prac rozwojowych, są zainteresowani podjęciem dodatkowej (fakultatywnej) aktywności, w postaci prowadzenia działalności gospodarczej w wybranej i dogodnej do planowanego przedsięwzięcia formie. Zdarza się, że naukowiec posiadający zezwolenie, o którym mowa w art. 151 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, deklaruje zamiar dokonania wpisu do CEIDG, jednakże obecnie takiego wpisu nie dokona, bowiem przepisy PrzedZagrU, możliwości takiej nie przewidują. Niemożność legalizacji indywidualnej działalności gospodarczej w Polsce może wpływać na decyzje o wyjeździe z Polski do innego kraju UE. Jedynie wybrane rodzaje zezwoleń na pobyt czasowy (np. podjęcie kształcenia na studiach w trybie stacjonarnym - art. 144 ustawy o cudzoziemcach) uprawniają do wykonywania działalności gospodarczej na takich samych zasadach jak obywatele polscy. Rocznie odrzucanych jest ok. 500 wniosków cudzoziemców, którzy z powodu braku odpowiedniego uprawnienia określonego w art. 4 ust. 2 pkt 1-5 PrzedZagrU, nie mogą dokonać wpisu do CEIDG. Dotyczy to także przebywających w Polsce naukowców z państw trzecich. W praktyce zainteresowanie wpisem do CEIDG jest znacznie większe.

W świetle powyższego, mając na względzie zapotrzebowanie na specjalistów (ekspertów) w określonych dziedzinach, nie wydaje się uzasadnione pozostawanie poza katalogiem czasowych tytułów pobytowych uprawniających do dokonania wpisu do CEIDG, zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego naukowcowi w celu prowadzenia badań naukowych (art. 151 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) oraz zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego naukowcowi, który zakończył prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych i poszukuje na terytorium Polski pracy lub planuje rozpocząć w Polsce wykonywanie działalności gospodarczej (art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach).

W celu wyeliminowania bariery w podejmowaniu działalności gospodarczej przez cudzoziemców, mając jednocześnie na względzie bezpieczeństwo migracyjne Polski, planuje się, aby rozszerzenie dotychczasowego katalogu tytułów pobytowych uprawniających

cudzoziemców spoza UE do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na terytorium RP dotyczyło 2 rodzajów tytułów pobytowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 oraz w art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach . Proponowana zmiana będzie dotyczyła więc cudzoziemców, którzy posiadają zezwolenia na pobyt czasowy uzyskany ze względu na okoliczności takie jak prowadzenie badań naukowych (art. 151 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach) oraz cudzoziemców, którzy bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie zezwolenia przebywali w Polsce na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, zakończyli prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych i poszukują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracy lub planują rozpocząć wykonywanie działalności gospodarczej na tym terytorium (art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach).

Proponowane rozwiązanie zapewni możliwość wyboru formy organizacyjnoprawnej do wykonywania działalności gospodarczej wskazanej powyżej grupie cudzoziemców legalnie przebywających w Polsce. Innymi słowy, zmiana ta pozwoli tej konkretnej grupie cudzoziemców podjąć i wykonywać w Polsce działalność gospodarczą na takich samych zasadach jak obywatele polscy. Cudzoziemcy dysponujący jednym z tytułów pobytowych, o których mowa w art. 151 ust. 1 bądź w art. 186 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy , będą uprawnieni zarówno do podjęcia indywidualnej działalności gospodarczej na własny rachunek na podstawie wpisu do CEIDG jak i podjęcia jej w formie spółki jawnej bądź partnerskiej.

Regulacja ta umożliwi naukowcom z państw trzecich prowadzącym w Polsce badania naukowe lub prace rozwojowe (a także po ich zakończeniu) poza podstawowym (głównym) celem pobytu, podjąć dodatkową aktywność zawodową, m.in. w postaci indywidualnej działalności gospodarczej. Ułatwienia w podejmowaniu działalności gospodarczej w Polsce (choć może w niewielkim zakresie ze względu na relatywnie nieznaczną liczbę naukowców z państw trzecich przebywających w Polsce), mogą mieć pozytywny wpływ na sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorstw. Planowane rozszerzenie przyczyni się do pełniejszej realizacji zasady swobody działalności gospodarczej, zachęcając podmioty zagraniczne do uczestnictwa w polskim życiu gospodarczym. Zapewnienie możliwości podjęcia działalności gospodarczej w dogodnej formie może także sprzyjać pozostaniu naukowców w Polsce oraz rezygnacji z wyjazdów w celach zawodowych i zarobkowych do innych krajów UE.

Z uwagi na to, że proponowana zmiana dotyczy tej grupy cudzoziemców, którzy przebywają już w Polsce (posiadają ważny tytuł pobytowy), nie jest przewidywany wzrost liczby cudzoziemców przyjeżdżających w Polski, co mogłoby spowodować istotne zwiększenie

obowiązków po stronie Straży Granicznej – jako instytucji kontrolującej legalność pobytu cudzoziemców w Polsce. Nie przewiduje się także, aby projektowana regulacja wpłynęła na zwiększenie obowiązków wojewody w zakresie wydawania zezwoleń pobytowych. Podstawą wpisu do CEIDG (odpowiednio do KRS) będzie fakt posiadania przez cudzoziemca uprzednio wydanego zezwolenia na pobyt czasowy uzyskanego ze względu na jedną z okoliczności, o których mowa w art. 151 ust. 1 oraz art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach . Wpis przedsiębiorcy (cudzoziemca) do CEIDG będzie nierozzerwalnie związany z określonym zezwoleniem na pobyt czasowy bez którego cudzoziemiec, po pierwsze nie dokona wpisu do CEIDG, a po drugie w odniesieniu do CEIDG, w przypadku jego utraty zostanie z urzędu z niej wykreślony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (CEIDG i PIP) w drodze decyzji Ministra Przedsiębiorczości i Technologii.

42. Zmiany w ustawie z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji (art. 63 projektu).

Zmiana brzmienia art. 3 ustawy wynika z obserwacji praktyki stosowania tego przepisu. Praktyka stosowania normy zawartej w art. 3 wskazuje na problemy z wydawaniem decyzji o wsparciu na terenach, na których znajdują się niezagospodarowane złoża kopalin. Takie złoża kopalin to często piaski lub żwiry nieposiadające dużego znaczenia dla gospodarki. Złoża posiadające szczególnie istotne znaczenia dla gospodarki, są już w znacznej większości zagospodarowane. Tak więc wartość dodana z realizowanej inwestycji często może być większa niż potencjalne zyski z eksploatacji tych złóż. Jednocześnie należy podkreślić, iż przepis ten nie spełnia swojej funkcji w wymiarze systemowym, gdyż inwestycji nie korzystającej ze wsparcia (realizowanej na ogólnych zasadach prowadzenia działalności gospodarczej) nie dotyczy ograniczenie z art. 3.

Uchylenie ust. 2 w art. 14 jest zasadne, gdyż osoby karane, wobec których nie orzeczono środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej mogą prowadzić taką działalność. Przepis ten nosi charakter dyskryminacyjny. Jednocześnie należy wskazać, iż obecnie obowiązujące normy prawa karnego umożliwiają wyłączenie osób skazanych z prowadzenia działalności gospodarczej.

Przepis art. 14 ust. 2 (podobnie jak w przypadku zdania drugiego w art. 3 ustawy o wspieraniu nowych inwestycji) *de facto* nie spełnia swojej funkcji, gdyż przedsiębiorca nie korzystający

ze wsparcia, wobec którego nie orzeczono zakazu prowadzenia określonej działalności, może wykonywać działalność gospodarczą nawet w sytuacji bycia osobą skazaną za przestępstwo przeciwko środowisku. Ponadto, należy poddać w wątpliwość, dlaczego akurat wyłącznie przestępstwo przeciwko środowisku miałyby wykluczać z grona beneficjentów wsparcia. Szczególnie wobec faktu, że ustawodawca z potencjalnego katalogu przestępstw wskazał akurat to, tym samym sugerując jego większą szkodliwość aniżeli tak znaczących dla pewności obrotu gospodarczego przestępstw jak np. kradzież (art. 278 KK), pranie brudnych pieniędzy (art. 299 KK) czy fałszowanie pieniędzy (art. 310 KK), które zostały pominięte w ustawie.

Dotychczasowe regulacje (zawarte w ustawie o specjalnych strefach ekonomicznych) dotyczące uzyskiwania decyzji administracyjnej dotyczącej zwolnienia podatkowego w postaci zezwolenia na prowadzenie działalności na terenie specjalnej strefy ekonomicznej nie przewidywały takiego warunku i nie uzależniały wydania zezwolenia od niekaralności wnioskodawcy. Oceniając z perspektywy wielu lat stosowania prawa, brak takich regulacji nie wpłynął negatywnie na funkcjonowanie systemu pomocy publicznej w postaci zachęt podatkowych. Istniejący obecnie w kodeksie karnym środek karny w postaci zakazu wykonywania określonej działalności, zdaniem MPIT w wystarczającym stopniu chroni obrót gospodarczy i prawny i dlatego nie zachodzi potrzeba funkcjonowania tego typu przepisu. Ust. 2 art. 14 jest według MPIT niepotrzebną i szczególnie uciążliwą barierą w zabiegach o uzyskanie wsparcia w postaci zwolnienia podatkowego.

43. Zmiany w ustawie z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw (art. 64 projektu).

Proponowana zmiana art. 20 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy - Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1563), w postaci modyfikacji ust. 2 i dodania ust. 2a ma na celu dostosowanie brzmienia tych przepisów do brzmienia art. 93 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

Zmiany te są konieczne przede wszystkim ze względu na wątpliwości dotyczące ilości informatycznych nośników danych, na których przedkłada się dokumentację geologiczną w postaci elektronicznej. Z aktualnego brzmienia przepisów regulujących tą problematykę może bowiem wynikać, iż przedsiębiorca (inwestor) przedkładający taką dokumentację ma obowiązek przedłożyć ją tylko i wyłącznie na 4 informatycznych nośnikach danych. Innymi słowy można wnioskować, iż danego egzemplarza dokumentacji w postaci elektronicznej nie

można przedkładać na więcej niż jednym informatycznym nośniku danych (np. na dwóch płytach CD). Taka interpretacja jest oczywiście niekorzystna dla przedsiębiorców (inwestorów) i nie była ona zamiarem prawodawcy.

Jednocześnie dodano przepisy, które pozwalają na redukcję ilości egzemplarzy dokumentacji geologicznej dotyczącej wyłącznie obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej.

Reasumując, zaproponowana zmiana art. 20 ustawy z dnia 15 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw pozwoli na przyjęcie spójnych rozwiązań we wszystkich przypadkach, w których istnieje obowiązek przedkładania dokumentacji geologicznych.

44. Zmiany w ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (art. 65 projektu).

Zakres projektowanych rozwiązań stanowi drugi etap zmian, których celem jest ułatwienie sukcesji przedsiębiorstw. Proponowane rozwiązania wymagają zmiany tytułu oraz poszerzenia zakresu przedmiotowego ustawy o zarządzie sukcesyjnym. Pozwoli to na wykorzystanie mechanizmów i narzędzi zaprojektowanych na potrzeby zarządu sukcesyjnego (np. procedura powoływania zarządcy sukcesyjnego po śmierci przedsiębiorcy czy postępowanie w przedmiocie przeniesienia decyzji związanych z przedsiębiorstwem). W tym celu proponuje się rozdzielenie dotychczasowego rozdziału 1 „Przepisy ogólne” i utworzenie dwóch odrębnych rozdziałów, w których pierwszy będzie określał zakres przedmiotowy ustawy (rozdział 1), a drugi będzie zawierał dotychczasową treść artykułów 2-5 ustawy odnoszących się do zagadnienia przedsiębiorstwa w spadku (rozdział 1a).

1) Zmiany porządkujące dotyczące zarządu sukcesyjnego (art. 65 pkt 5 projektu).

W art. 12 ust. 5 proponuje się dodać zdanie drugie, dotyczące reprezentacji dziecka albo osoby znajdującej się pod opieką przy powoływaniu zarządcy sukcesyjnego. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 12 ust. 5 nie jest w tym przypadku wymagana zgoda sądu opiekuńczego. Nie należy również w tym przypadku stosować art. 98 § 1 oraz art. 159 § 2 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, które ograniczają możliwość reprezentacji dziecka albo osoby znajdującej się pod opieką przez rodzica albo opiekuna. Powołanie zarządcy sukcesyjnego albo wyrażenie na to zgody nie stanowi bowiem czynności prawnej między rodzicem lub opiekunem a osobą nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych. Nie należy również kwalifikować tych czynności jako czynności między osobami pozostającymi pod władzą rodzicielską a opieką.

Niemniej, by uniknąć wątpliwości interpretacyjnych w tym zakresie, które ograniczałyby efektywność stosowania ustawy, proponuje się w art. 12 ust. 5 wyraźnie zastrzec, że przy czynnościach związanych z powołaniem zarządcy sukcesyjnego, dziecko pozostające pod władzą rodzicielską może być reprezentowane przez rodzica, a osoba pozostająca pod opieką – przez opiekuna.

2) Przeniesienie praw i obowiązków związanych z koncesjami, zezwoleniami, licencjami i pozwoleniami w przypadku sukcesji za życia (art. 65 pkt 8 projektu).

Polacy przedsiębiorcy są aktywni zawodowo do ok. 67 roku życia, zaś średnia długość życia Polaków wynosi ok. 78 lat. Z badań dokonanych w 2006 r. wynikało, że o przeprowadzeniu sukcesji myśli ok. 60% właścicieli firm rodzinnych²⁵. W świetle badania przeprowadzonego przez Instytut Biznesu Rodzinnego, w 2017 r. wskaźnik ten wynosił już 70%. 31% właścicieli firm rodzinnych zainteresowało się problematyką sukcesji, ale nie miało dokładnego planu działania. 9,2% respondentów odpowiedziało, że są dobrze przygotowani na przekazanie biznesu swoim następcom. Natomiast 41,5% właścicieli firm rodzinnych nie myślało o tym, jak dokonać sukcesji. Najpopularniejszą praktyką sukcesyjną według raportu PARP z 2016 r. było wskazanie osoby sukcesora (ponad 40% wskazań w badanej grupie).

Coraz większym problemem jest jednak stosunkowo niewielka skłonność dzieci do przejmowania prowadzenia firm ich rodziców. Z badań Instytutu Biznesu Rodzinnego z 2017 r.²⁶ wynika, że choć 59% sukcesorów pracowało w firmie swoich rodziców, to jedynie 8,1% z sukcesorów chce przejąć taką firmę. To o niemal 30% więcej niż w poprzedniej edycji badania (2016), jednak ciągle wskaźnik ten jest niski. Jedną z ważniejszych przyczyn tego stanu rzeczy jest brak przygotowania do sukcesji w rodzinie. Eksperti wskazują bowiem, że najskuteczniejsze sukcesje – zwłaszcza w przypadku większych firm – są efektem kilkuletniego procesu zmian, obejmujących m.in. przynajmniej częściowe przeniesienie własności na sukcesorów. Nie mniej ważne jest sukcesywne przekazywanie wiedzy, wartości i faktycznej władzy w firmie²⁷. Okoliczności te uzasadniają ułatwianie procesów sukcesyjnych

²⁵ Raport „Firma rodzinna to marka”, sporządzony przez Instytut Biznesu Rodzinnego, Poznań 2016. Raport jest dostępny na stronie http://www.ibrpolska.pl/raporty/statystyka_firm_rodzinnych/.

²⁶ Raport „Barometr sukcesyjny. Ścieżki kariery pokolenia *Next Generation* w polskich firmach rodzinnych”, Instytut Biznesu Rodzinnego, Poznań 2017.

²⁷ *Ibidem*.

za życia właściciela firmy – w takim przypadku rodzina może bowiem dobrze przygotować się na zmianę pokoleniową w firmie i dokonać jej ewolucyjnie, krok po kroku.

Innymi ważnymi przyczynami nieprzejmowania firm przez dzieci przedsiębiorców są brak predyspozycji lub chęć wyboru innej ścieżki kariery. Problemem w procesie sukcesji może być zatem znalezienie sukcesora, który podejmie się prowadzenia przedsiębiorstwa. Nierzadko zdarza się, że takiej osoby brakuje w kręgu najbliższej rodziny. Formalnie możliwe jest np. przekazanie przedsiębiorstwa w formie darowizny albo w testamencie dalszemu krewnemu lub nawet osobie spoza rodziny. Wraz z przedsiębiorstwem sukcesor przejmuje zakład pracy i wierzytelności wynikające z umów. Nie występuje szereg problemów, jakie przed wejściem w życie ustawy o zarządzie sukcesyjnym pojawiały się w przypadku śmierci właściciela firmy wpisanej do CEIDG, takich jak wygaśnięcie umów o pracę, przeszkody w płynności rozliczeń podatkowych i płatności na rzecz kontrahentów czy zaburzenie ciągłości wykonywania innych obowiązków umownych.

Wskazanie sukcesora – w kręgu najbliższej rodziny lub spoza tego grona – a nawet przekazanie mu własności przedsiębiorstwa za życia przedsiębiorcy-nestora może jednak okazać się niewystarczające w tych przypadkach, gdy działalność firmy opiera się na decyzjach, takich jak koncesje, zezwolenia czy licencje. Prawo nie przewiduje generalnej możliwości (jednolitej procedury) przeniesienia praw i obowiązków wynikających z decyzji administracyjnych za życia adresata tych decyzji. Nie wygasają one w przypadku przekształcenia podmiotu. W obecnym stanie prawnym osoby fizyczne będące przedsiębiorcami – chcąc uniknąć powyższych problemów – mogą zatem przekształcić wykonywaną na własny rachunek działalność gospodarczą w jednoosobową spółkę kapitałową. Ta forma prawna ma jednakże istotne różnice w stosunku do jednoosobowej działalności gospodarczej, m.in. w obszarze prawa podatkowego. W przypadku transferu zysków do prywatnego majątku (co jest powszechne w przypadku przedsiębiorców, dla których działalność gospodarcza jest źródłem utrzymania), następuje dwukrotne opodatkowanie – spółka z o.o. płaci podatek od uzyskanego dochodu, a następnie osoba fizyczna uiszcza podatek od wypłacanej dywidendy. Spółka kapitałowa musi też prowadzić bardziej skomplikowaną księgowość wraz z obowiązkiem składania sprawozdań finansowych. Dla wielu mniejszych przedsięwzięć te formalności są nieproporcjonalne do skali działalności.

Stan ten utrudnia lub wręcz uniemożliwia przekazywanie *inter vivos* firm, dla których decyzje administracyjne są kluczowe. Jeśli do przejęcia firmy mimo wszystko dochodzi – konieczność

uzyskania nowych zezwoleń, koncesji czy licencji może powodować wstrzymanie działalności, ze szkodą dla właściciela firmy, jej pracowników i kontrahentów.

Projekt umożliwia przejęcie praw z decyzji związanych z przedsiębiorstwem przez jego nabywcę – w przypadku, gdy do nabycia dochodzi na podstawie czynności prawnej *inter vivos* (najczęściej umowy). Proponowanym rozwiązaniem jest wykorzystanie mechanizmu przeniesienia decyzji związanych z przedsiębiorstwem, uregulowanego obecnie w art. 42-44 ustawy o zarządzie sukcesyjnym.

Proponuje się, by znalazło ono zastosowanie w przypadku nabycia przedsiębiorstwa na podstawie umowy w całości bezpośrednio od:

- 1) przedsiębiorcy, który wykonuje we własnym imieniu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG;
- 2) przedsiębiorcy, który wykonuje we własnym imieniu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG, i jego małżonka (tj. gdy małżonek przedsiębiorcy jest współwłaścicielem przedsiębiorstwa, niezależnie od ustroju majątkowego między małżonkami);
- 3) przedsiębiorców, będących wspólnikami spółki cywilnej.

Chodzi zatem o przypadki sukcesji działalności gospodarczej wykonywanej na podstawie wpisu do CEIDG. W tych sytuacjach decyzje administracyjne są formalnie związane z osobą przedsiębiorcy (znacznie rzadziej – ze spółką cywilną), a zbycie przedsiębiorstwa nie powoduje automatycznie przejścia praw i obowiązków wynikających z takich decyzji.

Wprowadzie art. 55¹ pkt 5 k.c. wymienia koncesje, licencje i zezwolenia jako składniki przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym, jednak przyjmuje się, że publicznoprawne elementy przedsiębiorstwa przechodzą na nabywcę przedsiębiorstwa tylko wtedy, gdy przepisy dotyczące danych decyzji na to zezwalają. Innymi słowy, przepis art. 55¹ k.c. nie stanowi wystarczającej podstawy dla organów administracji publicznej do przeniesienia uprawnień wynikających z decyzji administracyjnych na nabywcę przedsiębiorstwa. W związku z tym, na gruncie art. 55¹ pkt 5 k.c. można mówić co najwyżej o sugestii ustawodawcy, że decyzje takie powinny być wydane nabywcy przedsiębiorstwa²⁸.

²⁸ Zob. m.in. M. Kępiński [w:] M. Gutowski, *Kodeks cywilny. Tom I. Komentarz do art. 1-449¹¹*, Warszawa 2016, wyrok NSA z 16 maja 2012 r., II FSK 1937/11, wyrok SN z 28 lutego 2008 r., III CSK 252/07, wyrok WSA w Warszawie z 10 marca 2016 r., VI SA/Wa 2467/15.

Proponuje się, by wprowadzane przepisy, podobnie jak przepisy art. 36 i n. ustawy o zarządzie sukcesyjnym, znalazły zastosowanie jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej i dotyczyły zdefiniowanych obecnie w art. 36 tej ustawy „decyzji związanych z przedsiębiorstwem”, z wyłączeniem przypadków, gdy:

- 1) zgodnie z odrębnymi przepisami decyzja może zostać wydana wyłącznie wobec osoby fizycznej (co świadczy o jej osobistym charakterze);
- 2) prawa i obowiązki wynikające z decyzji przechodzą z mocy prawa na nabywcę przedsiębiorstwa (np. pozwolenie wodnoprawne wydawane na podstawie Prawa wodnego, czy pozwolenie zintegrowane wydawane na podstawie Prawa ochrony środowiska).

Pojęcie „decyzji związanej z przedsiębiorstwem” (które będzie wspólne dla obu procedur przewidzianych w ustawie o zarządzie sukcesyjnym, a którego dookreślenie przeniesione zostało do jej art. 1) nie obejmuje innych decyzji, których adresatem był zmarły przedsiębiorca, w tym nie obejmuje np. zgód na koncentrację wydawanych na podstawie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów czy decyzji w sprawach zobowiązań podatkowych.

Nowe regulacje (Rozdział 7a) przyznają nabywcy przedsiębiorstwa uprawnienie do złożenia do właściwego organu wniosku o przeniesienie na niego decyzji związanej z przedsiębiorstwem. Przez nabywcę przedsiębiorstwa przepisy te rozumieją jednak nie każdy podmiot, a tylko przedsiębiorcę – w tym osobę prawną albo jednostkę organizacyjną, o której mowa w art. 33¹ § 1 k.c., do której wniesiono przedsiębiorstwo tytułem wkładu. Jeżeli składniki przedsiębiorstwa nabywa osoba niemająca statusu przedsiębiorcy – brak jest podstaw do przenoszenia na nią decyzji, które są związane z działalnością gospodarczą.

Procedura przeniesienia decyzji jest analogiczna do przewidzianej w art. 42-44 ustawy o zarządzie sukcesyjnym. Nabywca przedsiębiorstwa może złożyć do organu administracji publicznej, który wydał decyzję związaną z przedsiębiorstwem, wniosek o przeniesienie na niego tej decyzji w terminie 3 miesięcy od dnia nabycia. Do czasu upływu tego terminu, decyzja nie wygasa.

Organ przenosi decyzję związaną z przedsiębiorstwem na nabywcę przedsiębiorstwa, jeżeli:

- 1) warunki do uzyskania tej decyzji, określone w przepisach odrębnych ustaw są spełnione,

- 2) przedłoży on dokumenty potwierdzające spełnienie tych warunków,
- 3) oświadczy on, że przyjmuje wszystkie warunki zawarte w decyzji i zobowiązuje się do wykonania związanych z nią obowiązków.

Warunki, które mają charakter osobisty, uważa się za spełnione, jeżeli spełnia je nabywca przedsiębiorstwa, który złożył wniosek o przeniesienie na niego decyzji.

Jeśli przedsiębiorstwo nabywa kilka osób, wnioskodawca musi ponadto przedłożyć pisemną zgodę pozostałych nabywców przedsiębiorstwa na przeniesienie na niego decyzji związanej z przedsiębiorstwem.

Przeniesienie decyzji związanej z przedsiębiorstwem na nabywcę przedsiębiorstwa następuje w drodze decyzji zmieniającej decyzję związaną z przedsiębiorstwem w zakresie jej adresata. W formie decyzji następuje także odmowa przeniesienia, jeśli nie zostały spełnione ww. ustawowe wymogi. Decyzja związana z przedsiębiorstwem wygasa z dniem, w którym decyzja o odmowie jej przeniesienia stała się ostateczna (o ile nie wygasła wcześniej z innych przyczyn).

Wnioskodawca może wykonywać uprawnienia (i jednocześnie obowiązki) wynikające z decyzji już od dnia złożenia wniosku, jeśli oświadczy, że wynikające z właściwych ustaw odrębnych warunki do uzyskania decyzji są spełnione oraz przedłoży dokumenty to potwierdzające, a także zgodę pozostałych nabywców przedsiębiorstwa na przeniesienie na niego decyzji. Weryfikacja spełnienia tych warunków nie powinna nastręczać następcy przedsiębiorstwa poważniejszych trudności. Mają one bowiem często charakter obiektywny (np. określony wiek, wykształcenie, niekaralność, brak zaległości publicznoprawnych, itp.). Warunki, które nie mają charakteru osobistego, wiążą się najczęściej z przedsiębiorstwem i są weryfikowane przez właściwy organ przy udzielaniu decyzji (lub w toku późniejszych kontroli).

Organ, który wydał decyzję związaną z przedsiębiorstwem może zaś, w drodze postanowienia (na które przysługuje zażalenie) zakazać wykonywania decyzji przez wnioskodawcę do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia wniosku, jeżeli groziłoby to naruszeniem przepisów prawa albo interesu publicznego. Postanowienie, na ogólnych zasadach (art. 125 w zw. z art. 110 k.p.a.) jest skuteczne i wykonalne z chwilą jego wydania. W szczególności, wykonalności takiego postanowienia nie wstrzymuje wniesienie zażalenia (art. 143 k.p.a.).

Wnioskodawca jest obowiązany wykonywać związane z decyzją obowiązki od dnia złożenia wniosku, a jeżeli chodzi o obowiązki, których termin wykonania upłynął w okresie od nabycia

przedsiębiorstwa do dnia złożenia wniosku o przeniesienie decyzji – niezwłocznie po dniu, w którym decyzja przenosząca stała się ostateczna.

Powyższe rozwiązanie pozwoli zachować płynność działalności gospodarczej. Nabywca przedsiębiorstwa, powinien mieć możliwość kontynuowania działalności, jeżeli warunki jej wykonywania nie uległy zmianie, która wpływałyby na zgodność tej działalności z prawem.

3) Śmierć małżonka przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG (art. 65 pkt 11 projektu).

W praktyce przedsiębiorca często wykorzystuje w swojej działalności gospodarczej przedsiębiorstwo, do którego prawo przysługuje także jego małżonkowi. Ustawa o zarządzie sukcesyjnym rozwiązuje podstawowy związany z tym problem, tj. przyznaje małżonkowi możliwość skorzystania z narzędzi, które pozwolą na płynną kontynuację działalności gospodarczej zmarłego przedsiębiorcy i podjęcie inicjatywy w tym zakresie.

Pewne trudności w funkcjonowaniu firmy może jednak również wywołać śmierć małżonka przedsiębiorcy. W takim przypadku małżeństwo ustaje, a udział małżonka w składnikach przedsiębiorstwa wchodzi do spadku po zmarłym małżonku przedsiębiorcy i jest dziedziczony przez jego spadkobierców. Wprawdzie nie powstaje wówczas problem ciągłości umów o pracę i statusu podatkowego czy możliwości wykonywania decyzji administracyjnych (pracodawcą, podatnikiem z tytułu wykonywanej działalności gospodarczej i adresatem związanych z nią decyzji jest przedsiębiorca). Firma może działać nadal w oparciu o firmę, NIP i wpis do CEIDG przedsiębiorcy. Jednak zarząd majątkiem przedsiębiorstwa może napotkać utrudnienia. Co najmniej do czasu stwierdzenia nabycia spadku nie jest przesądzone, kto może dysponować tymi prawami. Brakuje jednej osoby uprawnionej do zarządzania tym majątkiem i samodzielnej reprezentacji wszystkich następców prawnych małżonka. Istnieje też ryzyko braku zgody współwłaścicieli (spadkobierców) na dysponowanie poszczególnymi przedmiotami należącymi do spadku, o której mowa w art. 1036 k.c. Z literalnego brzmienia tego przepisu wynikałoby, że rozporządzenie każdym ze składników przedsiębiorstwa w części, która przysługiwała małżonkowi i weszła do spadku (w tym np. materiałów, towarów, surowców itd.), wymagałoby zgody spadkobierców. Taka wykładnia powodowałaby w praktyce paraliż działania firmy.

Ponieważ konsekwencje w tym zakresie są podobne to tych, jakie powoduje śmierć przedsiębiorcy, proponowanym rozwiązaniem jest umożliwienie tymczasowego zarządu udziałem w przedsiębiorstwie, objętego spadkiem.

Projektowane rozwiązania (Rozdział 11a ustawy o zarządzie sukcesyjnym) mają na celu umożliwienie lub usprawnienie wykonywania praw w stosunku do majątku przedsiębiorstwa, w sytuacji, gdy udział w przedsiębiorstwie wejdzie do spadku po zmarłym małżonku przedsiębiorcy jednoosobowego. Chodzi zatem o przypadki śmierci małżonka, jeżeli przedsiębiorstwo stanowiło w całości mienie przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG i jego małżonka, a małżonek ten nie był przedsiębiorcą.

Proponuje się połączenie obowiązujących już rozwiązań, właściwych dla zarządu sukcesyjnego i wykonawcy testamentu w nowej instytucji tymczasowego przedstawicielstwa w zakresie udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie. Tymczasowemu przedstawicielowi przysługiwałoby prawo do wykonywania praw w odniesieniu do majątku spadkowego w zakresie udziału małżonka w przedsiębiorstwie. Tymczasowy przedstawiciel nie będzie uzyskiwał uprawnień do wykonywania działalności gospodarczej ani związanych z tym uprawnień i obowiązków (nie stanie się np. pracodawcą, uprawnionym do wystawiania faktur czy korzystania z koncesji). Jego rola powinna ograniczać się do zarządu majątkiem, co jest istotą uprawnień wykonawcy testamentu.

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 986¹ k.c., spadkodawca może powołać wykonawcę lub wykonawców testamentu do sprawowania zarządu spadkiem, jego zorganizowaną część lub oznaczonym składnikiem. Podstawowym obowiązkiem wykonawcy testamentu jest właśnie zarząd majątkiem spadkowym albo jego częścią (art. 988 § 1 k.c.) Może to w szczególności dotyczyć przedsiębiorstwa. Wykonawcą testamentu może być zarówno jeden ze spadkobierców albo zapisobierca, jak i osoba trzecia. Chcąc uniknąć opisanych wyżej problemów małżonek przedsiębiorcy może więc sporządzić testament i powołać w nim wykonawcę testamentu do zarządu udziałem w przedsiębiorstwie – zwłaszcza uczynić wykonawcą testamentu małżonka-przedsiębiorcę.

Problemem jest jednak to, że testamenty są ciągle stosunkowo rzadko sporządzane. Z sondażu przeprowadzonego w 2017 r. wynika, że jedynie 13% Polaków, którzy ukończyli 50 rok życia sporządziło testament²⁹. W ocenie projektodawcy, w przypadku przedsiębiorstw, których funkcjonowanie ma wpływ nie tylko na spadkobierców, ale również na osoby trzecie (pracowników, wierzycieli i klientów firmy, Skarb Państwa) działania edukacyjne, które popularyzują sporządzanie testamentów należy uzupełnić o rozwiązania, które pozwolą

²⁹ Sondaż przeprowadzony przez Kantar Milward Brown we współpracy z Fundacją Otwarte Forum.

sprawnie zarządzać firmą także w przypadku braku testamentu małżonka przedsiębiorcy (choćby z powodu nagłej śmierci). Projektowane rozwiązania polegają na umożliwieniu powołania po śmierci małżonka przedsiębiorcy osoby (zarządcy tymczasowego), która będzie miała uprawnienia wykonawcy testamentu.

Do powołania tymczasowego przedstawiciela będą stosowane odpowiednio przepisy dotyczące powołania zarządcy sukcesyjnego po śmierci przedsiębiorcy, z zastrzeżeniem, że zarządca tymczasowy nie będzie wpisywany do CEIDG, gdyż spadkodawca (małżonek) nie był przedsiębiorcą (tj. art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1-7). Odpowiednie stosowanie tych przepisów oznacza, że:

- do ustanowienia tymczasowego przedstawicielstwa jest niezbędne powołanie przedstawiciela oraz jego zgoda – obie te czynności wymagają formy aktu notarialnego,
- tymczasowy przedstawiciel musi mieć pełną zdolność do czynności prawnych,
- można powołać tylko jednego tymczasowego przedstawiciela (w jednym czasie),
- do powołania przedstawiciela są uprawnieni: małżonek spadkodawcy (czyli przedsiębiorca), spadkobierca który przyjął spadek albo zapisobierca windykacyjny, który przyjął zapis windykacyjny obejmujący udział małżonka w przedsiębiorstwie; po potwierdzeniu praw do spadku, zarządcę tymczasowego może zaś powołać wyłącznie osoba, która ma udział w przedsiębiorstwie (małżonek-przedsiębiorca albo osoby wskazane w postanowieniu o stwierdzeniu nabycia spadku, akcie poświadczenia dziedziczenia albo w europejskim poświadczeniu spadkowym),
- powołanie tymczasowego przedstawiciela wymaga zgody osób, którym łącznie przysługuje udział w przedsiębiorstwie (w udziale objętym spadkiem) większy niż 85/100 – zgody te również wymagają formy aktu notarialnego,
- do powołania tymczasowego przedstawiciela nie jest potrzebna zgoda sądu opiekuńczego,
- powołanie tymczasowego przedstawiciela opiera się na oświadczeniach, o których mowa w art. 12 ust. 6.

Jeżeli został ustanowiony tymczasowy przedstawiciel, zarząd spadkiem sprawowany przez kuratora spadku nie obejmuje udziału, który reprezentuje przedstawiciel (por. art. 24 ustawy o zarządzie sukcesyjnym).

Tymczasowy przedstawiciel przestaje pełnić tę funkcję z przyczyn analogicznych, jakie powodują, że zarządca sukcesyjny przestaje pełnić swą funkcję (z wyjątkiem orzeczenia zakazu

prowadzenia działalności gospodarczej, który go nie dotyczy, skoro nie wykonuje on uprawnień polegających na wykonywaniu działalności gospodarczej). W razie zajścia takich zdarzeń jak śmierć, utrata lub ograniczenie zdolności do czynności prawnych, odwołanie czy rezygnacja, kolejnego przedstawiciela uprawnieni mogą powołać w okresie miesiąca od dnia, w którym zaszło takie zdarzenie. Zasady odwołania i rezygnacji tymczasowego przedstawiciela również są analogiczne do tych, jakie ustawa przewiduje dla zarządu sukcesyjnego, po śmierci przedsiębiorcy.

W przypadku tymczasowego przedstawicielstwa przewidziano dodatkową przesłankę wygaśnięcia umocowania przedstawiciela, tj. fakt ogłoszenia testamentu, w którym małżonek przedsiębiorcy powołał wykonawcę testamentu – do wykonywania praw z udziałem w przedsiębiorstwie (to całego spadku albo do części obejmującej udział w przedsiębiorstwie). W takim przypadku przyznano prymat woli spadkodawcy – umocowanie tymczasowego przedstawiciela powołanego na podstawie ustawy wygaśnie na rzecz uprawnień wykonawcy testamentu.

Tymczasowe przedstawicielstwo wygasa z analogicznych przyczyn, jakie powodują wygaśnięcie zarządu sukcesyjnego. Umocowanie wygaśnie zatem przede wszystkim z dniem działu spadku obejmującego udział małżonka w przedsiębiorstwie. Wcześniejsze wygaśnięcie zarządu tymczasowego może natomiast nastąpić:

- 1) z dniem uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia albo wydania europejskiego poświadczenia spadkowego, jeżeli spadek nabył jeden spadkobierca albo zapisobierca windykacyjny nabył udział małżonka w przedsiębiorstwie w całości;
- 2) z dniem nabycia udziału małżonka w przedsiębiorstwie przez jedną osobę od spadkobiercy, zapisobiercy windykacyjnego lub przedsiębiorcy.

Tymczasowemu przedstawicielowi będą przysługiwały takie same uprawnienia jak wykonawcy testamentu (por. art. 988 – 990¹ k.c., art. 1031¹ § 1 i 2 oraz art. 1031³ k.c.) Dodatkowo, na podstawie projektowanego art. 60j ustawy pożytki i inne przychody z praw z udziału małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie będą pomniejszane o wydatki i ciężary związane z tymi prawami. Regulacja ta ma bezpośredni związek z wprowadzanymi w zakresie rozliczeń podatku dochodowego od osób fizycznych regułami rozliczenia podatku przez przedsiębiorcę, także w części dotyczącej udziału zmarłego małżonka przedsiębiorcy.

III. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I PRZEPIS O WEJŚCIU W ŻYCIE

1. Przepisy dostosowujące, epizodyczne i przejściowe.

- Art. 67 projektu

Przepis przejściowy dla zmian w wprowadzanych w k.p.c. w zakresie ugody zatwierdzonej przez SOKiK, tj. dla art. 394 § 1 pkt 10², art. 479³⁰ § 2, art. 479^{30a}–479^{30d}, art. 479^{52a}, art. 479^{63a}, art. 479^{74a} i art. 479^{85a} ma zapewnić możliwość zawarcia ugody w sprawach wszczętych i niezakończonych w dniu wejścia w życie projektowanych regulacji.

- Art. 68 projektu

Przepis przejściowy dotyczy postępowań prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

- Art. 69 projektu

Przepis umożliwia przedsiębiorcom zwrócenie się do izby rzemieślniczej z wnioskiem o przekazanie do CEIDG informacji o kwalifikacjach zawodowych uzyskanych przed dniem wejścia w życie ustawy albo przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej.

Ponadto w przepisie został uregulowany proces przyjmowania i weryfikacji dokumentów będących podstawą do dokonania wpisu do CEIDG informacji o uzyskanych kwalifikacjach zawodowych rzemieślnika.

W przepisie uregulowano kwestię wysokości opłat za egzaminy w przypadku postępowań egzaminacyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Proponowany przepis ma również na celu rozwianie ewentualnych wątpliwości intertemporalnych dotyczących, w szczególności rodzaju egzaminu zadawanego przez młodocianych, tak by nie na rzucić na uczniów realizujących obecnie przygotowanie zawodowe poza rzemiosłem obowiązek przystąpienia do egzaminu czeladniczego w rzemiośle a nie do egzaminu zawodowego przed OKE.

- Art. 70 projektu

Przepis przejściowy dotyczy postępowań w sprawie wydawania koncesji, o których mowa w art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

- Art. 71 projektu

Proponowany przepis reguluje kwestie stosowania nowych przepisów do postępowań administracyjnych w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej za niezłożenie w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 4ba lub art. 43d ustawy - Prawo energetyczne. Przepis określa również okres stosowania dotychczasowych aktów wykonawczych wydanych na podstawie zmienianych przepisów ustawy..

- Art. 72 projektu

Rozwiązanie przewidziane w przepisie przejściowym pozwoli na nienaliczanie odsetek w wysokości określonej w proponowanym przepisie art. 49e ust. 4a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w sprawach już prowadzonych.

- Art. 73, 76 i 77 projektu

Przepisy przejściowe, które określają okres stosowania dotychczas obowiązujących aktów wykonawczych wydanych na podstawie przepisów ustaw zmienianych niniejszym projektem.

Art. 74 projektu

Przepis określa termin dostosowania treści Statutu Funduszu Własności Pracowniczej PKP.

Art. 75 projektu

Przepis wskazuje zakres zastosowania zmiany art. 99 ustawy zmienianej w art. 33 projektu ustawy w odniesieniu do importu towarów dokonanego po dniu wejścia w życie proponowanych zmian.

Art. 78 projektu

Proponowany przepis ma na celu wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości intertemporalnych dotyczących wprowadzenia do polskiego systemu prawnego instytucji „prawa do popełnienia błędu”. Przewiduje on, że do postępowań, które zostały wszczęte przed wejściem w życie ustawy deregulacyjnej (a więc przed nowelizacją Prawa przedsiębiorców) nie znajduje ona zastosowania. Inne rozwiązanie mogłoby nastręczyć nadmiernych trudności właściwym organom oraz, ewentualnie, sądom i wywołać istotne problemy proceduralne. Dodatkowo, przewiduje się, że organ nie będzie mógł powołać się na przesłankę „wyłączeniową” przewidzianą w proponowanym art. 21a ust. 7 pkt 1 Prawa przedsiębiorców, jeżeli naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów prawa w przeszłości nastąpiło przed dniem

wejsia ustawy deregulacyjnej. Mówiąc zatem kolokwialnie, w dniu wejścia w życie nowelizacji Prawa przedsiębiorców, każdy będzie posiadał w tym zakresie „czyste konto”.

- Art. 79 projektu

Proponuje się, aby przepisy dodawanego rozdziału 11a ww. ustawy o tymczasowym przedstawicielu miały zastosowanie także w przypadkach, gdy śmierć małżonka przedsiębiorcy nastąpiła przed dniem wejścia w życie nowych przepisów.

W związku z tym, że jedną z naczelných zasad prawa cywilnego jest zasada niedziałania prawa wstecz (*lex retro non agit*) i na podstawie art. 3 k.c. ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu, do zdarzeń prawnych stosuje się te przepisy prawa, które obowiązują w chwili ich zaistnienia. Natomiast nowelizacje przepisów prawa, które miały miejsce już po zaistnieniu określonych zdarzeń (np. po śmierci spadkodawcy) nie powinny oddziaływać na ich ocenę prawną. Wyjątki od zasady niedziałania prawa wstecz są możliwe jedynie w tych przypadkach, gdy nowelizacja wprost przewiduje taki zapis, bądź też gdy powyższe jednoznacznie wynika z jej celu.

Wprowadzana instytucja tymczasowego przedstawiciela ma na celu zapewnienie właściwego zarządzania udziałem w przedsiębiorstwie, należącym do spadku po zmarłym przedsiębiorcy. Z natury rzeczy ustalenie spadkobierców oraz dział spadku mogą być rozciągnięte w czasie. Dodatkowo, w niektórych przypadkach sprawy spadkowe nie są załatwiane przez spadkobierców mimo upływu dłuższego okresu od śmierci spadkodawcy. Nie sprzyja to bieżącej działalności przedsiębiorstwa, którego składniki stanowiły majątek wspólny przedsiębiorcy i jego małżonka ani właściwemu zarządzaniu majątkiem spadkowym w części obejmującej przedsiębiorstwo. Ustanowienie tymczasowego przedstawiciela może być rozwiązaniem korzystnym także dla rodzin, którym nie udało się przez kilka lat dokonać działu spadku. Powody tego stanu rzeczy mogą być różne: brak możliwości porozumienia się między spadkobiercami, trudności w odnalezieniu wszystkich spadkobierców, brak zgody na dokonanie działu spadku w zaproponowany sposób. Niezależnie od przyczyn, umożliwienie powołania tymczasowego przedstawiciela, także w przypadku gdy małżonek przedsiębiorcy zmarł przed wejściem w życie zmian, może przyczynić się do ochrony majątku spadkowego, a nawet powiększyć go poprzez współdziałanie w zarządzaniu składnikami przedsiębiorstwa objętymi współwłasnością.

- Art. 80 projektu

Zgodnie z art. 50 ust. 1a ustawy o finansach publicznych w art. 78 projektu określono maksymalny limit tych wydatków wyrażony kwotowo, na okres 10 lat budżetowych wykonywania zadań, o których mowa w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne oddzielnie dla każdego roku. Szczegółowy opis planowanych wydatków związanych z wejściem w życie ustawy znajduje się w OSR.

Proponowany system teleinformatyczny jest nowym, odrębnym od innych funkcjonujących w ramach URE projektów informatycznych (takich jak np. Platforma Aukcyjna na sprzedaż energii elektrycznej wytwarzanej w instalacjach OZE) i konieczne jest zabezpieczenie dla tego systemu odrębnych środków budżetowych, które nie zostały obecnie ujęte w planie finansowym Urzędu Regulacji Energetyki. System teleinformatyczny wymaga budowy od podstaw ze względu na wymogi techniczne i brak możliwości podłączenia go do jakichkolwiek już funkcjonujących systemów informatycznych w URE.

Zaproponowano cyfryzację obowiązków sprawozdawczych nałożonych ustawą Prawo energetyczne na przedsiębiorców sektora paliwowego. W celu cyfryzacji obowiązków sprawozdawczych koniecznym będzie wprowadzenie systemu teleinformatycznego w URE, który umożliwi składanie sprawozdań oraz przetwarzanie i udostępnianie danych, co ułatwi przedsiębiorcom wykonywanie ustawowych obowiązków i przyspieszy proces przetwarzania danych przez Prezesa URE. Na koszty składają się m.in. koszty zakupu serwerów, oprogramowania i zapewnienia bezpieczeństwa danych gospodarczych przedkładanych przez przedsiębiorców przed dostępem osób nieuprawnionych, w tym innych przedsiębiorstw, a następnie zapewnienie sprawnego i bezpiecznego funkcjonowania platformy przez odpowiednie zabezpieczenia programowe, sprzętowe, programowo-sprzętowe, które są bardzo kosztowne, ale konieczne ze względu na objęcie systemem ok. 6000 przedsiębiorstw.

Proponowany system teleinformatyczny służy ograniczeniu obciążeń administracyjnych sektora paliwowego oraz poprawie kontroli nad tym systemem, w tym zapobieganiu i zwalczaniu szarej strefy w sektorze paliwowym, a także wpisuje się w strategię informatyzacji państwa. Poprawa kontroli i możliwość "crosscheckowania" danych niewątpliwie wpłynie na stabilność wpływów budżetowych z sektora paliwowego. Intencją było, aby powołana platforma mogła stanowić podstawę do rozwoju w kolejnych etapach platformy paliwowej stanowiącej bazę danych dotyczących sektora paliwowego, która jest ujęta w Programie przeciwdziałania i zwalczania przestępczości gospodarczej na lata 2015-2020. Wg roboczych danych URE szara strefa w sektorze paliwowym może sięgać ok 10%, co przekłada się na

roczne straty budżetu państwa rzędu 4 mld zł. Odbudowywanie się szarej strefy w sektorze paliwowym sygnalizuje także POPiHN.

Koszty budowy tej platformy zostały oszacowane na podstawie kosztów poniesionych przez URE na budowę i funkcjonowanie innych zbliżonych systemów informatycznych tj. Platformy Aukcyjnej na sprzedaż energii elektrycznej wytwarzanej w instalacjach OZE. Platforma paliwa nie powstanie jednak poprzez modernizację platformy aukcyjnej, ale poprzez rozbudowę systemu teleinformatycznego zaprojektowanego w ustawie deregulacyjnej.

2. Przepis o wejściu w życie

Art. 81 projektu

Przepis określa datę wejścia w życie ustawy na dzień 1 stycznia 2020 r., przy czym zmiany wprowadzone w ustawie – Kodeks cywilny (w art. 1 pkt 1-3) oraz w ustawie o prawach konsumenta powinny wejść w życie z dniem 1 czerwca 2020 r. Zmiany wprowadzone w ustawie – Prawo energetyczne powinny wejść w życie 1 lipca 2021 r. Ponadto przepis końcowy przewiduje w art. 81 pkt 4 sześciomiesięczne *vacatio legis* dla zmian dotyczących ujawniania w CEIDG uprawnień rzemieślniczych, co jest podyktowane koniecznością przygotowania zmian technicznych w systemie teleinformatycznym CEIDG. Ponadto zmiany zaprojektowane w art. 61 pkt 6 lit. a tiret trzecie, lit. b i e i pkt 7 oraz art. 69 ust. 1-8 projektu wejdą w życie z dniem 1 października 2020 r.

Przepisy zawarte w art. 33 pkt 2 projektowanej ustawy (tj. art. 33a ustawy o VAT) mają wejść w życie z dniem 1 lipca 2020. Wydłużenie *vacatio legis* jest uzasadnione równoległymi pracami Ministerstwa Finansów nad zmianami dotyczącymi JPK_VAT, które mają zabezpieczyć prawidłowe funkcjonowanie proponowanych rozwiązań.

IV. WYKAZ AKTÓW WYKONAWCZYCH, KTÓRE BĘDĄ WYDANE W WYNIKU UCHWALENIA PROJEKTU

1. Rozporządzenie ministra właściwego do spraw energii na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne określające:
 - 1) sposób prowadzenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 43f ust. 1 tej ustawy;

- 2) sposób składania sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 1 i art. 43d ust. 1 ustawy, oraz informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 43f ust. 1 ustawy;
 - 3) wzory sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 1 i art. 43d ust. 1, oraz informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1.
2. Rozporządzenie ministra właściwego do spraw transportu na podstawie ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze określające:
 - 1) szczegółowe warunki prowadzenia rejestru statków, tryb składania wniosków o wpis do rejestru statków, zgłaszania zmiany danych rejestrowych, a także wzór świadectwa rejestracji oraz warunki jego ważności, z uwzględnieniem w szczególności rodzaju i charakterystyki statku powietrznego;
 - 2) znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy umieszczane na statkach powietrznych, z uwzględnieniem ich opisu, sposobu i miejsca ich umieszczania;
 - 3) sposób prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków, w tym dane zamieszczane w wykazie, z uwzględnieniem możliwości weryfikacji tego wykazu.
3. Rozporządzenie Rady Ministrów na podstawie ustawy z dnia 23 listopada 2012 r.- Prawo pocztowe, w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia, w którym Rada Ministrów:
 - 1) określi:
 - a. rodzaje, zawartość oraz tryb sporządzania i aktualizacji planów,
 - b. organy uzgadniające plany oraz zakres tych uzgodnień,
 - c. rodzaje operatorów pocztowych obowiązanych do uzgadniania zawartości planów;
 - 2) może określić rodzaje działalności pocztowej lub rodzaje operatorów pocztowych niepodlegających obowiązkowi sporządzania planu.

V. WPLYW NA DZIAŁALNOŚĆ MIKROPRZEDSIĘBIORCÓW ORAZ MAŁYCH I ŚREDNICH PRZEDSIĘBIORCÓW.

Celem regulacji jest ograniczenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców, dlatego projektowane przepisy wpłyną pozytywnie na działalność mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw w poszczególnych branżach. Szczegółowe skutki zmian dla przedsiębiorców zostały przedstawione w OSR.

VI. INNE OŚWIADCZENIA I INFORMACJE DOTYCZĄCE PROJEKTU.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Projekt ustawy nie zawiera norm technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z czym nie podlega notyfikacji.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) w związku z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Zgodnie z uchwałą nr 20 Rady Ministrów z 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych, planuje się, że ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., z wyjątkami określonymi w art. 81 pkt 1–5.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Marek Niedużak, Podsekretarz stanu, Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Wojciech Paluch, dyrektor Departamentu Małych i Średnich Przedsiębiorstw, tel. 22 262 94 47, e-mail: wojciech.paluch@mpit.gov.pl Grzegorz Płatek, dyrektor Departamentu Doskonalenia Regulacji Gospodarczych, tel. 22 262 93 84, e-mail: grzegorz.platek@mpit.gov.pl	Data sporządzenia 8 lipca 2019 r. Źródło: Uchwała nr 8 Rady Ministrów z dnia 14 lutego 2017 r. w sprawie przyjęcia Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju do roku 2020 (z perspektywą do 2030 r.) Nr w wykazie prac UD494

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju (cel szczegółowy III: „Skuteczne państwo i instytucje służące wzrostowi oraz włączeniu społecznemu i gospodarczemu”, obszar: „Prawo w służbie obywatelom i gospodarce”) zdiagnozowano problem dużej liczby przepisów prawnych, ich niespójność i niejednoznaczność, jak również liczne obowiązki nakładane na obywateli i przedsiębiorców. Wymagania stawiane w przepisach prawa są niekiedy bardzo uciążliwe, w tym np. nadmiernie sformalizowane i długotrwałe postępowania administracyjne są źródłem nieuzasadnionych kosztów dla firm i obywateli. Negatywne skutki istnienia barier administracyjnych mają wymierny wpływ na budżet państwa i konkurencyjność polskich przedsiębiorstw. Badania prowadzone wśród przedsiębiorców potwierdzają, że przeszkody o charakterze administracyjnym pozostają jednymi z najistotniejszych barier rozwoju polskich firm, w szczególności mikro, małych i średnich. Przedsiębiorcy szacują, że ich przychody mogłyby być nawet o 10 % wyższe gdyby nie musieli angażować zasobów na sprawy związane z administracją i niejasnymi przepisami, 76 % z 200 badanych przedsiębiorców wskazuje, że występujące bariery o charakterze administracyjnym i podatkowym pochłaniają czas, przez co ograniczają możliwość pracy nad przedsięwzięciami rozwojowymi¹. Najmniejsze przedsiębiorstwa ponoszą nawet pięciokrotnie wyższe obciążenia administracyjne na pracownika w porównaniu do dużych firm².

Działania na rzecz stałej poprawy otoczenia regulacyjnego są już prowadzone (m.in. w ramach pakietu „100 zmian dla firm”, „Konstytucja Biznesu”, „Pakiet MŚP”) i pozostają jednym z priorytetów polityki rządu. Dodatkowo ustawa o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej odpowiadała na najważniejszy i najbardziej palący problem dotyczący sukcesji biznesu w związku ze śmiercią przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG. Przyjazne otoczenie legislacyjne to jednak nie tyle stan, ile proces. W Globalnym Indeksie Konkurencyjności w zakresie obciążeń regulacyjnych prowadzonym przez Światowe Forum Ekonomiczne Polska zajmuje wciąż niską pozycję 111 na 140 państw poddanych analizie, pomimo nieznacznej poprawy w porównaniu do poprzednich edycji badania (np. w 2016 r. Polska uplasowała się na 119 pozycji wśród 138 krajów)³.

W związku z tym w Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju wskazano na potrzebę uproszczenia prawa, które zapewni lepsze warunki do działalności gospodarczej i realizacji potrzeb obywateli, utrzymanie jedynie koniecznych i korzystnych regulacji oraz eliminację niespójności i niejednoznaczności przepisów prawnych. Likwidacja barier administracyjnych jest pożądana w celu uwolnienia potencjału do dalszego rozwoju biznesu w Polsce.

Członkowie Rady Ministrów dokonali przeglądu obowiązków administracyjnych w aktach prawnych. W wyniku przeglądu, obejmującego również wewnętrzne prace analityczne w Ministerstwie Przedsiębiorczości i Technologii, zidentyfikowano niektóre obciążenia regulacyjne, w szczególności natury administracyjnej, które są nadmierne i nieadekwatne do celów w tym te zgłaszane przez odbiorców jako uciążliwe, np.:

- **obowiązki informacyjne zbędne z punktu widzenia ich późniejszego wykorzystania** (np. wymóg przedstawiania informacji o posiadanym ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej w zakresie prowadzonego szkolenia na etapie składania wniosku o wpis do rejestru podmiotów szkolących; nadmierne obowiązki

¹ Bariery rozwoju przedsiębiorstw, czyli co najbardziej hamuje wzrost polskich firm, Krajowa Izba Gospodarcza, Grant Thornton, grudzień 2013.

² Businesses' View on Red Tape, Administrative and Regulatory Burdens on Small and Medium-Sized Enterprises, OECD, 2001.

³ Global Competitiveness Report 2018, 2017-2018, 2016-2017, World Economic Forum.

sprawozdawcze operatorów pocztowych, którzy nie prowadzili działalności pocztowej; brak możliwości wykonania w polskiej przestrzeni powietrznej prób w locie/lotów próbnych bez uprzedniego wpisu statku powietrznego do rejestru cywilnych statków powietrznych, co wiąże się z czasochłonną i kosztowną procedurą wpisu),

- **obowiązki, które powtarzają się z innymi procedurami, przedkładanie tych samych informacji w różnych terminach, do różnych instytucji** (np. obowiązek składania miesięcznych sprawozdań przez przedsiębiorstwa energetyczne o tej samej treści do czterech organów administracji; dwukrotne powiadamianie przez przedsiębiorcę rozliczającego się w zasadach karty podatkowej o zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej urzędu skarbowego – raz za pośrednictwem CEIDG, drugi raz poprzez złożenie druku PIT-16Z),
- **obowiązki wynikające z przepisów, które nie przystają do obecnych uwarunkowań** (np.; obowiązek wpisywania numeru we właściwym rejestrze przez przedsiębiorców prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą, w sytuacji gdy zlikwidowano numerację funkcjonującą w EDG; nieuwzględnienie aktualnego poziomu rozwoju technologii w zakresie wyeliminowania zakłóceń częstotliwości wykorzystywanych w sieciach telekomunikacyjnych;; niedostosowanie aktualnej definicji rzemiosła do realiów gospodarczych i szybko zmieniającego się otoczenia gospodarczego, zwłaszcza w kontekście problemu niedoboru specjalistów na rynku; niedostosowanie przepisów do aktualnych potrzeb rynku pracy, które nie zachęcają do zatrudniania w Polsce potrzebnych polskiej gospodarce specjalistów,
- **duża liczba wymaganych egzemplarzy wniosków/dokumentów** (w przypadku wniosku o wydanie lub zmianę pozwolenia zintegrowanego, zgłoszenia wierzytelności przez wierzycieli stoczni, wniosku kwalifikacyjnego, dokumentacji geologicznej dot. obszarów morskich RP),
- **duży zakres wymaganych informacji, w tym informacji będących już w posiadaniu administracji** (np. wymóg załączania oryginału zaświadczenia o uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu do wniosku o przyznanie licencji doradcy restrukturyzacyjnego gdy akta egzaminacyjne osób, które przystąpiły do egzaminu przechowywane są w siedzibie Ministerstwa Sprawiedliwości, wymóg przedkładania odpisów z KRS),
- **duża częstotliwość realizacji obowiązku informacyjnego** (np. kwartalne przekazywanie informacji do Ministra Energii o poniesionych kosztach tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw; kwartalne sprawozdania OSD elektroenergetycznego i OSD gazowego dla Dyrektora Generalnego KOWR; kwartalne informacje statystyczne o łącznej wartości i liczbie transakcji płatniczych przekazywane przez biura usług płatniczych do KNF),
- **duża liczba podmiotów zobowiązanych do realizacji obowiązku** (np. obowiązek sporządzania planów działań w sytuacjach szczególnych zagrożeń również dla grupy najmniejszych operatorów pocztowych),
- **nadmiernie restrykcyjne obowiązki** (np. obowiązkowa odmowa udzielenia zezwolenia na świadczenie usług w zakresie obsługi naziemnej, w przypadku gdy wnioskodawcy cofnięto zezwolenie na ten sam rodzaj działalności w okresie ostatnich 5 lat przed złożeniem wniosku, gdy przyczyny cofnięcia zezwolenia mogą być niezależne od przedsiębiorcy, nie mają znaczenia w kontekście bezpieczeństwa, rzetelności i profesjonalizmu wykonywania usług, jak niewygranie przetargu na określony rodzaj usług obsługi naziemnej; sankcje przewidziane za niedochowanie obowiązków informacyjnych przez biura usług płatniczych niewspółmierne do ryzyka związanego z działalnością większości biur oraz nadzorczej wartości przekazywanych informacji; brak możliwości uzyskania przez pracownika orzeczenia lekarskiego o zdolności do wykonywania prac, przy których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, jak np. w gastronomii/branży spożywczej, wymagane skierowanie pracownika na badanie sanitarno-epidemiologiczne pomimo posiadania przez pracownika orzeczenia lekarskiego uzyskanego u poprzedniego pracodawcy;),
- **duża czasochłonność procedur** (długie postępowanie przed SOKiK z uwagi na złożoność spraw, czego efektem są duże zaległości w rozpoznaniu spraw⁴, brak możliwości zakończenia sprawy w inny sposób niż rozstrzygnięcie sądu nawet gdy dochodzi do zmiany stanu faktycznego, w tym konieczności zmiany bądź uchylenia decyzji⁵),
- **przepisy mniej korzystne dla osób fizycznych będących przedsiębiorcą niż konsumentów** (niezgodne z doświadczeniem życiowym uznawanie, że każdy przedsiębiorca osoba fizyczna, bez względu na przedmiot

⁴ Zgodnie z danymi Ministerstwa Sprawiedliwości (<https://isws.ms.gov.pl>) w I półroczu 2018 r. do SOKiK wpłynęło ogółem 410 spraw, załatwiono 1094, a do załatwienia pozostało 1061. Na przykładzie decyzji Prezesa UOKiK w tym samym okresie nowych spraw ze skarg wpłynęło 34, załatwiono 44. a zaległość dotyczy 107 spraw.

⁵ W latach 2014-2015 SOKiK uchylił albo zmniejszył kary w sumie na prawie 715 mln zł, tj. ok. o 73 % wartości kar (decyzją Prezesa UOKiK nałożono w tym okresie 575 kar na łączną kwotę ponad 978 mln zł). W latach 2016-2018 Prezes UOKiK nałożył łącznie 415 kar na kwotę ponad 335,7 mln zł (stan na 6 grudnia 2018 r.).

umowy, jest profesjonalistą, co skutkuje brakiem ochrony konsumenckiej nawet wtedy, gdy faktycznie przedsiębiorca zawiera daną umowę poza swoją profesją; nieograniczona egzekucja gdy przedsiębiorca osoba fizyczna korzysta z rachunku bankowego, podczas gdy egzekucja należności z rachunku bankowego należącego do osoby fizycznej nie będącej przedsiębiorcą jest ograniczona celem zagwarantowania minimum środków „na życie” na co uwagę zwraca Rzecznik Praw Obywatelskich oraz sami przedsiębiorcy),

- **przepisy generujące nieproporcjonalnie wyższe koszty dla mikro, małych i średnich przedsiębiorców** (np. pracochłonny i długotrwały obowiązek sporządzania planów działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń dla małych operatorów pocztowych, nie mających istotnego znaczenia dla rynku; potrzeba dołączania dowodu wniesienia opłaty skarbowej do wniosku o wpis do rejestru operatorów pocztowych co utrudnia rozpoczęcie działalności pocztowej i składanie wniosków w formie elektronicznej; dochodzenie odsetek za zwłokę w przypadku małych kwot, nawet groszowych, od podmiotów korzystających z refundacji składek na ubezpieczenie społeczne⁶),
- **inne bariery prawne** (np. krótki termin na rozliczenie VAT w imporcie, możliwość paraliżu decyzyjnego w spółce handlowej lub brak możliwości działania przez wiele miesięcy w przypadku śmierci wspólnika, gdy przykładowo większościowy wspólnik jest jednocześnie jedynym członkiem zarządu spółki; problemy, które występują w procesie sukcesji, mimo że przedsiębiorstwo jako podmiot gospodarczy nie przestaje istnieć, w tym konieczność uzyskania nowych zezwoleń, koncesji czy licencji nawet gdy doszło do przejęcia firmy).

Obowiązujące rozwiązania w zakresie podatku VAT od towarów importowanych dodatkowo niekorzystnie wpływają na płynność finansową podatników, którzy nie mogą skorzystać z rozliczenia podatku VAT na zasadach ogólnych, tj. wraz ze składaniem deklaracji podatkowej VAT-7 co do zasady do 25 dnia następnego miesiąca. Są oni zobowiązani do zapłaty podatku w ciągu 10 dni od dnia powiadomienia przez organ celny o wysokości należności podatkowych. Z preferencyjnego rozliczenia mogą korzystać podmioty spełniające warunki procedury uproszczonej i tzw. upoważnieni przedsiębiorcy (AEO) rozliczający się we własnym imieniu, tj. średnio ok. 4 tysiące importerów miesięcznie. Są to głównie duże firmy, które stać na spełnienie warunków do dopuszczenia do procedury uproszczonej lub uzyskania statusu AEO. To one, ze względu na wartość, realizują większość wpłat z tytułu VAT w imporcie z odpraw na polskiej granicy (według danych Ministerstwa Finansów w sierpniu 2018 r. wartość podatku VAT wpłaconego przez te podmioty wyniosła 4,27 mld zł, tj. 70 % podatku VAT wykazanego w zgłoszeniach celnych importowych przyjętych przez polskie organy celne). W 2017 r. z możliwości odroczenia płatności VAT w imporcie nie mogło skorzystać ok. 20 tys. podmiotów.

W konsekwencji ww. sytuacja prowadzi do odprawiania towarów importowanych do Polski w innych państwach Unii Europejskiej i utraty dochodów przez budżet państwa. Według danych Ministerstwa Finansów w 2017 r. wartość fakturowa towarów importowanych do Polski, ale odprawionych w innych krajach UE wyniosła ok. 100 mld zł. Z Chin wartość tych towarów wyniosła ok. 32 mld zł. Każda odprawa polskiego importu w innym kraju UE powoduje, że 25 % wartości cła pobieranego od tych towarów trafia do budżetu państwa, w którym ten towar został odprawiony. Na podstawie danych z deklaracji Intrastat dot. przywozu towarów pochodzących z krajów trzecich za 2017 r. można szacować, że rocznie do budżetu innych państw trafia ok. 1,5-2 mld zł z tytułu importu do Polski. Według Polskiej Izby Spedycji i Logistyki w 2017 r. poza granicami Polski odprawiono ok. 200 tys. kontenerów 20 TEU. W związku z tym, że ta liczba dotyczy przewozów realizowanych tylko przez polskich spedytorów może być niedoszacowana. Ponadto, z rozmów z importerami wynika, że odprawy w innych krajach unijnych dotyczą towarów o znacznej wartości, jak sprzęt elektroniczny, czy też tekstylia, w przypadku których obowiązują wyższe stawki celne. Na ten problem wskazywało również badanie przeprowadzone w 2012 r. przez Partners Investment, zgodnie z którym z uwagi na przepisy celno-podatkowe towary wysokiej wartości są odprawiane w portach zagranicznych (głównie holenderskich i niemieckich) ponieważ odbiorcy w Polsce zmniejszają w ten sposób koszty zarządzania kapitałem obrotowym. Umożliwia im to rozszerzenie skali działalności operacyjnej w oparciu o ten sam kapitał.

W przypadku wspomnianych problemów związanych z definicją rzemiosła należy zaznaczyć, że analiza otoczenia prawnego funkcjonowania w Polsce rzemiosła wskazuje, że definicja ta powoduje:

- ograniczenie możliwości rozwoju, w tym pozyskania finansowania, poszerzania rynków zbytu, podnoszenia kultury organizacyjnej poprzez zawężenie możliwości wykonywania działalności rzemieślniczej jedynie do osób fizycznych i wspólników spółek cywilnych,
- ograniczenie liczby uczniów kształcących się w rzemiośle (dylom mistrza lub czeladnika) w firmach biorących udział w przygotowaniu zawodowym młodzieży m.in. w ramach dualnego systemu edukacji, a posiadających odpowiednie zaplecze techniczne i organizacyjne (nowoczesne urządzenia, innowacyjne rozwiązania technologiczne),

⁶ W latach 2015-2017 do merytorycznej jednostki organizacyjnej Biura PFRON wpłynęło 825 spraw, w których wartość należności nie przekraczała 15 zł i do dochodzenia tych należności stosuje się przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Przeciętny czas trwania postępowań egzekucyjnych wynosi ok. 24 miesiące.

- trudności w tworzeniu firm rodzinnych oraz przekazywaniu wiedzy i doświadczenia członkom rodziny, którzy nie posiadają kwalifikacji zawodowych potwierdzonych np. dyplomem mistrza czy świadectwem czeladnika.

O powyższych problemach wielokrotnie sygnalizowały izby rzemieślnicze.

Ponadto, brak jest obecnie jednego miejsca, w którym byłyby publikowane informacje w zakresie posiadanych przez przedsiębiorców uprawnień - kwalifikacji w rzemiośle, które mają istotne znaczenie dla obrotu gospodarczego. Potencjalni kontrahenci/konsumenci nie mają aktualnie możliwości uzyskania informacji na temat posiadanych przez przedsiębiorcę uprawnień, które często stanowią gwarancję wysokiej jakości świadczonych usług czy też wytwarzanych produktów, co w konsekwencji ma wpływ na konkurencyjność mikro, małych i średnich przedsiębiorstw. W CEIDG publikowane są informacje dotyczące uzyskania, cofnięcia, utraty i wygaśnięcia uprawnień wynikających z koncesji/licencji/zezwolenia, a także wpisu do rejestru działalności regulowanej, zakazu wykonywania działalności wskazanej we wpisie oraz wykreślenia z rejestru. Brak jest informacji w zakresie uzyskania i utraty kwalifikacji zawodowych rzemieślnika, wydawanych przez izby rzemieślnicze. Informacja o posiadanych uprawnieniach jest też istotna z punktu widzenia prowadzenia przez przedsiębiorcę kształcenia uczniów w ramach praktycznej nauki zawodu (rzemieślnicze przygotowanie zawodowe). Ponadto stwierdzono narastanie problemu zbyt szybkiego wzrostu stawek opłat za egzaminy: czeladniczy, mistrzowski i sprawdzający organizowane przez izby rzemieślnicze i sposobu waloryzacji stawek za egzamin. Obowiązujący aktualnie sposób ustalania i waloryzacji stawek opłat spowodował, iż na przestrzeni trzech lat opłaty te wzrosły o blisko 20 %, co powoduje, że koszty osób przystępujących do egzaminu czeladniczego, mistrzowskiego i sprawdzającego stale rosną i tym samym nie zachęcają do przystępowania do ww. egzaminów.

Stawki opłat za egzaminy od 2015 r. kształtowały się następująco:

	Rok 2015 (miesiące 10-12.2015)	Rok 2016	Rok 2017	Rok 2018	Rok 2019	Lata 2015/2018
<i>Przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego</i>	4 138,58	4 280,39	4 403,7	4 739,51	5 071,25	+18,6%
Stawka opłaty za egzamin mistrzowski	1 241,57	1 284,11	1 320,00	1 421,85	1 521,37	+ 18,5%
Stawka opłaty za egzamin czeladniczy	620,79	642,05	661,00	710,92	760,68	+ 8,4%
Stawka opłaty za egzamin sprawdzający	206,93	214,01	220,00	236,97	253,56	+ 18,5%

Nadmiar biurokracji i jej negatywne oddziaływanie jest odczuwalne przez przedsiębiorców w sposób szczególnie w kontekście kontroli. Co czwarty polski przedsiębiorca uważa, że kontrole organów podatkowych i innych podmiotów z kompetencjami kontrolnymi stanowią jedną z głównych barier prowadzenia działalności gospodarczej, gdyż zarówno sam proces przeprowadzania kontroli, jak i wynikające z niej decyzje mogą wiązać się ze znaczną ingerencją w prowadzoną działalność⁷.

Podczas licznych spotkań z mniejszymi, lokalnymi przedsiębiorcami, organizowanych przy udziale ministra właściwego do spraw gospodarki na przestrzeni lat, jednymi z najczęściej zgłaszanych problemów dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce są kwestie związane z kontrolą i inspekcjami. Przedsiębiorcy skarżą się nie tylko na niejasność przepisów odnoszących się do wymagań i standardów, które muszą spełniać, ale także na brak pomocy i wsparcia ze strony organów administracji. Wielokrotnie zdarza się bowiem, że przedsiębiorca, który naruszył przepisy, nie rozumie za co dokładnie został ukarany (inspekcja lub organ kontrolny nie tłumaczy tego wystarczająco jasno), a także w jaki sposób może przywrócić stan zgodny z prawem. Problem ten dostrzeżony został choćby przez Bank Światowy⁸. Sama idea stosowania kar i innego rodzaju sankcji, zarówno w prawie karnym, jak i w prawie administracyjnym, opiera się na założeniu, że oprócz oczywistej funkcji punitywnej, mają one pełnić także rolę wychowawczą i naprawczą. W sytuacji, gdy osoba ukarana nie zna bądź nie rozumie właściwego wzorca zachowania, nie jest ona w stanie się do niego dostosować. Co więcej, w przypadku naruszeń na mniejszą skalę, nieproporcjonalność kary, a nawet sam fakt jej nałożenia, mogą mieć charakter demotywujący do prowadzenia dalszej działalności. Dotyczy to zwłaszcza początkujących przedsiębiorców z sektora MŚP, którzy stawiając pierwsze kroki w biznesie często nie mają odpowiednich środków i zasobów, by korzystać z profesjonalnej pomocy prawnej.

⁷ Raport System kontroli przedsiębiorców, Diagnoza stanu obecnego, propozycje zmian, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Warszawa, listopad 2018, str. 7.

⁸ Poland Catching-Up Regions, Bezpieczna żywność, dobry biznes na Podkarpaciu i Lubelszczyźnie, Rekomendacje dotyczące urzędowej kontroli żywności, Maj 2018, Bank Światowy, zob. np. s. 41, 44-45.

Z praktycznego punktu widzenia, ich pozycja nie różni się zatem zbyt wiele od pozycji konsumenta. Jeżeli zatem mniej poważne naruszenie przepisów wynika nie ze złych intencji przedsiębiorcy, ale z powodu nadmiernej komplikacji norm i ich niejednorodnej wykładni, a przedsiębiorca ten znajduje się na początku swojej kariery, zrozumie popełniony błąd, gotów jest go naprawić i nie popełniać go więcej w przyszłości, to niezasadnym jest nakładanie na niego sankcji.

Ponadto przedsiębiorcy z sektora MŚP podnoszą problem stosowania tzw. przewagi kontraktowej w stosunkach między przedsiębiorcami, w szczególności gdy jeden z nich oferuje niektóre usługi powszechne, np. o charakterze finansowym (bankowe, ubezpieczeniowe). Nie dotyczy on wyłącznie, uregulowanego już ustawowo, zagadnienia stosowania przewagi kontraktowej na rynku towarów rolno-spożywczych. Wątpliwości w tym zakresie sygnalizowane są przez przedsiębiorców bezpośrednio do Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii. Potwierdzają je także przedstawiciele Federacji Konsumentów oraz Krajowej Izby Gospodarczej (również otrzymują sygnały od przedsiębiorców). Z praktyki stosowania kodeksowej definicji konsumenta wynika, że osoba prowadząca działalność gospodarczą, zawierając umowę z innym przedsiębiorcą – profesjonalistą (oferującym świadczenie z zakresu swojej branży lub specjalizacji) jest traktowana także jako podmiot profesjonalny, nawet wtedy, gdy umowa ta nie jest bezpośrednio związana z branżą lub specjalizacją, którą ta osoba wykonuje. Wystawienie faktury za towar lub usługę „na firmę” jest równoznaczne z uznaniem, że dokonano tego w ramach obrotu z udziałem podmiotów profesjonalnych (każda czynność prawna potwierdzona fakturą wystawioną na przedsiębiorcę jest uznawana za czynność bezpośrednio związaną z jego działalnością gospodarczą lub zawodową).

Na szczególną uwagę zasługują problemy związane z brakiem dostosowania przepisów do potrzeb rynku pracy. Nie sprzyjają one rozwojowi polskiej przedsiębiorczości. Nie zachęcają do pozostania w Polsce potrzebnych polskiej gospodarce pracowników, w tym przede wszystkim wykształconych specjalistów z państw trzecich, którzy poza prowadzeniem w Polsce badań naukowych lub prac rozwojowych, są zainteresowani podjęciem dodatkowej aktywności, w postaci założenia działalności gospodarczej w wybranej i dogodnej do planowanego przedsięwzięcia formie. Zdarza się, że naukowiec z państwa trzeciego deklarujący zamiar dokonania wpisu do CEIDG nie dokona go, bowiem aktualne przepisy ustawy dot. zasad uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych możliwości takiej nie przewidują. Rocznie odrzucanych jest łącznie ok. 500 wniosków cudzoziemców, którzy z powodu braku odpowiedniego uprawnienia określonego w art. 4 ust. 2 pkt 1-5 ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (PrzedZagrU), nie mogą dokonać wpisu do CEIDG. Dotyczy to także przebywających w Polsce naukowców z państw trzecich. W praktyce zainteresowanie wpisem do CEIDG jest znacznie większe. Naukowcy z państw trzecich, prowadzący w Polsce badania naukowe bądź prace rozwojowe wobec obecnej regulacji przewidzianej we wspomnianej ustawie regulującej zasady uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych, nie podejmują także działalności gospodarczej w formie spółki jawnej czy partnerskiej.

W ostatnich latach napływ cudzoziemców do Polski staje się coraz bardziej dostrzegalny. Co dziesiąty z nich planuje pozostać w Polsce na stałe. Zauważa się także, że cudzoziemcy przebywający w Polsce, z racji stworzonych w innych krajach UE (np. w Niemczech) korzystnych mechanizmów pobytowych, umożliwiających im osiedlenie się na stałe, podejmują decyzje o wyjeździe z Polski do innych krajów UE. Powoduje to odpływ potrzebnych polskiej gospodarce wykształconych ekspertów w różnych dziedzinach. Minister Przedsiębiorczości i Technologii prowadzący Centralną Ewidencję i Informację o Działalności Gospodarczej (CEIDG) dostrzega rosnące zainteresowanie cudzoziemców, w tym wykształconych pracowników (ekspertów) dokonaniem wpisu do CEIDG. Jest to najpowszechniejsza i najprostsza forma prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Tylko w 2016 r. liczba cudzoziemców, która rozpoczęła wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie wpisu do CEIDG wzrosła o 20 % w stosunku do 2013 r., a w 2017 r. już o 30 %. Z kolei od stycznia 2018 r. do października 2018 r. wpisów do CEIDG dokonano 5291. To znacznie więcej niż w całym 2013 r. (3304), 2014 r. (3075) oraz 2015 r. (3674).

Pomimo tak znacznego wzrostu zainteresowania cudzoziemców podjęciem na terytorium RP działalności gospodarczej, nie każdy z nich może z tego uprawnienia skorzystać, nawet jeżeli jego pobyt w Polsce jest legalny. Największy problem dotyczy cudzoziemców, którzy posiadają zezwolenia na pobyt czasowy. Wpisu do CEIDG, a także rejestracji spółki jawnej czy partnerskiej w KRS nie dokonają m.in. ci cudzoziemcy z państw trzecich, którzy przebywają w Polsce w celu prowadzenia badań naukowych (art. 151 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach – dalej: CudzU). Z uprawnienia tego nie skorzystają także naukowcy, którzy po zakończeniu badań naukowych lub prac rozwojowych prowadzonych w Polsce, planują pozostać w Polsce i w tym celu planują rozpocząć tu wykonywanie działalności gospodarczej lub podjęcie pracy. Dotyczy to cudzoziemców, którym udziela się zezwolenia, o którym mowa w art. 186 ust. 1 pkt 7 CudzU.

Jednym z wyzwań pozostaje problem sukcesji, którego skala będzie zwiększać się w perspektywie najbliższych lat. Jak wynika z Raportu Instytutu Biznesu Rodzinnego „Barometr sukcesyjny. Ścieżki kariery pokolenia Next Generation w polskich firmach rodzinnych” z 2017 r. przed więcej niż 20 laty powstało ponad 50% firm rodzinnych. Biorąc pod uwagę, że 57% właścicieli rodzinnych firm, będzie chciało przekazać firmę dzieciom w ciągu najbliższych 5 lat,

oznacza to, że ponad połowa polskich firm rodzinnych powinna przygotowywać się do sukcesji. W raporcie o stanie sektora małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce⁹ wskazuje się natomiast, że w najbliższych latach szacowana liczba polskich przedsiębiorstw rodzinnych przekazywanych następcom wynosić będzie rocznie nawet około 100 tys.¹⁰. Pierwszy, kluczowy krok działań mających na celu ułatwienie sukcesji zwińczyło wejście w życie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (ustawa o zarządzie sukcesyjnym), która rozwiązuje najważniejsze i najbardziej palące problemy dotyczące sukcesji biznesu w związku ze śmiercią przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG. Problemy i bariery mogą występować również w innych przypadkach sukcesji, mimo że przedsiębiorstwo jako podmiot gospodarczy nie przestaje istnieć wraz ze śmiercią danej osoby:

- sukcesja za życia właściciela firmy – coraz większym problemem jest stosunkowo niewielka skłonność dzieci do przejmowania prowadzenia firm rodziców co wynika m.in. z braku przygotowania do sukcesji w rodzinie stąd potrzeba sukcesyjnego przekazywania wiedzy, wartości i faktycznej władzy w firmie¹¹; wskazanie sukcesora, a nawet przekazanie mu własności przedsiębiorstwa może okazać się niewystarczające gdy istnieje konieczność uzyskania nowych zezwoleń, koncesji czy licencji, co może spowodować wstrzymanie działalności, ze szkodą dla właściciela firmy, jej pracowników i kontrahentów;
- śmierć małżonka przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG – co najmniej do czasu stwierdzenia nabycia spadku nie jest przesądzone, kto może dysponować prawami, brakuje jednej osoby uprawnionej do zarządzania majątkiem i samodzielnej reprezentacji wszystkich następców prawnych małżonka, istnieje ryzyko braku zgody współwłaścicieli na dysponowanie poszczególnymi przedmiotami należącymi do spadku, o której mowa w art. 1036 k.c.¹² co może spowodować w praktyce paraliż działania firmy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Celem proponowanych działań jest ograniczenie zbędnych i nadmiernych obciążeń regulacyjnych w celu wygenerowania konkretnych oszczędności po stronie obywateli i przedsiębiorców. Efektem będą szybsze i sprawniejsze procedury administracyjne, co powinno przełożyć się także na oszczędność czasu i efektywność administracji publicznej. Działania będą komplementarne wobec innych inicjatyw rządowych na rzecz poprawy otoczenia regulacyjnego, które zostały już zrealizowane (m.in. w ramach pakietu „100 zmian dla firm”, w tym ułatwienia sukcesji biznesu, „Konstytucja Biznesu”, „Pakiet MŚP”).

Działania powinny stworzyć impuls korzystnie wpływający na jakość życia, perspektywy gospodarcze oraz poziom zaufania społecznego. Ponadto efektem udzielania wsparcia w ramach programów w obszarze innowacyjności gospodarki będzie rozwój systemu instrumentów służących podejmowaniu działalności innowacyjnej i zwiększenie innowacyjności firm sektora MŚP.

W zakresie zmniejszenia uciążliwości kontroli przedsiębiorców zostaną podjęte działania o charakterze pozalegisłacyjnym w zakresie wypracowania list kontrolnych oraz metodyki ocen ryzyka, ich upowszechnienia, jak również intensyfikacji przez organy kontrolne działań mających na celu promowanie przestrzegania przepisów.

W związku z tym, że przyczyną zidentyfikowanych i opisanych problemów są konkretne przepisy prawne, które nakładają wymogi regulacyjne na obywateli i firmy, realizacja celu poprzez działania pozalegisłacyjne w tym zakresie nie jest możliwa. Możliwa jest oddzielna nowelizacja aktów prawnych, w których zidentyfikowano nadmierne obciążenia regulacyjne, jednak z uwagi na ich liczbę oraz ekonomikę procesu legislacyjnego rekomendowanym rozwiązaniem jest ograniczenie wymogów regulacyjnych w drodze jednej ustawy o charakterze przekrojowym, w której proponuje się w szczególności następujące zmiany:

Wprowadzenie ułatwień dla MŚP, w szczególności:

1. Wprowadzenie pierwszeństwa dla pouczenia przed karaniem w pierwszym roku prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, o ile byłoby to naruszenie mniejszej wagi oraz jednorazowe (niepowtarzające się), a jego skutki zostałyby usunięte w odpowiednim terminie; brak możliwości nałożenia mandatu karnego ani zastosowania administracyjnej kary pieniężnej w takich przypadkach – tzw. prawo do „popelnienia błędu” (ustawa z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców).

⁹ „Raport o stanie sektora małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce”, ISBN 978-83-7633-311-3, sporządzony przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości, Warszawa, grudzień 2016 r.

¹⁰ Za Raportem Grupy Ekspertów, Giędy przedsiębiorstw. Propagowanie przejrzystości rynku w dziedzinie obrotu przedsiębiorstwami w Europie. Komisja Europejska Dyrekcja Generalna ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu. 2006, s. 81.

¹¹ Raport „Barometr sukcesyjny. Ścieżki kariery pokolenia *Next Generation* w polskich firmach rodzinnych”, Instytut Biznesu Rodzinnego, Poznań 2017.

¹² Ł. Martyniec, *Ekspertyza dotycząca oceny wybranych zagadnień zawartych w skierowanym do Sejmu RP projekcie ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej*, załącznik do Informacji NIK o wynikach kontroli „Działania organów państwa wobec problematyki dziedziczenia przedsiębiorstw”, Warszawa 2018, <https://www.nik.gov.pl/aktualnosci/dziedziczenie-przedsiębiorstw.html>.

2. Objęcie przepisami o ochronie konsumentów osoby fizycznej, która zawiera z innym przedsiębiorcą umowę związaną bezpośrednio z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą lub zawodową, lecz nieposiadającą dla niej charakteru zawodowego. Przedsiębiorcy ci byłiby objęci ochroną przewidzianą dla konsumentów, w zakresie stosowania klauzul abuzywnych, rękojmi za wady oraz w zakresie prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa (ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, ustawa z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta).
3. Rozszerzenie definicji rzemieślnika i umożliwienie wykonywania rzemiosła przez spółki z udziałem wspólników posiadających kwalifikacje zawodowe (dyplom mistrza lub czeladnika), a także spółki, w których tylko niektórzy wspólnicy mają kwalifikacje (dyplom mistrza lub czeladnika), tyle, że w tym przypadku warunkiem jest, że pozostali wspólnicy są spokrewnieni z tym wspólnikami (małżonek lub krewni w linii prostej – wstępni i zstępni) (ustawa z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle).
4. Udostępnienie on-line w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej informacji w zakresie uzyskania i utraty kwalifikacji zawodowych rzemieślnika, wydawanych przez izby rzemieślnicze – wskazanie tytułu (mistrza lub czeladnika), nazwa zawodu, data egzaminu, nazwa izby rzemieślniczej, która wydała dyplom/świadczenie oraz data cofnięcia uprawnienia w przypadku utraty kwalifikacji zawodowych rzemieślnika, informacje będą bezpłatnie wpisywane w CEIDG przez izby rzemieślnicze na wniosek przedsiębiorcy (ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy, ustawa z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle).
5. Obniżenie opłat za egzaminy: czeladniczy, mistrzowski i sprawdzający organizowany przez izby rzemieślnicze i zmiana sposobu waloryzacji stawek za egzamin (ustawa z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle).
6. Umożliwienie przejęcia decyzji związanych z przedsiębiorstwem także za życia przedsiębiorcy, jeśli zdecyduje się on przekazać własność przedsiębiorstwa sukcesorom. Proponuje się wykorzystanie mechanizmu przeniesienia decyzji związanych z przedsiębiorstwem, który został przewidziany w przypadku zarządu sukcesyjnego. Rozwiązania te dotyczyłyby także promes decyzji związanych z przedsiębiorstwem (ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej).
7. Wprowadzenie możliwości tymczasowego wykonywania praw z udziału małżonka w przedsiębiorstwie w przypadku śmierci przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG. Proponuje się wykorzystanie mechanizmu powołania specjalnego przedstawiciela, którego uprawnienia pokrywałyby się z uprawnieniami wykonawcy testamentu w odniesieniu do przedsiębiorstwa (ustawa z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej). Uzupełniająco w zakresie podatków dochodowych w przypadku śmierci małżonka przedsiębiorcy, do którego w zakresie praw z udziału w przedsiębiorstwie stosuje się przepisy o tymczasowym przedstawicielu, podatnikiem od całości przychodów będzie przedsiębiorca nadal prowadzący działalność gospodarczą. Zasada ta ma dotyczyć również innych form opodatkowania podatkiem dochodowym np. opodatkowanie na podstawie ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.
8. Umożliwienie uczynienia przedmiotem zapisu windykacyjnego ogółu praw i obowiązków w spółce osobowej (ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny).
9. Wprowadzenie możliwości wykonywania badania sanitarno-epidemiologicznego na wniosek osoby badanej (ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi).
10. Rozszerzenie dotychczasowego katalogu tytułów pobytowych uprawniających cudzoziemców spoza UE do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej na terytorium RP (dokonanie wpisu do CEIDG, podjęcie działalności gospodarczej w formie spółki jawnej bądź partnerskiej) na takich samych zasadach jak obywatele polscy o dodatkowe dwa tytuły pobytowe, w których mowa w art. 151 ust. 1 oraz art. 186 ust. 1 pkt 7 ustawy o cudzoziemcach (dalej: CudzU).

Zmiana będzie dotyczyła w pierwszej kolejności cudzoziemców, którzy posiadają zezwolenie na pobyt czasowy uzyskany ze względu na okoliczności takie jak prowadzenie badań naukowych (art. 151 ust. 1 CudzU). Zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych udziela się cudzoziemcowi będącemu naukowcem, gdy celem jego pobytu na terytorium RP jest prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych w jednostce naukowej mającej siedzibę na terytorium RP zatwierdzonej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

W związku z wejściem w życie z dniem 27 kwietnia 2019 r. ustawy z dnia 22 lutego 2019 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, umożliwiającej naukowcom, którzy zakończyli prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych w Polsce uzyskanie zezwolenia na pobyt czasowy w Polsce, o którym mowa w art. 186 ust. 1 pkt 7 CudzU, planowane rozszerzenie w zakresie ułatwień w podejmowaniu działalności gospodarczej w Polsce będzie uwzględniało także tę grupę cudzoziemców (art. 186 ust. 1 pkt 7 CudzU).

Zezwolenie to jest udzielane cudzoziemcowi, który bezpośrednio przed złożeniem wniosku o jego udzielenie, przebywał w Polsce na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, zakończył prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych i poszukuje na terytorium Polski pracy lub planuje rozpocząć w Polsce wykonywanie działalności gospodarczej. (ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium RP).

11. Zwolnienie z obowiązku sporządzenia planów działań w sytuacjach szczególnych zagrożeń dla grupy najmniejszych operatorów pocztowych (ustawa z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe).
12. Zniesienie obowiązku uiszczania opłaty skarbowej za wpis do rejestru operatorów pocztowych (ustawa z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe, ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej)
13. Likwidacja opłaty za decyzje administracyjne w wysokości 10 zł w procedurze uzyskania decyzji w procedurze wydania wniosku o wpis do rejestru kwalifikowanych dostawców usług zaufania (ustawa z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej).
14. Określenie, że osoba posiadająca aktualne orzeczenie lekarskie o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, w przypadku zmiany pracodawcy nie będzie podlegać, w okresie ważności orzeczenia lekarskiego, ponownym badaniom sanitarno-epidemiologicznym (ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi).
15. Niedochodzenie przez PFRON odsetek za zwłokę w przypadku małych kwot, nieprzekraczających trzykrotności wartości opłaty pobieranej przez operatora za traktowanie przesyłki listowej jako poleconej, między innymi z tytułu refundacji składek na ubezpieczenia społeczne i dofinansowań do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych (ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).
16. Wprowadzenie do Kodeksu postępowania cywilnego ograniczenia egzekucji w zakresie posiadanych także przez przedsiębiorców (obecnie ograniczenie dotyczy pracowników) pieniędzy niezbędnych do utrzymania siebie i rodziny przez dwa tygodnie (ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego).

Usprawnienie części szczególnych procedur administracyjnych, w tym:

17. Rozszerzenie zastosowania rozliczenia podatku VAT od towarów importowanych na zasadach ogólnych, tj. co do zasady do 25 dnia następnego miesiąca zamiast obecnych 10 dni od odprawy celnej albo od dnia wydania decyzji celnej (ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług).
18. Wprowadzenie możliwości zawarcia – w toku postępowania przed SOKiK – między organem, który wydał decyzję a przedsiębiorcą ugody w przedmiocie ustalenia co do rozstrzygnięcia sprawy związanej z decyzją, z inicjatywy organu lub przedsiębiorcy (ustawa z dnia 16 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego, ustawa z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych).
19. Zastosowanie postępowania uproszczonego i milczącego załatwienia sprawy m.in. w następujących ustawach: w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych; w ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej; w ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych; w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych; w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie; w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.
20. Zniesienie wymogu przedstawiania informacji o posiadanym ubezpieczeniu OC w zakresie prowadzonego szkolenia personelu lotniczego na etapie składania wniosku o wpis do rejestru podmiotów szkolących, zastąpienie oświadczeniem, że wnioskodawca zawrze umowę ubezpieczenia od jej rozpoczęcia oraz doprecyzowanie, że wniosek o wpis do rejestru podmiotów szkolących może być składany przez przedsiębiorcę, nie musi być to ośrodek szkolenia lotniczego. (ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze).
21. Dopuszczenie możliwości wykonania w polskiej przestrzeni powietrznej lotu statku powietrznego bez potrzeby dokonania wpisu do Rejestru Cywilnych Statków Powietrznych, gdy posiada znaki rozpoznawcze (ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze).
22. Redukcja liczby przedkładanych egzemplarzy, w szczególności wniosków o wydanie i zmianę pozwolenia zintegrowanego (ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska), zgłoszenia wierzytelności przez wierzycieli stoczni (ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stoczniowego), wniosku kwalifikacyjnego oraz dokumentacji geologicznej dot. obszarów morskich RP (ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze), wniosku o wpis oznaczenia geograficznego napoju spirytusowego na listę (ustawa z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych oraz rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych

napojów spirytusowych).

23. Usprawnienie wydawania decyzji o wsparciu na terenach, na których znajdują się niezagospodarowane złoża kopalin (ustawa z dnia 10 maja 2018 r. o wspieraniu nowych inwestycji).
24. Zwolnienie Funduszu Własności Pracowniczej PKP z obowiązku zwoływania zgromadzenia uczestników celem wyrażenia zgody na przejęcie zarządzania Funduszem PKP przez inne towarzystwo (ustawa z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji i restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”).

Ograniczenie niektórych rodzajów nadmiernej sprawozdawczości, w tym:

25. Ograniczenie częstotliwości składania sprawozdań przez biura usług płatniczych z kwartalnej na roczną, z tym że dane będą w ujęciu miesięcznym (ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych).
26. Ograniczenie częstotliwości przekazywania informacji do Ministra Energii przez przedsiębiorców i handlowców o poniesionych kosztach tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw z kwartalnej do rocznej, skorelowanie terminu z obowiązkiem przekazywania informacji do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych o ilości zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw (ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym).
27. Zmniejszenie liczby organów administracji, którym składane są przez przedsiębiorstwa energetyczne miesięczne sprawozdania: zawierające informacje o podmiotach świadczących usługi magazynowania, przeładunku, przesyłania lub dystrybucji, o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne).
28. Ograniczenie częstotliwości składania sprawozdań OSD elektroenergetycznego oraz OSD gazowego dla Dyrektora Generalnego KOWR, do której przyłączona została instalacja, o której mowa w art. 20 ust. 1 ustawy o OZE (wytwórca biogazu rolniczego) z kwartalnej do półrocznej (ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii).
29. Ograniczenie zakresu obowiązku sprawozdawczego oraz liczby wymaganych dokumentów od operatorów pocztowych, którzy nie prowadzili działalności pocztowej w poprzednim roku (ustawa z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe).
30. Zapewnienie możliwości dołączenia do wniosku CEIDG formularza PIT-16Z przez podatników rozliczających się w zasadach karty podatkowej, który służy do zgłaszania informacji o zakończeniu działalności gospodarczej, jak również zmian wpływających na wysokość podatku, przy zachowaniu terminów wynikających z przepisów dot. karty podatkowej (ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy, ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne).

Dostosowanie przepisów do rozwoju technologicznego i wsparcia innowacyjności, np.:

31. Wprowadzenie możliwości podpisywania składanych sprawozdań finansowych „podpisem osobistym” (ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości).
32. Zniesienie obowiązku uzgadniania udzielanych i zmienianych koncesji przez Przewodniczącego KRRiT z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie dotyczącym rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego oraz rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego (ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji).
33. Usunięcie wymogu podawania nr KRS przy wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie działalności związanej z narażeniem albo wniosku o wydanie wyprzedzającej opinii dot. planowanej lokalizacji obiektu jądrowego (ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe).

Zwiększenie powtórnego użycia danych znajdujących się już w dyspozycji administracji publicznej, w tym:

34. Zniesienie wymogu załączenia do wniosku o przyznanie licencji doradcy restrukturyzacyjnego oryginału zaświadczenia o uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu dla osób ubiegających się o licencję doradcy restrukturyzacyjnego i wykorzystanie danych będących w posiadaniu Ministerstwa Sprawiedliwości (ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji doradcy restrukturyzacyjnego).

Uchylenie lub aktualizacja przestarzałych, zbędnych i dublujących się obowiązków informacyjnych oraz innych przepisów prawnych, np.:

35. Aktualizacja przepisu w zakresie danych, które zawiera wniosek o wpis do Rejestru operatorów pocztowych oraz dostosowanie wzoru wniosku o wpis do rejestru do tych zmian (ustawa z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo

pocztowe).

36. Zniesienie obowiązku składania odpisu KRS, np. do wniosku o wydanie pozwolenia na wprowadzenie do obrotu nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin (ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu), do wniosku o wydanie zezwolenia na utworzenie funduszy emerytalnego (ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych), do zgłoszenia o zamiarze wykonywania przewozu osób w zakresie publicznego transportu zbiorowego niebędącego przewozem o charakterze użyteczności publicznej (ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym), do wniosku o wykreślenie funduszu przejmowanego z rejestru funduszy inwestycyjnych (ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi), do zgłoszenia znaku do rejestru znaków identyfikacyjnych producentów butelek miarowych (ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o towarach paczkowanych), do wniosku zgłoszenia znaku imiennego do rejestru znaków imiennych (ustawie z dnia 1 kwietnia 2011 r. - Prawo probiercze).

Doprecyzowanie przepisów, przepisy porządkowe

37. Uproszczenie procedury ubiegania się o zezwolenie na obsługę naziemną statków powietrznych, załóg, pasażerów i ładunku – uzależnienie udzielenia zezwolenia od spełnienia warunków jego udzielenia, przedsiębiorcy, który nie rozpoczął działalności objętej zezwoleniem w oznaczonym terminie albo zaprzestał prowadzenia działalności objętej zezwoleniem, zezwolenie cofa się jedynie w zakresie kategorii lub rodzajów usług w poszczególnych kategoriach usług (ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze).
38. Uchylenie delegacji dla ministra właściwego do spraw gospodarki zawartej w art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, która dubluje obowiązujący już przepis zawarty w art. 28ze. ust. 1. pkt. 2 i 5 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego).
39. Usunięcie rozbieżności w przepisach dot. restrukturyzacji i upadłości (ustawa z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowanych depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Działania na rzecz ograniczenia obciążeń regulacyjnych, zwłaszcza administracyjnych, są prowadzone od wielu lat w wielu państwach członkowskich UE oraz OECD.

W kontekście konkretnych rozwiązań proponowanych w projekcie wzorowano się na doświadczeniach następujących państw (z uwagi na przekrojowy charakter projektowanej regulacji analizę rozwiązań międzynarodowych przeprowadzono w przypadku najważniejszych zagadnień):

Rozliczenie podatku VAT w imporcie na zasadach ogólnych:

W Niemczech (według informacji z WPHI Berlin) firmy rozliczające się w pełnych deklaracjach mogą rozliczyć VAT naliczony przy imporcie w następnym okresie, czyli do 10 dnia następnego miesiąca. Firmy, które nie są płatnikami VAT płacą VAT razem z cłem (dotyczy to firm z wartością obrotów do 50 tys. EUR).

W Wielkiej Brytanii funkcjonuje tzw. „Deferment”, czyli odroczenie płatności w zamian za gwarancje bankowe dla Urzędu Podatkowego. Gwarancje te są dla MŚP realne do udźwignięcia, np. wynoszą 3krotność płaconego miesięcznie podatku VAT albo związane są z wielkością obrotów danej firmy.

Przykład Niemiec, Holandii oraz Litwy i Estonii wskazuje, że wprowadzone rozwiązania fiskalne skutkowały ożywieniem importu przez porty morskie tych krajów, co spowodowało również zwiększenie przychodów budżetu państwa z tytułu innych podatków, np. CIT.

Ponadto, przepisy unijne łączą dług celny z podatkiem VAT. Wpływ na określenie terminu płatności podatku mogą mieć przepisy Rozporządzenia Rady (EWG) NR 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. UE L z dnia 19 października 1992 r.) gdzie w art. 222 ust 1 lit a) wskazano, że termin płatności długu celnego nie może przekraczać dziesięciu dni. Ta sama zasada jest powtórzona w Unijnym Kodeksie Celnym z 2013 r. w art. 108 ust. 1.

Natomiast w Dyrektywie 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. UE L z dnia 11 grudnia 2006 r.) w art. 70 wskazano, że zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego ma miejsce, a VAT staje się wymagalny z chwilą importu towarów. W art. 211 natomiast wskazano, że Państwa członkowskie określają szczegółowe zasady dotyczące płatności z tytułu importu towarów. Państwa członkowskie mogą w szczególności postanowić, że w przypadku importu towarów przez podatników lub osoby zobowiązane do zapłaty VAT lub przez niektóre kategorie tych podatników lub osób, VAT należny z tytułu importu nie musi zostać zapłacony w momencie importu, pod warunkiem, że podatek ten zostanie wyszczególniony jako należny w deklaracji VAT sporządzonej zgodnie z art. 250.

Prawo do „popelnienia błędu”:

W niektórych państwach europejskich funkcjonują już rozwiązania zbliżone do prawa do „popelnienia błędu”.

W litewskiej ustawie z dnia 17 czerwca 1999 r. o administracji publicznej (*Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymas*) art. 364 ust. 7 zakłada, że w trakcie pierwszego roku od rozpoczęcia działalności gospodarczej, na podmiot nie mogą zostać nałożone sankcje powodujące ograniczenie tej działalności (np. zawieszenie lub odebranie wymaganego zezwolenia) za naruszenia wykryte podczas pierwszej planowanej inspekcji. W przypadku ich stwierdzenia, konieczne jest wyznaczenie przez organ kontrolujący odpowiedniego terminu na ich usunięcie. Przepis ten nie znajduje jednak zastosowania, jeżeli nałożenie sankcji jest konieczne ze względu na zagrożenie dla interesu publicznego, interesu innych osób lub dla środowiska (ust. 8). Warto zauważyć, że oprócz rozwiązań stricte prawnych, na Litwie obowiązuje ponadto zobowiązanie (w formie porozumienia) instytucji kontrolnych do dążenia do powstrzymywania się od nakładania sankcji przez pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę („Deklaracja dotycząca pierwszego roku prowadzenia biznesu” podpisana we wrześniu 2011 r.), o ile popełnione przez nich przewinienia są naruszeniami mniejszego stopnia, wynikającymi przede wszystkim z braku wiedzy i rozeznania oraz jeżeli zostaną odpowiednio szybko usunięte.

We Francji, na mocy poprawki do Kodeksu stosunków między społeczeństwem i administracją (*Code des relations entre le public et l'administration*) z 2015 r., wprowadzonej w sierpniu 2018 r., osobom fizycznym i prawnym przyznaje się prawo do popelnienia błędu (art. L. 123-1). Zgodnie z omawianą regulacją, w przypadku naruszenia przez nie, w dobrej wierze, po raz pierwszy przepisu ich dotyczącego, nie mogą zostać ukarane przez organy administracji, o ile naruszenie to zostanie usunięte z inicjatywy własnej lub na wezwanie organu. Przepis ten nie znajduje jednak zastosowania, jeśli nałożenie sankcji: jest konieczne dla implementacji prawa UE; wynika z naruszenia przepisów związanych z ochroną zdrowia publicznego lub bezpieczeństwem osób, towarów lub środowiska; wynika z umowy; dotyczy profesjonalistów podlegających kontroli organów regulacyjnych. Sankcje można nałożyć także bez konieczności wzywania do usunięcia naruszeń, w przypadku gdy osoba łamiąca przepisy popełniła oszustwo lub pozostawała w złej wierze – ewentualne wykazanie którejs z tych dwóch ostatnich przesłanek spoczywa na organie administracji.

Działalność gospodarcza prowadzona przez cudzoziemców:

Niemcy: Cudzoziemcy spoza UE mogą wykonywać w Niemczech indywidualną działalność gospodarczą na własny rachunek. W celu integracji cudzoziemców w Niemczech oraz napływowi wysoko wykwalifikowanych specjalistów potrzebnych w różnych dziedzinach niemieckiej gospodarki od 1 sierpnia 2012 r. złagodzone warunki niezbędne do otrzymania zezwolenia na pobyt dla wykonywania samodzielnej działalności gospodarczej (m.in. wykreślono wymóg zainwestowanie przez cudzoziemca przynajmniej 250 tysięcy EUR i stworzenia przynajmniej 5 miejsc pracy). Cudzoziemcy w celu prowadzenia działalności potrzebują zezwolenia na pobyt (*Aufenthaltserlaubnis*) lub zezwolenia na osiedlenie się na stałe (*Niederlassungserlaubnis*). W Niemczech działalność gospodarcza na własny rachunek może być prowadzona na dwa różne sposoby. To wykonywanie tzw. wolnego zawodu oraz zgłoszenie w Urzędzie ds. Działalności Gospodarczej (*Gewerbeamt*). Łączenie wykonywania indywidualnej działalności gospodarczej z inną aktywnością (np. umową o pracę) jest dozwolone, jednakże w tym celu należy spełnić określone przepisami krajowymi warunki (pozwolenie na pracę).

Francja: Cudzoziemcy spoza UE mogą wykonywać we Francji indywidualną działalność gospodarczą na własny rachunek. Cudzoziemiec musi posiadać wizę długoterminową (*visa de long séjour*) oraz uzyskać tymczasową kartę pobytu zezwalającą na wykonywanie działalności gospodarczej określonego rodzaju (*carte de séjour temporaire autorisant l'exercice d'une activité professionnelle*). Prawo francuskie w zakresie indywidualnej działalności gospodarczej osób fizycznych (z wyjątkami dotyczącymi rodzaju wykonywanej działalności gospodarczej) dopuszcza możliwość łączenia wykonywania działalności gospodarczej na własny rachunek z inną aktywnością zawodową, np. zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę.

Czechy: Cudzoziemcy spoza UE mogą wykonywać w Czechach indywidualną działalność gospodarczą na własny rachunek. Cudzoziemiec zobowiązany jest do wystąpienia o wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej, w którymkolwiek z Urzędów ds. Działalności Gospodarczej (*Živnostenský úřad*) na terenie RCz. Zgodnie z art. 5 ust. 5 ustawy nr 455/1991 ustawy o prowadzeniu działalności gospodarczej (*Živnostenský zákon*), cudzoziemiec zamierzający prowadzić działalność gospodarczą w RCz przedstawia dokument potwierdzający: a) pobyt dłuższy niż 90 dni bądź b) zezwolenie na pobyt długoterminowy. Za pobyt długoterminowy w RCz uznaje się pobyt dłuższy niż 90 dni. Celem pobytu jest zatrudnienie, edukacja, prowadzenie działalności lub badań. Urząd ds. Działalności Gospodarczej (*Živnostenský úřad*) zobowiązany jest do dokonania wpisu do Rejestru gospodarczego (*Živnostenský rejstřík*) w ciągu 5 dni od dnia otrzymania wniosku, jeżeli są spełnione warunki prowadzenia działalności gospodarczej. Jeżeli cudzoziemiec spełnia wszystkie warunki określone w ustawie o prowadzeniu działalności gospodarczej, z wyjątkiem warunku posiadania pozwolenia na pobyt. Po uzyskaniu dokumentu zezwalającego na pobyt, dokument ten należy złożyć w Urzędzie ds. Działalności Gospodarczej, w którym cudzoziemiec zarejestrował działalność gospodarczą. Prawo do prowadzenia działalności gospodarczej cudzoziemiec nabywa w dniu udokumentowania uzyskania długoterminowego zezwolenia na pobyt właściwemu Urzędowi ds. Działalności Gospodarczej. Cudzoziemiec

jest uprawniony prowadzić indywidualną działalność gospodarczą i jednocześnie świadczyć pracę w oparciu o umowę o pracę.

Litwa: Cudzoziemcy spoza UE mogą wykonywać na Litwie indywidualną działalność gospodarczą na własny rachunek. Cudzoziemiec musi dysponować zezwoleniem na pobyt na terytorium Republiki Litewskiej. Cudzoziemiec – w tym samym czasie – może posiadać tylko jedno zezwolenie pobytowe. Żaden z rodzajów zezwoleń pobytowych nie zabrania cudzoziemcom zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę. Cudzoziemiec może łączyć prowadzenie indywidualnej działalności gospodarczej z inną aktywnością zawodową.

Portugalia: Cudzoziemcy spoza UE mogą wykonywać w Portugalii indywidualną działalność gospodarczą na własny rachunek. Niezbędne jest uzyskanie zezwolenia na pobyt (*Autorização de Residência*), po uzyskaniu którego można założyć działalność gospodarczą. Jednoosobową działalność gospodarczą (*Empresário em Nome Individual* lub *Trabalhador Independente*) można założyć w lokalnej jednostce Urzędu Skarbowego (*Autoridade Tributária e Aduaneira*).

Definicja rzemieślnika:

Austria: Austriacka ustawa o działalności gospodarczej klasyfikuje cztery typy działalności gospodarczej:

1. działalność nie podlegająca żadnym ograniczeniom,
2. działalność rzemieślnicza,
3. działalność z poświadczonymi kwalifikacjami i doświadczeniem, ale bez zezwolenia,
4. działalność z poświadczonymi kwalifikacjami i doświadczeniem, ale z zezwoleniem.

Działalność rzemieślnicza może być wykonywana jedynie w oparciu o posiadane kwalifikacje zawodowe. Może być prowadzona w różnych formach organizacyjno-prawnych. W dużym uproszczeniu te formy to:

- spółki osobowe, do których należą mikro przedsiębiorstwo (niem. *Einzelunternehmen*) – gdzie szczególnym przypadkiem jest jednoosobowa działalność gospodarcza - spółka jawna, spółka cywilna, spółka komandytowa, spółka komandytowo-akcyjna;
- spółki kapitałowe, takie jak spółka z ograniczoną odpowiedzialnością czy spółka akcyjna;
- inne formy jak np. spółdzielnia czy też stowarzyszenia.

W przypadku działalności rzemieślniczej prowadzonej w formie spółki jawnej jeden ze wspólników musi posiadać świadectwo kwalifikacji i ewentualnie spełniać dodatkowe wymogi dotyczące np. wymaganego stażu pracy w konkretnej branży, na konkretnym stanowisku. Zamiast wspólnika, może to być etatowy pracownik posiadający świadectwo kwalifikacji i spełniający ewentualne dodatkowe wymagania.

W przypadku spółki cywilnej – każdy ze wspólników musi posiadać odpowiednie kwalifikacje zawodowe.

W przypadku spółki komandytowej świadectwo kwalifikacji musi posiadać zarządzający spółką (komplementariusz), albo też musi zatrudnić pracownika z takimi uprawnieniami.

Spółka z o.o.(GmbH) oraz akcyjna musi posiadać uprawnienie do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie rzemiosła, które jest wystawiane na spółkę przez wydział gospodarczy (kierownik/dyrektor musi spełniać wszystkie formalne wymogi dotyczące rodzaju działalności prowadzonej przez spółkę tj. posiadać świadectwo kwalifikacji).

Belgia: Ustawodawstwo belgijskie rozróżnia następujące rodzaje działalności gospodarczej:

- handlową,
- rzemieślniczą,
- przemysłową.

Zezwolenia na wykonywanie zawodów handlowych i rzemieślniczych podlegających reglamentacji wydawane są przez „okienka przedsiębiorstw” przed dokonaniem rejestracji firmy. Potwierdzenie zdolności kierowania firmą dotyczy wszystkich rodzajów działalności handlowej, rzemieślniczej i przemysłowej.

Formy prawne działalności gospodarczej:

1. Spółka jednoosobowa (independant),
2. Spółki prawa handlowego (spółka jawna, spółka komandytowa, spółka akcyjna, spółka akcyjno-komandytowa, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka jednoosobowa),
3. Spółki cywilne (stowarzyszenia nie nastawione na zysk, stowarzyszenia chwilowe, europejskie ośrodki koordynacyjne).

Działalność rzemieślniczą można prowadzić w różnych formach prawnych. W przypadku działalności rzemieślniczej prowadzonej w spółce jednoosobowej (independant), przedsiębiorca musi posiadać odpowiednie kwalifikacje zawodowe, które są warunkiem rejestracji działalności gospodarczej.

W przypadku większości spółek (S.P.R.L. – prywatnej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, S.A. - spółki akcyjnej, S.C.R.L. – spółdzielczej z odpowiedzialnością) niezbędne są dokumenty potwierdzające kwalifikacje profesjonalne osób odpowiedzialnych za kierowanie spółką.

Niektóre rodzaje działalności (tzw. zawody reglamentowane) wymagają dodatkowego potwierdzenia kwalifikacji profesjonalnych, na przykład na podstawie dyplomu mistrza. Kwalifikacjami profesjonalnymi może wykazać się:

- szef przedsiębiorstwa,
- jego współmałżonek lub konkubent,
- szef zakładu (osoba ta nie jest zatrudniona na zasadzie umowy o pracę, może być traktowana jak szef przedsiębiorstwa),
- mandatariusz spółki (osoba zarządzająca),
- pomocnik pracownika niezależnego lub pracownik najemny, zatrudniony w tym cel.

Publikacja informacji o posiadanych przez rzemieślników uprawnieniach do wykonywania zawodu:

Niemcy: Rejestracja działalności gospodarczej-rzemieślniczej wymaga posiadania kwalifikacji zawodowych. Do zgłoszenia działalności gospodarczej powinny zostać załączone m.in. potwierdzenie niemieckiej izby rzemieślniczej o dokonanych zgłoszeniach działalności rzemieślniczej. Izby Rzemieślnicze w Niemczech zrzeszają wszystkie zakłady rzemieślnicze w swoich okręgach izbowych, do których przynależność jest obowiązkowa. Każdy legalnie funkcjonujący zakład rzemieślniczy musi zostać zarejestrowany w izbie rzemieślniczej, właściwej ze względu na miejsce wykonywania działalności gospodarczej. Izby posiadają na swoich stronach informacje (często wyszukiwarki) na temat funkcjonujących w ich okręgu zakładów rzemieślniczych np. <https://www.hwk-berlin.de/service-center/handwerkersuche/>, <https://www.whkt.de/svdb/suche.php?hwk=12>. Jak wynika z analizy danych dostępnych w wyszukiwarkach, publikowane są następujące informacje: imię i nazwisko, adres, dane kontaktowe, rodzaj rzemiosła, specjalizacja oraz dane izby, do której należy przedsiębiorca.

Objęcie osoby fizycznej będącej przedsiębiorcą przepisami dot. ochrony konsumentów:

W motywie 17 preambuły do Dyrektywy PE i Rady 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów napisano, że:

„Definicja konsumenta powinna obejmować osoby fizyczne działające w celach niezwiązanych z ich działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub wykonywaniem wolnego zawodu. Jednakże w przypadku umów o podwójnym charakterze, gdy umowa zawierana jest w celach, które częściowo są związane z działalnością handlową danej osoby, a częściowo nie są z nią związane, a cel handlowy jest do tego stopnia ograniczony, że nie jest dominujący w ogólnym kontekście umowy, taka osoba również powinna być uznawana za konsumenta”. Podobnie w pkt 16 preambuły do Rozporządzenia PE i rady 2018/302 w sprawie nieuzasadnionego blokowania geograficznego oraz innych form dyskryminacji klientów ze względu na przynależność państwową, miejsce zamieszkania lub miejsce prowadzenia działalności na rynku wewnętrznym, dostrzega się także to, że przedsiębiorcy, szczególnie z sektora MŚP, w pewnych stosunkach prawnych powinni być traktowani tak samo jak konsumenci (gdy są tzw. użytkownikami końcowymi towaru lub usługi).

Rozwiązania prawne zakładające stosowanie instrumentów ochrony konsumenckiej w czynnościach prawnych zawieranych między przedsiębiorcami stosują np. Francja, Niemcy, Dania, Słowacja, Grecja, Włochy. We Francji np. ochroną, tak jak konsument, objęty jest przedsiębiorca zawierająca czynność prawną z innym przedsiębiorcą, jeśli jej przedmiot nie jest związany z jego główną działalnością gospodarczą.

Rozwiązania służące zapobieganiu negatywnym skutkom jeszcze za życia przedsiębiorcy:

W Austrii, Księżstwie Liechtensteinu, Wielkiej Brytanii i Szwajcarii możliwe jest tworzenie specjalnych podmiotów (fundacji rodzinnych, prywatnych), które zajmują się prowadzeniem działalności gospodarczej po śmierci testatorów i wypłacają zyski spadkobiercom.

Włoski Kodeks cywilny uzupełniony o art. 768-bis i kolejne dopuszcza od 2006 r. zawieranie tzw. „paktów rodzinnych”, które pozwalają na przyspieszenie momentu sukcesji przedsiębiorstwa na rzecz młodszego pokolenia. Przedmiotem umowy może być całe przedsiębiorstwo, jak też jego część lub poszczególne jednostki (zakłady) lub udziały w przedsiębiorstwie. Zawarcie takiej umowy może oznaczać natychmiastową (z dniem zawarcia umowy) zmianę właściciela przedsiębiorstwa i służyć ma przede wszystkim zachowaniu ciągłości prowadzenia działalności i uniknięciu ewentualnych sporów na tle dziedziczenia po zmarłym uprzednim właścicielu.

Badania sanitarno-epidemiologiczne:

W Wielkiej Brytanii osoby zajmujące się żywnością nie muszą posiadać certyfikatu higieny żywności na potrzebę przygotowania lub sprzedaży żywności. Jeśli przedsiębiorstwo zatrudnia pięciu lub więcej pracowników musi mieć pisemną politykę bezpieczeństwa i higieny pracy, która opisuje obowiązujące zasady postępowania. Menedżerowie sektora spożywczego (np. kierownicy restauracji) są prawnie zobowiązani do zapewnienia, aby osoby zajmujące się żywnością były odpowiednio nadzorowane i szkolone w zakresie higieny żywności, stosownie do potrzeb, aby mogły bezpiecznie obsługiwać żywność.

Umożliwienie wykonywania lotów próbnych przez producentów statków powietrznych bez ich rejestracji:

Proponowane rozwiązanie jest od lat stosowane przez nadzory lotnicze innych państw (np. nadzór lotniczy Austrii przydziela takie znaki producentowi Diamond Industries GmbH).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy wpisani do CEIDG	2 777 774 ok. 300 tys.	CEIDG, Liczba przedsiębiorców aktywnych i zawieszonych według stanu na dzień 21.11.2018 Szacunek na podstawie liczby wniosków dotyczących założenia działalności w CEIDG rocznie (elektronicznie oraz w urzędzie)	Objęcie tej grupy osób fizycznych określonymi instytucjami ochrony konsumenckiej przy zawieraniu umów. Stosowanie do tych osób fizycznych ograniczenia w egzekucji środków pieniężnych w celu zapewnienia utrzymania przez dwa tygodnie. Możliwość zgłaszania za pośrednictwem CEIDG wniosku o zastosowanie karty podatkowej PIT-16, zmiany danych oraz likwidacji za pomocą formularza PIT-16Z. Zagwarantowanie minimum na przeżycie w przypadku egzekucji ze środków pieniężnych. Ułatwienia w procesie sukcesji za życia właściciela przedsiębiorstwa. Prawo do „popętnienia błędu” w pierwszym roku prowadzenia działalności.
spółki handlowe, w tym: - sp. akcyjne, - sp. z o.o., - sp. jawne, - sp. partnerskie - sp. komandytowe, - sp. komandytowo-akcyjne	537 273 - 12 044 - 451 863 - 36 399 - 2 333 - 30 654 - 3 980	Mały rocznik statystyczny Polski 2018, GUS	W przypadku spółek jawnych, komandytowych i komandytowo-akcyjnych uzyskanie możliwości udziału w przygotowaniu zawodowym młodzieży w rzemiośle, w tym uzyskania dofinansowania kosztów kształcenia oraz refundacji wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom.
Liczba podatników rozliczających się na zasadach karty podatkowej	103 397	MF, Tablica 2: Dane dotyczące zryczałtowanego podatku dochodowego płaconego w formie karty podatkowej według stanu na dzień 31.12.2017 r.	Możliwość zgłaszania za pośrednictwem CEIDG wniosku o zmianę danych oraz likwidację za pomocą formularza PIT-16Z.
Osoby zatrudnione w gastronomii, produkcji produktów spożywczych i napojów	663 tys.	Pracujący w gospodarce narodowej w 2017 roku, GUS https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/rynek-pracy/pracujacy-zatrudnieni-	Zachowanie ważności orzeczenia lekarskiego o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia

		wynagrodzenia-koszty-pracy/pracujący-w-gospodarce-narodowej-w-2017-roku,7,15.html	zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby w przypadku zmiany pracodawcy (dotyczy również osób zamierzających rozpocząć działalność gospodarczą czy też tzw. działalność nierejestrową).
Podmioty gospodarki narodowej prowadzące działalność usługową związaną z wyżywieniem	97 tys.	Bank danych lokalnych GUS, według stanu za rok 2017, https://bdl.stat.gov.pl/BDL/dane/podgrup/temat	Zwolnienie z wymogu kierowania na badania sanitarno-epidemiologiczne pracowników posiadających aktualne orzeczenie o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby.
Izby administracji skarbowej, urzędy skarbowe, urzędy celno-skarbowe	16 400 16 (wraz z 144 oddziałami celnymi)	MF, http://www.mf.gov.pl/ministerstwo-finansow/kontakt/adresy-jednostek	Zmniejszenie obciążenia biurokratycznego jakim jest dwukrotne przyjmowanie informacji o likwidacji (mniejsza liczba druków, mniejsza liczba podatników wymagających pomocy przy uzupełnianiu formularza)
Urzędy gmin	2 477	MSWiA	Zwiększona liczba obowiązków związanych z przekształceniem druku PIT-16Z na formę dokumentu elektronicznego (ew. konieczności skanowania) oraz udzielaniem informacji w zakresie prawidłowego uzupełnienia formularza.
Rzemieślnicy, posiadający dyplom mistrza	20 483	Dane ZRP, Liczba egzaminów mistrzowskich w latach 2011-2015 i 2017	Uzyskanie możliwości prowadzenia rzemieślniczej działalności gospodarczej także w formie spółki jawnej, komandytowej, komandytowo-akcyjnej, jednoosobowej spółki kapitałowej i tym samym włączenia członków rodziny w zarządzanie i prowadzenie działalności rzemieślniczej (inna forma niż członek rodziny - osoba współpracująca). Uzyskanie możliwości publikowania w CEIDG informacji o posiadanych kwalifikacjach zawodowych (promocja działalności, brak konieczności przedkładania dyplomu).
Rzemieślnicy posiadający świadectwo czeladnika	191 111	Dane ZRP, Liczba egzaminów czeladniczych w latach 2011-2015 i 2017	Uzyskanie możliwości prowadzenia rzemieślniczej działalności gospodarczej także w formie spółki jawnej, komandytowej, komandytowo-akcyjnej, jednoosobowej spółki kapitałowej i tym samym włączenia członków rodziny w zarządzanie i prowadzenie działalności rzemieślniczej (inna forma niż członek rodziny -

			osoba współpracująca). Uzyskanie możliwości publikowania z CEIDG informacji o posiadanych kwalifikacjach zawodowych (promocja działalności, brak konieczności przedkładania świadectwa).
Młodociani pracownicy zatrudnieni w celu przygotowania zawodowego w rzemieślniczych zakładach pracy	64 695 (liczba uczniów w 2017 r.)	Dane ZRP, Sprawozdanie z 2017 r. (tabela 7)	Możliwość kształcenia (mistrz, czeladnik) w zakładach rzemieślniczych prowadzonych w formie spółki jawnej, komandytowej, komandytowo-akcyjnej, jednoosobowej spółki kapitałowej, przez co uzyskanie dostępu do szerszej oferty edukacyjnej.
Centra Edukacji i Pracy Młodzieży OHP	49	Dane ze stronu OHP	Umożliwi większej grupie przedsiębiorców kształcenie młodocianych w rzemiośle bez generowania istotnych skutków finansowych dla Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Funduszu Pracy
Izby rzemieślnicze oraz Związek Rzemiosła Polskiego	27 izb rzemieślniczych oraz 1 ZRP	Dane ZRP, https://zrp.pl/o-nas/o-zrp/	Izby przyjmować i weryfikować będą wnioski przedsiębiorców o wpis informacji w zakresie kwalifikacji rzemieślniczych.
Organy administracji publicznej, instytucje finansowe, spółdzielnie mieszkaniowe oraz inne podmioty	trudne do oszacowania	bd	Uzyskanie możliwości sprawdzenia (on-line), w tym dostęp do aktualnych danych, czy dany przedsiębiorca posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe niezbędne/wymagane w przetargu. uzyskania kredytu, itp.
Organy uprawnione do wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub kary grzywny	bd	bd	Przestrzeganie przepisów dot. prawa do popełnienia błędu.
Przedsiębiorcy, którzy chcą rozpocząć wykonywanie działalności pocztowej oraz uzyskać wpis do Rejestru operatorów pocztowych (m.in. osoby fizyczne, spółki cywilne, spółki prawa handlowego)	ok. 25 rocznie (liczba złożonych wniosków o wpis do rejestru do Prezesa UKE w 2016 r. wyniosła 25, w 2017 r. - 26)	Raport o stanie rynku pocztowego w 2017 r., w 2016 r. UKE	Zwolnienie z opłaty skarbowej za wpis do rejestru w wysokości 412 zł, w rezultacie łatwiejsze wejście na rynek dla mniejszych podmiotów.
Mali i średni operatorzy pocztowi, wpisani do rejestru operatorów pocztowych, o rocznym przychodzie równym lub niższym niż 100 tys. zł (m.in. kurierzy rowerowi, składy celne, spółdzielnie socjalne, także osób niepełnosprawnych, doręczyciele materiałów marketingowych, brokerzy pocztowi)	- według kryterium obszaru nieprzekraczającego granic administracyjnych jednego województwa - 68 ze 147 operatorów - według kryterium przychodu – 62 ze 147 operatorów równego	Sprawozdawczość operatorów pocztowych za 2017 r., UKE	Zwolnienie z obowiązku sporządzenia planów działań w sytuacjach szczególnych zagrożeń, duża oszczędność czasu
Operatorzy pocztowi, którzy nie prowadzili działalności	46 (liczba podmiotów, które złożyły	Raport o stanie rynku pocztowego w 2017 r., UKE	Zaoszczędzenie czasu poprzez zmniejszenie zakresu obowiązku

pocztowej, w tym zawiesili wykonywanie działalności pocztowej	oświadczenie o nieprowadzeniu działalności pocztowej w 2017 r.) 287 (liczba operatorów w rejestrze)		sprawozdawczego
Przedsiębiorcy składający wnioski o wydanie zezwolenia na działalność związaną z narażeniem na promieniowanie jonizujące	ok. 700 rocznie (liczba zezwoleń udzielonych przez Prezesa PAA w 2016 r. – 628, w 2017 r. – 712).	Działalność Prezesa Państwowej Agencji Atomistyki oraz ocena stanu bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej w Polsce w 2017 roku, Raport roczny	Mniejszy zakres danych niezbędnych do podania we wniosku o wydanie zezwolenia na działalność związaną z narażeniem na promieniowanie jonizujące albo wniosku o wydanie wyprzedzającej opinii dot. planowanej lokalizacji obiektu jądrowego (NIP, usunięcie wymogu podawania numeru KRS)
Podmioty szkolące do uzyskania świadectwa kwalifikacji członka personelu lotniczego oraz wpisywanych do niego uprawnień	ok. 230 przedsiębiorców	Urząd Lotnictwa Cywilnego	Brak potrzeby ponoszenia kosztów z tytułu ubezpieczenia OC przed rozpoczęciem działalności zanim zostanie zatwierdzony zakres szkolenia (wystarczy złożenie oświadczenia), możliwość ubezpieczenia OC odpowiednio do zatwierdzonego zakresu działalności szkoleniowej
MSP oraz duże przedsiębiorstwa będące polskimi producentami statków powietrznych	10 (3 – duże, 7 – MSP)	Urząd Lotnictwa Cywilnego, Wykaz Zatwierdzonych Organizacji Produkcujących	Możliwość wykonania w polskiej przestrzeni powietrznej lotu statku powietrznego, który nie został jeszcze wpisany do rejestru cywilnych statków powietrznych, ale posiada znaki rozpoznawcze (w latach 2016-2018 do Rejestru Cywilnych Statków Powietrznych wpisano 44 fabrycznie nowych statków powietrznych produkcji polskiej, z czego ponad połowa została następnie wykreślona i sprzedana za granicę).
Podmioty prowadzące instalacje, których funkcjonowanie może powodować zanieczyszczenie środowiska	ok. 1000 wniosków o wydanie lub zmianę pozwolenia zintegrowanego rocznie (w 2015 r. - 859, w 2016 r. - 1312, w 2017 r. - 1092)	Ministerstwo Środowiska, Departament Zarządzania Środowiskiem	Mniejsza liczba wymaganych egzemplarzy w postaci papierowej wniosku o wydanie lub zmianę pozwolenia zintegrowanego
Przedsiębiorcy sektora rynku paliw	95 (liczba handlowców i producentów w rejestrze prowadzonym przez Prezesa ARM)	Ministerstwo Energii, Departament Ropy i Gazu	Uproszczenie i ujednolicenie obowiązków sprawozdawczych przedsiębiorców (zmniejszenie częstotliwości przekazywania do ME informacji o poniesionych kosztach tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw z kwartalnej do rocznej, skorelowanie terminu przekazywania informacji z obowiązkiem przekazywania informacji do Prezesa ARM o ilości zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw)

Przedsiębiorstwa energetyczne: - zajmujące się magazynowaniem, przeładunkiem, przesyłaniem lub dystrybucją paliw ciekłych - posiadające koncesje na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesje na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą oraz podmioty przywożące - wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeładunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą oraz podmioty przywożące	44 ok. 430 ok. 6300	Ministerstwo Energii (na podstawie rejestrów URE z 05.2019)	Ułatwienie, poprzez cyfryzację oraz zmniejszenie liczby organów (z 4 do 1), obowiązku składania miesięcznie sprawozdania w zakresie rodzajów oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych i ich przeznaczeniu, informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności
Operatorzy Systemu Dystrybucyjnego (OSD elektroenergetyczne oraz gazowe)	85	Rejestr wytwórców biogazu rolniczego (stan na 14.09.2018)	Redukcja obciążeń administracyjnych o 50% w związku z ograniczeniem częstotliwości składania sprawozdań dla DG KOWR
Biura Usług Płatniczych	ok. 1350	Komisja Nadzoru Finansowego (Rejestr Usług Płatniczych)	Mniejsza częstotliwość składanych sprawozdań (roczna w miejsce kwartalnej), zmiana zakresu sprawozdawczości z ujęcia zagregowanego na miesięczne
Osoby składające wnioski o przyznanie licencji doradcy restrukturyzacyjnego	ok. 100-140 osób rocznie	Ministerstwo Sprawiedliwości	Zwolnienie z obowiązku załączania do wniosku o przyznanie licencji oryginału zaświadczenia o uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu
Podmioty ubiegające się o udzielenie lub zmianę koncesji w zakresie dotyczącym rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego oraz rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego.	105 - liczba udzielonych koncesji w zakresie dotyczącym rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego 268 - liczba udzielonych koncesji w zakresie dotyczącym rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego.	Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	Uproszczenie i przyspieszenie procedury uzyskiwania i zmiany koncesji, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 3 tiret trzecie i czwarte ustawy o radiofonii i telewizji.

Kwalifikowani dostawcy usług zaufania	5	Ministerstwo Cyfryzacji	Niższe koszty finansowe przy procedurze wpisu do rejestru z uwagi na zwolnienie z opłaty skarbowej w wys. 10 zł
Przedsiębiorcy świadczący obsługę naziemną na lotniskach użytku publicznego	35 (liczba agentów obsługi naziemnej posiadający zezwolenie na świadczenie usług obsługi naziemnej w 2017 r.)	Sprawozdanie o stanie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego za rok 2017, ULC	Uproszczenie procedury ubiegania się o zezwolenie na świadczenie usług w zakresie obsługi naziemnej, możliwość wystąpienia z wnioskiem o ponowne udzielenie zezwolenia wcześniej niż po upływie 5 lat od decyzji o cofnięciu zezwolenia na obsługę naziemną
Podmioty korzystające z refundacji składek na ubezpieczenia społeczne i otrzymują miesięczne dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych	ok. 300 spraw rocznie (w okresie 2015-2017 do biura PFRON wpłynęło 825 spraw o wartości należności nie przekraczającej 15 zł) 36 462 (liczba beneficjentów dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych w 2017 r.) 31 530 (liczba beneficjentów refundacji składek dla osób niepełnosprawnych wykonujących działalność gospodarczą w 2017 r.)	PFRON (Biuro ds. Kontroli i Windykacji, Departament Wsparcia Zarządu) https://www.pfron.org.pl/o-funduszu/dane-statystyczne-i-inf/dane-dotyczace-dofinans/	Ułatwienie pomocy udzielanej przez PFRON pod kątem administracyjnym, brak potrzeby ubiegania się o umorzenie należności w trybie wnioskowym, przedstawiania szeregu dokumentów.
Importerzy	Brak możliwości dokładnego oszacowania	GUS, Departament Handlu i Usług (liczba podmiotów dokonujących importu z krajami trzecimi w 2017 r. wyniosła 47 656).	Możliwość rozliczenia podatku VAT w imporcie na zasadach ogólnych, bez potrzeby uzyskania statusu AEO czy pozwolenia na procedurę uproszczoną, poprawa płynności finansowej, zmniejszone koszty transportowe.
Cudzoziemcy spoza UE	Trudne do dokładnego, zbiorczego oszacowania (ze względu na niemożność precyzyjnego ustalenia, ile zezwoleń pobytowych w oparciu o art. 151 Cudzu wydano w 2016 r.).	Brak możliwości dokładnego oszacowania liczby cudzoziemców, którzy skorzystają z zaproponowanego rozwiązania. Regulacja ta, skierowana jest do naukowców, prowadzących w Polsce badania naukowe lub prace rozwojowe w określonych obszarach (art. 151 ust. 1 Cudzu) oraz tych naukowców, którzy po zakończeniu badań naukowych lub prac rozwojowych w Polsce poszukują w Polsce pracy lub planują rozpocząć wykonywanie działalności gospodarczej na tym terytorium (art. 186 ust. 1 pkt 7 Cudzu).	Wyszktałeni pracownicy (naukowcy) z państw trzecich (spoza UE), którzy legalnie przebywają w Polsce na podstawie czasowego tytułu pobytowego (art. 151 ust. 1 oraz art. 186 ust. 1 pkt 7 Cudzu) będą mogli podjąć dodatkową (fakultatywną) aktywność w postaci podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej na takich samych zasadach, jak obywatele polscy, tj. nie tylko w formie spółki prawa handlowego, ale również w oparciu o wpis do CEIDG.

		Według danych Urzędu do Spraw Cudzoziemców (UDSC) przykładowo w 2014 r. wydano naukowcom 39 zezwoleń na pobyt czasowy w celu prowadzenia badań naukowych, w 2015 r. – 36. Z kolei w 2018 r. – 12, a w 2019 r. (stan na 18 czerwca 2019 r.) – 25.	
Sądy rejestrowe Wydziały gospodarcze KRS	21 27	Ministerstwo Sprawiedliwości, Lista Wydziałów Gospodarczych Krajowego Rejestru Sądowego	Wzrost liczby wniosków o wpis do KRS oraz przekształceń na podstawie KSH.
sądy powszechne	374 apelacyjne -11 okręgowe - 45 rejonowe - 318	Mały Rocznik Statystyczny Polski 2018, GUS	Rozpatrywanie spraw przedsiębiorców, korzystających z instrumentów ochrony konsumenckiej.
Notariusze	3531 (stan na 28 lutego 2019 r.)	Dane Ministerstwa Sprawiedliwości	Rozszerzenie kompetencji w zakresie instytucji wprowadzanych ustawą: instytucji tymczasowego przedstawiciela.
Przedsiębiorcy, którzy zaskarżyli decyzję organu administracji publicznej do SOKiK	420 (liczba spraw, które wpłynęły do SOKiK w I półroczu 2018 r.)	www.ms.gov.pl	Umożliwienie zakończenia sprawy sądowej w drodze ugody, tj. szybsze i bez konieczności ponoszenia kosztów postępowania sądowego zakończenie sporu, szybsze odzyskanie wiarygodności na rynku, w tym także wśród konsumentów.
Organy administracji publicznej, od których decyzji przysługuje skarga do SOKiK	Lista organów: 1. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 2. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki 3. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej 4. Prezes Urzędu Transportu Kolejowego 5. dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie	akt normatywny	Umożliwienie zakończenia sprawy sądowej w drodze ugody.
Uczniowskie Kluby Sportowe wpisane do ewidencji starosty	Obecnie funkcjonuje ok. 5 989 UKS w 2016 r. Potencjalna liczba UKS zainteresowanych dokonaniem wpisu jest trudna do oszacowania.	Kultura fizyczna w Polsce w 2016 r., GUS Ministerstwo Sportu i Turystyki	Uproszczenie i skrócenie czasu trwania procedury wpisu do ewidencji Uczniowskich Klubów Sportowych.
Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON)	1	akt normatywny	Zmniejszenie obciążeń administracyjno-finansowych po stronie Funduszu w związku z prowadzonymi postępowaniami, których koszt (korespondencji i wynagrodzenia pracownika)

			niejednokrotnie przewyższa wartość dochodzonej kwoty odsetek (nakład pracy niezbędny do „obsługi” należności w kwocie kilku złotych jest taki sam jak przy kilkuset złotych).
Prezes Urzędu Regulacji Energetyki	1	akt normatywny	Budowa systemu teleinformatycznego do gromadzenia sprawozdań dot. paliw ciekłych oraz sporządzania na ich podstawie miesięcznych zestawień danych indywidualnych, jak również ich udostępniania Prezesowi ARM, Ministrowi Finansów oraz Ministrowi Energii. Redukcja działań w zakresie nakładania ewentualnych kar pieniężnych za brak realizacji obowiązku sprawozdawczego OSD elektroenergetycznego i gazowego.
Urząd Komisji Nadzoru Finansowego	1	akt normatywny	Zmniejszenie nakładu pracy związanego z kontrolowaniem przestrzegania przez biura usług płatniczych limitu dla średniej miesięcznej wartości wykonanych transakcji płatniczych.
Urząd Komunikacji Elektronicznej	1	akt normatywny	Zmniejszenie nakładu pracy pracowników Urzędu związanego z koniecznością uzgadniania koncesji udzielanych przez Przewodniczącego KRRiT, egzekwowania obowiązku sprawozdawczego operatorów pocztowych, obowiązku sporządzania planów działań w sytuacjach szczególnych zagrożeń. Redukcja kosztów wynikających z przesyłania odpowiednich dokumentów do nadawców.
Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	1	akt normatywny	Uproszczenie i przyspieszenie procedury udzielania i zmiany koncesji w zakresie dotyczącym m. in. rozpowszechniania rozsiewczego satelitarnego oraz rozpowszechniania w sieciach telekomunikacyjnych innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarnego.
Minister właściwy ds. finansów publicznych	1	akt normatywny	Otrzymywanie miesięcznych zestawień danych z URE, zamiast sprawozdań indywidualnych od przedsiębiorstw energetycznych.
Minister właściwy ds. energii	1	akt normatywny	Otrzymywanie miesięcznych zestawień danych z URE, zamiast sprawozdań indywidualnych od

Prezes Agencji Rezerw Materiałowych	1	akt normatywny	przedsiębiorstw energetycznych. Otrzymywanie miesięcznych zestawień danych z URE, zamiast sprawozdań indywidualnych od przedsiębiorstw energetycznych.
Minister właściwy ds. gospodarki	1	akt normatywny	Wdrożenie do systemu CEIDG druku PIT-16-Z oraz mechanizmu publikacji danych w zakresie kwalifikacji rzemieślniczych i ich przekazywania przez izby.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Konsultacje robocze przeprowadzono ze Związkiem Rzemiosła Polskiego w zakresie problemów zidentyfikowanych w obszarze rzemiosła i potencjalnych sposobów ich rozwiązania oraz Federacją Konsumentów w zakresie objęcia przedsiębiorców ochroną konsumencką. Dodatkowo przeprowadzono prekonsultacje z UOKiK w zakresie możliwości zawierania ugody w toku postępowania przed SOKiK w związku ze zgłoszeniem przez UOKiK problemu braku instrumentu prawnego pozwalającego na wcześniejsze zakończenie postępowania sądowego w sprawie rozpoznania skargi na decyzję organu administracji publicznej. Prekonsultacjom z MSZ poddano propozycję rozszerzenia listy tytułów pobytowych, uprawniających cudzoziemców do podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej na terytorium RP. Zręby koncepcji prawa do „popelnienia błędu” zostały przedstawione w ankiecie dot. kontroli przedłożonej przez MPiT inspekcjom i instytucjom kontrolnym w połowie 2018 r. W odpowiedzi podmioty te wskazały na szanse i zagrożenia związane z jej wprowadzeniem; ich opinie i uwagi zostały następnie poddane pogłębionej analizie i wykorzystane przez ministerstwo do dopracowania szczegółów rozwiązania.

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z uchwałą nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Projekt skierowano do opiniowania oraz konsultacji publicznych w marcu 2019 r., w szczególności do podmiotów uwzględnionych w wykazie udostępnionym na stronie <https://www.mpit.gov.pl/strony/ministerstwo/wspolpraca-z-organizacjami-pozarzadowymi/konsultacje-publiczne>.

Termin konsultacji publicznych wynosił 21 dni. Wyniki konsultacji publicznych zostały ujęte w raporcie z konsultacji, który zostanie udostępniony w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt został także skierowany do opinii Rady Dialogu Społecznego, związków zawodowych i organizacji pracodawców, jak również Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Zainteresowanie pracami nad projektem w trybie ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia zgłosiły następujące podmioty:

- Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.,
- Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA,
- Patryk Bender.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0,000	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,040
budżet państwa	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
JST	0,000	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,040
Wydatki ogółem	0,000	0,771	3,074	1,116	1,152	1,670	1,224	1,266	1,310	2,298	1,408	15,255
budżet państwa	0,000	0,771	3,074	1,116	1,152	1,670	1,224	1,266	1,310	2,298	1,408	15,255
JST	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000	0,000
Saldo ogółem	0,000	-0,775	-3,078	-1,120	-1,156	-1,674	-1,228	-1,270	-1,314	-2,302	-1,412	-15,295
budżet państwa	0,000	-0,771	-3,074	-1,116	-1,152	-1,670	-1,224	-1,266	-1,310	-2,298	-1,408	-15,255
JST	0,000	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,004	-0,040

Źródła finansowania	Wydatki obciążające budżet państwa będą finansowane w ramach limitu wydatków przewidzianego corocznie w ustawie budżetowej we właściwej części budżetowej, bez konieczności wyasygnowania dodatkowych środków ponad limit dysponenta. W kolejnych latach źródłem finansowania wydatków na: - zaimplementowanie do systemu teleinformatycznego CEIDG formularza PIT-16Z oraz wdrożenie mechanizmu publikacji danych w zakresie kwalifikacji rzemieślniczych i ich przekazywania przez izby - będą środki pochodzące ze zwiększonego limitu części 20-Gospodarka lub środki pochodzące z rezerwy celowej budżetu państwa, - system teleinformatyczny URE – będą środki pochodzące ze zwiększonego limitu części 50 – Urząd Regulacji Energetyki lub środki pochodzące z rezerwy celowej budżetu państwa. Realizacja zadania związanego z obsługą CEIDG przez organy gmin, w tym załączania do wniosku CEIDG także innych formularzy – PIT-16Z – jest zadaniem zleconym z zakresu administracji rządowej.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	W zakresie dotyczącym ograniczenia obowiązków informacyjnych zmiany nie powinny wpłynąć na sektor finansów publicznych. Na sektor finansów publicznych będą miały wpływ następujące rozwiązania: <u>Zwolnienie z opłaty skarbowej</u> (w sumie ok. 4,5 tys. zł rocznie): - za wpis do rejestru operatorów pocztowych – zmniejszenie dochodów m. st. Warszawy w wysokości ok. 4 120 zł rocznie (wysokość opłaty 412 zł x średnia liczba wniosków składanych do Prezesa UKE rocznie 10), z tym że zmniejszone zostaną koszty obsługi. Ponadto, wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzony przez Prezesa UKE jest zwolniony z opłaty skarbowej, - za czynność administracyjną polegającą na wydaniu decyzji administracyjnej w procedurze wydania wniosku o wpis do rejestru kwalifikowanych dostawców usług zaufania – ubytek dochodów m.st. Warszawy – ubytek dochodów w wysokości maksymalnie ok. 300 zł rocznie (utrzymując wysokość potencjalnych dochodów na poziomie faktycznych dochodów od początku obowiązywania ustawy o usługach zaufania i identyfikacji elektronicznej, która wyniosła 281 zł), nakład pracy po stronie urzędu nie stanowi równowartości stawki opłaty skarbowej. <u>Dostosowanie systemu CEIDG:</u> Szacuje się, że koszt zmiany w systemie CEIDG dot. formularza PIT-16Z wyniesie ok. 21 tys. zł brutto, natomiast koszt zmiany dot. publikacji kwalifikacji rzemieślniczych – 12,5 tys. zł. <u>Utworzenie systemu teleinformatycznego w URE w związku z proponowanymi zmianami Prawa energetycznego:</u> (szczegółowe założenia prezentuje załącznik nr 1 do OSR). Budowa i prowadzenie systemu teleinformatycznego w celu umożliwienia składania za jego pośrednictwem sprawozdań jest nowym zadaniem Prezesa URE. W roku 2020 planowane jest: 1. Zatrudnienie 3 pracowników (dwóch administratorów i jeden administrator aplikacji). 2. Zakup usługi wsparcia w przygotowaniu dokumentów przetargowych i przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, testowaniu, odbiorze systemu oraz jego wdrożeniu. 3. Przeprowadzenie przetargu i testy systemu. W roku 2021 planowane jest: 1. Odbiór, uruchomienie produkcyjne i wdrożenie systemu. 2. Utrzymanie systemu. W latach następnych ponoszone będą koszty utrzymania systemu (sprzęt, licencje, usługi wsparcia). Dodatkowo w latach 2024 i 2028 planowana jest wymiana/rozbudowa infrastruktury po czasie amortyzacji. W celu budowy i utrzymania systemu konieczne jest zatrudnienie w URE minimum trzech wysokokwalifikowanych pracowników - dwóch administratorów i jeden administrator aplikacji. <u>Podatek VAT w imporcie:</u> Wprowadzenie odroczenia płatności VAT w imporcie nie spowoduje istotnych zmian we wpłatach VAT do budżetu państwa. W ciągu ostatnich 8 lat dwukrotnie wprowadzono ułatwienia w rozliczeniu VAT w imporcie. W 2011 r. w ramach procedury uproszczonej w odprawach celnych oraz w 2015 r. dla upoważnionych przedsiębiorców AEO, którzy rozliczają się we własnym imieniu. Zmiany te nie tylko nie spowodowały perturbacji w budżecie ale przyczyniły się do zwiększenia odpraw na polskiej

granicy, a co za tym idzie, do zwiększenia wpływów do budżetu z tytułu cła. Wprowadzenie tych regulacji zmieniło natomiast istotnie strukturę wpłat podatku VAT z tytułu importu. Obecnie w ramach odroczenia wpłacane jest prawie 70 % podatku VAT należnego w imporcie (w 2015 r. – 63 %, w 2016 r. – 67 %, w 2017 r. – 68 %, w okresie I-VIII 2018 r. – 69 %).

Dochody budżetu Polski z tytułu importu rosną gdy generalnie rośnie wartość importu, a to zależy od koniunktury gospodarczej na świecie oraz możliwości absorpcji importu w Polsce. Są to wpływy z tytułu podatku VAT importowego gdzie firmy deklarują wpłaty w deklaracjach SAD lub VAT-7 przy czym są to firmy, które odprawiają towar na granicy i korzystają z odroczenia w płatności podatku VAT oraz firmy które dokonują odprawy w innym kraju unijnym.

W ramach dochodów z importu należy też wyróżnić wpływy z ceł. Wartość tych wpływów jest uzależniona od wielkości odpraw na polskiej granicy.

Rozwiązanie proponowane przez MPiT jest probudżetowe i ma na celu zachęcenie firm do odpraw towarów na granicy w Polsce. Przy zachowaniu w perspektywie takich samych warunków gospodarczych rozwiązanie to poprzez wzrost odpraw na polskiej granicy przyczyni się do wzrostu dochodów budżetowych.

Dodatkowe wpływy do budżetu związane byłyby ze wzrostem przeładunków w portach morskich.

Zgodnie z założeniami wskaźnikowymi, stosowanymi w procesie certyfikacji portów morskich, każde 1.500 TEU generuje 1 miejsce pracy bezpośrednio w porcie oraz 1 miejsce pracy na terminalu, a ponadto 1,2 miejsca pracy w otoczeniu portowym. W związku z tym, zwiększenie przeładunków w polskich portach o ok. 470.000 TEU mogłoby dodatkowo wygenerować ok. 600 miejsc pracy tylko w porcie i terminalu oraz ok. 370 miejsc pracy otoczeniu portowym. Dodatkowo tworzone są miejsca pracy w transporcie, spedycji, służbach, centrach dystrybucyjnych oraz szeroko rozumianej logistyce, przewozach i obsłudze Cargo. Do powyższych prognoz należy dodać utworzenie nowych miejsc pracy w obsłudze bezpośredniej i pośredniej inwestycji towarzyszących rozwojowi infrastruktury portów i terminali kontenerowych oraz centrów logistycznych przygotowanych do obsługi transportu intermodalnego. Do tych inwestycji należy zaliczyć:

- bezpośredni wzrost zatrudnienia w polskich portach to 360 stanowisk pracy,
- bezpośredni wzrost zatrudnienia w polskich terminalach kontenerowych to 360 stanowisk pracy,
- bezpośredni wzrost zatrudnienia w jednostkach kontroli celnej oraz kontroli sanitarnej i fitosanitarnej - wzrost zatrudnienia w tych służbach musi być na tyle duży, aby zapewnić ciągłość pracy organów kontroli w trybie całodobowym,
- pośredni wzrost zatrudnienia w otoczeniu terminali ok. 400 osób,
- wzrost bezpośredniego zatrudnienia w obsłudze TLS i Cargo ok. 1500 osób,
- trwałe efekty łączne: wzrost zatrudnienia o ok. 24 tys. osób.

(źródło: ekspertyza Investment Partners dla MG)

Cudzoziemcy:

Wyeliminowanie utrudnień w podejmowaniu i wykonywaniu działalności gospodarczej przez wykwalifikowanych, wyspecjalizowanych w określonych obszarach i dobrze wykształconych cudzoziemców (naukowców) może przyczynić się do wzrostu dochodów budżetu państwa w zakresie należności publicznoprawnych uiszczanych przez obywateli państw trzecich w Polsce z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Z uwagi na brak możliwości określenia, o ile dokładnie wzrośnie liczba przedsiębiorców w związku z planowanymi ułatwieniami, nie jest możliwe precyzyjne oszacowanie wysokości wpływów do budżetu państwa.

Zmiana dot. niedochodzenia odsetek za zwłokę przez PFRON:

Propozycja art. 49e ust. 4a dotyczy zwrotu środków PFRON, między innymi z tytułu refundacji składek na ubezpieczenia społeczne i dofinansowań do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych. Propozycja art. 49e ust. 4a ma na celu zaoszczędzenie środków finansowych i czasu pracownika na dochodzenie środków, od których odsetki nie będą dochodzone na zasadach wskazanych w projektowanym przepisie. Przepis ten pozwoli na zaoszczędzenie czasu pracowników w realizacji zadania dochodzenia środków PFRON przy ograniczonych zasobach kadrowych. Skutek finansowy będzie nieznaczny, ponieważ zmiana może mieć zastosowanie w ok. 100 przypadkach spraw przekazanych do windykacji (do 10% z ok. 1000 spraw przekazanych do windykacji), ponieważ np. dla zobowiązania w kwocie 1300 zł już po miesiącu zostanie przekroczona kwota, do której nie pobiera się odsetek. Po przekroczeniu 8,70 zł odsetki zostaną pobrane. Zmiana ma niewielki wpływ na przychody Funduszu. w Departamencie ds. Rynku Pracy spadek przychodów PFRON wynikający z nienaliczania odsetek (w związku z nieprzekraczaniem wskazanej w przepisie wartości) z tytułu zadań realizowanych przez DRP wyniesie ok 10 tys. w okresie rocznym. Niemniej jednak oszczędności wynikające z racji

	obecnie ponoszonych w tym zakresie kosztów postępowań administracyjnych w DRP, są szacowane na poziomie 11 500 zł w skali roku. Dodatkowo zmiana może zadziałać motywująco na zobowiązanych, ponieważ gdy w krótkim czasie wykonają zobowiązanie nie zapłacą odsetek. <u>Rozszerzenie definicji rzemieślnika:</u> Biorąc pod uwagę zmniejszającą się w kolejnych latach populację młodocianych pracowników oraz fakt, iż o refundację ze środków Funduszu Pracy mogą ubiegać się już dziś pracodawcy- bez względu na formę wykonywanej działalności gospodarczej propozycja zmian nie będzie miała istotnego znaczenia na wielkość wydatków sektora finansów publicznych. W związku z powyższym rozszerzenie definicji rzemieślnika nie spowoduje istotnych dodatkowych skutków finansowych dla Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Funduszu Pracy w 2020 r. i w latach kolejnych. Ewentualne skutki finansowe wynikające z projektowanych rozwiązań zostaną sfinansowane w ramach planów finansowych Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Funduszu Pracy w 2020 r. i w latach kolejnych oraz nie będą stanowiły podstawy do ubiegania się o dodatkowe środki na ten cel. <u>Obniżenie opłat za egzaminy: czeladniczy, mistrzowski i zmiana sposobu waloryzacji stawek za egzamin:</u> Proponowane rozwiązania zmierzają do obniżenia opłat za egzaminy: czeladniczy, mistrzowski i sprawdzający organizowany przez izby rzemieślnicze i zmiana sposobu waloryzacji stawek za egzamin. Pobierane opłaty za egzaminy: czeladniczy, mistrzowski i sprawdzający służą finansowaniu całego procesu walidacji, tj. od zorganizowania przez izbę rzemieślniczą komisji egzaminacyjnych do zabezpieczenia zasobów archiwalnych powstałych w wyniku przeprowadzonych egzaminów i egzaminy te w żaden sposób nie są finansowane ze środków publicznych, a więc nie pociągają żadnych obciążeń dla budżetu. Podsumowując - opłaty mają charakter opłat urzędowych i są przeznaczone na utrzymanie bazy technicznej i organizacyjnej, niezbędnej do prawidłowego przeprowadzania egzaminów z zachowaniem właściwych standardów oraz utrzymania całego systemu. <u>Ułatwienie sukcesji:</u> Pozytywnie wpłynie na ciągłość w regulowaniu zobowiązań publicznoprawnych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (podatki, opłaty lokalne, inne opłaty np. z tytułu koncesji), stanowiących wpływy do budżetu państwa i budżetów j.s.t., a także zobowiązań wobec innych wierzycieli. Rozliczenie podatkowe w przypadku powołania tymczasowego przedstawiciela z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej będzie neutralne podatkowo ponieważ przedsiębiorca rozliczy całości podatku dochodowego w taki sam sposób jakby to miało miejsce gdyby żył jego małżonek, który posiada udział w przedsiębiorstwie.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2019 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0,00	19,40	19,40	19,40	19,40	19,40	194,00
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0,00	0,38	0,42	0,43	0,45	0,50	4,48
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Niższe zaangażowanie nakładów czasu i zasobów ludzkich niezbędnych do realizacji niektórych obowiązków regulacyjnych.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Regulacja będzie miała bezpośredni wpływ na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców (MŚP), gdyż wymogi regulacyjne, które zostaną w projekcie uproszczone są obecnie często nieproporcjonalnie bardziej kosztowne dla tej grupy podmiotów. Projektowane zmiany powinny pozytywnie wpłynąć na MŚP, gdyż dzięki prostszym i bardziej efektywnym procedurom, mniejszej częstotliwości realizacji niektórych obowiązków małe firmy będą angażować mniejsze nakłady czasu, środków finansowych i zasobów ludzkich np. w obszarze: – w zakresie prowadzenia prób w locie/lotów próbnych w wyniku braku potrzeby wpisu statku powietrznego do Rejestru Centralnego Statków						

		Powietrznych (wielominowanie kosztów związanych z rejestracją statku, przyspieszenie procesu jego sprzedaży kontrahentowi krajowemu lub zagranicznemu, obliczenie potencjalnych korzyści pozostaje w gestii konkretnych producentów statków i zależy od wielu czynników, jak wielkość przedsiębiorstwa, rodzaj i ilość produkowanych statków powietrznych), – w zakresie planów działania w sytuacjach zagrożeń przez najmniejszych operatorów pocztowych w związku ze zwolnieniem z obowiązku ich przygotowywania, – w zakresie składania sprawozdań przez biura usług płatniczych, których większość stanowią drobni przedsiębiorcy, świadczący usługi przekazu pieniężnego z uzupełnieniem innej działalności gospodarczej, poprzez ograniczenie ich częstotliwości z kwartalnej na roczną, – w zakresie zgłaszania informacji o likwidacji prowadzonej działalności gospodarczej skrócenie czasu zgłaszania poprzez wieliminowanie konieczności dwukrotnego powiadamiania, uzyskanie w jednym miejscu możliwości realizacji wszystkich obowiązków wynikających z rozliczania się na zasadach karty podatkowej. Ponadto znacząco poprawi się płynność finansowa małych przedsiębiorstw importujących poprzez wydłużenie terminu na rozliczenie podatku VAT w imporcie. Oczekiwanym efektem będą także obniżone koszty transportu. W rezultacie zmniejszone zostanie zapotrzebowanie przez MŚP na kapitał obrotowy przypadający na jednostkę sprzedaży, którzy będą mogli zwiększać skalę obrotów firmy przy tym samym poziomie zaangażowanego kapitału. Zmniejszone zostaną również koszty finansowe MŚP w związku ze zwolnieniem z opłaty skarbowej przy wpisie do rejestru operatorów pocztowych. Na sektor MŚP będą mogły mieć wpływ także ułatwienia w podejmowaniu działalności gospodarczej w Polsce przez cudzoziemców (naukowców z państw trzecich). Mogą korzystnie wpłynąć na konkurencyjność polskiej gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców. Planowana zmiana przyczyni się do pełniejszej realizacji zasady swobody działalności gospodarczej, zachęcając podmioty zagraniczne do uczestnictwa w polskim życiu gospodarczym. Zapewnienie możliwości podjęcia wykonywania działalności gospodarczej w dogodnej formie może sprzyjać pozostaniu w Polsce naukowców z państw trzecich. Przedsiębiorcy – osoby fizyczne uzyskają określony zakres ochrony konsumenckiej w stosunkach z innymi przedsiębiorcami, co wpłynie pozytywnie na koszty ich funkcjonowania. Będą mogli na przykład skutecznie reklamować wadliwy produkt, czy usługę. Dzięki rozszerzeniu definicji rzemieślnika i tym samym umożliwieniu przedsiębiorcom-rzemieślnikom posiadającym dyplom czeladnika lub mistrza wyboru innej niż działalność gospodarcza prowadzona na podstawie wpisu do CEIDG formy prawnej prowadzenia działalności gospodarczej projekt powinien wpłynąć na zwiększenie potencjału ekonomicznego firm rzemieślniczych (poprzez rozszerzenie możliwości finansowania np. wkład wspólników). Pozytywne oddziaływanie na przedsiębiorstwa prowadzące działalność rzemieślniczą oraz ich kontrahentów będzie miała publikacja informacji o kwalifikacjach zawodowych w CEIDG. Przedsiębiorcy dzięki informacji zawartej w CEID nie będą musieli, w wielu przypadkach, przedkładać papierowych dyplomów i świadectw, gdyż informacja o uprawnieniach będzie publicznie dostępna na stronie www.ceidg.gov.pl, co skróci czas realizacji spraw. Projektowane przepisy nie nałożą na przedsiębiorców żadnych nowych obowiązków, gdyż skorzystanie z tych rozwiązań będzie w pełni fakultatywne i zależne od woli przedsiębiorcy. Proponowane rozwiązania ograniczą trudności związane z procesem sukcesji. Nie będą one wiązały się z nałożeniem na przedsiębiorców z sektora MSP nowych obowiązków, jako że skorzystanie z nich będzie w pełni fakultatywne

		i zależne od woli przedsiębiorcy lub jego następców prawnych.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby niepełnosprawne i osoby starsze	Projekt będzie miał pozytywny wpływ na sytuację osób niepełnosprawnych poprzez: – ułatwienia dla beneficjentów pomocy udzielanej przez PFRON (osób niepełnosprawnych wykonujących działalność gospodarczą, korzystających z refundacji składek na ubezpieczenia społeczne, otrzymujące dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych) w zakresie niedochodzenia odsetek za zwłokę o małej wysokości, – zaoszczędzenie czasu w związku ze zwolnieniem z obowiązku sporządzania planów działań w sytuacjach szczególnych zagrożeń przez spółdzielnie socjalne (osób niepełnosprawnych) świadczące usługi pocztowe, będące operatorami pocztowymi. Pozytywny wpływ na rodzinę i gospodarstwa domowe będą miały zmiany w zakresie rzemiosła poprzez stworzenie możliwości prowadzenia działalności rzemieślniczej (udział w zarządzaniu, transfer wiedzy, przekazanie doświadczenia) wraz z członkiem rodziny posiadającym kwalifikacje w rzemiośle (dyplom mistrza lub czeladnika). Zmiana definicji rzemiosła może skutkować w dłuższej perspektywie zwiększeniem udziału firm rodzinnych w polskiej gospodarce i powstaniem nowych, wyspecjalizowanych firm o uznanej renomie kontrolowanych przez członków najbliższej rodziny. Z uwagi na bardzo niejednorodny charakter rodzinnych przedsiębiorstw rzemieślniczych (brak definicji firmy rodzinnej) nie sposób jest określić dla tej kategorii przedsiębiorstw dokładnego wskaźnika zmian w ciągu kilku lat od wejścia ustawy w życie. Zmiany w zakresie sukcesji powinny wspomóc zmianę pokoleniową w firmach rodzinnych, co w dłuższej perspektywie powinno skutkować zwiększeniem udziału firm rodzinnych w polskiej gospodarce i powstaniem nowych, wyspecjalizowanych firm o uznanej renomie, kontrolowanych przez członków najbliższej rodziny. W częstych przypadkach, gdy prowadzenie firmy rodzinnej stanowi jedyne albo główne źródło utrzymania rodziny, umożliwienie płynnej i pełnej sukcesji wpłynie pozytywnie na sytuację gospodarstw domowych. Podobny skutek wywoła utrzymanie w mocy umów o pracę i umów o podobnym charakterze, zawartych przez przedsiębiorcę jednoosobowego. Rozliczenie podatkowe w przypadku powołania tymczasowego przedstawiciela z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej będzie neutralne podatkowo ponieważ przedsiębiorca rozliczy całości podatku dochodowego w taki sam sposób jakby to miało miejsce gdyby żył jego małżonek, który posiada udział w przedsiębiorstwie. Następcy prawni małżonka przedsiębiorcy nie będą zobowiązani do rozliczenia podatku z urzędem skarbowym, a co za tym idzie zapłata podatku będzie miała charakter uproszczony. Pozytywny wpływ na gospodarstwa domowe przedsiębiorców będzie miało uzyskanie przez przedsiębiorców limitowanego dostępu do środków pieniężnych, które podlegają egzekucji, co umożliwi dokonanie podstawowych zakupów związanych z utrzymaniem.
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wprowadzenie postulowanej zmiany poprawiłoby konkurencyjność polskiej gospodarki, polskich portów przeładunkowych oraz zwiększyłoby ilość odpraw dokonywanych w Polsce, a w rezultacie wpływy do budżetu. Należy wskazać, że po wprowadzeniu tego rozwiązania dla procedur uproszczonych (2010/2011), wpływy z cła wzrosły o 300 mln zł, a po wprowadzeniu jej dla podatników posiadającym status AEO (2014/2015), wpływy z cła wzrosły o 500 mln zł. Przyczyniłoby się to do dalszego rozwoju również transportu lądowego oraz transportu lotniczego cargo. Do wyliczenia wpływu na MŚP przyjęto następujące założenia: 1. obniżenie opłat za egzaminy: czeladniczy, mistrzowski i sprawdzający – przyjęto założenie, że opłata za egzamin mistrzowski obniży się o ok. 100 zł, za egzamin czeladniczy – ok. 50 zł. Biorąc pod uwagę, że w sumie w 2017 r. izby rzemieślnicze przeprowadziły 29270 egzaminów czeladniczych i 2561 egzaminów mistrzowskich to	

	może się to przełożyć na łączne roczne oszczędności dla osób ubiegających się o uprawnienia rzemieślnicze w kwocie¹³: $(29270 \times 50 \text{ zł}) + (2561 \times 100 \text{ zł}) = 1,72 \text{ mln zł}$. Zmiana ma na celu urealnienie wysokości opłat za egzaminy. Niższa wysokość opłat powinna zachęcić większą liczbę osób do przystąpienia do egzaminów, co powinno zrekompensować ewentualny ubytek dochodów izb rzemieślniczych z tytułu obniżki opłat za egzaminy. 2. Zmiany dot. badań sanitarno-epidemiologicznych – z uwagi na brak twardych danych do obliczeń przyjęto uproszczone założenia: rocznie ok. 1/3 pracowników sektora gastronomicznego zmienia pracę (szacunki na podstawie Rocznika statystycznego pracy 2017 r., GUS, str. 154); koszt badania wynosi ok. 80 zł, osoby zatrudnione w gastronomii, produkcji produktów spożywczych i napojów: 663 tys. osób (GUS, Pracujący zatrudnieni w gospodarce 2017 r.). Szacunkowe roczne oszczędności pracodawców wyniosą: $1/3 \times 663 \text{ tys.} \times 80 \text{ zł} = 17,68 \text{ mln zł}$. Co prawda mniejsza liczba przeprowadzanych badań sanitarno-epidemiologicznych to potencjalnie mniejsze wpływy dla stacji sanitarno-epidemiologicznych z tytułu tych opłat, jednakże biorąc pod uwagę, że opłaty te mają rekompensować stacjom koszty związane z ich przeprowadzaniem to zmiana powinna być co do zasady neutralna z punktu widzenia finansów stacji sanitarno-epidemiologicznych. Stąd, w powyższej tabeli OSR nie uwzględniano w ujęciu pieniężnym wpływu tej zmiany na stacje sanitarno-epidemiologiczne.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

☐ tak
☒ nie
☐ nie dotyczy

☒ zmniejszenie liczby dokumentów
☒ zmniejszenie liczby procedur
☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy
☐ inne:

☐ zwiększenie liczby dokumentów
☐ zwiększenie liczby procedur
☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
☐ inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.

☒ tak
☐ nie
☐ nie dotyczy

Komentarz:

Jednym z głównym celów regulacji jest ograniczenie obowiązków informacyjnych, które zostały uznane za nadmierne, nieadekwatne do zakładanych celów i obecnych uwarunkowań, w tym zmniejszenie liczby przedkładanych egzemplarzy papierowych dokumentów, zmniejszenie liczby procedur, zastosowanie postępowania uproszczonego w wybranych postępowaniach administracyjnych. Szczegóły rozwiązań zostały opisane w pkt 4 i 7.

Koszty i procedury związane z zakładaniem przez rzemieślnika spółki prawa handlowego oraz przekształceniem działalności jednoosobowej i spółki cywilnej zgodnie z KSH nie ulegną zmianie. Projekt nie zakłada zmian w tym zakresie.

Rozwiązania dotyczące ułatwienia sukcesji w związku z ich fakultatywnym charakterem, nie wiążą się z nakładaniem obowiązków na przedsiębiorców oraz innych uczestników obrotu gospodarczego.

W wielu przypadkach publikacji danych w CEIDG projekt przyczyni się do ograniczenia liczby dokumentów oraz czasu realizacji spraw poprzez publikowanie w jednym, publicznie dostępnym miejscu (CEIDG) informacji o kwalifikacjach.

9. Wpływ na rynek pracy

Projekt powinien w sposób pośredni pozytywnie wpłynąć na rynek pracy, gdyż rozwój przedsiębiorczości w wyniku ograniczonych obciążeń administracyjnych powinien przełożyć się na wzrost zatrudnienia.

Usprawnienie procesu zatrudnienia powinno nastąpić w wyniku m.in. ograniczenia kosztów pracodawcy związanych z kierowaniem na badania sanitarno-epidemiologiczne osób przyjmowanych do pracy posiadających aktualne orzeczenie lekarskie dla celów sanitarno-epidemiologicznych, co ma istotne znaczenie w sytuacji zwiększonego zapotrzebowania na pracowników m.in. w gastronomii/branży spożywczej.

W przypadku zmian dot. podatku VAT w imporcie oczekuje się zwiększenia przeładunków w polskich portach, a w konsekwencji powstania dodatkowych miejsc pracy zarówno w porcie, jak i otoczeniu portowym. Zgodnie

¹³ <https://zrp.pl/wp-content/uploads/2018/06/TABELA-10-egzaminy-cz-i-m-wg-zawod%C3%B3w-2011-2017.pdf>

z założeniami, stosowanymi w procesie certyfikacji portów morskich, każde 1500 TEU generuje 1 miejsce pracy bezpośrednio w porcie oraz 1 miejsce pracy na terminalu, a ponadto 1,2 miejsca pracy w otoczeniu portowym.

Pozytywny wpływ na rynek pracy będzie miało poszerzenie grupy przedsiębiorstw rzemieślniczych o spółki prawa handlowego, w których młodzież będzie miała możliwość realizacji praktycznej nauki zawodu w rzeczywistych warunkach pracy. Projekt przyczyni się do zniwelowania trudności pracodawców – z pozyskaniem pracowników.

Poprawa warunków w obszarze podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej przez cudzoziemców na terytorium RP może stanowić czynnik sprzyjający w pewnym zakresie uzupełnieniu niedoboru wyspecjalizowanych i wykształconych pracowników (naukowców) na polskim rynku pracy.

Ułatwienia w sukcesji powinny pozytywnie wpłynąć na ciągłość stosunków pracy w wyniku przeprowadzenia skutecznej sukcesji za życia przedsiębiorcy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	<u>Wpływ na sytuację i rozwój regionalny:</u> korzystne efekty regionalne oczekiwane są w wyniku zwiększenia konkurencyjności, a w konsekwencji obrotów w polskich portach. <u>Wpływ na informatyzację:</u> rezygnacja z opłaty skarbowej wpłynie na przyspieszenie procesu elektronicznej procedur, możliwość dołączania druku PIT-16Z za pośrednictwem CEIDG przyczyni się do elektronicznego przesyłania danych pomiędzy rejestrami.	

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planowane wejście w życie ustawy – 1 stycznia 2020 r., z wyjątkami określonymi w art. 81 pkt 1–5.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Projektowane zmiany powinny mieć pozytywny wpływ na pozycję Polski w zakresie postrzegania obciążeń regulacyjnych w Globalnym Indeksie Konkurencyjności– ewaluacja efektów projektu w tym zakresie będzie polegała na śledzeniu wyników corocznego badania Światowego Forum Ekonomicznego.

Ewaluacja efektów projektu będzie mogła zostać dokonana przez ministra właściwego ds. gospodarki po upływie dwóch pełnych lat funkcjonowania aktu:

- w zakresie podatku VAT w imporcie ewaluacja efektów będzie dokonana na podstawie danych dotyczących ilości odpraw dokonywanych w Polsce oraz wpływów z cel, uwzględniając przy tym ogólną sytuację ekonomiczną w kraju,
- w zakresie prawa do „popelniania błędu” analizie będzie poddany stopień wykorzystania przez organy kontrolne odstępiania od wymierzania kar w pierwszym roku prowadzenia działalności gospodarczej (liczba takich przypadków),
- w zakresie możliwości zawarcia ugody w toku postępowania przed SOKiK monitoring będzie obejmował liczbę spraw przed SOKiK zakończonych w drodze ugody oraz liczbę spraw, w których SOKiK uchylił albo zmienił decyzję organu administracji publicznej,
- w zakresie druku PIT-16Z ewaluacja zostanie dokonana na podstawie liczby wniosków PIT-16Z złożonych za pośrednictwem CEIDG.

Po upływie czterech lat będzie mogła nastąpić ewaluacja:

- w zakresie zmian w rzemiośle ewaluacja zostanie dokonana z wykorzystaniem miernika liczby przedsiębiorstw wykonujących rzemiosło, w oparciu o kwalifikacje zawodowe (tytuł mistrza lub czeladnika) - w formie spółki jawnej, komandytowej, komandytowo-akcyjnej, jednoosobowej spółki kapitałowej, należących do izb rzemieślniczych oraz liczby uczniów zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego w zakładach rzemieślniczych – spółkach prawa handlowego (dane ze Związku Rzemiosła Polskiego),
- w zakresie publikacji informacji o kwalifikacjach w CEIDG ocena zostanie dokonana poprzez analizę liczby przedsiębiorców, do których dopisano informację o kwalifikacjach zawodowych w rzemiośle (tytuł mistrza i czeladnika).

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

1. Kalkulacja kosztów utworzenia i utrzymania systemu teleinformatycznego URE.

	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029
wynajem powierzchni biurowej i koszty energii elektrycznej, sprzętanie	131 000	142 790	155 641	169 649	184 917	201 560	219 700	239 473	261 026	284 518
utworzenie stanowisk pracy (w tym infrastruktury) oraz ich utrzymanie (w tym szkolenia)	30 000	15 000	15 345	15 698	40 000	20 000	20 460	20 931	50 000	25 000
Budowa systemu teleinformatycznego (w tym zakup niezbędnej infrastruktury) i jego utrzymanie. W roku 2020 przygotowany zostanie SOPZ, przeprowadzony przetarg oraz rozpoczęta budowa systemu. W roku 2021 nastąpi odbiór systemu od Wykonawcy oraz uruchomienie produkcyjne. W latach 2024 oraz 2028 zakładana jest wymiana/rozbudowa infrastruktury systemu (po jego amortyzacji)	200 000	2 500 000	520 000	531 960	1 000 000	547 611	560 207	573 091	1 500 000	600 000
RAZEM zł	361 000	2 657 790	690 986	717 307	1 224 917	769 171	800 367	833 495	1 811 026	909 518
razem w mln zł	0,36	2,66	0,69	0,72	1,22	0,77	0,80	0,83	1,81	0,91

	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029
Razem koszty osobowe (3 etaty) - wynagrodzenia wraz z pochodnymi w zł	376 322	415 729	425 291	435 072	445 079	455 316	465 788	476 501	487 461	498 672
Razem koszty osobowe (3 etaty) - wynagrodzenia wraz z pochodnymi w mln zł	0,38	0,42	0,43	0,44	0,45	0,46	0,47	0,48	0,49	0,50

RAZEM	2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	RAZEM
w zł	737 322	3 073 519	1 116 277	1 152 379	1 669 996	1 224 487	1 266 155	1 309 996	2 298 487	1 408 191	15 256 809
w mln zł	0,74	3,07	1,12	1,15	1,67	1,22	1,27	1,31	2,30	1,41	15,26

RAPORT Z KONSULTACJI

projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych

I. Informacje ogólne

Przepisy projektu ustawy przewidują rozwiązania, które zmierzają do zapewnienia lepszych warunków do działalności gospodarczej poprzez ograniczenie zbędnych i nadmiernych obciążeń regulacyjnych. Oczekiwany efekt mają być szybsze i sprawniejsze procedury administracyjne oraz uwolnienie potencjału do dalszego rozwoju przedsiębiorczości, zwłaszcza mikro, małych i średnich firm. Projektowane zmiany są komplementarne wobec innych inicjatyw na rzecz poprawy otoczenia regulacyjnego, takich jak pakiet „100 zmian dla firm”, „Konstytucja Biznesu”, „Pakiet na rzecz MŚP”. Projekt ma charakter przekrojowy, przewiduje około 50 uproszczeń, które dotyczą następujących obszarów:

- wprowadzenie ułatwień dla MŚP,
- usprawnienie części szczególnych procedur administracyjnych,
- ograniczenie niektórych rodzajów nadmiernej sprawozdawczości,
- dostosowanie przepisów do rozwoju technologicznego i wsparcia innowacyjności,
- zwiększenie powtórnego użycia danych znajdujących się już w dyspozycji administracji publicznej,
- uchylenie lub aktualizacja przestarzałych, zbędnych i dublujących się obowiązków informacyjnych oraz innych przepisów prawnych,
- doprecyzowanie przepisów, przepisy porządkowe.

II. Przebieg konsultacji i opiniowania

Członkowie Rady Ministrów w kwietniu 2018 r. dokonali przeglądu obowiązków administracyjnych w aktach prawnych. W wyniku przeglądu, obejmującego również wewnętrzne prace analityczne w Ministerstwie Przedsiębiorczości i Technologii, zidentyfikowano niektóre obciążenia regulacyjne, w szczególności natury administracyjnej, które są nadmierne i nieadekwatne do celów, w tym te zgłaszane przez odbiorców jako uciążliwe. Propozycje ograniczenia ww. obciążeń zostały zawarte w projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych.

Projekt został wpisany do Wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów pod numerem UD494.

W dniu 20 marca 2019 r. projekt ustawy został przekazany do konsultacji publicznych z terminem 21 dni na zgłaszanie uwag i opiniowania (do łącznie 367 podmiotów). Lista podmiotów, do których skierowano projekt znajduje się w załączniku nr 1 do raportu. Ponadto projekt został przekazany do organizacji pracodawców, związków zawodowych oraz do Rady Dialogu Społecznego (z terminem 30 dni).

Propozycje zmian wniesione w ramach konsultacji publicznych i opiniowania zostały przeanalizowane.

Zgłoszone uwagi były także przedmiotem dyskusji na konferencji uzgodnieniowej, która odbyła się dniami 25-26 kwietnia 2019 r. z udziałem podmiotów, które zgłosiły uwagi w ramach opiniowania. W dniu 7 maja 2019 r. odbyła się konferencja uzgodnieniowa na temat proponowanych zmian dot. sukcesji przedsiębiorstw, na którą zaproszone zostały wszystkie podmioty, które zgłosiły uwagi w opiniowaniu i konsultacjach publicznych.

Duża liczba uwag została zgłoszona do projektowanych zmian w zakresie ustawy o kierujących pojazdami (głównie przez środowisko psychologów transportu). W wyniku uwag MPiT odstąpiło od niniejszej zmiany.

Szczegółowe omówienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji zostało przedstawione w załączniku nr 1 i 2 – zestawieniu uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych oraz opiniowania projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (zgodnie z wytycznymi zawartymi § 51 Regulaminu pracy Rady Ministrów).

III. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie podlega przedstawieniu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Zgodnie z opinią Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 3 lipca 2019 r., znak: DPUE.920.350.2019/13/dl projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej z zastrzeżeniami omówionymi w ww. piśmie.

IV. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbینگowej w procesie stanowienia prawa.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbینگowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn.zm.), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. Zainteresowanie pracami nad projektem w trybie ww. ustawy zgłosiły następujące podmioty:

- Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.,
- Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA,
- Patryk Bender.

Załącznik nr 1 do Raportu z konsultacji i opiniowania

Lista podmiotów, do których przekazano projekt w ramach konsultacji i opiniowania

1. Aeroklub Polski
2. Akademickie Inkubatory Przedsiębiorczości
3. Amerykańska Izba Handlowa
4. BCT Gdynia
5. Brytyjsko-Polska Izba Handlowa
6. Cech Kominiarzy Polskich
7. DCT Gdańsk
8. Dolnośląska Izba Gospodarcza
9. Europejskie Centrum Konsumenckie w Polsce
10. Federacja Konsumentów
11. Federacja Porozumienie Polskiego Rynku Nieruchomości
12. Federacja Przedsiębiorców Polskich
13. Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia Porozumienie Zielonogórskie
14. Forum Przewoźników Ekspresowych
15. Francusko-Polska Izba Gospodarcza
16. Fundacja FAPA Polska Izba Bankowości Spółdzielczej
17. Fundacja Firmy Rodzinne
18. Fundacja FxCuffs - Edukacja i Rozwój Rynków Finansowych
19. Fundacja Habitat for Humanity Poland
20. Fundacja im. Stefana Batorego
21. Fundacja Inicjatyw Społeczno-Ekonomicznych
22. Fundacja Instytut Biznesu Rodzinnego
23. Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw
24. Fundacja Nasza Energia
25. Fundacja Republikańska
26. Fundacja Res Publica im. Henryka Krzeczowskiego
27. Fundacja Rozwoju Branży Internetowej Netcamp
28. Fundacja Strefa Zieleni
29. Fundacja Widzialni
30. Fundacja Wolności i Przedsiębiorczości
31. Fundacja WWF Polska
32. Geodezyjna Izba Gospodarcza
33. Giełda Papierów Wartościowych
34. Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa
35. Górnośląska Agencja Przedsiębiorczości i Rozwoju sp. z o.o. (koordynator Krajowego Klastra Kluczowego MedSilesia)
36. HSEA
37. Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa
38. Instytut Badań nad Demokracją i Przedsiębiorstwem Prywatnym
39. Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową
40. Instytut Sobieskiego
41. Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”
42. Izba Architektów Rzeczypospolitej Polskiej
43. Izba Bawełny w Gdyni
44. Izba Domów Maklerskich
45. Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii
46. Izba Gospodarcza "Ciepłownictwo Polskie"
47. Izba Gospodarcza „Wodociągi Polskie”
48. Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska
49. Izba Gospodarcza Gazownictwa
50. Izba Gospodarcza Handlowców, Przetwórców Zboż i Producentów Pasz. Izba Zbożowo-Paszowa
51. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego
52. Izba Gospodarcza Komunikacji Miejskiej
53. Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu
54. Izba Gospodarcza Transportu Lądowego
55. Izba Gospodarcza Właścicieli Punktów Aptecznych i Aptek
56. Izba Gospodarki Elektronicznej
57. Izba Pracodawców Polskich
58. Izba Projektowania Budowlanego
59. Izba Przemysłowo - Handlowa w Rzeszowie
60. Izba Przemysłowo - Handlowa województwa kujawsko-pomorskiego
61. Izba Przemysłowo Handlowa w Lublinie
62. Izba Przemysłowo-Handlowa Gospodarki Złotem
63. Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce
64. Izba Przemysłowo-Handlowa w Białymstoku
65. Izba Przemysłowo-Handlowa w Krakowie
66. Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami
67. Klaster Gospodarki Odpadowej i Recyklingu, Krajowy Klaster Kluczowy
68. Klaster Technologii Informacyjnych w Budownictwie
69. Koalicja na rzecz Polskich Innowacji
70. Konfederacja Budownictwa i Nieruchomości
71. Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce
72. Korporacja Kominiarzy Polskich SZ
73. Krajowa Izba Biegłych Rewidentów
74. Krajowa Izba Biopaliw
75. Krajowa Izba Doradców Podatkowych
76. Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych
77. Krajowa Izba Gospodarcza
78. Krajowa Izba Gospodarcza „Przemysłu Spożywczego i Opakowań”
79. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji
80. Krajowa Izba Gospodarki Morskiej
81. Krajowa Izba Gospodarki Odpadami
82. Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna
83. Krajowa Izba Radców Prawnych
84. Krajowa Rada Komornicza
85. Krajowa Rada Notarialna
86. Krajowa Rada Spółdzielcza
87. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa
88. Krajowe Forum Chłodnictwa - Związek Pracodawców
89. Krajowe Stowarzyszenie Eksporterzy Rzeczypospolitej Polskiej
90. Krajowe Stowarzyszenie Funduszy Poręczeniowych
91. Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego
92. Krajowy Związek Banków Spółdzielczych

93. Krajowy Związek Pracodawców Branży Geologicznej
94. Krajowy Związek Rewizyjny Spółdzielni Spożywców "Społem"
95. Krajowy Związek Spółdzielni Mleczarskich Związek Rewizyjny
96. Łódzka Izba Przemysłowo-Handlowa
97. Małopolskie Porozumienie Organizacji Gospodarczych
98. Naczelna Izba Aptekarska
99. Naczelna Izba Lekarska
100. Naczelna Organizacja Techniczna
101. Naczelna Rada Adwokacka
102. Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług
103. Niderlandzko-Polska Izba Gospodarcza
104. Odlewnicza Izba Gospodarcza
105. Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych
106. Ogólnopolska Federacja Przedsiębiorców i Pracodawców Przedsiębiorcy.pl
107. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Drogownictwa
108. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Ochrony Środowiska
109. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Producentów Mebli
110. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu
111. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Wyrobów Medycznych POLMED
112. Ogólnopolski Związek Pracodawców Niepublicznych Operatorów Poczтовых
113. Ogólnopolski Związek Pracodawców Transportu Drogowego
114. Ogólnopolski Związek Pracodawców Zakładów Aktywności Zawodowej i Innych Przedsiębiorstw Społecznych
115. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kupców i Drobnej Wytwórczości
116. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przewoźników Osobowych
117. Ogólnopolskie Towarzystwo Ochrony Ptaków
118. Opolska Izba Gospodarcza
119. Organizacja Pracodawców Ziemi Lubuskiej
120. Podkarpacka Izba Gospodarcza
121. Polska Federacja Producentów Żywności
122. Polska Federacja Rynku Nieruchomości
123. Polska Federacja Stowarzyszeń Rzeczoznawców Majątkowych
124. Polska Federacja Turystyki Wiejskiej „Gospodarstwa Gościnne”
125. Polska Fundacja Przedsiębiorczości
126. Polska Geotermalna Asocjacja im. prof. Juliana Sokołowskiego
127. Polska Izba Biomasy
128. Polska Izba Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych
129. Polska Izba Cła Logistyki i Spedycji
130. Polska Izba Druku
131. Polska Izba Ekologii
132. Polska Izba Firm Szkoleniowych
133. Polska Izba Gospodarcza "Ekorozwój"
134. Polska Izba Gospodarcza Czystości
135. Polska Izba Gospodarcza Energetyki Odnawialnej i Rozproszonej
136. Polska Izba Gospodarcza Importerów, Eksporterów i Kooperacji
137. Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego
138. Polska Izba Gospodarcza Rusztowań
139. Polska Izba Gospodarcza Transportu Samochodowego i Spedycji
140. Polska Izba Gospodarcza Zaawansowanych Technologii
141. Polska Izba Gospodarki Odpadami
142. Polska Izba Handlu
143. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji
144. Polska Izba Informatyki Medycznej
145. Polska Izba Inżynierów Budownictwa
146. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej
147. Polska Izba Książki
148. Polska Izba Ochrony
149. Polska Izba Paliw Płynnych
150. Polska Izba Pogrzebowa
151. Polska Izba Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych
152. Polska Izba Producentów na Rzecz Obronności Kraju
153. Polska Izba Przemysłowo-Handlowa Budownictwa
154. Polska Izba Przemysłu Chemicznego
155. Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych POLFARMED
156. Polska Izba Przemysłu Jachtowego i Sportów Wodnych - POLSKIE JACHTY
157. Polska Izba Przemysłu Targowego
158. Polska Izba Rzeczników Patentowych
159. Polska Izba Rzeczoznawstwa Majątkowego
160. Polska Izba Spedycji i Logistyki
161. Polska Izba Stacji Kontroli Pojazdów
162. Polska Izba Turystyki
163. Polska Izba Ubezpieczeń
164. Polska Izba Zielarsko - Medyczna i Drogerijna
165. Polska Organizacja Branży Parkingowej
166. Polska Organizacja Franczyzodawców
167. Polska Organizacja Gazu Płynnego
168. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
169. Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności - Związek Pracodawców
170. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego
171. Polska Organizacja Rozwoju Technologii Pomp Ciepła
172. Polska Rada Biznesu
173. Polska Rada Centrów Handlowych
174. Polska Unia Dystrybutorów Stali
175. Polski Komitet Energii Elektrycznej
176. Polski Komitet Krajowy Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody (IUCN)
177. Polski Związek Funduszy Pożyczkowych
178. Polski Związek Instytucji Pożyczkowych
179. Polski Związek Pracodawców Budownictwa
180. Polski Związek Pracodawców Ochrona
181. Polski Związek Pracodawców Prawniczych
182. Polski Związek Pracodawców Przemysłu Farmaceutycznego
183. Polski Związek Producentów Farb i Klejów

184. Polski Związek Producentów Kruszyw
185. Polski Związek Producentów Leków Bez Recepty PASMI
186. Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego
187. Polski Związek Przemysłu Oponiarskiego
188. Polski Związek Windykacji
189. Polskie Forum HR
190. Polskie Stowarzyszenie Biur Tłumaczeń
191. Polskie Stowarzyszenie Budownictwa Ekologicznego
192. Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej
193. Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych
194. Polskie Stowarzyszenie Paliw Alternatywnych
195. Polskie Stowarzyszenie Prawników Przedsiębiorstw
196. Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
197. Polskie Stowarzyszenie Przetwórców Ryb
198. Polskie Stowarzyszenie Vendingu
199. Polskie Stowarzyszenie Wodoru i Ogniw Paliwowych
200. Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych
201. Polskie Towarzystwo Energetyki Słonecznej - ISES
202. Polskie Towarzystwo Gospodarcze
203. Polskie Towarzystwo Przesyłu i Rozdziału Energii Elektrycznej
204. Polskie Towarzystwo Tłumaczy Przysięgłych i Specjalistycznych TEPIS
205. Polsko-Hiszpańska Izba Gospodarcza
206. Polsko-Chińska Izba Gospodarcza
207. Polsko-Niemiecka Izba Przemysłowo-Handlowa
208. Polsko-Rosyjska Izba Handlowo-Przemysłowa
209. Polsko-Szwedzka Izba Gospodarcza
210. Polsko-Ukraińska Izba Gospodarcza
211. Północna Izba Gospodarcza
212. Rada Główna Instytutów Badawczych
213. Rada Gospodarcza Strefy Wolnego Słowa
214. Rada Interesantów Portu Gdańsk
215. Rada Interesantów Portu Gdynia
216. Rada Interesantów Portu Szczecin
217. Railway Business Forum
218. Regionalna Izba Gospodarcza Pomorza
219. Regionalna Izba Gospodarcza w Katowicach
220. Regionalna Izba Gospodarcza w Lublinie
221. Regionalna Izba Przemysłowo-Handlowa w Gliwicach
222. Skandynawsko-Polska Izba Gospodarcza
223. Staropolska Izba Przemysłowo-Handlowa
224. Stowarzyszenie Agencji Zatrudnienia
225. Stowarzyszenie Cywilnych Saperów
226. Stowarzyszenie Dystrybutorów i Producentów Części Motoryzacyjnych
227. Stowarzyszenie Eksporterów Polskich
228. Stowarzyszenie Elektryków Polskich
229. Stowarzyszenie Emitentów Giełdowych
230. Stowarzyszenie Energii Odnawialnej
231. Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów
232. Stowarzyszenie Geodetów Polskich
233. Stowarzyszenie Greckich Przedsiębiorców w Polsce
234. Stowarzyszenie Inicjatywa Firm Rodzinnych
235. Stowarzyszenie Inicjatywa Mobilności Pracy
236. Stowarzyszenie Inspektorów Pracy RP
237. Stowarzyszenie Instytut Kościuszki
238. Stowarzyszenie Inwestorów Indywidualnych
239. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Komunikacji RP
240. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
241. Stowarzyszenie KoLibier
242. Stowarzyszenie Komunikacji Marketingowej
243. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich
244. Stowarzyszenie Kopaliń Odkrywkowych
245. Stowarzyszenie Kosztorysantów Budowlanych
246. Stowarzyszenie Księgowych w Polsce
247. Stowarzyszenie Mikro i Małych Przedsiębiorstw Regionu Częstochowskiego MMIS
248. Stowarzyszenie na Rzecz Efektywności – ETA
249. Stowarzyszenie na Rzecz Systemów Ociepleń
250. Stowarzyszenie Naukowo - Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego
251. Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego
252. Stowarzyszenie Niezależnych Wytwórców Energii Skojarzonej
253. Stowarzyszenie Ochrony Własności Przemysłowej
254. Stowarzyszenie Organizatorów Ośrodków Innowacji i Przedsiębiorczości
255. Stowarzyszenie Papierników Polskich
256. Stowarzyszenie Polska Izba Urbanistów
257. Stowarzyszenie Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych
258. Stowarzyszenie Polskich Energetyków
259. Stowarzyszenie Polskich Producentów WYROBÓW Czekoladowych i Cukierniczych
260. Stowarzyszenie Polskich Wynałazców i Racjonalizatorów
261. Stowarzyszenie Polskiego Przemysłu Lotniczego
262. Stowarzyszenie Producentów Betonów
263. Stowarzyszenie Producentów Cementu
264. Stowarzyszenie Producentów i Importerów Urządzeń Grzewczych
265. Stowarzyszenie Producentów Ryb Łososiowatych
266. Stowarzyszenie Rzeczników Patentowych
267. Stowarzyszenie Rzemieślników Piekarstwa Rzeczypospolitej Polskiej
268. Stowarzyszenie Samozatrudnieni
269. Stowarzyszenie Techniczne Odlewników Polskich
270. Stowarzyszenie Top 500 Innovators
271. Stowarzyszenie Wykonawców Dachów Płaskich i Fasad (DAFA)
272. Towarzystwo Elektrowni Wodnych
273. Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie
274. Towarzystwo Obrotu Energią
275. Unia Metropolii Polskich
276. Unia Miasteczek Polskich
277. UNICORN Europejska Unia Małych i Średnich Przedsiębiorstw
278. Warmińsko-Mazurska Izba Rzemiosła i Przedsiębiorczości
279. Warszawska Izba Gospodarcza
280. Wielkopolska Izba Przemysłowo-Handlowa,
281. Włoska Izba Handlowo-Przemysłowa w Polsce

282. Zachodnia Izba Przemysłowo-Handlowa
283. Zrzeszenie Międzynarodowych Przewoźników Drogowych
284. Związek Armatorów Polskich
285. Związek Banków Polskich
286. Związek Centralny Dzieła Kolpinga w Polsce
287. Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej
288. Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT – ZIPSEE „Cyfrowa Polska”
289. Związek Maklerów i Doradców
290. Związek Miast Polskich
291. Związek Niezależnych Przewoźników Kolejowych
292. Związek Polskie Mięso
293. Związek Polskiego Leasingu
294. Związek Powiatów Polskich
295. Związek Pracodawców "Polskie Szkło"
296. Związek Pracodawców „Partnerstwo dla Innowacji”
297. Związek Pracodawców AGD -CEDED Polska - Conseil Europeen de la Construction d'Appareils Domestiques
298. Związek Pracodawców Aptecznych PharmaNET
299. Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska
300. Związek Pracodawców Forum Energetyki Odnawialnej
301. Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami
302. Związek Pracodawców Hurtowni Farmaceutycznych
303. Związek Pracodawców Innowacyjnych Firm Farmaceutycznych
304. Związek Pracodawców Izba Recyklingu i Odzysku Odpadów
305. Związek Pracodawców Kłasy Polskie
306. Związek Pracodawców Kolejowych
307. Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom
308. Związek Pracodawców Mediów Publicznych
309. Związek Pracodawców Polska Miedź
310. Związek Pracodawców Polski Przemysł Spirytusowy
311. Związek Pracodawców Przemysłu Odzieżowego i Tekstylnego
312. Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK
313. Związek Pracodawców Przemysłu Piwowarskiego – Browary Polskie
314. Związek Producentów Cukru
315. Związek Producentów Sprzętu Oświetleniowego „Pol-lighting”
316. Związek Regionalnych Portów Lotniczych
317. Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej
318. Związek Zawodowy Pracowników Państwowej Inspekcji Pracy
319. Dyrektor Generalny Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa
320. Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
321. Główny Geodeta Kraju
322. Główny Inspektor Farmaceutyczny
323. Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych
324. Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego
325. Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa
326. Główny Inspektor Ochrony Środowiska
327. Główny Inspektor Pracy
328. Główny Inspektor Sanitarny
329. Główny Inspektor Transportu Drogowego
330. Główny Lekarz Weterynarii
331. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej
332. Komendant Główny Policji
333. Komendant Główny Straży Granicznej
334. Naczelna Rada Lekarska
335. Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych
336. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
337. Polska Agencja Żeglugi Powietrznej
338. Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
339. Prezes Agencji Rezerw Materiałowych
340. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego
341. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
342. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
343. Prezes Narodowego Banku Polskiego
344. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia
345. Prezes Najwyższej Izby Kontroli
346. Prezes Państwowej Agencji Atomistyki
347. Prezes Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej
348. Prezes Urzędu Dozoru Technicznego
349. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej
350. Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego
351. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
352. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych
353. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki
354. Prezes Urzędu Transportu Kolejowego
355. Prezes Urzędu Zamówień Publicznych
356. Prezes Wyższego Urzędu Górniczego
357. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
358. Prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych
359. Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego
360. Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
361. Rzecznik Finansowy
362. Rzecznik Praw Obywatelskich
363. Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców
364. Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego
365. Szef Agencji Wywiadu
366. Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego
367. Szef Urzędu ds. Cudzoziemców

Zestawienie uwag do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (UD494) w ramach konsultacji publicznych (wersja z 20 marca 2019 r.)

Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy	Podmiot zgłaszający	Uwaga	Stanowisko
1.	Art. 2 pkt 1	Izba Gospodarki Elektronicznej	Projekt przewiduje rozszerzenie ochrony konsumenckiej, w pewnym zakresie, również na przedsiębiorców. Zdaniem e-Izby to rozwiązanie może spowodować istotne trudności w praktyce, zwłaszcza w ramach umów zawieranych przez Internet. Sprzedawca będzie bowiem zmuszony podjąć dodatkowe działania zmierzające do ustalenia statusu kupującego w ramach umowy zawieranej na odległość. Dotychczas wykorzystywane kryterium oparte na podaniu NIP-u oraz firmy, pod którą prowadzona jest działalność gospodarcza, nie będzie bowiem wystarczające. Ustalenie czy sprzedawca, zwłaszcza internetowy, ma do czynienia z przedsiębiorcą, czy konsumentem ma daleko idące skutki. Konsumentowi, na podstawie art. 27 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta przysługuje bowiem przez 14 dni prawo odstąpienia od umowy. Inaczej również kształtuje się zakres informacji, które sprzedawca internetowy musi przekazać konsumentowi oraz inna musi być treść umowy z konsumentem, z uwagi na tzw. klauzule abuzywne. Doprowadzi to zatem do konieczności wprowadzania kolejnych formularzy i oświadczeń w systemach sklepów i portali internetowych. To z kolei obniży ich atrakcyjność dla internautów, gdyż aktualnie kupują oni w tych sklepach i na tych platformach, w których ścieżka zakupowa jest krótka i nie trzeba w niej podawać dużej liczby informacji. Trzeba też podkreślić, że dla ustalenia statusu kupującego podającego NIP, konieczna będzie weryfikacji jego przedmiotu działalności podanego w CEiDG, by ustalić czy w świetle projektowanego przepisu powinien być traktowany jako konsument, czy też jako przedsiębiorca. Spowoduje to, poza komplikacją procesu zakupowego, konieczność	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot nieo określony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczył umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie

			pozyskania przez sprzedawcę dodatkowych zasobów oraz nakładu czasu na taką analizę. <u>Jest to sprzeczne z głównym celem Projektu, który miał zmniejszyć obciążenia regulacyjne przedsiębiorców, a nie jeszcze ich dodatkowo obciążać.</u> Sytuacji sprzedawcy, zwłaszcza internetowego, nie ułatwia fakt, że bazowanie na wpisie do CEiDG może okazać się niewystarczające. Na przykład w sytuacji, w której kupujący nie dokonał aktualizacji przedmiotu działalności. Nie pozwoli to na ocenę, jaki status ma kupujący na gruncie art. 22¹ K.c. Ta nieprzejrzystość statusu kupującego będzie prowadzić nieuchronnie do wzrostu liczby sporów na tle transakcji internetowych. Będzie to generowało dodatkowe koszty po stronie przedsiębiorców i przyczyniało się do wzrostu liczby spraw sądowych. Z tego względu e-Izba prosi o ponowne przeanalizowanie potrzeby proponowanej zmiany oraz wskazanych powyżej problemów praktycznych, które pojawiają się w jej wyniku w transakcjach zawieranych przez Internet.	ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
2.	Art. 2 pkt 1	Polska Izba Handlu	Proponowana zmiana utrwała niepożądaną sytuację w zakresie form prawnych, w jakich polscy przedsiębiorcy prowadzą działalność. Jest to preferencyjne traktowanie osób fizycznych prowadzących działalność na podstawie wpisu do CEiDG. Tymczasem od wielu lat prowadzone są badania wskazujące na: 1. zagrożenia wynikające z prowadzenia działalności w formie wpisu do CEiDG (jest to forma obciążona ryzykiem dla wielu grup interesariuszy, w tym w szczególności dla samych przedsiębiorców); 2. bardzo duże zróżnicowanie przedsiębiorstw prowadzonych przez osoby fizyczne (w tej formie prawnej działają zarówno osoby, które nie zatrudniają pracowników, nie zaciągają zobowiązań, jak i osoby zatrudniające nawet kilkuset pracowników i prowadzące biznes w sposób profesjonalny); 3. fakt, że tak duża liczba przedsiębiorstw prowadzonych przez osoby fizyczne jest specyfiką rynku polskiego, nie spotykaną na innych rynkach europejskich. Ze względu na zagrożenia wynikające z powyższych	Uwaga nieuwzględniona. Ochrona konsumencka ma z założenia zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych. Propozycja nie wprowadza w tym zakresie wyłomu. W CEiDG 99 proc. przedsiębiorców to mikro, mali i średni przedsiębiorcy. W propozycji zrezygnowano z ograniczenia nowego rozwiązania tylko na sektor MSP, gdyż wprowadzałoby ono dodatkowy stan niepewności co do określenia statusu strony czynności prawnej (czy ktoś jest MSP, czy dużym przedsiębiorcą). Przedsiębiorcy sami decydują w jakich formach prawnych chcą prowadzić działalność gospodarczą. Nie można zgodzić się z twierdzeniem, że któraś z nich jest lepsza, czy gorsza. Każda z nich – m.in. dzięki stosowanym mechanizmom rejestrowym i ewidencyjnym – zapewnia

		argumentów celem ustawodawcy powinno być zachęcanie przedsiębiorców do dostosowywania formy prawnej do skali ich działalności. Jest to w interesie całej gospodarki. Taka zachęta stała się <i>notabene</i> podstawą projektowanej zmiany w zakresie rozszerzenia katalogu form prowadzenia działalności gospodarczej przez rzemieślników (art. 8 pkt 1 projektu). W uzasadnieniu napisano: „<i>Należy podkreślić, że firmy rzemieślnicze to głównie firmy rodzinne. Poprzez udział w spółkach osobowych i kapitałowych członków najbliższej rodziny możliwy będzie transfer wiedzy, doświadczenia w zarządzaniu oraz wspólnego wypracowania strategii dalszego rozwoju firmy z zachowaniem indywidualnych dla danego biznesu wartości. Tym samym możliwa będzie sukcesja międzypokoleniowa, dzięki której dana firma rzemieślnicza będzie miała szansę istnieć i rozwijać się nadal. Rozszerzenie definicji rzemiosła o inne formy prawne prowadzenia działalności gospodarczej będzie zapobiegało likwidacji firm rzemieślniczych wraz ze śmiercią przedsiębiorcy – rzemieślnika.</i>” Trudno zatem uznać za racjonalne działanie ustawodawcy, że w zakresie działalności rzemieślniczej dostrzega się potrzebę prowadzenia działalności w innej formie niż wpis do CEIDG, a w odniesieniu do innych działalności już nie. Przedsiębiorstwo prowadzone na podstawie wpisu do CEIDG, może być przedmiotem sukcesji <i>inter vivos</i> tylko w sensie majątkowym, a nie funkcjonalnym. Nie ma mowy zatem o sukcesji uniwersalnej. Zawsze będzie to tylko sukcesja syngularna. Zachowanie „płynności” i bezpieczeństwa procesu sukcesji jest możliwe tylko w sytuacji, gdy sukcesor przejmuje ogół praw i obowiązków lub udziały w spółkach prawa handlowego. Celem ustawodawcy powinno być zatem promowanie takich postaw wśród przedsiębiorców, dzięki którym tworzy się większe bezpieczeństwo obrotu prawnego i gospodarczego. A niewątpliwie zmiana formy prawnej i rezygnacja z prowadzenia działalności w formie wpisu do CEIDG, jest działaniem służącym zwiększeniu tego bezpieczeństwa. W tym kontekście powstaje kolejna wątpliwość. Dlaczego	bezpieczeństwo obrotu na odpowiednim poziomie. Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyć umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.

			przedsiębiorca działający na podstawie wpisu do CEIDG, korzystający z profesjonalnej pomocy prawnej, zatrudniający np. 500 pracowników, ma mieć zapewnioną dodatkową ochronę (w obszarze, który nie dotyczy jego działalności zawodowej będzie traktowany jak konsument) w porównaniu z przedsiębiorcą działającym w formie spółki jawnej, zatrudniającym np. 1 pracownika? Proponowana zmiana stoi w sprzeczności z w/w argumentami. Różnicuje przedsiębiorców ze względu na formę prawną, a nie ze względu na rzeczywistą skalę biznesu. Jednocześnie mając na uwadze brak możliwości sprawnej weryfikacji przez kontrahenta stanu faktycznego (czy mamy do czynienia z mikro, małym, średnim czy dużym przedsiębiorcą działającym na podstawie wpisu do CEIDG), a jednocześnie wykazując troskę o przejrzystość zasad obrotu gospodarczego, należy postulować o rezygnację z tej zmiany. Jednocześnie pożądanym działaniem jest zwiększanie świadomości prawnej wśród przedsiębiorców co do konieczności działania w formie prawnej adekwatnej do skali biznesu.	
3.	Art. 2 pkt 1	Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów	Wprowadzenie do Kodeksu cywilnego nowego przepisu art. 22¹ § 2, zgodnie z którym „Przepisy o ochronie konsumentów stosuje się do przedsiębiorcy, będącego osobą fizyczną, dokonującego czynności prawnej z innym przedsiębiorcą, gdy z treści tej czynności wynika, że nie posiada ona dla niego charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez niego działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.” Nie jest zabiegiem właściwym. Uzasadnienie oraz OSR bardzo zdawkowo wskazują na motywy takiej regulacji. Nie przeprowadzono pogłębionej analizy definicji „konsumenta” w aktach prawa unijnego. Dyrektywy konsumenckie i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości wskazuje, że w systemie prawa unijnego, a przez to krajowego nie ma jednej definicji tego pojęcia. Ponadto nie zwrócono należytej uwagi na okoliczność, że nowsze dyrektywy	Uwaga nieuwzględniona. Minister Spraw Zagranicznych – w prowadzonej procedurze legislacyjnej - nie stwierdził niezgodności tej propozycji z prawem UE. Przedsiębiorcy nie mogą dowolnie kształtować treści wpisu w CEIDG. Informacja o PKD jest daną wpisową i musi być ona zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy. Niezgodność wpisu z rzeczywistym stanem rzeczy może skutkować wykreśleniem przedsiębiorcy z CEIDG. Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC

			konsumenckie posługują się harmonizacją maksymalną. Oznacza to, co do zasady, że prawo krajowe nie może ustalać dalej idących przepisów niż przepisy określone dyrektywami, w szczególności nie może obejmować przepisami „konsumenckimi” innych podmiotów. Przytoczony w OSR motyw (niewłaściwie nazwany „punktem”) 17 preambuły do Dyrektywy PE i Rady 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów (s. 14-15 OSR) nie został przez projektodawcę zrozumiany zgodnie z duchem tej dyrektywy. Jak się wskazuje w literaturze: (P. Kukuryk, Ewolucja pojęcia „konsument” w polskim prawie cywilnym, PRACE NAUKOWE UNIWERSYTETU EKONOMICZNEGO WE WROCŁAWIU nr 362, r. 2014, s. 216) „Powyższe sformułowanie nie powinno być jednak, jak się wydaje, traktowane jako zachęta dla państw członkowskich do wprowadzania w ustawodawstwach wewnętrznych <i>sui generis</i> dualizmu definicyjnego w obszarach objętych i nieobjętych harmonizacją, lecz jako usankcjonowanie tych sytuacji, gdy w krajowym systemie prawnym przyjęto już w przeszłości (zwłaszcza w okresie dominacji dyrektyw konsumenckich opartych na modelu harmonizacji minimalnej) szersze rozumienie pojęcia konsumenta(...). Paradoksalnym następstwem harmonizacji maksymalnej mogłoby być bowiem obniżenie dotychczas istniejącego standardu ochrony niektórych kategorii podmiotów uznawanych przez ustawodawcę krajowego za konsumentów.” Jednocześnie projektodawcy zdają się nie zauważać, że <i>de lege lata</i> osoby dokonujące czynności prawnych o podwójnym charakterze mogą być w pewnych sytuacjach traktowane jako konsumenci. Obecnie za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej <i>niezwiązanej bezpośrednio</i> z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Tak więc jedynie związek pośredni z określoną działalnością nie pozbawia osoby dokonującej tej czynności ochrony należącej konsumentowi (tak m. in. T. Pajor, (w© <i>Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz</i>, M. Pyziak-Szafnicka (red.), Warszawa 2009, s. 237). Należy też wskazać na możliwe próby obejścia tego projektowanego przepisu. Odwołanie się w nim do wpisu	jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyć umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.

			przedmiotu działalności do CEIDG może powodować, że niektórzy przedsiębiorcy będą wykreślać pewne przedmioty z CEIDG, chcąc w ten sposób wykorzystać ochronę konsumencką. Takie zaś działania doprowadzą do zmniejszenia poziomu ochrony konsumentów <i>sensu stricto</i>; mogą bowiem prowadzić do uznawania czynności prawnych dokonywanych pomiędzy tymi podmiotami za obrót powszechny, a nie obrót B2B (nie może być czynności prawnej w zakresie C2C). Innym sposobem działającym tym razem na niekorzyść teoretycznych beneficjentów nowej regulacji może być wskazywanie w umowie wyraźnie i bez żadnych nieudomówień, że umowa ma charakter zawodowy dla każdej z jej stron. Reasumując, przepis w zaproponowanej formie jest co najmniej zbędny, a może się stać przyczyną osłabienia ochrony konsumentów <i>sensu stricto</i>.	
4.	Art. 2 pkt 1	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	Projekt przewiduje rozszerzenie ochrony konsumenckiej w niektórych czynnościach prawnych z udziałem przedsiębiorców. Warto zauważyć, że obowiązki, wynikające z zaproponowanej nowelizacji w art. 22 ¹ Kodeksu Cywilnego mogą być nie tylko trudne dla przedsiębiorcy, ale również niemożliwe i/lub niejednoznaczne do spełnienia w zakresie prowadzonej przez takiego przedsiębiorcę działalności, gdy występuje on np. w roli sprzedawcy. Obowiązek ustalenia z treści czynności, czy przedsiębiorca ma do czynienia z transakcją niezwiązaną z działalnością zawodową kontrahenta może okazać się w praktyce niezwykle problematyczny. Co więcej, każdorazowa analiza przedmiotu działalności kontrahenta wymusza na przedsiębiorcy przeprowadzenie weryfikacji, której do tej pory nie trzeba było wykonywać, co w konsekwencji będzie wymagało od przedsiębiorcy pozyskania dodatkowych zasobów oraz nakładu czasu. Warto zauważyć, że jest to sprzeczne z głównym celem ustawy, który miał zmniejszyć obciążenia regulacyjne przedsiębiorców, a nie jeszcze ich dodatkowo obciążać. Ponadto, nawet gdyby przedsiębiorca bazował w tym celu np.	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot nieo określony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Przedsiębiorcy nie mogą dowolnie kształtować treści wpisu w CEIDG. Informacja o PKD jest daną wpisową i musi

			na wpisie do CEIDG, może okazać się to niewystarczające. Na przykład w sytuacji, w której kontrahent nie dokonał aktualizacji przedmiotu działalności, na którym strona transakcji będzie opierać się dokonując oceny, z jakim podmiotem prowadzi transakcję. Jednocześnie, proponowana zmiana może niekorzystnie wpłynąć na sytuację konsumentów. Ustalenie bowiem, czy przedsiębiorca ma do czynienia z konsumentem jest niezwykle istotne, choćby z uwagi na zakres przysługujących mu uprawnień, np. takich jak prawo do odstąpienia od umowy. W projekcie dostrzegamy również problem związany z występowaniem przez kupującego z wnioskiem o wystawienie faktury, np. w sytuacji, w której przedsiębiorca będzie uważał, że ma do czynienia z kontrahentem - konsumentem, a kupujący mimo wszystko domagać się będzie faktury za dokonaną transakcję. Zatem powstaje pytanie, kto ten spór będzie rozstrzygać?	być ona zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy. Niezgodność wpisu z rzeczywistym stanem rzeczy może skutkować wykreśleniem przedsiębiorcy z CEIDG. Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumentkiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczył umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumentkiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
5.	Art. 2 pkt 1	Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów	- treść proponowanej zmiany nie odpowiada celowi ustawy, nie prowadzi do zmniejszenia barier i wymogów biurokratycznych dla przedsiębiorcy - dodanie §2 do art. 22¹kc jest zbędne, aktualna regulacja przewiduje ochronę przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną - brak precyzyjnego określenia zakresu podmiotowego (każdy przedsiębiorca będący osobą fizyczną) i przedmiotowego, brak obiektywnych przesłanek pozwalających na jednoznaczne określenie celu czynności prawnej i tym samym jej zawodowego charakteru, prowadzący do chaosu interpretacyjnego - brak pewności kontraktowej po stronie przedsiębiorców,	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot nieokreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w

			przedsiębiorca nie będzie mógł sprawnie i bezproblemowo ocenić czy jego kontrahent objęty jest ochroną konsumencką - wzrost kosztów po stronie przedsiębiorców związany z obsługą posprzedażową i spełnieniem obowiązków informacyjnych - zwiększenie obowiązków informacyjnych po stronie przedsiębiorców i tym samym stworzenie nowych barier biurokratycznych - ryzyko odpowiedzialności karnej większej liczby przedsiębiorców za niedopełnienie konsumenckich obowiązków informacyjnych - rozbieżność kwalifikacji czynności prawnej w zależności od gałęzi prawa cywilnego i podatkowego, - ekonomiczne uprzywilejowanie przedsiębiorcy, konsument nie może skorzystać z ulg podatkowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym dokonywanymi zakupami nawet gdy dokonuje ich dla celów zawodowych.	momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczył umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
6.	Art. 2 pkt 1 Art. 45 pkt 1	KGHM Polska Miedź S.A.	Zgodnie z proponowaną zmianą, każde nabycie usług lub towarów, które nie jest bezpośrednio związane z branżą danego nabywającego przedsiębiorcy może stać się nabyciem konsumenckim objętym ochroną wynikającą z przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów. W ocenie KGHM, poważne wątpliwości prawne będzie nastroczać rozgraniczenie czynności konsumenckich i niekonsumenckich. Jako przykład można podać nabycie wyposażenia do lokalu przedsiębiorstwa, gdzie potraktowanie	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot nieo określony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem.

			nabywcy jako konsumenta spowoduje nadmierną ochronę względem pozostałych uczestników obrotu. Zasadniczo, każde nabycie usług i towarów przez przedsiębiorcę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w sytuacji gdy koszt tej usługi lub towaru jest kosztem uzyskania przychodu, jest powiązane z prowadzoną działalnością. W opinii KGHM, przedsiębiorca nabywając towary i usługi niezwiązane z działalnością nie powinien występować w obrocie jako prowadzący działalność gospodarczą a jako osoba fizyczna. Dodatkowo zapis ten nakłada na sąd konieczność badania przesłanek „zawodowego charakteru działalności”, co może prowadzić do przedłużania postępowania sądowego. Podsumowując, skutki zmian przepisu mogą mieć bardzo daleko idące konsekwencje dla obrotu gospodarczego i wymiaru sprawiedliwości. W zakresie obrotu gospodarczego zaproponowana zmiana może nie prowadzić do uproszczenia tego obrotu. Jednocześnie zaznaczamy, że wyżej wymienione ryzyka nie dotyczą w zasadzie KGHM, choć warto mieć je na uwadze w przypadku innych podmiotów.	Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
7.	Art. 2 pkt 1 Art. 45 pkt 1	Polska Rada Centrów Handlowych	<i>Rozszerzenie ochrony konsumenckiej w niektórych czynnościach prawnych z udziałem przedsiębiorców</i> Projektowana ustawa zakłada rozszerzenie, uregulowanej w art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (dalej jako: „Kodeks cywilny”) definicji konsumenta, w ten sposób, że przepisy o ochronie konsumentów stosowane będą	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na

		także w odniesieniu do przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, który dokonuje czynności prawnej z innym przedsiębiorcą, o ile z treści tej czynności wynika, że czynność ta nie posiada dla niego charakteru zawodowego. Dodatkowo, proponuje się – poprzez wprowadzenie zmian w ustawie z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej jako: „uokik”) – rozszerzenie zakresu działania organu ochrony konkurencji i konsumentów (Prezesa UOKiK) oraz rzeczników konsumentów o kwestie związane z ochroną przedsiębiorców, korzystających z ochrony konsumenckiej przyznanej na gruncie projektowanej ustawy. Odnosząc się do wskazanych powyżej propozycji, chciałbym wskazać, że jakkolwiek przyznanie przedsiębiorcom uprawnień przysługujących dotychczas wyłącznie konsumentom wpłynie pozytywnie na sytuację prawną przedsiębiorców dokonujących czynności prawnych na podobnych zasadach, co konsumenci, to sposób uregulowania tej kwestii – w szczególności dla branży handlu – może wywołać szereg wątpliwości interpretacyjnych, wynikających z kształtu zaproponowanych regulacji. W pierwszej kolejności wskazać należy, że projekt w żaden sposób nie precyzuje kryteriów, w oparciu o które przedsiębiorca (druga strona czynności prawnej) miałby wykorzystać przy ocenie „braku charakteru zawodowego czynności” dla przedsiębiorcy. Jakkolwiek w projekcie wskazano, że charakter ten powinien wynikać bezpośrednio z wpisu przedsiębiorcy do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, to jednak nieprecyzyjność tych przepisów stwarza ryzyko istotnych problemów związanych chociażby z obsługą procesów reklamacyjnych. Ponadto, brak jest jakiegokolwiek orzecznictwa czy też praktyki, która umożliwiłaby zastosowanie tych przepisów w praktyce, w szczególności w zakresie dokumentowania statusu prawnego drugiej strony czynności prawnej (przedsiębiorcy). Dotychczas najczęściej status konsumenta przyznawany był osobie fizycznej dokonującej – najczęściej – zakupu na podstawie paragonu fiskalnego lub faktury VAT (z tym zastrzeżeniem, że wystawiana była ona na osobę fizyczną	pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy stroną danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.

			nieprowadzącą działalności gospodarczej). W sytuacji, w której status „quasi-konsumenta” przyznany zostanie przedsiębiorcom granica ta zostanie istotnie zachwiana. Dalej podnieść należy na istotne trudności, które mogą wynikać z przyjętego sposobu uregulowania możliwości skorzystania przez przedsiębiorcę z uprawnień przysługujących konsumentom. Proponuje się bowiem, aby w projektowanym art. 22¹ ust. 2 Kodeksu cywilnego wprowadzić generalną zasadę, zgodnie z którą w określonym przypadku przedsiębiorca będzie korzystać z ochrony konsumenckiej. Niemniej jednak, na gruncie Kodeksu cywilnego funkcjonuje wiele przepisów, które wprost wskazują, że określone uprawnienia przysługują wówczas, gdy np. „kupującym jest konsument” (por. m.in. art. 543¹ § 1, art. 546¹ § 1, art. 548 § 3 Kodeksu cywilnego). Podnieść również należy, że w projekcie w żaden sposób nie odniesiono się do możliwości skorzystania przez przedsiębiorców z uprawnień określonych w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, zwłaszcza w sytuacji, w której ten akt prawny stanowi implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (dalej jako: „dyrektywa 2011/83/UE”). Być może odpowiedniejszym rozwiązaniem w tym zakresie byłaby zmiana definicji konsumenta poprzez dopuszczenie możliwości podejmowania przez takiego uczestnika obrotu gospodarczego czynności prawnych w ramach działalności gospodarczej, których jednak cel nie posiada dla takiego konsumenta (i przedsiębiorcy) charakteru zawodowego (związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą). W tym zakresie wskazać można chociażby regulację dotyczącą definicji konsumenta obowiązującą na gruncie niemieckiego prawa cywilnego (por. § 13 Bürgerliches Gesetzbuch).	
8.	Art. 2 pkt 1	Związek Banków Polskich	W zakresie tej zmiany wskazać należy, że zmierza ona do nieuzasadnionego osłabienia pozycji przedsiębiorcy będącego	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot

		kontrahentem umowy zawieranej z osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Wątpliwości budzi kryterium określające sytuację, kiedy jednoosobowy przedsiębiorca może uzyskać status konsumenta. Nie jest ono jednoznaczne, gdyż charakter zawodowy czynności ma wynikać „w szczególności” z przedmiotu wykonywanej przez niego działalności gospodarczej (zwrot w szczególności wskazuje na to że przedmiot wykonywanej działalności gospodarczej wynika z otwartego katalogu źródeł – poza CEIDG są one bliżej niesprecyzowane). W praktyce może oznaczać konieczność każdorazowej weryfikacji z CEIDG lub odbierania oświadczeń od przedsiębiorcy jak należy kwalifikować konkretną czynność. Z użycia określenia „dla niego” może wynikać, że charakter zawodowy działalności ma być subiektywnym uznaniem przedsiębiorcy dokonującego czynności. Nie jest również sprecyzowane, które przepisy z zakresu ochrony konsumenta miałyby znaleźć zastosowanie do ww. przedsiębiorcy. Co szczególnie istotne pojawia się również ryzyko, że osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą będą korzystać z przywileju wyboru reżimu prawnego, który będzie dla nich korzystniejszy w konkretnej sytuacji. Kontrahent w momencie zawierania umowy co do zasady nie będzie wiedział, czy zawiera umowę z konsumentem czy przedsiębiorcą. Praktycznie dowie się o tym dopiero, gdy strony popadną w spór. Jeśli prawo konsumenckie będzie korzystniejsze, to de facto osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą przy niejednoznacznym kryterium będzie starała się dowieść, że zawierając daną umowę była konsumentem i będzie mogła wykorzystać dobrodziejstwo przepisów. Jednocześnie wskazać należy, że przepisy z zakresu ochrony konsumentów nakładają na Przedsiębiorcę szereg dodatkowych obowiązków (w tym również informacyjnych) niewystępujących w obrocie profesjonalnym, których spełnienie pociągnie za sobą znaczne koszty, znacznie wpływając na opłacalność działalności gospodarczej (zwłaszcza w przypadku małych Przedsiębiorców).	niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną

				Prezesa UOKiK i rzeczników.
9.	Art. 2 pkt 1	AHK Polska	Przepis zakłada objęcie ochroną konsumencką także przedsiębiorców, co samo w sobie powoduje, że obowiązki regulacyjne wobec przedsiębiorcy nieobjętego w danej relacji taką ochroną ulegają zwiększeniu a nie zmniejszeniu. Przesłanki objęcia ochroną konsumencką w proponowanym przepisie są nieostre (jak ocenić czy kontrahent zajmuje się daną dziedziną zawodowo jeżeli przesłanka wpisu w CEiDG jest tylko wskazano jako „w szczególności”), co generować będzie bardzo duże trudności w określeniu, czy i kto w danej relacji jest objęty ochroną konsumencką. Sytuacja taka jest niepożądana głównie z uwagi na fakt, że w znaczący sposób podważa pewność obrotu gospodarczego i możliwość realnej oceny z jakimi obowiązkami i z jakim ryzykiem wiąże się nawiązanie danej relacji zobowiązaniowej. Rekomenduje się wykreślenie proponowanego przepisu.	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyć umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie

				konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
10.	Art. 2 pkt 1	PGNiG S.A.	Zwracamy uwagę, że w praktyce mogą powstać wątpliwości interpretacyjne z rozgraniczeniem, kiedy odbiorca działa jako konsument, a kiedy jako przedsiębiorca. W konsekwencji pomocnym w interpretowaniu przepisu byłoby co najmniej wskazanie katalogu otwartego czynności uznawanych za czynności, które nie mają charakteru zawodowego. Preferowaną opcją byłoby jednak dążenie do wypracowania katalogu zamkniętego.	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumentkiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumentkiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z

				ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
11.	Art. 2 pkt 1	Polski Związek Pracodawców Prawniczych	Rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będących osobami fizycznymi jest rozwiązaniem dyskusyjnym. Obecna definicja konsumenta zawarta w art. 22¹ KC nie wyklucza bowiem uznania osoby prowadzącej działalność gospodarczą za konsumenta. Nie można zgodzić się z uzasadnieniem Projektu gdzie stwierdzono, że <i>„Wystawienie faktury za towar lub usługę „na firmę” jest równoznaczne z uznaniem, że dokonano tego w ramach obrotu z udziałem obu podmiotów profesjonalnych”</i>¹. Za każdym razem, gdy osoba prowadząca jednoosobową działalność gospodarczą dokonuje czynności prawnej z przedsiębiorcą, a czynność ta nie ma bezpośredniego związku z jej działalnością gospodarczą ani zawodową, to będzie ona uznana za konsumenta. W konsekwencji będzie podlegać szerszej ochronie niż jej profesjonalny kontrahent. Zastrzeżenie może budzić również wyodrębnienie jednoosobowych osób prowadzących działalność gospodarczą jako jednolitej grupy zasługującej na rozszerzoną ochronę. Projektodawca wyszedł z założenia, że przedsiębiorcy wpisani do CEIDG powinni być traktowani jak konsumenci z uwagi na swoją słabość rynkową. Z tą diagnozą nie można się zgodzić. Obecnie na rynku funkcjonuje wiele jednoosobowych przedsiębiorców z wysokim rocznym obrotem netto oraz zatrudniającymi wielu pracowników. Rozciągnięcie ochrony konsumenckiej na podmioty niebędące mikroprzedsiębiorcami wydaje się niezasadne ze względów słusznościowych i godzi w relacje B2B. Sugerowane byłoby zatem odejście od projektowanej zmiany. W zamian proponujemy doprecyzowanie brzmienia art. 22¹	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). W CEIDG 99 proc przedsiębiorców to mikro, mali i średni przedsiębiorcy. W propozycji zrezygnowano z ograniczenia nowego rozwiązania tylko na sektor MSP, gdyż wprowadzałoby ono dodatkowy stan niepewności co do określenia statusu strony czynności prawnej (czy ktoś jest MSP, czy dużym przedsiębiorcą). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot.

¹ Uzasadnienie do Projektu, s. 4

			KC które przesądzałyby, że w sytuacji, gdy towar miałby służyć do użytku mieszanego (zarówno dla potrzeb osobistych, jak i profesjonalnych), to za konsumenta można uznać tylko kontrahenta, który nabywa rzecz z przeważającym celem osobistego używania². W przypadku decyzji o utrzymaniu projektowanego kierunku zmian sugerowanym byłoby ograniczenie stosowanie przepisów o ochronie konsumentów jedynie do osób fizycznych będących mikroprzedsiębiorcami w rozumieniu PP oraz do działalności, o której mowa w art. 5 ust. 1 tej ustawy (działalność nieewidencjonowana).	rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
12.	Art. 2 pkt 1	Polska Izba Komunikacji Elektronicznej	Projektowana zmiana w zakresie podmiotowym stosowania przepisów o ochronie konsumentów powinna być uznana za niezgodną z dyrektywą 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dalej dyrektywa ramowa), w zakresie w jakim rozszerzona ochrona konsumencka będzie stosowana do świadczenia usług telekomunikacyjnych. Zgodnie z art. 2 pkt i) dyrektywy ramowej, konsumentem jest „jakakolwiek osoba fizyczna korzystająca z publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej lub żądająca udostępnienia takich usług dla celów <u>niezwiązanych z jej działalnością handlową, gospodarczą lub wykonywaniem zawodu</u>”. Jak zatem wynika z powyższego, zgodnie z dyrektywą ramową, pojęcie konsumenta na potrzeby	Uwaga nieuwzględniona. Minister Spraw Zagranicznych – w prowadzonej procedurze legislacyjnej - nie stwierdził niezgodności tej propozycji z prawem UE. Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru

² W taki sposób ukształtowana została definicja konsumenta w prawodawstwie Unii Europejskiej (zob. motyw 17 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r., 2011/83/UE)

			przepisów związanych ze świadczeniem usług telekomunikacyjnych jest sformułowane ściślej niż w projektowanej regulacji. Według dyrektywy ramowej, konsumentem jest tylko osoba, która korzysta z takich usług w celach niezwiązanych z jej działalnością, a nie osoba dla której umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie ma zawodowego charakteru. Różnica jest bardzo istotna. W świetle bowiem regulacji dyrektywy ramowej oraz obecnych przepisów prawa polskiego przedsiębiorca zamawiający usługi telekomunikacyjne w większości wypadków nie będzie korzystał z ochrony konsumentkiej. Co prawda, przedsiębiorca taki nie prowadzi działalności telekomunikacyjnej i nie ma takiego wpisu w PKD, a więc czynności nie ma dla niego charakteru zawodowego. Zamówienie usług telekomunikacyjnych ma jednak najczęściej związek z prowadzoną działalnością, choćby ze względu na fakt, że usługi te będą wykorzystywane do kontaktu z klientami. Rozszerzenie ochrony konsumentkiej w zakresie usług telekomunikacyjnych na podmioty inne niż określone w art. 2 pkt i) dyrektywy ramowej będzie stanowiło naruszenie tej dyrektywy i zagrożenie dla prawidłowej harmonizacji przepisów w tym zakresie. <u>W związku z powyższym proponuje się dodanie w art. 2 pkt 1[1]) o treści:</u> „w art. 22[1] dodaje się §3 o treści: §3. Przepisu §2 nie stosuje się do przedsiębiorców będących osobami fizycznymi korzystającymi z usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 2 pkt 48) ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2018 r. poz. 1954 z późn. zm.)”.	zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumentkiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
13.	Art. 2 pkt 1	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	W ocenie Izby przepis ten powinien zostać usunięty z projektu ustawy. Rozciągnięcie szczególnego, ochronnego parasola prawnego z konsumentów również na przedsiębiorców nie znajduje żadnego poważnego uzasadnienia faktycznego i prawnego, stawiając pod znakiem zapytania sens i istotę całego ekosystemu ochrony praw konsumentów, których szczególny status wynika z potrzeby ochrony	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej

			nieprofesjonalnych, „słabszych” uczestników wymiany rynkowej, zacierając granicę pomiędzy tym, kto jest ową nieprofesjonalną i „słabszą” stroną umowy. Jednocześnie, bez wyraźnie zidentyfikowanej potrzeby, projektowane rozwiązanie wprowadzi do procesu kontraktowania poważne i kosztowne problemy praktyczne i prawne. W chwili obecnej kwalifikacja umowy jako konsumenckiej albo nie mającej charakteru konsumenckiego nie nastręcza większych trudności, co w praktyce obrotu gospodarczego ma znaczenie fundamentalne, gdyż pozwala na sprawne przeprowadzenie procesu oferowania i zawierania umowy, zapewniając pewność prawną w tym obszarze. Ma to szczególne znaczenie w tych obszarach rynku, w których zawierane są dziesiątki i tysiące umów miesięcznie na standardowych warunkach, gdzie nie ma miejsca i czasu na pogłębioną weryfikację szczególnego statusu każdego potencjalnego kontrahenta. Wejście w życie projektowanego rozwiązania będzie w istocie rzeczy oznaczało, że wszyscy działający w Polsce przedsiębiorcy zawierający umowy w modelu B2B będą musieli zweryfikować i przebudować swoje procesy sprzedażowe i obsługowe, tak, aby uwzględnić nowy, szczególny status przedsiębiorców wpisanych do CEIDG. Zaproponowane w ustawie nieostre kryteria nie pozwalają na szybkie i łatwe ustalenie, czy w danym przypadku kontrahent powinien być traktowany na równi z konsumentem, czy też nie. Projektowany przepis stanowi, że umowa będzie miała charakter konsumencki, jeśli z treści umowy będzie wynikało, że jej przedmiot nie posiada dla przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG charakteru zawodowego. Przy czym ów zawodowy charakter umowy projektowana ustawa nakazuje oceniać przez pryzmat przedmiotu działalności wpisanego do CEIDG, zastrzegając jednocześnie, iż nie jest to kryterium jedyne (użycie słowa „w szczególności”), aczkolwiek nie dając wskazówek, jakie inne kryteria należy brać pod uwagę. Projektowane rozwiązanie spowoduje, że w każdym indywidualnym przypadku konieczna będzie szczegółowa analiza informacji zawartych we wpisie do CEIDG oraz wielu innych przekazywanych przez	przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). W CEIDG 99 proc przedsiębiorców to mikro, mali i średni przedsiębiorcy. W propozycji zrezygnowano z ograniczenia nowego rozwiązania tylko na sektor MSP, gdyż wprowadzałoby ono dodatkowy stan niepewności co do określenia statusu strony czynności prawnej (czy ktoś jest MSP, czy dużym przedsiębiorcą). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczył umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w

			kontrahenta, co znacznie wydłuży i skomplikuje proces zawierania umów, a więc zwiększy koszty transakcyjne ze szkodą dla obu stron umowy. W przypadku tych rynków, na których zawierane umowy mają charakter adhezyjny i masowy (usługi telekomunikacyjne, bankowe, ubezpieczeniowe, dostawa energii elektrycznej, innych mediów i wiele, wiele innych) trudno sobie wręcz wyobrazić koszty, poziom skomplikowania i wydłużenie procedury zawierania umowy, jeśli w każdym przypadku konieczna będzie drobiazgowa i szczegółowa weryfikacja kontrahenta w oparciu o dane wpisane do CEIDG i ewentualnie inne źródła i kryteria, które w ustawie nie są wyraźnie wskazane, a tym samym przedsiębiorcy będą musieli, każdy z osobna, ustalić dla własnej działalności. Przyjęte w ustawie nieostre kryteria nie pozwalają na jednoznaczną ocenę każdego indywidualnego przypadku, co spowoduje, że każda umowa, w której co najmniej jedną stroną będzie przedsiębiorca wpisany do CEIDG, będzie obarczona ryzykiem prawnym co do tego, czy kontrahent został prawidłowo zakwalifikowany, nieuchronnie prowadząc do sporów zarówno pomiędzy stronami umowy jak i sporów i wątpliwości w relacji z organami państwa odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów chroniących konsumentów. Obecna konstrukcja projektowanych przepisów nie daje też odpowiedzi na pytanie, co się stanie albo co powinno się stać, jeśli strony umowy odmiennie oceniają status klienta na gruncie umowy, w kontekście stosowania albo niestosowania przepisów o ochronie konsumentów. Rozwiązanie, które wprowadza do porządku prawnego systemowe, niedające się usunąć ryzyko prawne nie może być traktowane jako jakiegokolwiek ograniczenie obciążeń regulacyjnych, co ma być celem (jak wynika z tytułu i uzasadnienia) projektowanej ustawy. Warto również zwrócić uwagę, iż projektowane przepisy <i>de facto</i> wymuszają weryfikowanie i potencjalnie przetwarzane wielu różnych danych, których na dzień dzisiejszy przedsiębiorcy przetwarzać nie muszą i nie chcą, a które mogą mieć charakter danych osobowych, co	zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.

			proceeds to the question of the compatibility of this mechanism with the principle of minimization of data provided for by the GDPR. Since, however, it is determined, whether the entrepreneur is entered in the CEIDG, the consumer has the right to protection reserved for consumers. It is necessary to reach and transform additional data disclosed in the CEIDG or eventual other data („in particular”), to such a solution in a way that obviously forces entrepreneurs to increase the scope of personal data processed in connection with the conclusion and performance of the contract, of which the entrepreneur is entered in the CEIDG. It is not possible to find a rational justification for the granting of the possibility of using the consumer protection for a large enterprise, conducted by natural persons entered in the CEIDG, when e.g. micro - entrepreneurs starting their activity in the form of a partnership entered in the KRS already with such a protection will not be able to use it. The proposal is based on the assumption, according to which every natural person conducting a registered activity as a professional, who is not for the character of the professional activity, finds himself in the same situation, as a consumer. This position is not supported by stronger arguments. The professional activity, by its nature must be performed in a professional and business manner, also in the scope of the activity not constituting the actual subject of the activity. The form of conducting the activity in no way should determine the standard of professionalism of the entrepreneur. It is not possible to find reasons, for which a small entrepreneur, who decided to conduct the activity in the form of a partnership of a trade should be treated more strictly in the scope of the activity, not having for him the character of the professional activity, from a person registered in the CEIDG. Questioning at this time a clear, dichotomous division of consumers and entities not being consumers in practice will always be a serious and costly problem for the whole Polish economy, legal and practical, when there are no rational grounds for recognition,	

			iż takie zmiany są konieczne czy oczekiwane przez konsumentów albo przedsiębiorców. Należy podkreślić, że w obecnym stanie prawnym każda osoba fizyczna ma prawo do wyboru, czy chce korzystać ze statusu konsumenta czy nie, ponieważ tylko od niej zależy decyzja w jakim charakterze zawiera umowę z przedsiębiorcą. Ten wybór jest od początku jasny dla obu stron umowy, dzięki czemu obie strony mają świadomość pełni swoich praw i obowiązków. Jediną korzyścią wynikającą z proponowanej zmiany dla osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą jest zatem możliwość korzystania z przysługujących przedsiębiorcom przywilejów podatkowych w sytuacjach, gdy w relacji prawnej występują <i>de facto</i> jako konsumenci. Wydaje się, że proporcjonalnym środkiem do osiągnięcia tego celu byłyby raczej zmiany w prawie podatkowym, a nie rozszerzanie działania bliżej niesprecyzowanych przepisów dotyczących konsumentów na przedsiębiorców, którzy mimo formy prawnej prowadzonej działalności nie zawsze automatycznie są słabszą stroną relacji z innym przedsiębiorcą. Należy podkreślić, że drugą stroną tej relacji często będzie również przedsiębiorca będący osobą fizyczną, który zostanie obciążony dodatkowymi obowiązkami analitycznymi oraz wynikającymi z nich ryzykami prawnymi i biznesowymi. Nie będzie przesadą stwierdzenie, że negatywny wpływ omawianego rozwiązania na prowadzenie działalności gospodarczej w Polsce będzie znacznie większy aniżeli pozytywny wpływ projektowanych ułatwień przewidzianych w projekcie ustawy. W obecnym kształcie tytuł projektowanej ustawy (<i>o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych</i>) nie ma racji bytu, gdyż tylko to jedno analizowane rozwiązanie spowoduje, że <i>per saldo</i> projektowana ustawa zwiększy, a nie ograniczy obciążenia regulacyjne dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej. Warto również przypomnieć, iż w 2013 r. analogiczne rozwiązanie zostało przedstawione i dyskutowane podczas prac nad projektem ustawy o prawach konsumenta, jednak	

			po jego przeanalizowaniu oraz uwzględnieniu głosów krytyki uznano w procesie legislacyjnym, że nie jest ono racjonalne oraz niezbędne z punktu widzenia prawnego i w konsekwencji zrezygnowano z jego wprowadzenia do ustawy o prawach konsumenta. Niezrozumiała jest zatem ponowna próba wprowadzenia takich rozwiązań do polskiego systemu prawnego. Wdrożenie planowanych zmian do prawa polskiego nie jest także obowiązkiem wynikającym z przepisów prawa unijnego, nie znajduje więc uzasadnienia pogorszenie sytuacji polskich przedsiębiorców zawierających kontrakty z podmiotami objętymi planowaną ochroną w stosunku do innych przedsiębiorców funkcjonujących na rynku unijnym. W ocenie Izby wszystkie argumenty podnoszone podczas prac nad projektem ustawy o prawach konsumenta zachowują swoją aktualność, a więc wniosek powinien być taki sam – analizowana zmiana nie jest uzasadniona i należy z niej jak najszybciej zrezygnować. Pełny obraz zagadnienia wymaga również uwzględnienia kontekstu europejskiego, gdyż to przecież akty prawa Unii Europejskiej są źródłem dla krajowych przepisów z zakresu ochrony konsumentów. Jak już wyżej wyjaśniono, analizowana zmiana stanowiłaby w istocie rzeczy rewolucję dla większości polskich przedsiębiorstw, rewolucję kosztowną i ryzykowną, bo o trudnych do przewidzenia skutkach i wprowadzającą do polskiego porządku prawnego element niedającego się usunąć ryzyka systemowego. Nie trzeba tłumaczyć, iż harmonijny rozwój gospodarczy wymaga ewolucji a nie rewolucji, a wszelkie zmiany w tym zakresie muszą uwzględniać kontekst europejski. Faktem jest, że niektóre akty prawa UE dają państwom członkowskim możliwość objęcia ochroną konsumencką podmiotów innych, aniżeli konsument tak jak został zdefiniowany w prawie polskim. Niemniej jednak takie „furtki” wciąż mają charakter wyjątków i pojawiają się w nielicznych aktach prawnych, podczas gdy nie ma ich w innych – natomiast rozwiązane zawarte w projekcie ustawy ma charakter horyzontalny w tym sensie, że dotyczy wszystkich przepisów o ochronie konsumentów.	

			Takie horyzontalne, w swojej istocie rewolucyjne podejście powinno być przedmiotem dyskusji na poziomie UE, która jest przecież źródłem wszystkich krajowych regulacji chroniących konsumentów, a wszelkie działania w tym zakresie muszą być poprzedzone rzetelną analizą realnych potrzeb i kosztów. Obecnie na poziomie UE toczą się prace nad tzw. Nowym Ładem dla Konsumentów, a więc nad zmianą szeregu dyrektyw konsumenckich. Warto zauważyć, iż na chwilę obecną, pomimo fragmentarycznych rozwiązań (na które powołuje się Projektodawca w OSR do projektu ustawy) prace nad Nowym Ładem dla Konsumentów nie zakładają rozciągnięcia stosowania przepisów z zakresu ochrony konsumentów na przedsiębiorców, co może świadczyć, iż tak naprawdę nie ma realnej potrzeby na tak radykalny i rewolucyjny krok. W tym kontekście nie sposób nie zauważyć, iż projektowane rozwiązanie powinno być poddane pogłębionym analizom do co zgodności z prawem UE, gdyż niektóre dyrektywy konsumenckie (np. dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych) mają charakter harmonizacji maksymalnej, a co za tym idzie naturalnym staje się pytanie, czy stosowanie przepisów implementujących owe dyrektywy również wobec podmiotów innych niż konsumenci nie stanowi naruszenia prawa UE w zakresie maksymalnej harmonizacji. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Izby należy zrezygnować z analizowanego rozwiązania i usunąć z projektu ustawy kwestionowane przepisy. Jedynie na marginesie należy dodać, że zdziwienie budzi przewidziane w projekcie ustawy <i>vacatio legis</i> – w tym przypadku przepisy miałyby wejść w życie w dniu 1 czerwca 2019 r. Biorąc uwagę wszystkie etapy prac legislacyjnych taki termin oznacza, nawet przy bardzo szybko prowadzonych pracach, że nowe przepisy ustawy wchodziłyby w życie w zasadzie z dnia na dzień, co jest niedopuszczalne w przypadku poważnych zmian otoczenia prawnego dla prowadzonej działalności gospodarczej, wymagających wielu miesięcy na przygotowanie ich praktycznego wdrożenia.	

14.	Art. 2 pkt 1	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Wątpliwości budzi zmiana proponowana w ustawie z 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (art. 2 zm. 1 Projektu) polegająca na objęciu przepisami o ochronie konsumentów „przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną dokonującego czynności prawnej z innym przedsiębiorcą, gdy z treści tej czynności wynika, że nie posiada ona dla niego charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez niego działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej”. Projektowane rozwiązanie będzie wiązało się z istotnym ryzykiem dla drugiej strony transakcji związanym przede wszystkim z oceną oraz weryfikacją, czy ma ona do czynienia z konsumentem czy też z przedsiębiorcą. Projekt <i>de facto</i> wprowadza dwa reżimy prawne, w których będą funkcjonowały osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, jednocześnie przy nieostrych przesłankach wynikających z przepisów prawa. W powyższym kontekście szczególne wątpliwości budzi sposób w jaki należałoby weryfikować, czy czynność ma dla przedsiębiorców charakter zawodowy. Jest to szczególnie istotne w kontekście czynności prawnych dokonywanych z instytucjami kredytowymi. W związku z powyższym powstaje istotna wątpliwość z perspektywy odpowiedzialności tychże instytucji w jaki sposób traktować przedsiębiorców będących osobami fizycznymi. Należy mieć na uwadze, iż liczne regulacje dotyczące funkcjonowania sektora bankowego przewidują szczególną ochronę konsumentów. Celem uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych doprecyzowania wymaga, iż wszelkie czynności prawne zawierane w związku z prowadzoną działalnością zawodową traktowane są jako mające charakter zawodowy dla przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną. Ponadto, wprowadzenie proponowanego w Projekcie rozwiązania, z uwagi na nieostrość przesłanek, będzie pokusą nadużywania konsumenckiego reżimu prawnego w stosunkach prawnych z profesjonalistami.	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta. Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w

				zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
15.	Art. 3 pkt 1 wg wersji projektu z 23 maja 2019 r. (wcześniej art. 2 pkt 1)	Związek Banków Polskich	W zakresie tej zmiany ZBP pragnie ponownie zasygnalizować, że zmierza ona do nieuzasadnionego osłabienia pozycji przedsiębiorcy będącego kontrahentem umowy zawieranej z osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Wątpliwości budzi kryterium określające sytuację, kiedy jednoosobowy przedsiębiorca może uzyskać status konsumenta. Nie jest ono jednoznaczne, gdyż charakter zawodowy czynności ma wynikać „w szczególności” z przedmiotu wykonywanej przez niego działalności gospodarczej (zwrot w szczególności wskazuje na to że przedmiot wykonywanej działalności gospodarczej wynika z otwartego katalogu źródeł – poza CEIDG są one bliżej niesprecyzowane). W praktyce może oznaczać konieczność każdorazowej weryfikacji z CEIDG lub odbierania oświadczeń od przedsiębiorcy jak należy kwalifikować konkretną czynność. Z użycia określenia „dla niego” może wynikać, że charakter zawodowy działalności ma być subiektywnym uznaniem przedsiębiorcy dokonującego czynności. Nie jest również sprecyzowane, które przepisy z zakresu ochrony konsumenta miałyby znaleźć zastosowanie do ww. przedsiębiorcy. Ponadto pojawia się również ryzyko, że osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą będą korzystać z przywileju wyboru reżimu prawnego, który będzie dla nich korzystniejszy w konkretnej sytuacji. Kontrahent w momencie zawierania umowy co do zasady nie będzie wiedział, czy zawiera umowę z konsumentem czy przedsiębiorcą. Praktycznie dowie się o tym dopiero, gdy strony popadną w spór. Jeśli prawo konsumenckie będzie korzystniejsze, to de facto osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą przy niejednoznacznym kryterium będzie starała się dowieść, że zawierając daną umowę była konsumentem i będzie mogła wykorzystać dobrodziejstwo przepisów. Jednocześnie ZBP chciałby wskazać, że przepisy z zakresu ochrony konsumentów nakładają na Przedsiębiorcę szereg dodatkowych obowiązków (w tym również	Uwaga nieuwzględniona. Obecna definicja konsumenta zawiera zwrot niedookreślony (bezpośredni związek czynności z działalnością gospodarczą), który wymaga rozpatrzenia w każdym konkretnym przypadku. Nie pozwala to na pełny automatyzm w rozróżnianiu, czy strona danej czynności jest w niej przedsiębiorcą, czy konsumentem. Propozycja nie wprowadza tym samym żadnych dodatkowych kryteriów, powodujących stan niepewności w momencie zawarcia czynności. Ma wręcz na celu doprecyzowanie obecnego stanu prawnego (kryterium zawodowego wykonywania działalności gospodarczej jest zawarte w obowiązującym już przepisie KC dot. określenia stopnia należytej staranności). Niezależnie od powyższego, przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyło umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta.

			informacyjnych) niewystępujących w obrocie profesjonalnym, których spełnienie pociągnie za sobą znaczne koszty, znacznie wpływając na opłacalność działalności gospodarczej (zwłaszcza w przypadku małych Przedsiębiorców).	Rezygnuje się także ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
16.	Art. 2 pkt 2	Polska Izba Handlu	Jest to ważna zmiana, od dłuższego czasu postulowana przez doktrynę. Jej wprowadzenie ma na celu wyeliminowanie rozbieżności interpretacyjnych. Zdaniem części doktryny art. 10 § 1 k.s.h. stanowi, że ogół praw i obowiązków może być przeniesiony na inną osobę. Ustawodawca nie zawężył tej regulacji do określonego kręgu osób. Część doktryny wyprowadza jednak interpretację zawężającą z art. 60 k.s.h. Rozszerzenie katalogu aktywów, które mogą być przedmiotem zapisu windykacyjnego wprowadzi większe bezpieczeństwo obrotu prawnego. Jednocześnie w projekcie ustawy brakuje analogicznego w pewnym sensie rozwiązania w odniesieniu do zapisu zwykłego i rozstrzygnięcia, że „udział kapitałowy” w spółce osobowej może być także przedmiotem zapisu zwykłego. Trzeba bowiem pamiętać, że zapis windykacyjny ma swoje ograniczenia (np. brak warunku i terminu). Tymczasem planowanie sukcesji biznesu w perspektywie wieloletniej (np. chęć przekazania biznesu dziecku, które jest jeszcze małoletnie, ale miałyby przejąć udziały np. po skończeniu studiów) jest niemożliwe przy zastosowaniu zapisu windykacyjnego. W takiej sytuacji konieczne jest zastosowanie zapisu zwykłego. Aby jednak zapis zwykły był powszechnie stosowany w odniesieniu do spółek osobowych, potrzebne jest ustawowe zakończenie sporów doktrynalnych. Projekt ustawy odwołuje się także do zasad rozliczenia spadkobierców, którzy nie przejmują ogółu praw i obowiązków – art. 65 k.s.h. Z treści projektu wynika, że nie dostrzega się potrzeby zakończenia sporów doktrynalnych w tym obszarze. Tymczasem jest to kwestia kluczowa zarówno dla spadkobierców, którzy nie wstępują do spółki, jak i dla samej spółki i pozostałych wspólników. Część sądów przez wartość zbywcą majątku spółki rozumie wartość jej majątku w obrocie prawnym i gospodarczym. Tak	Uwaga częściowo uwzględniona 1. Przedmiotem zapisu zwykłego może być każde określone świadczenie majątkowe, a więc - w opinii MPiT - także ogół praw i obowiązków współnika spółki osobowej albo udział kapitałowy w spółce osobowej. Jeśli istnieją w tym zakresie rozbieżności w doktrynie, MPiT uważa, że jest uzasadnione rozstrzygnięcie tych wątpliwości w przepisach. Ew. zmiana nie powinna jednak ograniczać się jedynie do kwestii związanej z udziałem kapitałowym, lecz szerzej do wszystkich świadczeń majątkowych związanych z przeniesieniem praw współnika spółki. Ważność zapisu powinna przy tym zależeć od spełnienia dodatkowych przesłanek, o których mowa w art. 10 ksh. W wersji projektu przyjętej przez SKRM, na skutek uwag MS, propozycja legislacyjna została sformułowana w ten sposób, że zapis windykacyjny będzie mógł dotyczyć ogółu praw i obowiązków współnika spółki osobowej. 2. Nie wydaje się trafne pozostawienie wspólnikom i spadkobiercom do uzgodnienia na zasadzie swobody umów wartości zbywczej majątku spółki (art. 65 ksh). Rozwiązanie to może utrudniać otrzymanie spłaty w przypadku braku porozumienia między stronami a dodatkowo generować spory sądowe. Lepszym rozwiązaniem wydaje się wprowadzenie możliwości alternatywnych metod

		ustalona wartość zbywcza majątku spółki ma uwzględniać wszystkie składniki materialne i niematerialne, które mają wymierną wartość w pieniądzu. Oznacza to, że należy przyjąć wartość rynkową poszczególnych praw należących do majątku spółki, jak również sytuacje faktyczne wpływające na tę wartość, czyli klientelę, lokalizację oraz <i>goodwill</i>. Takiej wykładni art. 65 k.s.h. dokonał m.in. Sąd Najwyższy (wyrok SN z dnia 5 marca 2009 r., III CSK 290/08, Legalis nr 244082). Nie wszystkie sądy podzielają jednak powyższe stanowisko. Sąd Apelacyjny w Lublinie (wyrok SA w Lublinie z dnia 5 listopada 2013 r., I ACa 446/12, nr 1025111) podkreśla, że ustawodawca w art. 65 § 1 k.s.h. wskazuje wprost na wybór metody majątkowej, gdyż metoda ta jest związana z bilansem spółki. Takie stanowisko rodzi kolejne problemy, np. w sytuacji, gdy w wyniku przeszacowania udziałów spółkowych na potrzeby bilansu rozliczeniowego może się okazać, że udział kapitałowy wspólnika, a w konsekwencji także jego spadkobierców, uległ zmniejszeniu w porównaniu z jego wartością początkową. Dzieje się tak wówczas, gdy wartość majątku spółki okaże się mniejsza od wartości wszystkich wniesionych wkładów. Spadkobiercy zmarłego wspólnika nie mają przecież prawa do części składników majątku ani do części towarów i materiałów, które są własnością spółki. Problem rozliczeń ze spadkobiercami jest równie ważny jak sam fakt potwierdzenia, że „udział kapitałowy” może być przedmiotem zapisu windykacyjnego (i zdaniem części doktryny także zapisu zwykłego). Poszukując kompromisu, łączącego poglądy tej części doktryny i orzecznictwa, która stoi na stanowisku, że wartość udziału kapitałowego może być ustalona tylko w oparciu o metodę majątkową, z poglądem tych autorów, którzy dostrzegają złożoność problemu związanego z właściwą wyceną, można zaproponować rozwiązanie, które połączy oba stanowiska. Kompromis należy oprzeć na zasadzie swobody umów (art. 3531 k.c.). Wprowadzenie do umowy spółki innego sposobu rozliczenia ze spadkobiercami niż metoda oparta o wartość zbywczą majątku spółki, nie powinna jednak oznaczać, że otrzymana przez nich wypłata jest niższa niż	wyliczenia wartości albo określenia innych niż obecne jasnych przesłanek szacowania wartości zbywczej majątku spółki. Kwestia ta wymagałaby jednak pogłębionej analizy i dyskusji.

			wynikałyby to z regulacji art. 65 § 2 k.s.h. W uzasadnieniu analizowanej zmiany napisano, że jej wprowadzenie ułatwi planowanie sukcesji w spółkach osobowych, często wykorzystywanych w działalności firm rodzinnych. Osiągnięcie zamierzonego celu wymaga: • potwierdzenia przez ustawodawcę, że udział kapitałowy w spółkach osobowych może być przedmiotem zapisu windykacyjnego (planowana zmiana), ale także • potwierdzenia, że udział kapitałowy w spółkach osobowych może być przedmiotem zapisu zwykłego (brak informacji na ten temat w projekcie ustawy) wprowadzenia zasady swobody umów w zakresie rozliczenia ze spadkobiercami, którzy nie wstępują do spółki po śmierci wspólnika, przy jednoczesnym utrzymaniu zasady, że postanowienie umowy spółki dotyczące tej kwestii nie może być dla spadkobierców mniej korzystne niż to wynikające z art. 65 k.s.h.	
17.	Art. 2 pkt 3	Polska Izba Handlu	Przedsiębiorstwo lub udziały w spółce stanowią często istotną część wartości spadku. Osoba nabywająca przedsiębiorstwo (spadkobierca, zapisobierca windykacyjny) najczęściej jest zobowiązana do zapłaty zachowku. Projektowana zmiana służyć będzie zatem zwiększeniu utrzymywalności firm w kolejnym pokoleniu. Projekt zmiany ustawy w tym zakresie nie rozwiązuje jednak problemu w sposób kompleksowy. <u>Po pierwsze</u> – w projekcie jest mowa tylko o przedsiębiorstwie, co odnosi się do osób fizycznych prowadzących działalność, a pominięto w sposób nieuzasadniony problem zapłaty zachowku w sytuacji, gdy obejmowane są udziały lub ogół praw i obowiązków po śmierci wspólnika. Zagrożenie związane z utrzymaniem biznesu jest analogiczne jak w przypadku przedsiębiorstwa osoby fizycznej. Zmiana dotycząca tylko przedsiębiorstw osób fizycznych preferuje tę formę prawną, która, jak zostało wielokrotnie wykazane, jest obciążona największym ryzykiem prawnym i gospodarczym. Żaden inny rynek europejski nie jest tak zdominowany przez osoby fizyczne prowadzące działalność. I jest to statystyka niekorzystna dla gospodarki polskiej. Tym	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM, ze względu na uwagi zgłoszone przez MS.

			bardziej kolejne nowelizacje przepisów nie powinny tej sytuacji pogłębiać. <u>Po drugie</u> – zaproponowany okres odroczenia w wielu przypadkach nie rozwiąże problemu i nie zapewni zwiększenia utrzymywalności firm rodzinnych. Zobowiązanie wynikające z zachowku może być, zgodnie z projektowaną zmianą, rozłożone maksymalnie na 2 lata (tylko w uzasadnionych przypadkach sąd może przedłużyć ten okres). Tymczasem wielu przedsiębiorców (wspólników spółek) wyraża wolę, aby ich biznes został przejęty przez dzieci, które jednak w chwili sporządzania testamentu są małoletnie. Przedsiębiorca może skorzystać z instytucji zapisu zwykłego. Testament może zawierać termin i dodatkowe warunki do zrealizowania zapisu (np., że udziały w spółce mają być przejęte przez dziecko po ukończeniu przez niego 25 lat i ukończeniu studiów wyższych). Zaproponowana zmiana przepisów nie rozwiąże problemu zapłaty zachowku, który będzie wymagalny po upływie 2 lat. <u>Po trzecie</u> – Zaproponowana konstrukcja prawna ogranicza wybór rozrządzeń testamentowych, których przedmiotem jest przedsiębiorstwo. Projektodawca przyjął, że przedsiębiorstwo zostanie odziedziczone przez spadkobierców, lub nabyte przez zapisobiercę windykacyjnego z chwilą otwarcia spadku. Nie uwzględniono, że przedsiębiorstwo (udziały) można także nabyć na podstawie zapisu zwykłego. Koncepcja sukcesyjna oparta na zapisie zwykłym tym różni się od konstrukcji nabycia przedsiębiorstwa przez spadkobiercę lub zapisobiercę windykacyjnego, że może zawierać terminy i warunki. Przykład wskazany w podpunkcie drugim uzasadnia szersze podejście do tematu. Kompleksowe rozwiązanie problemu związanego z koniecznością zapłaty zachowku wymaga wprowadzenia przepisów zmieniających kolejność realizacji roszczeń. W obowiązującym stanie prawnym, spadkobierca obciążony jednocześnie zachowkiem i zapisem zwykłym, którego przedmiotem jest przedsiębiorstwo, w pierwszej kolejności zobowiązany jest zrealizować roszczenie zachowkowe. Zapis jest długiem spadkowym realizowanym w dalszej kolejności.	

			W praktyce może zatem nie zostać zrealizowana wola spadkodawcy i przedsiębiorstwo (udziały) nie zostaną przekazane wskazanemu zapisobiercy (w wyniku obniżenia wartości zapisu na podstawie art. 1003 k.c.). Obciążenia związane z realizacją roszczenia zachowkowego mogą zmusić spadkobiercę do wyprzedaży części majątku spadkowego (np. udziałów w spółce) tylko dlatego, że nie będzie on w stanie wywiązać się z roszczenia zachowkowego. Zasadnym wydaje się zatem zmiana kolejności realizacji roszczeń – w pierwszej kolejności powinien być realizowany zapis zwykły, a w drugiej zachówek. Taka zmiana uzasadniałaby tym samym obciążenie odpowiedzialnością za zachówek także zapisobiercę zwykłego (na wzór odpowiedzialności zapisobiercy windykacyjnego). Zapropionowane rozwiązanie zwiększyłoby jednocześnie zakres możliwych rozrządzeń testamentowych, pozostawiając woli testatora decyzję czy udziały w spółce (przedsiębiorstwo) chce przekazać wskazanej osobie bezwarunkowo i z dniem otwarcia spadku (zapis windykacyjny), czy jednak wolałby wprowadzić termin lub warunek, aby dokonać określone rozrządzenia udziałami (przedsiębiorstwem), gdyż wtedy spadkodawca mógłby skorzystać z zapisu zwykłego.	
18.	Art. 2 pkt 3	Związek Banków Polskich	Propozycja zmiany art. 997¹ k.p.c. realizuje słuszną ideę ochrony przedsiębiorstwa, ale wątpliwe z tego punktu widzenia wydaje się wprowadzenie zasady, iż okres odroczenia i rozłożenia na raty nie powinien przekraczać lat dwóch. Zazwyczaj najistotniejszym składnikiem masy spadkowej, w oparciu o którą ustalany jest zachówek, jest mieszkanie lub dom rodzinny, zaspokojenie zachowku nie może zatem nastąpić w wyniku sprzedaży tej nieruchomości. Niezbędne jest wydłużenie tego okresu, tak aby zobowiązany do zapłaty mógł pozyskać środki na zaspokojenie z bieżących dochodów.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.
19.	Art. 2 pkt 4	Polski Związek Pracodawców Prawniczych	Projekt w art. 2 pkt 4 przewiduje dodanie przepisu, który wprost ma stanowić podstawę do zawarcia umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku. Projektodawca uzasadnia konieczność zmiany tym, że zagadnienie dopuszczalność zawarcia takiej umowy w	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			obecnym stanie prawnym budzi wątpliwości³. Z taką diagnozą nie można się zgodzić. Co do możliwości zawarcia takiej umowy wypowiedział się Sąd Najwyższy⁴ oraz Trybunał Konstytucyjny⁵ stwierdzając wyraźnie, że <i>de lege lata</i> zawarcie takiej umowy jest zgodne z prawem. Mając na względzie wartość, jaką jest skrótowość tekstu prawnego należy uznać, że projektowany przepis art. 1050¹ Kodeksu cywilnego (dalej jako „KC”) jest redundantny. Sugerowanym byłoby więc odstąpienie od projektowanej zmiany.	
20.	Art. 2 pkt 4	Polska Izba Handlu	Projektowana zmiana przepisów jest właściwym rozwiązaniem. Zwiększa ona prawdopodobieństwo skutecznie przeprowadzonej sukcesji. Projekt zmiany ustawy zakłada, że umowa o zrzeczenie się zachowku będzie skutkowała tym, że uprawniony nie będzie mógł dochodzić roszczenia o zachówek po danym spadkodawcy w stosunku do spadkobiercy. Tymczasem zakres zmian powinien obejmować także inne osoby zobowiązane. Są nimi zapisobierca windykacyjny oraz osoba, która otrzymała darowiznę od spadkodawcy. Są to bowiem osoby także odpowiedzialne za zachówek. Projektodawca powinien bowiem mieć na uwadze, aby wprowadzane rozwiązania zachęcały do korzystania z instytucji prawa spadkowego w kontekście sukcesji biznesu w sposób szerszy i bardziej kompleksowy.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.
21.	Art. 2 pkt 4	Osoba fizyczna	Wśród przewidzianych pakietem „Przyjazne Prawo” propozycji nowelizacji znalazło się interesujące postanowienie, zakładające wprowadzenie w Kodeksie cywilnym, w ramach regulacji Tytułu IX – Umowy dotyczące spadku, nowego przepisu art. 1050[1] k.c. stanowiącego: „Zstępny, małżonek oraz rodzic spadkodawcy, który byłby powołany do spadku z ustawy, może przez umowę z przyszłym spadkodawcą zrzec się prawa do zachowku. Do umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku stosuje się przepisy art. 1048 zdanie drugie, art. 1049 i art. 1050”.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

³ Uzasadnienie do Projektu, s. 9

⁴ Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt III CZP 117/16

⁵ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt P 56/11

			Proponowane unormowanie zasługuje na pogłębioną uwagę. Już na wstępie trzeba zaznaczyć, że samo przesądzenie dopuszczalności zawarcia umowy, w ramach której rezygnuje się z prawa do zachowku, nie rezygnując jednocześnie z przymiotu spadkobiercy ustawowego można uznać za zasadne. Co prawda, jak się wydaje w sposób jednoznaczny i solidnie uzasadniony o takiej możliwości przesądził SN w dostrzeżonej także przez projektodawcę⁶ uchwale z 17 marca 2017 roku, III CZP 110/16, którą to uchwałę <i>de lege lata</i> ocenić należy m.zd. za oczywiście trafną, co zresztą znalazło już wyraz w opublikowanych komentarzach do przywołanego orzeczenia⁷. Mimo tego, stykam się często w ramach rozmów i wymiany spostrzeżeń praktycznych z innymi przedstawicielami praktyki notarialnej ze stanowiskami, w świetle których bez przesądzenia sprawy w ramach regulacji kodeksowej sprawa „pozostaje niepewna”, co skłania ich do powstrzymywania się od dokumentowania takich umów⁸. Co więcej, również w literaturze prawa pojawiły się, obok glos aprobujących przedstawione rozwiązanie, również komentarze krytyczne względem przyjętego przez SN poglądu⁹. Wobec tego, potwierdzenie dopuszczalności takiej umowy przez odpowiedni przepis ustawy wydaje się wystarczająco uzasadnione celem uzyskania jej praktycznego rozpowszechnienia, zwłaszcza jako narzędzia ochrony kompleksów majątkowych (w tym przedsiębiorstw czy gospodarstw rolnych) przed zagrożeniami związanymi z realizacją roszczeń z tytułu zachowku. Jednak rozpowszechnienie to wymaga również – dla sprawnego zakorzenienia instytucji w obrocie prawnym – takiego jej unormowania, by prowadziło ono do jak najmniejszych wątpliwości praktycznych.	

⁶ S. 9-10 uzasadnienia projektu.

⁷ Zob. szerzej P. Bender, *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 17.03.2017 r., III CZP 110/16*, Rejent 5/2018, s. 65-88; aprobująco wobec uchwały wypowiedział się także P. Księżak, *Glosa do uchwały SN z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 110/16*, Rejent 9/2017, s. 124-132.

⁸ Choć oczywiście są i tacy, chyba nawet w większości, którzy wynikiem z orzeczenia potwierdzenie dopuszczalności takiej umowy przyjęli do stosowania w praktyce - do których również się zaliczam; a nawet tacy, którzy dokumentowali akty zawarcia takich umów jeszcze przed przywołanym orzeczeniem, w oparciu o przeważające stanowisko nauki prawa

⁹ Zob. w opozycji do glos aprobujących, ujętych w przypisie drugim, komentarze T. Jasiakiewicza, *Glosa do uchwały SN z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 110/16*, OSP 9/2018, s. 3-11; T. Justyńskiego, *Glosa do uchwały SN z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 110/16*, s. 3-8.

			Dlatego też pozwalam sobie wystąpić z sugestią rozważenia, czy zamiast planowanego art. 1050[1] k.c. nie warto byłoby przesądzić sprawy w nieco inny sposób. W pierwszej kolejności narzuca się spostrzeżenie, że proponowane brzmienie oraz lokata planowanego przepisu mogą prowadzić do wątpliwości, czy mamy do czynienia z nowym typem umowy, czy wciąż z wariantem umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, choć ograniczonym co do zakresu zrzeczenia¹⁰. Wątpliwość ta może skłaniać do pytania, czy art. 1050[1] k.c. potwierdza dotychczasowe stanowisko wynikłe z przywoływanego orzeczenia (wynika to choćby z tezy uchwały III CZP 110/16, w której to tezie wprost powołano art. 1048 k.c. jako podstawę prawną dopuszczalności umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku) oraz z literatury prawa, gdzie opowiadano się za dopuszczalnością umownego zrzeczenia się prawa do zachowku jako wariantu umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, czy też ma stanowić rzeczywiste <i>novum</i>. Choć z uzasadnienia projektu wynika wyraźnie, że wolą projektodawcy jest chęć potwierdzenia i doprecyzowania stanowiska już wyrażonego w orzecznictwie oraz uniknięcie niejednorodności praktyki, to wyraźne potwierdzenie tego, że omawiana umowa stanowi wariant umowy o zrzeczenie się dziedziczenia będzie skutkować łatwiejszą jej asymilacją w obrocie prawnym. Pozwoli to bowiem bezpiecznie opierać się, zwłaszcza w pierwszym okresie po noweli, na stanowiskach już dotąd wyrażonych w piśmiennictwie i orzecznictwie, jako spójnych z kształtem umowy również po jej wyraźnym zaznaczeniu w kodeksie. Do tego, gdy nie będzie wątpliwości, że umowa o zrzeczenie się prawa do zachowku jest wariantem umowy o zrzeczenie się dziedziczenia jako takiej, w sprawach wątpliwych łatwiej będzie sięgać do ustaleń doktryny czy judykatury poczynionych na tle „pełnego” zrzeczenia się dziedziczenia. Nadto, przez podkreślenie jak najbardziej „potwierdzającego” dotychczasowe zapatrywanie wydźwięku	

¹⁰ Za pierwszym zapatrywaniem może przemawiać uregulowanie jej w odrębnej jednostce oraz wyraźne zaznaczenie w zdaniu drugim jej nazwy „umowa o zrzeczenie się prawa do zachowku”, a także wyraźne wskazanie o stosowaniu pewnych przepisów (dotyczących więc, jak można próbować wnosić z tego odesłania, innej umowy – umowy o zrzeczenie się dziedziczenia). Za drugim powinien przemawiać jednak zakres wspomnianego wskazania do stosowania przywoływanych przepisów, gdzie przywołuje się – i to bez słowa „odpowiednio” – wszystkie przepisy o umowie o zrzeczenie się dziedziczenia, z wyjątkiem art. 1048 zdanie pierwsze k.c., którego „odpowiednikiem” jest, jak należy wnosić, art. 1050[1] zdanie pierwsze k.c. w brzmieniu proponowanym projektem.

			noweli uniknie się w największym możliwym stopniu ryzyka wnioskowania ze swoistego „historycznego przeciwieństwa”, sprowadzającego się do argumentacji typu: „wcześniej o umowie ustawa nie stanowiła, a teraz stanowi, więc wcześniej umowa nie była dopuszczalna”, co może być podnoszone w przyszłości w ramach prób pozbawienia skutków umów zawartych przed wejściem w życie noweli, opartych o uchwałę III CZP 110/16 czy wcześniejsze ustalenia doktrynalne. Doświadczenie wskazuje, że tego typu argumentacja „ze zmiany ustawowej” jest wśród praktyków prawa mocno rozpowszechniona. Wobec tego przedstawiam pod rozważę postulat, by przesądzenie sprawy nastąpiło w sposób nieco odmienny. Zamiast proponowanego art. 1050[1] k.c., sugeruję rozważyć wprowadzenie do art. 1048 k.c., dopuszczającego obecnie umowę o zrzeczenie się dziedziczenia jako taką, dodatkowego § 2, brzmiącego np. „zrzeczenie się może być ograniczone do zrzeczenia się prawa do zachowku”. Zalet takiego rozwiązania można m.zd. wymienić kilka. Po pierwsze, w nawiązaniu do powyższych uwag, wyraźnie potwierdza ono, że umowa o zrzeczenie się prawa do zachowku „mieści się” w ramach ogólnej figury zrzeczenia się dziedziczenia, co pozwala zachować potwierdzający charakter noweli, aktualność dotychczasowych stanowisk literatury oraz orzecznictwa, oraz w możliwie dużym stopniu uniknąć przywołanych wyżej wątpliwości opieranych o argument „ze zmiany przepisu”. Po drugie, wydaje się ono sprawniejsze redakcyjnie. Unika się wprowadzania nowej jednostki do kodeksu, który z założenia powinien być relatywnie zwięzły i stabilny, lecz modyfikuje już istniejącą przez dodanie krótkiego, jednozdaniowego paragrafu. Niepotrzebne byłoby w takim wypadku też, w przeciwieństwie do propozycji noweli, wyraźne odwoływanie się do stosowania dla zrzeczenia się prawa do zachowku pozostałych przepisów o zrzeczeniu się dziedziczenia, bo przy proponowanej redakcji wynika to „samo z siebie”, czyli z potwierdzenia charakteru zrzeczenia się zachowku jako wariantu zrzeczenia się dziedziczenia. Po trzecie, jak się wydaje, bardziej współbrzmi to zarówno z	

			polską tradycją prawnośpadkową jak też z podwalinami konstrukcyjnymi na których ją oparto. Otóż w powojennym zunifikowanym prawie spadkowym, opartym jednak na dorobku przedwojennej rodzimej cywilistyki, to jest dekrete z dnia 8 października 1946 roku – Prawo spadkowe¹¹ właśnie w proponowany przeze mnie sposób rozstrzygano tę kwestię: w art. 10 pr. spadk., gdzie poza § 1, stanowiącym w ogólności o umownym „zrzeczeniu się prawa do dziedziczenia”(będącym w zasadzie odpowiednikiem dzisiejszego art. 1048 k.c) znajdował się właśnie § 2, który wyraźnie przesądzał: „zrzeczenie to może być ograniczone do zrzeczenia się tylko prawa do zachowku”. Choć zastrzeżenia takiego brakło w Kodeksie cywilnym, przeprowadzone przeze mnie w ramach przygotowywanej pracy doktorskiej analizy uzasadniają wniosek, że w istocie rezygnacja z dokładniejszego uregulowania umowy o zrzeczenie się dziedziczenia wynikała z tego, że ogólnym założeniem kodyfikacji było jej skrócenie, stąd niemożliwe było utrzymanie równie rozbudowanej jak w dekrete z 1946 roku regulacji. Obok tego, z powodów politycznych w pewnym okresie (w latach 50-tych XX. wieku) podczas przygotowywania kodeksu los utrzymania instytucji zrzeczenia się dziedziczenia w kodeksie jako takiej był niepewny¹². Konkludując, ujęcie dopuszczalności zrzeczenia się ograniczonego do prawa do zachowku w postulowany sposób uczyni też zadość rodzimym tradycjom prawnym zunifikowanego prawa spadkowego. Po czwarte, co chyba najistotniejsze, proponowane ujęcie będzie współgrać z założeniami konstrukcyjnymi przyjmowanymi w innych europejskich porządkach prawnych. W szczególności odpowiadać będzie to regulacjom niemieckiego prawa spadkowego niemieckiego, które jest spośród tzw. wielkich kodyfikacji cywilnych w omawianym zakresie polskiemu prawu spadkowemu konstrukcyjnie	

¹¹ Dz. U. nr 60 poz. 328.

¹² Zarzucano jej z uwagi na „klimat epoki” przykładowo, że niesie „elementy spekulacyjne” oraz przydatna jest co najwyżej w stosunkach „kułackich”, ogólnie podnosząc, że instytucja taka jest niepotrzebna w ówczesnych realiach społecznych (tego typu argumentację podnosił zwłaszcza jeden z kodyfikatorów, Seweryn Szer). Ostatecznie jednak, zwłaszcza wobec złagodzenia klimatu epoki wskutek „odwilży”, zwolennikom zachowania umowy w Kodeksie, na czele z działającym przy pracach prof. Janem Gwiazdomorskim, udało się przekonać pozostałych uczestników działań kodyfikacyjnych o konieczności pozostawienia dotychczas przewidzianej umowy, choć w skróconej postaci.

			najbliższe. W kodeksie cywilnym niemieckim, w § 2346 BGB, po §1 regulującym w ogólności umowę o zrzeczenie się dziedziczenia (<i>Erbverzicht</i>) posłużono się właśnie takim podejściem, wobec czego § 2346 ust. 2 BGB stanowi: „Zrzeczenie się może ograniczać się do prawa do zachowku” (<i>„Der Verzicht kann auf das Pflichtteilsrecht beschränkt werden”</i>). Z tej racji proponowane przeze mnie ujęcie, wraz z nawiązaniem do dawniejszego, zunifikowanego prawa polskiego osiągające też bliskie podobieństwo do prawa niemieckiego wydaje się być bardzo pożyteczne praktycznie. Wynika to stąd, że upowszechnienie omawianej umowy jest w Niemczech bardzo duże - do tego stopnia, że umowa ograniczona do zrzeczenia się prawa do zachowku stanowi w niemieckiej praktyce obrotu najczęściej zawierany wariant umowy. Idzie z tym w parze rozwój orzecznictwa oraz literatury – istnieją liczne monografie dotyczące tak zrzeczenia się dziedziczenia jako takiego, jak też samego zrzeczenia się prawa do zachowku¹³ oraz sporo poświęca się tej umowie miejsca w opracowaniach komentarzowych¹⁴. Stąd i przy rozstrzyganiu problemów praktycznych – które przecież, mimo wszystko, na pewno się pojawią - wspomniane podobieństwo uzasadniałoby pomocnicze, porównawcze sięganie do rozwiązań które wypracowano w związku z umową o zrzeczenie się prawa do zachowku na tle regulacji BGB. Zatem również z tego punktu widzenia dla polskiej praktyki prawnej „oswojenie się” z nową umową łatwiejsze byłoby za sprawą nawiązania do rozwiązań niemieckich. Warto przy tym wskazać, że dość podobne postulowanemu rozwiązanie przyjął prawodawca czeski w 2012 roku przyjmując nowy kodeks cywilny, który zastąpił, co ciekawe, kodeks z 1964 roku, a zatem z tego samego, co kodeks obowiązujący w Polsce. W art. 1484 ust. 1 k.c. cz., regulującym ogólną umowę o zrzeczenie się prawa dziedziczenia, odniesiono się też do umowy ograniczonej do zrzeczenia się zachowku (<i>povinný díl</i>) wskazując, że w	

¹³ ostatnio np. M. Fach, *Der Pflichtteilsverzicht*, Carl Heymanns Verlag 2011.

¹⁴ Np. w najobszerniejszym komentarzu do BGB – tzw. „Staudingerze” – umowie o zrzeczenie się dziedziczenia poświęca się ponad 200 stron, z czego wiele właśnie specyfice umowy ograniczonej do rezygnacji z zachowku.

			przypadku zrzeczenia się tylko prawa do zachowku, zrzekający nie zrzeka się prawa do spadkobrania („<i>kdo se však zřekne jen práva na povinný díl, nezříká se tím práva z dědické posloupnosti</i>”). Wreszcie wypada zauważyć, że nawet w literaturze polskiej zaproponowano przy monograficznym omawianiu umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, w ramach rozbudowanych (czasami m.zd. zdecydowanie nazbyt) propozycji <i>de lege ferenda</i>, aby wyraźnie wskazać dopuszczalność umowy ograniczonej do zrzeczenia prawa do zachowku właśnie w bliski postulowanemu sposób¹⁵. Proponowane wyżej podejście wiąże się nadto z zastrzeżeniem, które można mieć do przedstawionej w projekcie nowelizacji propozycji, eliminując je. Chodzi o m.zd. niepotrzebne rozbudowanie przepisu po przez zaznaczenie, że zrzec się prawa do zachowku może „Zstępny, małżonek oraz rodzic spadkodawcy, który byłby powołany do spadku z ustawy”. Rozumiem, że chodzi tu o nawiązanie do art. 991 k.c., stanowiącego, że zachówek należy się „zstępnym, małżonkowi oraz rodzicom spadkodawcy, którzy byłiby powołani do spadku z ustawy”. Powtarzanie tego przy uregulowaniu umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku nie jest jednak moim zdaniem potrzebne i przynieść może więcej wątpliwości niż pożytku. Przecież jest oczywistością, że zrzekać będą się zachowku właśnie takie osoby – w przypadku innych, to jest będących poza kręgiem potencjalnych uprawnionych do zachowku, nie będą tego czynić przez sam brak takiej potrzeby i celowości, a w razie ewentualnej woli zawarcia umowy przez osoby spoza kręgu uprawnionych do zachowku (np. przez rodzeństwo spadkodawcy itp.) jej bezcelowość zostanie stronom wyjaśniona przez notariusza z uwagi na wymóg formy aktu notarialnego. Tymczasem proponowana formuła może tworzyć wątpliwości czy osoba, która się zrzeka musi na moment zawierania umowy być osobą „która byłaby powołana do spadku z ustawy”, czy też jest to jedynie	

¹⁵ G. Wolak, *Umowa zrzeczenia się dziedziczenia w polskim prawie cywilnym*, WarszawaKluwer 2016, s. 418-419, zaproponował, aby właśnie w ramach ogólnego artykułu o zrzeczeniu się dziedziczenia ująć § 4 stanowiący „Przedmiotem zrzeczenia może być prawo do zachowku albo jego część”.

			nawiązanie do przepisów o zachowku i istotne jest dla faktycznej skuteczności umowy jedynie to, by taką osobą była na moment otwarcia spadku. Chodzi tu o proste pytanie: czy może zrzec się zachowku osoba, która w chwili zawierania umowy nie stanowi „pierwszego szeregu” dziedziczenia po danej osobie, przykładowo – czy może zrzec się rodzic przyszłego spadkodawcy, choć istnieją zstępni spadkodawcy, więc wyprzedający rodzica w kolejce do dziedziczenia? Na gruncie umowy o zrzeczenie się dziedziczenia w piśmiennictwie zgodnie przyjmuje się, że nie trzeba „zachowywać kolejności” czyli zrzec się może osoba niebędąca na moment umowy „w pierwszym szeregu dziedziczenia”, np. rodzic przed zstępnymi, brat przed rodzicami itp., choć oczywiście są to przypadki w praktyce nad wyraz rzadkie. W razie, gdyby na moment otwarcia spadku zrzekający się i tak nie dochodził do dziedziczenia wedle porządku ustawowego, bo np. zrzekł się rodzic spadkodawcy, a pozostało tegoż spadkodawcy dziedziczące (czy przynajmniej uprawnione do zachowku) dziecko, zrzeczenie się po prostu nie osiągnie skutku (mówiąc potocznie, okaże się „niepotrzebne”). Jednak umożliwienie „wyprzedzającego zrzeczenia się”, i może nieraz być dla stron przydatne. Przykładowo: spadkodawca ma dziecko oraz rodziców, ale i brata. Dziecko było wobec spadkodawcy niewdzięczne w sposób uzasadniający jego wydziedziczenie (pozbawienie prawa do zachowku) w testamentie czy też uznanie go za niegodnego dziedziczenia w trybie art. 928 k.c., na przykład popełniło względem spadkodawcy umyślnie ciężkie przestępstwo. Wobec tego spadkodawca chce zostawić spadek (albo choćby przedsiębiorstwo w ramach zapisu windykacyjnego) bratu i chce, by był on wolny od roszczeń o zachowek ze strony dziecka oraz rodziców. Z dzieckiem nie jest w stanie (z uwagi na konflikt) zawrzeć umowy, ale zamierza wydziedziczyć je w testamentie lub też więcej, zakłada, że zostanie doprowadzone do ustalenia jego niegodności. Z rodzicami chce zawrzeć umowę o zrzeczenie się zachowku. Czy może? Na moment zawierania umowy dziecko wyprzedza w kolejce do spadkobrania rodziców, a więc rodzice nie są osobami „które byłyby powołane do	

			spadku z ustawy”. Można też zapytać, co w sytuacji, w której małżonkowie pozostają w separacji prawnej – kiedy, zgodnie z art. 935 [1] k.c. nie stosuje się przepisów o powołaniu do dziedziczenia z ustawy. Czy taki separowany małżonek może zrzec się prawa do zachowku po swoim współmałżonku i czy będzie ono pozostawało skuteczne po uchyleniu separacji, skoro w momencie zawierania umowy również nie można było powiedzieć o nim, że „byłby powołany do spadku z ustawy”, ale w momencie otwarcia spadku, wskutek uchylenia separacji – już osobą o takim przymiocie będzie? Takie przykłady można mnożyć. Oczywiście nakreślony problem można rozwiązać w drodze sensownej wykładni, ale znowu, mając na celu jak najsprawniejsze przyjęcie w praktyce umowy potwierdzanej co do jej dopuszczalności, wydaje się uzasadnione przyjęcie rozwiązania które takich wątpliwości nie wprowadza. Dlatego nawet jeśli by zachować regulację rozważanej umowy w osobnym art. 1050[1] k.c., to należałoby m.zd. rozważyć w nim przynajmniej skreślenie sformułowania „który byłby powołany do spadku z ustawy”; aczkolwiek wciąż zaznaczam, że w moim przekonaniu należałoby rozważyć przede wszystkim wolną od omawianych wątpliwości formułę opisanego wyżej, zwięzłego zaznaczenia możliwości zrzeczenia się prawa do zachowku jako podwariantu zrzeczenia się dziedziczenia, wzorem regulacji BGB lub dekretu z 1946 roku. Można zasugerować wprowadzenie jeszcze jednego rozwiązania, doprecyzowującego ustawową regulację umowy o zrzeczenie się dziedziczenia (a przy przyjęciu powyższej optyki – także stanowiącej jej wariant umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku). Chodzi o przyjęcie – choćby już nawet jako nowy artykuł, np. właśnie 1050 [1] k.c. - przepisu, który wyraźnie przesądza, że możliwe jest zrzeczenie się „na korzyść innej osoby”, oczywiście rozumiane nie jako bezpośrednie przysporzenie objętego zrzeczeniem udziału spadkowego czy prawa do zachowku osobie beneficjenta, lecz jako uzależnienie skuteczności dokonanej renuncjacji od tego, że faktycznie do spadkobrania dojdą określone osoby. Chodzi o to, by przykładowo zrzekający się zstępny spadkodawcy	

			mógł zastrzec, że chce by jego zrzeczenie było skuteczne, gdy spadkobiercą będzie inny zstępny, ale już nie gdy powołana zostanie osoba obca. Pozostając „w motywie przewodnim” nowelizacji, wyrażne zadekretowanie takiej możliwości będzie przydatne właśnie np. gdy zrzeczenie się następuje w ramach rodzinnego porozumienia co do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa rodzinnego przez jedno z dzieci przyszłego spadkodawcy. Rozwiązanie takie, choć może się pozornie jawić jako w pewien sposób ograniczające wolę spadkodawcy, służy zrównoważeniu jego swobody z ochroną osób mu najbliższych, które w praktyce, jeśli zrzekają się dziedziczenia czy prawa do zachowku, to czynią tak z reguły dlatego, bo zgadzają się „z góry” nie obciążać roszczeniami o zachówek czy spłaty spadkowe konkretnych bliskich im osób – rodzeństwa, rodzica itp., ale już niekoniecznie chcą dać spadkodawcy pełną swobodę na wypadek, gdyby zdecydował się on na pozostawienie całego majątku osobie zupełnie obcej. Zatem zrzeczenie się z zastrzeżeniem „na korzyść” rodzica, rodzeństwa czy określonego brata lub siostry sprawi, że będzie ono skuteczne, gdy do dziedziczenia dojdzie wskazana osoba czy osoby, ale już w wypadku, gdyby spadkodawca pozostawił majątek osobie obcej (partnerowi, sąsiadowi, koledze itp.), zrzeczenie się nie wywoła przy otwarciu spadku skutków prawnych i zrzekający się będzie uprawniony do zachowku. Potwierdzenie możliwości tego typu zastrzeżenia z pewnością przyczyniłoby się do wzrostu popularności umowy o zrzeczenie się dziedziczenia jako instrumentu zapobiegawczego planowania spadkowego wewnątrz rodziny, z możliwością jednoczesnego zapewnienia jej członkom bezpieczeństwa przed wykorzystaniem dokonanego zrzeczenia się na cele „wyprowadzenia” przez spadkodawcę majątku poza rodzinę. Obecnie bowiem możliwość ukształtowania umowy w ten sposób, jak i w ogóle co do dopuszczalności jej zawarcia pod warunkiem, mimo przeważającego stanowiska doktryny, budzi wątpliwości. Stąd można założyć, że figura taka w praktyce nie odgrywa – i nie będzie odgrywać, w braku wyraźnego potwierdzenia jej dopuszczalności – dużej roli, z uwagi na ostrożnościowe podejście notariuszy. Podstawą argumentacji przeciwników	

			dopuszczalności tak określonej konstrukcji jest, podobnie zresztą jak było w przypadku umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku, brak powtórzenia w Kodeksie cywilnym przepisu odpowiadającego dawnemu art. 13 pr. spadk., który brzmiał: „Zrzeczenie się prawa do dziedziczenia na korzyść innej osoby uważa się w razie wątpliwości za zrzeczenie się pod warunkiem, że ta osoba będzie dziedziczyć”. Tymczasem w przepisach niemieckich, jeszcze bardziej niż w zunifikowanym prawie polskim, podkreślono istotność „relatywnego” zrzeczenia się dziedziczenia¹⁶. W § 2350 ust. 1 BGB wskazano, że jeżeli jeden ze spadkobierców zrzeka się ustawowego prawa do dziedziczenia na rzecz innej osoby, to w razie wątpliwości przyjmuje się, że zrzeczenie będzie skuteczne jedynie w takim przypadku, że ta inna osoba będzie spadkobiercą - a zatem zasadniczo odpowiada to rodzimemu art. 13 pr. spadk., przywołanemu wyżej. Jednak co więcej, w §2350 ust. 2 BGB prawodawca niemiecki zastrzega, że jeżeli ustawowego prawa dziedziczenia zrzeka się jeden ze zstępnych spadkodawcy, to w razie wątpliwości przyjmuje się, że zrzeczenie następuje tylko na korzyść innych zstępnych oraz małżonka spadkodawcy. Innymi słowy, warunkowe, „relatywne” zrzeczenie się na rzecz pozostałych bliskich spadkodawcy jest w prawie niemieckim domniemanym sposobem renuncjacji. Podobnie uzasadnienie dla „relatywnego” ukształtowania zrzeczenia się uprawnień spadkowych jest dostrzegane także w innych europejskich porządkach prawnych. W kodeksie szwajcarskim, również uchodzącym za wzorcową kodyfikację cywilną, taką figurę przewiduje art. 496 ZGB. Wyraźnie dopuszcza ją też, przez art. 1484 ust. 2 k.c. czeski, niedawno przyjęta nowa kodyfikacja czeska. Co więcej, są porządki prawne które dopuszczają rezygnację z praw spadkowych tylko na rzecz określonych beneficjentów, czego wzorcowym przykładem jest prawo francuskie, z założenia nieprzychylnie umowom dotyczącym spadku nieotwartego, w ramach dopuszczonej od 2007 roku figury <i>renonciation anticipée à l'action en</i>	

¹⁶ W doktrynie krajów germańskiej tradycji cywilistycznej (w piśmiennictwie niemieckim, ale też austriackim i szwajcarskim) dla zobrazowania dyskutowanej możliwości odróżnia się „relatywne” zrzeczenie się (*relativer Erbverzicht*), uzależnione od tego kto dojdzie do dziedziczenia, od „absolutnego” (*absoluter Erbverzicht*), to jest niezależnego od tego typu okoliczności.

			<i>réduction</i>, pozwalającej na zrzeczenie się przez spadkobiercę koniecznego przyszłych uprawnień do redukcji dokonanych przez spadkodawcę przysporzeń naruszających część obowiązkową, czyli tzw. rezerwę. Zgodnie z art. 929 ust. 1 KN, zrzeczenie się to musi być dokonane na korzyść jednej lub więcej określonych osób. Podsumowując, choć niewątpliwie nie należałoby przy nowelizacji prawa polskiego iść aż tak daleko jak prawo francuskie, ani zapewne nawet jak niemieckie, zakładające „domniemanie relatywności” zrzeczenia się, to rozważenie wprowadzenia normy odpowiadającej art. 13 pr. spadk., potwierdzającej możliwość uzależnienia skuteczności zrzeczenia się od jego zadziałania na rzecz określonej osoby lub kręgu osób, wydaje się uzasadnione z perspektywy założeń nowelizacji, zmierzających do uczynienia z uprzedniego zrzeczenia się uprawnień spadkowych narzędzia dla przeprowadzenia skutecznego, bezpiecznego planowania spadkowego zwłaszcza w ramach przedsiębiorstw rodzinnych. Jednocześnie przyjęcie takiej normy jako w istocie potwierdzającej dotychczasowe przeważające ustalenia doktrynalne, wpasowywałoby się w ograniczony, nieingerujący w podstawowe konstrukcje kodeksu cywilnego charakter proponowanej nowelizacji. Ostatecznie można stwierdzić, że niewielkie i ostrożne doprecyzowanie przepisów dotyczących umowy o zrzeczenie się dziedziczenia z pewnością zwiększyłyby bezpieczeństwo prawne tzw. planowania spadkowego, w tym w zakresie znajdujących się w majątku spadkodawcy kompleksów majątkowych takich jak przedsiębiorstwo czy gospodarstwo rolne, nie stanowiąc jednocześnie konstrukcyjnej rewolucji w zakresie przyjmowanego w prawie polskim zakresu dopuszczalnych kontraktowych metod regulowania przyszłej sukcesji. Nie przekreśla to oczywiście konieczności refleksji nad ogólnym problemem aktualności oraz zakresu przyjmowanego w przepisie 1047 k.c. zakazu umów o spadek po osobie żyjącej. Jej potrzeba jest tym bardziej wzmożona, że w obcych porządkach prawnych, nawet tych z definicji restrykcyjnych względem szeroko pojmowanego umawiania się o kwestie prawnosпадkowe, w ostatnich latach doszło do	

			różnie ukierunkowanych nowelizacji, zasadniczo liberalizujących zakres analogicznych zakazów przyjmowanych w tychże porządkach. Zastanović się można choćby nad wprowadzeniem jakiejś formuły „paktu rodzinnego”, podobnego figurom przyjętym niedawno w prawie włoskim (art. 768-bis - 768-octies k.c. wł.) czy belgijskim (art. 1100/7 k.c.bel.) , poluzowaniem ogólnej zasady zakazu umów o spadek po żyjącej osobie trzeciej, wzorowanym np. na art. 311b ust. 5 BGB, czy wręcz nawet nad wprowadzeniem w jakiejś mierze sukcesji kontraktowej na podstawie umowy dziedziczenia. Takie zmiany jednak, skoro nie można ich sprowadzić do doprecyzowania czy kosmetyki istniejących norm, lecz stanowiłyby istotną rewolucję, z pewnością wymagają dłuższej debaty uwzględniającej analizę obcych porządków, zestawienia ich z rodzimymi realiami gospodarczymi i społecznymi, wreszcie ostrożnego, konstrukcyjnego wkomponowania ich w system prawny. Stąd problem tych zmian, choć niezmiernie interesujący, wykracza poza zakres proponowanej w ramach pakietu „Przyjazne Prawo” puli poprawek i dyskusji nad nią.	
22.	Art. 2 pkt 4	Osoba fizyczna	I. Uwaga ogólna Projekt ww. ustawy wprowadzający instytucje zrzeczenia się prawa do zachowku (nowy przepis art. 1050¹ k.c.), co do zasady, zasługuje na aprobatę. <i>De lege lata</i> w polskim systemie prawa spadkowego nie występuje instytucja zrzeczenia się prawa do zachowku; zrzec się można wyłącznie dziedziczenia (art. 1048 i n. k.c.), przy czym skutkuje to zwiększeniem się udziału stanowiącego podstawę do obliczania zachowku (art. 992 k.c.). W wyniku zrzeczenia się dziedziczenia dochodzi zatem do proporcjonalnego zwiększenia się wysokości zachowków innych osób uprawnionych, wymienionych w art. 991 § 1 k.c. Z perspektywy zobowiązanych z tytułu zachowku (tj. spadkobierców, zapisobierców windykacyjnych oraz obdarowanych) zawarcie przez spadkodawcę umowy o zrzeczenie się dziedziczenia nie przekłada się na łączną wysokość obciążenia z tytułu zachowku, a jedynie wpływa na liczbę osób uprawnionych do zachowku. Wprowadzenie do kodeksu cywilnego umowy o zrzeczenie	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			się zachowku (art. 1050¹ k.c.) pozwoli zmniejszyć wysokość wyżej wymienionego obciążenia o kwotę, która przypadłaby osobie zrzekającej się zachowku, a jednocześnie spowoduje zwiększenie swobody testowania spadkodawcy. Z drugiej strony, w wyniku uregulowania umowy o zrzeczenie się zachowku dojdzie do wyraźnego ograniczenia prawa do zachowku osób uprawnionych, które <i>de lege lata</i> na podstawie art. 992 k.c., mogą liczyć na wzrost wartości zachowku w razie zrzeczenia się dziedziczenia przez jednego ze spadkobierców ustawowych. Reasumując, projektowana nowelizacja zwiększy swobodę testowania spadkodawcy i poprawi sytuację osób zobowiązanych do zachowku. II. Połowiczny charakter nowelizacji art. 1050¹ k.c. Projekt wprowadzenia do prawa spadkowego instytucji zrzeczenia się zachowku świadczy nade wszystko o istnieniu – dostrzeganej przez Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii – potrzeby zwiększenia zakresu swobody testowania spadkodawcy kosztem osób uprawnionych do zachowku. Podzielając pogląd Ministerstwa w tym względzie, należy jednocześnie zauważyć, że osiągnięcie tego celu wymaga szerszych zmian legislacyjnych, obejmujących nie tylko wprowadzenie umowy o zrzeczenie się zachowku do katalogu czynności prawnych <i>mortis causa</i>, lecz także samą treść art. 992 k.c. Przepis ten <i>de lege lata</i> ma na celu ograniczenie swobody testowania spadkodawcy przez pozbawienie go możliwości modyfikowania, za pomocą instytucji wydziedziczenia oraz umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, wysokości obciążenia spadkobierców (zapisobierców windykacyjnych oraz obdarowanych) zachowkiem. Należy stwierdzić, że poczuciu sprawiedliwości odpowiadałaby taka treść art. 992 k.c., w której przy określaniu udziału stanowiącego podstawę do obliczania zachowku uwzględniano by nie tylko spadkobierców, którzy spadek odrzucili oraz spadkobierców niegodnych, lecz także spadkobierców wydziedziczonych oraz spadkobierców, którzy zrzekli się dziedziczenia (por. np. B. Kordasiewicz [w:] B. Kordasiewicz (red.), <i>System prawa prywatnego. Tom</i>	

			10. <i>Prawo spadkowe</i>, Warszawa 2015, s. 1078). Ponadto przy obliczaniu udziału stanowiącego podstawę do obliczania zachowku <i>expressis verbis</i> powinien być także uwzględniony małżonek wyłączony od dziedziczenia na podstawie art. 940 k.c. oraz spadkobierca, który zrzekł się zachowku. Instytucja zrzeczenia się zachowku nie służyłaby wówczas, co, jak się wydaje, jest intencją projektodawcy, obejściu niekorzystnych skutków wywoływanych umową o zrzeczenie się dziedziczenia (por. art. 992 k.c.), lecz pełniłaby rolę równorzędną w stosunku do tej umowy. Ponadto przy takim ujęciu określenie wielkości udziału stanowiącego podstawę do obliczania zachowku byłoby możliwe już w chwili otwarcia spadku. Reasumując, projektowana nowelizacja, polegająca na wprowadzeniu art. 1050¹ k.c., jakkolwiek kierunkowo trafna, ma charakter połowiczny, ponieważ powinna jej towarzyszyć również zmiana treści art. 992 k.c. III. Szczegółowe uwagi co do treści projektowanego przepisu art. 1050¹ k.c. 1. Relacja projektowanego art. 1050¹ k.c. do § 1 i § 2 art. 1049 k.c. Opiniowany projekt Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii zakłada wprowadzenie do Kodeksu cywilnego art. 1050¹, zgodnie z którym: „Zstępny, małżonek oraz rodzic spadkodawcy, który byłby powołany do spadku z ustawy, może przez umowę z przyszłym spadkodawcą zrzec się prawa do zachowku. Do umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku stosuje się przepisy art. 1048 zdanie drugie, art. 1049 i art. 1050”. Z kolei według obowiązującego art. 1049 § 2 k.c.: „Zrzekający się oraz jego zstępni, których obejmuje zrzeczenie się dziedziczenia, zostają wyłączeni od dziedziczenia, tak jakby nie dożyli otwarcia spadku”. Budzi poważne wątpliwości, czy skutek przewidziany w projekcie dla umowy zrzeczenia się zachowku jest odpowiedni. Fikcja prawna polegająca na uznaniu, że dana osoba nie dożyła otwarcia spadku, jest stosowana w przypadku odrzucenia spadku, niegodności oraz zrzeczenia się dziedziczenia, kiedy to celem ustawodawcy jest wyłączenie spadkobiercy od dziedziczenia. Celem umowy o zrzeczenie	

			się zachowku nie jest natomiast uniemożliwienie dziedziczenia, a jedynie pozbawienie osoby uprawnionej prawa do zachowku. Z konstrukcyjnego punktu widzenia nie jest więc możliwe pogodzenie instytucji zrzeczenia się zachowku (projektowany art. 1050¹ k.c.) z przepisem art. 1049 § 2 k.c. Ponadto przewidziane w opiniowanym projekcie odesłanie do art. 1049 § 2 k.c. należy uznać za zbędne. Zastosowanie fikcji prawnej z art. 1049 § 2 k.c. staje się konieczne dopiero wówczas, gdy, oprócz wyłączenia danej osoby od dziedziczenia, zamierza się osiągnąć jeszcze inny, pośredni (dodatkowy) skutek w postaci pozbawienia prawa do zachowku. Umowa o zrzeczenie się zachowku nie jest jednak w tym sensie „umową podwójnego skutku” i z tego powodu nie wymaga zastosowania tego rodzaju fikcji. Warto zauważyć, że w przypadku wydziedziczenia, które wykazuje istotne podobieństwo do umowy o zrzeczenie się zachowku, ustawodawca również nie zastosował takiego rozwiązania (nie nakazując traktować wydziedziczonego tak jakby nie dożył on otwarcia spadku). Reasumując, należy postulować zastąpienie przewidzianego projektem odesłania (art. 1050¹ zd. 2 k.c.) do art. 1049 k.c., odesłaniem jedynie do § 1 art. 1049 k.c. Odesłanie do § 2 art. 1049 k.c. jest niepoprawne i zbędne. 2. Sposób odesłania do przepisów dotyczących umowy o zrzeczeniu się dziedziczenia („wprost” czy „odpowiednio”) Projektowany art. 1050¹ zd. 2 k.c. ma następujące brzmienie: „Do umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku stosuje się przepisy art. 1048 zdanie drugie, art. 1049 i art. 1050.”. W niniejszej opinii postuluje się wprowadzenie następujących zmian do projektu ww. przepisu: „Do umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku stosuje się odpowiednio przepisy art. 1048 zdanie drugie, art. 1049 § 2 i art. 1050.”. Przed wszystkim przepisów o zrzeczeniu się dziedziczenia nie da się stosować wprost do umowy o zrzeczenie się zachowku, a jedynie odpowiednio. Takiej techniki legislacyjnej przestrzega też konsekwentnie ustawodawca w Kodeksie cywilnym (np. zgodnie z art. 694 k.c. do umowy	

			dzierżawy stosuje się odpowiednio przepisy o umowie najmu). Ponadto z natury prawnej umowy o zrzeczenie się zachowku wynika, że nie jest ona podtypem umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, lecz stanowi odrębną umowę, mającą samodzielny i niezależny status w stosunku do umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, jakkolwiek z technicznoprawnego punktu widzenia musi być z nią ściśle powiązana. Wskazana samodzielność oraz niezależność wymaga podkreślenia przez dodanie do treści art. 1050¹ zd. 2 k.c. słowa „odpowiednio”. Reasumując, odesłanie przewidziane w projekcie art. 1050¹ zd. 2 k.c., które w obecnym brzmieniu jest odesłaniem „wprost”, wymaga zastąpienia odesłaniem „odpowiednim”. 3. Kwestia częściowego zrzeczenia się zachowku Projekt nie uwzględnia częściowego zrzeczenia się zachowku, co należy uznać za jego wadę. Należałoby dopuścić możliwość nie tylko zrzeczenia się zachowku w całości, ale także możliwość częściowego zrzeczenia się zachowku. Reasumując, w projekcie należy uwzględnić także częściowe zrzeczenie się zachowku.	
23.	Art. 3 pkt 4 wg wersji projektu z 23 maja 2019 r. (wcześniej art. 2 pkt 4)	Osoba fizyczna	Oparcie się na treści art. 13 pr. spadk. jest jak najbardziej trafione i sięga do dawnych, jeszcze przedwojennych tradycji naszej cywilistyki. Konieczna jest jednak lekka modyfikacja redakcyjna proponowanego art. 1048 § 3 k.c., dotyczącego „relatywnego” zrzeczenia się, celem dostosowania jej do obecnej terminologii. Mianowicie, należy z niego usunąć słowa „prawa do dziedziczenia”. Wynika to z tego, że dekret posługiwał się w odniesieniu do modernizowanej umowy nieco innym określeniem – to jest jako umowa o „zrzeczenie się prawa do dziedziczenia” i stąd takie określanie jej na gruncie dekretu (poza art. 13 tak więc ją określano także w art. 12 § 1, art. 14 dekretu; w art. 10 § 1, art. 11 § 1 mówiono że można kolejno „zrzec się prawa do dziedziczenia” oraz o „zrzekającym się prawa do dziedziczenia”). Ale na gruncie kodeksu cywilnego mowa już tylko o tym, że można „zrzec się dziedziczenia” (art. 1048) oraz o „zrzeczeniu się dziedziczenia” (art. 1049 § 1 i 2, art. 1050); czyli z	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			określenia umowy usunięto słowa „prawa do”. Wynikło to z krytyki, jaką dla posłużenia się pojęciem „prawa do dziedziczenia” przeprowadzono rozważając, czy można mówić o jakimś istniejącym jeszcze za życia spadkodawcy prawie do dziedziczenia, będącym prawem podmiotowym w rozumieniu prawa cywilnego. Jak to określił jeszcze pod rządami dekretu w odniesieniu do art. 10-14 pr. spadk. prof. J. Gwiazdomorski, będący głównym badaczem tego problemu i krytykiem koncepcji zakładającej, że istnieje jakieś cywilistycznie rozumiane „prawo do dziedziczenia” przed otwarciem spadku, „chodzi o nie dość gruntownie przemyślane użycie słów, którym nie odpowiada żadna konkretna treść” (J. Gwiazdomorski, Prawo spadkowe, Warszawa 1959, s. 176). We współczesnej doktrynie, już bez w zasadzie żadnych wątpliwości podziela się stanowisko J. Gwiazdomorskiego, że przed otwarciem spadku nie można mówić o żadnym „prawie do dziedziczenia”, potencjalnemu spadkobiercy przysługuje jedynie coś, co może zostać określone jako szansa lub nadzieja dojścia do dziedziczenia, całkowicie jednak niepewna. Umowa o zrzeczenie się dziedziczenia winna być więc uważana za zrzeczenie się nie tyle przyszłego prawa, ile raczej owej szansy dojścia do dziedziczenia z ustawy (zob. A. Kawałko, J.S. Piąkowski, H. Witczak, System prawa prywatnego, t. 10, Warszawa 2015, s. 7-8 oraz szeroko W. Borysiak, Dziedziczenie. Konstrukcja prawna i ochrona, Warszawa 2013, s. 346-359, z odwołaniem się do poglądów J. Gwiazdomorskiego). Dlatego też w Kodeksie cywilnym, w pracach nad którym wiodącą rolę w zakresie prawa spadkowego odegrał właśnie J. Gwiazdomorski, zmieniono określenie z umowy o „zrzeczenie się prawa do dziedziczenia” na umowę o „zrzeczenie się dziedziczenia”. Gdyby zatem pozostawiono proponowane brzmienie art. 1048 § 3, sądzę, że spotkałoby się to w literaturze z pewną krytyką z uwagi na niespójność z obecną nomenklaturą Kodeksu oraz sprzeczność z ustaleniami doktrynalnymi co do specyfiki sytuacji prawnej potencjalnych spadkobierców. Dlatego też m.zd. należy nadać § 3 skrócone (pozbawione słów „prawa do dziedziczenia”) brzmienie „Zrzeczenie się	

			na korzyść innej osoby uważa się w razie wątpliwości za zrzeczenie się pod warunkiem, że ta osoba będzie dziedziczyć”, co zresztą współgra z proponowanym przez art. 1048 § 2 gdzie mowa o samym „zrzeczeniu się”. Będzie krócej, a przy tym jaśniej i spójnie z terminologią Kodeksu.	
24.	Art. 3 pkt 4 wg wersji projektu z 23 maja 2019 r. (wcześniej art. 2 pkt 4)	Osoba fizyczna	(...) skoro przyjmujemy zgodnie, że zrzeczenie się zachowku to podtyp „pełnego” zrzeczenia się dziedziczenia (co jest założeniem trafnym i konstrukcyjnie koniecznym, wynika to z uchwały III CZP 110/16 jak też znajduje uzasadnienie historyczne i komparatystyczne) to mogą pojawić się próby obrony stanowiska, by również zrzekającego się zachowku „wyłączać z puli” spadkobierców uwzględnianych przy obliczaniu zachowków, bo formalnie i on „zrzekł się dziedziczenia” tylko w ograniczonym zakresie, niewyłączającym dziedziczenia jako takiego, a tylko wyłączającym powstanie uprawnienia do zachowku. Wedle tej perspektywy więc zrzeczenie się zachowku traciłoby swą podstawową przewagę nad „pełnym” zrzeczeniem się dziedziczenia. Choć, jak już wskazałem, jest to m.zd. perspektywa nietrafiona – trudno nie uwzględniać przy liczeniu zachowków kogoś, kto tak czy inaczej może dziedziczyć z ustawy, a w jakimś konkretnym wypadku (w braku testamentu) może wręcz z ustawy dziedziczyć - co znajduje potwierdzenie i w treści orzeczenia III CZP 110/16, jak też dotychczasowych stanowisk literatury oraz uwag prawnoporównawczych, to z uwagi na fakt, że jest to zagadnienie szczególnej wagi może warto jednak podkreślić to wyrażnie, tak samo jak wyrażnie potwierdza się nowelą dopuszczalność zrzeczenia się zachowku jako takiego. Warto zauważyć, wobec wzorowania się na regulacji dekretu z 1946 r., że w dekreście było to podkreślone wyrażnie (Art. 152. <i>Przy oznaczeniu części spadkowej, będącej podstawą ustalenia zachowku, nie uwzględnia się spadkobierców ustawowych, którzy zrzekli się prawa do dziedziczenia lub są niegodni, oraz spadkobierców koniecznych, którzy zostali wydziedziczeni, natomiast uwzględnia się spadkobierców ustawowych, którzy spadek odrzucili, oraz spadkobierców koniecznych, którzy zrzekli się tylko prawa do zachowku.</i>). Podobnie w prawie	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			austriackim podkreśla się, że co do zasady samo zrzeczenie się zachowku nie zwiększa zachowków innych uprawnionych (§ 760 ust. 1 ABGB. <i>Wenn einer der in § 757 angeführten Personen infolge Pflichtteilsverzichtes oder Ausschlagung der Erbschaft kein Pflichtteil zusteht, erhöht dies im Zweifel die Pflichtteile der anderen Pflichtteilsberechtigten nicht</i>). W prawie niemieckim zaś wprawdzie nie podkreśla się wyraźnie, że uwzględnia się osoby które zrzekły się tylko prawa do zachowku, ale osiąga się ten sam skutek przez zaznaczenie, że nieuwzględnianie dotyczy tych zrzekających się dziedziczenia, którzy przez zrzeczenie się „zostali wyłączeni z ustawowego porządku dziedziczenia” (§ 2310 BGB: <i>Bei der Feststellung des für die Berechnung des Pflichtteils maßgebenden Erbteils werden diejenigen mitgezählt, welche durch letztwillige Verfügung von der Erbfolge ausgeschlossen sind oder die Erbschaft ausgeschlagen haben oder für erbunwürdig erklärt sind. <u>Wer durch Erbverzicht von der gesetzlichen Erbfolge ausgeschlossen ist, wird nicht mitgezählt.</u></i>) czyli siłą rzeczy nieuwzględnianie nie dotyczy tych którzy w tym porządku zostają (zrzekających się zachowku). Może więc jednak byłoby zasadne również na gruncie nowelizacji wyraźne podkreślenie w treści art. 992 k.c., że zrzekającego się tylko zachowku uwzględnia się przy ustalaniu udziałów spadkowych będących podstawą do obliczania pozostałych zachowków. Mogłoby to nastąpić przez dodanie w pierwszej części przepisu, wyliczającej osoby które się uwzględnia, „spadkobierców, którzy zrzekli się tylko prawa do zachowku”; albo ewentualnie w odmienny sposób, przez uczynienie wyjątku w drugiej części przepisu (typu: „nie uwzględnia się spadkobierców, którzy zrzekli się dziedziczenia, chyba, że zrzekli się tylko prawa do zachowku). Oczywiście i w tym i w tym wypadku wymaga to jednak odpowiedniego wkomponowania zastrzeżenia w wyliczenie przepisu, żeby „nie namieszać z przecinkami”, ale to już kwestia wtórna wobec samej decyzji czy takie coś jest zasadne. M. zd. nie jest to bezwzględnie konieczne, natomiast może być przydatne dla uniknięcia choćby potencjalnych wątpliwości i jednoznacznego podkreślenia różnicy skutków między „pełnym” a „ograniczonym” zrzeczeniem.	

25.	Art. 3	Polski Związek Pracodawców Prawniczych	Projekt w art. 3 proponuje wprowadzenie instytucji porozumienia przed sądem ochrony konkurencji i konsumentów (dalej jako „SOKIK”). Prawodawca nie przewiduje jednak żadnego unormowania dotyczącego sposobu rozstrzygania o kosztach postępowania w przypadku zawarcia takiego porozumienia. Dla porównania – w przypadku zawarcia ugody sądowej istnieją odpowiednie przepisy odnoszące się do tej problematyki. Przepis art. 104 ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (dalej jako „KPC”) stanowi, że w przypadku zawarcia ugody koszty procesu znosi się wzajemnie. Jest to rozwiązanie zasadne z tego względu, że w przypadku zawarcia ugody nie można mówić o wygranym i przegranym, stąd stosowanie art. 98 § 1 KPC jest wykluczone. Przepis art. 104 KPC nie miałby zastosowania do porozumienia przed SOKIK. Sugerowanym byłoby więc dodanie przepisu stanowiącego, że w przypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w projektowanym art. 479^{30a} KPC, koszty procesu znoszą się wzajemnie, jeżeli strony nie postanowią inaczej.	Uwaga uwzględniona
26.	Art. 3 pkt 8	Związek Banków Polskich	Wprawdzie w zakresie zwrotu „kosztów utrzymania przez dwa tygodnie” przepis nie ulega zmianie, niemniej jednak rozważenia wymaga doprecyzowanie tego niedookreślonego zwrotu. Zwłaszcza, że w obecnych warunkach, kiedy w przeciwieństwie do sytuacji w okresie uchwalenia KPC, ilość osób nieotrzymującej stałej płacy jest znacznie większa. Przykładowo za obiektywny i jednoznaczne kryterium można przyjąć określony procent średniego wynagrodzenia.	Uwag nieuwzględniona. Ewentualna zmiana w tym zakresie wymagałaby pogłębionych analiz orzecznictwa i doktryny. Charakter propozycji wskazuje na konieczność jej rozważenia przy okazji szerszej nowelizacji poświęconej głównie przepisom procedury cywilnej.
27.	Art. 7 pkt 1	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	Zaproponowana zmiana (art. 38 ust. 3 ustawy o drogach publicznych) jest zasadna w zakresie uproszczenia postępowania. Jednak negatywną konsekwencją tej zmiany jest wydłużenie terminu załatwienia sprawy. Wydłużenie tej procedury wpływa bezpośrednio na wydłużenie procesu inwestycyjnego w zakresie budowy/ przebudowy/ remontu infrastruktury telekomunikacyjnej. Jednoczesne uproszczenie i wydłużenie postępowania jest niezrozumiałe. Zmiana powinna polegać na uproszczeniu postępowania przy jednoczesnym zachowaniu 14 dniowego terminu.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

28.	Art. 7 pkt 1	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Proponowana w art. 7 pkt 1 dot. zmiana art. 38 ust. 3 udp będzie skutkować wydłużeniem terminu na uzyskanie milczącej zgody z 14 do 30 dni. Postulujemy pozostawienie terminu 14 dniowego.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.
29.	Art. 7 pkt 2	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy zmianę numeracji poprzez przeniesienie pkt 2) i kolejnych na dalsze pozycje i jednoczesną zmianę dotychczasowego pkt 2) na następującą treść: „2) w art. 39 po ust. 3aa dodaje się ust. 3ab w brzmieniu: „3ab. Do decyzji, o której mowa w ust. 3, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem przepisów o milczącym załatwieniu sprawy.”; Uzasadnienie: decyzja, o której mowa w art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, powinna być także wydawana w uproszczonym postępowaniu administracyjnym.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI): Do procedury wydawania zezwoleń na zajęcie pasa drogowego przez obiekty budowlane lub urządzenia niezwiązane z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu nie można zastosować instytucji milczącego załatwienia sprawy ze względu na obligatoryjne elementy, które powinny zostać zamieszczone w każdej decyzji w tym przedmiocie, wymagane zgodnie z art. 39 ust. 3a i, w niektórych przypadkach, ust. 3aa ustawy o drogach publicznych. Nie można również w tym przypadku zastosować instytucji postępowania uproszczonego ze względu na poziom skomplikowania spraw oraz wpływ jaki na bezpieczeństwo ruchu drogowego może mieć lokalizowanie w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego – kwestia ta powinna podlegać szczególnym ustaleniom w toku postępowania i nie powinna być ograniczona regulacjami postępowania uproszczonego.
30.	Art. 7 pkt 5	Polska Izba Inżynierów Budownictwa	Proponujemy uchylenie tego przepisu z uwagi na fakt, iż wydłuża on czas uzyskania zgody zarządcy drogi na usytuowanie obiektu budowlanego przy drodze - z dotychczasowych 14 dni na 1 miesiąc.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.
31.	Art. 7 pkt 5	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	Zaproponowana zmiana (art. 43 ust. 2 ustawy o drogach publicznych) jest zasadna w zakresie uproszczenia postępowania. Zmieniany przepis ustawy dotyczy usytuowania obiektów budowlanych przy drodze. Przy okazji wprowadzanych zmian należy doprecyzować, że przepis (a	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			zwłaszcza odległości określone w art. 43 ust. 1) nie dotyczą umieszczania urządzeń w pasie drogowym. Członek Izby, firma Nexera otrzymała decyzję odmowną w sprawie umieszczenia urządzeń w pasie drogowym, w której uzasadnieniu niesłusznie wskazano, że podstawą do odmowy jest m.in. niezachowanie odległości, o których mowa w art. 43 ust. 1.	
32.	Art. 7 Nowa propozycja	PGNiG S.A.	<u>Propozycja:</u> Dodanie do art. 40 ust. 8a , w brzmieniu: „8a. Stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, w przypadku realizacji inwestycji liniowych przez przedsiębiorstwa energetyczne nie może przekroczyć 50 zł. Zmiana stawki opłaty o której mowa w zdaniu poprzednim nie powinna być dokonywana częściej niż co 24 miesiące od dnia ich uchwalenia lub poprzedniej zmiany.” <u>Uzasadnienie:</u> Zgodnie z art. 40 ust. 5 w zw. z art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych stawka opłaty za umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej, niezwiązanej z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego wynosi maksymalnie 200 zł za zajęcie 1m² pasa drogowego. Z dotychczasowych doświadczeń wynika, że gdy powyższa kwota oscyluje w górnych granicach, czynnik ten wpływa w większości przypadków negatywnie na wynik analiz ekonomicznych, wskazujących na zasadność prowadzenia tego rodzaju inwestycji - co nierzadko ma proste przełożenie na podjęcie decyzji o zaniechaniu ich realizacji. W związku z powyższym, postulujemy przyjąć rozwiązanie znacząco obniżające górny próg opłaty dla inwestycji liniowych. Należałoby również doprecyzować, że opłata ta jest równa dla wszystkich podmiotów realizujących dane kategorię inwestycji, a nadto zagwarantować podmiotom umieszczającym infrastrukturę techniczną w pasie drogowym mechanizm zapewniający względną stałość wysokości stawek opłat przez określony okres.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI): Obecnie procedowany jest przez MC projekt ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw, który przewiduje szereg zmian w przepisach obowiązujących. Projekt przewiduje zmiany m.in. w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. samorządzie powiatowym oraz ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa. W każdej z ww. ustaw wprowadzony zostaje przepis, zgodnie z którym gmina/powiat/województwo może zawrzeć z inwestorem umowę na mocy której, w zamian za realizację inwestycji zaspokajającej zbiorowe potrzeby wspólnoty, związanej z zajęciem przez inwestora pasa drogowego w celu umieszczenia w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, ustali w tej umowie stawkę opłaty za zajęcie pasa drogowego w wysokości niższej niż w uchwale, o której mowa w art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. Zawarcie umowy następuje z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej. Omawiane regulacje dotyczą inwestycji zaspokajających

				zbiorowe potrzeby wspólnoty, a zatem będą miały zastosowanie również do inwestycji gazowych. Tym samym będzie możliwe określenie niższej stawki za zajęcie pasa drogowego niż określona w poszczególnych uchwałach jst. W związku z powyższym nie jest zasadne wprowadzanie proponowanych zmian w ustawie o drogach publicznych
33.	Art. 7 Nowa propozycja	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Dodatkowa propozycja. Aktualnie w związku z brakiem terminu wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 40 ust. 1 udp stosowane są instrukcyjne terminy KPA, co często prowadzi do przedłużających się postępowań o kluczowym znaczeniu dla podmiotów realizujących inwestycje liniowe. Biorąc pod uwagę fakt, że zgody wynikające z art. 40 są pochodną decyzji lokalizacyjnej wydawanej na podstawie art. 39 (gdzie określono termin i karę za jego przekroczenie) zasadne jest wprowadzenie maksymalnego terminu wydania zezwoleń. Postulowane jest wprowadzenie terminu 14 dniowego, po którego upływie inwestor będzie mógł domniemywać uzyskanie zgody tj. tzw. milczącą zgodę.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI): Po pierwsze należy zwrócić uwagę, że nie jest prawdą, iż w ustawie nie określono terminu wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych. Jako, że zezwolenia te są udzielane w formie decyzji administracyjnej zastosowanie mają tu ogólne przepisy dotyczące terminów zawarte w Kpa. Terminy te mają charakter procesowy, co oznacza, że co do zasady, w razie uchybienia terminowi organ nie traci uprawnień do wydania rozstrzygnięcia, ani nie mamy do czynienia z wadliwością podjętej decyzji. Niemniej jednak niedochowanie terminu procesowego powoduje powstanie po stronie podmiotu administrowanego uprawnień służących zwalczaniu bezczynności lub przewlekłości prowadzenia postępowania w sprawie. Zwłoka w załatwieniu sprawy powoduje również szereg innych następstw procesowych, ponieważ może uzasadniać odpowiedzialność organu administracyjnego za zwłokę, jak też z powodu szkody wyrządzonej stronie, może też powodować pociągnięcie pracownika do odpowiedzialności za naruszenie obowiązków służbowych. Są to ogólne zasady wynikające z przepisów Kpa, mające

				zastosowanie również w przypadku postępowań prowadzonych na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy o drogach publicznych. Po drugie, skrócenie terminu na wydanie zezwolenia nie jest zasadne ze względu na fakt, iż lokalizowanie urządzeń obcych w pasie drogowym związane jest nie tylko z kwestią prowadzenia robót w pasie drogowym dróg publicznych w celu ich lokalizacji, ale również z późniejszym ich utrzymaniem jak i podejmowaniem czynności w przypadku awarii tych urządzeń bądź obiektów. Wszystko to zatem wiąże się z bezpieczeństwem uczestników ruchu drogowego oraz zapobieżeniem zakłóceniom ruchu drogowym, a więc wykorzystaniu drogi publicznej zgodnie z jej przeznaczeniem. Droga publiczna służy bowiem do prowadzenia ruchu drogowego i to jest jej ustawowo określone przeznaczenie. Należy podkreślić, iż zarządca drogi jest odpowiedzialny za utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą. Zaś każda ingerencja w pas drogowy powodować może pogorszenie konstrukcji jezdni, co w następstwie może powodować zagrożenie dla uczestników ruchu. Zarządca drogi wydając decyzję o zezwoleniu na zajęcie pasa drogowego w celu zarówno prowadzenia w nim robót budowlanych, jak i późniejszego umieszczenia obiektu, czy urządzenia niezwiązanego z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, każdorazowo analizuje indywidualnie dany przypadek i dopiero po wyjaśnieniu wszystkich istotnych dla

				rozstrzygnięcia okoliczności rozstrzyga o zajęciu pasa drogowego. W przypadku robót budowlanych zarządca drogi musi przeanalizować m.in. projekt organizacji ruchu, jeżeli zajęcie pasa drogowego wpływa na ruch drogowy lub ogranicza widoczność na drodze albo powoduje wprowadzenie zmian w istniejącej organizacji ruchu pojazdów lub pieszych. Odrzucić w związku z tym należy postulat skrócenia terminu, w którym wydawane jest zezwolenie na zajęcie pasa drogowego. Nie jest tu również możliwe zastosowanie przepisów o milczącym załatwieniu sprawy ze względu na brzmienie art. 40 ust. 11 ustawy o drogach publicznych, zgodnie z którym opłatę za zajęcie pasa drogowego ustala, w drodze decyzji administracyjnej, właściwy zarządca drogi przy udzielaniu zezwolenia na zajęcie pasa drogowego.
34.	Art. 7 Nowa propozycja	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Dodatkowa propozycja. W art. 40 udp proponujemy dodanie ust. 2a wskazującego, że nie wymaga zezwolenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 wykonywanie prac, które nie prowadzą do naruszenia powierzchni pasa drogowego, a jednocześnie nie wymagają uzyskania pozwolenia na budowę lub dokonania zgłoszenia. Warunki dokonywania takich prac mogłyby być określone w zezwoleniu na umieszczenie urządzeń w pasie drogowym. Celem jest ograniczenie obowiązków formalnych związanych z wykonywaniem najprostszych prac związanych z utrzymaniem istniejącej infrastruktury (np. weryfikacja drożności kanalizacji), które nie wiążą się z wykonywaniem prac ziemnych i ingerencją w materię pasa drogowego, ani koniecznością późniejszego odtworzenia powierzchni.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI): Każdorazowe zajęcie pasa drogowego, niezależnie od tego czy prowadzi ono do naruszenia powierzchni pasa drogowego, wymaga oceny zarządcy drogi i wydania ewentualnego zezwolenia w drodze decyzji administracyjnej. W innym przypadku zarządca drogi nie będzie miał pełnej kontroli nad sytuacjami zaistniałymi w pasie drogowym, ponosząc jednocześnie odpowiedzialność za bezpieczeństwo ruchu, co jest nie do przyjęcia (szczegółowy opis obowiązków zarządcy drogi znalazł się w odpowiedzi na uwagę w pkt 31). Za negatywne zdarzenia w pasie drogowych zarządca ponosi również odpowiedzialność odszkodowawczą.
35.	Art. 7	Polska Izba Informatyki i	Dodatkowa propozycja. Aktualnie obowiązujący art. 39 ust. 3	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w

	Nowa propozycja	Telekomunikacji	pkt 1 ustawy o drogach publicznych umożliwia zarządcy drogi wydanie odmowy lokalizacji w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej, jeśli jej umieszczenie miałyby doprowadzić do utraty uprawnień z tytułu gwarancji lub rękojmi w zakresie budowy, przebudowy lub remontu dróg. Niewątpliwie kwestie te pozostają istotne dla zarządców dróg, jednak w praktyce okresy gwarancji na drogi sięgają nawet okresów 10. letnich. Biorąc jednocześnie pod uwagę, że w ostatnich latach aktywność, w zakresie inwestycji drogowych jest bardzo wysoka, liczne odcinki dróg objęte są przedmiotowymi gwarancjami. W przypadku złożenia wniosku o zajęcie pasa drogowego, drogi objętej gwarancją, praktyką jest odmowa dostępu do pasa drogowego, podjęcie „negocjacji” w sprawie przejęcia części gwarancji, lub realizacja inwestycji za pośrednictwem lub pod nadzorem gwaranta. Utrudnia to ich wykorzystanie do realizacji istotnych społecznie inwestycji szerokopasmowych. Biorąc pod uwagę, że dobro inwestycji publicznych, a przede wszystkim bezpieczeństwo ruchu drogowego uzasadniają istnienie pewnych ograniczeń, w zakresie prac prowadzonych w pasie drogi możliwe do zaproponowania są następujące możliwości: • działanie faktyczne, poprzez uwzględnianie w umowach gwarancyjnych możliwości realizacji inwestycji szerokopasmowych w pasie drogi, • działanie legislacyjne, poprzez dookreślenie przesłanek, w jakich faktycznie może dojść do naruszenia gwarancji w wyniku inwestycji szerokopasmowej, albo, w jakich do takiego naruszenia nie dochodzi, • działanie legislacyjne poprzez wskazanie możliwości realizacji inwestycji szerokopasmowej, w uzgodnieniu z zarządcą i gwarantem w sposób, który nie naruszy gwarancji, wraz z określeniem zakresu odpowiedzialności i podziału ewentualnych kosztów, • działania legislacyjne poprzez wskazanie, że odmowa nie jest uzasadniona w przypadku, w którym wnioskujący deklaruje przejęcie gwarancji w zakresie, w jakim	uzgodnieniu z MI): Na wstępie należy zaznaczyć, że w przepisie art. 1 ustawy o drogach publicznych została podana ustawowa definicja drogi publicznej, zgodnie z którą drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie ustawy o drogach publicznych do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem, z ograniczeniami i wyjątkami określonymi w tej ustawie lub innych przepisach szczególnych. Podstawowym elementem ww. definicji jest "droga", która zgodnie z art. 4 pkt 2 tej ustawy jest budowlą wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego i zlokalizowaną w pasie drogowym. W myśl art. 4 pkt 1 ww. ustawy, pas drogowy to wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Biorąc zatem obowiązujące przepisy pod uwagę, należy zauważyć, iż droga publiczna służy do prowadzenia ruchu drogowego i to jest jej ustawowo określone przeznaczenie. Przy czym zlokalizowane w drodze publicznej mogą być urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach jest możliwa lokalizacja w pasie drogowym drogi publicznej obiektów budowlanych lub

			lokalizowana miałyby być infrastruktura telekomunikacyjna, tj. zajmowanej części pasa drogowego (np. przejęcie gwarancji na pas szerokości 0,5 m od ułożonego rurociągu).	urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego (art. 39 ust. 3 ustawy o drogach publicznych). Droga publiczna nie służy więc do zachęcania inwestorów do realizowania w niej coraz większej ilości inwestycji, które nie są związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu drogowego, a tym samym są inwestycjami obcymi. Należy podkreślić, iż wszelkie sprawy związane z działaniami podejmowanymi w pasie drogowym bądź w jego bliskiej odległości dotyczą kwestii bezpieczeństwa ruchu, za który odpowiedzialny jest zarządca drogi. Jest on również odpowiedzialny za utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą. Zaś każda ingerencja w pas drogowy powodować może pogorszenie konstrukcji jezdni, co w następstwie może powodować zagrożenie uczestników ruchu. Mając powyższe na względzie, z punktu widzenia ustawowych zadań zarządcy drogi niezwykle istotna jest możliwość korzystania z uprawnień z tytułu gwarancji lub rękojmi w stosunku do wykonawcy realizującego budowę, przebudowę czy remont dróg. Jakiegokolwiek propozycje skutkujące uniemożliwieniem czy utrudnieniem wykonywania ww. uprawnień, a do tego właśnie mogą doprowadzić rozwiązania zaproponowane w zgłoszonej uwadze, są więc nie do przyjęcia.
36.	Art. 7 Nowa propozycja	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Dodatkowy postulat. Wprowadzenie standardowych projektów organizacji ruchu. Do wniosku o zajęcie pasa drogowego należy załączyć m.in. zatwierdzony projekt organizacji ruchu. Wnosimy o	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI): Wprowadzenie typowego projektu stałej organizacji ruchu nie jest możliwe z tego

			wprowadzenie obowiązku zarządcy drogi do opracowania, zatwierdzenia i umożliwienia stosowania projektów organizacji ruchu dla typowych sytuacji zajęcia pasa drogowego, w tym np. dla sposobu zabezpieczenia studni kablowych w ciągach pieszych. Inwestor miałby możliwość skorzystania z takiego projektu ruchu, albo w przypadku, gdy dany sposób zajęcia pasa nie odpowiada zatwierdzonym typowym sytuacjom zajęcia pasa drogowego przygotować i przedłożyć do zatwierdzenia projekt organizacji ruchu właściwy dla tej sytuacji.	względu, że nawet z pozoru podobne ingerencje w pas drogowy, są w praktyce rozpatrywane każdorazowo indywidualnie. Przemawia za tym ogromna wrażliwość zmian w pasie drogowym na bezpieczeństwo uczestników ruchu oraz wysokie ryzyko odpowiedzialności zarządców dróg za ewentualne zdarzenia drogowe.
37.	Art. 7 Nowa propozycja	Naczelna Rada Adwokacka	Postuluje się zmianę art. 7 ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych poprzez wprowadzenie pkt 1, o brzmieniu: Art. 7. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych. (t. j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1440 z późn. zm.1)) wprowadza się następujące zmiany 1) w art. 13f: a) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Rada gminy (rada miasta) określa wysokość opłaty dodatkowej, o której mowa w ust. 1, okoliczności uprawniające do wszczęcia postępowania w sprawie wymierzenia opłaty dodatkowej i podejmowane przed wszczęciem postępowania czynności materialno — techniczne dokumentujące te okoliczności oraz sposób pobierania opłaty dodatkowej. Wysokość opłaty dodatkowej nie może przekroczyć 50 zł.”; b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Opłatę dodatkową, o której mowa w ust. 1, wymierza w drodze decyzji administracyjnej i pobiera zarządca drogi. Postępowanie wszczyna się z urzędu po stwierdzeniu zaistnienia okoliczności, określonych przez radę gminy (radę miasta) na podstawie ust. 2”. i w konsekwencji nadanie obecnym pkt. 1-5 oznaczenia 2-6. 2) w art. 38 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Do zgody, o której mowa w ust. 2, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60), z uwzględnieniem przepisów o milczącej zgodzie, o której mowa w art. 122a § 2	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI): Po pierwsze wskazać należy, że ustawodawca decyduje się na stosowanie „uproszczonych” sankcji administracyjnych, nie wymagających wydania decyzji administracyjnych, zwykle z powodu charakteru naruszenia prawa (np. ma ono charakter masowy) lub w przypadku, gdy dana sprawa nie wymaga prowadzenia skomplikowanego postępowania dowodowego (sprawy proste, powtarzalne). W ocenie MI pobór opłaty dodatkowej za brak opłaty za postój w strefie płatnego parkowania zalicza się właśnie do spraw masowych o nieskomplikowanym charakterze, co nie uzasadnia stosowania do tych opłat przepisów o decyzji administracyjnej. Po drugie, proponowane rozwiązanie będzie miało daleko idące skutki dla funkcjonowania jednostek samorządu terytorialnego oraz sądów administracyjnych. Jego wprowadzenie będzie miało bowiem taki skutek, iż wymierzenie opłaty dodatkowej będzie musiało zostać poprzedzone przeprowadzeniem postępowania administracyjnego ze wszystkimi tego

		pkt 2 tej ustawy."; w art. 39 po ust. 7ac dodaje się ust. 7ad w brzmieniu: „7ad. Do decyzji, o której mowa w ust. 7, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem przepisów o milczącym załatwieniu sprawy."; w art. 40 po ust. 14a dodaje się ust. 14aa w brzmieniu: „14aa. Do decyzji, o której mowa w ust. 14a, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego, z wyjątkiem przepisów o milczącym załatwieniu sprawy."; w art. 40e dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem przepisów o milczącym zakończeniu postępowania, o którym mowa w art. 122a § 2 pkt 1 tej ustawy"; w art. 43: w ust. 2 uchyla się zdanie drugie, po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Do zgody, o której mowa w ust. 2, stosuje się przepisy działu II rozdziału 14 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego, z uwzględnieniem przepisów o milczącej zgodzie, o której mowa w art. 122a § 2 pkt 2 tej ustawy.". UZASADNIENIE Celem projektowanej zmiany jest odejście od obecnie obowiązującego modelu dotyczącego ponoszenia opłat dodatkowych za nieuiszczenie opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, który to model nie przewiduje możliwości sądowej kontroli stanowiska podmiotu publicznego dotyczącego nałożenia na obywatela obowiązku zapłaty opłaty dodatkowej. Obecnie obowiązujące przepisy zakładają, że w odniesieniu do obciążenia obowiązkiem zapłaty opłaty dodatkowej nie istnieje etap postępowania rozpoznawczego, w którym to osoba zobowiązana posiada możliwość obrony swych praw jeszcze przed wiążącym obciążeniem tej osoby	konsekwencjami. Jedną z takich konsekwencji będzie konieczność prowadzenia nowego rodzaju postępowań administracyjnych zarówno w I, jak i II instancji (postępowania odwoławcze) oraz postępowań sądownoadministracyjnych – postępowania te będą miały przy tym charakter masowy. Konsekwencją tego powinna być zaś konieczność zapewnienia środków finansowych na dodatkowe etaty dla organów jednostek samorządu terytorialnego i sądów administracyjnych, a także pokrycie zwiększonych kosztów administracyjnych ponoszonych przez te podmioty. W innym przypadku zaistnieje ryzyko zwiększenia przewlekłości prowadzenia nie tylko nowych spraw dotyczących opłaty dodatkowej, ale również postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie już obowiązujących przepisów. Zaistnieć może wręcz ryzyko zakłócenia prawidłowości wykonywania przez te podmioty innych zadań ustawowych ze względu na konieczność przerzucenia części zasobów do procedowania nowych postępowań administracyjnych. Powyższe argumenty przemawiają za odrzuceniem zgłoszonej propozycji, zwłaszcza że procedowana ustawa ma na celu zmniejszenie obciążeń regulacyjnych. Jej istotą nie powinno być natomiast nakładanie nowych bardzo poważnych obciążeń na organy władzy publicznej, które mogą utrudnić wykonywanie zadań, dla których zostały one powołane.

			obowiązkiem zapłaty opłaty dodatkowej. Co prawda w aktach prawa miejscowego, wydanych na podstawie dotychczas obowiązującego ust. 2 w art. 13f przewidywana jest zazwyczaj procedura reklamacyjna, jednakże zobowiązany do poniesienia opłaty pozbawiony jest możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia, wydanego w ramach procedury reklamacyjnej, do sądu administracyjnego. Orzecznictwo sądów administracyjnych jest w omawianym przedmiocie jednoznaczne i wynika z niego, że obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie jest konkretyzowany w drodze indywidualnego aktu administracyjnego. W uzasadnieniu do postanowienia z dnia 5 czerwca 2014 r. (I OSK 1196/14) Naczelny Sąd Administracyjny jednoznacznie wskazał, że: „Wezwanie do uiszczenia opłaty dodatkowej nie stanowi aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., ponieważ nie dotyczy uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisu prawa. Wskazuje się, że powinien istnieć ścisły i bezpośredni związek pomiędzy działaniem (zaniechaniem określonego działania) organu administracji a możliwością realizacji uprawnienia (obowiązku) wynikającego z przepisu prawa przez podmiot niepowiązany organizacyjnie z organem wydającym dany akt lub podejmującym daną czynność. Dopiero akt wymierzający opłatę dodatkową można byłoby uznać za akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. lub rozstrzygnięcie o istocie sprawy z art. 3 § 2 pkt 1. Wskazane wezwanie do uiszczenia opłaty dodatkowej nie jest jednak takim aktem.”. Z powyżej wskazanego orzeczenia NSA wynika zatem, że w obecnym stanie prawnym sądy administracyjne nie są właściwe do rozpoznawania skarg na rozstrzygnięcia dotyczące zobowiązania do zapłaty opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Jednocześnie należy zaznaczyć, że orzecznictwo rozstrzygnęło również, że nie istnieje droga sądowa do zakwestionowania obowiązku do zapłaty opłaty dodatkowej na drodze postępowania cywilnego, prowadzonego przed sądem powszechnym. W tym miejscu należy zwrócić uwagę	

			na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r. (III CZP 88/10) zgodnie z którą: „W sprawie o ustalenie nieistnienia należności stwierdzonej administracyjnym tytułem wykonawczym wystawionym w związku z nieuiszczeniem opłaty dodatkowej za postój w strefie płatnego parkowania (art. 13f ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, jedn. tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm.) droga sądowa jest niedopuszczalna.". Uzasadniając powyższą uchwałę Sąd Najwyższy wskazał, że: „Procedura egzekwowania opłaty dodatkowej za parkowanie w strefie płatnego parkowania, stosowana w przypadku przyjęcia, że konieczność uiszczenia tej opłaty wynika bezpośrednio z przepisu prawa, sprawia, iż prawo do sądowej kontroli stanowiska wierzyciela w razie sporu co do tego, czy po stronie określonej osoby powstał obowiązek uiszczenia takiej opłaty, może być realizowane dopiero na etapie egzekucji administracyjnej. Prawo takie niewątpliwie jednak istnieje, a to wyklucza przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie należy zagwarantować powodowi (zobowiązanemu w egzekucji administracyjnej) drogę postępowania przed sądem powszechnym w celu umożliwienia zakwestionowania podstaw do prowadzenia przeciwko niemu egzekucji administracyjnej.". Powyższy pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy został w pełni zaakceptowany przez sądownictwo administracyjne, a odwołanie do tego poglądu znalazło się m.in. wprost we wskazywanym już postanowieniu Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2014 r. W odniesieniu do obecnie obowiązującego stanu prawnego funkcjonuje ugruntowane lecz nieaktualne stanowisko orzecznictwa, że zobowiązany do uiszczenia opłaty dodatkowej pozbawiony jest prawa do kwestionowania stanowiska podmiotu publicznego w zakresie zasadności nałożenia opłaty dodatkowej na etapie procedury rozpoznawczej. Zobowiązany ma jedynie możliwość kwestionować zasadność wystawionego przeciwko niemu tytułu wykonawczego, a zatem może kwestionować dopuszczalność prowadzenia przeciwko niemu egzekucji. W uzasadnieniu do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2014 r.	

			zakreślono możliwość zakwestionowania przez zobowiązanego — na etapie postępowania egzekucyjnego — nałożonego na niego obowiązku zapłaty opłaty dodatkowej: „Po doręczeniu tytułu wykonawczego organ egzekucyjny bada przesłanki decydujące o dopuszczalności egzekucji (art. 29 § 1 u.p.e.a.), a następnie zawiadamia zobowiązanego o wszczęciu egzekucji i o przysługującym mu uprawnieniu do wniesienia zarzutów (art. 33 u.p.e.a.). Jeżeli właściciel pojazdu, przeciwko któremu wystawiony został tytuł wykonawczy, kwestionuje istnienie obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej przez wniesienie zarzutu w postępowaniu egzekucyjnym, to organ egzekucyjny rozpatruje ten środek zaskarżenia po uzyskaniu stanowiska wierzyciela. Z § 1a art. 34 u.p.e.a. wynika natomiast, że wierzyciel wydaje postanowienie o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu, jeżeli dotyczy on kwestii, która była przedmiotem rozpatrzenia w odrębnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym lub sądowym, albo jeżeli zobowiązany kwestionuje należność pieniężną ze względu na jej wysokość ustaloną lub określoną w orzeczeniu, od którego przysługują środki zaskarżenia. Wynika z tego, że gdyby egzekwowany obowiązek określony został decyzją, to zobowiązany nie mógłby zgłosić zarzutu z powołaniem się na błędne przypisanie mu obowiązku. W pozostałych przypadkach wierzyciel wypowiada się merytorycznie na temat zasadności zarzutu, a swoje stanowisko wyraża w formie postanowienia. Na postanowienie wierzyciela co do zasadności zarzutów przysługuje zażalenie (art. 34 § 2 u.p.e.a.) do organu wyższego stopnia w rozumieniu art. 23 u.p.e.a., którym dla organów jednostek samorządu terytorialnego jest samorządowe kolegium odwoławcze. Na postanowienie wydawane w postępowaniu egzekucyjnym w administracji i zaskarżalne zażaleniem przysługuje skarga do sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a.), a zatem taką skargą zaskarżalne jest postanowienie w przedmiocie stanowiska wierzyciela co do wniesionych zarzutów.”. Jednocześnie należy zaakcentować, że pogląd wyrażony zarówno w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010 r., jak również w wyroku Naczelnego Sądu	

			Administracyjnego z dnia 5 czerwca 2014 r., zgodnie z którym zobowiązany ma możliwość odwołania się do sądowej kontroli stanowiska wierzyciela dotyczącego opłaty dodatkowej na etapie postępowania egzekucyjnego, jest w obecnym stanie prawnym nieaktualny. Obecnie zobowiązany takiego uprawnienia już nie posiada, a to za sprawą zmiany brzmienia art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a., która została dokonana nowelizacją z dnia 9 kwietnia 2015 r. (ustawa z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy - <i>Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi</i> (Dz. U. poz. 658)). Zgodnie z art. 1 pkt 1 lit. a) wskazanej ustawy do art. 3 2 pkt 3 dodane zostało wyłączenie możliwości zaskarżenia do sądu administracyjnego postanowień w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie w postaci postanowień wierzyciela o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu oraz postanowień, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu, czyli właśnie tego rodzaju postanowień do których odwoływał się zarówno Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 listopada 2010 r. oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 5 czerwca 2014 r. Obecnie zatem brak jest podstawy prawnej do jakiegokolwiek sądowej kontroli stanowiska podmiotu publicznego, nakładającego na obywatela obowiązek zapłaty opłaty dodatkowej. Taka sytuacja jest zatem sprzeczna zarówno z art. 45 ust. 1, jak również art. 184 Konstytucji. Mając na względzie powyższe należy uznać, że konieczna jest zmiana przepisów, zmierzająca w kierunku umożliwienia sądowej kontroli stanowiska podmiotu publicznego, dotyczącego nałożenia na obywatela obowiązku uiszczenia opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Opłata powinna być wymierzana w drodze decyzji administracyjnej po przeprowadzeniu postępowania zgodnie z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego. Decyzję powinien wydawać zarządca drogi — czyli zgodnie z art. 19 ust. 2 pkt 4 ustawy zmienianej wójt, burmistrz, prezydent miasta, który na podstawie art. 21 ust. 1a ustawy zmienianej mógłby powierzyć kompetencje do wydawania takich decyzji m.in. pracownikom jednostki	

			organizacyjnej będącej zarządem drogi. Rada gminy na mocy nowelizowanego ust. 2 w art. 13f byłaby uprawniona nie tylko do ustalenia wysokości opłaty czy też określania sposobu pobierania opłat, ale także do określania okoliczności uprawniających do wszczęcia postępowania w sprawie wymierzenia opłaty dodatkowej, takich jak brak stosownego wyeksponowania biletów kontrolnych, czy kart uprawniających do parkowania w strefie płatnego parkowania, czy też brak uiszczenia stosownej opłaty i zarejestrowania określonego pojazdu w systemie elektronicznym strefy płatnego parkowania. Z uwagi na różnorodność stosowanych systemów potwierdzania uprawnienia do parkowania w strefie płatnego parkowania, to właśnie rady gminy powinny posiadać uprawnienia do ustalania okoliczności uprawdopodobniających przypuszczenie, że w odniesieniu do konkretnego pojazdu zaparkowanego w strefie płatnego parkowania, nie została wniesiona należna opłata za parkowanie. Rady gminy (rady miast) powinny mieć również uprawnienie do określenia rodzaju czynności materialno — technicznych podejmowanych jeszcze przed wszczęciem postępowania w sprawie wymierzenia opłaty dodatkowej, mających na celu udokumentowanie okoliczności uprawdopodobniających przypuszczenie, że w odniesieniu do konkretnego pojazdu, zaparkowanego w strefie płatnego parkowania, nie została wniesiona należna opłata za parkowanie. Postępowanie w sprawie wymierzenia opłaty dodatkowej powinno być wszczynane wyłącznie z urzędu po stwierdzeniu zaistnienia okoliczności, określonych w przez radę gminy jako uprawdopodobniające przypuszczenie, że w odniesieniu do konkretnego pojazdu, zaparkowanego w strefie płatnego parkowania, nie została wniesiona należna opłata za parkowanie.	
38.	Art. 8 pkt 1	Krajowa Rada Spółdzielcza	Nowelizacja rozszerza definicję działalności rzemieślniczej wyłącznie o spółki handlowe: osobowe i kapitałowe. W zupełności pominięto spółdzielnie. Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 roku - Prawo spółdzielcze, Spółdzielnia jest dobrowolnym zrzeszeniem nieograniczonej liczby osób, o zmiennym	Uwaga nieuwzględniona. Nie ma potrzeby rozszerzania katalogu o spółdzielnie. Uzupełnienie wykazu form prawnych prowadzenia działalności rzemieślniczej także o spółdzielnie przy zachowaniu podstawowych, wcześniej

			składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, które w interesie swoich członków prowadzi wspólną działalność gospodarczą. Krajowa Rada Spółdzielcza wnioskuje o uzupełnienie wykazu form prawnych prowadzenia działalności rzemieślniczej także o spółdzielnie.	przyjętych w definicji założeń tj. co najmniej jeden z założycieli musi posiadać kwalifikacje w rzemiośle a pozostali założyciele być członami rodziny (zstępni, wstępni) lub założycielem/lami są spółki spełniające nową definicję rzemiosła – nie stoi w sprzeczności z obecnymi przepisami w zakresie tworzenia spółdzielni i umożliwia rzemieślnikom tworzenie spółdzielni. Zgodnie z art. 6 paragraf 2 ustawy Prawo spółdzielcze liczba założycieli spółdzielni nie może być mniejsza od dziesięciu, jeżeli założycielami są osoby fizyczne, i trzech, jeżeli założycielami są osoby prawne. Aktualnie na podstawie art. 10 ustawy o rzemiośle podmioty spełniające definicję działalności rzemieślniczej mogą tworzyć spółdzielnie rzemieślnicze. A zatem rozszerzenie definicji działalności rzemieślniczej spowoduje, że spółdzielnie rzemieślnicze będą mogły być tworzone także przez szerszy krąg podmiotów tj. przez spółki osobowe i jednoosobową spółkę kapitałową
39.	Art. 9	Stowarzyszenie Notariuszy RP	Uzasadnione wątpliwości budzi uregulowanie trybu powoływania, odwoływania i rezygnacji zarządcy tymczasowego oraz trybu powoływania i odwoływania przedstawiciela do wykonywania praw w spółce handlowej po śmierci wspólnika, jedynie poprzez zamieszczenie jednego przepisu (projektowanego art. 95zl pr.not) nakazującego odpowiednie stosowanie przepisów o zarządcy sukcesyjnym, z wyłączeniem przepisów odnoszących się do zgłoszenia informacji w CEIDG. Z jednej strony zrozumiałe jest dążenie Projektodawcy do ograniczenia nadmiernego rozbudowywania ustawy o przepisy o bardzo zbliżonej treści. Z drugiej jednak strony ustalanie obligatoryjnych elementów na przykład aktu powołania albo odwołania zarządcy sukcesyjnego bądź przedstawiciela do wykonywania praw w spółce handlowej po śmierci wspólnika, jedynie poprzez	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne dotyczące wspólnego przedstawiciela do odrębnej, dalszej analizy. Projektowane przepisy dotyczące tymczasowego przedstawiciela (zarządzającego majątkiem spadkowym obejmującym udział w przedsiębiorstwie po zmarłym małżonku przedsiębiorcy), ze względu na nieprzesłanie przez autora uwagi propozycji redakcji przepisów, pozostały bez zmian.

			odpowiednie stosowanie przepisów doprowadzi znacznego zróżnicowania w tym zakresie praktyki notarialnej, co z kolei skutkować będzie pojawiającymi się w obrocie wątpliwościami co do ważności takiej czynności. Należy rozważyć jednak zamieszczenie co najmniej przepisów regulujących obligatoryjną treść aktu powołania albo odwołania zarządcy sukcesyjnego bądź przedstawiciela do wykonywania praw w spółce handlowej po śmierci współnika. W dotychczas obowiązujących przepisach ustawy Prawo o notariacie, ustawodawca przy protokole odwołania zarządcy sukcesyjnego i akcie odwołania zarządcy sukcesyjnego nie zdecydował się na odesłanie do przepisów o protokole powołania zarządcy sukcesyjnego i akcie powołania zarządcy sukcesyjnego, lecz osobno uregulował treść tych czynności. pomimo, że wykazują one więcej analogii niż instytucja zarządcy tymczasowego i przedstawiciela do wykonywania praw w spółce po śmierci współnika. W wypadku uznania zasadności powyższego argumentu Stowarzyszenie Notariuszy RP deklaruje gotowość przygotowania projektu odnośnych przepisów ustawy Prawo o notariacie.	
40.	Art. 9	Krajowa Rada Notarialna	(...) w projektowanej zmianie w art. 9 pkt 2) projektu ustawy, Krajowa Rada Notarialna proponuje przed słowami „tytuł rozdziału 3c” dodać słowa „w dziale II”, a tym samym art. 9 pkt 2) projektowanej zmiany miałby następującą treść: „2)w <i>dziale II</i> tytuł rozdziału 3c otrzymuje brzmienie: „Czynności dokonywane na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw”; W związku z tym, że ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2019 r., poz. 540) podzielona jest na dwa działy, zasadnym wydaje się wskazanie i tym samym doprecyzowanie, w którym dziale znajduje się rozdział 3c, którego tytuł jest zmieniany.	Uwaga uwzględniona. Uwaga legislacyjna.
41.	Art. 14	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	W związku z prowadzonym przez Ministerstwo Cyfryzacji projektem nowelizacji ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych sygnalizujemy potrzebę utrzymania aktualnych zapisów art. 29 ust. 2 pkt 15 ustawy	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			prawo budowlane. Wzmiankowany projekt ustawy zmienia ten przepis poprzez usunięcie sformułowania „instalacji radiokomunikacyjnych”. Mimo pozytywnych założeń, tj. uznania, że instalacje te pozostają poza zakresem prawa budowlanego, w naszej ocenie faktycznym skutkiem zmiany będzie uznanie przez organy administracji architektoniczno-budowlanej oraz sądy, że zmiana ta jest zmianą merytoryczną i skutkuje objęciem instalacji radiokomunikacyjnych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę. W istotny sposób sparaliżowałoby to proces inwestycyjny w zakresie telekomunikacji bezprzewodowej.	
42.	Art. 14 Nowa propozycja	Polski Związek Producentów Roślin Zbożowych Federacja Branżowych Związków Przedsiębiorców Rolnych	Dodanie do art. 29 Ustawy Prawo Budowlane pkt 19b o treści: Instalacji/posadowienia urządzeń – zbiorników dwupłaszczowych do przechowywania i wewnętrznej dystrybucji paliw płynnych klasy III – oleju napędowego do 10m3 włącznie	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja poza zakresem procedowanego projektu.
43.	Art. 14 Nowa propozycja	Polski Związek Producentów Roślin Zbożowych Federacja Branżowych Związków Przedsiębiorców Rolnych	Dodanie do Ustawy Prawo Budowlane art. 30.1 punktu 5) o treści: Instalacji/posadowienia urządzeń – zbiorników dwupłaszczowych wraz z układem dystrybucyjnym do przechowywania i wewnętrznej dystrybucji paliw płynnych klasy III – oleju napędowego powyżej 10m3	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja poza zakresem procedowanego projektu.
44.	Art. 14 Nowa propozycja	Izba Gospodarcza Gazownictwa	W art. 14 po pkt 2 dodać pkt 3 w brzmieniu: „3) w art. 32 po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu: „1b. Wymóg uzyskania zgody, o której mowa w ust. 1 pkt 3, nie dotyczy budowy gazociągów realizowanej przez operatora systemu przesyłowego gazowego.”. <u>Uzasadnienie:</u> Przepis art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 roku o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, zawiera wprawdzie wyłączenie obowiązku uzyskania zgody, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane, ale dotyczy tylko inwestycji „w zakresie terminalu”, tj. realizowanych na podstawie przepisów tej ustawy. Operator Gazociągów Przesyłowych GAZ-SYSTEM S.A. (jednoosobowa spółka Skarbu Państwa), jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu przepisów ustawy - Prawo energetyczne, prowadzącym działalność w	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MliR): Propozycja zmiany dotyczącej wprowadzenia wyłączenia od obowiązku uzyskania zgody ministra właściwego do spraw energii, o której mowa w art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane została negatywnie zaopiniowana. Kwestia ta wymaga szczegółowej analizy i konsultacji z Ministrem Energii z uwagi na to, iż dotyczy to zakresu jego kompetencji.

			zakresie przesyłania paliw gazowych, sieciami przesyłowymi zlokalizowanymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie koncesji wydanej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, która została przedłużona do dnia 6 grudnia 2068 r. Dywersyfikacja dostaw gazu jest jednym z działań służących zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego Państwa. Budowa przez GAZ-SYSTEM gazociągów przesyłowych jest natomiast etapem poprzedzającym wykonywanie podstawowej działalności, polegającej na transporcie gazu ziemnego siecią przesyłową na terenie całego kraju, w celu ich dostarczenia do sieci dystrybucyjnych oraz do odbiorców końcowych podłączonych do systemu przesyłowego. Nałożenie na GAZ-SYSTEM wymogu uzyskania zgody ministra właściwego do spraw energii, nawet w przypadku budowy niewielkiego odcinka gazociągu przesyłowego, może spowodować przedłużenie wydania pozwolenia na budowę nawet do 60 dni, a zatem wstrzyma możliwość rozpoczęcia procesu inwestycyjnego. Z powyższych względów zasadnym jest, aby w ramach postępowania o udzielenie pozwolenia na budowę wszystkich gazociągów przesyłowych (również innych, aniżeli budowanych na podstawie przepisów specustawy), nastąpiło wyłączenie obowiązku uzyskania zgody ministra właściwego do spraw energii w odniesieniu do operatora systemu przesyłowego gazu, o którym mowa w art. 3 pkt 24- ustawy - Prawo energetyczne.	
45.	Art. 14 Nowa propozycja	PGNiG S.A.	<u>Propozycja:</u> Zmiana brzmienia art. 3 pkt 7b Prawa budowlanego: „7a) przebudowie - należy przez to rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji; w przypadku dróg, linii kolejowych oraz sieci uzbrojenia terenu są dopuszczalne są zmiany charakterystycznych parametrów w zakresie niewymagającym zmiany odpowiednio granic pasa	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MliR): Zmiany te mają zbyt daleko idący charakter i wymagają kompleksowej analizy wpływu na proces inwestycyjno-budowlany. Jednocześnie informujemy, iż w celu uproszczenia i przyspieszenia procesu inwestycyjno-budowlanego obecnie Ministerstwo Inwestycji i Rozwoju proceduje projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (numer w Wykazie prac

			drogowego, granic drogi kolejowej oraz właściwego dla danej sieci pasa eksploatacyjnego i granicy działki.” <u>Uzasadnienie:</u> Zwracamy uwagę, że w praktyce przy przebudowie sieci często dochodzi do zmiany jej długości w wyniku zmiany nachylenia/zmiany spadku rurociągów. Ze względu na fakt, że pojęcie „przebudowy” jest różnie rozumiane w praktyce administracyjnej proponujemy uzupełnienie obecnej definicji.	legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UD507). Projekt ten w dniu 11 kwietnia br. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych, konsultacji publicznych i opiniowania.
46.	Art. 14 Nowa propozycja	PGNiG S.A.	<u>Propozycja:</u> Zmiana brzmienia art. 9 ust. 2-3 Prawa budowlanego: ~~„2. Organ administracji architektoniczno-budowlanej, po uzyskaniu upoważnienia ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane, w drodze postanowienia, udziela bądź odmawia zgody na odstępstwo.~~ ~~3. Wniosek do ministra, o którym mowa w ust. 2, w sprawie upoważnienia do udzielenia zgody na odstępstwo organ administracji architektoniczno-budowlanej składa przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę. Wniosek powinien zawierać:~~ ~~1) charakterystykę obiektu oraz, w miarę potrzeby, projekt zagospodarowania działki lub terenu, a jeżeli odstępstwo mogłoby mieć wpływ na środowisko lub nieruchomości sąsiednie – również projekty zagospodarowania tych nieruchomości, z uwzględnieniem istniejącej i projektowanej zabudowy;~~ ~~2) szczegółowe uzasadnienie konieczności wprowadzenia odstępstwa;~~ ~~3) propozycje rozwiązań zamiennych;~~ ~~4) pozytywną opinię wojewódzkiego konserwatora zabytków w odniesieniu do obiektów budowlanych wpisanych do rejestru zabytków oraz innych obiektów budowlanych usytuowanych na obszarach objętych ochroną konserwatorską;~~ ~~5) w zależności od potrzeb – pozytywną opinię innych zainteresowanych organów.~~ ~~4. Minister, o którym mowa w ust. 2, może uzależnić upoważnienie do wyrażenia zgody na odstępstwo od spełnienia dodatkowych warunków.~~ 2. W przypadku odstępstwa dotyczącego obiektu budowlanego	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MiiR, MI, MRiRW): W odniesieniu do propozycji zgłoszonej przez PGNiG S.A. w pkt 43 i 44 należy wskazać, że Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, na podstawie zobowiązania ustawowego zawartego w art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo budowlane, w drodze rozporządzenia określa warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie, a następnie je realizuje w zakresie określonym w art. 9 ustawy (wydawanie zgody na odstępstwa od tych warunków). Wydane na tej podstawie rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 81) stosuje się przy projektowaniu, budowie, przebudowie i zmianie sposobu użytkowania budowli rolniczych lub ich części, a także związanych z nimi urządzeń budowlanych. Za budowle rolnicze w myśl rozporządzenia rozumie się budowle dla potrzeb rolnictwa i przechowywania produktów rolnych, w szczególności takie jak: zamknięte zbiorniki na płynne odchody zwierzęce, płyty do składowania obornika, silosy na kiszonki,

			<i>wpisanego do rejestru zabytków lub usytuowanego na obszarze wpisanym do rejestru zabytków odstępstwa można udzielić również jeżeli zastosowania warunku technicznego nie da się pogodzić z wymaganiami ochrony zabytków. W takim przypadku odstępstwo nie może powodować zagrożenia życia ludzi.</i> <i>3. Odstępstwa udziela organ administracji architektoniczno-budowlanej w decyzji o pozwoleniu na budowę, albo w decyzji o zmianie decyzji o pozwoleniu na budowę.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Postulujemy zmianę przepisów dotyczących odstępstwa na budowę. Wydanie decyzji o odstępie powinno należeć jedynie do zakresu decyzyjnego organu administracji architektoniczno-budowlanej bez konieczności uzyskiwania stosownego upoważnienia po stronie ministra. Powyższa zgoda wydaje się środkiem zbyt daleko idącym, a jego konsekwencją jest wydłużenie procesu decyzyjnego.	silosy na zboże i pasze, komory fermentacyjne i zbiorniki biogazu rolniczego. Zasadne wydaje się, aby procedura w celu wyrażenia zgody bądź odmowy zgody na odstępstwo była jednolita dla wszystkich przepisów techniczno – budowlanych, będących we właściwości różnych ministrów. Propozycje PGNiG są sprzeczne z projektem ustawy zmieniającej ustawę – Prawo budowlane procedowanym aktualnie przez MliR, w którym odstępstwo od upoważnienia udzielanego przez właściwego ministra przewidziane jest wyłącznie dla budynków. W pozostałym zakresie projektodawca nie przewidział takiej możliwości. Jednocześnie należy domyślać się, że intencją zgłaszanych przez PGNiG propozycji jest uproszczenie procedury umieszczania w pasach dróg publicznych sieci gazowych. W tym kontekście Minister Infrastruktury podjął inicjatywę, polegającą na uchyleniu § 140 ust. 7 i nowelizacji § 140 ust. 8 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124). Zmiany w § 140 wynikają z doświadczeń ministra właściwego ds. transportu nabytych przy udzielaniu organom administracji architektoniczno-budowlanej upoważnień do wyrażenia zgody na odstępstwo. W coraz większym stopniu infrastruktura techniczna lokalizowana jest – w głównej mierze ze względu na liniowy jej przebieg oraz stosunki własnościowe gruntów – w pasach

				dróg publicznych. Obecnie umieszczenie infrastruktury obcej w pasie drogowym odbywa się na zasadach określonych w art. 39 ustawy o drogach publicznych, przy czym dopuszczenie ustawowe zlokalizowania infrastruktury obcej w pasie drogowym poza terenem zabudowy ograniczone było dotychczas przepisami § 140 ust. 7 nowelizowanego rozporządzenia. Uchylenie ust. 7 ułatwi lokalizowanie niezbędnej infrastruktury technicznej w pasie drogowym, przy zachowaniu niezbędnych warunków bezpieczeństwa, o których mowa w ust. 1 tego samego paragrafu, oraz spowoduje brak konieczności uzyskiwania zgody na odstępstwo od przepisów techniczno-budowlanych. Z kolei zmiany w ust. 8 stanowią zmniejszenie rygoru w zakresie zakazu lokalizowania infrastruktury technicznej pod jezdniami dróg publicznych. Co do zasady infrastruktura techniczna nie może być lokalizowana pod jezdnią drogi, natomiast wprowadza się możliwość odejścia od tego zakazu dla dróg najniższych klas (L i D) na terenie zabudowy. Jako uzasadnienie takiego działania należy wskazać fakt, że wnioski o udzielenie upoważnienia do wyrażenia zgody na odstępstwo od § 140 ust. 8 stanowią około połowy wszystkich wniosków, dotyczących przepisów techniczno-budowlanych w obszarze drogownictwa, kierowanych do ministra właściwego ds. transportu (w 2011, 2013 i 2014 r. ok. 54%, w 2016 r. ok. 52%, w 2012 r. ok. 49% oraz w 2017 r. ok. 43%) i w zdecydowanej większości rozpatrywane są pozytywnie. Mając na uwadze powyższe uznano, że należy dopuścić lokalizowanie

				tego typu infrastruktury pod jezdniami dróg na terenie zabudowy, ale wyłącznie klas D i L. Jezdnie dróg pozostałych klas na terenie zabudowy, charakteryzujące się innymi funkcjami w sieci drogowej oraz innymi natężeniami ruchu, oraz jezdnie dróg wszystkich klas poza terenem zabudowy – powinny być dalej chronione. Tym samym poprzez nowelizację aktu wykonawczego do ustawy cel, który ma być osiągnięty w związku ze zgłoszoną uwagą, zostanie osiągnięty. Przedmiotowy projekt rozporządzenia Ministra Infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, został notyfikowany Komisji Europejskiej w dniu 5 kwietnia 2019 r. Okres wstrzymania procedury legislacyjnej upływa w dniu 8 lipca 2019 r.
47.	Art. 14 Nowa propozycja	PGNiG S.A.	<u>Propozycja:</u> Dodanie art. 9a i art. 9b Prawa budowlanego: „9a. 1. W przypadku, gdy odstępstwo dotyczy istniejącego budynku lub urządzenia budowlanego zlokalizowanego w zabudowie mieszkaniowej jednorodzinnej lub zagrodowej, z wyłączeniem odstępstw w zakresie zabudowy i zagospodarowania terenu objętego zamierzeniem budowlanym, w szczególności usytuowania budynków i urządzeń budowlanych, do wniosku o wydanie decyzji udzielającej odstępstwa dołącza się: 1) szczegółowe uzasadnienie konieczności wprowadzenia odstępstwa; 2) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu bezpieczeństwa pożarowego - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych wraz z postanowieniem komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej, wydanym na podstawie art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej,	Jw.

			wyrażającym zgodę na zastosowanie rozwiązań zamiennych zaproponowanych w tej ekspertyzie; 3) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu warunków sanitarno-higienicznych - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw sanitarno-higienicznych zawierającą propozycję rozwiązań zamiennych; 4) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów innych, niż wymienione w pkt 1 i 2 - ekspertyzę osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane bez ograniczeń zawierającą propozycję rozwiązań zamiennych; 5) w zależności od potrzeb – pozytywną opinię innych zainteresowanych organów. 2. Udzielając odstępstwa właściwy organ nakłada w decyzji obowiązek zastosowania rozwiązań zamiennych określonych w ekspertyzie, o której mowa w ust. 1 pkt 2-4. 9b. 1. W przypadku odstępstwa innego, niż odstępstwo o którym mowa w art. 9a, do wniosku o wydanie decyzji udzielającej odstępstwa dołącza się: 1) projekt inwestycyjny w obszarze wpływu projektowanej zmiany na nieruchomości sąsiednie; 2) szczegółowe uzasadnienie konieczności wprowadzenia odstępstwa; 3) w przypadku inwestycji drogowych – projekt stałej organizacji ruchu lub wyciąg z zatwierdzonej stałej organizacji ruchu jeżeli w wyniku realizacji inwestycji nie przewiduje się w niej zmian; 4) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu bezpieczeństwa pożarowego - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych wraz z postanowieniem komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej, wydanym na podstawie art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, wyrażającym zgodę na zastosowanie rozwiązań zamiennych zaproponowanych w tej ekspertyzie; 5) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu warunków sanitarno-higienicznych - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw sanitarno-higienicznych zawierającą propozycję rozwiązań zamiennych; 6) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów innych, niż	

			wymienione w pkt 4 i 5 - ekspertyzę osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane bez ograniczeń zawierającą propozycję rozwiązań zamiennych. 7) w zależności od potrzeb - pozytywną opinię innych zainteresowanych organów. 2. Zgody na odstępstwo udziela się po uzyskaniu upoważnienia udzielonego przez ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane. Do wniosku o udzielenie upoważnienia dołącza się wniosek inwestora o udzielenie zgody na odstępstwo wraz z dokumentami dołączanymi do wniosku. W przypadku nie wydania przez ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane upoważnienia w terminie 14 dni, właściwy organ wydaje decyzję, o której mowa w art. 9 ust. 3. 3. Udzielając odstępstwa właściwy organ nakłada na inwestora obowiązek zastosowania rozwiązań zamiennych określonych w ekspertyzie, o której mowa w ust. 1.” <u>Uzasadnienie:</u> Propozycja w dużej części odwzorowuje przepisy projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z uproszczeniem procesu inwestycyjno-budowlanego. Dodatkowo, proponuje się uproszczenie systemu rozpatrywania wniosków o odstępstwo od przepisów techniczno- budowlanych poprzez określenie terminu zawitego dla centralnego organu władzy (ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane) do wydania upoważnienia dla właściwego organu architektoniczno-budowlanego. Zmiana ma na celu uproszczenie oraz przyspieszenie procedury uzyskania przez wnioskodawcę odstępstwa od przepisów techniczno-budowlanych.	
48.	Art. 14 Nowa propozycja	PGNiG S.A.	<u>Propozycja:</u> Dodanie do art. 28 Prawa budowlanego ust. 5-7: „5. Nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania i doręczenia decyzji o pozwoleniu na budowę oraz zawiadomienia o jej wydaniu: 1) okoliczność, że nieruchomość objęta wnioskiem o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, w stosunku do której decyzja	Jw.

		o pozwoleniu na budowę jest nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym; 2) brak w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, o których mowa w pkt 1; 3) niewykazanie prawa do spadku przez spadkobierców, jeżeli dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości, o których mowa w pkt 1, nie żyje. 6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę dokonuje się poprzez obwieszczenie w urzędzie wojewódzkim i w urzędach gmin właściwych ze względu na usytuowanie nieruchomości objętej wnioskiem, na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu lokalnym. W obwieszczeniu zamieszcza się oznaczenia nieruchomości objętych wnioskiem, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, jeżeli została założona, a także informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy, przy czym zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia obwieszczenia. 7. Postanowienia ust. 5-7 stosuje się do postępowań w sprawie uchylecia, zmiany, stwierdzenia nieważności oraz wznowienia postępowania w sprawie decyzji o pozwoleniu na budowę.” <u>Uzasadnienie:</u> Proponowana zmiana wprowadza procedurę, która będzie stosowana w przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości, braku ujawnienia w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości lub niewykazania prawa do spadku przez spadkobierców, jeżeli dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę nie żyje. Powyższe uregulowania powinny mieć również zastosowanie do postępowań w sprawie uchylecia, zmiany, stwierdzenia nieważności oraz wznowienia postępowania w sprawie decyzji o pozwoleniu na budowę.	

			Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie organom administracji wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę obiektów, które będą budowane na nieruchomościach o nieuregulowanym stanie prawnym. Aktualnie obowiązująca ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami¹⁷ zawiera przepisy pozwalające na ograniczenie w prawie do korzystania z nieruchomości, które mają nieuregulowany stan prawny. Jednocześnie brak analogicznych przepisów w Prawie budowlanym w odniesieniu do procedury wydawania pozwoleń na budowę. W konsekwencji inwestor, który posiada tytuł do dysponowania nieruchomością na cele budowlane (do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym) nie może uzyskać pozwolenia na budowę, gdyż organ administracji nie może wszcząć postępowania w przedmiocie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę ze względu na nieuregulowany stan prawny nieruchomości. Przyjęte rozwiązania mają na celu uniknięcie długotrwałych procedur związanych z ustalaniem adresów stron postępowania, co stanowi utrudnienie w przypadku prowadzenia inwestycji w zakresie budowy oraz rozbudowy sieci dystrybucyjnych gazowych. Obecny stan prawny prowadzi do sytuacji, w której postępowania te są czasochłonne i nie pozwalają na uzyskanie rozstrzygnięcia korzystnego dla wnioskodawców, którzy legitymują się prawem do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.	
49.	Art. 14 Nowa propozycja	PGNiG S.A.	<u>Propozycja:</u> Dodanie do art. 36 Prawa budowlanego ust. 5b: <i>„5b. Nie jest istotnym odstępniem od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę zmiana długości obiektu budowlanego liniowego, jeżeli odstępnie łącznie spełnia następujące warunki:</i> 1) przebieg obiektu nie wykracza poza pas eksploatacyjny, granicę działki oraz zakres inwestycji określony w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego jeśli była pozyskiwana;	Jw. Należy negatywnie zaopiniować propozycję, jako pozwalającą na zbyt daleko idące odstępowanie od projektów budowlanych. Nie można w jednakowy sposób traktować wszystkich obiektów liniowych, np. gazociągu i drogi publicznej, których skala techniczna może być drastycznie inna. Zniesienie obciążeń regulacyjnych nie może być rozumiane jako dopuszczenie do działań

¹⁷ Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. 2018 poz. 2204).

			2) nie zwiększa obszaru oddziaływania obiektu; 3) nie narusza przepisów techniczno-budowlanych.” <u>Uzasadnienie:</u> Ze względu na fakt, że na etapie prowadzenia procesu budowlanego spotyka się przypadki niezidentyfikowanych sieci i obiektów, które należy ominąć, niezbędnym jest wprowadzenie przepisów dotyczących obiektów liniowych.	mogących negatywnie wpływać na bezpieczeństwo.
50.	Art. 17 pkt 1 Nowa propozycja	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Zmiana jest konsekwencją umożliwienia poinformowania Prezesa URE o obniżeniu ilości zapasów paliw za pomocą systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa URE. <u>Art. 10 ust. 1f otrzymuje brzmienie:</u> 1f. Informację, o której mowa w ust. 1e pkt 2, przedsiębiorstwo energetyczne przekazuje w formie pisemnej lub za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 43f ust. 1 najpóźniej w trzecim dniu od dnia, w którym rozpoczęto obniżanie ilości zapasów paliw poniżej wielkości określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 6.	Uwaga kierunkowo pozytywna. Do ewentualnego wprowadzenia na kolejnym etapie rozbudowy systemu.
51.	Art. 17 pkt 1a Nowa propozycja	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	W związku z bardzo sformalizowanym procesem udzielania lub zmiany zakresu koncesji, proponuje się jego usprawnienie m.in. poprzez redukcje obowiązku przekazywania danych jako załączników do wniosku o udzielenie lub zmianę koncesji w postaci np. odpisów z KRS lub zaświadczeń z KRK ze względu na fakt, że rejestry te są prowadzone również w postaci teleinformatycznej i możliwe jest pobranie tych informacji przez organ (URE) bezpośrednio z tej bazy, bez konieczności angażowania przedsiębiorstwa energetycznego, które i tak bardzo dużą ilość dokumentów musi dostarczyć w tym postępowaniu administracyjnym. W szczególności biorąc pod uwagę fakt, że systemy te są ogólnodostępne. Drugim aspektem jest uproszczenie zmiany (rozszerzania lub zawężania) koncesji w wyniku transformacji podmiotowych spółek (łączenie, podział, przekształcenie w trybie Kodeksu Spółek Handlowych), gdzie zmiany w koncesjach, wynikające z ww. procesów przekształceniowych powinny odbywać się automatycznie (co zresztą przewidują przepisy KSH), natomiast praktyka organu regulacyjnego (Prezesa URE) jest	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z ME i URE): Rejestr KRK nie jest rejestrem jawnym i Prezes URE nie ma możliwości pobrania informacji o podmiocie czy przedsiębiorcy. Ponadto nie ma możliwości uproszczenia procedury zmiany koncesji w przypadku gdy dochodzi do przekształcenia formy prawnej, w związku z faktem, iż powstaje nowy podmiot, który podlega weryfikacji. Dodatkowo, w kontekście propozycji dodania art. 41a w zaproponowanym brzmieniu, w szczególności należy mieć na względzie treść art. 33 ustawy – Prawo energetyczne, określającego przesłanki niezbędne dla uzyskania koncesji Prezesa URE oraz wskazujący na okoliczności uniemożliwiające uzyskanie takiej koncesji. Z uwagi na brzmienie tego przepisu niemożliwym staje się dokonanie „z urzędu”

			odmienna, uciążliwa dla przedsiębiorstw i w zasadzie postępowanie koncesyjne odbywa się w takim samym trybie jak uzyskiwanie całkowicie nowej koncesji, dla nowego podmiotu. <u>W art. 35 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:</u> <i>4. Na potrzeby postępowania w przedmiocie udzielenia, zmiany zakresu lub cofnięcia koncesji, wymagane zaświadczenia oraz informacje dotyczące wnioskodawcy Prezes URE uzyskuje bezpośrednio z rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym lub z rejestru, o którym mowa w ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym.</i> <u>Po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:</u> <i>Art. 41a. 1. W przypadku procesów łączenia, podziału lub przekształcenia spółek, o którym mowa w tytule IV ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych przedsiębiorstwo energetyczne biorące udział w procesie łączenia, podziału lub przekształcenia informuje Prezesa URE przed dniem połączenia, podziału lub przekształcenia o zmianie zakresu koncesji spółek biorących udział w procesie.</i> <i>2. Po przekazaniu informacji, o której mowa w ust. 1 Prezes URE wydaje z urzędu, na dzień łączenia, podziału lub przekształcenia nową koncesję dla przedsiębiorstw energetycznych biorących udział w procesie łączenia, podziału lub przekształcenia, uwzględniającą zakres zmian, wynikający z powyższej informacji, bez przedkładania dodatkowych wniosków lub dokumentów.</i>	udzielenia/zmiany koncesji bez uprzedniego przeprowadzenia postępowania administracyjnego, mającego na celu ustalenie, czy podmiot powstały w wyniku połączenia, podziału lub przekształcenia spełnia wymogi niezbędne posiadania koncesji, bądź też czy nie zachodzą przesłanki negatywne wydania decyzji koncesyjnej.
52.	Art. 17 pkt 4 lit. a	Grupa LOTOS S.A. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego	Postuluje się wydłużenie terminu na złożenie stosownej informacji do Prezesa URE z 7 do 14 dni. Przedsiębiorstwa o rozbudowanej infrastrukturze produkcyjnej i magazynowej oraz korzystające dodatkowo z infrastruktury należącej do zewnętrznych operatorów mogłyby objąć kilka zmian w zakresie wykorzystywanej infrastruktury w ramach jednej informacji przekazanej do Prezesa URE.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z ME i URE): Zmiana merytoryczna ustawy poza zakresem obecnego projektu. Wyjaśnienia wymaga, że art. 43e ust. 1 nie wymaga zgłaszania infrastruktury należącej do „zewnętrznego operatora”, przedsiębiorca zobowiązany jest zgłosić infrastrukturę do której posiada tytuł prawny.
53.	Art. 17 pkt 4 lit. c Nowa propozycja	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elekrownie	Proponuje się dodanie nowego ust. w art. 43e, będącego podstawą prawną umożliwiającą wykonanie licznych obowiązków informacyjnych i sprawozdawczych ciążyących	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z URE): Projekt przepisu i uzasadnienie jest

			na przedsiębiorstwach energetycznych drogą elektroniczną za pośrednictwem systemu informatycznego, który Urząd Regulacji Energetyki będzie prowadził. <u>W art. 43e dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</u> 3. <i>Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem, magazynowaniem, przesyłaniem lub dystrybucją, obrotem paliwami lub energią obowiązki sprawozdawcze określone w art. 43f może wykonać za pośrednictwem formularza udostępnionego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 43f ust. 1.</i>	niespójne zarówno z aktualnym, jak i proponowanym brzmieniem art. 43e oraz 43f ustawy – Prawo energetyczne. Projektowane przepisy dotyczą wyłącznie paliw ciekłych, natomiast nowa propozycja dotyczy również działalności w zakresie wszystkich rodzajów energii i paliw. Nie obejmuje ona natomiast wszystkich działalności określonych w tej ustawie.
54.	Art. 17 pkt 5 ppk 3	Grupa LOTOS S.A. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego	Zgodnie z nowym brzmieniem art. 43 e ust. 1 informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności będą przekazywane do Prezesa URE za pośrednictwem formularza udostępnionego w systemie teleinformatycznym. W związku z powyższym system teleinformatyczny, o którym mowa w dodanym art. 43f powinien umożliwiać złożenie tego typu informacji, co nie wynika z zaproponowanego brzmienia niniejszego przepisu. Prawdopodobnie zatem w projektowanym art. 43f ust 1 pkt 3 zamiast art. 43d ust. 1 powinien być wskazany art. 43 e ust. 1, jako że przepis dotyczy „informacji” a nie deklaracji.	Uwaga uwzględniona.
55.	Art. 17 pkt 5 Nowa propozycja	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Proponuje się rozszerzenie katalogu dokumentów i sprawozdań, które przedsiębiorstwo energetyczne może składać do Prezesa URE za pomocą systemu teleinformatycznego, dając tym samym możliwość wykonania obowiązku informacyjnego i sprawozdawczego alternatywnie drogą elektroniczną. <u>W art. 43f ust. 1 po pkt 3 dodaje się kolejne punkty:</u> 4) przekazanie informacji, o której mowa w art. 10 ust. 1e pkt 2, 5) przekazywanie informacji dotyczących realizacji obowiązku utrzymywania zapasów paliw w ilości zapewniającej utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej i ciepła do odbiorców, 6) złożenie wniosku o udzielenie, zmianę zakresu lub cofnięcie koncesji wraz z wymaganymi dokumentami; 7) przekazanie sprawozdania, o którym mowa w art. 16 ust. 18 8) przekazywanie informacji dotyczących podmiotów	Uwaga kierunkowo pozytywna. Do analizy i ewentualnego wprowadzenia na kolejnym etapie rozbudowy systemu. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z URE): Wprowadzenie takiej regulacji musi być poprzedzone przeglądem wszystkich obowiązków sprawozdawczych oraz obowiązków udzielania informacji, które są cyklicznie przekazywane Prezesowi URE. Ponadto niezbędne jest zapewnienie środków finansowych na stworzenie i eksploatację takiego systemu. Należy także przypomnieć, że przepisy dopuszczają składanie pism do organów administracji publicznej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej.

			ubiegających się o przyłączenie źródeł do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, lokalizacji przyłączy, mocy przyłączeniowej, rodzaju instalacji, dat wydania warunków przyłączenia, zawarcia umów o przyłączenie do sieci i rozpoczęcia dostarczania energii elektrycznej, 9) przekazywanie informacji dotyczących wartości łącznej dostępnej mocy przyłączeniowej dla źródeł, a także planowanych zmian tych wartości w okresie kolejnych 5 lat od dnia ich publikacji, dla całej sieci przedsiębiorstwa o napięciu znamionowym powyżej 1 kV z podziałem na stacje elektroenergetyczne lub ich grupy wchodzące w skład sieci o napięciu znamionowym 110 kV i wyższym; wartość łącznej mocy przyłączeniowej jest pomniejszana o moc wynikającą z wydanych i ważnych warunków przyłączenia źródeł do sieci elektroenergetycznej, 10) przekazanie sprawozdania z działalności wytwórców, dystrybutorów i przedsiębiorstw obrotu ciepłem (sprawozdanie URE-C1) 11) przekazanie informacji dotyczących sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub uiszczenia stosownych opłat zastępczych, 12) przekazanie informacji, o której mowa w art. 33 ust. 1c, 13) przekazanie sprawozdania, o którym mowa w art. 49a ust. 9, 14) przekazanie sprawozdania, o którym mowa w art. 49b ust. 5, 15) przekazanie sprawozdania, o którym mowa w art. 77 ust. 1 ustawy z 14 grudnia 2018 r. o promowaniu energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji.	
56.	Art. 17 pkt 6, ppk 1 i 4 w zw. z art. 78	Grupa LOTOS S.A. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego	Zgodnie z art. 17 pkt 6 projektu ustawy Od dnia 1 czerwca 2019 r. do dnia 31 maja 2020 r. przedsiębiorstwo przekazuje sprawozdanie o którym mowa w art. 4ba ust. 4 oraz 43d ust 1 tylko Prezesowi URE (wcześniej również do ARM i MF), w wersji papierowej aż do wejścia w życie postanowień rozporządzeń które określą sposób składania tych dokumentów elektronicznie. Jednocześnie art. 78 projektu ustawy stanowi, że niektóre zmiany w ustawie Prawo	Uwaga uwzględniona. Uwaga została uwzględniona poprzez zmianę daty na „od 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 czerwca 2021 r.

			energetyczne wejdą w życie 31 grudnia 2020 r.- dotyczy to między innymi przepisów o wprowadzeniu systemu teleinformatycznego w URE, który umożliwi składanie sprawozdań oraz informacji drogą elektroniczną. Należy zatem doprecyzować, w jaki sposób składane będą sprawozdania, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i 43d ust 1 oraz informacja, o której mowa w art. 43 e ust. 1 w okresie od 01 czerwca 2020 do 31 grudnia 2020 r.	
57.	Art. 17 Nowa propozycja	PKN Orlen S.A. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego Polska Izba Przemysłu Chemicznego	1. Należy pozytywnie odnieść się do propozycji zmian prawa energetycznego dotyczącej sprawozdawczości paliwowej w zakresie logistyki paliwowej (art. 4ba), sprawozdawczości produkcyjno-przywozowej (art. 43d) oraz zgłaszania infrastruktury paliw ciekłych (art.43e). Koncentracja obowiązku sprawozdawczego wokół Prezesa URE i wprowadzenie mechanizmów wymiany informacji pomiędzy Prezesem URE a ministrem finansów, ministrem energii oraz Prezesem ARM powinna z jednej strony ułatwić realizację obowiązków sprawozdawczych przez przedsiębiorców branży paliwowej a z drugiej utrzymać skuteczność nadzoru nad sektorem paliw ciekłych. W tym miejscu należy jednak stwierdzić że powyższe działanie jest dopiero pierwszym krokiem o który od dawna postuluje branża paliwowa, a który dotyczy konieczności kompleksowej reformy ogół obowiązków sprawozdawczych dla tej branży. W skutek przyjmowania przez wiele lat kolejnych, często nie powiązanych ze sobą wymogów publicznoprawnych którym towarzyszyły określone autonomiczne obowiązki sprawozdawcze, mamy w chwili obecnej do czynienia z występowaniem licznej grupy często krzyżujących się lub dublujących się sprawozdań paliwowych, których realizacja jest faktycznym źródłem dodatkowych kosztów dla przedsiębiorców paliwowych oraz występowania dużych ryzyk ich naruszeń w skutek błędów sprawozdawczych. Należy wskazać iż obecnie branża paliwowa sprawozdaje z różną częstotliwością do licznej grupy organów administracji którymi są: Prezes URE, KAS, Prezes ARM, Minister Energii, GUS, ARE). Jednakże co do zasady dwoma podstawowymi źródłami powstawania obowiązków sprawozdawczych i informacyjnych wspólnych dla tych czynności jest albo fakt	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z ME i URE). Postulaty wykraczają poza zakres projektu. Uwaga w pkt 2 niezasadna. Przepis art. 43d ustawy - Prawo energetyczne jasno wskazuje, iż sprawozdanie składają podmioty posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych. Natomiast zgodnie z art. 3 pkt 45 lit. b tej ustawy stanowi, że wytwarzaniem jest produkcja paliw ciekłych w instalacjach wytwarzania paliw ciekłych w procesach przerobu ropy naftowej, kondensatu gazu ziemnego (NGL), półproduktów rafinacji ropy naftowej i innych węglowodorów albo przerobu biomasy, przetwarzania poprzez mieszanie komponentów lub paliw ciekłych lub poprzez mieszanie komponentów z paliwami ciekłymi, przeklasyfikowywania komponentów w paliwa ciekłe w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. W związku z powyższym przedsiębiorcy dokonujący usługowego wytwarzania na rzecz innych podmiotów mają obowiązek w poszczególnych wierszach wskazać rodzaje paliw będących przedmiotem działalności objętych sprawozdaniem wraz z podaniem kodu CN i ilości wytworzonego paliwa.

			pojawienia się paliwa w Polsce w skutek jego produkcji lub importu do kraju albo fakt dokonania określonego rozporządzenia tym paliwem na rzecz innych podmiotów w drodze sprzedaży lub innej czynności prawnej lub faktycznej. Mając to na uwadze postulujemy o uruchomienie prac nad przeglądem ogół obowiązków sprawozdawczych i informacyjnych dla branży paliwowej celem wypracowania rozwiązań mających na celu ich koncentrację wokół wybranego organu administracji, konsolidację ich treści celem redukcji ilości składanych sprawozdań a także dygitalizację formy ich przekazywania. 2.W ramach zmian art. 43d prawa energetycznego postuluje się doprecyzować delegację do wydania rozporządzenia ministra energii, które określi nowy wzór sprawozdania produkcyjno-przywozowego poprzez wskazanie wprost iż przedmiotowy obowiązek sprawozdawczy oprócz procesów wytwórczych polegających na produkcji własnej paliw ciekłych i ich sprzedaży na rynek obejmuje także proces usługowego wytwarzania paliw ciekłych. Taki proces jest realizowany na rzecz innego podmiotu z wykorzystaniem dostarczanych przez niego surowców półproduktów czy komponentów np. usługowe komponowanie paliw w bazach paliw. Powyższy proces podlega obowiązki uzyskania takiej samej koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych jak produkcja własna celem sprzedaży paliw na rynek przy czym podmiot koncesjonowany sam nie handluje paliwem lecz jest wyłącznie dostawcą takiej usługi wytwarzania. Jednakże obecna konstrukcja delegacji ustawowej do określenia wzoru sprawozdania dla tej działalności wytwórczej nie uwzględnia do końca specyfiki tego procesu gdzie z punktu widzenia samego sprawozdania najistotniejsze jest przekazanie cyklicznej informacji o podmiocie na rzecz którego w danym miesiącu realizuje się tę usługę. Obecnie podawanie w sprawozdaniu tych informacji nie jest możliwe gdyż delegacja ustawowa nie pozwala na umieszczenie w wzorze sprawozdania tych informacji. W praktyce oznacza to, że w chwili obecnej nie jest możliwe w sposób precyzyjny prawidłowe sprawozdawanie procesu usługowego	

			wytwarzania paliw ciekłych na rzecz innych podmiotów. Z punktu widzenia usługowej działalności wytwórczej w zakresie paliw ciekłych większość obowiązków publicznoprawnych powstających w skutej usługowego wytworzenia paliw leży po stronie zlecającego usługę wytworzenia czyli właściciela surowców oraz półproduktów jak i finalnego paliwa a nie realizującego tę usługę koncesjonariusza który sprawozdaje ją w trybie o którym mowa w art. 43d prawa energetycznego. Dlatego też postuluje się o uzupełnienie zapisów art. 43d prawa energetycznego, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku sprawozdawczości z art. 4ba prawa energetycznego, poprzez wskazanie iż w przypadku usługowego wytwarzania paliw ciekłych sprawozdanie określi również rodzaj i ilość wytworzonego usługowo paliwa ciekłego) 3.W celu stałej poprawy nadzoru nad rynkiem paliw ciekłych w Polsce oraz zwiększenia jego transparentności postuluje się doprecyzować także zapisy art. 43d ust.4 prawa energetycznego określającego zasady publikacji przez Prezesa URE kwartalnych informacji o ilości wytworzonych oraz przywiezionych paliw ciekłych do Polski poprzez rozszerzenie tego obowiązku o podawanie także informacji o ilości wywożonych paliw ciekłych w danym kwartale. Obecnie Prezes URE otrzymuje od koncesjonariuszy oraz podmiotów przywożących informacje o wytworzeniu, przywozie oraz wywozie paliw ciekłych jednakże delegacja z art. 43 e ust.4 nie daje temu organowi podstaw do publikacji informacji o wywozie paliw ciekłych. Brak publikacji tych danych wpływa w sposób istotny na zniekształcenie obrazu o wielkości i strukturze rynku paliw ciekłych w Polsce gdyż nie pozwala w sposób wymierny wszystkim zainteresowanym podmiotom korzystającym z danych publicznych URE dokonywać pomniejszych wskazanych wielkości produkcji i przywozu paliw o wolumeny które są wywożone z Polski. Dlatego też postuluje się o uzupełnienie delegacji art. 43e ust.4 o obowiązek publikacji przez Prezesa URE także wielkości wywożonych z Polski w danym kwartale paliw ciekłych.	

		4. W ramach sprawozdawczości wskazanej w art. 4ba, art. 43d i art. 43e prawa energetycznego, dla bezpieczeństwa prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców należy doprecyzować sposób liczenia terminów na złożenie danego sprawozdania. Obecnie częstą praktyką Prezesa URE dla innych sprawozdań energetycznych i paliwowych, bazującą na orzeczeniach sądów administracyjnych jest przyjęcie założenia że termin ustawowy na złożenie danego sprawozdania jest zachowany wyłącznie gdy sprawozdanie za dany okres fizycznie zostanie dostarczone do urzędu najpóźniej z ostatnim dniem terminu wskazanego w ustawie. Tym samym wysłanie w terminie ustawowym sprawozdania pocztą ale jego wpłynięcie do urzędu po terminie ustawowym uznaje się za złożenie sprawozdania po terminie co rodzi sankcję z tego tytułu. Należy wskazać wprost iż w przypadku sprawozdawczości paliwowej za złożenie sprawozdania w terminie oprócz fizycznego złożenia w urzędzie, uznaje się także jego wysłanie pocztą najpóźniej w ostatnim dniu ustawowego terminu na dokonanie tej czynności. Jedną z barier związanych z prawidłową realizacją sprawozdawczości paliwowej jest obowiązek wnoszenia opłat skarbowych z tytułu pełnomocnictw (17 PLN) jeżeli sprawozdanie nie jest podpisywane i składane przez przedstawicieli organu zarządzającego przedsiębiorcy lecz przez wskazanego przez przedsiębiorcę pełnomocnika, którym jest bardzo często wyznaczony tego celu pracownik danego przedsiębiorcy. Obecne zapisy ustawy o opłacie skarbowej nie są jednoznaczne w tym zakresie rodząc ryzyko zakwestionowania przez organ administracji prawidłowości umocowania swojego przedstawiciela do czynności sprawozdawczych. W przypadku skrajnej interpretacji ustawy o opłacie skarbowej może to skutkować przyjęciem rozwiązania, iż złożenie przez przedsiębiorcę co miesiąc sprawozdania przez swojego pracownika (pełnomocnika) będzie wymagało dokonywania opłat z tytułu przedkładanego za każdym razem pełnomocnictwa do tej czynności. W ramach propozycji dotyczących likwidacji barier dla działalności gospodarczej w Polsce, a w szczególności dla	

			działalności na rynku paliw ciekłych (sprawozdania z art. 4ba, art. 43d i art. 43e prawa energetycznego) postuluje się doprecyzowanie zapisów dotyczących zasad opłacania pełnomocnictw od tych czynności sprawozdawczych przedsiębiorców paliwowych poprzez albo likwidację obowiązku opłacania pełnomocnictw dla pracowników umocowanych przez danego przedsiębiorcę do dokonywania w jego imieniu i na jego rzecz czynności sprawozdawczych albo uregulowanie wprost obowiązku jednorazowej opłaty za pełnomocnictwo do dokonywania cyklicznie (co miesiąc) tych czynności sprawozdawczych.	
58.	Art. 17 Nowa propozycja	AHK Polska	Podmioty gospodarcze posiadające koncesje na obrót paliwami gazowymi oraz koncesje na obrót gazem ziemnym z zagranicą są zobowiązane na mocy ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323), ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.) oraz ustawy o GUS, do składania wielu sprawozdań/raportów/informacji cyklicznie oraz na żądanie organów administracji publicznej: Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, Ministra Energii, Agencji Rynku Energii (ARE), Głównego Urzędu Statystycznego (GUS), często powielając te same dane. Postulujemy uproszczenie i ujednolicenie procedur sprawozdawczych również dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie obrotu gazem.	Uwaga kierunkowo pozytywna. Do analizy i ewentualnego wprowadzenia na kolejnym etapie rozbudowy systemu. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z URE): Wprowadzenie takiej regulacji musi być poprzedzone przeglądem wszystkich obowiązków sprawozdawczych oraz obowiązków udzielania informacji, które są cyklicznie przekazywane Prezesowi URE. Ponadto niezbędne jest zapewnienie środków finansowych na stworzenie i eksploatację takiego systemu. Należy także przypomnieć, że przepisy dopuszczają składanie pism do organów administracji publicznej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej.
59.	Art. 19 pkt 2 Art. 35 pkt 1 lit. b	Związek Banków Polskich	W ocenie Związku Banków Polskich wymóg uzyskania przez zarządcę sukcesyjnego pisemnej zgody przedsiębiorcy, któremu udzielono promesy na koncesje oraz pisemnej zgody pozostałych nabywców przedsiębiorstwa wypacza ideę zarządu sukcesyjnego, która miała umożliwiać automatyczne dalsze prowadzenie działalności po śmierci przedsiębiorcy. Nie jest jasne czy pod pojęciem nabywców przedsiębiorstwa rozumie się spadkobierców. Jeśli tak, to nie sprecyzowano co w sytuacji gdy spadkobiercy są nieobecni i nie mogą wydać pisemnej zgody zarządcy sukcesyjnemu na otrzymanie	Wyjaśnienie: Projektowany przepis nie dotyczy zarządu sukcesyjnego, lecz przypadku, gdy do nabycia przedsiębiorstwa dojdzie na podstawie czynności <i>inter vivos</i> .

60.	Art. 20 pkt 1	Polska Organizacja Pracodawców Osób Niepełnosprawnych	koncesji. Projekt ustawy zakłada zmianę w systemie obowiązkowych wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych dla pracodawców zatrudniających od 25 do 27,99 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy. Pracodawcy tacy mieliby, odpowiednio do wielkości zatrudnienia zmienioną wysokość wpłaty. Mechanizm wpłat na PFRON od pracodawców niezatrudniających osób niepełnosprawnych służy, z jednej strony motywowaniu pracodawców do ich zatrudnienia, z drugiej buduje stabilne podstawy dla finansowania różnych zadań związanych z rehabilitacją społeczną i, przede wszystkim, zawodową. Analogiczne mechanizmy są powszechnie stosowane w krajach europejskich. W Polsce nadal borykamy się z najniższym w Europie odsetkiem zatrudnienia osób niepełnosprawnych więc wszelkie zmiany mogące mieć wpływ na jego poziom powinny mieć na celu dążenie do jego zwiększenia. Tymczasem proponowana regulacja zachęcać będzie pracodawców do ograniczenia zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Dodatkowo projektodawca proponuje rozwiązania wprowadzające dodatkowe obciążenia regulacyjne związane z wprowadzeniem do, stosunkowo prostego obecnie, mechanizmu wyliczania wysokości wpłat na PFRON dodatkowych składników, które powodują jego skomplikowanie. Wyliczanie stanu zatrudnienia do setnych miejsc po przecinku, stosowanie, nigdzie nie zdefiniowanego w przepisach, „czynnika przeciętnego wynagrodzenia”, w dodatku w różnych wysokościach dla różnych pracodawców jest sprzeczne z ideą jaka stoi za zmniejszeniem obciążeń regulacyjnych. Konsekwencją proponowanych zmian będzie również konieczność zmian w rozporządzeniach wykonawczych, w tym we wzorach obecnie stosowanych deklaracji i formularzy. Należy również podkreślić, że nie ma żadnych przeciwwskazań aby pracodawcy chcąc obniżyć poziom wpłat na PFRON zatrudnili osoby niepełnosprawne, które są co raz lepiej wykształcone i mogą wykonywać każdą pracę, a ich	Uwaga uwzględniona Przepis został usunięty z projektu.

			pracodawcy mogą korzystać z instrumentów wspierających to zatrudnienie, w tym w zakresie dostosowania stanowisk pracy do potrzeb wynikających z niepełnosprawności. Pracodawcy mogą również skorzystać z mechanizmu ulg we wpłatach na PFRON przez nawiązanie współpracy z pracodawców, który już dziś zatrudnia osoby niepełnosprawne. Proponowane rozwiązanie wpłynie negatywnie na budżet PFRON, co uniemożliwić będzie mogło realizację ważnych programów wsparcia dla osób niepełnosprawnych, wpłynie negatywnie na poziom zatrudnienia osób niepełnosprawnych, jak i na sytuację przedsiębiorców je zatrudniających poprzez obniżenie atrakcyjności współpracy z nimi. W związku z powyższym POPON ocenia jednoznacznie negatywnie propozycję zmian w ustawie o rehabilitacji... W naszej opinii zmiany w zakresie zmniejszania obciążeń regulacyjnych powinny służyć uproszczeniu systemu wspierającego zatrudnienia osób niepełnosprawnych a nie jego ograniczanie.	
61.	Art. 20 pkt 1	Polska Rada Centrów Handlowych	<i>Złagodzenie zasad dokonywania wpłat na PFRON</i> Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii zaproponowało również, aby zlikwidować obowiązujące dotychczas zasady dokonywania wpłat na PFRON i wprowadzić rozwiązanie, zgodnie z którym wysokość wpłat wzrastałaby wraz ze zwiększeniem zatrudnienia przez przedsiębiorców (pracodawców). Planuje się także, aby została zmniejszona wysokość składki na PFRON dla przedsiębiorców (pracodawców) zatrudniających do 27 pracowników. W odniesieniu do zaproponowanych w tym zakresie zmian, chciałbym wskazać, że PRCH w pełni pozytywnie ocenia propozycje zawarte w projekcie. Niewątpliwie dla pracodawców skokowa wysokość wpłat na PFRON stanowiła istotne utrudnienia. Dlatego też, uznać trzeba, że zaprojektowane rozwiązania w pełni wpisują się w główne intencje projektodawcy.	Uwaga pozytywna
62.	Art. 20 pkt 1	Platforma Integracji Osób Niepełnosprawnych	Propozycja: likwidacji skokowego wzrostu opłat na PFRON i wprowadzenie płynnej zmiany wysokości składki, tak aby wysokość obowiązkowych wpłat wzrastała w miarę zwiększenia zatrudnienia, zmniejszenie składki na PFRON przez pracodawców zatrudniających od 25 do 27 pracowników (art. 20 pkt 1 projektu).	Uwaga uwzględniona. Przepis został usunięty z projektu.

			Opinia PION - negatywna Obecnie każdy pracodawca zatrudniający co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, jest obowiązany zatrudnić 6% osób niepełnosprawnych. Nie spełniając tego warunku za każdego niezatrudnionego pracownika płaci do PFRON „karę” w wysokości 0,4065 przeciętnego wynagrodzenia i liczby pracowników niezapewniających tego wskaźnika. Projekt zmiany ustawy zakłada zmniejszenie obowiązkowej opłaty na PFRON z tytułu niezatrudniania osób niepełnosprawnych przez pracodawców zatrudniających od 25 do 27 pracowników, czego efektem ma być „zachęta do zwiększenia zatrudnienia wśród przedsiębiorstw”, albowiem „wyeliminowana zostanie bariera zniechęcająca do zatrudniania nowych pracowników przez przedsiębiorców zatrudniających poniżej 25 osób”. Niestety zachęta ta dotyczyć będzie wyłącznie zatrudniania pracowników pełnosprawnych, co stoi w jawnej sprzeczności z zasadami aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych. Projektowana zmiana nie spowoduje także, zakładanej przez autorów projektu, znacznego ograniczenia opłacalności dokonywania podziałów przedsiębiorstw zatrudniających kilkadziesiąt osób na mniejsze podmioty zatrudniające poniżej 25 pracowników z uwagi na obowiązkowe składki do PFRON. To co na pewno spowoduje wprowadzenie przedmiotowej propozycji, to ogromny koszt przedsięwzięcia: prognoza zmniejszenia przychodów Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych z tytułu obniżenia wpłat dla pracodawców zatrudniających 25, 26, 27 pracodawców maksymalnie o ok. 21 mln zł rocznie, jest mocno niedoszacowana, bowiem przewidywane uszczuplenie budżetu PFRON nie zawiera kosztu dostosowania systemu informatycznego PFRON do proponowanych zmian. jak wynika z lektury różnych źródeł (prasa, internet, publikacje własne PFRON) każda zmiana systemu	

			informatycznego (a taka będzie konieczna do prawidłowej obsługi pracodawców) generuje ogromne, idące w dziesiątki milionów złotych, koszty. Znacznie lepszym rozwiązaniem, wręcz koniecznym dla powstrzymania spadkowej tendencji zatrudniania osób niepełnosprawnych (szczególnie tych najciężiej poszkodowanych) będzie wspieranie zachęt do zatrudniania osób niepełnosprawnych przez firmy zatrudniające co najmniej 25 pracowników lub do współpracy z tymi pracodawcami, którzy mogą im udzielać ulg we wpłatach na PFRON.	
63.	Art. 23	Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów	Rozszerzenie wyłączenia spod egzekucji rachunków bankowych jednoosobowych przedsiębiorców nie będzie sprawiedliwe wobec konsumentów, którzy często dopiero po przeprowadzeniu żmudnego i czasochłonnego procesu sądowego mają szansę na zaspokojenie swoich roszczeń wobec nierzetelnego jednoosobowego przedsiębiorcy. Wprowadzenie tego przepisu może w praktyce oznaczać niemożność jakiegokolwiek zaspokojenia takich słusznych roszczeń.	Wyjaśnienie: MPiT odstąpiło od proponowanej zmiany.
64.	Art. 23 pkt 1	Związek Banków Polskich	Jak wynika z uzasadnienia, celem wprowadzenia tego przepisu jest wyeliminowanie dysproporcji w zakresie praw w postępowaniu egzekucyjnym przysługujących dłużnikom o różnym źródle dochodów, których istnienie narusza zasadę równości wobec prawa. W związku z powyższym proponuje się rozszerzenie przepisów o kwocie wolnej od zajęcia na wszystkie rodzaje rachunków, które mogą należeć zgodnie z Prawem bankowym do osób fizycznych, prowadzących działalność gospodarczą (rachunki rozliczeniowe oraz lokat terminowych, które mogą należeć wyłącznie do przedsiębiorców oraz rachunki oszczędnościowe, rozliczeniowo oszczędnościowe terminowych lokat oszczędnościowych, które już obecnie są objęte ograniczeniem i mogą należeć do osób fizycznych, niezależnie od tego czy są przedsiębiorcami). W ocenie Związku Banków Polskich wskazana zmiana niezasadnie rozszerza przywilej zwolnienia określonej kwoty spod egzekucji na osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą. Podkreślić należy, że już obecnie niezwykle trudno jest wyegzekwować należną (zasądzoną) kwotę	Wyjaśnienie: MPiT odstąpiło od proponowanej zmiany.

			środków pieniężnych, zaś projektowana zmiana niestety pogłębi tę tendencję, zmierza bowiem do dalszego osłabienia egzekucji w obrocie profesjonalnym. Zaległości płatnicze zarówno osób fizycznych, jak i firm ciągle rosną. Należy zwrócić uwagę, iż w świetle projektowanych przepisów nie jest jasne, czy osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, która posiada rachunek jednocześnie jeden z rachunków wymienionych w art. 54 ust. 1 Prawa Bankowego oraz rachunek w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, o którym mowa w art. 54 ust. 2 Prawa Bankowego korzysta z jednego czy też z dwóch zwolnień od zajęcia. Brzmienie przepisu sugeruje, iż są to dwa niezależne zwolnienia, co oznacza uprzywilejowanie osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą. W tym aspekcie dodać bowiem należy, że w praktyce każda osoba fizyczna będąca przedsiębiorcą jest jednocześnie posiadaczem rachunków (oszczędnościowego lub oszczędnościowo-rozliczeniowego) oraz rozliczeniowego, korzysta już zatem z jednego zwolnienia środków spod egzekucji, zatem objęcie przedmiotowym zwolnieniem również środków znajdujących się na rachunku rozliczeniowym nie znajduje żadnego uzasadnienia. Jednocześnie proponowane rozwiązanie pozostaje w sprzeczności z ideą, która legła u podstaw wprowadzenia przepisów zwalniających określoną kwotę środków należących do osoby fizycznej spod egzekucji, zgodnie z którą niezależne od liczby posiadanych rachunków bankowych zwolnieniu ulega wyłącznie jednokrotność kwoty określonej w Prawie Bankowym. W tym aspekcie należy dodać, że Ministerstwo Sprawiedliwości w swoim stanowisku (pismo z dnia 2 września 2008 r., o sygn. DL-P-4185-12/08, LEX nr 17258) w zakresie interpretacji art. 54 Prawa Bankowego wskazało, że ograniczenia egzekucji stanowią bowiem wyjątek od ogólnej zasady wyrażonej wprost w art. 803 k.p.c, że cały majątek dłużnika podlega egzekucji. Z tej racji przepisy o ograniczeniach egzekucji nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający. Przyjęcie zasady, że ograniczenia zawarte w art. 54 ust. 1 Prawa Bankowego należy stosować do	

			każdego z prowadzonych przez dłużnika rachunków, umożliwiłoby dłużnikowi skuteczne wyłączenie mienia od egzekucji, poprzez tworzenie licznych rachunków bankowych, na których umieszczałby kwoty zwolnione spod egzekucji. Przypomnieć tu również należy, że regulacja określona w art. 54 ust. 1 Prawa Bankowego ma charakter socjalny, jej celem jest zapewnienie dodatkowej ochrony środkom pozwalającym na minimum egzystencji podmiotowi, przeciwko któremu prowadzona jest egzekucja (zapewnienie środków niezbędnych do przeżycia). (Prawo bankowe red. Gronkiewicz-Waltz 2013, wyd. 1/Tupaj-Cholewam SIP Legalis.) Dla spełnienia tego celu wystarczające jest zwolnienie spod egzekucji środków znajdujących się na rachunkach oszczędnościowych i oszczędnościowo-rozliczeniowych należących do osoby fizycznej. Brak konieczności jego rozszerzania na przedsiębiorców – osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą. Ponadto, wbrew intencjom Projektodawcy może ona prowadzić do naruszenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji), gdyż sytuacja osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą stawałaby się korzystniejsza niż osób fizycznych, które jej nie prowadzą (konsumentów). Dodatkowo prowadzi do osłabienia ich pozycji prawnej, a zatem narusza podstawowe zasady Prawa UE, które mają na celu ochronę konsumenta, który z założenia pozostaje słabszą stroną stosunku prawnego w obrocie prawnym. Przyjęte w projekcie założenie odwraca tę zasadę poprzez jednoznaczne uprzywilejowanie osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą wobec konsumenta – osoby fizycznej.	
65.	Art. 23	Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa	W art. 23 projektu, który jest przepisem zmieniającym ustawę – Prawo bankowe, proponuje się m.in. dodanie w art. 54 nowego ust. 1a stanowiącego, że <i>środki pieniężne znajdujące się na rachunkach rozliczeniowych oraz rachunkach lokat terminowych prowadzonych dla jednej osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, niezależnie od liczby zawartych umów, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego, w każdym</i>	Wyjaśnienie: MPiT odstąpiło od proponowanej zmiany.

		miesiącu kalendarzowym, w którym obowiązuje zajęcie, do wysokości 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2018 r. poz. 2177), przysługującego pracownikowi zatrudnionemu w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy. W uzasadnieniu w/w zmiany wskazano, że egzekucja należności z rachunku bankowego należącego do osoby fizycznej nie będącej przedsiębiorcą jest ograniczona. Nie jest możliwe zajęcie środków do wysokości 75 proc. minimalnego wynagrodzenia za pracę. Ma to na celu zagwarantowanie tej osobie minimum środków „na życie” (obecny art. 54 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe). Jeśli przedsiębiorca będący osobą fizyczną korzysta z rachunku bankowego, który jest rachunkiem rozliczeniowym lub rachunkiem lokat terminowych, egzekucja nie jest ograniczona. Wszystkie środki na tych rachunkach - zgodnie z Prawem bankowym - podlegają zajęciu. Przedsiębiorca jest pozbawiony wszelkich środków znajdujących się na tych rachunkach. Dochodów przedsiębiorców nie można też utożsamiać z płacą im należną, gdy płaca jest ściśle związana ze stosunkiem pracy. Dochody te nie korzystają zatem z ograniczeń egzekucji, o których mowa w Kodeksie postępowania cywilnego. Na problem zwraca uwagę Rzecznik Praw Obywatelskich oraz sami przedsiębiorcy. W tym zakresie sytuacja przedsiębiorców jest mniej korzystna niż pracowników i osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych. Nie ma żadnego uzasadnienia dla istnienia tej dysproporcji w zakresie praw w postępowaniu egzekucyjnym przysługujących dłużnikom o różnym źródle dochodów. Jej istnienie narusza zasadę równości wobec prawa. Trudna sytuacja finansowa przedsiębiorców, która doprowadziła do egzekucji z ich majątku, nie zawsze jest spowodowana ich winą. Często spowodowana jest ona utratą płynności ze względu na nierzetelność ich kontrahentów. W związku z powyższym proponuje się rozszerzenie przepisów o kwocie wolnej od zajęcia na wszystkie rodzaje rachunków, które mogą należeć zgodnie z Prawem bankowym do osób fizycznych, prowadzących działalność gospodarczą (rachunki	

			rozliczeniowe oraz lokat terminowych, które mogą należeć wyłącznie do przedsiębiorców oraz rachunki oszczędnościowe, rozliczeniowo-oszczędnościowe terminowych lokat oszczędnościowych, które już obecnie są objęte ograniczeniem i mogą należeć do osób fizycznych, niezależnie od tego czy są przedsiębiorcami). Zawarta w przedłożeniu propozycja nie usuwa jednak w całości podniesionego w uzasadnieniu projektu problemu, w tym naruszenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa. <u>Przepisami o kwocie wolnej od zajęcia powinny być bowiem objęte także rachunki przedsiębiorców – osób fizycznych, prowadzone w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.</u> Bez wprowadzenia wnioskowanej zmiany, zakładany cel będzie zrealizowany tylko częściowo, a ochrona środków przedsiębiorców – osób fizycznych lub jej brak będzie uzależniony od tego czy rachunek prowadzi bank czy spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa. <u>PROPOZYCJA POPRAWKI</u> W art. 55 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu: 3) w art. 28: a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Środki pieniężne znajdujące się na prowadzonych dla jednego członka będącego osobą fizyczną imiennych rachunkach oraz rachunkach lokat terminowych, otwartych w związku z prowadzoną przez członka działalnością gospodarczą, niezależnie od liczby zawartych umów, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego, w każdym miesiącu kalendarzowym, w którym obowiązuje zajęcie, do wysokości 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2018 r. poz. 2177), przysługującego pracownikowi zatrudnionemu w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy.”.	
66.	Art. 23	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	W art. 23 Projektu ustawodawca wprowadza zmianę do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, polegającą na rozszerzeniu katalogu zwolnień spod zajęcia na	Wyjaśnienie: MPiT odstąpiło od proponowanej zmiany.

			podstawie tytułu wykonawczego o środki pieniężne znajdujące się na rachunkach rozliczeniowych oraz rachunkach lokat terminowych prowadzonych dla jednej osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, niezależnie od liczby zawartych umów do wysokości 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę. Proponowane rozwiązanie budzi przede wszystkim wątpliwości w kontekście analogicznego zwolnienia przewidzianego w Prawie bankowym dla osoby fizycznej, z uwagi na ryzyko kumulacji zwolnień. Mianowicie, w świetle brzmienia obowiązującego art. 54 ust. 1 oraz proponowanego ust.1a, w przypadku posiadania dwóch rachunków, tj. na osobą fizyczną, jak również na prowadzoną przez nią działalność gospodarczą można by korzystać z dwóch zwolnień, co wydaje się rozwiązaniem zdecydowanie nadmiarowym. Może to bowiem rodzić ryzyko nadużywania omawianego zwolnienia i utrudniania postępowania egzekucyjnego, i tak obarczonego licznymi ograniczeniami prawnymi.	
67.	Art. 27 pkt 1	Polska Izba Handlu	Projektowana zmiana jest odpowiedzią na postulaty części doktryny, która broniła prawa do zbywania i rozrządzania idealną częścią udziału w spółce osobowej. Wprowadzenie przepisu jednoznacznie zakładającego taką możliwość zakończy spory doktrynalne. Nabywca części udziału spółkowego uzyskuje pełnię tych praw korporacyjnych, których siła jest niezależna od udziału korporacyjnego. Należy jednak zwrócić uwagę na problem z rozszczepieniem ogółu praw i obowiązków nabytego już przez kilka osób. Można rozważyć w tym przypadku stworzenie regulacji na wzór art. 124 § 2 k.s.h., która powinna obejmować wszystkie spółki osobowe. Spadkobiercy zmarłego wspólnika powinni wskazać spółce jedną osobę do wykonywania ich praw. Jednocześnie pozostali wspólnicy mogliby wyrazić zgodę na podział ogółu praw i obowiązków zmarłego wspólnika między spadkobierców. Dział spadku i zgoda wspólników zawarta albo w postanowieniach umowy spółki albo wyrażona w uchwale w sytuacji śmierci wspólnika, mogą przesądzić o wejściu wszystkich tych osób lub tylko części z nich do spółki, wraz z określeniem ich udziałów w zyskach i stratach.	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. Regulacje w zakresie wskazanym w uwadze, co najmniej szcątkowe, obowiązują już dla spółek osobowych . Wyjaśnienia wymaga więc zakres ew. potrzeby zmian w tej materii.

			Z zagadnieniem zbycia idealnej części udziału w handlowej spółce osobowej wiąże się także potrzeba wprowadzenia do Kodeksu spółek handlowych przepisu wprost umożliwiającego precyzyjne regulowanie losu udziału w spółce osobowej (na wzór art. 183 § 2 k.s.h.). Przepis ten miałby charakter przepisu szczególnego, który dawałby pierwszeństwo postanowieniom umowy spółki przed rozrządzeniami spadkodawcy (w sytuacji, gdy umowa spółki i testament zawierałyby odmienne dyspozycje). Dla pewności obrotu prawnego i gospodarczego ważne jest, aby decyzje wspólników, mające swój wyraz w postanowieniach umowy spółki, miały pierwszeństwo nad prawem wspólnika do zmiany rozrządzeń spadkowych. Zarówno zmiana testamentu przez wspólnika, jak i ewentualna próba jego podważenia przez rodzinę, nie powinny mieć wpływu na dalsze funkcjonowanie spółki, jeżeli umowa przewidywała precyzyjne zasady następstwa prawnego poprzez ograniczenie lub wyłączenie kręgu spadkobierców mających prawo do objęcia udziałów po zmarłym wspólniku. Tak jednoznacznie brzmiąca regulacja dawałaby gwarancję, że postanowienia w umowie spółki osobowej dotyczące następstwa prawnego na okoliczność śmierci wspólnika nie są sprzeczne z art. 941 k.c. Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw nie przewiduje wprowadzenia przepisów jednoznacznie regulujących w/w kwestię, co stanowi zachętę do dalszych sporów doktrynalnych w tym obszarze.	
68.	Art. 27 pkt 1	Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp. k.	Wskazany cel wprowadzenia regulacji umożliwiających przeniesienie ułamkowej części ogółu praw i obowiązków wspólnika w spółce osobowej należy uznać za nietrafny. Przede wszystkim dlatego, że wprowadzenie ułamkowej części ogółu praw i obowiązków nie musi zapewnić kontynuacji prowadzenia rodzinnego biznesu oraz sukcesji. Wskazany argument, aby wprowadzić proponowane rozwiązanie, bo sukcesorzy nie posiadają wystarczającej wielkości środków by po wartości rynkowej uzyskać udział w zysku zgodnie z planem sukcesyjnym nie jest trafny. Po pierwsze nie każdy jest sukcesorem i zapomniano o tym, że uczestnicy procesu sukcesji nie zawsze podejmują się zarządzania, a pozostają wspólnikami biernymi – tu głównie	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. W doktrynie prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym wyodrębnienie udziałów we wspólności ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej nie pozostaje w zgodzie z zakazem rozdzielania praw i obowiązków (art. 10 ksh), a zatem jest niemożliwe (A. Kidyba). W orzecznictwie

			komandytariusze. Po wtóre to komplementariusz zarządza spółką osobową, a w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej ustawodawca na mocy obowiązujących przepisów pozwala przekształcić spółkę jawną w spółkę komandytową, co pozwala zachować status spółki osobowej oraz zapewnić realizację planu sukcesyjnego umożliwiającego sukcesorowi zarządzanie spółką, a pozostałym uczestnikom partycypowanie w spółce jako wspólnicy nie zarządzający spółką. Skoro sukcesja odbywa się zgodnie z uzasadnieniem w oparciu o plan sukcesji, co również zakładają projektowane zmiany to plan sukcesji powinien uwzględniać inne aspekty prowadzenia działalności niż pozostawianie w dotychczasowej formule prawnej oraz co kluczowe predyspozycje uczestników sukcesji do uznania właściwego z uczestników sukcesji za sukcesora. Przepisy obowiązujące zapewniają strukturyzację sukcesyjną w oparciu o spółki prawa handlowego o ile wspólnicy świadomie przygotowują i wdrożą plan sukcesyjny. Należy pamiętać, że spółka prawa handlowego posiada niezależny byt prawny od jej wspólników, inaczej niż w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą na podstawie wpisu w CEIDG. Wprowadzanie do systemu prawnego rozwiązania przeczącego w dotychczasowym funkcjonowaniu spółek osobowych polegającego na możliwości podzielenia ogółu praw i obowiązków nie spełni celu procesów sukcesji a wprowadzi szereg ryzyk związanych z tym procesem, a mianowicie nie wpłynie pozytywnie na planowanie procesów sukcesji pozostawiając to zdarzeniom nagłym, a co więcej spowoduje wątpliwości co do podziału niektórych uprawnień i obowiązków przysługujących wspólnikowi, w tym np. obowiązek wniesienia wkładu albo jego uzupełnienie, podział roszczeń przysługujących wspólnikowi, a które składają się na ogół jego praw i obowiązków co również w praktyce dotyczyć może pierwszeństwa danego wspólnika nabywającego określony udział w ogóle praw i obowiązków. Nietrafionym również wydaje się uzasadnianie celowości wprowadzenia ułamkowej części ogółu praw i obowiązków ze względu na brak środków uczestników sukcesji. Projektodawca zapomina o tym, że nie tylko wkład pieniężny może stanowić środek	(np. VIII Ga 23/09) przyjmuje się, że zbycie procentowe „udziałów” w spółce osobowej (części tego udziału) godzi w integralność udziału jako konglomeratu uprawnień o charakterze majątkowo – korporacyjnym i jest niedopuszczalne a umowa spółki osobowej nie może przewidywać, że wspólnik ma prawo rozporządzać częścią ułamkową lub procentową swojego udziału (S. Sołtysiński). Ogół praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej nie jest ani podzielny, ani rozszczepialny (M. Spyra; Kodeks Spółek Handlowych, Wyd. C.H. Beck 2014 r., s. 58). Wyrażane są także poglądy przeciwne (np. glosa J. Kuropatwińskiego do postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 13 maja 2009 r. sygn. VIII Ga 23/09). W związku z tym w praktyce wykształciło się pojęcie tzw. wspólnika zbiorowego. Dopuszcza się bowiem możliwość nabycia ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej przez więcej niż jedną osobę (za zgodą pozostałych wspólników). Jednocześnie wyklucza się możliwość multiplikacji liczby wspólników spółki osobowej w drodze zniesienia współwłasności nabytego konglomeratu praw i obowiązków przez czynność prawną zdaną między nabywcami. Takie zniesienie współwłasności naruszałoby zarówno art. 9 i art. 10 ksh w obecnym brzmieniu. Tak, jak nie można być wspólnikiem spółki osobowej „w połowie praw i obowiązków”, tak nie jest możliwe zniesienie wspólności praw i obowiązków nabytych. Uważa się, że taka czynności byłaby pośrednio sprzeczna z naturą stosunku prawnego tj. stosunku spółki.

			pokrycia wkładu, ale przedmiotem wkładu może być praca wspólnika – co jest bardziej wskazane w procesie sukcesji, bo uwiarygadnia uczestnika sukcesji jako sukcesora. Dodatkowo należy wskazać, że udział w zysku w spółce osobowej zależy może od osobistego zaangażowania wspólnika, tu na przykład komplementariusza. Projektodawca prawdopodobnie brał pod uwagę konsekwencje podatkowe zróżnicowania udziału w zysku poszczególnych wspólników ze względu na wysokość wniesionego wkładu. Żaden przepis obowiązującego prawa nie nakłada na wspólników konieczności uzależnienia wysokości udziału w zysku od wartości wniesionego lub zadeklarowanego wkładu do spółki osobowej. Być może warto byłoby rozważyć zmianę przepisów prawa podatkowego. Projektodawca zaplanował wprowadzenie normy do wszystkich spółek osobowych nie uwzględniając, że większość z nich umożliwia udział jako wspólników innych spółek handlowych oraz fakt, że każda z nich może przekształcić się w inną właściwą dla strukturyzacji sukcesyjnej formę prawną, zachowując przy tym rodzinny charakter i uwzględniając wizję właścicieli w oparciu o rozwiązania bezpieczne, nierodzące trudności interpretacyjnych dotyczących ułamkowych części ogółu praw i obowiązków. Projektodawca mówi o ułamkowej części praw i obowiązków nie wskazując procedury powstania takiej ułamkowej części ogółu praw i obowiązków. Nie jest jasne kto o tym decyduje i w jaki sposób. Nie zostały wskazane również konsekwencje dla spółki oraz zasady wykonywania praw z takiej ułamkowej części, np. w przypadku, gdy głosy w spółce rozkładają się 1:1 (jeden wspólnik ma jeden głos). Nie jest jasne czy wydzielenie ułamka w konsekwencji uznania nabywcy jako wspólnika powoduje, że temu wspólnikowi przysługuje ogół praw i obowiązków wspólnika (nabywcy ułamkowej części), tj. czy powstaje niezależny ogół praw i obowiązków.	MPiT poszukuje rozwiązań, które nie będą wymuszały na wspólnikach zmiany formy działalności gospodarczej, tylko ze względu na kwestie sukcesji. Do rozważenia, czy możliwe jest wypracowanie innego niż zaproponowane w projekcie rozwiązanie.
69.	Art. 27 pkt 2,3	Polska Izba Handlu	Projektowana zmiana umożliwiająca przedłużenie trwania spółki osobowej po śmierci wspólnika jest z jednej strony odpowiedzią na argumenty doktryny i judykatury, a jednocześnie wprowadza do wszystkich spółek osobowych przepisy na wzór spółki komandytowej umożliwiającej	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje

		funkcjonowanie jednoosobowej spółki do 12 miesięcy po śmierci wspólnika. Jest to właściwy koncept legislacyjny. Jednocześnie należałoby uregulować dopuszczalny zakres swobody umów w kwestii praw i obowiązków przejmowanych przez następcę prawnego w spółkach osobowych. Projekt zmian zakłada, że spółka dwuosobowa, w której zmarł jeden ze wspólników będzie mogła funkcjonować z udziałem drugiego wspólnika i spadkobiercy (spadkobierców) zmarłego wspólnika. Omawiana kwestia nie została uregulowana w sposób wystarczająco precyzyjny. <u>Po pierwsze</u> - należałoby wprowadzić jednoznaczne brzmienie przepisu, na podstawie którego prawo to dotyczy nie tylko spadkobierców, ale także następców prawnych nie mających statusu spadkobiercy (np. zapisobiercy). <u>Po drugie</u> – umowa spółki powinna dawać prawo do wskazania, które prawa i obowiązki zmarłego wspólnika przejmują jego następcy prawni. Zgodnie z art. 922 § 2 k.c. nie należą do spadku prawa i obowiązki zmarłego ściśle związane z jego osobą, a zatem regulacja ta wyłącza z zakresu spadku prawa osobiste wspólnika. Spadkobiercy zmarłego wspólnika dziedziczą po nim, na podstawie przepisów prawa spadkowego, tylko prawa o charakterze majątkowym, przysługujące temu wspólnikowi w chwili jego śmierci. Aby zatem doszło do przejścia na spadkobiercę praw i obowiązków zmarłego wspólnika umowa spółki powinna wskazywać, o jakie prawa chodzi. Umowa spółki powinna dawać prawo do rozszerzenia zakresu spadku po zmarłym wspólniku o elementy, które bez wyraźnego postanowienia umownego opartego na art. 60 k.s.h. nie wejdą w skład spadku. Może to być np. prawo do jednoosobowej reprezentacji spółki w sytuacji, gdy pozostali wspólnicy mają tylko prawo do reprezentacji łącznej. Takich praw, które nie mają charakteru majątkowego, można wskazać więcej. Zmiany w przepisach powinny być oparte na zasadzie swobody umów, dopuszczając możliwość wskazania w umowie spółki praw i obowiązków przejmowanych przez następcę prawnego, które nie mają charakteru majątkowego.	legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. Wydaje się, że zakres dyspozycji wspólnika w zakresie następstwa prawnego powinien – zgodnie z uwagą – obejmować także zapisobierców i ew. zapisobierców windykacyjnych. Wątpliwości może jednak budzić możliwość przeniesienia prawa do reprezentacji spółki czy prowadzenia spraw spółki (nie są to bowiem prawa majątkowe). Propozycja rozdzielenia przekazania praw majątkowych i praw niemajątkowych (poza przypadkiem zbycia ogółu praw i obowiązków w spółce) budzi zastrzeżenia pod względem funkcjonalności i korzyści dla spółki z przyjęcia takiego rozwiązania. Niemniej, MPiT jest otwarte na dyskusję o praktycznych potrzebach związanych z przekazywaniem swoim uprawnien i obowiązków przez wspólnika spółki osobowej.

70.	Art. 27 pkt 2	Związek Banków Polskich	Wskazaniem przepisem proponuje się dodanie § 3 w art. 60 ksh „W przypadku gdy z powodu śmierci wspólnika w spółce pozostaje jeden wspólnik, spółka ulega rozwiązaniu najpóźniej z upływem roku od dnia zaistnienia tego zdarzenia.” Sprecyzowania wymaga, jakie uprawnienia przysługiwać będą w tym okresie Spadkobiercom zmarłego wspólnika.	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. Projektowany przepis dotyczy przypadku, gdy spadkobiercy nie wstępują do spółki w miejsce zmarłego wspólnika i jednocześnie w spółce pozostaje tylko jeden wspólnik. W takim przypadku spadkobiercom przysługuje roszczenie o wypłatę wartości zbywczej majątku spółki odpowiadającej udziałowi zmarłego wspólnika.
71.	Art. 27 pkt 3	Związek Banków Polskich	Proponowane brzmienie art. 64 k.s.h. wzbudza wątpliwości, co do sytuacji prawnej spółki, w sytuacji, gdy umowa nie przewidywała wstąpienia spadkobierców, nastąpiła śmierć wspólnika, zaś wspólnicy i spadkobiercy nie doszli do porozumienia w przedmiocie dalszego trwania spółki. Wydaje się koniecznym wprowadzenie terminu na podjęcie tego rodzaju decyzji i określenie statusu spółki, w okresie pomiędzy śmiercią wspólnika, a tym terminem lub wcześniejszym podjęciem decyzji, co do dalszego trwania spółki.	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. Projektowany art. 64 § 1 ¹ ksh powinien być interpretowany łącznie z dodawanym art. 60 § 3 ksh, w którym określa się roczny termin na ew. „uzupełnienie” kręgu wspólników spółki.
72.	Art. 30 Nowe propozycje	Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie	Proponujemy rozszerzenie zakresu zmian dot. pozwoleń zintegrowanych. <u>Poniżej</u> (pkt 6-10) wskazujemy na konieczność <u>dodatkowych zmian w Poś</u> , które usprawniłyby system (ułatwiając przepływ informacji pomiędzy organami ochrony środowiska), usunęły część niejasności interpretacyjnych, oraz wprowadziłyby rozwiązania likwidujące część zbędnych obciążeń (np. wobec instalacji, które zaplanowały datę wstrzymania działalności) pozostając jednocześnie w zgodzie z wymaganiami wspólnotowymi. W art. 184 Poś: w ust. 2 po pkt 1a) dodaje się pkt 1b) w brzmieniu: <i>„1b) numer REGON prowadzącego instalację lub posiadacza odpadów, o ile został nadany”</i> b) ust. 2b pkt. 1 otrzymuje brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres procedowanego projektu.

			„1) numer identyfikacji podatkowej (NIP) posiadacza odpadów, o ile został nadany;” c) w ust. 2c skreśla się pkt. 2 Zmiany w zakresie art. 184 ust. 2 oraz 188 ust. 2 ustawy Poś mają na celu zapewnienie dokładnej identyfikacji prowadzących instalacje objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, co pomoże Ministerstwu Środowiska realizację zobowiązań w zakresie raportowania do Komisji Europejskiej. Najpewniejszą metodą realizacji tego zadania będzie połączenie poszczególnych zbiorów danych na bazie numeru REGON, co pozwoli na uwspólnianie danych gromadzonych w prowadzonej przez Ministra Środowiska bazie danych pozwoleń zintegrowanych z Krajową Bazą o Emisjach Gazów Ciepłarnianych i Innych Substancji. W art. 188 Poś: a) w ust. 2 dodaje się pkt 1a) w brzmieniu: <i>„1a) numer REGON prowadzącego instalację lub posiadacza odpadów, o ile został nadany”</i> b) w ust. 2b pkt 1 otrzymuje brzmienie: <i>„1) numer identyfikacji podatkowej (NIP) posiadacza odpadów, o ile został nadany”</i> J.W. W art. 204 ust. 3 Poś otrzymuje brzmienie: <i>„3. Przy dokonywaniu oceny, o której mowa w ust. 2, organ właściwy bierze pod uwagę położenie geograficzne, lokalne warunki środowiskowe lub charakterystykę techniczną instalacji.”</i> Zmiana art. 204 ust. 3 polegająca na wykreśleniu z treści przepisu odniesienia do <i>innych czynników mających wpływ na funkcjonowanie instalacji i środowiska jako całości</i> ujednolici jego brzmienie z treścią art. 15.4 Dyrektywy IED. Różnice w brzmieniach powodowały niejasności interpretacyjne w przypadku ubiegania się o odstępstwo. W art 211 Poś : a) dodaje się ust. 3a w brzmieniu: <i>„3a) Wielkości dopuszczalnej emisji określone w pozwoleniu zintegrowanym dla instalacji wymagającej pozwolenia zintegrowanego mogą być ustalone dla innych jednostek, okresów uśredniania i warunków referencyjnych niż wskazane</i>	

			w konkluzjach BAT, o ile zapewniony zostanie co najmniej równoważny poziom ochrony środowiska. W takich przypadkach organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego ocenia, przynajmniej raz do roku, wyniki monitorowania emisji celem weryfikacji czy nie zostały przekroczone graniczne wielkości emisyjne.” b) dodaje się ust. 5b i 5c w brzmieniu: „5b) W przypadkach gdzie Konkluzje BAT przewidują obowiązek ciągłych pomiarów emisji pozwolenie zintegrowane może określać inny sposób i częstotliwość monitorowania emisji, gdy instalacja lub jej oznaczona część, przewidziana jest do wyłączenia z eksploatacji w okresie nie dłuższym niż 4 lata od daty dostosowania do Konkluzji BAT, z których ten obowiązek wynika. 5c) W przypadku zastosowania ust. 5b pozwolenie zintegrowane wydawane jest na czas oznaczony wynikający z deklarowanej przez prowadzącego instalację daty wyłączenia z eksploatacji danej instalacji lub jej oznaczonej części” c) ust. 12 otrzymuje brzmienie: „Organ właściwy do wydania pozwolenia przedkłada ministrowi właściwemu do spraw środowiska albo podmiotowi, o którym mowa w art. 213 ust. 1, elektroniczną kopię pozwolenia zintegrowanego, decyzji zmieniającej pozwolenie zintegrowane oraz decyzji wygaszającej pozwolenie zintegrowane, o ile była wymagana (wydana), za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w terminie 14 dni od dnia ich uprawomocnienia.” Dodanie w art. 211 ustawy Poś ust. 3a umożliwia ustalenie w pozwoleniu zintegrowanym wielkości dopuszczalnej emisji w innych jednostkach niż te ustalone w Konkluzjach BAT. Umożliwienie takiego podejścia usprawni wydawanie pozwoleń np. w przypadkach gdzie w ramach jednej instalacji funkcjonują źródła emisji objęte i nieobjęte granicznymi wielkościami emisji odprowadzające spaliny przez wspólny komin. Takie podejście jest zgodne z art. 15. ust 3b Dyrektywy IED. Dodanie do art. 211 ustawy Poś ust. 5b i 5c racjonalizuje podejście do wymagań dotyczących monitorowania emisji wynikających z Konkluzji BAT, w przypadku instalacji, bądź	

			ich oznaczonych części, przewidzianych do zamknięcia w czasie na tyle krótkim, że inwestycje w systemy do pomiarów ciągłych są nieuzasadnione z uwagi na pozostały czas życia źródła emisji. W takich sytuacjach odpowiednia kontrola może być zapewniona w oparciu o pomiary okresowe. Zaproponowany okres 4 lat do wyłączenia instalacji zapewni prowadzącym tego typu obiekty wystarczająco dużo czasu na podjęcie decyzji czy instalacja będzie dalej eksploatowana. Jednocześnie takie ograniczenie zabezpiecza należycie interes środowiska uniemożliwiając długotrwałą eksploatację bez pomiarów ciągłych. Zaproponowana zmiana przepisów nie narusza art. 16 dyrektywy IED mówiącego, że wymagania dotyczące monitorowania emisji ustalone w pozwoleniu powinny, tam gdzie ma to zastosowanie, być oparte na Konkluzjach BAT. Oznacza to, że, co do zasady, rodzaj i częstotliwość monitoringu nie może odbiegać od wymagań w tym zakresie ustalonych w Konkluzjach BAT jednak nie jest to bezwzględna reguła jak w przypadku granicznych wielkości emisyjnych. Dlatego też odejście od ogólnej zasady zapisanej w art. 211 ust. 5 nie narusza postanowień dyrektywy, gdyż precyzyjnie określa w jakich przypadkach, na jak długo i pod jakim warunkiem odejście od kosztownych pomiarów ciągłych może mieć miejsce. Zamiana art. 211. ust. 12 poprzez dodanie obowiązku przekazywania do ministra właściwego ds. środowiska decyzji wygaszającej pozwolenie zintegrowane usprawni funkcjonowanie rejestru wniosków o wydanie pozwolenia zintegrowanego w oparciu o przekazywane przez właściwe organy ochrony środowiska, decyzje wygaszające. W art. 215 ust. 2 pkt 3 Poś otrzymuje brzmienie: <i>„3) dokonuje oceny zasadności udzielonego wcześniej odstępstwa, o którym mowa w art. 204 ust. 2”</i> Zamiana w art. 215 ust. 2 pkt 3 Poś doprecyzowuje brzmienie przepisu wskazując, że chodzi o analizę odstępstwa udzielonego przy poprzedniej analizie pozwolenia zintegrowanego, co jest doprecyzowaniem istniejących przepisów.	
73.	Art. 30	Polska Izba Informatyki i	Dodatkowy postulat. Obecnie ustawa Prawo ochrony	Uwaga nieuwzględniona.

	Nowa propozycja	Telekomunikacji	środowiska zawiera regulację (art. 152 ust. 4), która wymaga by inwestor przed przystąpieniem do eksploatacji urządzeń telefonii komórkowej zgłosił instalację organowi ochrony środowiska, przy czym do rozpoczęcia eksploatacji instalacji „nowo zbudowanej lub zmienionej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji”. Postulujemy wprowadzenie rozwiązania umożliwiającego eksploatację takiej instalacji (w szczególności „zmienionej w sposób istotny”) do czasu ewentualnego sprzeciwu organu. Takie rozwiązanie pozwalałoby utrzymać ciągłość świadczenia usług.	Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MŚ): Zgodnie z art. 152 ustawy Poś instalacja, z której emisja nie wymaga pozwolenia, mogąca negatywnie oddziaływać na środowisko, podlega zgłoszeniu organowi ochrony środowiska. Wzór formularza zgłoszenia oraz szczegółowe wymagania dotyczące zakresu danych ujętych w zgłoszeniu instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne określa RMS z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie zgłoszenia instalacji wytwarzających pola elektromagnetyczne (Dz.U. Nr 130, poz. 879). Jednocześnie art. 152 ust. 4 ustawy POŚ przewiduje, że do rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowo zbudowanej w sposób istotny można przystąpić, jeżeli organ właściwy, do przyjęcia zgłoszenia w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji. Nadmienić należy, że w zgłoszeniu oprócz wyników pomiarów o których mowa w art. 122a ustawy Poś znajduje się szereg innych informacji na temat instalacji. Należy też mieć na uwadze, że każda istotna zmiana w funkcjonowaniu instalacji np. zwiększenie mocy dostarczonej do anteny lub zastosowanie anteny o większym zysku energetycznym skutkuje zwiększeniem równoważnej mocy promieniowanej izotropowo (e.i.r.p), a w efekcie zwiększeniem natężenia pola elektromagnetycznego wytwarzanego w otoczeniu stacji bazowej. Z doświadczenia wiadomo, że nie zawsze przed zmianą sposobu funkcjonowania lub rozbudową instalacji stacji bazowej, operatorzy

				wykonują pomiary natężenia pól elektromagnetycznych w otoczeniu stacji bazowej, której zmiana sposobu funkcjonowania lub rozbudowa dotyczy. Jednakże w ocenie wpływu projektowanego zamierzenia na środowisko bierze się pod uwagę nie tylko emisje wytwarzane przez tę instalację, ale również emisje wytwarzane przez inne instalacje znajdujące się w tej samej lokalizacji lub jej bliskim sąsiedztwie. Dopiero na tej podstawie operator może stwierdzić jakim zapasem dysponuje w stosunku do wartości dopuszczalnej określonej w przepisach ochrony środowiska, a w konsekwencji – czy zmiana funkcjonowania lub rozbudowa stacji nie spowoduje przekroczenia wartości dopuszczalnej. To samo dotyczy pomiarów PEM wykonywanych już po uruchomieniu instalacji. Termin 30 dni jest niezbędny na zapewnienie organowi ochrony środowiska, na kompleksową ocenę oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko. Jednocześnie należy podkreślić, że postulowana przez Polską Izbę Informatyki i Telekomunikacji zmiana mająca na celu umożliwienie eksploatacji instalacji do czasu ewentualnego sprzeciwu organu, dopuszczałaby użytkowanie instalacji stwarzających ewentualne ryzyko naruszenia dopuszczalnych poziomów PEM w środowisku. Jednakże, nie jest wykluczona możliwość uwzględnienia w obecnie procedowanym przez Ministerstwo Cyfryzacji projekcie ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z

				którym art. 152 ustawy POŚ zostałby uzupełniony o ust. 4b, w brzmieniu: „Organ właściwy do przyjęcia zgłoszenia może z urzędu, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 4, wydać zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu. Wydanie zaświadczenia wyłącza możliwość wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 4a, oraz uprawnia zgłaszającego do rozpoczęcia eksploatacji instalacji.”.
74.	Art. 33 Nowa propozycja	Polski Związek Pracodawców Prawniczych	Projekt w art. 33 przewiduje zmianę w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych polegającą na zastosowaniu administracyjnego postępowania uproszczonego oraz instytucji milczącego załatwienia sprawy do procedury wpisu na listę mediatorów. Rozwiązanie to należy ocenić pozytywnie. Z drugiej strony przepisy dotyczące postępowania mediacyjnego wymagają jeszcze szeregu innych zmian w celu usprawnienia jego przebiegu. W szczególności reformy wymagają przepisy ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako „PPSA”) dotyczące wydania postanowienia o skierowaniu sprawy do mediacji. Zgodnie z obecnym stanem prawnym takie postanowienie powinno zostać wydane na zasadach ogólnych (w składzie trzech sędziów na posiedzeniu jawnym). Brak odpowiednich przepisów w tym zakresie powoduje istotne ograniczenie w korzystaniu z tej instytucji, w znaczny sposób wydłużając skierowanie sprawy do mediacji. Sugerowanym byłoby wprowadzenie nowego przepisu w PPSA, który umożliwiłby wydanie odpowiedniego postanowienia na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Przepis art. 10 oraz art. 223 § 1 KPC to przepisy odnoszące się do polubownego załatwiania spraw. Obligują one sąd do dążenia do załatwienia sprawy w drodze ugody oraz	Uwaga nieuwzględniona. Propozycja wykracza poza zakres procedowanego projektu.

			nakłaniania stron do zawarcia pojednania. Przepisy te odnoszą się jedynie do ugód, o których mowa w art. 917 KC ¹⁸ (a więc dotyczą jedynie stosunków cywilnoprawnych) – w konsekwencji ich zakres normowania nie obejmuje projektowanej instytucji porozumienia przed SOKIK. Sugerowanym byłoby więc dodanie przepisu obligującego sąd, przed którym toczy się postępowania do nakłaniania stron do zawarcia porozumienia.	
75.	Art. 38 Nowa propozycja	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Postulowane jest w pierwszej kolejności umożliwienie Syndykom zakładania ogólnych rachunków powierniczych związanych z prowadzonymi postępowaniami upadłościowymi, np. poprzez dodanie przepisu w proponowanym brzmieniu <i>Środki pieniężne wchodzące w skład masy upadłości mogą być przechowywane na wydzielonym dla każdego postępowania subkoncie rachunku bankowego syndyka masy upadłości, przy czym rachunek ten syndyk może prowadzić wyłącznie dla potrzeb postępowań upadłościowych. Środki przechowywane na tym rachunku nie mogą być przedmiotem zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczeń kierowanych do osoby będącej syndykiem masy upadłości.</i> - co nie tylko ułatwi otwieranie i zamykanie rachunków ale także zmniejszy koszty postępowania. Obecnie otwarcie rachunku niejednokrotnie zabiera kilka godzin a dodatkowo wymaga obecności upadłego, który zdarza się że przebywa i pracuje poza granicami kraju. Nadto coraz mniej jest banków prowadzących bezpłatnie rachunki konsumenckie i kwestia opłat za rachunki w świetle porywania kosztów z zaliczek Skarbu Państwa taki przemawiałaby za tym, żeby taki przepis wprowadzić. Ponadto umożliwi upadłemu swobodne korzystanie z rachunku bankowego, który wcześniej posiadał w ramach kwot wolnych od zajęć. Brak możliwości egzekucji z tego rachunku zabezpieczy zgromadzone tam środki w sytuacji kiedy może dojść do egzekucji z majątku osoby będącej syndykiem	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MF): Propozycję brzmienia przepisu należy potraktować jako wyraz pewnej koncepcji, a nie propozycję brzmienia przepisu (wymagałaby ujęcia zgodnie z prawidłami legislacji). Odnosząc się do samej koncepcji należy wskazać, że przedstawiona propozycja budzi wątpliwości. Nie jest jasne, czy rzeczywiście dotyczy ona zakładania rachunków powierniczych czy też innego rodzaju rachunku. Zgodnie z art. 59 Prawa bankowego, na rachunku powierniczym mogą być gromadzone wyłącznie środki pieniężne powierzone posiadaczowi rachunku – na podstawie odrębnej umowy – przez osobę trzecią. Stronami umowy rachunku powierniczego są bank i posiadacz rachunku (powiernik). Należy dodatkowo wskazać, że elementem istotnym umowy rachunku powierniczego jest określenie warunków, które uprawniają posiadacza do uzyskania wypłaty lub złożenia skutecznej dyspozycji określonego rozliczenia (powiernik może wykorzystywać rachunek powierniczy także do przeprowadzania rozliczeń).

¹⁸ Ereciński Tadeusz. Art. 10. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016.

				Postanowienia wskazujące na prawo powiernika do dysponowania kwotą znajdującą się na rachunku odróżniają umowę rachunku powierniczego od innych umów rachunku bankowego. W umowie musi być również określony składający środki. Taka konstrukcja została opisana w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1468, z późn. zm.), tj. tzw. ustawie deweloperskiej (art. 4 i nast.). <i>Nota bene</i> przepisy te pokazują, że konstrukcja rachunku musiałaby być szczegółowo opisana w ustawie. Powyższe pozwala stwierdzić, że zastosowanie formuły rachunku powierniczego w przypadku wskazanym w propozycji nie wydaje się możliwe, po pierwsze dlatego, że środki masy upadłości nie są środkami powierzonymi przez osobę trzecią. Zgodnie z art. 61 Prawa upadłościowego, z dniem ogłoszenia upadłości majątek upadłego staje się masą upadłości, która służy zaspokojeniu wierzycieli upadłego. Masa upadłości jest zatem konglomeratem praw przysługujących upadłemu – jest przedmiotem stosunków prawnych, a nie podmiotem stosunków prawnych. Masa upadłości nie jest wyposażona ani w atrybut osobowości prawnej, ani w atrybut podmiotowości prawnej. Ponadto w samej propozycji Izby jest mowa o rachunku syndyka z subkontem, a nie o odrębnym rachunku, jakim byłby rachunek powierniczy. Środki przechowywane na rachunku powierniczym nie mogą być przedmiotem zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczeń kierowanych do osoby będącej syndykiem

				masy upadłości, jeżeli środki te wchodzą w skład masy upadłości. Środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym, jeżeli wchodzą w skład masy upadłości i zostały wskazane w liście wierzytelności powinny podlegać zaspokojeniu zgodnie z listą wierzytelności i podziałem kosztów masy. Jeżeli z rachunku mają być pokrywane koszty prowadzenia działalności, wówczas podmiot który przedstawił postulat powinien wyjaśnić korelację pomiędzy pokrywaniem kosztów ze środków zgromadzonych w trakcie postępowania upadłościowego, a brakiem możliwości ich zajęcia przez uprawniony podmiot. Jeżeli ustawowa konstrukcja rachunku powierniczego nie mogłaby być zastosowana, powstaje pytanie, czy chodzi o wykreowanie nowego rodzaju rachunku, czy też kwestia podnoszona przez syndyków nie jest raczej kwestią natury praktycznej, pozostającą poza zakresem regulacji prawnych. Ewentualne wprowadzenie nowego rodzaju rachunku bankowego <i>prima facie</i> budzi zasadnicze wątpliwości. Przepis art. 49 Prawa bankowego wskazuje cztery rodzaje rachunków, jakie prowadzić mogą banki. Są to: 1) rachunki rozliczeniowe, w tym bieżące i pomocnicze, oraz prowadzone dla nich na zasadach określonych w rozdziale 3a Prawa bankowego rachunki VAT, 2) rachunki lokat terminowych, rachunki oszczędnościowe, oszczędnościowo-rozliczeniowe, 3) rachunki oszczędnościowych lokat terminowych, 4) rachunki powiernicze. Jak wynika z treści przepisu, katalog

				rachunków nie jest zamknięty, jednak w praktyce występują tylko te rodzaje rachunków, w różnych odmianach. Wprowadzenie nowego rodzaju rachunku bankowego musiałby nastąpić w Prawie bankowym i być uzasadnione szczególnymi okolicznościami. Powstaje pytanie, czy takie szczególne okoliczności istnieją w tym przypadku, tak jak wydzielenie rachunków VAT.
76.	Art. 38 Nowa propozycja	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	KIDR proponuje także zmianę art. 176 Prawa upadłościowego poprzez zmianę ust. 1 i 2, oraz dodanie ust. 1a, oraz 5 i 6: <i>1. Syndyk niezwłocznie zawiadamia o upadłości tych wierzycieli, których adresy są znane na podstawie ksiąg upadłego, a także komorników prowadzących postępowania egzekucyjne wobec upadłego oraz małżonka dłużnika.</i> <i>1a. W zawiadomieniu skierowanym do wierzycieli syndyk poucza wierzycieli o treści art. 54a, art. 235-237, art. 239 - 243, wskazuje sąd, do którego można zaskarżyć postanowienie o ogłoszeniu upadłości zgodnie z art. 54a ust. 1, wskazuje imię i nazwisko albo nazwę oraz adres syndyka, któremu należy dokonać zgłoszenia wierzytelności wraz z terminem, w którym należy dokonać zgłoszenia wierzytelności albo sposobem obliczenia tego terminu oraz podaje numer rachunku bankowego, na który należy wpłacić zryczałtowane koszty, o których mowa w art. 235 ust. 1.</i> <i>2. Syndyk zawiadamia placówki pocztowe w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188), właściwe dla doręczeń korespondencji upadłemu, o ogłoszeniu upadłości. Placówki te doręczają syndykowi adresowane do upadłego przesyłki pocztowe, za wyjątkiem przesyłek wysyłanych przez organy postępowania upadłościowego. Syndyk, w terminie 7 dni od otrzymania przesyłki, umożliwia upadłemu odbiór przesyłki pocztowej, które nie dotyczą masy upadłości lub których zatrzymanie nie jest potrzebne ze względu na zawarte w nich wiadomości. Doręczenie przesyłki dla upadłego uważa się za dokonane z upływem 14 dni od doręczenia przesyłki syndykowi.</i> <i>5. W ciągu 14 dni od obwieszczenia o ogłoszeniu upadłości,</i>	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MS): Należy zwrócić uwagę, że art. 176 jest objęty zmianami przewidzianymi w projekcie UD357, który jest na etapie rozpatrywania przez Radę Ministrów. Ewentualne dalsze zmiany w tym przepisie powinny więc być rozpatrywane w ramach tego procesu legislacyjnego. Jeśli projekt UD357 będzie przyjęty przez Radę Ministrów, przedstawiona propozycja zmian będzie analizowane na etapie prac nad ustawą w Sejmie.

			banki, w których upadły ma rachunki bankowe, sejfy lub skrytki są zobowiązane zawiadomić o tym syndyka. 6. Syndyk poucza upadłego, będącego osobą fizyczną o prawach i obowiązkach upadłego, konsekwencjach ich naruszenia oraz o sposobie komunikacji i współpracy z syndykiem w postępowaniu. - zawiadomienia wszystkich komorników wydają się zbędne, czasami może to być nawet kilkudziesięciu komorników, którzy nie prowadzą postępowań egzekucyjnych przeciwko upadłemu, a nic nie stoi na przeszkodzie, aby informacje o ogłoszeniu upadłości weryfikowali na bieżąco z Monitora Sądowego i Gospodarczego. Podobnie odnośnie placówek pocztowych – dosłowne wykonanie obowiązku ich zawiadomienia nie jest w praktyce możliwe, stąd propozycja racjonalizacji przepisów. Ponadto, art. 155 ust. 2 z mocy zmienionego art. 491[1] ma nie być stosowany, dlatego postulowane jest przeniesienie jego treści do 176 – co jest dodatkowo uzasadnione potrzebą wiedzy syndyka o przedmiotowych rachunkach bankowych, sejfach lub skrytkach.	
77.	Art. 38 Nowa propozycja	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Dodanie możliwości poświadczania dokumentów w postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym przez pełniącego funkcje Syndyka, Nadzorcę Sądowego lub Zarządcę, np. poprzez zmianę odpowiednio: Dodanie 175¹ PU: <i>Art. 175¹. Syndyk jest uprawniony do poświadczania za zgodność z oryginałem odpisów orzeczeń i zarządzeń wydanych na podstawie ustawy (a w tym w szczególności postanowienia o ogłoszeniu upadłości), w prowadzonym postępowaniu upadłościowym. W przypadku, gdy funkcję Syndyka pełni spółka handlowa o której mowa w art. 157 ust. 2, poświadczenia za zgodność może dokonać każdy ze współników ponoszących odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo każdy z członków zarządu reprezentujący spółkę, posiadający licencję doradcy restrukturyzacyjnego.</i> Dodanie art. 25¹ PR: <i>Art. 25¹. Nadzorca i zarządca są uprawnieni do poświadczania za zgodność z oryginałem odpisów orzeczeń i</i>	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MS): Należy opowiedzieć się przeciw wprowadzeniu przedstawionej zmiany. Polega ona na przyznaniu doradcom restrukturyzacyjnym pełniącym funkcję nadzorcy, zarządcy lub syndyka w postępowaniach upadłościowych lub restrukturyzacyjnych uprawnienia do poświadczenia za zgodność z oryginałem odpisów orzeczeń i zarządzeń wydawanych na mocy ustawy w tych postępowaniach. Odpisy orzeczeń z danego postępowania upadłościowego powinny być wydawane przez sekretariat sądu, który prowadzi postępowanie i taka jest obecnie praktyka. Adwokaci i radcowie prawni są uprawnieni do składania do akt danego postępowania odpisów dokumentów, ale dzieje się to na

			zarządzeń wydawanych na podstawie ustawy (a w tym w szczególności postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego), w postępowaniach, w których zostali ustanowieni. W przypadku, gdy funkcję nadzorcy lub zarządcy pełni spółka handlowa o której mowa w art. 24 ust. 1 zd. drugie, poświadczenia za zgodność może dokonać każdy ze wspólników ponoszących odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo każdy z członków zarządu reprezentujący spółkę, posiadający licencję doradcy restrukturyzacyjnego. Alternatywnie, propozycja zmiany ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego: Zmiana art. 2 poprzez dodanie ust. 2¹ ustawy o licencji: Ust. 2¹. Osoba posiadająca licencję doradcy restrukturyzacyjnego, pełniąc funkcje o których mowa w ust. 1, jest uprawniona do poświadczania za zgodność z oryginałem odpisów orzeczeń i zarządzeń wydawanych w postępowaniach, w których osoby te pełnią funkcję. W przypadku gdy funkcje w postępowaniach restrukturyzacyjnych lub upadłościowych pełni spółka handlowa, o której mowa w art. 24 ust. 1 zd. drugie ustawy – Prawo restrukturyzacyjne lub art. 157 ust. 2 ustawy – Prawo upadłościowe, poświadczenia za zgodność z oryginałem mogą dokonać każdy ze wspólników ponoszących odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo każdy z członków zarządu reprezentujący spółkę, posiadający licencję doradcy restrukturyzacyjnego.	potrzeby danego postępowania, a nie na potrzeby podmiotów trzecich, w zwykłym obiegu prawnym. Tym samym, doradca restrukturyzacyjny nie powinien otrzymać szczególnego uprawnienia do uwierzytelniania orzeczeń sądowych, do ich wykorzystania nie w danym postępowaniu upadłościowym, ale na potrzeby zwykłego obiegu prawnego.
78.	Art. 38 Nowa propozycja	Krajowa Izba Doradców Restrukturyzacyjnych	Syndyk, nieprowadzący przedsiębiorstwa upadłego, jest obowiązany do wykonania obowiązków sprawozdawczych ciążących na upadłym jedynie za rok obrotowy poprzedzający rok w którym ogłoszono upadłość dłużnika. - co pozwoli na nienakładanie przesadnych obowiązków sprawozdawczych na okresy, kiedy syndyk nie ma możliwości zapoznania się z dokumentami, lub sięgających daleko poza ramy czasowe powołania syndyka.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MS): Należy opowiedzieć się przeciw prowadzeniu tej zmiany. Wydaje się oczywiste, że jeżeli przedstawienie zaległych sprawozdań będzie niemożliwe lub znacznie utrudnione, właściwe organy administracji publicznej będą brały pod uwagę fakt ogłoszenia upadłości i wykonywanie tych obowiązków przez organ postępowania upadłościowego. Nie sposób jednak z góry założyć, że ograniczenie

				wykonywania tych obowiązków ma dotyczyć roku obrotowego poprzedzającego rok w którym ogłoszono upadłość dłużnika.
79.	Art. 39 pkt 2	Polska Izba Cła Logistyki i Spedycji	W imieniu Polskiej Izby Cła, Logistyki i Spedycji w odpowiedzi na pismo z dnia 20 marca 2019 r. nr DDR-V.0210.1.3.2019 dotyczące projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych uprzejmie informuję, że nasza Izba nie wnosi zastrzeżeń do projektu. Ze swojej strony pragniemy wyrazić nasze zadowolenie w szczególności z umożliwienia przedsiębiorcom odpraw celnych z rozliczeniem importowego podatku VAT w deklaracji podatkowej. Taka zmiana, jednoznacznie korzystna dla samych przedsiębiorców, będzie jednocześnie w dłuższej perspektywie korzystna dla pozostałych podmiotów, np. portów oraz dla budżetu, gdyż zachęci ona przedsiębiorców dotychczas dokonujących odpraw w innych krajach UE do przeniesienia odpraw celnych do Polski. Spowoduje to nie tylko zwiększenie ruchu np. w polskich portach, ale również na zwiększenie wpływów z tytułu cła.	Uwaga pozytywna.
80.	Art. 50 wg wersji projektu z 23 maja 2019 r. (wcześniej art. 44) Nowa propozycja	Osoba fizyczna	W związku z toczącymi się pracami nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych¹ (oznaczenie w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UD494) wnioskuję o pochylenie się nad możliwością przyjęcia proponowanego niżżej rozwiązania, tak aby jej art. 50 zmienił ustawę o opłacie skarbowej także w zakresie zniesienia konieczności dostarczania organowi administracji publicznej pisemnego pełnomocnictwa lub prokury w sytuacji, gdy te są wykazane we właściwym rejestrze publicznym i z łatwością można je ustalić. Propozycja ta idealnie wpisuje się w cel projektu ustawy, określony już w samym jej tytule. Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2018 r. poz. 647, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą o CEIDG”, przedsiębiorca wpisany do CEIDG może opublikować za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CEIDG informację o swoim pełnomocniku lub prokurencie.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MF): Celem zaproponowanej zmiany w ustawie o opłacie skarbowej jest zrównanie praw pełnomocników i prokurentów przedsiębiorców ujawnionych w KRS z pełnomocnikami przedsiębiorców opublikowanych w CEIDG, występujących przed organami administracji publicznej. Zrównanie tych praw nie wymaga zmiany ustawy o opłacie skarbowej, lecz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Propozycja zmiany ustawy o opłacie skarbowej polegająca na wyłączeniu obowiązku zapłaty opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w przypadku działania przedsiębiorcy przez pełnomocnika lub prokurenta ujawnionych w

			Opublikowanie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CEIDG informacji o pełnomocniku jest równoznaczne w skutkach z udzieleniem pełnomocnictwa na piśmie. Podobnie jest w odniesieniu do opublikowania informacji o prokurencie (art. 39 ust. 3 i 4 ustawy o CEIDG). Art. 41 ust. 1 ustawy o CEIDG stanowi, że w zakresie, w jakim umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu przedsiębiorcy zostało opublikowane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CEIDG, do wykazania przed organami administracji publicznej upoważnienia do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy nie stosuje się przepisu art. 33 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, zwanej dalej „k.p.a.”. W ww. przypadku organ administracji publicznej z urzędu potwierdza w CEIDG upoważnienie pełnomocnika lub prokurenta do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 33 § 3 k.p.a. zasadą jest, iż pełnomocnik dołącza do akt oryginał lub urzędowo poświadczony odpis pełnomocnictwa. Adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy, a także doradca podatkowy mogą sami uwierzytelnić odpis udzielonego im pełnomocnictwa oraz odpisy innych dokumentów wykazujących ich umocowanie. Organ administracji publicznej może w razie wątpliwości zażądać urzędowego poświadczenia podpisu strony. Przewidziane w art. 41 ust. 1 ustawy o CEIDG wyłączenie stosowania art. 33 § 3 k.p.a. jest problematyczne w kontekście ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1044, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o opłacie”, która w art. 6 ust. 1 pkt 4 stanowi, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od momentu złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o opłacie. Biorąc pod uwagę, że przepisy nakładające obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej należy interpretować zawężająco, konsekwencją zastosowania art. 41 ust. 1 ustawy o CEIDG w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez różne	ogólnodostępnych systemach teleinformatycznych CEIDG lub KRS jest nie tylko nieuzasadniona, lecz także obciążona istotnym błędem systemowym. Wyłączenie obowiązku zapłaty opłaty skarbowej wprowadza się w sprawach, w których wystąpiłby obowiązek zapłaty opłaty skarbowej, a ze względów społecznych lub charakteru spraw zasadne jest odstąpienie od jej pobierania. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej opłacie tej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii, m.in. w sprawie z zakresu administracji publicznej. Skoro z przepisu art. 41 ust. 1 ustawy „o CEIDG” wynika, że „w zakresie, w jakim umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu przedsiębiorcy zostało opublikowane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CEIDG, do wykazania przed organami administracji publicznej upoważnienia do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy nie stosuje się przepisu art. 33 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego”, to na pełnomocniku nie ciąży obowiązek złożenia do akt oryginału lub urzędowo poświadczonego odpis pełnomocnictwa. W konsekwencji, nie powstaje w tych przypadkach obowiązek zapłaty opłaty skarbowej. Przedmiotem opłaty skarbowej jest bowiem złożenie opisywanych dokumentów, m.in. w sprawie indywidualnej z zakresu administracji publicznej, a obowiązek zapłaty tej opłaty ustawa wiąże z chwilą ich złożenia (art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o

			organy administracji byłby brak podstawy prawnej do wezwania do uiszczenia opłaty od pełnomocnictwa lub prokury. Tym samym z jednej strony obecne przepisy o CEIDG pozwalają na odstąpienie w postępowaniach przed organami administracji publicznej z wykazywania pełnomocnictwa lub prokury na piśmie, o ile wynika ona z właściwego systemu teleinformatycznego (tu CEIDG), z drugiej – ustawa o opłacie skarbowej nie uwzględnia tego faktu i uzależnia obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej wyłącznie od daty złożenia pisemnego dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii. Powoduje to niespójność przepisów i niepotrzebny obowiązek drukowania pełnomocnictwa lub prokury. Podkreślenia wymaga również okoliczność, że powyższa uwaga powinna znaleźć zastosowanie także w kontekście faktu, że prokura, w przypadku ustanowienia, jest wpisywana do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego. Dlatego też ustawodawca, którego intencją jest zniesienie obciążeń regulacyjnych, powinien uwzględnić zgłoszoną propozycję zmiany przepisu. Wskazane jest zatem uwzględnienie tej sprzeczności prawnej w projektowanej ustawie o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych poprzez zmianę za jej pośrednictwem art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, tak aby przyjął on brzmienie: <i>„od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2; lub dokonania przed tymi organami lub podmiotami pierwszej czynności prawnej przez pełnomocnika lub prokurenta, którego umocowanie do działania w imieniu przedsiębiorcy zostało opublikowane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej lub Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego”.</i>	opłacie skarbowej). Bezprzedmiotowe jest zatem wprowadzenie proponowanego wyłączenia z obowiązku zapłaty opłaty skarbowej skoro taki obowiązek nie powstaje w świetle ustawy. W przypadkach uregulowanych obecnie w art. 41 ust. 1 ustawy „o CEIDG”, organ administracji publicznej z urzędu potwierdza w CEIDG upoważnienie pełnomocnika lub prokurenta do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy, co wprost wynika z art. 41 ust. 2 tej ustawy, aby nie budziło wątpliwości pełnomocników i organów administracji publicznej.
81.	Art. 45 pkt 1	Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów	Próba objęcia ochroną przewidzianą przepisami Ustawy z dnia	Uwaga uwzględniona. Rezygnuje się ze zmiany definicji

			16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369) w jej art. 4 pkt 12 jednoosobowych przedsiębiorców nie jest słuszna. Argumenty są podobne jak w uwagach do art. 2 projektu. Przepisy ustawy o ochronie ... są też oparte o przepisy dyrektyw konsumenckich. Ponadto definicja konsumenta w nowym brzmieniu w tej ustawie nie będzie mogła odnosić się do konsumentów w rozumieniu przepisu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2017 r., poz. 2070). Nie można wykluczyć, że projektodawca nie chce otoczyć ochroną jednoosobowych przedsiębiorców przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi, ale być może nie przewidziała konsekwencji tego co napisał, ale nie przemyślał. Konsumentem z tej ostatniej ustawy będzie tylko konsument z art. 22 ¹ § 1 Kodeksu cywilnego, natomiast osoba z nowoprojektowanego § 2 konsumentem wg Kodeksu nie będzie. Stąd także Prezes UOKiK czy rzecznicy konsumentów na gruncie ustawy UOKiK w związku z przepisami upnpr czy tylko na gruncie samej upnpr nie będą mogli pomagać jednoosobowym przedsiębiorcom, jak się wydaje wbrew zamierzeniom autorów projektu.	konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
82.	Art. 45 pkt 1	Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów	- ryzyko pogorszenia ochrony konsumentów - znaczący wzrost kosztów po stronie JST, związany z zapewnieniem funkcjonowania rzeczników konsumentów - objęcie przedsiębiorców szerszą ochroną instytucjonalną niż konsumentów nie prowadzących działalności gospodarczej - brak regulacji dot. właściwości miejscowej rzeczników konsumentów w stosunku do przedsiębiorcy (miejsce zamieszkania, miejsce prowadzenia działalności, oddział, punkt handlowy) - konflikt interesów, ryzyko konieczności zapewnienia pomocy prawnej przez ten sam podmiot/ instytucję dwóm stronom tego samego sporu.	Uwaga uwzględniona. Rezygnuje się ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną Prezesa UOKiK i rzeczników.
83.	Art. 45	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Negatywnie oceniamy propozycję objęcia ewidencjonowanych przedsiębiorców ochroną Prezesa UOKiK oraz pomocą organizacji zajmujących się ochroną konsumentów. Nie dostrzegamy argumentów wskazujących na potrzebę przyznawania tym podmiotom także ochrony na poziomie instytucjonalnym. W naszej ocenie wiązałoby się to	Uwaga uwzględniona. Rezygnuje się ze zmiany definicji konsumenta w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym, w zakresie przyznanej ochrony, przedsiębiorcy nie będą objęci ochroną instytucjonalną

			z niewspółmiernym uprzywilejowaniem jednej kategorii podmiotów. Bez wątpienia, mając na uwadze efekt skali, przełożyłoby się to również na spadek poziomu ochrony konsumentów.	Prezesa UOKiK i rzeczników.
84.	Art. 46	AHK Polska	Popieramy proponowaną zmianę co do obowiązku przedkładania informacji o poniesionych kosztach za rok zamiast za kwartał przy czym proponuje się doprecyzowanie, że do dnia 1 marca składa się informację za poprzedni rok kalendarzowy. Bez tego doprecyzowania obowiązek przewidziany art. 22 ust. 2 ustawy o zapasach (...) jest nieprecyzyjny.	Uwaga uwzględniona.
85.	Art. 46 Nowa propozycja	AHK Polska	W ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1323) proponujemy zmianę zapisów art. 27 ust. 2 dot. weryfikacji technicznej możliwości dostarczenia zapasów obowiązkowych gazu ziemnego do systemu gazowego, poprzez ograniczenie obowiązków informacyjnych tylko do Prezesa URE. Proponujemy następujące brzmienie art. 27 ust. 2.: „2. Przedsiębiorstwa i podmioty, o których mowa w ust. 1, przedstawiają Prezesowi URE informacje o: 1) rzeczywistej wielkości utrzymywanych zapasów obowiązkowych gazu ziemnego oraz miejscu ich magazynowania, według stanu na dzień 15 września - do dnia 20 września każdego roku; 2) działaniach podjętych w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia poprzedniego roku, w celu zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą lub przywozu gazu ziemnego oraz realizacji obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego - do dnia 15 maja każdego roku.”	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z ME): Uwaga wymaga dalszych analiz i konsultacji. Nie powinna być procedowana w obecnym projekcie.
86.	Art. 48	Polski Związek Pracodawców Prawniczych	Projekt w art. 48 deroguje art. 6 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012. Biorąc pod uwagę przedmiot tej ustawy zasadnym zdaje się, by ustawodawca zmierzał do jej usunięcia w całości z systemu	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			prawnego.	
87.	Art. 49	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	W uzasadnieniu do zmiany ustawy z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2018 r., poz. 1259) znajduje się następujący opis: „Podmioty ubiegające się o pozwolenie na wprowadzenie do obrotu nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin zobowiązane są do załączenia do wniosku o pozwolenie zaświadczenia albo oświadczenia o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.” W imieniu podmiotów zrzeszonych w PIPC proponujemy zniesienie tego obowiązku w związku z tym, że organ może samodzielnie ustalić te dane w ogólnodostępnych bazach KRS lub CEIDG bez konieczności odbierania zaświadczenia albo oświadczenia.	Uwaga realizowana w projekcie.
88.	Art. 57	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Popieramy zmianę polegającą na ograniczeniu obowiązków sprawozdawczych. Jednocześnie zauważamy, że identyczny przepis jest przedmiotem projektu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw przygotowanego przez Ministerstwo Cyfryzacji.	Wyjaśnienie: MPiT odstąpiło od proponowanej zmiany.
89.	Art. 57	Polska Rada Centrów Handlowych	<i>Zniesienie obowiązku przekazywania Prezesowi UKE tekstu umowy o dostępie do nieruchomości w celu zapewnienia telekomunikacji w budynku</i> Projekt zakłada również wprowadzenie zmiany w ustawie z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (dalej jako: „ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych”) w zakresie dotyczącym obowiązku przekazania w terminie 14 dni Prezesowi UKE tekstu umowy o dostępie do nieruchomości w celu zapewnienia telekomunikacji w budynku. Niewątpliwie dotychczas obowiązujące rozwiązanie wiązało się z dodatkowymi – nadmiernymi – obowiązkami o charakterze sprawozdawczym dla stron umów dostępowych. Zgodzić się należy ze stanowiskiem zawartym w uzasadnieniu projektu, że taki obowiązek jest niepotrzebnym obciążeniem regulacyjnym dla przedsiębiorców. Dlatego też, zdecydowanie pozytywnie odnieść się należy do zaproponowanych w tym zakresie zmian.	Wyjaśnienie: MPiT odstąpiło od proponowanej zmiany (patrz pkt 88).
90.	Art. 57	Polska Izba Informatyki i	Propozycja modyfikacji art. 24 ustawy o wspieraniu	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w

	Nowa propozycja	Telekomunikacji	rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych dot. obowiązku przekazywania umów Art. 24 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych otrzymuje brzmienie: <i>„1. Prezes UKE może wezwać przedsiębiorcę telekomunikacyjnego lub operatora sieci do przekazania tekstów umów o dostępie do infrastruktury technicznej zawartych przez te podmioty w okresie ostatnich 6 miesięcy.”</i> Postulujemy modyfikację art. 24, poprzez zastąpienie bezwzględneho obowiązku przekazywania umów, wprowadzeniem możliwości wezwania przez Prezesa UKE do przekazania przez określony podmiot określonej kategorii umów. W ocenie Izby aktualnie obowiązujący przepis z jednej strony stanowi dla stron umów dot. szerokiego katalogu umów „dostępowych” zbytnie i zbędne obciążenie. Z drugiej strony przepis jest nieprecyzyjny, przez co utrudnione jest jego stosowanie. Pierwotnie przepis odnosił się wyłącznie do relatywnie precyzyjnie określonego katalogu umów o dostępie do infrastruktury przedsiębiorców elektroenergetycznych oraz wodociągowo-kanalizacyjnych, umów o dostępie do infrastruktury współfinansowanej ze środków publicznych, a także umów o dostępie do budynków. Ich celem miało być umożliwienie Prezesowi UKE zapoznania się z pierwszymi, zawieranymi pod rządami „megaustawy” umowami. Aktualnie stracił on jednak swoje pierwotne praktyczne znaczenie, albowiem praktyki rynkowe, a także linia decyzyjna Prezesa UKE zostały już ustabilizowane. Jednocześnie z uwagi na dokonane nowelizacją megaustawy z 2016 r., znaczne rozszerzenie kategorii „umów o dostępie do infrastruktury technicznej”, a także dodanie nowych typów umów dot. koordynacji robót, zakres umów, jakie powinny być przekazywane do Prezesa UKE rozrósł się do zakresu, którego ramy trudno bliżej określić - podobnie jak trudny do ustalenia jest zakres kluczowego pojęcia „infrastruktury technicznej” definiowanej przecież poprzez katalog otwarty. Dodatkowo, praktyką rynkową nie jest zawieranie wszystkich umów wyrażnie w oparciu o określone przepisy „megaustawy”, lecz w ramach zasady „swobody umów”. W ten sposób relacje stron określone są w umowach o	uzgodnieniu z MC): Zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 24 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych w jej aktualnym brzmieniu (projekt nie wprowadza zmian w tym zakresie), strona umowy o dostępie do infrastruktury technicznej przekazuje tekst tej umowy Prezesowi UKE w terminie 14 dni od dnia jej podpisania. Realizacja tego obowiązku przez operatorów sieci oznacza, iż Prezes UKE dysponuje szeroką bazą umów o dostępie do infrastruktury technicznej. Treść tych umów niewątpliwie może służyć pomocniczo Prezesowi UKE przy ustalaniu warunków zapewnienia dostępu do infrastruktury technicznej w drodze decyzji administracyjnej, tak aby ustalone warunki dostępu odpowiadały m.in. realiom rynkowym w zakresie m.in. kwestii związanych z bezpieczeństwem dostępu do infrastruktury technicznej, czy stanowić benchmark w zakresie stosowanych komercyjnie opłat z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej. Pamiętać przy tym należy, iż zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych dostęp do infrastruktury technicznej jest, co do zasady, odpłatny, także choćby z tego punktu widzenia przekazywane teksty umów stanowią cenne źródło informacji dla Prezesa UKE w zakresie rynkowych realiów związanych m.in. z wysokością opłat z tytułu dostępu do infrastruktury technicznej. Z powyższych względów brak jest podstaw do uchylania lub modyfikacji obowiązku przekazywania Prezesowi UKE tekstów umów dotyczących dostępu do infrastruktury technicznej, odmiennie niż

			charakterze cywilnych umów kodeksowych lub pozakodeksowych, a nie umów nazwanych i opisanych w megaustawie. W praktyce zawierane umowy oparte są na wzorach przyjętych w danym przedsiębiorstwie, zatem przekazywanie tysięcy umów o niemal identycznej treści nie znajduje uzasadnienia. Ponadto, zwrócić można uwagę na obowiązujące nieprecyzyjne określenie podmiotu obowiązującego do przekazania „tekstu umowy” do Prezesa UKE. Art. 24 ust. 1 wskazuje, że tekst powinna przekazać „strona umowy”. Takie sformułowanie obowiązku utrudnia ustalenie czy konieczne jest przekazanie tekstu umowy przez obie strony, czy jednak wystarczające jest jego przekazanie przez jedną ze stron. Gdyby jak wskazuje interpretacja językowa, teksty umów, miały przekazywać obie strony, przy aktualnej ogromnej dynamice realizacji projektów inwestycyjnych oraz związanych w tym umów, wykonanie tego obowiązku generowałoby znaczne sumaryczne koszty po stronie podmiotów obowiązanych, a po stronie Prezesa UKE – konieczność organizacji odpowiednio pojemnych archiwów do przechowywania tych dokumentów. Jednocześnie, rozumiejąc konieczność posiadania przez Prezesa UKE, narzędzia pozwalającego na weryfikację trendów rynkowych oraz odpowiednie do nich planowanie polityki regulacyjnej, jako uzasadniony, ewentualny obowiązek informacyjny identyfikujemy konieczność przekazywania określonych kategorii umów, po wezwaniu przez Prezesa UKE. Termin przekazywania danych powinien wynosić nie mniej niż 30 dni, a w wezwaniu należy określać zakres i okres, jakiego dotyczy wezwanie.	jest to w przypadku wprowadzanego projektowaną ustawą uchylenia obowiązku przekazywania do Prezesa UKE tekstów umów o dostępie do nieruchomości, w celu zapewnienia telekomunikacji. Analogicznie w przypadku istniejącego aktualnie obowiązku przewidzianego w art. 33 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne, dotyczącego przekazywania tekstu umowy o dostępie telekomunikacyjnym m.in. przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązany na podstawie art. 34 lub art. 45 ustawy Prawo telekomunikacyjne, również należy uznać iż brak jest podstaw do jego uchylenia lub modyfikacji. Należy stwierdzić, iż w tym przypadku obowiązek przekazywania umów dotyczy tych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, na których zostały nałożone określone obowiązki regulacyjne – zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego lub obowiązki niezbędne do zapewnienia użytkownikom końcowym tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego komunikowania się z użytkownikami innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, w tym obowiązek wzajemnego połączenia sieci. Przekazywanie w tym zakresie tekstów umów o dostępie telekomunikacyjnym ma zatem istotne znaczenie choćby z punktu widzenia prawidłowości realizacji nałożonych na danego przedsiębiorcę obowiązków regulacyjnych. Jak wskazuje się w literaturze w odniesieniu do omawianego art. 33 ustawy Prawo telekomunikacyjne: „<i>Jawność warunków, na jakich przedsiębiorcy telekomunikacyjni zapewniają dostęp do swoich sieci, ma istotne znaczenie dla przejrzystości relacji</i>”

				<u>rynkowych, a w konsekwencji dla rozwoju konkurencji. Dostęp do treści umów ułatwia negocjowanie i zawieranie nowych umów, co obniża pozaekonomiczne bariery dostępu do rynku telekomunikacyjnego.</u>” (Art. 33 Prawo telekomunikacyjne Piątek 2019, wyd. 4/Piątek).
91.	Art. 57 Nowa propozycja	Polska Rada Centrów Handlowych	Mając na uwadze podstawowy cel zaproponowanych w projekcie rozwiązań, a zatem ograniczenie obciążeń regulacyjnych dla przedsiębiorców, chciałbym zwrócić uwagę na istotne, zwłaszcza dla branży nieruchomości komercyjnych (handlowych, handlowo-usługowych i biurowych) zagadnienie związane z kwestią braku rozróżnienia charakteru budynku przy ustalaniu dostępu, o którym mowa w art. 30 ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, stanowiącą niewątpliwie istotne obciążenie regulacyjne dla przedsiębiorców. Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów, a także dotychczasowego orzecznictwa organu regulacyjnego (Prezesa UKE) zaobserwować można tendencję do braku jakiegokolwiek rozróżnienia charakteru budynku, do którego udzielany jest dostęp telekomunikacyjny. Przy czym nie ulega wątpliwości, że charakter budynków komercyjnych (takich jak np. centra handlowe) jest istotnie różny od budynków o charakterze mieszkalnym. O odmiennym charakterze budynków komercyjnych świadczyć mogą następujące okoliczności. Przede wszystkim, należy zwrócić uwagę na charakter prawny abonenta. W budynkach komercyjnych abonentami są jedynie tymczasowi najemcy, korzystający z lokali w różnych okresach (dziennych, miesięcznych lub kilkuletnich). Oznacza to, że w takiej sytuacji to właściciel budynku powinien mieć możliwość decydowania o strukturze świadczenia usług telekomunikacyjnych w budynku i infrastrukturze telekomunikacyjnych znajdujące się w poszczególnych lokalach (czasowo wynajmowanych abonentom). Dodatkowo, dotychczasowa praktyka wskazuje, że stosowanie ustawowych lub administracyjnych mechanizmów regulacyjnych w zakresie dostępu do nieruchomości nie	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI i UKE): Należy zauważyć, że obowiązujący stan prawny nie przewiduje rozróżnienia w zakresie dostępu do budynków o charakterze „komercyjnym” oraz o charakterze „mieszkalnym”, udzielanego na podstawie przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (megaustawy). Ponadto zgłaszający uwagę nie przedstawił konkretnych propozycji zmian do których można byłoby się odnieść, przy czym należy zaznaczyć, że np. kwestia ponoszenia przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych kosztów związanych z udzieleniem i utrzymaniem dostępu (o czym mowa w ostatnim zdaniu uwagi) została uregulowana w art. 30 ust. 3b megaustawy.

			poprawia sytuacji abonentów (najemców poszczególnych lokali), co więcej pogarsza sytuację właścicieli nieruchomości, stawiając podmioty uzyskujące dostęp (abonentów) w uprzywilejowanej pozycji umożliwiające czerpanie korzyści ekonomicznych wobec właściciela nieruchomości. Dodatkowo należy wskazać na zasadność wprowadzenie rozwiązań, na podstawie których przedsiębiorcy telekomunikacyjni ubiegający się do dostęp do budynku, partycypowaliby w kosztach związanych chociażby z zapewnieniem bezpieczeństwa świadczenia usług telekomunikacyjnych w nieruchomości, integralności i stabilnego działania sieci, czy też zarządzaniem siecią telekomunikacyjną, z której korzysta kilku, a nawet kilkuset najemców. Właściciel budynku zobowiązany jest do zapewnienia niezakłóconego i bezpiecznego świadczenia usług telekomunikacyjnych, co generuje dodatkowe koszty, do których „współponoszenia” obecnie nie jest zobowiązany przedsiębiorca telekomunikacyjny czerpiący biznesowe korzyści z wykorzystywania udostępnionej przez właściciela budynku infrastruktury telekomunikacyjnej. Dlatego też, proponujemy wprowadzenie do projektu przepisów zmieniających ustawę o wspieraniu rozwoju sieci i usług telekomunikacyjnych, które pozwolą z jednej strony uwzględnić specyfikę obiektów innych niż obiekty mieszkalne (np. nieruchomości komercyjnych), z drugiej zaś pozwolą sprostać oczekiwaniom obywateli i będą zbieżne z uprawnieniami właścicieli i zarządców. W tym zakresie uzasadnione byłoby uzupełnienie katalogu okoliczności uwzględnianych przez Prezesa UKE przy wydawaniu tzw. „decyzji dostępowych” o kwestie związane z charakterem i przeznaczeniem budynku, jego warunków technicznych, a także kosztów ponoszonych w związku z udzieleniem i utrzymaniem dostępu oraz ujawnione wymagania najemców lokali w budynku.	
92.	Art. 57 Nowa propozycja	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Postulat dodatkowy. Biorąc pod uwagę, że przedmiotowy projekt dotyczy ograniczenia obowiązków regulacyjnych, w tym sprawozdawczych przedsiębiorców zasadnym jest	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI i UKE): W odniesieniu do niniejszej uwagi należy

			zaznaczenie niespójnego podejścia w ramach różnych projektów legislacyjnych. W ramach projektu ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw, który był już przedmiotem obrad KRMC planowane jest zaostrzenie obowiązków sprawozdawczych poprzez: - w art. 29 ustawy o wspieraniu (...) zmiana z jednokrotnego w ciągu roku na dwukrotne w ciągu roku raportowanie danych do Prezesa UKE oraz skrócenie z 3 do 2 miesięcy czasu na przygotowanie i przekazanie danych. Postulujemy, aby przynajmniej pozostawić 3 miesięczny okres na przygotowanie i przekazanie danych. - w art. 29 ustawy o wspieraniu (...) dodanie nowego zakresu raportowania tj. danych o przebiegu sieci światłowodowych, a także pozostałych typów sieci o ile dane są posiadane w wersji elektronicznej. Postulujemy, aby obowiązek (zagrożony karą pieniężną) dotyczył wyłącznie posiadanych w wersji elektronicznej danych o sieci światłowodowej. - art. 29c ustawy o wspieraniu (...) w miejsce fakultatywnego przekazywania danych wprowadzany jest obowiązek przekazywania danych posiadanych w wersji elektronicznej. Postulujemy odstąpienie od przedmiotowej zmiany.	podkreślić, że inwentaryzacja infrastruktury i usług telekomunikacyjnych powinna stanowić rzetelny i wiarygodny zbiór informacji o istniejącej infrastrukturze telekomunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych, jak również podstawowe narzędzie zalecane przez Komisję Europejską jako punkt wyjścia do wszelkich interwencji. Celem tej zmiany jest poszerzenie zasobu wiedzy Prezesa UKE o rzeczywiste przebiegi zrealizowanej, najbardziej nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, które do tej pory musiały być domniemywane przez Prezesa UKE na podstawie pozostałych danych wskazujących na przestrzenne relacje innych elementów tej infrastruktury, wykazywanych przez podmioty objęte obowiązkiem inwentaryzacyjnym. Dostęp do tych danych istotnie wpłynie na jakość analiz rynku infrastrukturalnego, prowadzonych przez Prezesa UKE w związku z przysługującymi mu kompetencjami. Rozszerzenie katalogu raportowanych informacji nie powinno też negatywnie odbić się na podmiotach obowiązanych, bowiem po pierwsze dane o fizycznych przebiegach infrastruktury światłowodowej co do zasady podlegają inwentaryzacji geodezyjnej lub innego rodzaju inwentaryzacji przestrzennej sporządzanej w formie elektronicznej (a zatem są w posiadaniu podmiotów obowiązanych), a po drugie wejście w życie przedmiotowego rozszerzenia obowiązku inwentaryzacyjnego zostanie odroczone w czasie do roku 2022 co wystarczająco umożliwi tak Prezesowi UKE, jak i

				podmiotom zobowiązanym przygotowanie się do prowadzenia inwentaryzacji z uwzględnieniem fizycznych przebiegów sieci. Ponadto należy zwrócić uwagę, że postulat dotyczący przekazywania danych o przebiegach sieci posiadanych w wersji elektronicznej został uwzględniony w najnowszej wersji projektu nowelizacji ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (megaustawy). Nowelizacja art. 29c megaustawy ma na celu poszerzenie dostępu do informacji o infrastrukturze technicznej, innej niż objęta inwentaryzacją Prezesa UKE, oraz o kanałach technologicznych, a także o planach inwestycyjnych dotyczących tej infrastruktury lub kanałów, które są następnie publikowane na stronie internetowej Punktu informacyjnego do spraw telekomunikacji (PIT). Obecnie, źródłem informacji PIT o istniejącej infrastrukturze technicznej są co do zasady – zgodnie z art. 29d ust. 1 i 2 megaustawy – zasoby geodezyjne i kartograficzne, zaś o kanałach technologicznych, w tym o dotyczących ich planach – dane przekazywane przez zarządców dróg. Dodatkowe informacje o istniejącej infrastrukturze technicznej, nieujawnione w zasobach geodezyjnych, oraz o dotyczących jej planach inwestycyjnych, mogły być do tej pory przekazywane fakultatywnie lub na wezwanie Prezesa UKE. Takie rozwiązanie okazało się jednak nie spełniać założeń budowy bazy informacyjnej PIT w sposób możliwie najbardziej kompletny, w związku z czym proponuje się wprowadzenie obowiązku przekazywania, z mocy prawa, posiadanych przez operatorów sieci

				informacji o infrastrukturze technicznej i kanałach technologicznych, w tym o dotyczących ich planach inwestycyjnych. Rozwiązanie to nie będzie uciążliwe dzięki ograniczeniu tego obowiązku do informacji posiadanych przez operatorów sieci w postaci elektronicznej (które następnie będą mogły zostać przekazane za pomocą dedykowanego formularza PIT). Należy również podkreślić, że celem PIT jest m.in. : • zapewnienie informacji niezbędnych przy planowaniu inwestycji, • promowanie współpracy międzyoperatorskiej, • wydajne i racjonalne wykorzystanie istniejącej infrastruktury teletechnicznej, • osiąganie korzyści społecznych, ekologicznych i gospodarczych w wyniku redukcji zakresu osobnych inwestycji, • ułatwienie współpracy między przedsiębiorcami, a jednostkami samorządu terytorialnego, • ułatwienie współpracy między przedsiębiorcami z różnych branż: telekomunikacyjnej, energetycznej, wodociągowej, kolejowej, drogowej, • ułatwienie podejmowania decyzji biznesowych o współkorzystaniu z istniejącej infrastruktury pasywnej, umożliwienie uzyskania informacji o lokalizacji planowanej infrastruktury technicznej w celu podejmowania decyzji o współinwestowaniu.
93.	Art. 60	Stowarzyszenie Psychologów Transportu w Polsce	Jesteśmy zaniepokojeni brakiem uwzględnienia Stowarzyszenia Psychologów Transportu w Polsce i Ministerstwa Zdrowia w konsultacjach społecznych	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			dotyczących proponowanych zmian. Uważamy jednocześnie, że proponowane zmiany negują profesjonalną wiedzę dotyczącą psychologii i medycyny pracy i samodzielną możliwość oceny przez specjalistów zagrożeń wynikających z wykonywania zadań na stanowisku pracy. Negują istniejące ustawy i rozporządzenia dotyczące medycyny pracy. Podważają celowość przeprowadzania badań profilaktycznych, promują fałszywą tezę o zdrowiu jako stanie niezamienialnym. Nie biorą pod uwagę definicji zdrowia przyjętej przez WHO, która mówi, że zdrowie to nie tylko całkowity brak choroby, czy kalectwa, ale także stan pełnego, fizycznego, umysłowego i społecznego dobrostanu. Nie biorą również pod uwagę oczywistego faktu, że po naszym kraju porusza się obecnie i wykonuje obowiązki zawodowe mnóstwo osób, które zdobyły prawo jazdy na terenie innych krajów Europy i Azji, gdzie żadne badania lekarskie i psychologiczne nie są konieczne. Proponowane zmiany wywołają implikacje prowadzące do obniżenia poziomu bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdzie człowiek funkcjonuje w sytuacjach zadaniowych, czyli tam gdzie właściwości osobnicze (intelekt, osobowość, motoryka), sprawność widzenia stereoskopowego, koordynacja wzrokowo-ruchowa, czas reakcji, sprawność umysłowa, podzielność i przerzutność uwagi, kontrola emocjonalna, dojrzałość emocjonalna i społeczna mają ogromne znaczenie i przyczyniają się do eliminacji większości zagrożeń dla życia i zdrowia ludzkiego. Z proponowanego zapisu wynika, że nie ma różnicy między kierowcą prowadzącym samochód w ramach obowiązków służbowych, a kierowcą poruszającym się po drogach prywatnie. To błąd merytoryczny. Ten drugi jedzie wtedy kiedy chce, gdzie chce, jaką drogą chce. Ten pierwszy prowadzi samochód nie z własnej woli, często pod presją czasu, w złej kondycji psychologicznej. Badania o których autorzy mówią w uzasadnieniu i których likwidacji się domagają nie są kosztowne i są wykonywane podczas wykonywania badań medycyny pracy. Pozwalają przedsiębiorcy zaoszczędzić pieniądze, poprzez przyjmowanie do pracy osób w pełni sprawnych pod	

			względem psychologicznym i somatycznym. Przekłada się to na zmniejszenie liczby wypadków w miejscu pracy i obniżenie kosztów związany z ewentualną ich likwidacją. Wprowadzenie tych nie do końca przemyślanych i nie skonsultowanych ze specjalistami zapisów obciąży budżet Państwa na wiele sposobów: zwiększa ilość środków, które trzeba przeznaczyć na likwidację kosztów wypadków poza zakładem pracy, zwiększy wypłaty z ZUS związane z ilością osób na zwolnieniach, a także uszczupli wpływy podatkowe związane z prowadzeniem działalności przez psychologów pracy. W całej Europie, badania psychologii pracy są wprowadzane w kolejnych krajach i traktowane jako osiągnięcie cywilizacyjne. Świadczą o przynależności do krajów rozwiniętych, elity współczesnego świata. W środowisku służby medycyny pracy w rozmowach kularowych mówi się, że jest to działalność jakiegoś lobby chcącego zburzyć dobrze działający w Polsce system ochrony pracowników i badań profilaktycznych. Jesteśmy dalecy od takiego postrzegania rzeczywistości. Choć kolejna próba likwidacji badań psychologicznych w służbie medycyny pracy, każe nam stawiać niepokojące pytania o cel takich działań.	
94.	Art. 60	Osoba fizyczna	Komentarz w sprawie Art. 60. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2019 r., poz. 341), w art. 76 po ust. 2 dodaje ust. 2a w brzmieniu: „2a. Badanie lekarskie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w zakresie uprawnienia prawa jazdy kategorii B, stanowi podstawę ustalenia zdolności pracownika administracyjno-biurowego do kierowania pojazdem w ramach obowiązków służbowych, bez potrzeby wykonywania w tym zakresie badań, o których mowa w art. 229 Kodeksu pracy, jeśli pracownik ten nabył i posiada na podstawie niniejszej ustawy uprawnienia prawa jazdy kategorii B wymagane do kierowania powierzonym mu pojazdu Będąc psychologiem transportu, praktykiem, chciałabym zwrócić uwagę na fakt, że najistotniejszą grupą pracowników kierujących samochodami w ramach obowiązków zawodowych są przedstawiciele handlowi, kurierzy, kierowcy dostawcy , zaopatrzeniowcy kierowcy busów na trasach dalekobieżnych i zagranicznych tzw.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			kierowcy małych busów do 3,5 t. Nie powinno ulegać żadnej dyskusji ,ze ich praca wymaga pełnej sprawności psychomotorycznej. Ci pracownicy praktycznie mają swoje biura w aucie. Pracują bez tachometrów, więc niejednokrotnie dłużej niż uregulowana przepisami, praca kierowcy zawodowego. Przedstawiciel handlowy, kurier, zaopatrzeniowiec , w ciągu dnia pracy podlegają presji czasu, presji targetów sprzedażowych, w końcu zmęczeniu fizycznemu i osłabieniu spowodowanym wymuszonej pozycji , i zamknięcia w małej przestrzeni, nie sprzyjającej utrzymania dobrej kondycji psychofizycznej. Tego typu pracownicy narażeni są na częstsze wypadki i ich sprawność powinna być lepsza niż zwykłego kierowcy amatora Ograniczenie badań dla pracowników okazjonalnie korzystających z aut służbowych mogłoby być uzasadnione i decyzje o ich badaniu scedowane na Pracodawcę, który sam może podjąć decyzje czy chce bez badań powierzyć pracownikowi auto lizingowane o wysokiej wartości (tu następuje kolejny problem, ubezpieczyciel życzy sobie aby kierowca miał psychotesty i znane są przypadki ze nie wypłacił odszkodowania za drogi model auta, jeśli np. dyrektor nie miał psychotestów) z poważaniem	
95.	Art. 60	Osoba fizyczna	W ramach konsultacji społecznych chciałabym się odnieść do Art. 60 proponowanego Projektu Ustawy i zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych. A także do jego uzasadnienia stanowiącego punkt 42. Uważam, że zbadanie aktualnego stanu psychologicznego kierowcy - jego spostrzegawczości oraz koordynacji - jest istotne. To w końcu nasze wspólne bezpieczeństwo ale także i kwestia powierzanego pracownikowi mienia: samochodu, jego zawartości itd. Pracuje w kancelarii prawnej, w Centrum Doradczym Prawa Medycznego i sama takim badaniom podlegałam, podobnie jak inni pracownicy. Badania lekarskie i to z okresu kiedy zdawałam prawo jazdy są nieaktualne i nie odnoszą się do wielu aspektów psychologicznych.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.
96.	Art. 60	Osoba fizyczna	W nawiązaniu do Art. 60 Projektu rozporządzenia oraz jego uzasadnienia (punkt 42.) stanowczo sprzeciwiam się ograniczeniom badań psychologicznych kierowców pojazdów służbowych kat. B. Jako przedsiębiorca powierzam	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			pracownikom swoje mienie: pojazdy i towar. Zależy mi aby ich uwaga i koordynacja były badane przez wykwalifikowanych psychologów.	
97.	Art. 60	Osoba fizyczna	W nawiązaniu do art. 60 Projektu Ustawy o zmianie Niektórych Ustaw w Celu Ograniczenia Obciążeń Regulacyjnych oraz jego uzasadnienia stanowiącego punkt 42 dokumentu uzasadnienia - chciałabym wyrazić głębokie zdziwienie planem ograniczenia konsultacji psychologicznych kierowców pojazdów służbowych kat. B. Jestem pracownikiem Centrum Transferu Technologii Politechniki Krakowskiej i - poza tym, że sama takie badania przechodziłam - wiem na jakim poziomie są obecne badania z zakresu psychologii transportu. Pozwalają uchwycić chwilowe niedyspozycje związane ze zmęczeniem czy zaburzeniami koncentracji. Współczesna aparatura - jak choćby tzw. "testy Austriackie" Schuhfrieda - badają zdolności antycypacyjne w ruchu drogowym, zdolność logicznego myślenia czy wymiary osobowości. Prowadzimy w celach służbowych tysiące kilometrów będąc pod wpływem presji czasu i obowiązków. Zaniechanie tych badań wydaje mi się groźne i w konsekwencji może doprowadzić do zwiększenia wypadkowości na drogach.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.
98.	Art. 60	Osoby fizyczne - 2	W związku z projektem Ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (wnioskodawca: Minister Przedsiębiorczości i Technologii, data utworzenia: 20.03.2019 r., numer z wykazu: UD 494) przedłożonym do publicznych konsultacji pragniemy odnieść się do Art. 60 ww. projektu Ustawy oraz punktu 42 – stanowiącego treść jego uzasadnienia. Z niepokojem zapoznaliśmy się z propozycją oraz uzasadnieniem ograniczenia zakresu badań osób kierujących pojazdem posiadających uprawnienia prawa jazdy kat. B w ramach wykonywania obowiązków służbowych. Nasze wątpliwości budzi w szczególności potencjalne ograniczenie przeprowadzanych do tej pory na wniosek lekarza medycyny pracy konsultacji psychologicznych. 1. Pojazd staje się narzędziem pracy osoby zatrudnionej. Osoba ta, prowadząc samochód w ramach wykonywania obowiązków służbowych pozostaje nadal w stosunku pracy, otrzymując wynagrodzenie za czas spędzony w samochodzie.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			2. Osoba prowadząca pojazd w ramach wykonywania obowiązków służbowych nie posiada możliwości swobodnej regulacji tej aktywności w określonym dniu, jak ma to miejsce w przypadku amatorskiego kierowania pojazdem poza godzinami pracy 3. Podczas wypadku bądź innego zdarzenia drogowego w którym bierze udział osoba kierująca pojazdem służbowym - angażowany jest pracodawca. Wypadek wpływa na podjęcie urlopu przez osobę zatrudnioną ze względu na ewentualne konsekwencje wypadku, zaś w przypadku pojazdu należącego do pracodawcy - mówić należy o uszkodzeniu jego mienia. Dotyczy to także wypadków w drodze z oraz do pracy (dojazdów). 4. Prowadzenie pojazdu w ramach wykonywania obowiązków służbowych nakłada na pracownika dodatkową liczbę zadań i obowiązków. 5. Współczesne środowisko pracy o charakterze handlowym, korporacyjnym czy biurowym wiąże się z obciążeniem poznawczym oraz licznymi stresorami wpływającymi bezpośrednio na zdolność prowadzenia pojazdu (przerzutność uwagi, styl radzenia sobie ze stresem, sprawność psychoruchową). Wykonywanie pracy pod presją czasu oraz przemierzanie znacznych odległości w celach służbowych powinno być poprzedzone bieżącym monitoringiem aktualnych zdolności do prowadzenia pojazdu, a nie opierać się na badaniach medycznych z okresu egzaminu na prawo jazdy. 6. Konsultacje psychologiczne kierowców prowadzących pojazd w ramach wykonywania obowiązków służbowych nie dotyczą badania samej tylko sprawności psychoruchowej - odnoszą się do predyspozycji poznawczych (np. podzielności uwagi) oraz osobowościowych. Podczas konsultacji psycholog odnotowuje fakty związane z aktualnym funkcjonowaniem kierowcy - np. przebytym niedawno epizodem depresyjnym, czy poziomem tendencji do zachowań ryzykownych. 7. Wartość konsultacji – w kontekście bezpieczeństwa samych kierowców a także ich otoczenia, nie wspominając już o konsekwencjach finansowych wypadków drogowych oraz mienia - z całą pewnością są warte przytoczonej przez Autorów Projektu kwoty.	
99.	Art. 60	Osoba fizyczna	Chciałabym się odnieść do Art. 60 Projektu ustawy o zmianie	Uwaga nieaktualna

			niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych oraz jego uzasadnienia. Jestem asystentem zarządu EKO PARK SA. Podobnie jak inni pracownicy używający pojazdu kat. B w ramach wykonywania obowiązków uważam nasze bezpieczeństwo za priorytet. Nasze - w rozumieniu pracowników Firmy jak również w rozumieniu innych użytkowników dróg. Stanowczo nie zgadzam się z koncepcją eliminacji okresowych konsultacji psychologicznych kierowców pojazdów kat B prowadzonych w ramach wykonywanej pracy. Uzasadnienie tego pomysłu faktem wzięcia pod uwagę badań lekarskich z okresu zdawania prawa jazdy uważam za niepoważne. Po pierwsze, badania wykonywane wiele lat temu mogą mieć się nijak do aktualnego stanu zdrowia obecnie. Po drugie, w różnych ośrodkach i województwach przeprowadzane były z różną dokładnością i dotyczyły podstawowych funkcji organizmu - takich jak wzrok czy słuch. Ponadto, nie dotyczyły prowadzenia samochodu w ramach pracy - podróży służbowych, pośpiechu i wykonywania obowiązków z zastosowaniem samochodu. Wreszcie - nie dotyczyły funkcji psychologicznych takich jak sprawność psychoruchowa czy uwaga, nie wspominając już o aktualnym wpływie problemów wynikających z pracy. Oceniamy ten punkt projektu bardzo krytycznie.	Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.
100.	Art. 60	Osoby fizyczne - 9 Przedsiębiorca	Propozycja zmiany art. 76 poprzez dodanie po ust. 2 ust. 2 a jest bezzasadna i przyczyni się do znacznego obniżenia bezpieczeństwa na drogach, z następujących przyczyn: • Założenia projektu opierają się min. o Wytyczne Instytutu Medycyny Pracy im. Prof. J. Nofera z Łodzi (dalej: Wytyczne), które zgodnie z oficjalnym stanowiskiem Ministerstwa Zdrowia z dnia 7.02.2019r. wprowadzają odbiorców w błąd i nie są zgodne z obowiązującym stanem prawnym, a także wskazane jest ich usunięcie. • Obecne wymogi prawne w zakresie badań wstępnych i badań okresowych pracowników administracyjno – biurowych, którzy w ramach obowiązków służbowych kierują pojazdem, nie opierają się na Wytycznych, a z obowiązujących przepisów prawa, a to art. 229 Kodeksu Pracy oraz Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			Spółecznej w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie Pracy z dnia 30 maja 1996 r. (Dz.U. Nr 69, poz. 332), tj. z dnia 4 listopada 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2067) (dalej: Rozporządzenie). • Jak słusznie wskazywało Ministerstwo Zdrowia, Departament Zdrowia Publicznego w odpowiedzi z dnia 24.10.2018r. na petycję Pana Sebastiana Diego Adamowicza (znak: ZPM.054.40.2018), <i>Przepisy rozporządzenia regulują wszystkie kwestie związane z przeprowadzeniem badań profilaktycznych pracowników.(...) przede wszystkim zdrowie i bezpieczeństwo pracowników są kluczowymi składnikami jakości pracy i podstawą gospodarkę. Natomiast charakter badań profilaktycznych przeprowadzanych na podstawie i w ramach Rozporządzenia musi być ukierunkowany na aspekty zdrowia związane z pracą i prewencję wypadków przy pracy, jednocześnie jednak umożliwiać wczesne wykrywanie powszechnie występujących chorób cywilizacyjnych wpływających na aktywność zawodową.</i> • Przez lata funkcjonowania zasad odnoszących się do tego rodzaju badań nie budziła niczyich - łącznie z lekarzami orzecznikami - wątpliwości potrzeba przeprowadzania badań pełnej sprawności psychotechnicznej w ramach tych badań, zgodnie z treścią Załącznika 1 do ww. Rozporządzenia. Przejściowa publikacja Wytycznych, pomimo ich usunięcia na skutek interwencji Ministra Zdrowia, wystarczyła natomiast by potrzeba ta została uznana za niebyłą. Lekarze orzecznicy przez lata widzieli potrzebę badań psychotechnicznych po czym nagle uznali, że potrzeby tej już nie ma. • Pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie – stąd też niezbędna jest weryfikacja nieistnienia przeciwwskazań do prowadzenia pojazdów w ramach obowiązków służbowych na dzień zatrudnienia pracownika oraz w czasie trwania stosunku pracy – jest to obowiązek,	

			który ciąży na pracodawcy zgodnie z art. 229 § 4 Kodeksu Pracy. Proponowana zmiana uniemożliwiłaby realizację tego obowiązku przez pracodawców. • Zgodnie z art. 120 § 1 Kodeksu Pracy, pracodawca ponosi za działania pracownika w stosunku do osób trzecich w ramach wykonywania obowiązków służbowych, odpowiedzialność materialnoprawną, stąd też również z perspektywy celowościowej istotne jest, by przed dopuszczeniem pracownika do pracy polegającej na kierowaniu samochodem w ramach obowiązków służbowych, miał obowiązek, czy na dzień powierzenia obowiązków oraz w trakcie ich wykonywania, pracownik ma pełną zdolność kierować autem, w tym także psychoruchową. • Uprawnienia w postaci prawa jazdy kat. B stanowią wyłącznie podstawę uznania zdolności pracownika do kierowania autem od strony prawno – administracyjnej (posiada on nabyte i odpowiednio stwierdzone umiejętności kierowania pojazdem), nie mogą natomiast stanowić podstawy uznania, że w okresie między wydaniem mu prawa jazdy, a dniem zatrudnienia/przeprowadzenia badań okresowych, nie zaszły w zdolnościach psychofizycznych danej osoby zmiany, które zmniejszałyby bezpieczeństwo na drodze z powodu stanu zdrowia takiego kierowcy. Prawo jazdy wydaje się bowiem osobie, która uzyskała orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami na dzień wydania prawa jazdy. Nie ulega przecież wątpliwości okoliczność, że zupełnie czym innym jest kierowanie pojazdem dla celów prywatnych, a czym innym kierowaniu nim do celów służbowych - w trym drugim przypadku mamy do czynienia co do zasady z powierzeniem mienia pracownikowi a nie rzadko również życia i zdrowia innych pracowników, którzy mieliby z nim np. odbyć wspólną podróż służbową. Również w interesie samego pracodawcy leży wtórne zweryfikowanie zdolności psychoruchowych takiego pracownika, gdyż to na pracodawcy ciąży obowiązek zapewnienia pracownikowi szeroko rozumianych odpowiednich warunków pracy. • Nie sposób zgodzić się ze stwierdzeniem, iż	

			pracownicy administracyjno-biurowi większą część czasu pracy znajdują się w biurze, bowiem np. kadra zarządzająca w firmie, którą zatrudnia się na stanowiskach administracyjno-biurowych, bardzo często w obecnych czasach dużą część czasu pracy poświęca na podróże służbowe, w tym wyjazdy do innych miast celem spotkania z Klientami. Postulowana zmiana zdaje się również nie dostrzegać powszechnie znanej okoliczności szybkiego upowszechniania się dostępu do tzw. samochodów służbowych – jeszcze do niedawna korzystanie z takiego auta było niejako przywilejem kadry na najwyższych stanowiskach, dziś stanowi natomiast nierzadko element oferty skierowanej przez pracodawców do pracowników zatrudnianych również na niższych stanowiskach i to nie tylko kierowniczych. Przedsiębiorstwa coraz powszechniej rozbudowują swoją flotę pojazdów i udostępniają ją również okazjonalnie pracownikom na co dzień nie korzystającym z tzw. samochodów służbowych celem np. odbywania podróży służbowych. Co za tym idzie ryzyko w zakresie korzystania z mienia pracodawcy tego rodzaju co pojazdy różnego rodzaju się zwiększa i jest to oczywiste w kontekście zwiększenia dostępu do tego rodzaju mienia, wobec czego wobec jeszcze raz wskazywanych zagrożeń dla wartości życia i zdrowia, ustawodawca winien dążyć do jego minimalizacji, a nie wspierać jego wzrost do czego wprost zmierza postulowana zmiana. • Przepisy prawne z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy nie określają szczegółowo konkretnych czynności, które należy zakwalifikować do grupy prac wymagających pełnej sprawności psychoruchowej, niemniej w zakresie ustalenia definicji tego pojęcia sięgnąć należy do zasad wykładni przepisów prawa. Zgodnie z zasadami wykładni prawa, pracodawca w tym wypadku powinien posłkować się odpowiednimi osiągnięciami nauki i techniki, zgodnie z postanowieniami art. 207 §2 Kodeksu pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917 z późn. zm.). Dorobek naukowy w tym zakresie, a także praktyka stworzyły wykaz prac wymagających pełnej sprawności psychoruchowej, który m.in. obejmuje:	

		- prace na stanowiskach związanych z używaniem pojazdu silnikowego jako narzędzia pracy, niepodlegającą przepisom ustawy o transporcie drogowym (kat. A, B, T prawa jazdy), Wzrost niezbędnych do spełnienia wymagań zdrowotnych dla pracowników administracyjno-biurowych kierujących pojazdami w ramach obowiązków służbowych, o posiadanie aktualnych testów sprawności psychoruchowej oraz ocenę widzenia zmierzchowego i wrażliwości na olśnienie jest jak najbardziej uzasadniony i odpowiada potrzebom społecznym, ponieważ: - osoby kierujące pojazdami w ramach obowiązków służbowych są częstszymi uczestnikami komunikacji drogowej, niż osoby jeżdżące prywatnie; - wymagana szczególna ostrożność i wyższe oczekiwania skoro nie jest to przeciętny kierowca, a osoba, która prowadzi auto w ramach obowiązków służbowych; - pracownicy administracyjno-biurowi kierujący pojazdem kat. B w ramach obowiązków służbowych, to osoby przez które wykonywanie ww. obowiązków służbowych zwiększa ryzyko wypadku przy pracy; - rezygnacja z przeprowadzania badań i weryfikacji na dzień dopuszczenia do pracy, oraz podczas trwania stosunku pracy, m.in. zdolności psychoruchowej pracownika i badań narządu wzroku, przyczyni się do kolosalnego spadku bezpieczeństwa na drodze – pracodawca bowiem straci narzędzie weryfikacji zdolności do kierowania pojazdami, pracowników, którzy np. posiadają dokument prawa jazdy kat. B wydany kilkanaście-kilkadziesiąt lat temu na podstawie wówczas dokonanych bardzo ograniczonych badań, na podstawie tego dokumentu bez żadnej weryfikacji zdolności psychoruchowej do kierowania pojazdem pracodawca będzie zatem powierzał pracownikowi mienie (pojazd) oraz ryzyko w zakresie zdrowia i życia innych pracowników (np. zabieranych przez niego do pojazdu) a wreszcie również ryzyko w zakresie zdrowia i życia innych uczestników ruchu; wobec nieistnienia przepisów obligujących do okresowej weryfikacji zdolności	

			psychoruchowej kierowania pojazdem rezygnacja z takiej weryfikacji przy dopuszczeniu pracownika do kierowania pojazdem w celach służbowych jest w oczywisty sposób niezasadna, dodatkowo pod pozorem uproszczenia całego procesu dostępu do kierowania pojazdem dla celów służbowych pomija ww. ryzyka w zakresie najbardziej istotnych wartości (życie i zdrowie pracowników oraz innych uczestników ruchu) i jako taka jest niedopuszczalna. - zgodnie z badaniami statystycznymi na zwiększenie ryzyka wypadku drogowego wpływa gorsze funkcjonowanie wzroku i słuchu, gorsze widzenie w warunkach słabszej widoczności, problem z oceną odległości, wydłużenie czasu reakcji i pogorszenie koordynacji wzrokowo-ruchowej – obecnie obowiązujące przepisy o zakresie przeprowadzania badań wstępnych i okresowych pracowników, w tym dot. przeprowadzania testów psychotechnicznych – eliminują z ruchu drogowego osoby, które należą do ww. grupy wysokiego ryzyka wypadkowości – przynajmniej w zakresie wykonywania przez nich obowiązków służbowych; - ponad 65% polskich kierowców po 40. roku życia nie ma pojęcia, że posiada wadę wzroku lub nosi okulary o nieprawidłowej korelacji – badania pracownicze pomagają tę okoliczność wykryć.	
101.	Art. 60	Osoba fizyczna	Propozycja zmiany art. 76 poprzez dodanie po ust. 2 ust. 2 a jest bezzasadna i przyczyni się do znacznego obniżenia bezpieczeństwa na drogach, z następujących przyczyn: • Założenia projektu opierają się min. o Wytyczne Instytutu Medycyny Pracy im. Prof. J. Nofera z Łodzi (dalej: Wytyczne), które zgodnie z oficjalnym stanowiskiem Ministerstwa Zdrowia z dnia 7.02.2019r. wprowadzają odbiorców w błąd i nie są zgodne z obowiązującym stanem prawnym, a także wskazane jest ich usunięcie. • Obecne wymogi prawne w zakresie badań wstępnych i badań okresowych pracowników administracyjno – biurowych, którzy w ramach obowiązków służbowych kierują pojazdem, nie opierają się na Wytycznych, a z obowiązujących przepisów prawa, a to art. 229 Kodeksu Pracy oraz Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			Spółecznej w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie Pracy z dnia 30 maja 1996 r. (Dz.U. Nr 69, poz. 332), tj. z dnia 4 listopada 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2067) (dalej: Rozporządzenie). (...) Wszelkie w/w zmiany tylko narażają pracodawców na wzrost kosztów związanych z ewentualnymi wypadkami w pracy. Każdy wypadek to przestój w pracy pracownika, wzrost ubezpieczenia, wypłacanie odszkodowania oraz opłaty związane z leczeniem (które ponosi państwo, a więc podatnik). Proszę wziąć pod uwagę, że owe zmiany tylko pozornie są oszczędnościami, a realnie nie dbają ani o pracownika, ani o pracodawcę.	
102.	Art. 60	Przedsiębiorca	Jako przedsiębiorca, uważam, iż z uwagi na bardzo dynamicznie powiększającą się liczbę pojazdów na drogach należy utrzymać obowiązujący zakres badań psychologicznych dla kierowców zawodowych lub rozszerzyć ich zakres oraz wprowadzić dodatkowe regulacje mające na celu weryfikację zdolności do prowadzenia pojazdów wszystkich uczestników ruchu (również nie zawodowych) na drogach publicznych. Ma to zasadnicze znaczenie dla ochrony życia, zdrowia i mienia wszystkich uczestników ruchu. Uważam, że weryfikacja zdolności psychologicznych takich jak "uwaga", "percepcja" czy "sprawność psychoruchowa" jest kluczowa dla zapewniania kompleksowego bezpieczeństwa w ruchu drogowym.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.
103.	Art. 60	Osoba fizyczna	Jako architekt i członek kilkoosobowej firmy projektowej ale przede wszystkim jako kierowca chciałbym stanowczo zaprotestować przeciwko rozwiązaniu stanowiącemu punkt 60. przedłożonego projektu ustawy. Uważam pomysł ograniczenia specjalistycznych konsultacji psychologicznych kierowców pojazdów służbowych za skrajnie nieodpowiedzialny. Nie podzielam również zupełnie uzasadnienia cytowanego punktu, stanowiącego punkt 42 (dokument uzasadnienia). Osobiście wiem bowiem bardzo dobrze w jak namacalny sposób zmęczenie, stres i napięcie wynikające z mojej pracy przekłada się na zdolność	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			przewodzenia samochodu. Szybkość moich reakcji i zdolność koncentracji nie są stanem "constans" od momentu, w którym zrobiłem prawo jazdy ale zmieniają się pod wpływem wielu czynników a to z kolei wpływa na bezpieczeństwo mojego otoczenia.	
104.	Art. 60	Osoba fizyczna	Wnioskuje o skreślenie art. 60. Procedowanej Ustawy, z powodów formalnych i merytorycznych, odnoszących się do treści i Uzasadnienia Ustawy, oraz Oceny Skutków Regulacji. Uzasadnienie: • art.76 Ustawy o Kierujących Pojazdami (zmieniany przez art. 76 procedowanej Ustawy) dotyczy odpłatności za badania a nie zakresu badań. Ten jest regulowany na mocy delegacji zawartej w art. 81 ust.1.p.2. Ustawy o Kierujących Pojazdami, a także art. 229 § 8 p. 1. Kodeksu Pracy przez Ministra Zdrowia. • Art. 229 Kodeksu Pracy nakazuje badania lekarskie pracowników, w celu ustalenia ewentualnych przeciwwskazań, aby pracodawca wydając polecenie wykonania czynności pracownikowi mógł zakładać, że osoba ta może bezpiecznie wykonywać pracę. Istotnie badany posiadający prawo jazdy grupy I (potocznie określane w uzasadnieniu Ustawy jako kat. B) nie musi odbywać konsultacji psychologicznej (aczkolwiek ocena funkcji wzrokowych zgodnie z zał III Dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy w zakresie widzenia w półmroku i wrażliwości na olśnienie wymagana jest u wszystkich kierowców). Samo posiadanie prawa jazdy nie zapewnia jednak, że pracownik w każdych okolicznościach jest wystarczająco sprawny aby prowadzić samochód, co nie stanowi przeciwwskazania do użytkowania prywatnego, natomiast może powodować chwilową niezdolność do wykonania czynności. Kodeks Pracy w art. 210 §6. przewiduje prawo do odmowy podjęcia czynności z powodu złego samopoczucia jedynie w przypadku niektórych prac związanych z prowadzeniem pojazdu. W badaniach psychologicznych kierowców pojazdów służbowych dokonuje się oceny rezerw poznawczych umożliwiających sprostanie wymaganiom także w sytuacji niepełnej sprawności (np. zmęczenia, przeziębienia) oraz przekazuje	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			kierowcy zalecenia profilaktyczne. - Pracodawca, wydając polecenie kierowania pojazdem bez upewnienia się o braku przeciwwskazań, może potencjalnie narazić się na ryzyko roszczeń w razie wypadku. Na badania psychologiczne w ramach Medycyny Pracy niejednokrotnie przychodzą kierowcy, którzy prawo jazdy uzyskali kilkanaście-kilkadziesiąt lat temu. Trudno zatem wyciągać wniosku o ich aktualnej sprawności na dzień obecny. W uzasadnieniu ustawy, ocena skutków regulacji przeszacowuje koszt konsultacji, który rzadko osiąga 100 zł (a zwykle zawiera ocenę widzenia zmierzchowego), nie obejmuje natomiast kosztów: o <i>zwiększonego ryzyka wypadków. Wg oszacowań Instytutu Transportu Samochodowego (za 2015 rok) koszty wypadków w skali gospodarki narodowej wynoszą blisko 9 mld zł (8 954 719 567 wg metodyki PANDORA, opr. IBDiM). Wg danych Eurobarometru wiele zachowań ryzykownych polskich kierowców (jazda pomimo skrajnego zmęczenia z powodu presji obowiązków- 42%, przy czym 10% doświadczyło sytuacji bliskiej wypadku z tego powodu; czytanie dokumentów podczas jazdy; 13%, rozmowa przez telefon bez zestawu głośnomówiącego 50%; pisanie sms 32%) jest związane z pracą - przy czym wszystkie podane proporcje przekraczają średnią europejską. Używanie samochodu w związku z pracą tworzy realnie sytuację wyższych wymagań i zagrożeń w stosunku do użytkowania prywatnego, a nawet kilkuprocentowe zwiększenie ryzyka oznacza w skali gospodarki gigantyczne koszty materialne, nie licząc społecznych.</i>	
105.	Art. 60	Polskie Towarzystwo Psychologiczne	PTP wnioskuję o skreślenie art. 60. Procedowanego projektu ustawy, z powodów formalnych i merytorycznych, odnoszących się do treści i uzasadnienia ustawy oraz Oceny Skutków Regulacji. Uzasadnienie: a. Formalne: art.76 Ustawy o kierujących pojazdami (zmieniany przez art. 76 procedowanego projektu ustawy) dotyczy odpłatności za badania, a nie zakresu badań. Ten jest regulowany na mocy delegacji zawartej w art. 81 ust.1.p.2.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			<i>Ustawy o kierujących pojazdami</i>, a także art. 229 § 8 p. 1. Kodeksu Pracy przez Ministra Zdrowia. b. Merytoryczne: Art. 229 Kodeksu Pracy nakazuje badania lekarskie pracowników, w celu ustalenia ewentualnych przeciwwskazań, aby pracodawca wydając polecenie wykonania czynności pracownikowi mógł zakładać, że osoba ta może bezpiecznie wykonywać pracę. Istotnie badany posiadający prawo jazdy grupy I (potocznie określane w uzasadnieniu Ustawy jako kat. B) nie musi odbywać konsultacji psychologicznej (aczkolwiek ocena funkcji wzrokowych zgodnie z zał. III <i>Dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy</i> w zakresie widzenia w półmroku i wrażliwości na olśnienie wymagana jest u wszystkich kierowców). Samo posiadanie prawa jazdy nie zapewnia jednak, że pracownik w każdych okolicznościach jest wystarczająco sprawny, aby prowadzić samochód, co nie stanowi przeciwwskazania do użytkowania prywatnego, natomiast może powodować chwilową niezdolność do wykonania czynności. Kodeks Pracy w art. 210 §6. przewiduje prawo do odmowy podjęcia czynności z powodu złego samopoczucia jedynie w przypadku niektórych prac związanych z prowadzeniem pojazdu. W badaniach psychologicznych kierowców pojazdów służbowych dokonuje się oceny rezerw poznawczych umożliwiających sprostanie wymaganiom także w sytuacji niepełnej sprawności (np. zmęczenia, przeziębienia) oraz przekazuje kierowcy zalecenia profilaktyczne. Analogicznie, wymaganie dodatkowych badań u osób wykonujących pracę na wysokości nie oznacza zakazu przebywania na wysokości w życiu prywatnym. Jednak oznacza to, że pracodawca wydając polecenie wykonania takiej pracy musi upewnić się o braku przeciwwskazań. Podobnie zatem wydając polecenie kierowania pojazdem bez upewnienia się o braku przeciwwskazań może potencjalnie narazić się na ryzyko roszczeń w razie wypadku. Dodajmy, że osoba zbliżająca się do wieku emerytalnego mogła uzyskać prawo jazdy nawet 45 lat wcześniej, trudno zatem ekstrapolować jej ówczesną sprawność na stan obecny.	

			c. Ocena Skutków Regulacji przeszacowuje koszt konsultacji, który rzadko osiąga 100 zł (a zwykle zawiera ocenę widzenia zmierzchowego), nie obejmuje natomiast kosztów: 1. Zwiększonego ryzyka wypadków. Wg oszacowań Instytutu Transportu Samochodowego (za 2015 rok) koszty wypadków w skali gospodarki narodowej wynoszą blisko 9 mld zł (8 954 719 567 wg metodyki PANDORA, opr. IBDiM). Wg danych Eurobarometru wiele zachowań ryzykownych polskich kierowców (jazda pomimo skrajnego zmęczenia z powodu presji obowiązków- 42%, przy czym 10% doświadczyło sytuacji bliskiej wypadku z tego powodu; czytanie dokumentów podczas jazdy; 13%, rozmowa przez telefon bez zestawu głośnomówiącego 50%; pisanie sms 32%) jest związane z pracą, przy czym wszystkie podane proporcje przekraczają średnią europejską. Używanie samochodu w związku z pracą tworzy realnie sytuację wyższych wymagań i zagrożeń w stosunku do użytkowania prywatnego, a nawet kilkuprocentowe zwiększenie ryzyka oznacza w skali gospodarki gigantyczne koszty materialne, nie licząc społecznych. 2. Zmniejszenia zatrudnienia w grupie psychologów wykonujących badania. Jest to grupa osób z wysokospecjalistycznym wykształceniem podyplomowym, którzy wykonują swoją pracę, mając poczucie użyteczności wobec społeczeństwa. Ponieważ badania, o których mowa, stanowią ok. 40% rynku badań w pracowniach psychologicznych medycyny pracy, bardzo prawdopodobne jest zamknięcie kilkuset (400-500) pracowni. Odejście z zawodu tak wielu psychologów pracy może spowodować problem z odbudową profesjonalnej kadry, kiedy nasz kraj opracuje zgodny z międzynarodowymi zobowiązaniami system ochrony zdrowia pracujących. Oznacza to również zmarnowanie środków publicznych i prywatnych poniesionych na ich kształcenie.	
106.	Art. 60	Osoba fizyczna	Chciałbym zgłosić sprzeciw w związku z Art. 60 przedstawionego projektu ustawy oraz stanowczo sprzeciwić się jego uzasadnieniu (stanowiącego punkt 42. uzasadnienia). Jako kierowca ale także jako dyrektor jednego z Centrów	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			Politechniki Krakowskiej uważam, że pracownik używający samochodu w ramach wykonywania obowiązków służbowych, wymaga diagnozy aktualnych predyspozycji psychologicznych, tak jak ma to miejsce w chwili obecnej. Proponowane zmiany są groźne dla naszego bezpieczeństwa.	
107.	Art. 60	Osoba fizyczna	Propozycja zmiany art. 76 poprzez dodanie po ust. 2 ust. 2 a jest bezzasadna i przyczyni się do znacznego obniżenia bezpieczeństwa na drogach, z następujących przyczyn: • Założenia projektu opierają się min. o Wytyczne Instytutu Medycyny Pracy im. Prof. J. Nofera z Łodzi (dalej: Wytyczne), które zgodnie z oficjalnym stanowiskiem Ministerstwa Zdrowia z dnia 7.02.2019r. wprowadzają odbiorców w błąd i nie są zgodne z obowiązującym stanem prawnym, a także wskazane jest ich usunięcie. • Obecne wymogi prawne w zakresie badań wstępnych i badań okresowych pracowników administracyjno – biurowych, którzy w ramach obowiązków służbowych kierują pojazdem, nie opierają się na Wytycznych, a z obowiązujących przepisów prawa, a to art. 229 Kodeksu Pracy oraz Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w sprawie przeprowadzania badań lekarskich pracowników, zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami oraz orzeczeń lekarskich wydawanych do celów przewidzianych w Kodeksie Pracy z dnia 30 maja 1996 r. (Dz.U. Nr 69, poz. 332), tj. z dnia 4 listopada 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2067) (dalej: Rozporządzenie). • Przez lata funkcjonowania zasad odnoszących się do tego rodzaju badań nie budziła niczych - łącznie z lekarzami orzecznikami - wątpliwości potrzeba przeprowadzania badań pełnej sprawności psychoruchowej w ramach tych badań, zgodnie z treścią Załącznika 1 do ww. Rozporządzenia. Przejściowa publikacja Wytycznych, pomimo ich usunięcia na skutek interwencji Ministra Zdrowia, wystarczyła natomiast by potrzeba ta została uznana za niebyłą. Lekarze orzecznicy przez lata widzieli potrzebę badań psychotechnicznych po czym nagle uznali, że potrzeby tej już nie ma. • Pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie – stąd też niezbędna jest weryfikacja nieistnienia przeciwwskazań do prowadzenia pojazdów w ramach obowiązków służbowych na dzień zatrudnienia pracownika oraz w czasie trwania stosunku pracy – jest to obowiązek, który ciąży na pracodawcy zgodnie z art. 229 § 4 Kodeksu Pracy. Proponowana zmiana uniemożliwiłaby realizację tego obowiązku przez pracodawców. • Zgodnie z art. 120 § 1 Kodeksu Pracy, pracodawca ponosi za działania pracownika w stosunku do osób trzecich w ramach wykonywania obowiązków służbowych, odpowiedzialność materialnoprawną, stąd też również z perspektywy celowościowej istotne jest, by przed dopuszczeniem pracownika do pracy polegającej na kierowaniu samochodem w ramach obowiązków służbowych, miał obowiązek, czy na dzień powierzenia obowiązków oraz w trakcie ich wykonywania, pracownik ma pełną zdolność kierować autem, w tym także psychoruchową. • Uprawnienia w postaci prawa jazdy kat. B stanowią wyłącznie podstawę uznania zdolności pracownika do kierowania autem od strony prawno – administracyjnej (posiada on nabyte i odpowiednio stwierdzone umiejętności kierowania pojazdem), nie mogą natomiast stanowić podstawy uznania, że w okresie między wydaniem mu prawa jazdy, a dniem zatrudnienia/przeprowadzenia badań okresowych, nie zaszły w zdolnościach psychofizycznych danej osoby zmiany, które zmniejszałyby bezpieczeństwo na drodze z powodu stanu zdrowia takiego kierowcy. Prawo jazdy wydaje się bowiem osobie, która uzyskała orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami na dzień wydania prawa jazdy. Nie ulega przecież wątpliwości okoliczność, że zupełnie czym innym jest kierowanie pojazdem dla celów prywatnych, a czym innym kierowani nim do celów służbowych - w trym drugim przypadku mamy do czynienia co do zasady z powierzeniem mienia pracownikowi a nie rzadko również życia i zdrowia innych pracowników, którzy mieliby z nim np. odbyć	

			wspólną podróż służbową. Również w interesie samego pracodawcy leży wtórne zweryfikowanie zdolności psychoruchowych takiego pracownika, gdyż to na pracodawcy ciąży obowiązek zapewnienia pracownikowi szeroko rozumianych odpowiednich warunków pracy. - Do dnia dzisiejszego kierowcy zawodowi sam. Kat. B np. TAXI przechodzą badania psychotechniczne kierowców zawodowych do 60 r.z. co 5 lat po 60 r.z co 30 miesięcy. Świadczą oni usługi przejazdu sam. Kat. B w czasie ich pracy jeżdżąc kilka do kilkunastu godzin dziennie, natomiast np. przedstawiciel handlowy czy dostawca sprzedaży internetowej np. TESCO jeżdżąc również autem do 3,5 tony kat. B nie musiałby przechodzić żadnych badań psychotechnicznych ani nawet badania widzenie zmierzchowego i wrażliwości na ośnienie. Wydaje się to być sprzeczne z sobą, gdyż jako kierowcy TAXI przewożący ludzi są kierowcami zawodowymi to często jeżdżą tyle samo godzin podczas swojej pracy sam. Kat. B tak jak właśnie przedstawiciele handlowi czy inni pracownicy, których praca związana jest z kierowaniem sam. Służb. Kat. B przez większą część ich czasu pracy. Brak badania takich właśnie pracowników, którzy kierują podczas pracy min. 4 godziny i więcej może spowodować niekorzystne skutki dla samego pracownika, pracodawcy i społeczeństwa. Dla przykładu osoba, która większą część swojego czasu kieruje autem w pracy, zachoruje na zaburzenia psychiczne, czy depresję lub wraca do pracy po długiej niezdolności do pracy przechodząc badania kontrolne np. po operacji, udarze czy innych schorzeniach również nie byłaby badana. W obecnych czasach człowiek bada się, aby być pewnym, że jest zdrowy a nie zakłada sobie, że może jest zdrowy i nic mu nie jest, gdyż takie właśnie myślenie pokazuje logikę podejścia do wykluczenia badań psychologicznych. - Przepisy prawne z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy nie określają szczegółowo konkretnych czynności, które należy zakwalifikować do grupy prac wymagających pełnej sprawności psychoruchowej, niemniej w zakresie ustalenia definicji tego pojęcia sięgnąć należy do zasad wykładni przepisów prawa. Zgodnie z zasadami wykładni	

			prawa, pracodawca w tym wypadku powinien posiłkować się odpowiednimi osiągnięciami nauki i techniki, zgodnie z postanowieniami art. 207 §2 Kodeksu pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917 z późn. zm.). Dorobek naukowy w tym zakresie, a także praktyka stworzyły wykaz prac wymagających pełnej sprawności psychoruchowej, który m.in. obejmuje: - prace na stanowiskach związanych z używaniem pojazdu silnikowego jako narzędzia pracy, niepodlegającą przepisom ustawy o transporcie drogowym (kat. A, B, T prawa jazdy), • Wzrost niezbędnych do spełnienia wymagań zdrowotnych dla pracowników administracyjno-biurowych kierujących pojazdami w ramach obowiązków służbowych, o posiadanie aktualnych testów sprawności psychoruchowej oraz ocenę widzenia zmierzchowego i wrażliwości na olśnienie jest jak najbardziej uzasadniony i odpowiada potrzebom społecznym, ponieważ: - osoby kierujące pojazdami w ramach obowiązków służbowych są częstszymi uczestnikami komunikacji drogowej, niż osoby jeżdżące prywatnie; - wymagana szczególna ostrożność i wyższe oczekiwania skoro nie jest to przeciętny kierowca, a osoba, która prowadzi auto w ramach obowiązków służbowych; - pracownicy administracyjno-biurowi kierujący pojazdem kat. B w ramach obowiązków służbowych, to osoby przez które wykonywanie ww. obowiązków służbowych zwiększa ryzyko wypadku przy pracy; - rezygnacja z przeprowadzania badań i weryfikacji na dzień dopuszczenia do pracy, oraz podczas trwania stosunku pracy, m.in. zdolności psychoruchowej pracownika i badań narządu wzroku, przyczyni się do kolosalnego spadku bezpieczeństwa na drodze – pracodawca bowiem straci narzędzie weryfikacji zdolności do kierowania pojazdami, pracowników, którzy np. posiadają dokument prawa jazdy kat. B wydany kilkanaście-kilkadziesiąt lat temu na podstawie wówczas dokonanych bardzo ograniczonych badań, na podstawie tego dokumentu bez żadnej weryfikacji zdolności psychoruchowej do kierowania pojazdem pracodawca	

			będzie zatem powierzał pracownikowi mienie (pojazd) oraz ryzyko w zakresie zdrowia i życia innych pracowników (np. zabieranych przez niego do pojazdu) a wreszcie również ryzyko w zakresie zdrowia i życia innych uczestników ruchu; wobec nieistnienia przepisów obligujących do okresowej weryfikacji zdolności psychoruchowej kierowania pojazdem rezygnacja z takiej weryfikacji przy dopuszczeniu pracownika do kierowania pojazdem w celach służbowych jest w oczywisty sposób niezasadna, dodatkowo pod pozorem uproszczenia całego procesu dostępu do kierowania pojazdem dla celów służbowych pomija ww. ryzyka w zakresie najbardziej istotnych wartości (życie i zdrowie pracowników oraz innych uczestników ruchu) i jako taka jest niedopuszczalna. - zgodnie z badaniami statystycznymi na zwiększenie ryzyka wypadku drogowego wpływa gorsze funkcjonowanie wzroku i słuchu, gorsze widzenie w warunkach słabszej widoczności, problem z oceną odległości, wydłużenie czasu reakcji i pogorszenie koordynacji wzrokowo-ruchowej – obecnie obowiązujące przepisy o zakresie przeprowadzania badań wstępnych i okresowych pracowników, w tym dot. przeprowadzania testów psychotechnicznych – eliminują z ruchu drogowego osoby, które należą do ww. grupy wysokiego ryzyka wypadkowości – przynajmniej w zakresie wykonywania przez nich obowiązków służbowych; - ponad 65% polskich kierowców po 40. roku życia nie ma pojęcia, że posiada wadę wzroku lub nosi okulary o nieprawidłowej korelacji – badania pracownicze pomagają tę okoliczność wykryć.	
108.	Art. 60	Polskie Stowarzyszenie Psychologów Pracy	Wciąż infrastruktura w Polsce nie jest rozwinięta tak jak byśmy tego oczekiwali. Na pewno nie jest porównywalna z wieloma krajami zachodniej Unii, które są producentem wielu dóbr transportowanych tranzytem przez Polskę na wschód Europy. Pomimo rozbudowy dróg wciąż drogi tranzytowe przecinają drogi lokalne. Również wzrost gospodarczy w Polsce powoduje większy ruch z roku na rok. Dostęp do samochodów jest łatwiejszy, pojazdów przybywa. W układzie człowiek-pojazd-droga ważne jest by nie rezygnować w	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			osiągnięć dotyczących człowieka nawet gdy poprawiają się dwa pozostałe czyli pojazd i droga. Nie wątpliwym badaniem psychologicznym pracowników administracyjno-biurowych jest w Polsce takim osiągnięciem z którego nie warto rezygnować. Statystyki z lat 2009 do 2018 pokazują spadek występowania wypadków drogowych z 44196 w 2009 do 31674 rocznie w 2018. W swojej praktyce spotykałem się z osobami które podczas badania psychologicznego deklarowały że nie „czują się na siłach”, do prowadzenia samochodu służbowego, a wyniki testów psychologicznych to potwierdzały. Często też te osoby podczas wywiadu opowiadały pod jaką dużą presją znajdują się w swojej pracy, gdzie dodatkowy obowiązek wyjazdów służbowych, a często też podwożenia samochodem służbowym innych pracowników do zakładu pracy i po pracy rozwożenia do domów jest dla nich obciążeniem, którego nie chcą się podejmować. Zdarzało się, że informacja zwrotna przekazana osobie badanej o dobrych wynikach testów uspokajała osobę, a przyczyny jej niechęci do prowadzenia pojazdu służbowego nie były spowodowane słabymi sprawnościami, czy podłożem natury osobowościowej. Wyłączenie badania predyspozycji tych osób powoduje, że osoby te zostają same z problemem, który tworzy nakładany na nie nowy obowiązek kierowania pojazdem służbowym. Przecież kadry, czy kierownik w przydzielaniu samochodu służbowego nie będzie się kierował subiektywną oceną predyspozycji pracownika tylko powinien opierać swoją decyzję na obiektywnych badaniach psychologicznych. Pracownik powinien mieć prawo do tego aby mieć świadomość swoich predyspozycji lub ograniczeń w sytuacji gdy zmuszony obowiązkami służbowymi będzie musiał z pojazdu korzystać. Świadomość taką zyskuje w informacji zwrotnej od psychologa który przeanalizuje wyniki testów psychologicznych. Należy pamiętać iż ludzie wraz z wiekiem tracą sprawności. W badaniach własnych przy podziale osób badanych na grupy wiekowe już w grupie w wieku 26-35 lat wyniki są gorsze niż w grupie 18-25 lat. Oczywiście osoby w wieku 36-45, które mają jeszcze gorsze wyniki, rekompensują sobie gorsze predyspozycje, świadomością ograniczeń i doświadczeniem. Świadomość ograniczeń to nic innego jak	

			informacje zwrotne od psychologa który ma możliwość przeanalizowania wyników testów. Natomiast sprawności z roku na rok u osób badanych spadają (np. wydłuża się czas reakcji w zadaniach złożonych i wymagających koordynacji wzrokowo-ruchowej). Problemu nie ma jeśli osoba badana ma tego świadomość, robi badania regularnie, czy chociaż nabywa pewne doświadczenie (trening) prowadząc pojazdy na co dzień po wiele godzin, co robią na przykład kurierzy. W przypadku pracowników administracyjno-biurowych po zaproponowanych zmianach nie będzie ani informacji zwrotnej ani doświadczenia (treningu). Może się zdarzyć również że pracownik dostanie samochód służbowy, bo posiada prawo jazdy, a od uzyskania uprawnień pojazdu nie prowadził, lub przeszedł pewne choroby, które obniżyły jego sprawność, awansował na stanowisku w późnym wieku, itd. Bez badań psychologicznych takie osoby nie będą zdiagnozowane wcześniej jak po spowodowaniu przez nich wypadku. Jednak oszczędności uzyskane na braku badań psychologicznych przed wypadkiem nie zrekompensują kosztów wypadku drogowego, który osoba taka z większym prawdopodobieństwem będzie powodem. Problem kierowców imigrantów posiadających prawo jazdy wykonane w innym kraju. Gdzie być może badań lekarskich i psychologicznych nie ma. Nikt tym osobom nie zabroni przecież obejmować w pracy stanowisk administracyjno-biurowych.	
109.	Art. 60	Polska Izba Przemysłu Chemicznego	W imieniu podmiotów zrzeszonych w PIPC chcielibyśmy zaproponować inne brzmienie zapisów zawartych w art. 60 projektowanej ustawy. Kolorem czerwonym naniesiono proponowane zmiany, podkreśleniem zaznaczono zmienione treści. Art. 60. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2019 r., poz. 341), wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 76 po ust. 2 dodaje ust. 2a w brzmieniu: „2a. Badanie lekarskie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w zakresie uprawnienia prawa jazdy kategorii B, stanowi podstawę ustalenia zdolności pracownika administracyjno-biurowego do kierowania pojazdem w ramach obowiązków służbowych, bez potrzeby	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			wykonywania w tym zakresie badań, o których mowa w art. 229 Kodeksu pracy, jeśli pracownik ten nabył i posiada na podstawie niniejszej ustawy uprawnienia prawa jazdy kategorii B wymagane do kierowania powierzonym mu pojazdem.”. 2) w art. 106 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się do funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej, Policji, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej i Inspekcji Transportu Drogowego oraz do kierujących pojazdami <u>jednostek ochrony przeciwpożarowej.</u>” 3) w art. 109 ust. 1b otrzymuje brzmienie: „1b. W stosunku do kierujących pojazdami <u>jednostek ochrony przeciwpożarowej</u>, o których mowa w art. 106 ust. 3, dodatkowym warunkiem wydania zezwolenia nakierowanie pojazdem uprzywilejowanym jest przedstawienie zaświadczenia wydanego przez podmiot, o którym mowa w art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz.U. z 2018 r. poz. 620 i 1669), potwierdzającego, że osoba ma być kierującym pojazdem <u>jednostki ochrony przeciwpożarowej.</u>” Uzasadnienie: Proponowane zmiany powodują wyrównanie wymagań stawianych kierowcom Państwowej Straży Pożarnej, ochotniczych straży pożarnych oraz zakładowych straży pożarnych, zakładowych służb ratowniczych i lotniskowych straży pożarnych.	
110.	Art. 60	Przedsiębiorcy - 2	Jesteśmy ogromnie zaniepokojone faktem proponowanych zmian prawnych oraz ich możliwym wpływem na bezpieczeństwo ruchu drogowego. Jesteśmy psychologami transportu praktykami z wieloletnim stażem także w badaniach z zakresu medycyny pracy, jesteśmy naukowcami i autorami badań i opracowań z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego, jesteśmy m.in. autorkami książek „Psychologia transportu i bezpieczeństwa ruchu drogowego” (Difin, 2010), „Wypadki drogowe a kształcenie młodych kierowców” (Wydawnictwo Instytutu Technologii Eksploatacji, 2003).	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.

			Nasze doświadczenia i wiedza oraz wnikliwa analiza stanu brd w Polsce pozwala nam na ocenę proponowanych przez Ministerstwo zmian oraz ich uzasadnień. Konieczne w tym miejscu jest przytoczenie statystyk wypadków drogowych w Polsce w ostatnich latach. Podawane przez nas dane pochodzą z ogólnodostępnego raportu rocznego Komendy Głównej Policji za rok 2018. Niestety w żadnym punkcie uzasadnienia nie padają żadne liczby pochodzące choćby z podstawowych statystyk. W ubiegłym 2018 roku w Polsce zarejestrowano 22 514 047 pojazdy osobowe (do 3,5 tony), co stanowi wzrost o 136,5% w porównaniu do roku 2009. W 2018 roku zmniejszyła się nieznacznie liczba wypadków i osób rannych, przy wzroście liczby osób zabitych, co prezentuje poniższy wykres. W 2018 roku, podobnie jak w latach ubiegłych, wypadki drogowe w Polsce w 87,0% powstały z winy kierujących (27 556 wypadków). To człowiek jest sprawcą i prewencja bezpieczeństwa ruchu drogowego powinna dotyczyć wszystkich kierujących pojazdami. W wyniku wypadków spowodowanych przez kierujących w 2018 r. śmierć poniosło 2 177 osób (76,1%), a 33 261 zostało rannych (89,0%). W 2018 roku wśród ogółu sprawców – kierujących pojazdami najliczniejszą grupę (74,8%) stanowili kierujący samochodami osobowymi – posiadacze kat. B prawa jazdy. Byli oni sprawcami 20 622 wypadków drogowych, w których zginęło 1 547 osób, a 25 614 osób odniosło obrażenia. Ubolewamy, iż decydenci nie zauważają tych tragicznych faktów. Jeśli w Państwa uzasadnieniu projektu czytamy: „W ocenie projektodawcy, przepisy ustawy o kierujących pojazdami są kompleksową regulacją w zakresie gwarancji bezpieczeństwa ruchu drogowego.” To, dlaczego mamy taką liczbę wypadków, szczególnie wśród kierowców kat. B? Jeśli obecne przepisy i wytyczne medycyny pracy umożliwiają psychologiczne badanie osób kierujących pojazdami kat. B w ramach obowiązków służbowych, to należy korzystać z takiego środka prewencji wypadków i zagrożeń a nie usuwać zapisy lub wprowadzać zapisy mogące	

			powodować znaczne nadużycia (w tym wypadku traktowanie wszystkich pracowników prowadzących pojazdy kat. B jako pracowników administracyjno-biurowych). W uzasadnieniu projektu czytamy: „Niebezpieczeństwo spowodowania wypadku przez pracownika kierującego samochodem służbowym, jest dokładnie takie samo jak niebezpieczeństwo spowodowania wypadku przez innego kierowcę, np. osobę, która w ramach własnej działalności gospodarczej porusza się pojazdem firmowym (taka osoba jest objęta wyłącznie wymogami ustawy o kierujących pojazdami).” W tym miejscu nasuwa się oczywiste pytanie na podstawie jakich badań na polskiej populacji kierowców projektodawca wysuwa takie tezy? Jak oszacował niebezpieczeństwo, jakie grupy porównał i na podstawie jakich kryteriów? Oburzającym jest fakt, iż takie bezzasadne zdanie zostaje przywołane w uzasadnieniu do aktu prawnego. Projektodawca ignoruje bezwstydnie podstawowe fakty z zakresu psychologii tj. wpływ czynników zewnętrznych i wewnętrznych na wykonywanie czynności operatorskich m.in. wpływ presji czasu, wpływ monotonii, obciążenie psychiczne, wpływ stresu, wykonywania czynności jednoczesnych, dystraktory, deprywacje itd. Dalej w uzasadnieniu mamy też wzmiankę: „Regulacja dotyczy pracowników administracyjno-biurowych, którym pracodawca udostępnił samochód służbowy. Takie udostępnienie dokonuje się w celu dojazdu do pracy i odbycia ewentualnych podróży służbowych. Pracownik przez większą część czasu pracy znajduje się w biurze. Dotyczy przede wszystkim samochodów osobowych, do których kierowania wymagane jest posiadanie prawa jazdy kat. B.” Prosimy o dokładne dane z pomiarów czasu i miejsca świadczenia pracy, które były podstawą dla sformułowania tezy. W tej formie jest to tylko i wyłącznie niepoparte danymi przypuszczenie o nieznanym prawdopodobieństwie oraz nieznannej genezie. Analogicznie tutaj: ”Czas pracy tych osób, spędzany w samochodzie, jest porównywalny z normalnym użytkowaniem samochodu przez przeciętnego kierującego samochodem na podstawie prawa jazdy kategorii B.” Jako specjaliści bezpieczeństwa ruchu drogowego chcemy znać wyniki tych	

		porównań wykonanych przez projektodawcę, gdyż mniemamy, iż te słowa (skoro stanowią treść uzasadnienia) mają pokrycie w opracowaniach naukowych na polskiej populacji kierujących pojazdami. Według naszej wiedzy nie wykonywano dotąd takich pomiarów(brak publikacji), więc byłoby niezwykle ciekawym uzyskać od Państwa dostęp do waszych badań, które pozwoliły projektodawcy na takie sformułowania. W uzasadnieniu dotyczącym wprowadzenia art. 60, podniesiony jest też rzekomy koszt psychologicznych badań z zakresu medycyny pracy. Na podstawie jakiego zestawienia twierdzą Państwo, że: „Ich koszt wynosi obecnie średnio ok. 100 zł” zaś koszt badania widzenia zmierzchowego i wrażliwości na olśnienie „wynosi średnio ok. 30 zł”. Ta finansowa pseudoanaliza kosztów badania nie ma żadnej podstawy (jeśli ma to chętnie zapoznamy się z rzetelnymi danymi) a jest dla Państwa kluczowym argumentem świadczącym o znaczącym i wygórowanym obciążeniu pracodawcy. Zatrważającym jest fakt opierania propozycji deregulacji o rzekome koszty i argumentacje niepoparte niczym. Jeśli Polskę i nas obywateli nie stać nadal na ponoszenie kosztów wypadków (koszty życia ludzkiego) zarówno w sensie finansowym jak i psychologicznym, to takie absurdalne rozwiązania na poziomie legislacji nie są uzasadnione. Ubolewamy nad brakiem merytorycznego uzasadnienia projektu, nad brakiem wyobraźni i troski o obywateli. A najbardziej zatrważa fakt nie zrozumienia czym jest profilaktyczne psychologiczne badanie kierowców i tym niemającym nic wspólnego z troską o przedsiębiorców zapisem chcecie Państwo przekreślić możliwość poprawy sytuacji na polskich drogach. Polska ma realizować Narodowy Program Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego (2012-2020) zakłada się w nim zmniejszenie liczby ofiar wypadków drogowych. Niedoścignionym jest wzór Szwecji, która w UE jest liderem w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego - Wizja Zero. Wydaje się oczywiste, iż projektodawca ignoruje lub nie zna celu badań psychologicznych, które chce usunąć. Celem tych	

			badań nie jest diagnoza predyspozycji do uzyskania kat. B (Ustawa o kierujących pojazdami pokłada wiarę w tym zakresie w kompetencje lekarskie mające ocenić czy osoba jest sprawna pod względem fizycznym i psychicznym). Celem zaś psychologicznych badań w medycynie pracy jest: dokonanie oceny czy cechy psychiczne pracownika (kandydata do pracy) umożliwiają mu wykonanie pracy w określonych warunkach środowiska pracy, bez ryzyka wystąpienia niekorzystnych zmian w stanie zdrowia fizycznego i psychicznego; wykluczenie istnienia zaburzeń funkcji psychicznych, które mogłyby stanowić zagrożenie dla współpracowników w toku wykonywania pracy, bądź takich, które w wyniku kontynuowania pracy mogłyby ulec zaawansowaniu; w przypadku badań okresowych – ocenę dynamiki zmian sprawności funkcji psychicznych (w stanie zdrowia), ocenę psychicznych skutków pracy, eliminacja zagrożeń. Badania psychologiczne w medycynie pracy polegają m.in. na ocenie poziomu i deficytów funkcji poznawczych i psychomotorycznych (pamięć, uwaga krótkotrwała (koncentracja, podzielność, przerzutność), antycypacja zdarzeń, szybkość spostrzegania, widzenie przestrzenne, koordynacja wzrokowo-ruchowa, czas reakcji na bodźce świetlne i dźwiękowe, wrażliwość na oślnienie, widzenie zmierzchowe). Wśród populacji osób pracujących w Polsce mamy dużą rozbieżność wiekową a stan sprawności psychoruchowej w prowadzeniu pojazdu jest zmienny, związany także z wiekiem i zadaniem profilaktycznych badań jest ocena braku lub istnienia predyspozycji do kierowania samochodem. Stawianie bezpieczeństwa ruchu drogowego na pierwszym miejscu przed mobilnością obywateli może wiązać się z eliminacją zagrożeń. Badania psychologiczne są elementem systemu prewencji wypadków drogowych. Proponowany projekt ustawy w naszej ocenie jest próbą demontażu systemu prewencji w służbie medycyny pracy, jest nieudowodnionym, nieopartym rzetelną analizą i populistycznym działaniem bez należytej oceny skutków deregulacji. Narodowy Program Bezpieczeństwa Ruchu Drogowego (2012 – 2020) głosi rozwój systemów zarządzania bezpieczeństwem ruchu	

			drogowego: nowe regulacje prawne, wytyczne, narzędzia. Państwa propozycja art. 60 wraz z uzasadnieniem stanowi całkowite przeciwieństwo krajowych założeń i absolutnie nie jest dalekosiężnym planem poprawy bezpieczeństwa na polskich drogach.	
111.	Art. 60	Osoba fizyczna	Zgłaszam sprzeciw odnośnie zapisu dotyczącego likwidacji obowiązku przechodzenia testów sprawności psychoruchowej oraz oceny widzenia zmierzchowego i wrażliwości na olśnienie dla pracowników administracyjno-biurowych, którym powierza się – w ramach stosunku pracy – samochód służbowy, do którego kierowania wymagane jest prawo jazdy kat. B, a użytek samochodu nie wiąże się bezpośrednio ze świadczeniem danego rodzaju pracy. Osoby prowadzące samochód służbowy w ramach swojej pracy w godzinach pracy nawet jeśli nie wiąże się to bezpośrednio ze świadczeniem pracy powinny podlegać pod obowiązkowe badania przeprowadzane przez wykwalifikowanych psychologów. Osoby te podlegają większym obciążeniom niż inni kierowcy tej samej kategorii prawa jazdy, dlatego ich sprawność psychoruchowa powinna być zweryfikowana. Jak pokazują statystyki policyjne, najczęściej wypadków powodują kierowcy kat. B. Uzasadnienie autorów projektu ustawy sugerujące, iż nie należy badać danej grupy, ponieważ aktualny system prawny gwarantuje bezpieczeństwo na drodze, jest nielogiczne i nie ma pokrycia w rzeczywistości. Dodatkowo w uzasadnieniu, autorzy nie powołują się na wyniki badań czy wiarygodne statystyki, co podważa wiarygodność wyciąganych tam wniosków.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu.
112.	Art. 60 Nowa propozycja	Grupa LOTOS S.A.	<u>1. Propozycja zmiany w art. 106 ust. 3</u> „3. Przepisu ust. 1 pkt 4 nie stosuje się do funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej i Inspekcji Transportu Drogowego oraz do kierujących pojazdami <u>jednostek ochrony przeciwpożarowej.</u> ” Uzasadnienie: zrównanie wymagań dot. uzyskania zezwolenia na kierowanie pojazdem uprzywilejowanym poprzez zwolnienie wszystkich jednostek ochrony przeciwpożarowej	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI): Przedmiotowa zmiana jest nieuzasadniona. Zaproponowane zmiany dot. brzmienia art. 106 ustawy o kierujących pojazdami wykracza poza zakres przedmiotowy projektu ustawy.

			z wymogu ukończenia kursu dla kierujących pojazdami uprzywilejowanymi. W obecnym stanie prawnym zwolniona jest jedynie Państwowa Straż Pożarna i ochotnicze straże pożarne.	
113.	Art. 61	KGHM Polska Miedź S.A.	Zmienione lub dodane przepisy w kontekście Prawa geologicznego i górniczego (PGG) mają na celu ograniczanie ilości egzemplarzy dokumentów. W opinii KGHM, nie przewidujemy, aby projektowane rozwiązania w zakresie ustawy Prawo geologiczne i górnicze, mogłoby mieć negatywne skutki dla działalności Spółki. Niemniej jednak, uwagę KGHM zwrócił zapis zawarty w art. 93 ust. 8 (przepis aktualnie obowiązujący) oraz ust. 9 (dodany zgodnie z Projektem ustawy), określający moment od którego liczy się termin do przekazania innej dokumentacji, tj. najogólniej mówiąc, takiej dokumentacji, którą należy wykonać w przypadku nieudokumentowania złoża. Oba przepisy wprowadzają 6-miesięczny termin do przekazania innej dokumentacji (art. 88 ust. 2 pkt 4), liczony od dnia zakończenia prac. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, że ustawodawca poprzez użycie zwrotu „...od dnia zakończenia prac...” nie precyzuje o jakie prace dokładnie chodzi. Na podstawie całokształtu ustawy, należy wnioskować, że chodzi o prace geologiczne, o których mowa w art. 6 pkt 8 PGG. Nie zmienia to jednak faktu, że takie wskazanie terminu rozpoczęcia biegu terminu jest - w opinii KGHM - nieprecyzyjne, a niekiedy nawet problematyczne do ustalania (to zatem rodzi obawy o wywiązanie się z ustawowego terminu). W związku z tym, w opinii KGHM, bardziej dogodne dla organu i przedsiębiorcy byłoby wprowadzenie konstrukcji precyzującej, iż przedmiotowy termin rozpoczyna się od wygaśnięcia koncesji (w tych przypadkach, w których do prowadzenia działalności wymagane jest posiadanie koncesji), a w przypadkach, w których nie jest wymagana koncesja, należy przyjąć inne rozwiązanie np. pozostać przy dotychczasowym rozwiązaniu tj. „... od dnia zakończenia prac ...”, które powinno ulec niewielkiemu uszczegółowieniu, polegającemu na zastąpieniu zwrotem „ ... od dnia	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MŚ): Obecnie funkcjonujące przepisy, w świetle art. 92 PGG, określającego przypadki, w których wymagane jest sporządzenie innej dokumentacji geologicznej, art. 6 ust. 1 pkt 8 PGG, będącego definicją pracy geologicznej (którą jest także sporządzanie dokumentacji geologicznych), nie powodują wątpliwości interpretacyjnych i nie wymagają doprecyzowania. Brzmienie art. 93 ust. 8 PGG oraz projektowanego ust. 9 wprost wskazuje, że bieg terminu na sporządzenie dokumentacji geologicznej, o której mowa w art. 88 ust. 2 pkt 4 (tzw. innej dokumentacji geologicznej), rozpoczyna się od dnia zakończenia prac. Należy zaznaczyć, że prace te mogą być wykonywane m.in. w oparciu o koncesję, zatwierdzony projekt robót geologicznych, zgłoszony projekt robót geologicznych, plan ruchu zakładu górniczego. W dotychczasowej praktyce MŚ nie było problemów ze stosowaniem tych przepisów, tym samym nie widzimy potrzeby ich zmiany.

			<i>zakończenia prac geologicznych ...", które w przeciwieństwie do samego zwrotu „prac” jest zdefiniowany w PGG (zob. art. 6 pkt 8 PGG). Zaproponowany przez KGHM sposób liczenia terminu jest w naszej opinii prostszy do uchwycenia oraz umożliwi w przyszłości unikanie sporów interpretacyjnych.</i>	
114.	Art. 64	AHK Polska	• Błąd w roku uchwalonej ustawy o odnawialnych źródłach energii. Zamiast „z dnia 20 lutego 2014 r.” powinno być „z dnia 20 lutego 2015 r.” • W pkt. 3) Art. 22 ust. 1 należy doprecyzować, iż wykaz wytwórców w mikroinstalacji dotyczy tych, którzy wytwarzają tę energię z biogazu rolniczego.	Uwagi uwzględniona.
115.	Art. 68 pkt 4	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	Wymagane pozwolenia wodne są znacznym utrudnieniem w procesie budowy infrastruktury telekomunikacyjnej. Postępowania w tych sprawach są skomplikowane i długotrwałe a działalność urzędów niejednokrotnie opieszała. Regulacje w zakresie uzyskiwania pozwoleń wodnych są zbyt restrykcyjne lub niejasne (np. konieczność uzyskania pozwolenia wodnego na przeprowadzenie telekomunikacyjnej linii kablowej pod dnem rzeki). Członek Izby, firma Nexera jest stroną w kilku takich postępowaniach, które toczą się już ponad pół roku bez efektów, co wpływa na znaczne opóźnienia inwestycji. Przepisy materialne w tym zakresie wymagają liberalizacji a procedury uproszczenia i przyspieszenia.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MG MiŻS): Uwaga ma charakter komentarza i jest sformułowana w sposób ogólny. W ramach kolejnych nowelizacji ustawy – Prawo wodne MG MiŻS wprowadza kolejne uproszczenia systemu pozwoleń wodnoprawnych (por. nowelizacja ustawy – Prawo wodne z 20 lipca 2018 r. Dz. U. poz. 1722 oraz procedowania obecnie nowelizacja ustawy – Prawo wodne (nr w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów - UC142), w szczególności należy zwrócić uwagę na propozycję zwolnienia z opłaty stałej za korzystanie z usług wodnych w przypadku prowadzenia inwestycji liniowych.
116.	Art. 68 Nowa propozycja	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Postulat dodatkowy. W dziale IX pt. zgoda wodnoprawna, w rozdziale II pt. pozwolenie wodnoprawne należy dodać przepis wskazujący termin wydania pozwolenia wodnoprawnego oraz określić karę (500 zł za 1 dzień) za jego przekroczenie na wzór innych zgód wydawanych w procesie inwestycyjnym. Aktualnie brak jest takiego terminu, co w niektórych przypadkach skutkuje przeciągającymi się postępowaniami.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MG MiŻS): Wody Polskie wydają rocznie ok. 40 tys. pozwoleń wodnoprawnych. Ustawa - Prawo wodne zapewnia realną i efektywną władzę wodną (rozumianą zgodnie z art. 3 Ramowej Dyrektywy Wodnej) i jej adekwatny wpływ na sprawy gospodarki wodnej, w tym w szczególności planowania w gospodarowaniu wodami, ochrony zasobów wodnych oraz

				wprowadzenia systemu zgód wodnoprawnych. Biorąc pod uwagę fakt, że w przypadku udzielania pozwoleń wodnoprawnych występują bardzo często konflikty pomiędzy różnymi korzystającymi z wód, które są trudne do pogodzenia, może dochodzić do przeciągania się postępowań. Powoływanie się na przepisy ustawy – Prawo budowlane jest nieadekwatne ze względu na dłuższe terminy wydania pozwolenia na budowę. Organy Wód Polskich przy prowadzeniu postępowań administracyjnych muszą kierować się terminami wynikającymi z ustawy Kpa, w szczególności art. 35 § 3, zgodnie z którym załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania, zaś w postępowaniu odwoławczym – w ciągu miesiąca od dnia otrzymania odwołania.
117.	Art. 69 pkt 1	Polska Izba Handlu	Wprowadzenie nowej instytucji, jaką jest „prawo do popełnienia błędu” dedykowane nowym podmiotom lub powracającym na rynek po 36 miesiącach jest w pełni uzasadnione. Nie do zaakceptowania jest jednak argumentacja projektodawcy, że prawo to powinno dotyczyć tylko nowych przedsiębiorców działających jako osoby fizyczne. Trudno podzielić argumentację, że rozszerzenie tego prawa na nowopowstałe spółki prawa handlowego będzie źródłem nadużyć. Nie ma żadnych podstaw, aby stwierdzić, że wśród przedsiębiorców działających w formie spółek prawa handlowego jest większa skłonność do zachowań niezgodnych z prawem niż w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność. Po raz kolejny powracamy do argumentu niespójności między potrzebą profesjonalizacji działalności przez	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie: Konieczność ograniczenia stosowania przepisu jedynie do osób fizycznych związana jest z faktem braku „kontynuacji tożsamości” przez osoby prawne i tzw. „ułamne osoby prawne”. Gdyby rozciągnąć przepis także na nie, każdy nowoutworzony bądź przekształcony podmiot tego typu mógłby korzystać z tego rozwiązania, co mogłoby z kolei prowadzić do procederu powtarzającego się zamykania spółek i powoływania nowych spółek przez te same podmioty (lub nawet jeden podmiot) celem uniknięcia sankcji za mniejsze przewinienia - w takim przypadku nie znajdowałyby

			polskich przedsiębiorców (m.in. poprzez dobór optymalnej formy prawnej) a wprowadzanymi rozwiązaniami, które preferują działalność osób fizycznych. Proponowane w ustawie ograniczenia dotyczące okresu, w jakim można skorzystać z prawa do popełnienia błędu są zasadne. Nie ma natomiast uzasadnienia do ograniczenia stosowania tego prawa tylko do jednej formy prawnej. Sam projektodawca przywołuje przykłady analogicznych regulacji europejskich. We francuskim Kodeksie stosunków między społeczeństwem i administracją mowa jest zarówno o osobach fizycznych, jak i prawnych. Zmiany w prawie polskim powinny także uwzględniać taką możliwość.	bowiem zastosowania obostrzenie mówiące o naruszeniu prawa w przeszłości (proponowany art. 21a ust. 7 pkt 1 Prawa przedsiębiorców), jako że nowoutworzony bądź przekształcony podmiot to „nowy”, a więc „inny” przedsiębiorca. To natomiast mogłoby prowadzić do istotnych nadużyć.
118.	Art. 69 pkt 1	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	Wskazana zmiana w art. 69 - Prawa Przedsiębiorców dot. wprowadzenia nowej instytucji "prawa do popełnienia błędu" przez początkującego przedsiębiorcę. Instytucja ta budzi szereg pytań i wątpliwości. Naszym zdaniem może mieć ona negatywny wpływ na kształt relacji pomiędzy przedsiębiorcami w obrocie gospodarczym. Zgodnie z treścią uzasadnienia no niniejszego projektu: <i>"zapropozowana instytucja opiera się na założeniu, że większość naruszeń, które popełniają początkujący polscy przedsiębiorcy, wynika nie z ich złej woli, lecz ma raczej charakter nieintencjonalnych omyłek. Zasadnym jest zatem przyjęcie, że jeśli są to błędy na mniejszą skalę, to nie zagrażają one interesom innych podmiotów prawa, ani nie godzą w kwestie bezpieczeństwa publicznego czy porządku prawnego"</i>. Dla przedsiębiorcy pozostającego w stałych stosunkach gospodarczych z "początkującym przedsiębiorcą" oznacza to, że początkujący przedsiębiorca nie będzie ponosić negatywnych konsekwencji popełnionych przez niego naruszeń w stosunku do przedsiębiorcy, z którym dokonuje danej transakcji. W konsekwencji przedsiębiorca zostanie bez prawa do jakichkolwiek roszczeń w stosunku do "początkującego przedsiębiorcy". Ponadto, wątpliwości budzi niedoprecyzowany zakres naruszeń oraz "błędów na mniejszą skalę" popełnianych przez początkującego przedsiębiorcę objętych przedmiotową nowelizacją. Uważamy, że ww. instytucja może zniechęcać do zawierania	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie: Proponowany przepis odnosi się jedynie do kwestii mandatów oraz administracyjnych kar pieniężnych, nie ma on natomiast żadnego zastosowania do kwestii transakcji, rozliczeń, zobowiązań i roszczeń pomiędzy kontrahentami na gruncie prawa cywilnego oraz handlowego.

			umów z przedsiębiorcami rozpoczynającymi działalność, jak również negatywnie wpływać na skuteczność dochodzenia roszczeń przez przedsiębiorcę, co jest wbrew założeniom ustawy.	
119.	Art. 69 pkt 1	Polska Rada Centrów Handlowych	<i>Określenie tzw. prawa do „popęłniania błędów”</i> W projekcie zawarto również propozycję rozszerzenia zasad prowadzenia działalności gospodarczej uregulowanych na gruncie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (dalej jako: „ustawa – Prawo przedsiębiorców) o tzw. prawo do „popęłniania błędów”. Jak wynika z zaproponowanej treści przepisów, prawo to miałyby polegać na tym, że postępowanie mandatowe lub w sprawie nałożenia lub wymierzenia kary pieniężnej będzie wszczynane wówczas, gdy przedsiębiorca nie usunie stwierdzonych naruszeń, o ile przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą przez okres do 12 miesięcy (lub po upływie 36 miesięcy od dnia jej zawieszenia lub zakończenia) narusza przepisy prawa związane z wykonywaną działalnością. Stwierdzić należy, że z pewnością takie rozwiązanie poprawia sytuację prawną przedsiębiorców. Niemniej jednak, jak wynika z literalnego brzmienia zaprojektowanego przepisu, organ administracji publicznej będzie w tym zakresie dysponował uznaniem w zakresie podjęcia decyzji o wszczęciu bądź nie właściwego postępowania administracyjnego. Co więcej, projektowane przepisy pozostawiają organom istotną swobodę w ocenie, czy podjęte przez przedsiębiorcę działania (lub zaniechanie określonych działań) rzeczywiście przyczyniły się do usunięcia stwierdzonych naruszeń. Dodatkowo, tzw. prawa do „popęłniania błędów” nie będzie się stosować w sytuacji, w której naruszenie to dotyczy przepisów prawa, które zostały przez przedsiębiorcę naruszone w przeszłości lub gdy naruszenie to jest rażące. Przyjęcie takiego rozwiązania, jakkolwiek uzasadnione racjonalnością projektodawcy, może doprowadzić do sytuacji, w której zastosowanie tzw. prawa do „popęłniania błędów” będzie istotnie ograniczone. Dlatego też, proponowałbym rozważenie możliwości zmiany treści zaproponowanych przepisów w ten sposób, aby tzw. prawo do „popęłniania błędów” funkcjonowało w szerszym	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie: 1. W związku z innymi uwagami zgłoszonymi w trakcie uzgodnień, opiniowania i konsultacji, przepis zostanie poprawiony w taki sposób, by nie uniemożliwiać właściwemu organowi wszczynania postępowania, ale raczej zobowiązywać go do tego, by przed wystawieniem mandatu bądź nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej wzywał on przedsiębiorcę do usunięcia naruszeń – dopiero w przypadku braku zastosowania się przez przedsiębiorcę do wezwania nakładana będzie sankcja. 2. Autor uwagi nie wyjaśnia, jaki inny podmiot miałby jego zdaniem dokonywać oceny, czy nastąpiło usunięcie stwierdzonych naruszeń, lub też w jaki alternatywny sposób miałyby do tego dochodzić. Podkreślenia wymaga, że w przypadku niezadowolenia przedsiębiorcy z rozstrzygnięcia organu (tj. gdy uważa on, że nastąpiło usunięcie stwierdzonych naruszeń, podczas gdy organ twierdzi inaczej) przysługują mu odpowiednie środki odwoławcze, przewidziane w polskim prawie. Wydaje się jednak, że tego typu przypadki (tj. braku zgodności co do oceny, czy naruszenia zostały usunięte w sytuacji, gdy właściwy organ uprzednio jednoznacznie wskaże ich rodzaje i docelowy sposób usunięcia) będą należały do wyjątków. 3. Celem projektodawcy nie jest uwolnienie

			zakresie, z jednoczesnym pozostawieniem organom administracji publicznej pewnego zakresu decyzyjności w tym zakresie, np. poprzez doprecyzowanie przesłanek określonych w opublikowanej wersji projektu.	polskich przedsiębiorców od sankcji za wszelkie naruszenia przepisów – zakłada on natomiast, że w pierwszych miesiącach prowadzenia działalności gospodarczej mają oni prawo do popełniania omyłek na mniejszą skalę i w takich sytuacjach właściwy organ powinien w pierwszej kolejności zastosować środki „instrukcyjne”, nie zaś punitywne. W ocenie MPiT popełnione błędy powinny być jednak swego rodzaju nauczka na przyszłość, a początkujący przedsiębiorca nie może być uwolniony od konsekwencji popełnienia tego samego naruszenia po raz kolejny, gdyż stwarzałoby to ryzyko poważnych nadużyć. Ponadto, nieuzasadnionym jest rozciąganie omawianej normy także na naruszenia o rażącym charakterze, bowiem mogłoby to stwarzać ryzyko dla innych dóbr chronionych prawnie. 4. Wpływ na pewną „ogólność” regulacji ma sam charakter ustawy, jaką jest Prawo przedsiębiorców – jako że jest ona ustawą systemową, przekrojową, dotyczy ona praktycznie wszystkich rodzajów działalności gospodarczej, cechujących się dużą różnorodnością. Z tego powodu, przesadne uszczegółowienie pojęć zawartych w proponowanym przepisie mogłoby w ocenie MPiT przynieść więcej szkód niż korzyści.
120.	Art. 69 pkt 1	Polski Związek Pracodawców Prawniczych	Projekt w art. 69 pkt 1 wprowadza instytucję tzw. „prawa do błędu”. Niewątpliwie zasadnym kierunkiem jest ograniczanie surowości przepisów sankcyjnych dla przedsiębiorców dopiero zaczynających prowadzenie działalności gospodarczej lub powracających do jej prowadzenia po jej długotrwałym zawieszeniu. Nie można zgodzić się jednak z ograniczeniem podmiotowym	Uwaga częściowo uwzględniona. Wyjaśnienie: 1. Konieczność ograniczenia stosowania przepisu jedynie do osób fizycznych związana jest z faktem braku „kontynuacji tożsamości” przez osoby prawne i tzw. „ułamne osoby prawne”. Gdyby rozciągnąć

			zaproponowanym przez Projektodawcę. Zgodnie z Projektem prawo do popełnienia błędu ma przysługiwać jedynie osobom fizycznym będącymi mikro, małymi lub średnimi przedsiębiorcami. <i>Ratio legis</i> zaproponowanej instytucji była ochrona początkujących przedsiębiorców, którzy popełniają naruszenia z uwagi na brak doświadczenia czy niejasność przepisów¹⁹. Projektodawca nie uwzględnił tego, że jednoosobowa działalność gospodarcza nie zawsze ogranicza się do niewielkich rozmiarów. Fakt, że dany przedsiębiorca jest wpisany do CEIDG nie przesądza jednocześnie o rozmiarze prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Analogicznie - działalność gospodarcza jest prowadzona w formie spółki prawa handlowego nie oznacza jednocześnie, że będzie ona charakteryzowała się znacznym rocznym obrotem netto oraz znaczną ilością zatrudnianych pracowników. Wskazane ograniczenie podmiotowe jest wątpliwe nie tylko ze względów sprawiedliwościowych, ale również i ze względów konstytucyjnych standardów równości wobec prawa. Zaproponowany przepis wprowadza bowiem odmienne traktowanie różnych podmiotów w zakresie podlegania sankcjom, a kryterium jest tutaj forma prowadzenia działalności gospodarczej. Jest wątpliwym czy można uznać to za cechę relewantną uzasadniającą odmienne traktowanie podmiotów znajdujących się w takiej samej sytuacji²⁰. Rekomendowanym byłoby rozszerzenie instytucji prawa do popełnienia błędu również na inne formy prawne prowadzenia działalności gospodarczej i wprowadzenia jednolitego ograniczenia w postaci rozmiaru prowadzonej działalności gospodarczej (w taki sposób, aby prawo do popełnienia błędu przysługiwało jedynie mikro i małym przedsiębiorcom oraz osobom prowadzącym nieewidencjonowaną działalność w rozumieniu ustawy – prawo przedsiębiorców, dalej jako „PP”).	przepis także na nie, każdy nowoutworzony bądź przekształcony podmiot tego typu mógłby korzystać z tego rozwiązania, co mogłoby z kolei prowadzić do procederu powtarzającego się zamykania spółek i powoływania nowych spółek przez te same podmioty (lub nawet jeden podmiot) celem uniknięcia sankcji za mniejsze przewinienia - w takim przypadku nie znajdowałoby bowiem zastosowania obostrzenie mówiące o naruszeniu prawa w przeszłości (proponowany art. 21a ust. 8 pkt 1 Prawa przedsiębiorców), jako że nowoutworzony bądź przekształcony podmiot to „nowy”, a więc „inny” przedsiębiorca. To natomiast mogłoby prowadzić do istotnych nadużyć. 2. W poprawionej wersji projektu możliwość skorzystania z „prawa do popełnienia błędu” nie jest uzależniona od rozmiaru przedsiębiorcy, 3. Proponowane brzmienie przepisu w zakresie „rażącego naruszenia” ma celowo charakter ogólny. MPiT zakłada bowiem, że ustalenie, czy dane naruszenie należy kwalifikować jako takowe zależeć będzie każdorazowo od okoliczności danej sprawy i nie może to zostać dokonane jednoznacznie na poziomie ustawy systemowej. Przesadne uszczegółowienie tego pojęcia w samym Prawie przedsiębiorców mogłoby przynieść więcej szkód niż korzyści. Przy rozważaniu odnośnie tego, czy dane naruszenie jest rażące należy z całą pewnością wziąć pod uwagę zwłaszcza kwestie takie jak umyślność bądź nieumyślność zachowania,

¹⁹ Uzasadnienie do Projektu, s. 65 i 66

²⁰ Warto jeszcze zaznaczyć, że powyższe rozróżnienie podmiotowe jest obce porządkom prawnych, w których występuje instytucja „prawa do błędu” (np. art. L 123-1 *Code de relations entre le public et l’administration* przyznaje to prawo zarówno osobom fizycznym, jak i prawnym)

			Za niewystarczająco dookreśloną należy uznać przesłankę rażącego naruszenia prawa. Pozostawienie proponowanego art. 21a ust. 3 pkt 2 PP w takiej formie może nastroczać trudności interpretacyjnych i skutkować niejednolitym stosowaniem przepisów. Jest to stan szczególnie niepożądany z uwagi na rolę tej przesłanki – w przypadku uznania, że naruszenie miało charakter rażący, postępowanie zmierzające do nałożenia pieniężnej kary administracyjnej oraz postępowanie mandatowe będzie mogło zostać wszczęte, a przepisy dotyczące prawa do błędu nie będą miały zastosowania. Sugerowane byłoby zatem doprecyzowanie określenia „rażącego naruszenia przepisów prawa” poprzez wskazanie przykładowego charakteru takiego naruszenia poprzez posłużenie się zwrotem „w szczególności”. Projektodawca wychodzi z założenia, że większość naruszeń, które popełniają polscy przedsiębiorcy wynika <i>„nie z ich złej woli, lecz ma raczej charakter nieintencjonalnych omyłek”</i>²¹. Jednocześnie zaproponowane brzmienie przepisów w żaden sposób nie ogranicza zastosowania prawa do błędu do określonej kwalifikacji strony podmiotowej. W konsekwencji należy przyjąć, że ma ono zastosowanie nawet wtedy, gdy przedsiębiorca naruszył przepisy nawet z zamiarem bezpośrednim. Sugerowane byłoby więc ograniczenie zastosowania „prawa do błędu” tylko do sytuacji, w której naruszenie przepisów ma charakter nieumyślny²². Przepis ust. 2 projektowanego art. 21a PP stanowi, że jeśli przedsiębiorca usunął naruszenie zgodnie z przepisem ust. 1 tego artykułu, to nie będzie podlegał karze. Jednocześnie ust. 1 art. 21a PP stanowi, że postępowanie może zostać wszczęte tylko, jeśli przedsiębiorca nie usunął stwierdzonych naruszeń w wyznaczonym przez organ terminie. Z analizy ust. 1 art. 21a PP wynika więc, że usunięcie naruszenia przez przedsiębiorcę w terminie wskazanym przez	charakter i czas trwania naruszenia, czy waga dobra chronionego prawem narażonego bądź naruszonego przez zachowanie. Kwestia ta została doprecyzowana w uzasadnieniu projektu. 4. Przepis został poprawiony w taki sposób, by nie uniemożliwiać właściwemu organowi wszczynania postępowania, ale raczej zobowiązywać go do tego, by przed wystawieniem mandatu bądź nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej wzywał on przedsiębiorcę do usunięcia naruszeń – dopiero w przypadku braku zastosowania się przez przedsiębiorcę do wezwania nakładana będzie sankcja. 5. Projekt ustawy został uzupełniony o przepis przejściowy odnoszący się do „prawa do popełnienia błędu”.

²¹ Uzasadnienie do Projektu, s. 65

²² Takie ograniczenie co do strony podmiotowej zawierają również obce porządki prawne, w których występuje instytucja prawa do błędu (w prawie francuskim instytucja ta ma zastosowanie, jeśli podmiot dokonujący naruszenia pozostaje w dobrej wierze)

			organ stanowi negatywną przesłankę wszczęcia postępowania zmierzającego do wymierzenia kary (czy to w ramach postępowania mandatowego, czy to w ramach nałożenia administracyjnej kary pieniężnej). Niemożność wszczęcia postępowania skutkuje jednocześnie niemożliwością nałożenia kary. W konsekwencji usunięcie skutków naruszenia przez przedsiębiorcę we wskazanym terminie wyklucza możliwość wymierzenia mu kary. Rodzi to pytanie o celowość wprowadzenia ust. 2 do art. 21a PP. Rekomendowanym byłoby więc usunięcie ust. 2 art. 21a PP. Z uwagi na to, że ust. 1 art. 21a PP odnosi się do niemożności wszczęcia postępowania, wątpliwości nasuwają się w momencie, w którym do wszczęcia postępowania dojdzie jeszcze przed wejściem w życie projektowanej ustawy, a kara nie została jeszcze nałożona. Koniecznym byłoby więc stworzenie podstawy prawnej umożliwiającej umorzenie takiego postępowania. Rekomendowanym byłoby więc stworzenie przepisu intertemporalnego odnoszącego się do postępowań wszczętych jeszcze przed wejściem w życie projektowanych zmian. Przepis powinien nakazywać umorzenie takiego postępowania.	
121.	Art. 71	Polska Rada Centrów Handlowych	<i>Rozszerzenie uprawnień Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców</i> Do istotnych, z punktu widzenia przedsiębiorców, propozycji wskazanych w projekcie zaliczyć można również postulat rozszerzenia kompetencji Rzecznika MŚP. W tym zakresie, Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii proponuje m.in. przyznanie temu organowi uprawnienia do przedstawiania sądom istotnych dla sprawy poglądów w sprawach dotyczących ubezpieczeń społecznych, a także możliwości zbadania – nawet bez uprzedzenia, każdej sprawy na miejscu. W pierwszej kolejności wskazać należy na nieuzasadnione przyznanie Rzecznikowi MŚP uprawnienia do przedstawiania sądom istotnych dla sprawy poglądów, zwłaszcza w sprawach dotyczących ubezpieczeń społecznych. Nie wydaje się, aby	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			podmiot ten był na tyle wyspecjalizowanym w tym zakresie organem administracji publicznej, aby dysponował odpowiednim zapleczem merytorycznym. Podkreślenia wymaga, że na gruncie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców, organ ten nie dysponuje jakimikolwiek wiążącymi uprawnieniami związanymi z ubezpieczeniami społecznymi, co powinno potwierdzać wyżej opisane wątpliwości. Dalej, nie znajduje uzasadnienia przyznanie Rzecznikowi MŚP uprawnień o charakterze czysto kontrolnym, a zatem możliwości zbadania każdej sprawy na miejscu, nawet bez uprzedzenia. Nie wydaje się, aby intencją ustawodawcy było stworzenie kolejnego kontrolnego organu administracji publicznej, w szczególności mającego zajmować się wyłącznie małymi i średnimi przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy – Prawo przedsiębiorców. Co więcej, zmieniana ustawa w żaden sposób nie reguluje uprawnień przedsiębiorcy, w odniesieniu do którego Rzecznik MŚP podejmie się zbadania sprawy na miejscu. Wątpliwości budzi także przyznanie możliwości przeprowadzenia czynności „nawet bez uprzedzenia” – zwłaszcza w zakresie braku uzasadnienia tak istotnej ingerencji w konstytucyjną zasadę swobody działalności gospodarczej. Wskazać jednocześnie należy, że Rzecznik MŚP może podejmować działania w bardzo szerokim zakresie, związanym z szeroko pojętym wykonywaniem działalności gospodarczej, co może prowadzić do sytuacji, że czynności kontrolne (a do takich należy zaliczyć możliwość zbadania sprawy na miejscu) w odniesieniu do tego samego aspektu prowadzenia działalności gospodarczej, będą mogły być podejmowane przez kilka podmiotów (np. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych – Zakład Ubezpieczeń Społecznych i, zgodnie z projektem, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców). Wydaje się, że przyjęcie proponowanego rozwiązania w takim kształcie może wpłynąć negatywnie tak na działalność przedsiębiorców, jak i podstawowe zadania Rzecznika MŚP. Dlatego też, należy podać w rozprawę możliwość rezygnacji z przyznania Rzecznikowi MŚP takiego uprawnienia, z jednoczesnym rozszerzeniem uprawnień tego organu o	

			dodatkowe kompetencje, umożliwiające uzyskanie dokładnej wiedzy o określonym stanie faktycznym (poprzez wprowadzenie np. obligatoryjnego współdziałania przedsiębiorcy w działaniach Rzecznika MŚP lub instytucji wezwania do złożenia wyjaśnień).	
122.	Art. 74	Polska Rada Centrów Handlowych	<i>Wprowadzenie tzw. „sukcesji przedsiębiorstwa” za życia przedsiębiorcy</i> W projekcie proponuje się także wprowadzenie rozwiązań, które umożliwią przeniesienie praw i obowiązków związanych z koncesjami, zezwoleniami, licencjami i pozwoleniami w przypadku tzw. sukcesji za życia. W ustawie z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej planuje się wprowadzenie przepisów, które umożliwią dalsze funkcjonowanie przedsiębiorstwa w sytuacji jego zbycia. Należy się w pełni pozytywnie odnieść do zaproponowanych zmian. Rozwiązania zawarte w projekcie umożliwią dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa w oparciu o uzyskane dotychczas decyzje administracyjne związane z reglamentacją działalności gospodarczej bez konieczności ponownego ubiegania się o nie w sytuacji zbycia (za życia przedsiębiorcy) przedsiębiorstwa. Dotychczasowe rozwiązania prawne obowiązujące w tym zakresie stanowiły istotną barierę, zwłaszcza wśród osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, w zakresie zarządzania swoim przedsiębiorstwem. Wprowadzenie zmian w tym zakresie może zdecydowanie pozytywnie wpłynąć na sytuację przedsiębiorców, chcących dokonać zbycia przedsiębiorstwa.	Uwaga pozytywna.
123.	Art. 74 pkt 1	Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Proponowana zmiana obejmująca słowa: „innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw” nie jest precyzyjna i w przypadku, w którym dotyczy konsekwencji śmierci uprawnionego do takich praw majątkowych, jak: ogół praw i obowiązków, udziały, akcje wprowadza w błąd, gdyż wskazane aktywa nie stanowią przedsiębiorstwa jako takiego, a w skład przedsiębiorstwa osoby fizycznej wchodzi o tyle, o ile zostały do niego nabyte. Niezależnie sukcesja to nie tylko nabycie praw udziałowych do spółki, a szereg innych powiązanych z własnością okoliczności, tj. zarządzania lub wykonywania uprawnień kontrolnych.	Uwaga nieaktualna MPiT odstąpiło od wprowadzania zmian w zakresie spółek handlowych dotyczących wspólnego przedstawiciela.

			Proponujemy zmianę sformułowania na: „innych ułatwieniach związanych z sukcesją praw majątkowych do spółek handlowych prowadzących działalność gospodarczą”	
124.	Art. 74 pkt 3	Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Tymczasowe wykonywanie prawa w spółce handlowej niesie za sobą konsekwencję natury prawnej i praktycznej. Należy negatywnie ocenić możliwość tymczasowego wykonywania praw w spółce handlowej, szczególnie nie dookreślając odpowiedzialności za konsekwencje działań przedstawiciela. Samo określenie „tymczasowe” może otwierać drzwi do działań niosących istotne skutki dla następców prawnych wspólnika po jego śmierci, w tym w zakresie dotyczącym wrogiego przejęcia czy podjęcia uchwał ze szkodą dla nabywcy praw udziałowych po śmierci wspólnika.	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. Także w obecnych przepisach istnieje możliwość ustanowienia wspólnego przedstawiciela dla spadkobierców, który z natury rzeczy może działać tymczasowo. Wskazywane zagrożenia nie są więc uzasadnione w stosunku do proponowanej zmiany.
125.	Art. 74; pkt 4) rozdział 1a art. 1a	Krajowa Rada Radców Prawnych	Sugerowane byłoby doprecyzowanie komentowanej regulacji o wyraźne wskazanie, że dla przyznania małżonkowi prawa do przedsiębiorstwa zmarłego przedsiębiorcy, w sytuacji gdy stanowiło ono w całości mienie tego przedsiębiorcy i jego małżonka, nie ma znaczenia ustrój majątkowy obowiązujący pomiędzy tymi małżonkami (wspólność łączna, ułamkowa).	Uwaga nieuwzględniona. O tym czy udział w przedsiębiorstwie albo jego składniach stanowił własność małżonka przedsiębiorcy powinny rozstrzygać zasady ogólne.
126.	Art. 74; pkt 4) rozdział 1a art. 1a ust. 3	Krajowa Rada Radców Prawnych	Redakcja komentowanego artykułu jest dość złożona, przez co nie do końca czytelna. W szczególności może on sugerować, że to zarządca sukcesyjny jest uprawniony do dokonywania czynności, o których mowa w art. 13 Ustawy o zarządzie sukcesyjnym („Ustawa”). Sugerowane byłoby, aby redakcja tego artykułu wprost wskazywała, że znajduje on zastosowanie do dwóch przypadków: pierwszego, gdzie ustanowiono zarządcę sukcesyjnego oraz drugiego, gdzie dopiero taki zarządca ma być powołany.	Wyjaśnienie Redakcja przepisu jest jasna i dotyczy ogólnie instytucji zarządcy sukcesyjnego. Określenie zakresu przedmiotowego ustawy powinno być syntetyczne.
127.	Art. 74; pkt 4) rozdział 1a art. 1b pkt 2)	Krajowa Rada Radców Prawnych	Celem rozwiania wątpliwości można doprecyzować, że właścicielem przedsiębiorstwa w spadku w rozumieniu Ustawy jest małżonek przedsiębiorcy w spadku, któremu przysługuje udział w przedsiębiorstwie w spadku, niezależnie od tego czy jest, czy też nie jest spadkobiercą zmarłego przedsiębiorcy oraz bez względu na ustrój majątkowy małżeński panujący w tym małżeństwie.	Wyjaśnienie Właścicielami przedsiębiorstwa są przedsiębiorca i jego małżonek. Nie ma znaczenia jaki ustrój majątkowy mieli małżonkowie, istotny jest jedynie fakt wspólnego prawa do składników wchodzących w skład przedsiębiorstwa.

				Kwestia ta nie wymaga sprecyzowania w przepisie. Także w KC w przepisach dotyczących współwłasności nie wymienia się podstaw powstania wspólnego prawa do mienia.
128.	Art. 74; pkt 6)	Krajowa Rada Radców Prawnych	Cel art. 12 ust. 5 Ustawy sprowadza się do uproszczenia i skrócenia procedury powoływania zarządcy sukcesyjnego w sytuacji, gdy jednym z uprawnionych do przedsiębiorstwa w spadku jest małoletni. Przepis ten wyłącza stosowanie art. 101 § 3 k.r.o., a zatem sugerowane byłoby jednak również wyłączenie stosowania art. 98 k.r.o. w relacji z małoletnim, uprawnionym do nabycia przedsiębiorstwa w spadku (w odniesieniu do osoby znajdującej się pod opieką wyłączenie stosowania art. 159 k.r.o.). Zamysł taki wynika z uzasadnienia do projektu, niemniej jednak regulacja w obecnym brzmieniu tego nie gwarantuje.	Uwaga uwzględniona Projektowany przepis został preredagowany.
129.	Art. 74; pkt 9) art. 45 b	Krajowa Rada Radców Prawnych	Przedstawione brzmienie przepisu w praktyce może rodzić wątpliwości interpretacyjne, gdy przedmiotem zbycia będzie zorganizowana część przedsiębiorstwa, w której skład wchodzi określone decyzje administracyjne. Komentowana regulacja Ustawy nie rozstrzyga wprost, czy Rozdział 7a Ustawy należy stosować w takim przypadku. Mając na względzie podobne problemy istniejące na gruncie kodeksu cywilnego, kwestia ta powinna zostać rozstrzygnięta, a przepisy Rozdziału 7a należałoby stosować do zorganizowanej części przedsiębiorstwa odpowiednio.	Uwaga legislacyjna / Wyjaśnienie Proponowane dookreślenie wydaje się być zbędne, skoro zbycie ma dotyczyć przedsiębiorstwa, które może samodzielnie funkcjonować m.in. w oparciu o decyzje administracyjne. Także w przypadku zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa będzie mowa o zbyciu przedsiębiorstwa, jako odrębnego bytu.
130.	Art. 74; pkt 9) art. 45 b	Krajowa Rada Radców Prawnych	Komentowana regulacja odnosi się jedynie do nabywcy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55(1) k.c. Jest to pewna niekonsekwencja w odniesieniu do proponowanego art. 1a 1., zgodnie z którym przedsiębiorstwo w spadku obejmuje składniki materialne i niematerialne, przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, stanowiące mienie przedsiębiorcy w spadku. Dla przyjęcia, że istnieje przedsiębiorstwo w spadku, nie jest konieczne, by w majątku przedsiębiorcy znajdowało się przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55(1) k.c., tj. by składniki majątkowe przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę były w odpowiednim stopniu zorganizowane. Ustawa nie ogranicza możliwości skorzystania z zarządu	Wyjaśnienie: Nabycie przedsiębiorstwa ze swej natury musi być związane z istnieniem przedsiębiorstwa w rozumieniu kc albo jego zorganizowanej części. Wydaje się, że wprowadzana zmiana nie byłaby uzasadniona, gdyby nie istniało przedsiębiorstwo.

			sukcesyjnego do takich przypadków. W tym zakresie, mając na uwadze, że przepis ten znajduje zastosowanie m.in. do przedsiębiorcy wykonującego we własnym imieniu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do CEIDG, to zawężanie pojęcia przedsiębiorstwa do tego z art. 55(1) k.c. jest niekonsekwencją wobec brzmienia art. 1a.1. Ustawy.	
131.	Art. 74; pkt 9) art. 45 c	Krajowa Rada Radców Prawnych	Procedura przeniesienia decyzji jest analogiczna do przewidzianej w art. 42-44 Ustawy. Natomiast proponowany art. 45 c Ustawy skraca termin na złożenie przez przedsiębiorcę wniosku na przeniesienie decyzji do 3 miesięcy (art. 42 Ustawy mówi o 6 miesiącach). Terminy te, z uwagi na to, że regulują tożsamą procedurę, powinny być takie same. Sugerowane byłoby ich ujednolicenie do 6 miesięcy.	Wyjaśnienie Krótszy termin wynika przede wszystkim z faktu, że zidentyfikowanie decyzji oraz osób, które mają „oddać” i „przejąć” decyzje nie stanowi problemu, choćby krótkotrwałego tak, jak w przypadku przeniesienia decyzji po zmarłym przedsiębiorcy.
132.	Art. 74; pkt 9) art. 45d ust. 1	Krajowa Rada Radców Prawnych	Przedmiotowa procedura stanowi „lustrzane odbicie” tej, o której mowa w art. 43 ust. 1 Ustawy. Zgodnie z zasadami prawidłowej legislacji, terminy regulujące wykonywanie tożsamych uprawnień i/lub realizacji obowiązków, nie powinny się od siebie różnić. Sugerowane zatem byłoby ujednolicenie tych terminów oraz wydłużenie terminu, o którym mowa w art. 45d ust. 1 Ustawy do 6 miesięcy.	Jw.
133.	Art. 74 pkt 9	Polska Izba Handlu	Projektowane zmiany umożliwiające przeniesienie decyzji administracyjnych, na wzór rozwiązań obowiązujących w ustawie o zarządzie sukcesyjnym, są bardzo oczekiwane przez przedsiębiorców. Zmiany przepisów powinny jednak zakładać dwuwariantowość sytuacji. Plan sukcesji może przewidywać, że następcą prawny przejmuje przedsiębiorstwo nestora z określoną datą. Wówczas występuje do właściwego organu o zmianę decyzji administracyjnej w zakresie jej adresata (scenariusz pierwszy). Plan sukcesji może jednak przewidywać przejęcie przedsiębiorstwa w przyszłości (np. w perspektywie 12 miesięcy). Często proces sukcesji <i>inter vivos</i> wymaga przygotowania biznesu na tę zmianę wieloaspektowo. Podjęcie tych czynności ma sens, jeżeli następca będzie miał pewność kontynuacji działalności wymagającej koncesji, licencji lub pozwolenia (scenariusz drugi). Opisana powyżej sytuacja uzasadnia wprowadzenie	Uwaga nieuwzględniona MPiT deklaruje przeprowadzenie odrębnych analiz w zakresie tego postulatu. Propozycja „powszechnej” promesy wydania decyzji wymaga zasięgnięcia opinii MSWiA, m.in. pod względem możliwości wydawania obietnicy decyzji, której skuteczność i wykonalność zostanie odroczone w czasie, w szczególności mając na względzie decyzje, które wymagają spełnienia wymagań w określonym czasie, wydawanych na krótki okres i wymagających weryfikacji / odnowienia. Co do umiejscowienia przepisów, uwaga zostanie wzięta pod rozwagę w związku z uwagami RCL.

			powszechności instytucji promesy decyzji administracyjnej. Przepisy dotyczące promesy zawierałyby maksymalny okres jej obowiązywania oraz warunki konieczne do przeniesienia decyzji administracyjnej. Instytucja promesy miałaby także zastosowanie w przypadku nowych projektów biznesowych, których organizacja wymaga czasu i najczęściej określonych nakładów finansowych, a jednocześnie nie ma charakteru kontynuacji działalności nestora. Nieuzasadnione jest umiejscowienie projektowanych zmian dotyczących przenoszenia decyzji administracyjnych w przypadku sukcesji <i>inter vivos</i> jako zmiany ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej. Przywołana ustawa dotyczy bowiem sukcesji <i>mortis causa</i>, a nie sukcesji <i>inter vivos</i>.	
134.	Art. 74 pkt 9	Związek Banków Polskich	Projektowanie zmiany w ustawie o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem nie określają w jakich sytuacjach prawa i obowiązki wynikające z decyzji posiadanej przez przedsiębiorcę (zmarłego) z mocy prawa przechodzą na nabywcę przedsiębiorstwa. Wątpliwości budzi czy w tym zakresie decyzje będzie podejmował organ władny do wydania tej decyzji, czy też sam właściciel (nabywca) przedsiębiorstwa będzie dokonywał tej oceny. Ponadto, występuje rozbieżność w oznaczeniu podmiotu: w art. 1b projektu zmian w ustawie o zarządzie sukcesyjnym Wskazuje się, że właścicielem przedsiębiorstwa w spadku jest osoba, która nabyła przedsiębiorstwo, a w art. 45B tej ustawy wskazano, że nabywcą przedsiębiorstwa jest przedsiębiorca. W związku z tym pojawia się wątpliwość, czy nabywcą przedsiębiorstwa może być osoba nie prowadząca działalności gospodarczej (a więc nie przedsiębiorca).	Wyjaśnienie: Zakres obowiązków określa decyzja, która ma zostać przeniesiona na następcę prawnego. Redakcja przepisu zostanie poprawiona tak, aby nie budziła sygnalizowanych wątpliwości.
135.	Art. 74 pkt 9	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	W art. 74 zm. 9 proponujemy nadać następujące brzmienie art.45a zmienianej ustawy: „W przypadku zbycia przedsiębiorstwa przepisy art. 36 stosuje się odpowiednio.” Brak jest bowiem uzasadnienia dla dodania nowego art. 45a w brzmieniu analogicznym jak zmieniony częściowo art. 36	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie: Art. 12 ust. 11 ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej przesądza o konstytutywności wpisu zarządcy sukcesyjnego ustanawianego

				po śmierci przedsiębiorcy. Z tą bowiem chwilą powstaje zarząd sukcesyjny. Zmiana osoby pełniącej funkcję zarządcy sukcesyjnego nie prowadzi do wygaśnięcia czy czasowego zawieszenia zarządu sukcesyjnego. W ocenie MPiT zapewnienie pełnej ciągłości działania zarządcy sukcesyjnego w przypadku zmiany nie będzie stanowiło zagrożenia dla bezpieczeństwa obrotu.
136.	Art. 74 pkt 10	Polska Izba Handlu	Projektowana zmiana polegająca na wprowadzeniu nowej instytucji – tymczasowego zarządcy udziałem małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie – jest w pełni uzasadniona. Nowa instytucja zawiera wiele analogii do instytucji zarządcy sukcesyjnego. Większość z tych analogii jest uzasadniona. Niezrozumiały wydaje się jednak warunek, aby powołanie tymczasowego zarządcy udziałem małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie wymagało zgody innych osób niż samego małżonka. Projekt zmian przewiduje, że powołanie takiego tymczasowego zarządy wymaga zgody spadkobierców mających 85/100 udziału w spadku. Takie ograniczenie miało swoje uzasadnienie w przypadku powołania zarządcy sukcesyjnego, bo w tym przypadku spadkobiercy podejmują decyzję dotyczącą ich wspólnego interesu, czyli dalszych losów przedsiębiorstwa. Nie ma jednak uzasadnienia do analogicznego rozwiązania w przypadku tymczasowego zarządcy udziałem małżonka.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie: Zarządzanie majątkiem zmarłego małżonka przedsiębiorcy wchodzącym w skład przedsiębiorstwa jest analogiczne do zarządzania majątkiem przedsiębiorcy (z wyłączeniem kwestii prowadzenia przedsiębiorstwa jako całości). Brak możliwości ustanowienia zarządcy tymczasowego przez spadkobierców może utrudniać wykonywanie zarządu tą częścią majątku.
137.	Art. 74 pkt 10	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	W art. 74 zm.10 proponowana zmiana polegająca na rezygnacji z obowiązku wpisu w CEDIG w przypadku powołania kolejnego zarządu sukcesyjnego budzi poważne wątpliwości. Z uwagi na konieczność zapewnienia pewności obrotu, wykreślenie odwołania do art. 12 ust. 11 ustawy zmienianej jest nieuzasadnione.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie: Art. 12 ust. 11 ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej przesądza o konstytutywności wpisu zarządcy sukcesyjnego ustanawianego po śmierci przedsiębiorcy. Z tą bowiem chwilą powstaje zarząd sukcesyjny. Zmiana osoby pełniącej funkcję zarządcy sukcesyjnego nie prowadzi do wygaśnięcia czy czasowego zawieszenia zarządu

				sukcesyjnego. W ocenie MPiT zapewnienie pełnej ciągłości działania zarządcy sukcesyjnego w przypadku zmiany nie będzie stanowiło zagrożenia dla bezpieczeństwa obrotu.
138.	Art. 74 pkt 11, art. 60b ust. 2	Krajowa Rada Radców Prawnych	Projektowany artykuł 60b ust. 2 Ustawy zawiera w swojej treści wewnętrzne odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 12 ust. 1 -7 do powołania zarządcy tymczasowego. W tym zakresie, art. 12 ust. 1 – 4 Ustawy zawiera regulacje szczegółowe dotyczące kręgu osób uprawnionych do powołania zarządcy sukcesyjnego, a to nie uzasadnia odpowiedniego stosowania tych regulacji do sytuacji małżonka zmarłego przedsiębiorcy, gdyż jest on jedynym uprawnionym do ustanowienia zarządcy tymczasowego. Oceniana regulacja w odniesieniu do zarządcy tymczasowego powinna odsyłać do odpowiedniego stosowania jedynie ust. 5-7 art. 12. Doszło przy tym do pominięcia odesłania do art. 12 ust. 8, który formułuje przesłanki pozytywne do objęcia funkcji zarządcy sukcesyjnego. Sugerowane byłoby, aby do zarządcy tymczasowego znalazła również zastosowanie dyspozycja art. 12 ust. 8 Ustawy.	Uwaga nieuwzględniona Zgodnie z art. 12 ust. 8 osoba powołana na zarządcę sukcesyjnego składa przed notariuszem oświadczenie o braku prawomocnie orzeczonych wobec niej zakazów, o których mowa w art. 8 ust. 2, pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Od tymczasowego przedstawiciela nie będzie wymagany uprzedni brak zakazu prowadzenia działalności gospodarczej albo określonej działalności. Podobnie jak nie jest to wymóg, aby objąć funkcję wykonawcy testamentu. Tymczasowy przedstawiciel nie będzie prowadził działalności gospodarczej. Dlatego wprowadzenie ww. wymogów nie jest konieczne.
139.	Art. 74 pkt 11, art. 60d ust. 2 zd. 2	Krajowa Rada Radców Prawnych	Termin statuujący uprawnienie do powołania kolejnego zarządcy tymczasowego powinien zostać dopasowany do terminu maksymalnego na realizację tego uprawnienia, wynikającego z art. 60b. ust. 2 Ustawy. Zgodnie z art. 60b. ust. 2 zd. 2 uprawnienie do powołania zarządcy tymczasowego wygasa z upływem sześciu miesięcy od dnia śmierci małżonka przedsiębiorcy. Natomiast w przypadku zajścia któregośkolwiek ze zdarzeń z art. 60d. ust. 1 Ustawy, uprawnienie do powołania kolejnego zarządcy tymczasowego wygasa z upływem miesiąca od dnia, w którym poprzedni zarządca tymczasowy przestał pełnić swoją funkcję. Tym samym, z zestawienia terminów z art. 60b ust. 2 zd. 2 oraz 60d ust. 1 Ustawy wynika, że <i>de facto</i> termin 6 miesięcy na powołanie zarządcy tymczasowego może być krótszy, jeżeli w jego trakcie wystąpi jedno ze zdarzeń, o których mowa w art.	Uwaga nieaktualna W toku prac nad propozycją legislacyjną zrezygnowano z ograniczeń czasowych powołania tymczasowego przedstawiciela (zarówno po raz pierwszy, jak i kolejnych przedstawicieli).

			60d ust. 1 Ustawy. Sugerowane byłoby, aby w okresie 6 miesięcy od dnia śmierci przedsiębiorcy, jego małżonek mógłby w dowolnym okresie powołać kolejnego zarządcę, natomiast obowiązek powołania kolejnego zarządcy tymczasowego w okresie 1 miesiąca od dnia zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w art. 60d ust. 1 Ustawy, aktualizowałby się dopiero po upływie 6 miesięcy od dnia śmierci przedsiębiorcy.	
140.	Art. 74 pkt 11, art. 60e ust. 2 zd. 2	Krajowa Rada Radców Prawnych	Zgodnie z treścią art. 990 k.c. tylko sąd może z ważnych powodów zwolnić wykonawcę testamentu. Postępowanie w tym przedmiocie wszczyna się na wniosek osoby zainteresowanej. Przed rozstrzygnięciem wniosku sąd powinien wysłuchać wykonawcy testamentu (art. 691 § 1 k.p.c.). Przepis art. 691 k.p.c. nie wymaga przeprowadzenia rozprawy lecz obliguje sąd – przed wydaniem orzeczenia – do wysłuchania wykonawcy testamentu na posiedzeniu sądowym lub w drodze oświadczenia złożonego na piśmie (art. 514 § 1 k.p.c.). W tym zakresie, w praktyce może dojść do sytuacji, gdy małżonek zmarłego przedsiębiorcy nie dowie się od razu o fakcie zaprzestania pełnienia funkcji przez wykonawcę testamentu, a to może czynić termin miesięczny na powołanie zarządcy tymczasowego stosunkowo krótkim. Do rozważania, czy termin ten nie powinien rozpoczynać swojego biegu od momentu, w którym małżonek poweźmie informację o zaprzestaniu pełnienia funkcji przez wykonawcę testamentu, w innym wypadku przepis może okazać się zbyt restrykcyjny.	Uwaga nieaktualna j.w.
141.	Art. 74 pkt 11, art. 60f ust. 2 zd. 2	Krajowa Rada Radców Prawnych	Przepis ten nie określa terminu, od którego rozpoczynają swój bieg dwa tygodnie zobowiązuje zarządcę tymczasowego do działania w imieniu małżonka zmarłego przedsiębiorcy w przypadku, gdy ten zarządca złoży oświadczenie w przedmiocie rezygnacji ze swojej funkcji. Zapis ten powinien zostać doprecyzowany poprzez określenie, że zarówno sama rezygnacja, jak i okres rzeczonych 14 dni rozpoczynają swój bieg z chwilą prawidłowego zawiadomienia małżonka zmarłego przedsiębiorcy o tym fakcie. W przypadku złożenia skutecznej rezygnacji regulacja ta powinna uwzględniać możliwość zwolnienia zarządcy tymczasowego przez małżonka zmarłego przedsiębiorcy z obowiązku działania w okresie dodatkowych 14 dni po rezygnacji z tej funkcji.	Uwaga nieuwzględniona Zwrot użyty w projektowanym przepisie jest taki sam jak w przypadku zarządcy sukcesyjnego. Nie powinno budzić wątpliwości, że termin biegnie od dnia złożenia rezygnacji przed notariuszem. Tymczasowy przedstawiciel co do zasady nie będzie działał na rzecz przedsiębiorcy, ale spadkobierców małżonka przedsiębiorcy. Co do zwolnienia z obowiązków po złożonej rezygnacji, wydaje się, że będzie to możliwe, w szczególności przez powołanie kolejnego przedstawiciela albo w drodze

				porozumienia między zainteresowanymi stronami. Przyjęcie innego założenia wypaczałoby uprawnienie do odwołania tymczasowego przedstawiciela w każdym czasie.
142.	Art. 74 pkt 11, art. 60l	Krajowa Rada Radców Prawnych	Na wzór regulacji art. 184 k.s.h. wydaje się zasadne wskazanie wprost, że mimo powołania przedstawiciela, osoby wskazane w art. 60 l odpowiadają solidarnie za świadczenia związane z udziałem zmarłego wspólnika w spółce. Celem rozwiązania ewentualnych wątpliwości należałoby wyraźnie podkreślić, że odpowiedzialność solidarna jest niezależna od wskazania wspólnego przedstawiciela. Takie rozwiązanie zmierzałoby do zagwarantowania pokrycia kapitału zakładowego (funduszy wkładowych) i koresponduje z innymi przepisami chroniącymi spółkę przed "rozwodnieniem" podstawowego obowiązku wspólnika do wniesienia wkładów, a także służy wyegzekwowaniu spełnienia innych świadczeń należnych z udziału, a tym samym zmierza do ochrony interesów spółki i pozostałych wspólników.	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy.
143.	Art. 74 pkt 11, art. 60m	Krajowa Rada Radców Prawnych	Zawiadomienia o powołaniu przedstawiciela powinny być dokonywane względem spółki kapitałowej zgodnie z zasadą jej biernej reprezentacji. Przedmiotowe zawiadomienie powinno być skuteczne, jeżeli zostanie złożone któremukolwiek z członków zarządu albo prokurentów. Zasady reprezentacji biernej spółki nie wyklucza istnienia tzw. zarządu kadłubowego. Nie jest również możliwe, aby w spółce kapitałowej nie istniał w sensie prawnym organ do jej reprezentacji. Nie można unicestwić bytu zarządu, jako organu osoby prawnej, może on jedynie pozostać w składzie nieobsadzonym albo nienależycie obsadzonym. Jednocześnie, w odniesieniu do spółki z o.o. korzystniejszym rozwiązaniem w przypadku rezygnacji lub utraty mandatu wskutek innej czynności przez wszystkich członków zarządu, wydaje się obowiązek zawiadomienia sądu rejestrowego o wyznaczeniu przedstawiciela, a nie wszystkich pozostałych wspólników. Po pierwsze, jest mało prawdopodobne, aby zawiadamiający znał ich adresy (mogą wynikać jedynie z księgi udziałów, do której	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy.

			nie będzie miał dostępu). Po drugie, wydaje się, że ta procedura pozostawałaby w korelacji z obowiązkami sądu rejestrowego aktualizującymi się w przypadku stwierdzenia braków w organie reprezentacji. Tym samym można rozważyć zmianę redakcji ust. 1 art. 60m poprzez wskazanie, że przedstawiciel dla skuteczności podejmowanych przez siebie czynności zawiadamia osobę uprawnioną do reprezentacji spółki (wspólnik, syndyk, likwidator itp.).	
144.	Art. 74 pkt 11, art. 60s ust. 2 pkt 2)	Krajowa Rada Radców Prawnych	Obowiązek złożenia przez przedstawiciela oświadczenia o odwołaniu wszystkim osobom uprawnionym do powołania przedstawiciela na podstawie art. 60 l – w przypadku, gdy przedstawiciel został wskazany w umowie albo statucie spółki albo powołany przez wspólnika, jest nadmiarowy. Wystarczające wydaje się dla skuteczności samej czynności rezygnacji, aby przedstawiciel powiadomił chociażby jedną osobę uprawnioną o której mowa w art. 60 l ust. 2 pkt 2).	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy.
145.	Art. 74 pkt 11, art. 60s ust. 4 t	Krajowa Rada Radców Prawnych	Z uwagi na charakter czynności podejmowanych przez przedstawiciela, uprawnieni powinni mieć możliwość zwolnienia go z obowiązku działania w okresie kolejnych dwóch tygodni po odwołaniu.	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy.
146.	Art. 74 pkt 11	Polska Izba Handlu	Wprowadzenie przepisów umożliwiających tymczasowe wykonywanie praw wspólnika w spółce przed potwierdzeniem praw do spadku jest w pełni uzasadnione. Nie wszystkie projektowane zmiany zasługują na aprobatę. Projekt zakłada, że wprowadzenie tymczasowego wykonywania praw wspólnika w spółce może odbyć się za życia wspólnika. Takie rozwiązanie jest właściwe. Nie można jednak zgodzić się z argumentem, że powołanie po śmierci wspólnika osoby tymczasowo wykonującej prawa wspólnika może także odbyć się bez konieczności wyrażenia zgody przez wszystkich spadkobierców (lub analogicznie do ustawy o zarządzie sukcesyjnym reprezentujących 85/100 praw do spadku zmarłego wspólnika). Projektodawca zakłada, że wystarczająca jest zgoda spadkobierców mających 70/100 praw do spadku. Argumenty przedstawione w projekcie o rzekomo mniejszym	Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. Do ew. rozważenia określenie poziomu reprezentacji spadkobierców analogicznie jak przy zarządzie sukcesyjnym (85/100)

			ryzyku związanym z tymczasowym wykonywaniem praw wspólnika nie są przekonujące. Często bowiem udziały te stanowią istotnie większą wartość w porównaniu z wartością przedsiębiorstwa osoby fizycznej. Wymóg zgody spadkobierców reprezentujących 85/100 zapewniałby pełną analogię sytuacji biznesowych. Nie należy zapominać, że rozwiązaniem umożliwiającym wskazanie osoby tymczasowo wykonującej prawa wspólnika bez zgody wszystkich lub większości spadkobierców, będzie wskazanie takiej osoby bezpośrednio w umowie spółki, co zresztą projektodawca założył.	
147.	Art. 74 pkt 11	Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	dotyczy proponowanego Art. 60a. ust. 1. Proponuję następujące brzmienie przepisu: „Udział małżonka przedsiębiorcy w przedsiębiorstwie może zostać w sprawach dotyczących zwykłego zarządu objęty zarządem tymczasowym na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, jeżeli w chwili śmierci małżonka przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG, przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 551 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stanowiło w całości mienie przedsiębiorcy i jego małżonka niebędącego przedsiębiorcą wpisanym do CEIDG”. Uzasadnienie zmiany to doprecyzowanie zakresu działania zarządcy tymczasowego. dotyczy brzmienia proponowanego Art. 60j. ust. 2 pkt 2 Proponuję wprowadzenie uzupełnienia jak w art. 60j ust. 2 pkt 3, który wymienia również małżonka wspólnika, któremu przysługuje udział w prawach z akcji. Proponowane brzmienie to: „w przypadku śmierci wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – osoba, która zgodnie z prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku, zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia albo europejskim poświadczeniem spadkowym albo na podstawie zapisu windykacyjnego, wstępuje do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na miejsce zmarłego wspólnika; a także małżonek wspólnika, któremu przysługuje udział w prawach z udziałów zmarłego wspólnika.” dotyczy	1. (art. 60a) Uwaga nieuwzględniona Podział na czynności zwykłego zarządu i czynności przekraczające zwykły zarząd w przepisach ustaw nie jest konieczny. 2. (art. 60j) Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. 3. (art. 60m) Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. 4-6. (art. 60 n, art. 60q i art. 60s) Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje

		proponowanego Art. 60m ust. 2 Proponowane rozwiązanie należy uzupełnić o możliwość zawiadomienia wobec członków Rady Nadzorczej ujawnionych w rejestrze na wypadek, gdyby liczba członków nie mogła utworzyć Rady Nadzorczej jako organu ze względu na mniejszą niż wymaganą liczbę tych członków. Niezależnie uprawniony może nie mieć dostępu do listy aktualnych wspólników lub księgi udziałów w spółce z o.o. Wobec tego zasadne jest uzupełnienie projektowanego przepisu, że uprawniony dokonuje zawiadomienia wobec pozostałych ujawnionych w rejestrze wspólników. Jest to uzasadnione również z uwagi, że wpis w rejestrze wspólników ma charakter deklaratoryjny. Niezależnie można rozważyć rozwiązanie, że zawiadomienie powinno zostać złożone do akt spółki prowadzonych przez właściwy dla danej spółki rejestr przedsiębiorców. dotyczy proponowanego Art. 60 m ust. 3 Uzasadnione wydaje się, że powołanie powinno zostać złożone do akt rejestrowych spółki prowadzonych przez właściwy dla danej spółki rejestr przedsiębiorców w celu realizacji zasady jawności i dostępu osób zainteresowanych. dotyczy proponowanego Art. 60 n Projektowane rozwiązanie należy uznać za nietrafne i utrudniające funkcjonowanie w obrocie. Wskazanie przedstawiciela do wykonywania praw w umowie albo statucie powoduje, że jego zmiana jest utrudniona z uwagi na co najmniej dwa argumenty: po pierwsze zmiana umowy spółki albo statutu podejmowana jest określoną ustawowo lub umownie większością głosów, przy często stosowanym wymogu kworum; po wtóre zmiana jest skuteczna z chwilą wpisu w rejestrze. To powodować może w praktyce niemożliwym dokonanie zmiany przedstawiciela wskazanego w umowie albo statucie. Czym innym, gdyby wskazanie to nastąpiło jako wskazanie rodzajowo, o czym wprost powinien	legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy. Niemniej niezbędne jest ustalenie w jakiej formie wspólnik i pozostali wspólnicy mieliby decydować o wyznaczeniu / wyrażeniu zgody na wspólnego przedstawiciela, a także w jakiej formie miałyby dochodzić do rezygnacji lub odwołania przedstawiciela.

		stanowić przepis. Projektowany przepis nie określa ponadto przypadków, w których wygasa umocowanie przedstawiciela wskazanego w umowie albo statucie. Takie wskazanie rodzi ryzyko kwestionowania uchwał zgromadzenia, przedmiotem których jest zmiana umowy spółki albo statutu w zakresie wskazania przedstawiciela uprawnionych, co naruszać może istotnie ład korporacyjny. Projektowana zmiana nie gwarantuje i nie zabezpiecza skutecznego złożenia wniosku o zmianę wpisu dotyczącego umowy spółki na okoliczność braku organu zarządzającego lub wspólnika reprezentującego spółkę osobową. dotyczy proponowanego Art. 60q ust. 1 pkt 3 Projektowane rozwiązanie jest niespójne z propozycją, by wskazanie przedstawiciela mogło nastąpić w umowie albo statucie spółki z uwagi na to, że zmiana tego wskazania wymaga zmiany umowy spółki albo statutu i wpisu we właściwym rejestrze. Wobec tego projektodawca nie wskazał czym jest chwila odwołania. Brakuje przepisu szczególnego w zakresie jakim dotyczy projektowanego przepisu w art. 60n. Zasadne wydaje się wprowadzenie wymogu daty pewnej na potrzeby określenia chwili odwołania. dotyczy proponowanego Art. 60s. Ust. 1. Projektowane rozwiązanie nie rozstrzyga sytuacji, w której wspólnik wskazał przedstawiciela w umowie albo statucie spółki, a przedstawiciel ten zrezygnował z funkcji. Nadal pozostaje obowiązujące brzmienie umowy albo statutu spółki, które uznać należałoby za bezskuteczne wobec spółki w przypadku, gdy przedstawiciela powołają uprawnieni. Zasadnym jest w razie pozostawienia rozwiązania wprowadzenie przepisu rozstrzygającego kolizję tych dwóch podstaw wskazania przedstawiciela w celu ograniczenia ryzyka, że przedstawiciel wskazany w umowie albo statucie ponownie zacznie realizować uprawnienia ustawowe i wynikające z brzmienia umowy albo statutu spółki (np. na skutek zmiany okoliczności i ponownego podjęcia działań	

			jako przedstawiciel).	
148.	Art. 74	Stowarzyszenie Notariuszy RP	art. 2, projektowany art. 1b w punkcie 1) i 2), powinien odwoływać się do art. 1a: „Art. 1b. Właścicielem przedsiębiorstwa w spadku w rozumieniu ustawy jest: 1) osoba, która zgodnie z prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku, zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia albo europejskim poświadczeniem spadkowym, nabyła składniki niematerialne i materialne, o których mowa w art. 1a ust. 1, na podstawie powołania do spadku z ustawy albo testamentu albo nabyła przedsiębiorstwo albo udział w przedsiębiorstwie na podstawie zapisu windykacyjnego; 2) małżonek przedsiębiorcy w przypadku, o którym mowa w art. 1a ust. 2, któremu przysługuje udział w przedsiębiorstwie w spadku;”; wobec uchylecia art. od 2 do 5, projektowany art. 60a w ust. 2, powinien odwoływać się odpowiednio do art. 1a, 1b i 1c: „2. Do udziału małżonka w przedsiębiorstwie stosuje się odpowiednio przepisy art. 1a ust. 1, art. 1b i art. 1c.”; art. 60b ust 3 nadać brzmienie: „zarząd tymczasowy zostaje ustanowiony z chwilą sporządzenia aktu powołania zarządcy sukcesyjnego.” Projektowany art. 60b ust. 3 wskazuje że zarząd tymczasowy ustanowiony zostaje z chwilą powołania zarządcy tymczasowego – jest to pojęcie niedookreślone ustawowo; o ile zarząd sukcesyjny zostaje ustanowiony z chwilą wpisu do CEIDG (art. 7 ust.1 pkt 2 ustawy) o tyle zarządca tymczasowy nie jest wpisywany do CEIDG; mając na uwadze projektowany art. 95zł ustawy Prawo o notariacie powołanie zarządcy tymczasowego będzie odbywać się na podstawie protokołu powołania zarządcy tymczasowego po sporządzeniu aktu powołania zarządcy sukcesyjnego; oświadczenie osoby uprawnionej o powołaniu zarządcy tymczasowego zamieszczone zostanie w protokole powołania zarządcy tymczasowego, lecz do powołania zarządcy tymczasowego wymagane jest również sporządzenie aktu powołania zarządcy tymczasowego; z tego względu niedookreślony zwrotu	1. Wyjaśnienie: W związku z uwagami RCL numeracja przepisów może ulec zmianie. Uwaga zostanie wzięta pod rozwagę, w przypadku wprowadzania zmian w numeracji przepisów. 2. (art. 60b) Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie: Zarząd tymczasowy zostaje ustanowiony z chwilą dokonania skutecznego powołania zarządcy tymczasowego, a więc m.in. przy zachowaniu formy aktu notarialnego. Czynnością, która decyduje o ustanowieniu zarządu jest złożenie stosownych oświadczeń. 3. (art. 60d) Uwaga nieuwzględniona. Uzasadnienie analogiczne j.w. 4. (art. 60j) i 5. (art. 60l i art. 60o) Wyjaśnienie MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne do odrębnej, dalszej analizy.

			„chwila powołania zarządcy tymczasowego” należy zastąpić zwrotem „chwila sporządzenia aktu powołania zarządcy tymczasowego”; w art.60d ust. 1 pkt 3 nadać brzmienie: „chwila sporządzenia aktu odwołania zarządcy tymczasowego,” por. uwagi do pkt 3) powyżej; w art.60j ust. 2 pkt 2) i 3) nadać odpowiednio brzmienie: „2) w przypadku śmierci wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – spadkobierca wspólnika albo zapisobiorca windykacyjny, który zgodnie z prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku, zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia albo europejskim poświadczeniem spadkowym, wstępuje do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na miejsce zmarłego wspólnika, a także małżonek wspólnika, któremu przysługuje udział w prawach z udziałów zmarłego wspólnika; 3) w przypadku śmierci akcjonariusza spółki komandytowo-akcyjnej albo spółki akcyjnej – spadkobierca albo zapisobiorca windykacyjny, który zgodnie z prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku, zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia albo europejskim poświadczeniem spadkowym, nabywa prawa z akcji zmarłego akcjonariusza, a także małżonek akcjonariusza, któremu przysługuje udział w prawach z akcji zmarłego wspólnika. Nieuzasadnione jest pominięcie w pkt 2) małżonka wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wspólnik spółki z o.o. i akcjonariusz powinni być traktowani jednakowo, dlatego zapis pkt 2 należy uzupełnić o małżonka wspólnika. Ponadto zmiana ma charakter jedynie redakcyjny. Stwierdzenie nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego następuje w postanowieniu o stwierdzeniu spadku (art. 677 § 2 k.p.c) akcie poświadczenia dziedziczenia (art. 95f § 1 pkt 7a pr.not) lub europejskim poświadczeniem spadkowym (art. 63 rozp. nr 650/2012). Redakcja projektowanego przepisu w dotychczas proponowanym brzmieniu prowadzi do wniosku, że spadkobierca zawsze musi dysponować formalnym potwierdzeniem praw do spadku, a zapisobierca windykacyjny byłby osobą uprawnioną w rozumieniu ustawy	

			jeszcze przed formalnym potwierdzeniem nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego. W pkt 3), który odnosi się wyłącznie do praw z akcji wyraz: „wspólnika” zastąpiono wyrazem „akcjonariusza” w art. 60l ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia uzupełnić o wyraz „wspólnika”: „Po śmierci wspólnika przedstawiciela do wykonywania praw uprawnionych w spółce może powołać:” jest to wyłącznie zmiana redakcyjna, poprawiająca czytelność przepisu. w art. 60o ust. 1 pkt 1 zwrot: „śmierci przedsiębiorcy” zastąpić, zwrotem: „śmierci wspólnika”. Zgodnie z art. 60i przepisy rozdziału 11b stosuje się w razie śmierci wspólnika, dlatego odwołanie się do pojęcia „przedsiębiorcy” jest w tym wypadku nieuzasadnione.	
149.	Art. 74	Krajowa Rada Notarialna	Uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych wskazuje, że jest ona kontynuacją wcześniejszych działań na rzecz poprawy otoczenia regulacyjnego. Projektodawca podkreśla, że wskazany projekt ustawy uzupełnia przepisy ustawy o zarządzeni sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej, która rozwiązała problem sukcesji przedsiębiorstwa w związku ze śmiercią przedsiębiorcy wpisanego do CEIDG. Krajowa Rada Notarialna pozytywnie oceniając projekt ustawy przedstawia propozycje zmian, które zaznaczone zostały kursywą i opatrzone uzasadnieniem. W art. 74 projektu ustawy, w którym zmieniana jest ustawa z dnia 05 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. 2018, poz. 1629), Krajowa Rada Notarialna proponuje: 1. w art. 60l ust. 1 w zdaniu pierwszym, po słowach „Po śmierci” dodać słowo „wspólnika”, a tym samym art. 60l ust. 1 miałby następujące brzmienie: „Po śmierci <i>wspólnika</i> przedstawiciela do wykonywania praw uprawnionych w spółce może powołać: 1) małżonek wspólnika, 2) spadkobierca ustawowy wspólnika, który przyjął spadek, 3) w przypadku ogłoszenia testamentu – spadkobierca	Uwagi uwzględnione Zmiany zostaną naniesione na nową wersję projektu., z tym, że MPiT na obecnym etapie prac, z uwagi na brak wypracowania optymalnego rozwiązania dla spółek handlowych, zdecydował się wyłączyć propozycje legislacyjne dotyczące wspólnego przedstawiciela do odrębnej, dalszej analizy.

			testamentowy wspólnika, który przyjął spadek, albo zapisobierca windykacyjny, który przyjął zapis windykacyjny – jeżeli służą mu prawa zmarłego wspólnika w spółce osobowej, wstępuje do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na miejsce zmarłego wspólnika albo przysługują mu prawa z akcji zmarłego akcjonariusza.” Proponowana zmiana ma charakter redakcyjny i jej celem jest doprecyzowanie proponowanego zapisu, aby nie było wątpliwości, że regulacja ta dotyczy sytuacji po śmierci <u>wspólnika</u> a nie przedstawiciela. 2. W art. 60q ust 1 pkt 1) należy dodać słowo „jego”, a tym samym pkt 1) tego artykułu otrzymałby następujące brzmienie: „1) dniem <i>jego</i> śmierci,” Celem proponowanej zmiany jest również doprecyzowanie proponowanego zapisu.	
150.	Art. 74	Krajowy Związek Banków Spółdzielczych	Projekt w istotny sposób zmienia ustawę z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (art. 74 Projektu), w szczególności poprzez dodanie przepisów rozdziałów 11a oraz 11b. Przedmiotowe przepisy wprowadzają dodatkowe instytucje w postaci zarządcy tymczasowego oraz zarządu tymczasowego do zarządzania udziałem przysługującym zmarłemu małżonkowi w przedsiębiorstwie zmarłego przedsiębiorcy. W przypadku śmierci wspólnika spółki handlowej ustawa przewiduje także powołanie przedstawiciela do wykonywania prawa w spółce. W naszej ocenie proponowane rozwiązania wykraczającą poza cele, dla których uchwalono ustawę o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej. Miała ona bowiem zapewnić w niezbędnym zakresie funkcjonowanie przedsiębiorstwa po śmierci przedsiębiorcy, aby w tym okresie przejściowym można przeprowadzić odpowiednie postępowania i przejęcie przedsiębiorstwa po zmarłym przedsiębiorcy przez spadkobierców.	Wyjaśnienie. Proponowane zmiany mają na celu m.in. zmianę zakresu przedmiotowego ustawy także o inne przypadki związane z sukcesją przedsiębiorstw osób fizycznych, Dzięki temu ustawa stanie się aktem kompleksowo regulującym zagadnienia sukcesji przedsiębiorstw osób fizycznych. W naszej ocenie jest to lepsze rozwiązanie, niż uchwalanie kolejnych ustaw regulujących poszczególne tematy związane z sukcesją.
151.	Art. 76	Związek Banków Polskich	Sprecyzowania wymaga czy rzemieślnicy nie należący do izby rzemieślniczej będą mogli złożyć za pośrednictwem izby rzemieślniczej wniosek o wpis do CEIDG.	Uwaga do uwzględnienia. Nawet rzemieślnicy nienależący do izby rzemieślniczej będą mogli złożyć za pośrednictwem izby rzemieślniczej, która

				wydała dany dyplom czeladnika lub mistrza, wniosek o wpis do CEIDG.
152.	Art. 78	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Postulat dodatkowy. W przypadku podtrzymania propozycji rozszerzenia zakresu ochrony konsumenckiej zasadne jest wprowadzenie dłuższego okresu przejściowego wejścia w życie tych zmian. Uczestnicy rynku powinni mieć wyznaczony rozsądny czas na dopasowanie modelu działalności gospodarczej do nowych regulacji, szczególnie biorąc pod uwagę obecne nieprecyzyjne brzmienie projektu, które będzie sprawiało problemy w zakresie prawidłowego wdrożenia w systemie przedsiębiorców. W przedłożonej propozycji projektowane przepisy miałyby wejść w życie w czerwcu 2019 r., co jest zdecydowanie zbyt krótkim czasem. Proponujemy, żeby przepisy te zaczęły obowiązywać po upływie roku od dnia ogłoszenia ustawy.	Termin wejścia w życie procedowanej ustawy został przesunięty na 1 stycznia 2020 r.
153.	Art. 78	Polska Izba Komunikacji Elektronicznej	Projektowane rozszerzenie ochrony konsumenckiej na jednoosobowych przedsiębiorców będzie powodowało szereg problemów w kontekście stosunków umownych istniejących w dniu wejścia w życie ustawy oraz powodowało postanie szeregu obowiązków po stronie przedsiębiorców oferujących towary lub usługi takim przedsiębiorcom. Z tego względu, w przypadku nieuwzględnienia uwagi złożonej do art. 2 pkt 1) projektowanej ustawy, Izba postuluje przewidzenie dla tej regulacji odpowiednio długiego okresu vacatio legis, aby możliwe było przygotowanie się do nadchodzących zmian oraz wprowadzenie przepisów przejściowych. Na rynku telekomunikacyjnym dostrzec można choćby następujące problemy związane z projektowaną regulacją (będą one wspólne dla wielu innych branż): - Konieczność przygotowania nowych wzorców umownych lub dostosowania obecnych wzorców do zmienionej sytuacji prawnej; - Konieczność wprowadzania zmian w umowach obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy. Co istotne, obecnie przedsiębiorcy jednoosobowi zasadniczo korzystają z umów biznesowych, które to umowy stosowane w obrocie konsumenckim mogą zawierać np. niedozwolone klauzule umowne.	Termin wejścia w życie procedowanej ustawy został przesunięty na 1 stycznia 2020 r.

			- Konieczność opracowania i wdrożenia wśród pracowników procedur weryfikacji czy czynność ma dla jednoosobowego przedsiębiorcy charakter zawodowy, z uwzględnieniem możliwie największej automatyzacji tego procesu przy umowach zawieranych w sposób masowy. Powyższe problemy nie zostały w ogóle poruszone w OSR regulacji, co może dziwić, gdyż projektowane przepisy będą miały niebagatelny wpływ na funkcjonowanie ogromnej liczby przedsiębiorstw w różnych branżach. <u>W związku z powyższym proponuje się:</u> 1) <u>Dodanie w art 78 pkt 4) o treści:</u> „art. 2 pkt 1), który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia”. 2) <u>Dodanie art. 79 o treści:</u> „Przepisu art. 22[1] §2 ustawy zmienianej w art. 2 nie stosuje się do czynności prawnych, w tym umów, dokonanych lub zawartych przez przedsiębiorców będących osobą fizyczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy”. Powyższe przepisy pozostają zdaniem Izby niezbędne do tego, aby po pierwsze zapewnić przedsiębiorcom niezbędny czas na wdrożenie zmian, a po drugie, aby wprowadzane zmiany nie skutkowały całkowitym chaosem w stosunkach umownych trwających w dniu wejścia w życie ustawy. Ma to szczególne znaczenie zwłaszcza dla rynku telekomunikacyjnego, na którym znacząca większość umów to umowy zawierane na czas oznaczony.	
154.	Art. 78	Polska Rada Centrów Handlowych	<i>Data wejścia w życie projektowanej ustawy</i> Projekt zakłada, że zaproponowane rozwiązania – w zasadniczym zakresie – wejdą w życie z dniem 1 czerwca 2019 r. W tym terminie wejdą również w życie przepisy przyznające przedsiębiorcom ochronę „quasi-konsumencką”. Wskazać w tym miejscu należy, że zaproponowany w tej części okres <i>vacatio legis</i> jest zdecydowanie nieodpowiedni, w kontekście konieczności podjęcia przez przedsiębiorców niezbędnych i skutecznych działań, zmierzających do dostosowania się do nowej rzeczywistości prawnej. Za niezbędne należałoby uznać wydłużenie okresu „spoczywania ustawy”.	Termin wejścia w życie procedowanej ustawy został przesunięty na 1 stycznia 2020 r.
155.	Art. 107 wg wersji	Związek Banków Polskich	Zmiany w zakresie definicji konsumenta i rozszerzenie	Uwaga nieuwzględniona.

	projektu z 23 maja 2019 r.		przepisów o ochronie konsumenta na przedsiębiorców prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą mają wejść w życie z dniem 1 stycznia 2020 r. W ocenie ZBP termin ten jest niewystarczający z uwagi na konieczność wprowadzenia odpowiednich zmian w informatycznych systemach bankowych oraz regulaminach i wzorcach umów. Z tego względu ZBP postuluje wydłużenie terminu wejścia tych zmian w życie do 12 miesięcy od ogłoszenia ustawy.	Z uwagi na ograniczony zakres zmiany w porównaniu do propozycji pierwotnej, wydłużenie vacatio legis nie jest konieczne.
156.	Całość projektu	Polska Izba Firm Szkoleniowych	1. Proponowany projekt dotyczy bardzo zróżnicowanych regulacji, często drobnych i dotyczących specyficznych rodzajów działalności ujętych w kilkudziesięciu ustawach, przez co jego analiza prawna i ocena pośrednich i możliwych oddziaływań, w tym na działalność sektora usług rozwojowych, jest niezwykle trudna i pracochłonna. Z tych powodów konsultacja projektu w naszym środowisku branżowym, w wyznaczonym terminie, nie mogła być pełna. 2. W naszej ocenie podejmowanie tego typu inicjatyw ustawodawczych powinno być poprzedzone dyskusjami z szerokim kręgi organizacji przedsiębiorców i mieć bardziej kompleksowy i pełniejszy charakter. Z żalem stwierdzamy, że nie mieliśmy okazji uczestniczyć w takich pracach, które mogłyby zaowocować bardziej satysfakcjonującymi propozycjami o uniwersalnym, powszechnym oddziaływaniu na warunki prowadzenia działalności gospodarczej, w tym na rynek usług rozwojowych. Takich regulacji, stanowiących nieuzasadnione obciążenie o znacznie istotniejszych i powszechniejszych skutkach jest znacznie więcej. Trudno zatem oprzeć się wrażeniu, że słuszną kierunkowo inicjatywa staje się jednocześnie zmarnowaną okazją.	Uwaga informacyjna.
157.	Całość projektu	Porozumienie Zielonogórskie Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia	W związku z przekazaniem do konsultacji społecznych projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie” przesyła uwagi: Idea deregulacji sama w sobie jest ze wszech miar godna realizacji, natomiast sposób jej wykonania w tej ustawie jest bardzo zły. Zmiana 74 ustaw w jednym akcie prawnym polegająca na zmianie różnych ich aspektów czyni cały zabieg nieczytelny. Zmiana ustawy nie skutkuje jej publikacją w	Uwaga informacyjna.

			pełnej wersji. Korzystający ze zmienionej ustawy nie ma świadomości zmian, bo nie wie, że została zmieniona. Trudno bowiem sobie wyobrazić, że ktoś kto będzie korzystał z ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego będzie szukał jej zmian w ustawie o deregulacji. Głównym celem projektowanej ustawy miało być wprowadzenie zmian do szeregu ustaw, które zmniejszałyby obciążenia regulacyjne o charakterze administracyjnym, jednak podjęte działania są przykładem złej legislacji naruszającym zasadę przyzwoitego prawa wpływającą z art. 2 Konstytucji.	
158.	Całość projektu	Polska Rada Centrów Handlowych	Zasadniczym celem projektowanej ustawy jest <i>zmniejszenie obciążeń regulacyjnych, w szczególności o charakterze administracyjnym</i>. Projekt wprowadza zmiany o charakterze horyzontalnym, w wielu aktach prawnych przewidujących obecnie nadmierne obciążenia, w szczególności dla przedsiębiorców. Nie sposób nie odnieść się wobec tego pozytywnie do wszelkiego rodzaju inicjatyw legislacyjnych podejmowanych przez Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii, zmierzających do poprawy sytuacji prawnej przedsiębiorców. Niewątpliwie zaproponowane w projekcie rozwiązania przyczynią się nie tyle do uproszczenia otoczenia prawnego dla uczestników obrotu gospodarczego, co do usunięcia wielu barier pojawiających się przy wykonywaniu działalności gospodarczej na terytorium Polski.	Uwaga pozytywna.
159.	Uwaga ogólna	Polska Izba Ubezpieczeń	W nawiązaniu do wystąpienia Pana Ministra w sprawie projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (DDR-V.0210.1.3.2019) Polska Izba Ubezpieczeń, działając jako ustawowa organizacja samorządu ubezpieczeniowego, uprzejmie informuje, że zakłady ubezpieczeń, z którymi Izba skonsultowała projekt ustawy, nie zgłosiły do niego uwag. Jednocześnie Izba dostrzega wiele zagadnień uregulowanych w Projekcie, które mamy nadzieję przyczynią się do ograniczenia barier regulacyjnych w działalności przedsiębiorstw, w tym do ograniczenia barier w działalności zakładów ubezpieczeń. W szczególności praktyczne znaczenie może mieć propozycja zawarta w art. 3 projektu ustawy, która	Uwaga informacyjna.

			przewiduje dokonanie zmian w art. 394 kodeksu postępowania cywilnego i wprowadzenie możliwości zawarcia porozumienia określającego warunki uchylające albo zmieniające zaskarżoną decyzję. Takie porozumienie byłoby zawierane przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów między organem, który wydał decyzję (na przykład Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów) a przedsiębiorcą, z inicjatywy organu lub przedsiębiorcy. Inna propozycja zawarta w ustawie, na którą zwróciliśmy uwagę, dotyczy dokonania zmian w art. 217 kodeksu postępowania administracyjnego poprzez wprowadzenie trzeciej formy zaświadczenia — dokumentu elektronicznego opatrzonego pieczęcią elektroniczną.	
160.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego	Izba Gospodarki Elektronicznej	e-Izba chciałaby zaproponować rozszerzenie Projektu o inną kwestię, która ma szczególne znaczenie dla przedsiębiorców internetowych. Problem jest związany z dochodzeniem roszczeń z tytułu odszkodowań dobrowolnie wypłacanych przez przedsiębiorcę konsumentowi, gdy konsument padnie ofiarą nadużycia lub przestępstwa, dokonanego z wykorzystaniem usługi przedsiębiorcy. W tym przypadku dużym ułatwieniem byłoby umożliwienie przedsiębiorcy dochodzenia tych roszczeń w postępowaniu karnym. W aktualnym stanie prawnym ze względu na dyspozycję art. 49 Kodeksu postępowania karnego, która wąsko definiuje pokrzywdzonego, nie jest to możliwe. Wobec powyższego postulujemy wprowadzenie zmiany do ww. artykułu poprzez dodanie do niego paragrafu 5 zgodnie z poniższym brzmieniem: <i>Art. 49. Kodeksu postępowania karnego</i> <i>§ 5 Za pokrzywdzonego uważa się także podmiot trzeci w zakresie, w jakim wyrządzenie szkody pokrzywdzonemu przez przestępstwo powoduje odpowiedzialność osobistą tego podmiotu wobec pokrzywdzonego.</i> albo <i>§ 5 Za pokrzywdzonego uważa się także podmiot trzeci w zakresie, w jakim ze względu na szczególny charakter zobowiązania wobec pokrzywdzonego pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest</i>	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MS): Należy podkreślić, że wyznacznikiem określenia podmiotu pokrzywdzonego w obowiązujących przepisach jest bezpośrednio naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego. Pomiędzy czynem stanowiącym przestępstwo a naruszeniem dobra danego podmiotu nie ma ogniw pośrednich. W doktrynie wręcz wskazuje się, że bezpośrednio naruszenia lub zagrożenia jest jednym z elementów, które odróżniają pokrzywdzonego od poszkodowanego, który występuje w prawie cywilnym. Orzecznictwo Sądu Najwyższego (przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., sygn. II KK 108/05, OSNwSK 2005, poz. 2094) wręcz podkreśla, że pokrzywdzonym może być w procesie karnym jedynie ten, kogo przestępstwo dotyczy bezpośrednio i narusza w taki sposób jego dobra prywatne lub zagraża temu dobru. Mając na uwadze powyższe jednoznacznie należy podkreślić, że ww. propozycje nie zasługują na

			zobowiązany do jej pokrycia.	uwzględnienie. Rozszerzenie definicji pokrzywdzonego w zaproponowanym kształcie prowadziłyby do konieczności poczynienia ustaleń, w toku postępowania karnego, dotyczących okoliczności z zakresu odpowiedzialności wynikającej z prawa cywilnego, co byłoby sprzeczne z celami postępowania karnego. Przyjęcie propozycji zmian spowodowałoby rozszerzenie stron postępowania o podmioty, które w gruncie rzeczy nie są zainteresowane rozstrzygnięciem postępowania karnego, a jedynie rozstrzygnięciem na płaszczyźnie prawa cywilnego.
161.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	Postulujemy dodanie do projektu ustawy regulacji dot. zmian w kodeksie postępowania karnego odnośnie do możliwości dochodzenia roszczeń przez konsumenta z tytułu odszkodowania w procesie karnym. Brak takich przepisów w aktualnie obowiązujących przepisach procedury karnej utrudnia przedsiębiorcom wprowadzenie rozwiązań zwiększających bezpieczeństwo konsumentów. Problem jest związany z dochodzeniem roszczeń z tytułu odszkodowań dobrowolnie wypłacanych przez przedsiębiorcę konsumentowi, gdy konsument padnie ofiarą nadużycia lub przestępstwa, dokonanego z wykorzystaniem usługi przedsiębiorcy. W takim przypadku dużym ułatwieniem byłaby możliwość dochodzenia roszczeń w postępowaniu karnym. Jednak ze względu na dyspozycję art. 49 Kodeksu postępowania karnego, która wąsko definiuje status pokrzywdzonego, nie jest to możliwe. Dodatkowo, jak pokazuje praktyka, sądy bardzo rzadko decydują się na przyznanie statusu pokrzywdzonego przedsiębiorcy. W efekcie, udaje się odzyskać jedynie ok. 15 % takich należności. Wobec powyższego postulujemy o zmianę ww. przepisu, tj. o dodanie do art. 49 Kodeksu postępowania karnego ust. 4 zgodnie z poniższym brzmieniem: <i>Art. 49. (4) Kodeksu postępowania karnego</i> §4 Za pokrzywdzonego uważa się także podmiot trzeci w	Jw.

			zakresie, w jakim wyrządzenie szkody pokrzywdzonemu przez przestępstwo powoduje odpowiedzialność osobistą tego podmiotu wobec pokrzywdzonego. lub §4 Za pokrzywdzonego uważa się także podmiot trzeci w zakresie, w jakim ze względu na szczególny charakter zobowiązania wobec pokrzywdzonego pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia.	
162.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Zgodnie z nowym art. 42 ust. 3a Ustawy, do wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów oraz do wniosku o wydanie zezwolenia na przetwarzanie odpadów dołącza się zaświadczenie o niekaralności współnika, prokurenta, członka zarządu lub członka rady nadzorczej posiadacza odpadów będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej. Treść nowego art. 42 ust. 3a Ustawy budzi zasadnicze wątpliwości, gdyż obejmuje swoim zakresem także współników spółek kapitałowych (a już nie akcjonariuszy), co nie jest spójne na gruncie kodeksu spółek handlowych²³. W kontekście powyższego, wnioskujemy o zmianę treści art. 42 ust.3a Ustawy poprzez doprecyzowanie, że chodzi o „wspólnika będącego osobą fizyczną”. Zastosowanie powyższego przepisu także do współników spółek kapitałowych uniemożliwia złożenie zarówno wniosku o zmianę dotychczasowego zezwolenia na podstawie art. 14 Ustawy Nowelizującej, jak i w ogóle wyklucza możliwość złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów wszystkim podmiotom, które działają w ramach grup kapitałowych oraz podmiotom, których współnikiem jest gmina, posiadająca co najmniej dwie spółki komunalne wykonujące zadania własne gminy w obszarze gospodarowania odpadami (np. spółka komunalna	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MŚ): Celem przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2019 r. poz. 701) dotyczących składania zaświadczeń o niekaralności jest uniemożliwienie prowadzenia działalności w zakresie gospodarowania odpadami ze względu na negatywną przeszłość karną w odniesieniu nie tylko do osób fizycznych, ale również w przypadku podmiotów będących osobami prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi, również w przypadku gdy taki podmiot jest współnikiem posiadacza odpadów składającego wniosek o wydanie/zmianę decyzji. Art. 42 ust. 3a pkt 1 lit. b ustawy o odpadach w powiązaniu z ustawą z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz.U. z 2019 r. poz. 628) dotyczy tylko podmiotów podlegających pod przepisy tej ustawy (a więc nie dotyczy jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, chociaż spółki utworzone z ich

²³ Zgodnie z art. 201 i art. 368 Kodeksu spółek handlowych, za prowadzenie bieżącej działalności gospodarczej w przedmiotowych spółkach odpowiadają członkowie zarządu, natomiast członkami zarządu mogą być, zgodnie z art. 18 § 1 Kodeksu spółek handlowych jedynie osoby fizyczne posiadające pełną zdolność do czynności prawnych oraz niekarane prawomocnym wyrokiem za przestępstwa, o których mowa w art. 18 § 2 Kodeksu spółek handlowych.

			prowadząca odbiór i transport odpadów, spółka komunalna zajmująca się zimowym i letnim utrzymaniem miasta oraz spółka komunalna zarządzająca instalacją RIPOK – dla których podmiotem dominującym jest ta sama gmina). Aktualne brzmienie przepisu wprowadza odpowiedzialność zbiorową wszystkich organów spółek kapitałowych, poczynając od wspólników, przez radę nadzorczą aż po zarząd, naruszając porządek kompetencyjny oraz zakres wzajemnej odpowiedzialności ww. organów. Rozumiejąc potrzebę wykluczenia z rynku gospodarowania odpadami konkretnych, nieuczciwych osób fizycznych, które przyczyniają się swoimi decyzjami do szerzenia patologii w branży odpadowej proponujemy doprecyzowanie, iż chodzi o odpowiedzialność osobistą do osób fizycznych. Do tożsamego wniosku prowadzi zawarte w art. 42 ust.3a ppkt 3) Ustawy odesłanie do osób, o których mowa w pkt 1). Proponujemy następujące brzmienie Artykuł 42 ust.3a ppkt 1 Ustawy: 3a „Do wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów oraz do wniosku o wydanie zezwolenia na przetwarzanie odpadów dołącza się: 1) zaświadczenie o niekaralności; b) wspólnika będącego osobą fizyczną, prokurenta, członka zarządu lub członka rady nadzorczej posiadacza odpadów będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.”	udziałem już obejmuje). oraz spośród wymienionych w tym przepisie przestępstw obejmuje tylko przestępstwa przeciwko środowisku. Przepis ten zapewnia w ramach obowiązujących przepisów równe traktowanie wspólników, bez względu na to, czy są nimi osoby fizyczne czy osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.
163.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Zwracamy uwagę, że aktualnie obowiązująca treść przepisu art. 42 ust.3a ppkt 4) Ustawy narusza zasadę zakazu retroaktywności przepisów prawa, ale także ogólne zasady dotyczące przedawnienia administracyjnych kar pieniężnych. Ustawodawca w zakresie kar sankcyjnych z zakresu ochrony środowiska przewidział 5-letni okres przedawnienia, liczony jednak od dnia, w którym dana decyzja wymierzająca karę stała się ostateczna. Składanie zatem przez osoby wymienione w treści art. 42 ust.3a ppkt 4) Ustawy oświadczeń za okres ostatnich 10 lat wydaje się zbyt restrykcyjne i nieuzasadnione. Co więcej, art. 194 Ustawy odnoszący się do przesłanek administracyjnych kar pieniężnych pojawił się w polskim systemie prawnym dopiero na gruncie ustawy z dnia 14	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MS): Czym innym jest przedawnienie możliwości wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, a czym innym określenie wymogu składania oświadczeń o nieukarania taką karą w okresie poprzedzających 10 lat. Przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach w brzmieniu nadanym przez ustawę z 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1592) są restrykcyjne aby mogły spełniać rolę

		grudnia 2012 r. Zatem składanie w 2019 r. oświadczeń odnoszących się do ostatnich 10 lat jest w naszej opinii nieuzasadnione i bezprzedmiotowe. Należy także zauważyć, że zasadnicze wątpliwości budzi konieczność składania oświadczeń przez osoby, które w chwili, w której decyzja o cofnięciu zezwolenia lub wymierzeniu kary administracyjnej stała się ostateczna, nie pełniły funkcji, które pełnią na dzień składania oświadczenia. Innymi słowy, dyspozycja art. 42 ust.3a ppkt 4) Ustawy powinna obejmować przypadki cofnięcia zezwoleń oraz wymierzania kar administracyjnych za okres, w którym osoba zobowiązana do złożenia oświadczenia pełniła określone funkcje w chwili, a takie cofnięcie stało się ostateczne lub decyzja o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna. Mając także na względzie rozdzwięk czasowy pomiędzy wymierzeniem administracyjnej kary pieniężnej (kara nieostateczna i nieprawomocna), a uzyskaniem przez nią cechy ostateczności oraz uwzględniając konsekwencję ustawodawcy w tym samym przepisie, wnioskujemy o doprecyzowanie, że nie chodzi o wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej, a ostateczność decyzji o wymierzeniu takiej kary. Kolejną kwestią jest określenie minimalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, z którą powiązana byłaby najbardziej daleko idąca sankcja w postaci odmowy wydania zezwolenia. Chodzi w szczególności o istotne ryzyko wyeliminowania z rynku gospodarki odpadami szeregu podmiotów, które w okresie wskazanym przez ustawodawcę otrzymały kary w niskiej wysokości. Wydaje się, że najdalej idąca sankcja z zakresu prawa administracyjnego powinna być powiązana z najbardziej dotkliwymi karami. Stąd też Izba proponuje określenie w przedmiotowym przepisie minimalnego progu w postaci trzech kar łącznie w wysokości 1.000.000 PLN. Zwracamy także uwagę na niespójność pomiędzy dyspozycją art. 42 ust. 3a pkt 5) Ustawy z art. 46 ust. 1 lit. e) Ustawy. Konieczne zdaje się konsekwentne odesłanie do trzech kar administracyjnych we wszystkich przepisach Ustawy. Jest to	prewencyjną oraz eliminować przedsiębiorców wielokrotnie naruszających wymagania w zakresie gospodarowania odpadami. Ponadto należy zauważyć, że znaczna część postulatów zgłaszanych przez PIGO została uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (UD332). Zgodnie z nowelizacją oświadczenie o niewymierzeniu co najmniej trzykrotnie administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 194 ustawy o odpadach, będzie dotyczyło kar w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 150 000 zł. W przypadku wspólnika, prokurenta, członka zarządu lub członka rady nadzorczej posiadacza odpadów oświadczenie będzie dotyczyło, że nie jest lub nie był wspólnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu innego przedsiębiorcy: któremu wymierzono co najmniej trzykrotnie administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 150 000 zł - za naruszenia popełnione w czasie, gdy jest lub był wspólnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu tego innego przedsiębiorcy. Analogiczne zmiany zostaną wprowadzone w art. 14 ustawy z dnia 29 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw. Zmiany te zostały uzgodnione w ww. projekcie pod koniec kwietnia br. na etapie Komitetu Rady Ministrów pomiędzy Ministrami: Energii, Środowiska, Przedsiębiorczości i Technologii oraz Rolnictwa.

			także istotne w kontekście prawidłowości składanych wniosków o wydanie nowych zezwoleń oraz wniosków o zmianę dotychczasowych zezwoleń, o których mowa w art. 14 Ustawy Nowelizowanej. W świetle powyższego, uwzględniając cel przewidziany przez ustawodawcę z jednoczesnym poszanowaniem podstawowych zasad działalności gospodarczej, wnioskujemy o dokonanie zmiany art. 42 ust.3a ppkt 4) Ustawy poprzez nadanie mu brzmienia określonego poniżej. Proponujemy następujące brzmienie Artykułu 42 ust.3a ppkt 4) Ustawy: 3a Do wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów oraz do wniosku o wydanie zezwolenia na przetwarzanie odpadów dołącza się: 4) oświadczenie, że w stosunku do: b) posiadacza odpadów będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej albo wspólnika, prokurenta, członka zarządu lub członka rady nadzorczej tego posiadacza odpadów prowadzącego działalność gospodarczą jako osoba fizyczna: - w ostatnich 3 latach nie wydano ostatecznej decyzji o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytwarzanie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub nie wymierzono na podstawie decyzji ostatecznych co najmniej trzykrotnie administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 1.000.000 zł;”.	
164.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Polska Izba Gospodarki Odpadami	W pierwszej kolejności zwracamy uwagę na duże prawdopodobieństwo zaistnienia w przedmiotowym przepisie błędu redakcyjnego, który może mieć daleko idące konsekwencje przy wydawaniu zezwoleń i weryfikowaniu treści złożonych wniosków. W obecnym brzmieniu przepisu art. 42 ust.3a ppkt 5) Ustawy ustawodawca zastosował podwójne przeczenie, które prawdopodobnie wypacza założony sens legislacyjny „[...] oświadczenie, że wspólnik, prokurent, członek zarządu lub członek rady nadzorczej posiadacza odpadów nie jest lub nie był wspólnikiem,	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MŚ): W projekcie ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (UD332) została zmieniona redakcja art. 42 ust.3a pkt 5 ustawy o odpadach. Zaproponowane zostało następujące brzmienie przedmiotowego punktu: „5) oświadczenie, że wspólnik, prokurent,

		prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu innego przedsiębiorcy, w stosunku do którego w ostatnich 10 latach nie wydano ostatecznej decyzji o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub nie wymierzono administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 194”. Wskazany przepis wymaga doprecyzowania na poziomie ustawowym. Abstrahując od powyżej omyłki redakcyjnej (chyba chodziło ustawodawcy o „wydanie”), ww. przepis wprowadza zasadę odpowiedzialności zbiorowej wielu podmiotów (w tym grup kapitałowych oraz spółek komunalnych z udziałem gmin), które mogły nawet nie mieć żadnego udziału decyzyjnego pozostającego w związku z konkretnym naruszeniem zezwolenia na zbieranie oraz przetwarzanie odpadów popełnione przez dany podmiot. Konieczne jest powiązanie osoby składającej oświadczenie z odpowiedzialnością tej osoby z chwili powstania naruszenia będącego podstawą do cofnięcia decyzji administracyjnej lub ukarania administracyjnymi karami pieniężnymi. Brak takiego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy osobą składającą oświadczenie, a faktycznym wpływem tej osoby na owe naruszenie, czyni przedmiotowe oświadczenie bezpodstawnym w świetle możliwych konsekwencji prawnych oraz zasad odpowiedzialności za funkcjonowanie osób prawnych. Wnioskujemy o zmianę przedmiotowego przepisu poprzez określenie zdecydowanie wyższej minimalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, z którą powiązana byłaby najbardziej daleko idąca sankcja w postaci odmowy wydania zezwolenia. Podobnie, jak w stosunku do art. 42 ust. 3a pkt 1) lit. b) Ustawy wnioskujemy o ograniczenie stosowania dyspozycji art. 42 ust. 3a ppkt 5) Ustawy wyłącznie do osób fizycznych, które faktycznie odpowiadają za podejmowanie konkretnych decyzji. Izba, mając na względzie kwestię podniesioną w pkt 3	członek zarządu lub członek rady nadzorczej posiadacza odpadów nie jest lub nie był współnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu innego przedsiębiorcy: a) w stosunku do którego wydano ostateczną decyzję o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub b) któremu wymierzono co najmniej trzykrotnie administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 150 000 zł - za naruszenia popełnione w czasie, gdy jest lub był współnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu tego innego przedsiębiorcy.”. Jednocześnie został dodany przepis przejściowy (art. 20), zgodnie z którym podstawę odmowy wydania decyzji dotyczącej gospodarki odpadami będą stanowiły: 1. administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 194 ustawy o odpadach nałożone decyzją ostateczną wydaną po dniu 5 września 2018 r. 2. prawomocne wyroki sądu skazujące za wykroczenia, o których mowa w art. 175, art. 183, art. 189 ust. 2 pkt 6 lub art. 191 ustawy o odpadach wydane po dniu 5 września 2018 r. Zmiany te zostały uzgodnione w ww. projekcie pod koniec kwietnia br. na etapie Komitetu Rady Ministrów pomiędzy Ministrami: Energii, Środowiska, Przedsiębiorczości i Technologii oraz

			powyżej, wnioskuje także o skrócenie okresu 10 lat do 3 lat, co uzasadnione jest większą pewnością działalności gospodarczej i bardzo drastycznymi konsekwencjami naruszenia dla obrotu gospodarczego. Zwracamy także uwagę na niespójność pomiędzy treścią art. 42 ust.3a ppkt 5) Ustawy a art. 46 ust. 1e) Ustawy dotyczącego przesłanek odmowy wydania zezwolenia, który odnosi się do trzech kar administracyjnych. Proponujemy następujące brzmienie Artykuł 42 ust. 3a ppkt 5 Ustawy: „3a Do wniosku o wydanie zezwolenia na zbieranie odpadów oraz do wniosku o wydanie zezwolenia na przetwarzanie odpadów dołącza się: 5) oświadczenie, że będący osobą fizyczną wspólnik, prokurent, członek zarządu lub członek rady nadzorczej posiadacza odpadów nie jest lub nie był wspólnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu innego przedsiębiorcy, a) w stosunku do którego w ostatnich 10 latach wydano ostateczną decyzję o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub b) któremu w okresie 3 lat wymierzono na podstawie decyzji ostatecznych co najmniej trzykrotnie administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 1.000.000 zł - za naruszenia popełnione w czasie gdy jest lub był wspólnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu tego innego przedsiębiorcy.	Rolnictwa. Natomiast brak zgody na zmianę okresu, za jakie są składane oświadczenia z 10 lat do trzech lat oraz podwyższenia wysokości łącznej kwoty wymierzonych administracyjnych kar pieniężnych z przyjętej w projekcie ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach kwoty 150 000 zł na 1 000 000 zł. Pozbawiłoby to bowiem skuteczności niedawno wprowadzonych przepisów służących walce z patologiami w zakresie gospodarowania odpadami.
165.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Stosując zasadę związku przyczynowego pomiędzy składanymi oświadczeniami, wnioskiem o wydanie zezwolenia, a konsekwencjami prawnymi określonymi przez Ustawę w stosunku do treści przedmiotowych wniosków oraz zasadę pewności prawa i proporcjonalności sankcji do popełnionego czynu, uprzejmie wnioskujemy o dokonanie zmiany art. 46 ust.1e Ustawy w zakresie obligatoryjnej przesłanki odmowy wydania zezwolenia na zbieranie lub	Jw.

			zezwolenia na przetwarzanie odpadów przedsiębiorcy będącemu osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej poprzez nadanie mu brzemienia określonego poniżej. Zwracamy także uwagę, że pozostawienie ww. przepisu w aktualnym brzmieniu może doprowadzić do zaburzenia konkurencji na rynku właściwym poprzez wykluczenie (z uwagi na odmowę wydania zezwolenia) z rynku całych grup kapitałowych. Wykluczenie z rynku szeregu firm skutkować będzie wzrostem kosztów gospodarki odpadami. Proponujemy następujące brzmienie art. 46 ust.1e Ustawy: 1e. Właściwy organ odmawia wydania zezwolenia na zbieranie odpadów lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów: przedsiębiorcy będącemu osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, jeżeli co najmniej trzykrotnie: a) będący osobą fizyczną wspólnik, prokurent, członek rady nadzorczej lub członek zarządu tego przedsiębiorcy został skazany prawomocnym wyrokiem sądu lub nałożono na niego grzywnę w drodze mandatu karnego za wykroczenia, o których mowa w art. 175, art. 183, art. 189 ust. 2 pkt 6 lub art. 191, b) w ostatnich 10 latach wymierzono na podstawie decyzji ostatecznych administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 1.000.000 zł: - temu przedsiębiorcy albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, - wspólnikowi będącemu osobą fizyczną, prokurentowi, członkowi zarządu lub członkowi rady nadzorczej tego przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą jako osoba fizyczna, - innemu przedsiębiorcy, którego wspólnikiem będącym osobą fizyczną, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu, w czasie gdy zostało popełnione naruszenie z powodu którego cofnięto zezwolenie na zbieranie odpadów lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów lub wymierzono co najmniej trzykrotnie administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 194, w wysokości	

			przekraczającej łącznie kwotę 1.000.000 zł, jest lub był współnikiem będącym osobą fizyczną, prokurentem, członkiem zarządu lub członkiem rady nadzorczej posiadacza odpadów składającego wniosek; 2) przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną, jeżeli trzykrotnie: a) został on skazany prawomocnym wyrokiem sądu lub nałożono na niego grzywnę w drodze mandatu karnego za wykroczenia, o których mowa w art. 175, art. 183, art. 189 ust. 2 pkt 6 lub art. 191, b) wymierzono mu na podstawie decyzji ostatecznych administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 1.000.000 zł.	
166.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami	W ocenie Związku Pracodawców Gospodarki Odpadami konieczne jest: - Objęcie zapisów ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, zmianami wprowadzanymi ustawą o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych; - Zmiana zapisów art. 14 ust 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, polegająca na wydłużeniu terminu w jakim posiadacz odpadów będzie zobowiązany złożyć wniosek o zmianę posiadanej decyzji, z 12 na 60 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy; - Zmiana zapisów art. 14 ust 4 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, polegająca na wykreśleniu z ust 4 sformułowania „spełniającego wymagania” lub wprowadzeniu przepisów, które umożliwią stosowanie procedury uzupełnienia wniosku w trybie art. 64 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (dalej: KPA); Uzasadnienie zmian Z udostępnionych przez Ministerstwo Środowiska danych wynika, że obowiązek zmiany zezwoleń odnosi się do 7889 zezwoleń na zbieranie odpadów, 6539 zezwoleń na	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MŚ): - W projekcie ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (UD332) zostały zaproponowane zmiany precyzujące oraz liberalizujące niektóre rozwiązania przyjęte w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw – jednak w granicach pozwalających na osiągnięcie przyjętych przez MŚ celów walki z patologiami dotyczącymi gospodarowania odpadami. - Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw miała na celu szybkie wprowadzenie nowych wymagań związanych z magazynowaniem odpadów, monitoringiem wizyjnym i zabezpieczeniem roszczeń, a także do wyeliminowania możliwości gospodarowania odpadami przez podmioty, które w przeszłości dopuszczały się naruszeń w tym zakresie o określonym ciężarze. 5 letni okres dostosowania się do

		przetwarzanie odpadów oraz 1036 pozwoleń zintegrowanych. Konieczność zmiany decyzji dotyczy nie tylko podmiotów, dla których gospodarowanie odpadami stanowi główny rodzaj działalności ale także podmiotów przetwarzających odpady np. w ramach działalności produkcyjnej. Duża liczba podmiotów zobligowanych w tym samym czasie do zmiany posiadanych pozwoleń wygenerowała znaczne zapotrzebowanie na specjalistów posiadających odpowiednie kwalifikacje w zakresie pożarnictwa, co z kolei spowodowało, że terminy przygotowania operatów przeciwpożarowych są bardzo odległe. Co więcej, zgodnie z założeniami ustawy, operat przeciwpożarowy musi zostać <u>uzgodniony</u> z komendantem powiatowej (miejskiej) Państwowej Straży Pożarnej (dalej: PSP). Jednocześnie w przepisach nie wskazano terminu w jakim postanowienie w przedmiocie uzgodnienia operatu winno zostać przez PSP wydane. Ponadto nie zostały przygotowane szczegółowe wytyczne co do sporządzania operatów co znacząco utrudnia i wydłuża proces ich przygotowania. W rezultacie przyjętej w ustawie formuły, przedsiębiorca składający operat w celu jego uzgodnienia nie ma wpływu na termin wydania przez Państwową Straż Pożarną postanowienia, ani też gwarancji, że postanowienie zostanie wydane w terminie umożliwiającym złożenie kompletnego wniosku, w terminie określonym ustawą. Podobne argumenty należy podnieść w zakresie obowiązku uzyskania przez większość z podmiotów składających wniosek o wydanie zezwolenia na zbieranie lub przetwarzanie odpadów albo pozwolenie na wytworzenie odpadów, także pozwolenia wodnoprawnego, którego uzyskanie na chwilę obecną trwa od kilku do kilkunastu miesięcy. Należy podkreślić, iż termin określony przepisem upływa 5 września 2019 roku. Przedsiębiorcy nie podejmowali natychmiast po wejściu w życie ustawy wszystkich działań wynikających z art. 14 ustawy, gdyż w zakresie zabezpieczenia roszczeń i operatu przeciwpożarowego oczekiwali na przyjęcie aktów wykonawczych – tj. rozporządzenia dotyczącego wysokości stawek zabezpieczenia roszczeń za Mg magazynowanych	tych wymagań (przy 10–letnim okresie na jaki jest wydawana większość decyzji poza pozwoleńmi zintegrowanymi) stanowiłoby zaprzeczenie istoty założeń zmian przyjętych w 2018 r. Art. 14 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw nie wyłącza stosowania przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, zarówno jeżeli chodzi o wydawanie postanowień, jak i w kwestii wezwania do uzupełnienia braków wniosku. Ponieważ w związku z wymogiem dostosowania się do nowych wymagań wykonaniem obowiązku przez przedsiębiorcę nie jest uzyskanie w określonym terminie zmiany decyzji, tylko złożenie wniosku o zmianę decyzji, użycie zwrotu „nie złożę wniosku spełniającego wymagania” nie eliminuje obowiązku wezwania przez organ do usunięcia braków zgodnie z kpa. W opinii MŚ, Nawet jeżeli wezwanie do usunięcia braków nastąpi po 5 września 2019 r. i wnioskodawca w wyznaczonym przez organ terminie, nie krótszym niż 7 dni, te braki usunie – wniosek wywołuje skutki prawne związane ze złożeniem go w terminie do 5 września 2019 r. Przedmiotowy przepis ma natomiast wyeliminować wątpliwości, że wniosek, który jest wadliwy i jego wady nie zostaną usunięte na wezwanie właściwego organu, nie stanowi spełnienia dyspozycji art. 14 ust. 1 i 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw.

		odpadów wydanego na podstawie art. 48 a ust. 22 ustawy o odpadach oraz rozporządzenia w zakresie ochrony przeciwpożarowej, o którym mowa w art. 43 ust. 8 ustawy o odpadach. Pierwszy z wymienionych aktów został wydany dnia 7 lutego 2019 r., drugi pozostaje nadal w fazie projektu. Nie oczekując na jego wydanie, od początku bieżącego roku przedsiębiorcy skupieni w Związku podejmują intensywne działania związane z przygotowaniem operatu przeciwpożarowego na podstawie obowiązujących przepisów. Bierzymy jednak pod uwagę sytuację, w której złożony wniosek należało będzie skorygować, dostosowując go do wymogów rozporządzenia, które może trafić do obiegu prawnego w najbliższych miesiącach. W kontekście obowiązku przedłożenia decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla lokalizacji nie objętych miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, nie jest jasne co oznacza sformułowanie „chyba że uzyskanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie jest wymagane”. Należy pamiętać, iż Polska w znakomitej większości obszaru nie jest pokryta miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego. Najwyższa Izba Kontroli, w raporcie „System gospodarowania przestrzenią gminy jako dobrem publicznym” z dnia 10.03.2017 r. wskazywała, że jedynie 30 procent kraju pokryte jest tymi planami. Powyższe oznacza, że problem uzyskania owej decyzji dotyczy większości przedsiębiorców. Nawet jednak tam, gdzie wydaje się być oczywistym, iż nie jest ona wymagana, nie jest możliwe pozyskanie zaświadczenia w tym zakresie wydawanego przez wójta gminy. Konieczne jest wystąpienie o wydanie decyzji i uzyskanie odmowy z uzasadnieniem braku jej wymagalności dla danej (już istniejącej) inwestycji. Jak pokazuje praktyka, wszelka działalność związana z gospodarką odpadami napotyka na opór lokalnej społeczności już na samym starcie i to bez względu na to, czy działalność ta prowadzona jest w sposób profesjonalny, czy też rzeczywiście powodujący szkody w środowisku. Istnieje uzasadniona obawa, że wójt (burmistrz, prezydent) pod presją lokalnej	

			opinii społecznej nie będzie działał w tych sprawach niezwłocznie. Nie bez znaczenia jest fakt, że zarówno rodzaj i zakres informacji, które powinny zostać zawarte we wniosku jak i sam dokument pn. „operat przeciwpożarowy” jako część wniosku o zmianę (wydanie) zezwolenia na zbieranie, wytwarzanie czy przetwarzanie odpadów to elementy zupełnie nowe, a co za tym idzie nie ma w chwili obecnej dobrych praktyk ani doświadczeń, które mogłyby gwarantować poprawność przy konstruowaniu wniosku, opracowaniu niezbędnych załączników oraz sprawność dokonywania uzgodnień z PSP. Jednocześnie zgodnie z wymogiem określonym w ust. 4 jeżeli posiadacz odpadów niełoży wniosku spełniającego wymagania określone w tym artykule w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, czyli do 5 września br., zezwolenie na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów, zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie odpadów albo pozwolenie na wytwarzanie odpadów, w zakresie określenia wymagań dotyczących zbierania lub przetwarzania odpadów, wygasa. Oznacza to zatem, iż wniosek musi być kompletny i organ po tym terminie nie wezwie do jego uzupełnień, gdyż zezwolenie wygasa <i>ex lege</i>. Jeżeli zatem ów wniosek zostanie złożony choćby w najbliższych dniach, istnieje uzasadniona obawa, iż organ nie zdoła go zweryfikować pod względem formalnym w ciągu najbliższych kilku miesięcy, a następnie wezwać do ewentualnych uzupełnień, które zostaną następnie wniesione przez wnioskodawcę do dnia 5 września br. Należy bowiem zauważyć, iż w wyniku omawianej nowelizacji, do art. 41 ust. 3 pkt 1 dodano przepis, zgodnie z którym do wydawania zezwolenia na zbieranie odpadów, w przypadku gdy maksymalna łączna masa wszystkich rodzajów odpadów magazynowanych w okresie roku przekracza 3000 ton, właściwym organem jest marszałek województwa. Upřednio kompetencje te posiadał starosta. W związku z powyższym należy założyć, iż urzędy marszałkowskie obłożone dodatkowymi obowiązkami nie będą w stanie szybko rozpatrywać wniosków składanych przez przedsiębiorców.	

			Dlatego też, <u>postulujemy zmianę terminu, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy nowelizującej z 12 na 60 miesięcy.</u> Należy zauważyć, że procedowanie nad wnioskiem o zmianę przedmiotowych zezwoleń w trybie odmiennym niż przewidziany w KPA, tj. bez możliwości usunięcia braków formalnych wniosku, w sposób nieuzasadniony i znaczący pogarsza sytuację wnioskodawcy oraz może powodować negatywne konsekwencje dla przedsiębiorców, polegające na utracie niezbędnych zezwoleń. W ocenie ZPGO wyłączenie niezłożenia wniosku w terminie wskazanym w ustawie może powodować uznanie, że beneficjent decyzji nie jest zainteresowany kontynuowaniem działalności objętej decyzją i taki stan rzeczy może stanowić podstawę wygaśnięcia zezwolenia. Złożenie wniosku w wymaganym terminie stanowi natomiast wyraźny sygnał, iż podmiot zamierza kontynuować swoją działalność, zaś posiadanie ważnej decyzji jest dla tej działalności warunkiem koniecznym. Podmiot powinien mieć możliwość procedowania wedle unormowań zawartych w KPA. Prosimy o ponowne przeanalizowanie projektu ustawy pod kątem powyższych uwag. Liczymy, że ostateczny kształt projektowanego aktu będzie normował kwestie istotne z punktu widzenia przedsiębiorców działających w zakresie gospodarowania odpadami, a regulacje w nim zawarte wpłyną pozytywnie na naszą sytuację.	
167.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw	Polska Izba Gospodarki Odpadami	Artykuł 14 Ustawy Nowelizującej wprowadza konieczność zwrócenia się przez podmiot, który uzyskał zezwolenie na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów, zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie odpadów albo pozwolenie na wytworzenie odpadów uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie odpadów w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy tj. do 5 września 2019 r. z wnioskiem o dokonanie zmian posiadanych decyzji. Warunkiem jest złożenie szeregu oświadczeń m.in. o niekaralności. Stosowanie do art. 14 ust. 2 pkt 4 in fine Ustawy Nowelizującej konieczne jest złożenie oświadczenia, że „nie wymierzono administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 194 tej ustawy”. W przypadku, gdy posiadacz odpadów niełoży wniosku	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MŚ): W art. 8 projektu ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (UD332) zostały zawarte zmiany art. 14 w ust. 2 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw dotyczące przedkładanych oświadczeń w następującym brzmieniu: „4) oświadczenie, że w stosunku do posiadacza odpadów będącego osobą: a) fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą,

		spełniającego wymagania, o których w art. 14 ust. 1 i 2 Ustawy Nowelizującej, w terminie, o którym mowa w ust. 1, zezwolenie na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów, zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie odpadów albo pozwolenie na wytworzenie odpadów, w zakresie określenia wymagań dotyczących zbierania lub przetwarzania odpadów, wygasa (art. 14 ust. 4 Ustawy Nowelizującej). Z punktu widzenia przedsiębiorcy, który został ukarany, tak sformułowane postanowienie ustawy może rodzić ryzyko utraty zezwolenia w przypadku, gdy oświadczenie będzie zawierało informację o ukaraniu. W świetle Ustawy Nowelizującej nie jest jasne, czy oświadczenie o ukaraniu karą z art. 194 Ustawy zostanie uznane za spełniające wymogi art. 14 ust 1 i 2 czy nie. Mając na uwadze argumenty wskazane powyżej w zakresie miarkowania kar oraz daleko idące negatywne konsekwencje oświadczeń o ukaraniu dla przedsiębiorców oraz ryzyko, że w przypadku złożenia oświadczenia o ukaraniu organ uzna, że wniosek nie spełnia wymagań o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2 Ustawy Nowelizującej, a w konsekwencji zezwolenie wygaśnie, konieczne jest dokonanie także zmian w art. 14 ust.2 pkt 4 i pkt 5 Ustawy Nowelizującej. Mając na uwadze spójność art. 14 ust.2 pkt 4) oraz pkt 5) Ustawy Nowelizującej a art. 46 ust.1 lit. e) Ustawy Nowelizującej, proponujemy dokonanie zmiany ww. przepisu art. 14 poprzez nadanie mu treści zaproponowanej poniżej. Proponujemy następujące brzmienie art. 14 ust.2 pkt 4) i pkt 5) Ustawy Nowelizującej: „2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, posiadacz odpadów dołącza: 4) oświadczenie, że w stosunku do posiadacza odpadów będącego osobą: a) fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, b) prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej albo będącego osobą fizyczną wspólnika, prokurenta, członka zarządu lub członka rady nadzorczej tego posiadacza odpadów prowadzącego działalność gospodarczą jako osoba fizyczna	b) prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej albo wspólnika, prokurenta, członka zarządu lub członka rady nadzorczej tego posiadacza odpadów prowadzącego działalność gospodarczą jako osoba fizyczna - nie wydano, na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1, ostatecznej decyzji o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub nie wymierzono co najmniej trzykrotnie administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 194 tej ustawy, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 150 000 zł; 5) oświadczenie, że wspólnik, prokurent, członek zarządu lub członek rady nadzorczej posiadacza odpadów nie jest lub nie był wspólnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu innego przedsiębiorcy: a) w stosunku do którego wydano ostateczną decyzję o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub b) któremu wymierzono co najmniej trzykrotnie administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 194, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 150 000 zł - za naruszenia popełnione w czasie, gdy jest lub był wspólnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu tego innego przedsiębiorcy.”.

			– nie wydano, na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust.1 ostatecznej decyzji o cofnięciu zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytwarzanie odpadów uwzględniającego zbieranie i przetwarzanie odpadów lub w tym okresie nie wymierzono, na podstawie decyzji ostatecznych, co najmniej trzech administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 194 tej ustawy, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 1.000.000 zł. 5) oświadczenie, że będący osobą fizyczną współnik, prokurent, członek zarządu lub członek rady nadzorczej posiadacza odpadów nie jest lub nie był współnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu innego przedsiębiorcy, w stosunku do którego w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia złożenia wniosku wydano decyzję lub wymierzono na podstawie decyzji ostatecznych co najmniej trzech administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 194 tej ustawy, w wysokości przekraczającej łącznie kwotę 1.000.000 zł. za naruszenia popełnione w czasie, gdy jest lub był współnikiem, prokurentem, członkiem rady nadzorczej lub członkiem zarządu innego przedsiębiorcy.	Zmiany te zostały uzgodnione w ww. projekcie pod koniec kwietnia br. na etapie Komitetu Rady Ministrów pomiędzy Ministrami: Energii, Środowiska, Przedsiębiorczości i Technologii oraz Rolnictwa.
168.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych	Związek Miast Polskich	Wprowadzenie zmian w ustawie o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, ustawie o transporcie kolejowym oraz ustawie o gospodarce nieruchomościami ma na celu ograniczenie kosztów i przyspieszenie realizacji inwestycji promujących środki transportu alternatywne do samochodu. Zmiany te są funkcjonalnie powiązane z obecnymi w planowaniu przestrzennym zasadami tworzenia miasta zwarteo i niskoemisyjnego oraz efektywnego gospodarowania przestrzenią, a także zachowania walorów ekonomicznych przestrzeni. Obecny stan prawny, wprowadzony specustawą drogową, preferuje inwestycje polegające na budowie dróg publicznych i spowodował widoczne przyspieszenie realizacji inwestycji. Kolejne nowelizacje specustawy drogowej zwiększyły sprawność przygotowania i realizacji dróg	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI i MliR): Poważne wątpliwości co do zgodności z Konstytucją RP budzi propozycja stosowania przepisów <i>specustawy drogowej</i> do budowy np. samodzielnej drogi rowowej czy też ciągu pieszego. Czy bowiem realizacja tego typu inwestycji stanowi na tyle ważny interes publiczny, aby np. pozbawiać i przejmować z mocy prawa własności nieruchomości. Należy pamiętać, iż <i>specustawa drogową</i> jako <i>lex specialis</i> wyłącza stosowanie przepisów ogólnych, regulując w odmienny sposób przygotowanie i realizację inwestycji.

		publicznych, dzięki czemu możliwe było m.in. efektywne wydatkowanie środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej. Zakres przedmiotowy specustawy drogowej determinuje powstawanie inwestycji, których elementem konstrukcyjnym drogi jest jezdnia, również w przypadku, gdy wprowadzenie ruchu samochodowego w danej lokalizacji nie jest potrzebne, a nawet wskazane. Jednocześnie zapisy pozwalają na równoległą realizację inwestycji, np. torowiska tramwajowego, stanowiącego część ulicy. Taki stan prawny powoduje realizację inwestycji o nieoptymalnie dobranym profilu przestrzennym, a tym samym powoduje wzrost kosztów. Ponadto w sytuacji budowy rozwiązań w różnym poziomie, tj. tuneli, przy braku rozwiązań z zakresu prawa własności warstwowej, następuje przejmowanie nieruchomości na własność, co rodzi dalsze koszty związane z koniecznością wypłaty odszkodowań. W tej sytuacji wskazana jest poprawa sytuacji inwestorów, których celem, w ramach przygotowywanych przedsięwzięć, jest realizacja obiektu liniowego służącego prowadzeniu ruchu środków transportu alternatywnych do samochodu, bez jednoczesnej konieczności realizacji drogi z jezdnią. Jednocześnie realizacja obiektu liniowego powinna, w miarę możliwości technicznych, prowadzić do zmniejszenia ingerencji w sposób korzystania z nieruchomości. Proponuje się zatem wprowadzenie do specustawy drogowej przepisu art. 1a, zgodnie z którym do katalogu inwestycji, realizowanych na podstawie przepisów tej ustawy, wprowadza się inwestycje polegające na budowie tras tramwajowych, dróg rowerowych oraz ciągów pieszych. Jednocześnie możliwość stosowania ustawy będzie ograniczona wyłącznie do sytuacji, gdy inwestorem jest organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego. Za ograniczeniem kręgu podmiotowego inwestorów przemawia zachowanie charakteru inwestycji, będących inwestycjami celu publicznego i realizowanych w ramach polityki transportowej poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego. Dodatkowo w przepisie zawarto szereg zastrzeżeń i uregulowań szczególnych, pozwalających na jednolite stosowanie przepisów specustawy drogowej wobec tych inwestycji. W ust. 2 wskazano właściwość organów wydających	Przewiduje ona szczególne uprawnienia m.in. wyłączenie bez wcześniejszego przeprowadzania rokowań czy też możliwość lokalizacji inwestycji niezależnie od ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. <i>Ratio legis specustawy drogowej</i> to sprawna budowa sieci bezpiecznych dróg publicznych w Polsce. Jest to zatem cel publiczny o zasadniczej doniosłości nie tylko dla rozwoju gospodarczego i cywilizacyjnego, ale także dla życia i zdrowia wszystkich obywateli. W opinii MI potrzeba usprawnienia procesu budowy dróg publicznych w tym pozyskiwania gruntów pod budowę dróg publicznych i poprawę infrastruktury mieści się w klauzuli interesu publicznego w rozumieniu art. 31 ust. 3 Konstytucji RP i realizuje priorytety Unii Europejskiej w zakresie budowy bezpiecznej sieci dróg publicznych. Zaś cel polegający na budowie samodzielnnych ciągów pieszych czy też dróg rowerowych można osiągnąć za pomocą innych, mniej dolegliwych dla obywateli metod np. przy zastosowaniu obowiązujących przepisów. Tym samym należy podkreślić, iż celem <i>specustawy drogowej</i> jest zdecydowane uproszczenie procedur przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Jest to bowiem warunek konieczny do wyraźnego przyspieszenia procesu budowy tych dróg, a zwłaszcza dróg szybkiego ruchu oraz obwodnic miast. Przyspieszenie rozwoju sieci dróg publicznych w Polsce jest warunkiem nadrobienia zaległości w tym zakresie występujących między Polską, a większością krajów europejskich oraz podstawą do długotrwałego rozwoju

		decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (decyzja ZRID) wobec nowego katalogu inwestycji, w zależności od organu jednostki samorządu terytorialnego będącego inwestorem. Wprowadzono również w ust. 3 ograniczony katalog elementów wniosku o wydanie decyzji oraz samej decyzji, w której nie jest celowe umieszczanie rozstrzygnięć związanych ściśle z systemem dróg publicznych, jednak zasadne wydaje się, aby przebieg inwestycji uzgodniony był z zarządcą drogi, gdy łączy się ona z pasem drogowym drogi publicznej. Z kolei w ust. 4 doprecyzowano, że nieruchomości lub ich części, wydzielone w wyniku podziału dokonanego decyzją ZRID, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, stają się z mocy prawa własnością jednostki samorządu terytorialnego, której organ występuje jako inwestor, z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna. Przepis ma na celu precyzyjne określenie właściwości j.s.t., na rzecz której nieruchomość podlega wywłaszczeniu. Art. X. W ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1474) po art. 1 dodaje się art. 1a w brzmieniu: <i>„Art. 1a. 1. Przepisy ustawy stosuje się również do realizacji inwestycji w zakresie dróg rowerowych, torowisk tramwajowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą, chodników oraz ciągów pieszych w przypadku gdy inwestorem jest organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego albo zarząd związku metropolitalnego</i> <i>2. Organami właściwymi w sprawach, o których mowa w art. 11a ust. 1, są:</i> <i>1) starosta – w odniesieniu do inwestycji realizowanych przez organy gminy albo powiatu;</i> <i>2) wojewoda – w odniesieniu do inwestycji realizowanych przez organy województwa albo zarząd związku metropolitalnego.</i> <i>3. Do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, dotyczącego inwestycji, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy inwestycja łączy się z pasem drogowym drogi publicznej dołącza się uzgodnienie zarządcy drogi.</i>	ekonomicznego i cywilizacyjnego kraju. W związku z powyższym <i>specustawa drogowa</i> przewiduje daleko idące ułatwienia dla organów administracji publicznej przy realizacji celu publicznego, jakim jest budowa (rozbudowa) dróg publicznych. W konsekwencji <i>specustawa drogowa</i> w istotny sposób wpływa na ograniczenie uprawnień jednostek (właścicieli nieruchomości), których nieruchomości znajdują się w pasie planowanej inwestycji. Wobec tego, skoro jest to regulacja stanowiąca wyjątek od powszechnie obowiązujących procedur gospodarowania nieruchomościami, nie można dokonywać wykładni rozszerzającej, rozciągającej stosowanie uproszczonych zasad i procedur do inwestycji nie będących drogami publicznymi w rozumieniu ustawy o drogach publicznych. Ze względu zatem na priorytetowy interes publiczny, jakim jest niewątpliwie poprawa infrastruktury drogowej w Polsce, i konieczność racjonalnego wykorzystania unijnych środków finansowych, możliwe są odstępstwa, a nawet wyłączenia stosowania niektórych ustaw w związku z realizacją inwestycji drogowych. Ustawodawca korzysta w tym zakresie z szerokiej swobody, ograniczonej jedynie zasadami konstytucyjnymi. Wyjątkowość bądź szczególność <i>specustawy drogowej</i> polega na odmienności zawartych w niej regulacji prawnych wobec innych obowiązujących w tej mierze aktów prawnych tej samej rangi normatywnej (aktów ustawodawczych). <i>Specustawa drogowa</i> jest ustawą szczególną np. w stosunku do ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdyż reguluje ona

			4. Nieruchomości lub ich części, wydzielone w wyniku podziału, o którym mowa w art. 12 ust. 1, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren inwestycji, o których mowa w ust. 1, stają się z mocy prawa własnością jednostki samorządu terytorialnego albo związku metropolitalnego, której organ występuje jako inwestor, z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna.”.	kompleksowo zasady i warunki przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych, w tym nabywania nieruchomości na ten cel (zasady wywłaszczenia). Ponadto wyłącza stosowanie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zatem decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej może być wydana niezależnie od tego, czy dany teren jest objęty planem miejscowym, zaś ustalenie lokalizacji drogi publicznej w tej decyzji może nastąpić niezależnie od zgodności z ustaleniami tego planu. Z uwagi właśnie na wyjątkowy charakter <i>specustawy drogowej</i>, jej stosowanie musi spełniać wszelkie wymogi w niej przewidziane, a przede wszystkim ustawa ta nie może służyć jako podstawa do szybkiego, uproszczonego, przejmowania nieruchomości pod budowę obiektów które nie są drogami publicznymi. Jeśli zaś chodzi o zakres przedmiotowy <i>specustawy drogowej</i> to należy zauważyć, iż jej przepisy stosuje się przede wszystkim do budowy nowej drogi publicznej tj. wykonania połączenia drogowego między określonymi miejscami lub miejscowościami, a także jego odbudowy i rozbudowy. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, że jeżeli inwestycja drogowa wychodzi poza granice dotychczasowego pasa drogowego i wymaga przejęcia własności nieruchomości - nawet w niewielkim stopniu – jest to rozbudowa drogi, która w myśl przepisów ustawy o drogach publicznych oraz ustawy Prawo budowlane jest traktowana jako budowa drogi. Dlatego też w takich przypadkach konieczne jest uzyskanie decyzji o zezwoleniu na realizację

				inwestycji drogowej (decyzji ZRID). Ponadto należy zauważyć, iż zgodnie z definicjami zawartymi w art. 4 pkt. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych droga to budowla wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami, stanowiącą całość techniczno-użytkową, przeznaczoną do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowaną w pasie drogowym. Zaś pas drogowy to wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. Zaś ruch drogowy to nie tylko ruch pojazdów samochodowych po jezdni, ale również ruch rowerów po ścieżce rowerowej jak i też ruch pieszych po chodniku. Zatem wszystko to co jest związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także z zarządzaniem drogą jest elementem pasa drogowego. Ograniczenie kręgu podmiotowego inwestorów może natomiast zahamować rozwój formuły partnerstwa publiczno-prywatnego (PPP) w Polsce regulowanego ustawą o partnerstwie publiczno-prywatnym oraz ustawą o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi. W tym miejscu należy zaznaczyć, że PPP jest jedną z formuł realizacji inwestycji publicznych, w tym inwestycji drogowych. W tego typu projektach inwestorem w rozumieniu przepisów Prawa Budowlanego może być partner prywatny (przedsiębiorca), który co do zasady

				finansuje i odbiera roboty budowlane od generalnego wykonawcy. Oznacza to, że wszelkie decyzje administracyjne związane z realizacją procesu budowlanego są uzyskiwane przez partnera prywatnego w swoim imieniu i na swoją rzecz. Takie podejście pozwala na sprawne i rzeczowe przeprowadzenie inwestycji. Reasumując, chodnik czy też ścieżka rowerowa w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, jest elementem drogi. Zaś jej budowa i związana z tym konieczność poszerzenia dotychczasowego pasa drogowego stanowić będzie rozbudowę drogi publicznej, co z kolei oznacza, iż taka inwestycja powinna być realizowana na podstawie przepisów <i>specustawy drogowej</i>. Natomiast jeśli chodzi o drogi rowerowe, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6 pkt 1 i 9c ustawy o gospodarce nieruchomościami celami publicznymi w rozumieniu ustawy są m.in. wydzielanie gruntów pod: 1) drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji, 2) publicznie dostępne samorządowe: ciągi piesze, place, parki, promenady lub bulwary, a także ich urządzenie, w tym budowa lub przebudowa. Należy zatem stwierdzić, iż nic nie stoi na przeszkodzie, aby inwestycja polegająca na budowie samodzielnej drogi rowerowej czy też samodzielnego ciągu pieszego była

				realizowana na podstawie przepisów ww. ustawy o gospodarce nieruchomościami, jako inwestycja celu publicznego. Propozycja dotycząca usprawnienia realizacji inwestycji obejmujących torowiska tramwajowe nie może też zostać uwzględniona w przepisach specustawy drogowej. W praktyce propozycja ta dotyczy budowy torowisk tramwajowych poza pasem drogowym, co oznacza, że w przedmiotowym przypadku nie mamy do czynienia z inwestycją z zakresu dróg publicznych. Samo torowisko tramwajowe bez towarzyszącej mu jezdni nie jest bowiem drogą publiczną, a w konsekwencji jego realizacja nie jest objęta zakresem specustawy drogowej. Przedmiotowa propozycja jest więc bezprzedmiotowa.
169.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym	Związek Miast Polskich	Jednocześnie w ustawie o transporcie kolejowym proponuje się zmianę treści przepisów art. 3 ust. 1 pkt 1, zgodnie z którym do katalogu inwestycji, realizowanych na podstawie przepisów tej ustawy, wprowadza się inwestycje polegające na budowie tras tramwajowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą. Rozwiązanie to ma charakter analogiczny jak w przypadku stosowania przepisów ustawy o transporcie kolejowym do inwestycji w zakresie metra. Wskazać należy, iż przepisy Rozdziału 2b umożliwiają przeprowadzanie linii kolejowych i linii metra za pomocą tuneli na zasadzie wprowadzenia ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości bez konieczności całościowego wyłączenia dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych. Analogiczne zastosowanie tych rozwiązań ułatwi przygotowanie i realizację inwestycji w zakresie torowisk tramwajowych prowadzonych w tunelach. Rozwiązanie to pozwoli również na ograniczenie kosztów związanych z wpłatą odszkodowań oraz zagospodarowaniem nieruchomości pod, którymi mogą przebiegać tego rodzaju obiekty podziemne. Art. Y. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2117 z późn. zm.) art. 3 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MI i MiR): Wprowadzenie proponowanych rozwiązań spowodowałoby nie tyle ograniczenie w korzystaniu z nieruchomości przez jej właściciela co faktyczne wyłączenie nieruchomości. Budowa lub przebudowa tunelu, układu drogowego, torowisk tramwajowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą lub urządzeń wodnych (art. 9 ustawy Prawo Wodne zawiera bardzo szeroką definicję "urządzenia wodnego") wydaje się znacznie bardziej ograniczać prawo własności niż urządzenia i obiekty liniowe obecnie ujęte w art. 124 ugn. Budowa tunelu wraz z niezbędną infrastrukturą bardzo często skutkowałaby tym, że właściciel nieruchomości zostałby faktycznie pozbawiony możliwości korzystania ze swojej nieruchomości lub nieruchomość ta straciłaby dla niego

			„1) torowisk tramwajowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą, z wyjątkiem przepisów rozdziału 2b, które stosuje się odpowiednio;”.	jakiegokolwiek znaczenie gospodarcze. Zakres uprawnień dla przedsiębiorcy oraz ograniczeń dla właściciela w znacznym stopniu wykracza poza zakres przepisu art. 124 ugn. Budowie tuneli musi towarzyszyć budowa odpowiedniej infrastruktury towarzyszącej w postaci dróg ewakuacyjnych, czy wentylatorów, które będą wychodzić na powierzchnię nieruchomości, natomiast urządzeniem wodnym mogą być m.in. obiekty energetyki wodnej, zbiorniki czy mury oporowe. Budowa takich obiektów będzie stanowiła na tyle daleko idącą ingerencję w prawo własności przysługujące właścicielowi nieruchomości, że należałoby rozważyć wprowadzenie instytucji pomiędzy wywłaszczeniem (rozumianym jako pozbawienie praw do nieruchomości) a ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości uregulowanym w art. 124 ugn. Zauważyć należy, że na gruncie ustawy o gospodarce nieruchomościami zarówno wywłaszczenie jak i publicznoprawne ograniczenie prawa własności powinno być poprzedzone negocjacjami, w wyniku których przedsiębiorca uzyska tytuł prawny do nieruchomości. Tymczasem nie wiadomo jakim tytułem prawnym mógłby dysponować przedsiębiorca w rezultacie przeprowadzonych negocjacji dotyczących budowy obiektów wymienionych w propozycji. Instytucja prawa cywilnego jaką jest służebność przesyłu umożliwia korzystanie przez przedsiębiorcę z urządzeń przesyłowych, do których nie można jednak zaliczyć tuneli czy zbiorników wodnych. W prawie cywilnym dla potrzeb zapewnienia komunikacji dedykowane jest prawo

				służebności gruntowej. Jednocześnie należy wskazać, że propozycja wprowadzenia zmian tak dalece ingerujących w prawo własności wymaga odpowiedniego uzasadnienia. Ponadto propozycja stosowania przepisów rozdziału 2b ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 710) do budowy np. samodzielnej linii tramwajowej budzi duże wątpliwości konstytucyjne. Należy pamiętać, iż rozdział 2b ustawy o transporcie kolejowym jako lex specialis wyłącza stosowanie przepisów ogólnych, regulując w odmienny sposób przygotowanie i realizację inwestycji. Przewiduje on szczególne uprawnienia m.in. wyłączenie bez wcześniejszego przeprowadzania rokowań czy też możliwość lokalizacji inwestycji niezależnie od ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Ratio legis rozdziału 2b ustawy o transporcie kolejowym to sprawna budowa linii kolejowych w Polsce. Przepisy te przewidują daleko idące ułatwienia przy realizacji celu publicznego, jakim jest budowa (rozbudowa) linii kolejowych. Są to przepisy szczególne np. w stosunku do ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdyż regulują kompleksowo zasady i warunki przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie linii kolejowych, w tym nabywania nieruchomości na ten cel (zasady wyłączenia). Ponadto wyłącza stosowanie przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zatem decyzja o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej może być wydana niezależnie od tego, czy dany teren jest objęty planem

				miejscowym, zaś ustalenie lokalizacji linii kolejowej w tej decyzji może nastąpić niezależnie od zgodności z ustaleniami tego planu. Szczególne zasady i warunki przygotowania inwestycji dotyczących linii kolejowych uzasadnione są przede wszystkim ich ponadregionalnym (krajowym) charakterem i zasięgiem. Przepisy rozdziału 2b ustawy o transporcie kolejowym przyznają określone uprawnienia zarządcy infrastruktury kolejowej. Nie jest możliwe uznanie linii tramwajowych za linie kolejowe i w efekcie przyjęcie analogii stosowania przepisów dotyczących zarządcy infrastruktury kolejowej do podmiotów zarządzających/utrzymujących linie tramwajowe. Do linii tramwajowych nie stosuje się przepisów rozdziału 2b ustawy o transporcie kolejowym również z uwagi na technologiczną i techniczną odrębność (warunki techniczne dotyczące budowy kolejowych nie obejmują linii tramwajowych). Nie można zgodzić się na odpowiednie stosowanie do budowy samodzielnych linii tramwajowych przepisów rozdziału 2b ustawy o transporcie kolejowym z uwagi na szereg wątpliwości. Propozycja doprowadzi do m. in. powstania niespójności w systemie prawa – różne organy, różne podstawy prawne i różne decyzje dla linii tramwajowej w zależności od jej przebiegu (różny zakres przedmiotowy tych decyzji).
170.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Związek Miast Polskich	Ponadto w ustawie o gospodarce nieruchomościami proponuje się zmianę treści art. 124 ust. 1 oraz art. 124b ust. 1, polegającą na wprowadzeniu do katalogu inwestycji, które mogą powodować ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, torowisk tramwajowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą. Proponowana zmiana służy ujednoliceniu zakresu	Jw.

			przedmiotowych przepisów określających rodzaje przedsięwzięć dla realizacji, których możliwe jest ustanowienie ograniczania w korzystaniu z nieruchomości. Art. Z. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2204 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) art. 124 ust. 1 otrzymuje brzmienie: <i>„1. Starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez udzielenie zezwolenia na budowę lub przebudowę tunelu, układu drogowego, torowisk tramwajowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą lub urządzeń wodnych lub zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, a także prace związane z konserwacją, utrzymaniem lub usuwaniem awarii tych obiektów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.”;</i> 2) art. 124b ust. 1 otrzymuje brzmienie: <i>„1. Starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w drodze decyzji zobowiązuje właściciela, użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości do udostępnienia nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją, remontami oraz usuwaniem awarii tunelów, układu drogowego, torowisk tramwajowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą, urządzeń wodnych, ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń, nienależących do części składowych nieruchomości, służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych</i>	

			obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, a także usuwaniem z gruntu tych ciągów, przewodów, urządzeń i obiektów, jeżeli właściciel, użytkownik wieczysty lub osoba, której przysługują inne prawa rzeczowe do nieruchomości nie wyraża na to zgody. Decyzja o zobowiązaniu do udostępniania nieruchomości może być także wydana w celu zapewnienia dojazdu umożliwiającego wykonanie czynności.”.	
171.	Nowa propozycja Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów	Polski Związek Producentów Roślin Zbożowych Federacja Branżowych Związków Przedsiębiorców Rolnych	Zmiana pojemności z 5m3 na 10m3 włącznie w §11.1, rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. z 2-1- r., Nr 109, poz. 719 ze zm.) Nowa treść § 11.1: Dopuszcza się przechowywanie paliw płynnych klasy III, na potrzeby własne użytkownika, w zbiorniku naziemnym dwupłaszczowym o pojemności do 10m3	Do wiadomości MSWiA.
172.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych Ustawa z 16 lipca 2004 r. - prawo telekomunikacyjne	Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji	Izba wskazuje na następujące zagadnienia, które należy rozważyć w kontekście działań mających ułatwić funkcjonowanie przedsiębiorców: 1. Ograniczenie obowiązków w zakresie przekazywania danych na potrzeby inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej 2. Wyłączenie kompetencji Prezesa UOKiK dot. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w przypadkach, w których analogiczne kompetencje posiada Prezes UKE 3. Wysokość opłat za numerację 4. Wysokość opłaty telekomunikacyjnej 5. Możliwość wideoweryfikacji w kontekście obowiązku weryfikacji abonentów 6. Wyłączenie obowiązku w zakresie zapewnienia biura informacji o numerach 7. Odpłatność za realizację przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków na rzecz państwa 8. Wyłączenie obowiązku pisemnego informowania o	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MiiR i UKE): W kwestii ograniczenia obowiązków w zakresie przekazywania danych na potrzeby inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej konieczne jest utrzymanie obowiązków wynikających z art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Megaustawa) oraz art. 6a i 6b ustawy Prawo telekomunikacyjne (Pt). Inwentaryzacja, o której mowa w art. 29 Megaustawy, przedstawiająca aktualne pokrycie infrastrukturą szerokopasmową, jest podstawowym narzędziem zalecanym przez Komisję Europejską oraz stosowanym powszechnie w innych państwach UE jako punkt wyjścia wszelkich interwencji publicznych w sektorze

			zakresach udostępnionej numeracji 9. Ograniczenie uprawnień organu w zakresie wezwań kierowanych do przedsiębiorców telekomunikacyjnych <u>Ad. 1. Ograniczenie obowiązków w zakresie przekazywania danych na potrzeby inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej</u> W obecnym stanie prawnym przedsiębiorcy telekomunikacyjni zobowiązani są do corocznego informowania Prezesa UKE o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych (art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych). Dodatkowo planuje się wprowadzenie obowiązku bieżącego raportowania w powyższym zakresie, zamiast obecnego modelu informowania raz na rok. Z kolei ustawa – Prawo telekomunikacyjne nakłada dodatkowe obowiązki w powyższym zakresie. Na żądanie Prezesa UKE przedsiębiorcy zobowiązani są do przekazywania informacji dotyczących lokalizacji i rodzaju posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej lub publicznej sieci telekomunikacyjnej, zlokalizowanych na obszarze objętym żądaniem, na potrzeby związane z ubieganiem się o dostęp telekomunikacyjny przez jednostki samorządu terytorialnego lub określenia zasadności interwencji publicznej w sektorze telekomunikacyjnym oraz wykazu obszarów, które w poprzednim roku zostały objęte zasięgiem dostarczanej przez tego operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej i nowych obszarów, które w bieżącym roku zostaną objęte zasięgiem publicznej sieci telekomunikacyjnej, wraz z określeniem warunków, na jakich to nastąpi (art. 6a i 6b ww. ustawy). W ocenie Izby już obecne rozwiązania, uwzględniające coroczne raportowanie, o którym mowa w art. 29 tzw. ustawy	telekomunikacyjnym, w szczególności umożliwiającym zlokalizowanie tzw. obszarów białych, szarych i czarnych. Ustanowienie obowiązku dokonania i aktualizowania inwentaryzacji usług i infrastruktury szerokopasmowej jest konieczne ze względu na skalę realizowanych projektów szerokopasmowych z udziałem środków publicznych, a także komercyjnych. Projekty te wymagają odpowiedniego przygotowania, przede wszystkim przeprowadzenia diagnozy istniejących problemów, czego nie można dokonać bez uprzedniego ustalenia istniejącej infrastruktury. Obowiązki nałożone na podmioty świadczące usługi telekomunikacyjne w art. 29 ust. 2 Megaustawy oraz art. 6a i 6b Pt mają znaczenie nie tylko w kontekście konkursów przeprowadzanych w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa 2014-2020. Dzięki danym i informacjom przekazywanym Prezesowi UKE możliwe jest efektywniejsze planowanie oraz realizowanie przedsięwzięć finansowanych także ze środków prywatnych. Wykorzystanie przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych istniejącej już infrastruktury tego typu wyklucza konieczność budowy po raz drugi podobnej infrastruktury i powoduje oszczędności. <u>Ad. 1 – niniejszy postulat jest nieaktualny</u>, gdyż procedowany projekt nowelizacji ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych zakłada przekazywanie danych na potrzeby inwentaryzacji usług i infrastruktury telekomunikacyjnej 2 razy w ciągu roku. Ad. 2 – europejski oraz polski system

		szerokopasmowej, są nadmiarowe. Powyższe obowiązki miały znaczenie w kontekście konkursów przeprowadzanych w ramach Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa. Obecnie, z uwagi na rozstrzygnięcia tych konkursów należy poprzestać na przekazywaniu takich informacji na żądanie Prezesa UKE, w sytuacji, w której będzie to niezbędne. Dodatkowo kompetencje Prezesa UKE w tym zakresie powinny zostać ograniczone (np. 2 razy w ciągu roku). Izba podkreśla, że wykonywanie powyższych obowiązków jest bardzo pracochłonne i wymaga zaangażowania licznych zasobów ludzkich. Niewykonanie lub nieprawidłowe wykonanie powyższych obowiązków powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 3% przychodu. Zdaniem Izby środki angażowane w wykonanie powyższych obowiązków mogłyby zostać lepiej wykorzystane, np. w inwestycje w rozwój usług i sieci telekomunikacyjnych (zgodnie z tytułem stosownej ustawy). W obecnym stanie prawnym, a w szczególności w przypadku wprowadzenia obowiązku bieżącego raportowania brak jest proporcji pomiędzy korzyściami (mającymi w istocie charakter fikcyjny) a obciążeniami dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych. <u>Ad. 2 Wyłączenie kompetencji Prezesa UOKiK dot. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w przypadkach, w których analogiczne kompetencje posiada Prezes UKE</u> W obecnym stanie prawnym zarówno Prezes UKE jak i Prezes UOKiK mogą podejmować działania związane z tymi samymi naruszeniami (przy czym uprawnienia Prezesa UKE są szersze, bo nie są ograniczone do konsumentów). Jednocześnie sądownictwo stoi na stanowisku, że z uwagi na odmienny charakter regulacji nie mamy w tym przypadku do czynienia z zasadą ne bis in idem, co oznacza, że przedsiębiorcy mogą zostać ukarani dwukrotnie za to samo przewinienie (oprócz wspomnianej 3% kary nakładanej przez Prezesa UKE należy uwzględnić ryzyko kary w wysokości do 10% obrotu nakładanej przez Prezesa UOKiK). Zdaniem Izby taki stan rzeczy oznacza zbyt daleko idące	ochrony materialnoprawnej oraz proceduralnej ochrony interesów konsumentów opierają się o rozwiązania zarówno horyzontalne, jak również sektorowe. Aby zapewnić skuteczność egzekucji ww. norm prawa ochrony konsumentów, projektując instytucjonalne rozwiązania w polskim systemie prawa przyjęto podejście, w którym wyspecjalizowane organy sektorowe, w tym Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz Prezes Ochrony Konkurencji i Konsumentów, współdziałają w ramach polityki ochrony konsumentów. Ad. 3 – <u>uwaga niezasadna</u>. Należy podkreślić, że aktualna wysokość opłat za numerację przyczynia się do racjonalnego wykorzystywania przez przedsiębiorców ograniczonego dobra jakim są zasoby numeracji dla sieci publicznych. Dodatkowo należy zaznaczyć, że wysokość tej opłaty nie była od wielu lat podwyższana. Ad. 4 – <u>należy podkreślić</u>, że aktualna wysokość opłaty telekomunikacyjnej została ustalona w oparciu o przepisy stanowiące wynik implementacji do prawa krajowego art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach). Opłata ta ma jedynie na celu pokrycie kosztów administracyjnych poniesionych przez właściwe organy z zakresu telekomunikacji w ramach realizowanych przez nie zadań. Ewentualne zmiany w postulowanym kierunku będą wiązać się ze spadkiem wpływów do budżetu państwa. Ad. 5 – <u>dostrzegając zasadność</u>

		uprawnienia organów państwowych. Izba postuluje wyłączenie kompetencji Prezesa UOKiK w zakresie, w jakim ew. naruszenia dotyczą regulacji sektorowych. Izba zwraca również uwagę, że Prezes UKE, jako organ wyspecjalizowany i mający szerszą wiedzę dotyczącą rynku telekomunikacyjnego, jest bardziej predysponowany do prowadzenia postępowań, które mogą zakończyć się dotkliwą sankcją finansową. <u>Ad. 3 Wysokość opłat za numerację</u> Izba proponuje również rewizję wysokości opłat za numerację. Znana jest doskonale okoliczność malejącej wartości rynku telekomunikacyjnego (co potwierdzają coroczne raporty Prezesa UKE) oraz niska marżowość działalności na tym rynku. Aby pobudzić rozwój na rynku telekomunikacyjnym należy zatem rozważyć wszelkie działania ograniczające obciążenia administracyjne sektora, w tym również te o charakterze finansowym. W szczególności Izba zwraca uwagę na wysokość opłat za numer dostępu do sieci i zupełnie niezrozumiałe różnice w wysokości opłat za numer 4-cyfrowy (60.000 zł) i 5-cyfrowy (6.000 zł). <u>Ad. 4 Wysokość opłaty telekomunikacyjnej</u> Podobnie uzasadnić należy kolejny postulat Izby, dotyczący obniżenia opłaty telekomunikacyjnej, ustalanej od wielu lat jako jej maksymalny wymiar (0,05% przychodu z działalności telekomunikacyjnej). Mając na uwadze wspomnianą niską marżowość działalności telekomunikacyjnej mamy w istocie do czynienia z dość wysoką, dodatkową daniną publiczną. Zwracamy również uwagę, że wraz z utrzymaniem poziomu opłaty telekomunikacyjnej ustawodawca nakłada kolejne obowiązki na przedsiębiorców telekomunikacyjnych, które również wiążą się z koniecznością poniesienia istotnych nakładów finansowych, które mogłyby zostać przeznaczone na cele inwestycyjne, służące np. realizacji celów wynikających z Europejskiej Agendy Cyfrowej. <u>Ad. 5 Możliwość wideoweryfikacji w kontekście obowiązku weryfikacji abonentów</u> Jednym z dodatkowych obowiązków, powodujących po stronie przedsiębiorców istotne koszty, jest obowiązek weryfikacji abonenta przed uruchomieniem usług (chodzi o	przedmiotowego postulatu należy podkreślić, że ewentualne jego uwzględnienie wymagałoby uprzedniego przeprowadzenia złożonych i czasochłonnych analiz, mających w szczególności na celu zapewnienie należytej ochrony odpowiednich danych abonentów (tym bardziej, że podmiot zgłaszający niniejszy postulat nie zaproponował konkretnych rozwiązań w tym zakresie). Ad. 6 –przepisy dotyczące spisu abonentów oraz obowiązku świadczenia usługi informacji o numerach telefonicznych w obecnym kształcie stanowią transpozycję art. 25 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej). W związku z przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej zastępującej przepisy ww. dyrektywy, obecnie obowiązujące przepisy, w tym art. 66 Prawa telekomunikacyjnego, zostaną znowelizowane w ramach kompleksowej implementacji ww. dyrektywy. Ad. 7 – należy podkreślić, że kwestia odpłatności za realizację przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków na rzecz Państwa była wielokrotnie podnoszona przez środowisko telekomunikacyjne, jednak nie znalazła ona odzwierciedlenia w przepisach stanowionego prawa. Co więcej, w ramach kolejnych zmian tych przepisów albo

		art. 60b ustawy – Prawo telekomunikacyjne). Izba postuluje umożliwienie weryfikacji z wykorzystaniem połączeń wideo (taką możliwość wskazuje chociażby Komisja Nadzoru Finansowego dla usług bankowych). Obowiązki dotyczące weryfikacji najmocniej dotyczą najmniejszych dostawców, którzy nie posiadają sieci sprzedaży i zmuszeni są do podejmowania współpracy z podmiotami trzecimi i ponoszenia z tego tytułu wysokich kosztów. <u>Ad. 6 Wyłączenie obowiązku w zakresie zapewnienia biura informacji o numerach</u> Zgodnie z art. 66 ustawy – Prawo telekomunikacyjne dostawca publicznie dostępnych usług telefonicznych w sieci stacjonarnej udostępnia swoim abonentom aktualny spis swoich abonentów oraz jest zobowiązany do świadczenia usługi informacji o numerach telefonicznych. Są to obowiązki kosztowne a jednocześnie niemające już znaczenia w obecnym stanie rozwoju rynku telekomunikacyjnego. Dostrzegł to również ustawodawca europejski – w tzw. Europejskim Kodeksie Łączności powyższy obowiązek został uchylony. Izba postuluje rezygnację z ww. obowiązków. <u>Ad. 7 Odpłatność za realizację przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązków na rzecz państwa</u> Ustawa – Prawo telekomunikacyjne przewiduje cały szereg obowiązków realizowanych przez przedsiębiorców finansowych na rzecz państwa, w tym w szczególności obowiązków związanych z bezpieczeństwem czy obronnością. Można w tym zakresie przykładowo wskazać na obowiązki w zakresie utrwalania treści przekazów telekomunikacyjnych czy też retencję danych. Izba postuluje, by podobnie do rozwiązań w innych państwach członkowskich wprowadzić rekompensaty z tytułu realizacji powyższych obowiązków, skoro są one realizowane w interesie państwa. <u>Ad. 8 Wyłączenie obowiązku pisemnego informowania o zakresach udostępnionej numeracji</u> Art. 128 ust. 3a ustawy – Prawo telekomunikacyjne nakłada na przedsiębiorców telekomunikacyjnych obowiązek przekazania informacji o zakresach udostępnionej innemu podmiotowi numeracji. Powyższy obowiązek jest równolegle	wydawania nowych, w zakresie dotyczącym obowiązków utrwalania treści przekazów telekomunikacyjnych oraz retencji danych, przyjmowano, że koszty z tym związane są ponoszone przez przedsiębiorców. Nie negując zasadności przedmiotowego postulatu należy zaznaczyć, że ewentualne wprowadzenie rekompensat w przedmiotowej kwestii wymagałoby uprzedniego przeprowadzenia złożonych analiz i badań w celu określenia zależności pomiędzy wysokością przyznawanych rekompensat a udziałem w realizacji określonego przedsięwzięcia. Ponadto, konieczne w tym przypadku byłoby zapewnienie dodatkowych środków finansowych z budżetu państwa. Ad. 8 – <u>uwaga niezasadna</u>. Należy zauważyć, że podnoszony w niniejszej uwadze wymóg przekazywania informacji o zakresach udostępnionej numeracji <u>w formie pisemnej</u> nie wynika z obowiązującego art. 128 ust. 3a Prawa telekomunikacyjnego. Jednocześnie należy zaznaczyć, że de facto (jak wskazano w niniejszej uwadze) informacje te są przekazywane w formie elektronicznej poprzez system PLI CBD, co stanowi realizację obowiązku określonego w ww. art. 128 ust. 3a Prawa telekomunikacyjnego. Ad. 9 – <u>uwaga niezasadna</u>. Dane dotyczące jakości usług świadczonych przez dostawców są w dyspozycji dostawców usług, którzy zapewniają odpowiedni poziom świadczonych usług w umowach z abonentami. Prezes UKE nie zarządza siecią dostawców, ani nie jest w posiadaniu

			realizowany poprzez zasilenie PLI CBD stosownym komunikatem, w związku z czym można uznać, że przekazywanie dodatkowo informacji pisemnej jest nadmierne. <u>Ad. 9 Ograniczenie uprawnień organu w zakresie wezwań kierowanych do przedsiębiorców telekomunikacyjnych</u> Izba postuluje również wykreślenie art. 63 ust. 2 ustawy – Prawo telekomunikacyjne (możliwość żądania przez Prezesa UKE informacji o jakości usług) oraz art. 62 ust. 2 ww. ustawy (żądanie dot. informacji niezbędnych do przygotowania informacji o podstawowych prawach i obowiązkach abonentów publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych). W szczególności wątpliwości budzi drugi z wymienionych przypadków. Nie wydaje się, by do opracowania powyższej informacji Prezes UKE, jako organ wyspecjalizowany, potrzebował od przedsiębiorców jakichkolwiek informacji.	szczegółowych informacji technicznych czy kontraktowych dotyczących poziomu jakości realizowanych usług telekomunikacyjnych. Jednocześnie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej, oraz inne przepisy prawa UE, np. rozporządzenie (UE) nr 2015/2120, zawiera szczegółowe normy dotyczące parametrów jakości usług telekomunikacyjnych, obowiązków informacyjnych w stosunku do abonentów z nimi związanych oraz nakładające na krajowe organy regulacyjne kompetencje do działania w tym zakresie. Zgodnie z art. 104 ust. 1 Kodeksu łączności krajowe organy regulacyjne w porozumieniu z innymi właściwymi organami mogą wymagać od podmiotów świadczących usługi dostępu do internetu i publicznie dostępne usługi łączności interpersonalnej publikowania wyczerpujących, porównywalnych, wiarygodnych, przyjaznych dla użytkownika i aktualnych informacji dla użytkowników końcowych na temat jakości swoich usług w zakresie, w jakim kontrolują one przynajmniej kilka elementów sieci albo bezpośrednio, albo na podstawie służącej do tego celu umowy o gwarantowanym poziomie usług, oraz na temat środków podjętych w celu zapewnienia równorzędnego dostępu użytkownikom końcowym z niepełnosprawnościami. Krajowe organy regulacyjne w porozumieniu z innymi właściwymi organami mogą również wymagać od podmiotów świadczących publicznie dostępne usługi łączności

				interpersonalnej, aby informowały konsumenta, jeżeli jakość świadczonych usług zależy od czynników zewnętrznych, takich jak kontrola transmisji sygnału lub dostępność sieci. Ponadto zgodnie z art. 104 ust. krajowe organy regulacyjne w porozumieniu z innymi właściwymi organami określają, uwzględniając w jak największym stopniu wytyczne BEREC, wskaźniki jakości usług, które mają być mierzone, odnośne metody ich pomiaru oraz treść, formę i sposób podawania informacji przeznaczonych do opublikowania, w tym ewentualne mechanizmy certyfikacji jakości. Mając na uwadze powyższe niezbędne jest zagwarantowanie Prezesowi UKE możliwości uzyskania informacji w celu realizacji kompetencji wyznaczonych przez przepisy prawa unijnego.
173.	Nowa propozycja Ustawa z 16 lipca 2004 r. - prawo telekomunikacyjne	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Rozbudowane obowiązki sprawozdawcze Przedsiębiorcy telekomunikacyjni mają wiele obowiązków w zakresie przekazywania organom administracji publicznej danych w ramach sprawozdawczości zarówno cyklicznej, jak i doraźnej jako odpowiedzi na bieżące wezwania regulatora. Biorąc pod uwagę tak rozbudowany system raportowania przedsiębiorcy zmuszani są m.in. do wielokrotnego podawania tego samego lub zbliżonego zakresu informacji, co oddziałuje na wewnętrzne obciążenie zasobów i przekłada się na wysokie koszty obsługi procesów raportowych. W ramach prac nad usuwaniem obciążeń regulacyjnych PIIT pragnie zwrócić uwagę na konieczność podjęcia działań w celu zminimalizowania obciążania sprawozdawczych dla poszczególnych branż, w tym przypadku sektora telekomunikacyjnego, i stworzenia spójnego system raportowania wobec jednego organu, w warunkach pewności co do terminów przekazywania konkretnie wskazanych	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z UKE): Prezes UKE dąży do ograniczenia obowiązków sprawozdawczych dla operatorów i wykorzystuje dane zbierane w ramach obowiązków wynikających z przepisów prawa (Prawo telekomunikacyjne i ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych) w maksymalnym stopniu. Wezwania do przekazania danych na podstawie art. 6 Prawa telekomunikacyjnego są kierowane do przedsiębiorców jedynie w przypadkach, gdy Prezes UKE nie dysponuje daną informacją. W wyniku wejścia w życie nowego rozporządzenia w sprawie przekazywania

			danych. Sprawozdawczość cykliczna przedsiębiorców telekomunikacyjnych dot. m.in.: • o obowiązki sprawozdawcze określone w art. 7 Prawa telekomunikacyjnego oraz rozporządzeniu w sprawie przekazywania danych dotyczących działalności telekomunikacyjnej; • o informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, usługach i sieciach na podstawie art. 29 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (obowiązek ten zgodnie z procedowanym obecnie projektem nowelizacji Megaustawy ma ulec dodatkowemu zaostreniu); • o obowiązek przekazywania do organu regulacyjnego cyklicznych danych raportowych na potrzeby Komisji Europejskiej (formularze Agendy Cyfrowej, COCOM – dostęp szerokopasmowy, dane sprawozdawczości roamingowej); • o danych przekazywanych do GUS (na podstawie przepisów o statystyce publicznej). Raportowanie bieżące, powszechnie stosowane przez organ regulacyjny na podstawie art. 6 Prawa Telekomunikacyjnego, zgodnie z którym przedsiębiorca jest obowiązany do przekazywania na żądanie Prezesa UKE informacji niezbędnych do wykonywania przez Prezesa UKE jego uprawnień i obowiązków. Jest ono wykorzystywane przez Regulatora np. w ramach analizy rynków właściwych, ale wielokrotnie w ciągu roku również w zakresie danych dot. usług roamingu międzynarodowego oraz połączeń międzynarodowych, co wymaga zaangażowania pracowników z wielu działów przedsiębiorstwa, często niezwiązanych z raportowaniem i analizami. Niestety sprawozdawczość ta jest również wykorzystywana w zakresie przekazywania przez przedsiębiorców danych ogólnodostępnych, które są możliwe do pozyskania przez Regulatora inną drogą niż formalne wezwanie (np. cenniki, regulaminy).	danych dotyczących działalności telekomunikacyjnej, zakres i ilość zbieranych danych zostały znacznie ograniczone. Dodatkowo w chwili obecnej operatorzy nie muszą przekazywać danych do GUS, gdyż zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 14 września 2018 r. w sprawie programu badań statystycznych statystyki publicznej na 2019 r., źródłem danych dla GUS w zakresie telekomunikacji są zestawy danych z systemów informacyjnych UKE.
174.	Nowa propozycja Ustawa z 16 lipca 2004 r. - prawo	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Odejście od konieczność przekazywania Abonentowi regulaminów i cenników tylko w formie odpowiadającej zawartej umowie	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MC):

	telekomunikacyjne	Wypowiadając się w temacie biurokratyzacji i nadmiernego obciążania przedsiębiorców, PIIT ponawia swoje uwagi w zakresie konieczności nowelizacji ustawy Prawo telekomunikacyjne, na podstawie której od 12 grudnia 2018 r. nakazane jest przekazywanie regulaminu i cennika, a więc dominującej części dokumentów przekazywanych Klientowi (stanowiących nawet ok. 30-70 stron) tylko w formie w jakiej został zawarta umowa, niezależnie od oczekiwań czy żądania Klienta. Jeśli umowa jest zawarta na papierze to Klient nie może otrzymać tych dokumentów np. e-mailem, jako pdf, nawet jeżeli taka postać otrzymania i przechowywania załączników do umowy jest przez niego preferowana. Przepisy zwiększają w ten sposób ilości papieru przekazywanego Klientowi przy zawarciu umowy nawet niezależnie od wyraźnej odmiennej jego intencji. Związanie trwałego nośnika z formą umowy jest rozwiązaniem negatywnie wpływającym na funkcjonowanie systemu obsługi Klientów. <u>Proponowana zmiana polega na usunięciu formy przypisanej do umowy dla przekazania wzorców umownych, jakimi są regulaminy i cenniki - rozwiązanie to da przedsiębiorcom możliwość tworzenia nowoczesnych rozwiązań w zakresie obsługi Klientów, które już obecnie wykorzystują inni uczestnicy rynku usług.</u> <u>Propozycja zmian legislacyjnych dot. odejście od konieczności przekazywania Abonentowi regulaminów i cenników tylko w formie odpowiadającej zawartej umowie na rzecz elastyczności rozwiązania</u> Regulacje dot. nowych umów: art. 59 oraz 61 ust. 4 Art. 59. 1. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych określający w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dane, o których mowa w art. 56 ust. 3 pkt 6-8 lub 10-21, <u>jest obowiązany podać ten regulamin</u> do publicznej wiadomości poprzez publikację na swojej stronie internetowej i dostarczać nieodpłatnie abonentowi będącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej, najpóźniej wraz z umową o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do	Propozycja została częściowo uwzględniona w projekcie ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Nr w wykazie prac UD172). W przypadku uniezależnienia formy dostarczania regulaminu i cennika od formy zawarcia umowy niezbędne jest wskazanie, w jakiej formie to doręczenie ma nastąpić. Zaproponowaliśmy przyjęcie rozwiązania tożsamego z art. 14 ustawy o prawach konsumenta polegającego na zastosowaniu zapisu „na papierze lub innym trwałym nośniku”. Jednocześnie w przepisach wskazano, że to abonent dokonuje wyboru postaci trwałego nośnika. Forma pisemna będzie wybierana przede wszystkim przez użytkowników niekorzystających z Internetu i obowiązek dostarczenia im dokumentów na papierze ma wyeliminować stosowane obecnie praktyki przekazywania regulaminów i cenników w formie, która w praktyce uniemożliwia zapoznanie się z nimi. Zauważyć należy, że istnieją różne postaci trwałego nośnika, inne niż poczta elektroniczna, której adresu abonent z różnych przyczyn może nie chcieć udostępniać przedsiębiorcy. Można przyjąć, że zazwyczaj wybieranym nośnikiem zapewne będzie wskazana przez abonenta poczta elektroniczna, niemniej jednak to abonent powinien mieć zagwarantowaną przepisami prawa możliwość dokonania wyboru trwałego nośnika. Zabezpieczono również interes dostawców usług, aby abonent nie mógł domagać się dowolnej postaci trwałego nośnika, a jedynie spośród oferowanych przez dostawcę usług.

		publicznej sieci telekomunikacyjnej, ~~na trwałym nośniku w postaci odpowiadającej formie, w jakiej zawarta została umowa~~, a także na ~~każde~~ jego żądanie, na piśmie na wskazany adres korespondencyjny lub drogą elektroniczną. Art. 61. 4. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych <u>jest obowiązany podać cennik</u> do publicznej wiadomości poprzez publikację na swojej stronie internetowej i dostarczać nieodpłatnie abonentowi będącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej najpóźniej wraz z umową o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, ~~na trwałym nośniku w postaci odpowiadającej formie, w jakiej zawarta została umowa~~, a także na ~~każde~~ jego żądanie, na piśmie na wskazany adres korespondencyjny lub drogą elektroniczną. Regulacje dot. umów zmienianych: art. 60a ust. 1, 1b i 1c oraz art. 61 ust 5, 5a i 5b Art. 60a ust. 1, 1b i 1c – dostarczanie regulaminów w przypadku zmian: 1. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych: 1) ~~doręcza~~ <u>dostarcza</u> abonentowi będącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, na trwałym nośniku ~~w postaci odpowiadającej formie w jakiej zawarta została umowa~~, chyba że abonent złożył żądanie określone w ust. ~~1b~~ <u>1c</u>, 2) ~~doręcza na piśmie~~ <u>dostarcza na trwałym nośniku</u> abonentowi niebędącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej, który udostępnił adres ~~korespondencyjny~~ zgodnie z ust. 1a, na ten adres, treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ~~chyba że abonent złożył żądanie określone w ust. 1b~~, oraz 3) podaje do publicznej wiadomości poprzez publikację na	Propozycja w zakresie regulacji dot. umów zmienianych: art. 60a ust. 1, 1b i 1c oraz art. 61 ust 5, 5a i 5b w przeciwieństwie do uwagi do art. 59 ust. 1 Pt oraz art. 61 ust. 4 Pt jest niezasadna. W obecnie obowiązujących przepisach art. 59 ust. 1 Pt pozbawiał abonentów możliwości wyboru otrzymania załączników do umowy (regulaminy, cenniki) w innej formie niż została zawarta umowa. Jednak w zakresie jednostronnych zmian regulaminów i cenników abenci mają pełną dowolność wybrania sposobu informowania ich o planowanych zmianach. Co prawda zasadą jest dokonywanie tego w formie, w jakiej została zawarta umowa to jednak w łatwy sposób w dowolnym momencie abonent może złożyć żądanie doręczenia propozycji zmian drogą elektroniczną. To dostawca usług może wykazać się aktywnością przy pozyskiwaniu takiego żądania tak jak ma to sytuację przy fakturach elektronicznych. Należy też mieć na uwadze, odmienną sytuację użytkowników prepaid co do których obowiązek doręczenia dokumentów zaistnieje tylko wtedy gdy podadzą oni określone przepisami dane kontaktowe. Proponowana zmiana byłaby zbyt dużą zmianą systemową, aby dokonywać jej na tym etapie procesu legislacyjnego. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że zgłoszone kwestie będą ponownie analizowane na etapie wdrażania Europejskiego Kodeksu Łączności Elektronicznej. Nie możemy przychylić się także do pozycji zastąpienia słów „doręcza” na „dostarcza”. Taka zamiana zwolni dostawców usług z odpowiedzialności za skuteczność

		swojej stronie internetowej treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych - z wyprzedzeniem co najmniej jednego miesiąca przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Okres ten może być krótszy, jeśli publikacja aktu prawnego, z którego wynika konieczność wprowadzenia zmian następuje z wyprzedzeniem krótszym niż miesiąc przed jego wejściem w życie lub okres taki wynika z decyzji Prezesa UKE. Jednocześnie abonent powinien zostać poinformowany o prawie wypowiedzenia umowy w przypadku braku akceptacji tych zmian, przy czym termin na realizację tego prawa nie może być krótszy niż do dnia wejścia tych zmian w życie. 1a. Abonent niebędący stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej w celu otrzymywania, w określonych w ustawie przypadkach, informacji i zawiadomień, może udostępnić adres korespondencyjny, adres poczty elektronicznej lub adres elektroniczny podobnego środka porozumiewania się na odległość, o ile dostawca usług umożliwia korzystanie z takiego środka. ~~1b. Na żądanie abonenta, który udostępnił adres poczty elektronicznej lub adres elektroniczny podobnego środka porozumiewania się na odległość, o których mowa w ust. 1a, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dostarcza treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, na wskazany przez abonenta adres poczty elektronicznej lub za pomocą podobnego środka porozumiewania się na odległość.~~ 1c. Na żądanie abonenta będącego stroną umowy zawartej w formie <u>pisemnej</u>, elektronicznej lub dokumentowej dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dostarcza treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, na piśmie na wskazany adres korespondencyjny. Art. 61 ust 5, 5a i 5b PT - dostarczanie cenników w przypadku zmian:	przekazywanych abonentom regulaminów. Nie ma legalnej definicji dostarczania, natomiast zgodnie z art. 61 KC doręczenie jest skuteczne gdy doszło do abonenta w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. W ten sposób abonent, który nie otrzymał regulaminu przesłanego listem zwykłym (np. listonosz zagubił) może wypowiedzieć umowę w terminie późniejszym, gdy dowie się o wprowadzonej zmianie. W przeciwnym razie użycie słowa „dostarcza” skutkować będzie, tym, że przedsiębiorca telekomunikacyjny wyśle informacje listem zwykłym i jeśli ona nie dotrze do abonenta, abonent będzie związany nowym regulaminem. Zdarzały się w przeszłości wypadki, że przedsiębiorca nie wysyłał w ogóle zmian regulaminu, twierdząc, że to zrobił, ale nie dało się tego udowodnić, bo przy listach zwykłych nie ma żadnego potwierdzenia. Nie ma też pewności, że informacje wysyła do wszystkich abonentów, a nie do części. Jeśli chodzi o doręczenie przy trwałym nośniku, jakim jest wiadomość e-mail „Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią.” Nie ma tu konieczności odebrania wiadomości email przez abonenta czy ryzyka, że wiadomość od dostawcy usług, która trafiła do skrzynki SPAM będzie traktowana jako nedoręczona.

			„5. Dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych: 1) ~~doręcza~~ dostarcza abonentowi będącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej treść każdej proponowanej zmiany w cenniku na trwałym nośniku ~~w postaci odpowiadającej formie w jakiej zawarta została umowa~~, chyba że abonent złożył żądanie określone w ~~ust. 5a lub 5b~~, 2) ~~doręcza~~ <u>dostarcza</u> na trwałym nośniku abonentowi niebędącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej, który udostępnił adres ~~korrespondencyjny~~ zgodnie z art. 60a ust. 1a, na ten adres, treść każdej proponowanej zmiany w cenniku, chyba że abonent złożył żądanie określone w ust. 5a, oraz 3) podaje do publicznej wiadomości poprzez publikację na swojej stronie internetowej treść każdej proponowanej zmiany w cenniku - z wyprzedzeniem co najmniej jednego miesiąca przed wprowadzeniem tych zmian w życie. Okres ten może być krótszy, jeśli publikacja aktu prawnego, z którego wynika konieczność wprowadzenia zmian następuje z wyprzedzeniem krótszym niż miesiąc przed jego wejściem w życie lub okres taki wynika z decyzji Prezesa UKE. Jednocześnie abonent powinien zostać poinformowany o prawie wypowiedzenia umowy w przypadku braku akceptacji zmiany w cenniku, przy czym termin na realizację tego prawa nie może być krótszy niż do dnia wejścia tej zmiany w życie. ~~5a. Na żądanie abonenta, który udostępnił adres poczty elektronicznej lub adres elektroniczny podobnego środka porozumiewania się na odległość, o których mowa w art. 60a ust. 1a, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dostarcza treść każdej proponowanej zmiany w cenniku, drogą elektroniczną na wskazany przez abonenta adres poczty elektronicznej, lub za pomocą podobnego środka porozumiewania się na odległość.~~ 5b. Na żądanie abonenta będącego stroną umowy zawartej w formie pisemnej, elektronicznej lub dokumentowej, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dostarcza treść każdej proponowanej zmiany w cenniku na piśmie na	

			wskazany adres korespondencyjny.	
175.	Nowa propozycja Ustawa z 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Big Data – usunięcie barier prawnych na rynku telekomunikacyjnym Prowadząc prace w zakresie usuwania obciążeń regulacyjnych, konieczne jest podkreślenie podstawowej bariery na rynku telekomunikacyjnym, która rodzi ryzyka przy wykorzystaniu potencjału big data na rynku telekomunikacyjnym, a więc obecne brzmienie przepisów Prawa telekomunikacyjnego. W zakresie danych zbieranych w związku z prowadzoną działalnością na rynku telekomunikacyjnym funkcjonuje dualizm regulacyjny - przedsiębiorcy telekomunikacyjni, oprócz obowiązków wynikających z ponadsektorowej regulacji Rozporządzenia ogólnego o ochronie danych (RODO), zobowiązani są do dostosowania działań do przepisów Prawa telekomunikacyjnego (częściowo będących implementacją Dyrektywy UE 95/46 tzw. dyrektywy e-Privacy). Dodatkowe regulacje odnoszące się wyłącznie do sektora telekomunikacyjnego powodują, że przedsiębiorcy w zakresie analizy danych znajdują się w niekorzystnej pozycji w porównaniu z innymi branżami. Big Data wskazywana była jako jednej z kluczowych aspektów rozwoju potencjału ekonomicznego w ramach „Strategii na Rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju” – jednak jej rozwój w sektorze telekomunikacyjnym np. na potrzeby Smart Cities, samorządów czy statystyki publicznej i procesów planistycznych rodzi ryzyka wynikające z przepisów prawa. PIIT postuluje o legislacyjne potwierdzenie możliwości przetwarzania danych na potrzeby statystyczne oraz możliwości dokonywania ich anonimizacji bez konieczności spełniania dodatkowych warunków.	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MC): Podstawy przetwarzania danych telekomunikacyjnych zostały uregulowane w dyrektywie 2002/58/WE oraz w RODO. Zasady dostępu do danych transmisyjnych i danych o lokalizacji uregulowane w art. 165 i 166 Pt stanowią implementację dyrektywy 2002/58/WE. W pozostałym zakresie ustawa Prawo telekomunikacyjne (w brzmieniu nadanym ustawą wdrażającą RODO) przewiduje, że przetwarzane pozostałych danych osobowych użytkownika będącego osobą fizyczną będzie odbywać się na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych, a zatem RODO. Zgodnie z przedstawianymi przez sektor telekomunikacyjny opiniami art. 161 ust. 3 Pt budzi wątpliwości interpretacyjne co do zgodności z RODO i ograniczenia katalogu przetwarzania danych osobowych. Należy wskazać, że problem ten jest znany Ministerstwu Cyfryzacji. Wprowadzenie ewentualnych zmian legislacyjnych wymaga uzgodnienia z innymi resortami (MSWiA, MON, MF, KPRM), które w zakresie swojej właściwości mają akty prawne regulujące dostęp służb i innych uprawnionych podmiotów do danych wskazanych w art. 18 ust. 1-4 uśude. MC prowadzi w tym zakresie prace.
176.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego	Izba Gospodarcza Gazownictwa	„Art. 38a. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1405) w art. 1a w pkt 1 dodaje się lit. d w brzmieniu: „d) nabywanych lub zbywanych przez przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym;”. <u>Uzasadnienie:</u> Przedsiębiorcy o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa i	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MRiRW): Należy przede wszystkim zwrócić uwagę na sprzeczność pomiędzy treścią proponowanego przepisu, a uzasadnieniem do tej zmiany. Z brzmienia proponowanej regulacji

			obronności państwa podlegają m.in. ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym. Przedsiębiorstwa te zarządzają infrastrukturą krytyczną o kluczowym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa i jego obywateli oraz służącą sprawnemu funkcjonowaniu administracji publicznej oraz innych instytucji i przedsiębiorców. Ponadto, trzeba zwrócić uwagę, że przedsiębiorcy tego rodzaju zostali wymienieni w wykazie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 listopada 2015 r. w sprawie wykazu przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym. Należy w związku z tym uznać, że przy obrocie swoimi nieruchomościami przedsiębiorcy tego rodzaju powinni być zwolnieni z wymogu uzyskania decyzji administracyjnych podejmowanych przez Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa.	wynika, że zamysłem jej projektodawcy jest to, aby wyłączyć w całości zastosowanie przepisów ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego do nieruchomości rolnych nabywanych lub zbywanych przez przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym (na marginesie jedynie należy dodać, że nie został zaproponowany żaden przepis, który definiowałby zakres pojęcia owego „przedsiębiorcy”). Z uzasadnienia wynika zaś, że intencją projektodawcy jest jedynie to, aby przedsiębiorcy ci byli zwolnieni z wymogu uzyskiwania decyzji administracyjnych wydawanych przez Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w trybie art. 2a ust. 4 tej ustawy, a zatem jego zamysłem jest w istocie wyłączenie tylko tego jednego, konkretnego przepisu. Podkreślenia wymaga, że niezależnie od istniejącej w tym zakresie sprzeczności nie jest celowe, ani też zasadne uwzględnienie któregośkolwiek z dwóch wariantów mogących wynikać z zaproponowanej przez Izbę Gospodarczą Gazownictwa zmiany. W dniu 26 kwietnia 2019 r. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej uchwalił ustawę o zmianie ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3298), która znówelizuje m.in. ustawę z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego. Jedną z konsekwencji przyjętych regulacji jest to, że spod obowiązku uzyskania zgody Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa na

				nabycie nieruchomości rolnej, wyrażanej w drodze decyzji administracyjnej, wyłączone będą: 1) spółka prawa handlowego: – której wyłącznym udziałowcem albo akcjonariuszem jest Skarb Państwa, będącą operatorem systemu przesyłowego albo posiadającą koncesję na przesyłanie paliw ciekłych, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – <i>Prawo energetyczne</i> (Dz. U. z 2018 r. poz. 755, z późn. zm.), – która jest operatorem systemu dystrybucyjnego gazowego zgodnie z ustawą z dnia 10 kwietnia 1997 r. – <i>Prawo energetyczne</i>, w przypadku nabycia nieruchomości rolnej na cele związane z budową, modernizacją lub rozbudową systemu dystrybucyjnego gazowego, 2) spółka kapitałowa lub grupa kapitałowa, o której mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 18 marca 2010 r. o szczególnych uprawnieniach ministra właściwego do spraw energii oraz ich wykonywaniu w niektórych spółkach kapitałowych lub grupach kapitałowych prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej oraz paliw gazowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2012), w przypadku zakupu nieruchomości rolnej na cele związane z budową, modernizacją lub rozbudową mienia określonego w art. 1 ust. 2 tej ustawy. Na mocy procedowanej ustawy spod obowiązku uzyskania zgody Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa na nabycie nieruchomości rolnej, wyrażanej w drodze decyzji administracyjnej (art. 2a ust. 4 ustawy), wyłączone będzie także nabycie

				nieruchomości rolnych na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2126, z późn. zm.), a także położonych na obszarze górniczym lub terenie górniczym w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze. Katalog podmiotów i przypadków, w których obowiązek uzyskania zgody Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa jest wyłączony został zatem określony w sposób dostatecznie wyczerpujący, obejmując również podmioty, które działają w strategicznych dla Państwa gałęziach gospodarki.
177.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. o Krajowym Zasobie Nieruchomości	Izba Gospodarcza Gazownictwa	„Art. 68a. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. o Krajowym Zasobie Nieruchomości (Dz.U. z 2018 r. poz. 2363) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Przepisów ustawy nie stosuje się do nieruchomości oddanych w trwały zarząd na cele obronności i bezpieczeństwa państwa przed dniem ogłoszenia ustawy oraz do nieruchomości nabywanych lub zbywanych przez przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym.”. <u>Uzasadnienie:</u> Przedsiębiorcy o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa i obronności państwa podlegają m.in. ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym. Przedsiębiorstwa te zarządzają infrastrukturą krytyczną o kluczowym znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa i jego obywateli oraz służącą sprawnemu funkcjonowaniu administracji publicznej oraz innych instytucji i przedsiębiorców. Ponadto, trzeba zwrócić uwagę, że przedsiębiorcy tego rodzaju zostali wymienieni w wykazie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 listopada 2015 r. w sprawie wykazu przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym. Należy w związku z tym uznać, że przy obrocie swoimi nieruchomościami przedsiębiorcy tego rodzaju powinni być zwolnieni z	Uwaga nieuwzględniona. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MliR): W obecnym stanie prawnym przedsiębiorcy nie są objęci zakresem przedmiotowym ustawy o KZN. Przewidziane w ustawie zasady przekazywania nieruchomości do Zasobu KZN dotyczą nieruchomości stanowiących przedmiot własności Skarbu Państwa (zasobu którym gospodaruje starosta, powierzonych Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa i Agencji Mienia Wojskowego). Natomiast przyjęta przez Sejm RP w dniu 16 maja br nowelizacja ustawy o KZN (druk senacki 1185) przewiduje obowiązek sporządzania wykazów nieruchomości stanowiących przedmiot własności spółek Skarbu Państwa (a nie wszystkich przedsiębiorców). Jednakże w nowelizacji w przepisach art. 11 i 12 ustawy o KZN przewidziano mechanizmy, które umożliwiają oznaczenie w wykazie nieruchomości sporządzanym

			obowiązku stosowania regulacji dotyczących nieruchomości przekazywanych do Krajowego Zasobu Nieruchomości.	przez spółkę Skarbu Państwa nieruchomości, których przekazanie mogłoby utrudnić realizację zadań lub prowadzenie działalności gospodarczej przez podmioty objęte zakresem działania ustawy. W przypadku takich oznaczonych nieruchomości ewentualne przekazanie nieruchomości do Zasobu na wniosek Prezesa KZN będzie wymagało uzyskania opinii organu nadzorującego spółkę Skarbu Państwa. Przewidziano również tryb rozstrzygnięcia sporów w takich przypadkach (nowelizowany art. 13). Konkludując nieruchomości, które są niezbędne dla prowadzonej działalności przez Spółki Skarbu Państwa co do zasady nie będą przekazywane do Zasobu KZN.
178.	Nowa propozycja Dodatkowy postulat w zakresie procedowanych projektów ustaw: - narodowym spisie powszechnym ludności i mieszkańców w 2021 r.; - o powszechnym spisie rolnym w 2020 r.	Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji	Dodatkowe obowiązki sprawozdawcze wobec GUS Dodatkowo w związku z prowadzonymi pracami dotyczącymi ograniczania nadmiernych obciążeń regulacyjnych konieczne jest podkreślenie, że w ramach projektu ustawy o narodowym spisie powszechnym ludności i mieszkańców w 2021 r. (UD 223) oraz projektu ustawy o powszechnym spisie rolnym w 2020 r. (UD 222) przedstawione zostały kolejne propozycje zmian prawnych związanych z nałożeniem na dostawców usług telekomunikacyjnych obowiązków obciążających prowadzoną przez nich działalność gospodarczą. Co więcej, jest to kolejny przypadek, gdy propozycje tak daleko idących norm nie były konsultowane z izbami gospodarczymi zrzeszającymi przedsiębiorców, na których nakładane są obciążenia. Zgodnie z propozycją, dostawcy usług telekomunikacyjnych mają mieć zobowiązania w zakresie przekazywania Prezesowi GUS konkretnych zestawów danych dot. abonentów w kilku terminach (art. 13 wraz z załącznikiem nr 2 projektu ustawy o narodowym spisie powszechnym ludności i mieszkańców w 2021 r. oraz art. 9 wraz z załącznikiem nr 3 projektu ustawy o powszechnym spisie rolnym w 2020 r.):	Uwaga poza zakresem procedowanego projektu. Do wiadomości GUS.

			-do dnia 31 maja 2019 r. (stan na 31 marca 2019 r.) -do dnia 28 lutego 2020 r. (stan na 31 grudnia 2019 r.) -do dnia 26 lutego 2021 r. (stan na 31 grudnia 2020 r.) -do dnia 25 lutego 2022 r. (stan na 31 grudnia 2021 r.) W porównaniu ze spisem powszechnym przeprowadzanym w roku 2011, znacząco wzrosnąć ma częstotliwość przekazania przez dostawców usług telekomunikacyjnych danych dot. całych baz abonenckich – w 2011 r. dane były przekazywane jeden raz. Równocześnie na podstawie projektu ustawy o powszechnym spisie rolnym w 2020 r. tożsamy zestaw danych miały być przekazany, w celu dokonania przez GUS tzw. spisu rolnego, co stanowi zdublowanie obowiązku. Niezrozumiałe jest również żądanie tak szerokich katalogów danych od podmiotów prywatnych – zgodnie z założeniem strumienia e-Sprawozdawczości Programu "Od papierowej do cyfrowej Polski" celem działań administracji publicznej miało być dążenie do usunięcia redundancji danych sprawozdawczych przesyłanych różnym instytucjom przez przedsiębiorców. Większość danych, które żądane są od przedsiębiorców prywatnych w ramach projektu ustawy o narodowym spisie powszechnym ludności i mieszkańców w 2021 r., jak i projektu ustawy o powszechnym spisie rolnym w 2020 r. ma zostać również udostępniona z rejestrów państwowych takich jak Rejestr PESEL czy dane Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W ocenie PIIT projektowany obowiązek przekazywania danych abonentów usług telekomunikacyjnych w proponowanym kształcie i częstotliwości jest całkowicie nieuzasadniony i zbędny. Projekt ten przewiduje również zobowiązanie dla dostawców usług telekomunikacyjnych w zakresie nieodpłatnego wysyłania krótkich wiadomości tekstowych do użytkowników końcowych (art. 41 projektu ustawy o narodowym spisie powszechnym ludności i mieszkańców w 2021 r.), któremu PIIT jest przeciwna.	
179.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 18 lipca 2002 r. o	Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska	Zgodnie z art. 63 pkt 3) ustawy wdrażającej RODO wprowadzono następujące zmiany w art. 18 uśude: 3) w art. 18 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:	Uwaga poza zakresem projektu. Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MC): Problem podnoszony przez przedsiębiorców

	świadczeniu usług drogą elektroniczną		„3. Usługodawca wyróżnia i oznacza te spośród danych, o których mowa w ust. 2, jako dane, których podanie jest niezbędne do świadczenia usługi drogą elektroniczną. 4. Usługodawca może przetwarzać, za zgodą usługobiorcy i dla celów reklamy, badania rynku oraz zachowań i preferencji usługobiorców z przeznaczeniem wyników tych badań na potrzeby polepszenia jakości usług świadczonych przez usługodawcę, inne dane dotyczące usługobiorcy, które nie są niezbędne do świadczenia usługi drogą elektroniczną.”; Projekt ww. ustawy wdrażającej RODO przez wszystkie etapy rządowego procesu legislacyjnego zakładał usunięcie art. 18 ust. 1 – 4 uśude. Podczas prac parlamentarnych w projekcie ustawy zaszły zmiany, których efektem jest pozostawienie w uśude przepisów, które miały zostać usunięte, wraz z modyfikacją brzmienia tych przepisów. W ocenie członków IAB Polska pozostawienie art. 18 ust. 1-4 uśude w przyjętym finalnie brzmieniu rodzi dla przedsiębiorców z branży internetowej problemy interpretacyjne, w tym brak pewności prawa co do podstaw prawnych przetwarzania danych osobowych w związku ze świadczeniem usług drogą elektroniczną. Dlatego też postulujemy wykreślenie art. 18 ust. 1-4 uśude. Uważamy, że wszelkie zmiany wprowadzone do uśude w związku z koniecznością wdrożenia RODO do polskiego porządku prawnego nie powinny wykraczać poza cel dostosowawczy i nie powinny kreować dodatkowych obowiązków, które z RODO wprost nie wynikają. Ograniczenie podstaw prawnych przetwarzania danych bez uwzględnienia przewidzianej w RODO „elastyczności”, będącej istotnym elementem tejże regulacji utrudnia prowadzenie biznesu oraz oferowanie w Polsce nowoczesnych i konkurencyjnych usług on-line.	jest znany Ministerstwu Cyfryzacji. Wprowadzenie ewentualnych zmian legislacyjnych wymaga uzgodnienia z innymi resortami (MSWiA, MON, MF, KPRM), które w zakresie swojej właściwości mają akty prawne regulujące dostęp służb i innych uprawnionych podmiotów do danych wskazanych w art. 18 ust. 1-4 uśude. MC prowadzi w tym zakresie prace.
180.	Nowa propozycja Ustawa z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych	Stowarzyszenie Krakowski Alarm Smogowy	art. ... W ustawie z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. 2018 poz. 317 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 po pkt 15 dodaje się pkt 15a w brzmieniu: „15a) pojazd współdzielony – pojazd samochodowy w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. -	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie wyłączono z projektu na etapie SKRM.

			Prawo o ruchu drogowym, odpowiednio oznaczony, wynajmowany przez przedsiębiorcę konsumentom przy użyciu samoobsługowego systemu informatycznego, którego okres pojedynczego wynajmu jest krótszy niż 24 godziny;”; 2) w art. 39: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na zdrowie ludzi i środowisko w związku z emisją zanieczyszczeń z transportu, rada gminy może ustanowić na obszarze obejmującym drogi, których zarządcą jest gmina, strefę czystego transportu, w której zakazuje się wjazdu i przebywania pojazdów samochodowych, w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, innych niż: 1) elektryczne; 2) napędzane wodorem; 3) napędzane gazem ziemnym; 4) spełniające określoną normę emisji spalin wskazaną w uchwale rady gminy.”; b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Posiadacz pojazdu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lub 4 może skorzystać z wyłączenia, o którym mowa w tym przepisie, jeżeli zapewni oznakowanie tego pojazdu na jego przedniej szybie zgodne z przepisami wydanymi na podstawie art. 76 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. Oznakowanie to wydaje posiadaczowi pojazdu wójt, burmistrz albo prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedziby posiadacza pojazdu.” c) w ust. 3 w pkt. 1 uchyla się lit. e, d) ust. 4-4d otrzymują brzmienie: „4. Rada gminy, w uchwale ustanawiającej strefę czystego transportu, może określić możliwość wjazdu i przebywania w tej strefie pojazdów samochodowych spełniających określone normy emisji spalin, przez odniesienie do oznakowania przewidzianego dla danej normy spalania w przepisach	

			wydanych na podstawie art. 76 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. 4a. Rada gminy, w uchwale ustanawiającej strefę czystego transportu, może ustanowić w jej obrębie podstrefę opłaty kongestycyjnej, określając szczególne zasady obowiązujące w tej podstrefie. Podstrefę opłaty kongestycyjnej ustanawia się, dla terenu śródmiejskiej zabudowy lub jej części, stanowiącej zgrupowanie intensywnej zabudowy na obszarze śródmieścia, określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Ustanowienie podstrefy opłaty kongestycyjnej powinno być uzasadnione dążeniem do dodatkowego zmniejszenia negatywnego oddziaływania natężenia ruchu pojazdów samochodowych na zdrowie ludzi i środowisko. 4b. W podstrefie opłaty kongestycyjnej dopuszcza się możliwość poruszania się wyłącznie tych pojazdów samochodowych, które są dopuszczone do wjazdu do strefy czystego transportu (z wyłączeniem pojazdów określonych w ust. 3), w godzinach jej obowiązywania pod warunkiem uiszczenia opłaty kongestycyjnej. 4c. Opłata za wjazd i przebywanie pojazdu w podstrefie opłaty kongestycyjnej w godzinach jej obowiązywania stanowi dochód gminy, który może być wykorzystany wyłącznie na potrzeby: 1) oznakowania i utrzymania strefy czystego transportu; 2) zakupu autobusów zeroemisyjnych; 3) pokrycia kosztów wykonania analizy, o której mowa w art. 37 ust. 1; 4) informowania o strefie czystego transportu i jej promowania; 5) realizację zadań w zakresie publicznego transportu zbiorowego; 6) budowę lub przebudowę infrastruktury pieszej lub rowerowej w gminie. 4d. Opłata za wjazd i przebywanie pojazdu w podstrefie	

			opłaty kongestycyjnej: 1) może być pobierana jedynie za poruszanie się po (lub przebywanie w) tej strefie pojazdów określonych w ust. 4b w godzinach obowiązywania opłaty kongestycyjnej 2) może mieć formę opłaty abonamentowej lub zryczałtowanej; 3) wysokość godzinowa opłaty nie może być wyższa niż równowartość 0,15% minimalnego wynagrodzenia w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847 oraz z 2018 r. poz. 650), a całkowita wysokość dobową opłaty nie może przekraczać 0,90% minimalnego wynagrodzenia (o którym mowa w niniejszym ust.); 4) obowiązuje w godzinach określonych w uchwale wprowadzającej strefę czystego transportu, o której mowa w art. 40.”, e) po ust. 4d dodaje się ust. 4e w brzmieniu: „4e. Opłatę za wjazd i przebywanie pojazdu w podstrefie opłaty kongestycyjnej w godzinach jej obowiązywania pobiera wójt, burmistrz albo prezydent miasta.”, f) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. Granice obszaru strefy czystego transportu oraz podstrefy opłaty kongestycyjnej, oznacza się znakami drogowymi, zawierającymi oznaczenia pojazdów uprawnionych do wjazdu do tych stref.”; 3) w art. 40 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, określa: 1) granice obszaru strefy czystego transportu oraz podstrefy opłaty kongestycyjnej, jeśli taka podstrefa została ustanowiona; 2) sposób organizacji ograniczenia wjazdu do strefy czystego transportu oraz podstrefy opłaty kongestycyjnej; 3) w uzasadnionych przypadkach – podmioty uprawnione do	

		wjazdu i przebywania w strefie czystego transportu pojazdami niespełniającymi wymogów określonych w art. 39 ust. 1; 4) wysokość i sposób poboru opłaty za wjazd i postój pojazdu w podstrefie opłaty kongestycyjnej; 5) godziny obowiązywania opłaty za wjazd i przebywanie pojazdu w podstrefie opłaty kongestycyjnej, jednak nie wcześniej niż od godz. 7:00 oraz nie później niż do godz. 19:00; 6) fakultatywnie: podmioty lub kategorie pojazdów uprawnione do ulgowej opłaty za wjazd i przebywanie pojazdu w podstrefie opłaty kongestycyjnej w godzinach jej obowiązywania; 7) fakultatywnie: w uzasadnionych przypadkach - podmioty lub kategorie pojazdów zwolnione z opłaty za wjazd i przebywanie pojazdu w podstrefie opłaty kongestycyjnej w godzinach jej obowiązywania; 8) fakultatywnie: normy emisji spalin, o których mowa w art. 39 ust. 1 pkt 4, 9) dodatkowe sposoby podania do publicznej wiadomości treści uchwały o ustanowieniu strefy czystego transportu.”, 4) po art. 40 dodaje się art. 40a w brzmieniu: „Art. 40a. 1. Przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na wynajmowaniu pojazdów współdzielonych na terenie danej gminy, zobowiązany jest zgłosić do jej wójta, burmistrza albo prezydenta miasta numery rejestracyjne tych pojazdów współdzielonych oraz oznaczyć je nalepkami z odpowiednim symbolem. 2. Rada gminy może podjąć uchwałę wprowadzającą przywileje dla pojazdów współdzielonych, w szczególności: 1) zwalniającą pojazdy współdzielone z opłat za postój na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, w całości lub w określonej części tej strefy; 2) określającą zasady wyznaczania na terenie gminy, w tym na drogach publicznych zarządzanych przez gminę, miejsc postojowych dla pojazdów współdzielonych. 3. Uchwała, o której mowa w ust. 2, może odnosić się do	

			wszystkich pojazdów współdzielonych albo tylko do takich pojazdów współdzielonych, które są równocześnie pojazdami elektrycznymi lub pojazdami hybrydowymi lub pojazdami napędzanymi gazem ziemnym lub pojazdami napędzanymi wodorem. 4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór nalepki do oznaczania pojazdów współdzielonych oraz sposób oznaczenia miejsc postojowych dla pojazdów współdzielonych.”. Uzasadnienie Według danych WHO²⁴, transport należy do podstawowych źródeł zanieczyszczeń powietrza –przede wszystkim jako szkodliwe źródło emisji tlenków węgla (CO), azotu (NO_x) oraz pyłu zawieszonego (PM₁₀, PM_{2,5}). Transport drogowy w 2017 r.²⁵ odpowiadał średnio za 12% emisji pyłu PM w Europie, jednakże był największym źródłem emisji tlenków azotu NO_x(39%). Stopień szkodliwości emisji transportowych w obszarach miejskich jest jeszcze wyższy i wg raportu²⁶ Najwyższej Izby Kontroli w Warszawie transport drogowy odpowiadał już za ponad 60% emisji pyłu PM₁₀. Konsekwencje dla zdrowia i życia ludzkiego są poważne. WHO ocenia, że zanieczyszczenie powietrza każdego roku przyczynia się do przedwczesnej śmierci prawie 4 milionów osób na całym świecie, a w samej Polsce według danych Europejskiej Agencji Środowiska²⁷ –ok. 45 tys. osób. Niestety, Polska wciąż zalicza się do grona państw europejskich o najgorszej jakości powietrza: liczba dni z przekroczonymi normami jakości powietrza (100 –200 dni w roku, przy dopuszczalnej normie ok. 40 dni) jest w wielu miastach wyraźnie wyższa niż w innych krajach UE. W Unii Europejskiej obserwuje się wzrost świadomości w stosunku do źródeł i skutków zanieczyszczenia powietrza. Kraje członkowskie wprowadzają szereg narzędzi w celu przeciwdziałania zanieczyszczeniu powietrza, transportu	

²⁴ WHO, *Air pollution*, <https://www.who.int/sustainable-development/transport/health-risks/air-pollution/en/>

²⁵ EEA, *EEA report no 13/2017: Air quality in Europe – 2017 report*.

²⁶ NIK, *Informacja o wynikach kontroli - Ochrona powietrza przed zanieczyszczeniami*. (2014 r.)

²⁷ EEA, *EEA report no 12/2018: Air quality in Europe – 2018 report*.

			zrównoważonego i adaptacji klimatycznej. Wśród stosowanych rozwiązań należy wymienić: – planowanie przestrzenne nakierowane na ograniczenie indywidualnego transportu samochodowego; – zarządzanie ruchem w obszarze o ścisłej miejskiej zabudowie, w tym przede wszystkim poprzez wprowadzenie strefy organicznej emisji (<i>low emission zone</i>) i strefy opłaty kongestynnej (z j. ang. <i>congestion</i> – przeciążenie lub zatłoczenie; termin jest często stosowany w kontekście zatłoczenia komunikacyjnego); – ustanawianie zakazów dotyczących spalania paliw stałych i paliw kopalnych w połączeniu z subsydiowaniem mniej zamożnych gospodarstw domowych w konwersji na przyjazne środowisku systemy grzewcze; – działania zmierzające do ograniczenia uciążliwości transportu na podstawie ograniczeń emisji hałasu; – działania wspierające adaptację przestrzeni miejskiej do zmian klimatycznych, m.in. tworzenie zieleni publicznej. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy dają podstawę do tworzenia, stref czystego transportu w miastach o liczbie mieszkańców przekraczającej 100000. Przepisy te w warunkach krajowych mają charakter nowatorski i pierwsze polskie miasta podjęły już działania zmierzające do wprowadzenia strefy czystego transportu (np. Kraków w dzielnicy Kazimierz). Działania te ujawniły jednak wady obecnej regulacji, która ogranicza możliwość i zakres implementacji stref czystego transportu oraz zwiększa ryzyko deprecjacji tego narzędzia. W efekcie ocenia się, że krakowska strefa czystego transportu nie posiada realnego oddziaływania na emisję zanieczyszczeń z transportu i nie stanowi realnego narzędzia polityki transportowej miasta²⁸. Najistotniejsze braki obecnie obowiązującej regulacji to: – Niejasne połączenie dwóch mechanizmów, tj. strefy niskoemisyjnej oraz strefy objętej opłatą kongestynną za wjazd pojazdem samochodowym. Jakkolwiek są to	

²⁸ Transport Publiczny, Kraków: Radni de facto zlikwidowali Strefę Czystego Transportu na Kazimierzu <https://www.transport-publiczny.pl/wiadomosci/krakow-radni-de-facto-zlikwidowali-strefe-czystego-transportu-na-kazimierzu-61077.html>

			rozwiązania komplementarne, różnią się jednak celem i zakresem działania. U podstaw stref niskoemisyjnych leży dążenie do długofalowego ograniczenia negatywnych emisji transportowych na ludzi i środowisko, a ich stosowanie powiązane jest przede wszystkim z programami poprawy jakości powietrza. Strefy opłaty kongestycyjnej są instrumentem z zakresu zarządzania popytem transportowym, a ich podstawowym celem jest ograniczanie skutków wysokiego zatłoczenia motoryzacyjnego w miastach. Obecnie strefy czystego transportu łączą w sobie cele strefy niskoemisyjnej z narzędziami mającymi charakter opłat kongestyjnych (art. 39 ust. 4a-4d ustawy). – Zbyt szeroko określony zakaz wjazdu do strefy czystego transportu. Problemem interpretacyjnym jest określenie zakazu wjazdu do strefy dla pojazdów innych niż wymienione w art. 39 ust. 1-3. Zastosowane tutaj pojęcie „pojazdu” jest bardzo szerokie, a w praktyce interpretacja tego zapisu może prowadzić do wniosku, że zakaz wjazdu do strefy czystego transportu obowiązuje nie tylko wszystkie pojazdy samochodowe i silnikowe, ale także inne, takie jak rowery, wózki rowerowe czy wózki inwalidzkie – a zatem pojazdy niebędące źródłem uciążliwych emisji środowiskowych. – Problemy interpretacyjne dotyczące mechanizmu uiszczania opłaty za wjazd do strefy czystego transportu. W obecnym kształcie w art. 39 ust. 4b-4d posłużono się pojęciem opłaty „za wjazd do strefy” co nie jest jednoznaczne z opłatą za poruszanie się wewnątrz strefy. Budzi to uzasadnione wątpliwości, czy istnieje podstawa do pobierania opłaty od pojazdu, który porusza się wewnątrz strefy bez przekraczania jej granicy. – Zbyt szczegółowe uregulowanie niektórych kwestii na poziomie ustawowym. Wskazane jest pozostawienie gminom większej swobody w zakresie zasad obowiązujących w obrębie stref czystego transportu. Nieuzasadnione jest dopuszczenie tworzenia stref czystego transportu wyłącznie w na obszarach śródmiejskich miast liczących powyżej 100 000 mieszkańców. Obszary gęstej zabudowy śródmiejskiej z dużym natężeniem ruchu samochodowego występują też w	

			mniejszych ośrodkach miejskich, a tworzenie stref czystego transportu może być uzasadnione również poza śródmieściem, przykładowo ze względu na konieczność ochrony grup szczególnie narażonych na negatywne oddziaływanie zanieczyszczenia powietrza (np. na obszarach uzdrowiskowych). – Brak podstaw do wprowadzania ograniczeń uzależnionych od spełniania określonych norm emisji spalin. W obecnym kształcie strefy czystego transportu mają w swoim założeniu promować transport bezemisyjny. Jest to rozwiązanie ze wszech miar pożądane, ale w obecnej rzeczywistości wydaje się być przedwcześnie. Samochody elektryczne dopiero zyskują na popularności, zaś pojazdy napędzane wodorem są w Polsce ogromną rzadkością. Mając na uwadze konieczność przeciwdziałania zanieczyszczeniu powietrza konieczne jest wprowadzenie regulacji, która umożliwi szybkie wyeliminowanie z ruchu najbardziej emisyjnych pojazdów. W tym celu strefy czystego transportu powinny umożliwiać wprowadzanie ograniczeń i zakazów wjazdu uzależnionych do spełniania przez pojazdy określonych norm emisji zanieczyszczeń. Załączony projekt usuwa powyższe uchybienia poprzez: – wyraźne rozdzielenie strefy czystego transportu od tworzonej w jej obrębie podstrefy opłaty kongestyjnej; – wprowadzenie możliwości ustanowienia przez radę gminy wyłączenia od zakazu wjazdu (i przebywania) do strefy czystego transportu w zależności od spełnienia określonego kryterium europejskich standardów emisji spalin (Euro 1-6, Euro I-VI). Proponowana nowelizacja ustawy harmonizuje funkcjonowanie stref czystego transportu analogicznie do powszechnego sposobu działania stref niskoemisyjnych w innych krajach europejskich; – możliwość tworzenia stref czystego transportu w gminach o liczbie mieszkańców 100 000 lub niższej oraz poza obszarami śródmieścia; – doprecyzowanie ograniczeń wjazdu do strefy czystego transportu; – udzielenie radzie gminy szerszej swobody w zakresie	

			kształtowania zasad obowiązujących w strefie czystego transportu. Ponadto projekt reguluje kwestie związane z zyskującym na popularności zjawiskiem car-sharingu –współdzielenia pojazdów, które mogą być kluczowe dla prawidłowego funkcjonowania stref czystego transportu.	
181.	OSR	AHK Polska	Zgodnie z opisem w Ocenie Skutków Regulacji, projekt ustawy oddziałuje na Prezesa Urzędu Regulacji, do którego zadań będzie należała budowa systemu teleinformatycznego do gromadzenia sprawozdań dot. paliw ciekłych oraz sporządzania na ich podstawie miesięcznych zestawień danych indywidualnych, jak również ich udostępniania Prezesowi ARM, Ministrowi Finansów oraz Ministrowi Energii. W załączniku do OSR podane są koszty funkcjonowania systemu teleinformatycznego URE w perspektywie lat 2019-2028. Proponujemy, aby wzorem innych aktów prawnych, które nakładają nowe obowiązki na Prezesa URE lub zmieniają dotychczasowe, koszty związane z realizacją ustawy do poniesienia po stronie URE zostały zagwarantowane w ustawie.	Uwaga uwzględniona.

**Zestawienie uwag do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych zgłoszonych w ramach ponownego opiniowania
(wersja z 23 maja 2019 r.)**

Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy	Podmiot zgłaszający	Uwaga	Stanowisko
1.	Art. 3 pkt 1	Rzecznik MŚP	W zakresie zmiany art. 22¹ Kodeksu cywilnego poprzez dodanie do niego § 2 obejmującego ochroną konsumencką przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, ponownie pod rozwagę pragnę poddać ograniczenie ww. ochrony do mikroprzedsiębiorców.	Uwaga nieuwzględniona. Jakiegokolwiek zawężenie stosowania propozycji rodzi wątpliwości co do tego, jak w momencie zawierania umowy weryfikować każdy dodatkowy warunek skorzystania z ochrony. Należy wziąć pod uwagę fakt, że w CEIDG 99 proc przedsiębiorców to mikro i mali przedsiębiorcy. Przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyć umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta.
2.	Art. 3 pkt 1	OPZZ	W projekcie ustawy proponuje się rozszerzenie ochrony konsumenckiej poprzez objęcie przepisami o ochronie konsumentów osoby fizycznej, która dokonuje z innym przedsiębiorcą czynności prawnej związanej z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, lecz nieposiadającej dla niej charakteru zawodowego. Zmiana ta w naszej ocenie nie powinna być wprowadzana ponieważ osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą powinny być traktowane jak	Uwaga nieuwzględniona. Niezgodne z doświadczeniem życiowym jest przyjmowanie, że każdy przedsiębiorca jest profesjonalistą w każdym zakresie. O profesjonalizmie przesądza doświadczenie zawodowe w danej branży, a nie sam wpis w CEIDG.

			profesjonalne podmioty gospodarcze. Wynika to z potrzeby zapewnienia pewności obrotu gospodarczego, która jest uznawana za jedną z podstawowych zasad prawa prywatnego. Od osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą należy wymagać podwyższonego wzorca staranności i profesjonalizmu. Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą powinny zatem funkcjonować w obrocie gospodarczym jako podmioty profesjonalne a nie jako konsumenci.	
3.	Art. 3 pkt 1	UKE	UKE podtrzymuje uwagę zgłoszoną w lp. 1 załącznika do pisma z dnia 4 kwietnia 2019 r. o znaku DP.WL.023.66.2018.25 dotyczącą projektowanej zmiany w art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny. Jednocześnie należy podkreślić, że w związku z projektowanym rozszerzeniem zakresu ochrony przewidzianej dla konsumentów również na przedsiębiorców, pojawi się konieczność odzwierciedlenia, w szczególności w ocenie skutków regulacji, wpływu projektowanej zmiany na działalność Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w tym poprzez zabezpieczenie odpowiednich zasobów na realizację zadań przez ten organ. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej jest bowiem podmiotem uprawnionym w rozumieniu ustawy z dnia 23 września 2016 r. o pozasądowym rozwiązywaniu sporów konsumenckich (Dz. U. poz. 1823), który prowadzi postępowania w ramach pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich w zakresie usług telekomunikacyjnych i pocztowych. Postępowania te mają na celu polubowne rozwiązywanie sporów pomiędzy konsumentem a dostawcą usług albo operatorem pocztowym. Projektowane rozszerzenie na przedsiębiorców możliwości korzystania ze środków ochrony dedykowanych konsumentom, a tym samym rozszerzenie o przedsiębiorców zakresu podmiotów uprawnionych do zainicjowania procedury pozasądowego rozwiązania sporu, spowoduje zwiększenie zaangażowania zasobów po stronie Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej i powinno zatem zostać uwzględnione w ocenie skutków regulacji.	Uwaga uwzględniona. Przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyć umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta.

4.	Art. 3 pkt 1	Rzecznik Finansowy	Stosownie do treści art. 76 Konstytucji RP (Dz.U. z 1997 r nr 78 poz. 483 ze zm.) władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Jednocześnie, Konstytucja nie przewiduje własnej, autonomicznej definicji konsumenta. Definicja zawarta w dotychczasowej treści art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r. poz. 1025 ze zm., dalej k.c.) stanowi zatem definicję centralną, do której odwołują się pozostałe przepisy w przedmiotowym zakresie. Takim właśnie przepisem odwołującym do tej definicji kodeksowej jest m.in. przepis art. 4 pkt 12 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2019 poz. 369). Stosownie do treści art. 22¹ k.c. w obecnym brzmieniu za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Rzecznik Finansowy, z uwagi na obserwowane zmiany rynkowe oraz potrzeby społeczne w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa finansowego klienta podmiotu rynku finansowego, mając na celu szeroko rozumianą „ochronę konsumenta”, popiera postulat rozszerzenia stosowania przepisów o ochronie konsumentów i objęcia zakresem zastosowania przedmiotowych regulacji osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, z tym jednak zastrzeżeniem, że regulacja ta powinna uwzględniać zarówno stopień profesjonalizmu, czy też stopień specjalizacji w danej branży — rozumiany jednakże nie w sposób generalny, a jedynie przez pryzmat poziomu skomplikowania konkretnej czynności podejmowanej przez osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, o czym szerzej w dalszej części pisma poniżej. Zdaniem Rzecznika, warto byłoby rozważyć również uzależnienie odpowiedniego stosowania przepisów o ochronie konsumentów od skali prowadzonej przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną działalności — poprzez ograniczenie zakresu zastosowania tego przepisu np. do działalności jednoosobowej, bądź poprzez wprowadzenie limitu zatrudnianych przez takiego przedsiębiorcę pracowników.	Uwaga nieuwzględniona. Przepis dotyczy wyłącznie przedsiębiorców, będących osobami fizycznymi, wpisanymi do CEIDG. Jakiegokolwiek dalsze zawężenie stosowania propozycji rodzi wątpliwości co do tego, jak w momencie zawierania umowy weryfikować każdy dodatkowy warunek skorzystania z ochrony. Należy także wziąć pod uwagę fakt, że w CEIDG 99 proc przedsiębiorców to mikro i mali przedsiębiorcy. Przepis zakładający zmianę art. 22¹ KC został usunięty z projektu. Koncepcja dot. rozszerzenia ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców zostanie utrzymana w KC jedynie w zakresie stosowania klauzul abuzywnych i rękojmi za wady. Będzie dotyczyć umów, które przedsiębiorca zawiera bezpośrednio w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, lecz nie mających dla niego charakteru zawodowego. Tożsame rozszerzenie ochrony konsumenckiej na przedsiębiorców będzie dotyczyło również prawa odstąpienia od umowy zawartej na odległość lub poza lokalem przedsiębiorstwa, które wynika z ustawy o prawach konsumenta.

			Jak wynika z uzasadnienia Projektu: „Z praktyki stosowania kodeksowej definicji konsumenta wynika, że osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zawierając umowę z innym przedsiębiorcą — profesjonalistą (oferującym świadczenie z zakresu swojej branży lub specjalizacji) jest traktowana także jako podmiot profesjonalny, nawet wtedy, gdy umowa ta nie jest bezpośrednio związana z branżą lub specjalizacją, którą ta osoba wykonuje/reprezentuje. Wystawienie faktury za towar lub usługę „na firmę” jest równoznaczne z uznaniem, że dokonano tego w ramach obrotu z udziałem obu podmiotów profesjonalnych (każda czynność prawna potwierdzona fakturą wystawioną na przedsiębiorcę jest uznawana za czynność bezpośrednio związaną z jego działalnością gospodarczą lub zawodową). Rodzi to dysproporcję w zakresie praw i obowiązków podmiotów występujących w danej czynności prawnej. Przedsiębiorca dokonujący czynności prawnej z innym przedsiębiorcą, gdy nie dysponuje on odpowiednią wiedzą i doświadczeniem koniecznym do oceny przedmiotu tej czynności, nie może korzystać z ochrony konsumenckiej, mimo, że znajduje się w tym zakresie w tej samej sytuacji, w jakiej znajduje się konsument (z założenia podmiot nieprofesjonalny)". Zauważyć należy, że regulacja prawna rynku finansowego ma na celu także ochronę konsumenta, która stanowi przejaw dążenia do wynagrodzenia mu braków wynikających z nieposiadania specjalistycznej wiedzy oraz naruszenia równowagi między stronami kontraktu. Brak profesjonalnej wiedzy i umiejętności ze strony konsumenta winien być rekompensowany przez rzetelny podmiot występujący w obrocie jako profesjonalista. Jak słusznie wskazał projektodawca, w obecnym stanie prawnym przedsiębiorca dokonujący czynności prawnej bezpośrednio związanej z jego działalnością, z innym przedsiębiorcą, gdy przedsiębiorca ten nie dysponuje odpowiednią wiedzą i doświadczeniem koniecznym do oceny charakteru i znaczenia tej czynności (mieszczącej się w ramach branży, której przedstawicielem jest druga strona umowy), znajduje się w tym	

		zakresie w analogicznej sytuacji, jak konsument. Zdaniem Rzecznika, stopień profesjonalizmu, czy też stopień specjalizacji w danej branży nie powinien być jednak rozumiany w sposób generalny, a jedynie przez pryzmat konkretnej czynności. Wyjątkiem od naczelnej zasady, że do czynności podejmowanych przez przedsiębiorców w bezpośrednim związku z prowadzoną działalnością — nie stosuje się przepisów właściwych dla ochrony podmiotów nieprofesjonalnych jest obecnie przepis szczególny zawarty w treści art. 805 § 4 k.c., który obowiązuje do konkretnego typu umowy tj. umowy ubezpieczenia. Art. 805 § 4 k.c., stanowi, że przepisy art. 3851 - 3853 k.c. stosuje się odpowiednio, jeżeli ubezpieczającym jest osoba fizyczna zawierająca umowę związaną bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Poprzez art. 805 § 4 k.c. dodany przez art. 1 pkt 3 lit. b) ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. (Dz.U.07.82.557) zmieniającej k.c. z dniem 10 sierpnia 2007 r. ustawodawca przyznał szczególną ochronę przedsiębiorcom w zakresie zawieranych przez nich umów ubezpieczenia. W treści OSR wskazano, iż: „przedsiębiorcy z sektora MSP podnoszą problem stosowania tzw. przewagi kontraktowej w stosunkach między przedsiębiorcami, w szczególności gdy jeden z nich oferuje niektóre usługi powszechne, np. o charakterze finansowym (bankowe, ubezpieczeniowe). Nie dotyczy on wyłącznie, uregulowanego już ustawowo, zagadnienia stosowania przewagi kontraktowej na rynku towarów rolno-spożywczych. Wątpliwości w tym zakresie sygnalizowane są przez przedsiębiorców bezpośrednio do Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii. Potwierdzają je także przedstawiciele Federacji Konsumentów oraz Krajowej Izby Gospodarczej (również otrzymują sygnały od przedsiębiorców)". W ocenie Rzecznika rozszerzenie definicji konsumenta w projektowanym kształcie może nie przyczynić się do zapobiegania nadużywania przewagi kontraktowej w stosunkach między przedsiębiorcami, czego wyrazem mogą być chociażby wskazane w zacytowanym fragmencie OSR usługi powszechne o charakterze finansowym.	

			Zdaniem Rzecznika nie ma przeszkód, aby analogiczne przepisy do przepisu art. 805 § 4 k.c. zostały wprowadzone w obszarach, w których wymagana jest wiedza wysoce specjalistyczna. W ocenie Rzecznika Finansowego analogiczne regulacje mogłyby zostać utworzone w odniesieniu do umów zawieranych na rynku finansowym, wobec coraz większego skomplikowania oferowanych produktów i umów występujących na tym rynku.	
5.	Art. 6	OPZZ	Zmiany art. 229 § 11 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy odnoszące się do rozszerzenia zwolnienia z obowiązku przeprowadzania wstępnych badań lekarskich wobec osób przyjmowanych ponownie do pracy u tego samego lub innego pracodawcy w sytuacjach wskazanych w zmienionym przepisie. OPZZ negatywnie ocenia zarówno propozycję wskazującą, że aktualność wcześniej uzyskanego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na tym samym stanowisku zwalnia pracodawcę z konieczności odbycia wstępnych badań lekarskich wobec pracownika ponownie przyjmowanego do pracy, jak i zmianę odnoszącą się do osób przyjmowanych do pracy u innego pracodawcy na dane stanowisko, na podstawie warunków wskazanych w artykule, przy czym należy podkreślić, że wobec obowiązującego obecnie przepisu wykreślone zostaje nawet wyłączenie odnośnie osób przyjmowanych do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych, co należy ocenić wyjątkowo negatywnie. Oznacza to w praktyce, dopuszczenie wprost do pracy pracowników wykonujących prace szczególnie niebezpieczne (określone w odrębnych przepisach), którzy nie muszą być poddani wstępnym badaniom lekarskim, jeśli przedstawią pracodawcy aktualne orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy w warunkach pracy opisanych w skierowaniu na badania lekarskie, a pracodawca ten stwierdzi, że warunki te odpowiadają warunkom występującym na danym stanowisku pracy. OPZZ krytycznie ocenia propozycje, intencją których jest rozluźnienie przepisów mających wpływ na bezpieczeństwo pracy pracowników, tym samym powyższe zmiany uważamy za	Uwaga uwzględniona. Przepis został usunięty z projektu.

			nieuzasadnione i w dłuższej perspektywie - szkodliwe dla pracowników i nie chroniące ich przed zagrożeniami w pracy. Należy także podkreślić, że niemożliwe jest określenie „stanowiska pracy o takich samych warunkach pracy” u różnych pracodawców, ponieważ każdy pracodawca ma inną specyfikę oraz inne warunki pracy, dotyczące chociażby wyposażenia sprzętowego, czasu pracy czy środowiska pracy. Badania lekarskie służą określeniu braku przeciwwskazań zdrowotnych do pracy w warunkach określonych przez pracodawcę w skierowaniu na badania, zatem nie nazwa stanowiska pracy ale wykonywane na nim czynności i rodzaj narażenia zawodowego są przedmiotem oceny lekarskiej o braku lub istnieniu przeciwwskazań zdrowotnych do pracy. Uważamy, że najważniejsze jest szacowanie ryzyka zawodowego i ochrona przed zagrożeniami (poprzez ocenę ryzyka zawodowego na danym, konkretnym stanowisku pracy), a nie tożsamość zadań czy określenie takiego samego stanowiska pracy. Nie oznacza to wprost tożsamości zagrożeń czy narażenia pracownika na czynniki szkodliwe, gdyż warunki pracy nawet podobnych stanowiskach mogą się różnić. Wskazana ocena ryzyka zawodowego uwzględnia wykonywane na danym stanowisku czynności i rodzaj narażenia zawodowego. Stąd należy wziąć pod uwagę, że choć charakter danej pracy, nawet na podobnym stanowisku może być z pozoru tożsamy u tego samego czy nowego pracodawcy, to w nowym środowisku pracy mogą występować inne czynniki szkodliwe lub uciążliwe dla zdrowia pracownika. Przykładem może być pracownik biurowy, który u jednego pracodawcy będzie wykonywał pracę w pomieszczeniu zlokalizowanym w budynku administracyjno-biurowym, a u innego np. w pomieszczeniu znajdującym się np. w pobliżu hali produkcyjnej, gdzie może wystąpić zwiększone narażenie na hałas. W sytuacji przyjęcia możliwości uznawania orzeczeń lekarskich wydanych dla potrzeb innego pracodawcy przez kolejnego pracodawcę, ten ostatni nie będzie w stanie określić, czy zakres badań lekarskich przeprowadzonych dla potrzeb poprzedniego pracodawcy odpowiada obecnym u niego warunkom pracy.	

			Odnośnie przedstawienia propozycji rozwiązań prawnych umożliwiających ocenę czy warunki pracy na stanowiskach u poprzedniego pracodawcy są takie same jak u poprzedniego pracodawcy należy podkreślić, że zgodnie z przepisami ustawy - Kodeks pracy ocena warunków pracy jest obowiązkiem pracodawcy, a nie ochrony zdrowia (medycyny pracy) sprawującej opiekę profilaktyczną nad pracownikami. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy do zadań służby medycyny pracy należy jedynie współdziałanie z pracodawcą w procesach rozpoznawania i oceny czynników, występujących w środowisku pracy oraz sposobów wykonywania pracy mogącej mieć ujemny wpływ na zdrowie i współdziałanie z pracodawcą w procesach rozpoznawania i oceny ryzyka zawodowego w środowisku pracy. W myśl art. 12 przywołanej ustawy wynika, że obowiązkiem pracodawcy (jako zleceniodawcy badań profilaktycznych) jest przekazywanie lekarzowi (zleceniobiorcy) informacji o występowaniu czynników szkodliwych dla zdrowia lub warunków uciążliwych wraz z aktualnymi wynikami badań i pomiarów tych czynników. Inne elementy propozycji, które należy wziąć pod uwagę: - projektowany przepis nie precyzuje, kto i w jaki sposób będzie dokonywał oceny czy warunki pracy są takie same jak u poprzedniego pracodawcy, a warto przypomnieć, że dane o warunkach pracy pracodawca uzyskuje ze wspomnianej oceny ryzyka zawodowego, czy wyników pomiarów środowiskowych. Trudno zatem byłoby stwierdzić czy sama nazwa stanowiska pracy wskazuje na narażenia tożsame występujące na tym stanowisku u innego pracodawcy. - zasadne byłoby także sięgnąć do definicji środowiska pracy, przez które rozumie się „warunki środowiska materialnego (określonego czynnikami fizycznymi, chemicznymi i biologicznymi), w którym odbywa się proces pracy”. Definicja akcentuje, iż istotne są czynniki środowiska pracy, które trudno jest jednoznacznie ocenić i uznać czy będą jednoznacznie tożsame u poprzedniego i kolejnego pracodawcy na nowym stanowisku pracy pracownika. Powstaje także pytanie: kto	

			będzie ponosił odpowiedzialność - poprzedni czy nowy pracodawca - w sytuacji zdarzeń wypadkowych czy uszczerbku na zdrowiu bądź jeśli warunki pracy będą źle ocenione. - należy też nawiązać do dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz. Urz. L 183 z 29.6.1989, s 1, ze. zm.), w preambule której zaznaczono, iż dyrektywa nie zezwala na zmniejszenie osiągniętego już stopnia ochrony w poszczególnych państwach członkowskich. Pracownicy powinni mieć zapewnioną profilaktyczną ochronę zdrowia, stosownie do zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa, które występują w miejscu pracy. Proponowane zmiany są w naszej ocenie zaprzeczeniem idei zawartej w dyrektywie.	
6.	Art. 6	Państwowa Inspekcja Pracy- Główny Inspektorat Pracy	Propozycję nowelizacji art. 229 § 1¹ pkt 1 i 2 Kodeksu pracy artykułu Kodeksu pracy należy ocenić negatywnie. Projektowane zmiany doprowadzą do sytuacji, w której przy zmianie pracodawcy, zwolnienie pracownika z odbycia badań wstępnych będzie możliwe w całym okresie ważności orzeczenia lekarskiego, niezależnie od długości przerwy w zatrudnieniu, a nie - jak to ma miejsce obecnie – w ciągu 30 dni po rozwiązaniu lub wygaśnięciu poprzedniego stosunku pracy. Dążenie do ograniczenia kosztów ponoszonych przez pracodawców, które jest podstawowym celem projektu, nie powinno narażać pracowników na ryzyko utraty zdrowia wynikające z podjęcia pracy. Przed wszystkim należy zwrócić uwagę na możliwość wystąpienia zmian w stanie zdrowia pracownika w okresie pomiędzy wydaniem orzeczenia lekarskiego, a dopuszczeniem do pracy u kolejnego pracodawcy albo ponownie u tego samego pracodawcy. Długotrwała przerwa w zatrudnieniu (więcej niż 30 dni) może być spowodowana chorobą lub innym zdarzeniem – niekoniecznie związanym z pracą - a mającym negatywny wpływ na kondycję zdrowotną danej osoby, a pośrednio powodować negatywne konsekwencje (np. zagrożenie wypadkowe) dla współpracowników, a w specyficznych	Uwaga uwzględniona. Przepis został usunięty z projektu.

			sytuacjach dla osób trzecich. Dodatkowo trzeba podkreślić, że w przypadku choroby dłuższej niż trzydziestodniowa w czasie trwania stosunku pracy pracodawca zobowiązany jest skierować takiego pracownika na kontrolne badania lekarskie. Badania te miarodajnie weryfikują, czy pracownik, po ponad 30-dniowej absencji wskutek choroby, może nadal być zatrudniony na dotychczasowym stanowisku bez szkody dla zdrowia swojego i współpracowników. Ponadto, jak wynika z kontroli inspektorów pracy, już teraz pracodawcy zgłaszają problemy z interpretacją zapisów w skierowaniach na badania profilaktyczne przedstawianych przez pracowników przyjmowanych do pracy. Często treść skierowań jest niekompletna i mało precyzyjna. Nie ulega wątpliwości, że nierealne jest wtedy dokonanie rzetelnego porównania, czy warunki środowiska pracy na nowym stanowisku będą tożsame z tymi, które występowały na poprzednim stanowisku, zwłaszcza gdy występuje narażenie na czynniki szkodliwe i niebezpieczne. W takim kontekście warto zauważyć, że pracodawcy są prawnie zobowiązani do ochrony zdrowia i życia pracowników. Ponoszą również odpowiedzialność za skutki naruszeń przepisów o badaniach profilaktycznych, w szczególności przy zbiegu tego obszaru przygotowania pracowników do pracy z możliwością wystąpienia wypadków przy pracy oraz chorób zawodowych. Reasumując, rozszerzenie zwolnienia z badań wstępnych – w zakresie przewidzianym w projekcie – nie dość, że zmniejszy poziom ochrony, ponieważ dopuszcza sytuację, gdy pracownik przez dłuższy czas może być zatrudniony na stanowisku, na którym nie powinien świadczyć pracy z racji stanu zdrowia, to jeszcze, wbrew zamierzeniom ustawodawcy, może przynieść negatywne następstwa dla pracodawców.	
7.	Art. 6	NSZZ Solidarność	Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” po zapoznaniu się z opiniami do projektu ustawy o zmianie ustawy w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych zgłoszonymi w trakcie konsultacji oraz wyjaśnieniami ze strony Ministerstwa Przedsiębiorczości i Technologii zwraca uwagę na argumenty, które pojawiły się w opinii Państwowej Inspekcji Pracy.	Uwaga uwzględniona. Przepis został usunięty z projektu.

			Państwowa Inspekcja Pracy wskazuje, że jak wynika z kontroli inspektorów pracy, już teraz pracodawcy zgłaszają problemy z interpretacją zapisów w skierowaniach na badania profilaktyczne przedstawianych przez pracowników przyjmowanych do pracy. Często treść skierowań jest niekompletna i mało precyzyjna. Nie ulega wątpliwości, że w takiej sytuacji nierealne jest dokonanie rzetelnego porównania, czy warunki środowiska pracy na nowym stanowisku będą tożsame z tymi, które występowały na poprzednim stanowisku, zwłaszcza gdy występuje narażenie na czynniki szkodliwe i niebezpieczne. Dlatego podtrzymujemy swoje stanowisko w kwestii ust.2 § 11 art. 229 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeksu Pracy (doceniając wyłączenie osób przyjmowanych do wykonywania prac szczególnie niebezpiecznych) oraz pozostałych postulatów wyrażonych w Decyzji Prezydium KK nr 55/19.	
8.	Art. 10 pkt 2 i 5	Rzecznik MŚP	Ponownie wnioskuję o dokonanie modyfikacji projektowanej zmiany w ustawie o rzemiośle poprzez rozszerzenie kręgu osób, z którymi wspólnik dysponujący kwalifikacjami rzemieślniczymi może założyć spółkę „rodzinną” — o rodzeństwo rzemieślnika (dot. projektowanego art. 2 ust. 1 pkt 7 i 8 ustawy o rzemiośle). W zakresie projektowanego art. 10 pkt 5 ponownie wnioskuję o rozszerzenie jego zakresu również o odpowiednie zmiany w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym, co korespondować będzie z projektowanymi zmianami w art. 2 ust. 1 ustawy o rzemiośle które przewidują możliwość prowadzenia działalności rzemieślniczej również w formie spółek prawa handlowego, rejestrowanych w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.	Uwaga nieuwzględniona. Definicja rzemiosła rozumianego jako zawodowe wykonywanie działalności gospodarczej przez wspólnika dysponującego kwalifikacjami rzemieślniczymi wraz z małżonkiem, zstępnymi lub wstępnymi ma na celu wsparcie firm rodzinnych i oparta została o informacje na temat firmy rodzinnej zawartą w Raporcie „Firma rodzinna to marka” oraz publikacji J. Węclawskiego „Przedsiębiorstwo rodzinne we współczesnej gospodarce”. W literaturze jako uniwersalny model rodziny przyjmuje się jednostkę społeczną składającą się z trzech pokoleń: dziadków, rodziców i dzieci. W przedsiębiorstwie rodzinnym obydwie rodzice biorą aktywny udział w jego funkcjonowaniu, a dzieci są przygotowywane do roli następców. Również w Opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie przedsiębiorstw rodzinnych w Europie jako źródła ponownego wzrostu gospodarczego i lepszych miejsc prac rekomenduje się przyjęcie w definicji firmy rodzinnej, warunku, że większość głosów jest

				w posiadaniu osoby (osób) fizycznej lub w posiadaniu jej małżonka, rodziców, dzieci
9.	Art. 15	KRRiT	Zmiana art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji nie budzi zastrzeżeń. Należałoby jednak rozważyć uzupełnienie projektu o przepisy przejściowe w zakresie zmian w proponowanym art. 15 projektu.	Uwaga uwzględniona. W projekcie dodano przepis przejściowy.
10.	Art. 16 pkt 1	UTK	Poddaję pod rozagę zmianę proponowanego zapisu poprzez usunięcie zwrotu „na potrzeby własne użytkownika”, tj. na: „18a) naziemnych zbiorników do przechowywania paliw płynnych klasy III o pojemności do 5 m3;”. Uzasadnienie: Proponowany przepis prowadzi do sprzeczności z art. 36a ust. 3 w związku z załącznikiem 2 ust. 2 pkt 9) ustawy o transporcie kolejowym. Implementacja dyrektywy 2012/34/UE do polskiego systemu prawnego wprowadziła obowiązek udostępniania obiektów infrastruktury usługowej wymienionych w załączniku 2 ust. 2 ustawy o transporcie kolejowym. Jednym z obiektów infrastruktury usługowej wymienionych w tym ustępie są kolejowe stacje paliw. Powyższe oznacza to, że istnieje obowiązek niedyskryminacyjnego udostępniania kolejowych stacji paliw przewoźnikom kolejowym. Problem dotyczy przede wszystkim stacji paliw, których właścicielami są przewoźnicy kolejowi. Nie powinny być one określane jako przeznaczone na własne potrzeby. Są to jednocześnie zbiorniki, w dużej mierze, o pojemności 2-3m3. Wobec braku kolejowych stacji paliw w Polsce, co generuje duże problemy z tankowaniem spalinowych pojazdów kolejowych, objęcie proponowanym przepisem także podmioty rynku kolejowego da możliwość uchylania się właścicieli zbiorników, o których mowa w proponowanym pkt 18a ust. 1 art. 29 ustawy Prawo budowlane od udostępniania ich innym przewoźnikom. Ustawa o transporcie kolejowym nie stanowi wprost, że zbiorniki na paliwo do lokomotyw nie mogą być określane jako przeznaczone na potrzeby własne, a powinność ich niedyskryminacyjnego udostępniania wynika jedynie z ogólnego zapisu w art. 36 ust. 3 ustawy o transporcie kolejowym. Wprowadzenie w treści zaproponowanego w	Wyjaśnienie. MPiT odstąpiło od procedowania zmiany.

			projekcie przepisu „zbiorniki do przechowywania paliw płynnych klasy III, na potrzeby własne użytkownika o pojemności do 5m ³ ”, bez odniesienia się do specyfiki przewozów kolejowych, może w związku z tym sugerować, że w każdym przypadku to właściciel zbiornika, w tym przewoźnik kolejowy, decyduje o jego przeznaczeniu na potrzeby własne. Jednocześnie ułatwienie w budowie zbiorników przeznaczonych do przechowywania oleju napędowego (temperatura zapłonu powyżej 55oC, czyli klasy III), może przyczynić się do poprawy sytuacji w obszarze możliwości legalnego tankowania pojazdów kolejowych.	
11.	Art. 16 pkt. 1	GUNB	Proponuje się przeredagować projektowany art. 29 ust. 1 pkt 18a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202, z późn. zm.) Projektowanemu przepisowi proponuje się nadać następujące brzmienie: „18a) wolnostojących obiektów budowlanych będących zbiornikami naziemnymi do przechowywania paliw płynnych klasy III nietrwale związanymi z gruntem o pojemności do 5 m³;”. W ocenie GUNB zaproponowane w wersji projektu z 24 maja 2019 r. brzmienie art. 29 ust. 1 pkt 18a może budzić szereg wątpliwości interpretacyjnych. Podkreślić przede wszystkim należy, że Prawo budowlane normuje działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych. Natomiast nie każdy naziemny zbiornik, w tym zbiornik do przechowywania paliw płynnych, jest obiektem budowlanym w rozumieniu art. 3 pkt 1 ww. ustawy. Co więcej, aby zbiornik, w tym zbiornik do przechowywania paliw płynnych, mógł być uznany za obiekt budowlany musi być wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Obiekty, które nie spełniają wymagań definicji z art. 3 pkt 1 Prawa budowlanego, nie mogą zatem zostać uznane za obiekty budowlane, do których stosuje się przepisy ww. ustawy (np. kanistry będące zbiornikami w ogóle nie powinny podlegać Prawu budowlanemu). Ponadto należy zwrócić uwagę na sformułowanie „na potrzeby	Wyjaśnienie. MPiT odstąpiło od procedowania zmiany.

			własne użytkownika”. Nie do końca wiadome jest, co należy rozumieć pod tym pojęciem. Z tego względu przepis wydaje się zbyt ogólny i może budzić wątpliwości. W szczególności jak potraktować sytuację, gdy np. rolnik postawi na własnym polu zbiornik i będzie z niego napełniał własny kombajn, ale w jakimś dniu napełni traktor sąsiada – czy ten zbiornik należałoby potraktować jako samowolę budowlaną, ponieważ nie miał pozwolenia na budowę. Niezależnie od powyższego GUNB proponuje również rezygnację z obowiązku realizacji ww. obiektów na podstawie zgłoszenia, tj. rezygnację ze zmiany wskazanej w pkt 2 art. 16 projektu. Nie wydaje się zasadne, aby obiekty o niewielkiej pojemności i o charakterze przenośnym (zbiorniki te w trakcie eksploatacji w praktyce są przemieszczane w różne miejsca) wymagały dokonania zgłoszenia właściwemu organowi administracji architektoniczno-budowlanej.	
12.	Art. 19	Rzecznik MŚP	W zakresie postulatu Rzecznika MSP dodania przepisu art. 34 ust. 4a ustawy — Prawo energetyczne, nie sposób zgodzić się z opinią zaprezentowaną przez Ministerstwo Energii (dalej: „ME”) po konferencji uzgodnieniowej, że powyższa propozycja jest „niezasadna, niezawierająca opisu problemu ani uzasadnienia, co uniemożliwia jej analizę. Ponadto, w zakresie wysokości opłat koncesyjnych decyzje Prezesa URE mogą podlegać kontroli sądowej. Propozycja nie zawiera analizy orzecznictwa w tym zakresie.”. Należy wskazać, że jeszcze w 2017 r. ME przedstawiło projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (numer w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: RD 208), który m.in. zakładał uchylenie problematycznych do dziś przepisów § 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. poz. 387 oraz z 1999 r. poz. 1049). W uzasadnieniu do ww. projektu ME podniosło, iż „w § 4	Uwaga nie powinna być uwzględniona w tym projekcie. Ma charakter systemowy, dot. wszystkich podmiotów objętych obowiązkiem opłaty koncesyjnej. Wymaga dokładnej oceny skutków finansowych i dalszych analiz.

			uchylone zostały ust. 2 i 3. Ustęp 2 odnosił się do sytuacji, które nie mają już miejsca, a wynikały z przepisu przejściowego ustawy — Prawo energetyczne, tj. art. 67. Kolejny ustęp regulował sytuację przedsiębiorstw już prowadzących działalność objętą obowiązkiem posiadania koncesji, jednakże nieposiadających koncesji, a osiągających przychody z tej działalności w roku poprzedzającym jej udzielenie. Obecnie takie sytuacje praktycznie nie wstępują, ponieważ prowadzenie działalności bez wymaganej prawem koncesji jest niezgodne z prawem i stanowi wykroczenie.". Wbrew jednak temu, co podnosiło ME obecnie takich sytuacji wciąż jest wiele. Nie jest również satysfakcjonująca odpowiedź ME, że decyzje Prezesa URE mogą podlegać kontroli sądowej, bowiem dla przedsiębiorców z sektora MŚP koszty z tym związane stanowią obciążenie (postępowanie przez SOKiK potrafi trwać od roku do dwóch lat, przed Sądem Apelacyjnym kolejne dwa lata, dochodzi do tego kosztowna możliwość wniesienia skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego). Powyższe pokazuje, że konieczna jest zmiana legislacyjna, dlatego Rzecznik MŚP ponownie wnosi o wprowadzenie do art. 19 projektu ustawy następującego punktu: w art. 34 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu: „4a. Przychód osiągnięty z danego rodzaju działalności objętej koncesją w danym roku kalendarzowym może być podstawą obliczenia wysokości tylko jednej opłaty koncesyjnej, w tym również w razie uzyskania więcej niż jednej koncesji regulującej dany rodzaj działalności w roku kalendarzowym.". Natomiast uzupełnieniem powyższej regulacji powinien być przepis przejściowy dodany do art. 93 projektu ustawy o następującej treści: „Przepis art. 34 ust. 4a ustawy zmienianej w art. 19 niniejszej ustawy stosuje się również do postępowań dotyczących obliczenia wysokości opłat koncesyjnych za okresy sprzed wejścia w życie niniejszej ustawy, o ile nie zostały one zakończone prawomocną decyzją.".	
13.	Art. 19	Urząd Ochrony Danych Osobowych	W opinii Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych doprecyzowania wymagają przepisy dotyczące systemu teleinformatycznego, o którym mowa w dodawanym do ustawy	Uwaga uwzględniona .

			z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne art. 43 f. Wprawdzie projektodawca rozbudował przepisy w związku z wcześniejszym postulatem Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w tym zakresie, niemniej jednak w dalszym ciągu zaproponowane rozwiązania wymagają uzupełnienia. Kierując uwagę do proponowanych przepisów organ nadzorczy postulował, aby doprecyzować pojęcie <i>przetwarzania</i> danych osobowych w systemie teleinformatycznym przede wszystkim zaś istotne byłoby aby wskazać kto na jakich zasadach, w jakim zakresie i w jakim celu będzie miał dostęp do systemu. Zbędne jest w opinii Prezesa Urzędu natomiast wskazywanie w przepisach ustawy czynności stricte technicznych takich jak; <i>wyszukiwanie, sortowanie, filtrowanie, przeglądanie czy wydruk danych</i>. W art. 43f ust. 1 pkt 4 projektodawca wskazał - poprzez odwołania do art. 4ba ust. 9 i art. 43d ust. 6 - jakie podmioty będą miały dostęp do systemu teleinformatycznego. Zauważyć należy, że w obu przywołanych przepisach mowa jest o tych samych podmiotach, tj. o Prezesie Urzędu Regulacji Energetyki, ministrze właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrze właściwym do spraw energii. Art. 43d ust. 6 mówi dodatkowo o Prezesie Agencji Rezerw Materiałowych. Dlatego rozważania wymaga ujęcie przepisu art. 43f, tak, aby nie było wątpliwości co do podmiotów, które mocą tych przepisów będą miały prawo dostępu do danych gromadzonych w tym systemie.	
14.	Art. 19 pkt 6	Urząd Regulacji Energetyki	W projektowanym art. 43f ustawy – Prawo energetyczne w ust. 1 w pkt 3 należy poprawić literówkę w wyrazie „zgromadzony” – powinno być „zgromadzonych”.	Uwaga uwzględniona.
15.	Art. 19 pkt 6	Urząd Regulacji Energetyki	W projektowanym art. 43f ust. 5 ustawy – Prawo energetyczne obowiązek sporządzenia i przekazania do centralnego repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych nałożony na Prezesa URE jest sprzeczny z regulacją zawartą w art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 700 z późn. zm.).	Uwaga uwzględniona. Właściwym podmiotem jest minister właściwy do spraw energii.
16.	Art. 19 pkt 8	Urząd Regulacji Energetyki	W projektowanym art. 62d ustawy – Prawo energetyczne w zdaniu wprowadzającym należy zmienić datę na 1 lipca 2021 r. i dodać dwukropek. Zob. uzasadnienie do uwagi dot. art. 107 pkt	Uwaga uwzględniona.

			4 projektu.	
17.	Art. 24	OPZZ	Zmiana ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych ma rozszerzyć uprawnienie do wydawania regulaminów porządkowych na wszystkie podmioty świadczące usługi hotelarskie (art. 22 projektu). Zmianę tą uznajemy za korzystną. Zauważamy jednocześnie, że nadal na podstawie przedmiotowego przepisu wydanie regulaminu porządkowego będzie kompetencją fakultatywną nie obligatoryjną. Dlatego minister właściwy ds. sportu powinien rozważyć możliwość podjęcia dodatkowych działań na rzecz zapobiegania seksualnemu wykorzystywaniu nieletnich w obiektach hotelarskich, w tym uszczegółowienia wymogów dotyczących regulaminów hotelowych, a także w celu pełnej realizacji zapisów zawartych w Krajowym Planie Działania na rzecz wdrażania wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka na lata 2017-2020 w obszarze działania podmiotów świadczących usługi hotelarskie.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.
18.	Art. 27	ZUS	Zmiany w obecnym brzmieniu projektu ustawy przewidują rozszerzenie art. 217 § 4 ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego o dodatkowe formy podpisu zaświadczenia w formie dokumentu elektronicznego, tj. o podpis osobisty lub podpis zaufany. W kontekście zmian wprowadzanych przez projekt ustawy wskazujemy na konieczność dokonania analogicznej zmiany art. 50 ust. 4a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez nadanie mu następującego brzmienia: „4a. Zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek oraz decyzje o odmowie wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek wydane przez Zakład w postaci dokumentu elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem osobistym, podpisem zaufanym albo kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną mogą być wykorzystywane w formie wydruku przez płatnika składek, który je uzyskał.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.
19.	Art. 35	Rzecznik MŚP	Należy zauważyć, że 16 maja br. uchwalona została nowa ustawa o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie	Uwaga informacyjna.

			wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (przyjęta przez Senat w dniu 28 maja br. z poprawkami), która uchyla w całości nowelizowaną w art. 35 projektu ustawy „deregulacyjnej” ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o tej samej nazwie.	
20.	Art 38 pkt 1	GITD	Ostatnie zdanie z części wspólnej zmienianego art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w brzmieniu: „Art 45d ust 2 i 3 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw nie stosuje się.”, przenieść do art. 13a i tym samym art. 13a nadać brzmienie: „13a. Do licencji wspólnotowej oraz zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, w przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w art 42 ust. 1 albo 5 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz. U. poz. 1629 i...), nie stosuje się przepisów art 43 ust. 2 i 3 oraz art, 45d ust. 2 i 3 tej ustawy. Decyzję w sprawie przeniesienia licencji wspólnotowej albo zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku.”. Jest to uwaga redakcyjna i porządkującą skoro w art. 13a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym zawarte mamy wyłączenie stosowania niektórych przepisów ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej, to kolejne wyłączenia związane z tą ustawą dla przejrzystości i jasności stosowania należałoby umieścić również w tym artykule.	Uwaga uwzględniona.
21.	Art. 40	ULC	Jednocześnie zauważam, że w zw. ze zmianą brzmienia art. 87⁴ ust. 1 i art. 87⁸ ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (zmienianej w art. 40 ww. ustawy) zmianie powinno ulec również brzmienie art. 211 ust. 1 pkt 4a. W zw. powyższym, jako , że w ustawie – Prawo lotnicze zostaje	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.

			uchylone pojęcie „światlnych systemów podejścia”, proponuję aby art. 211 ust. 1 pkt 4a ustawy – Prawo lotnicze otrzymał brzmienie: „4a. wbrew art. 87⁴ ust. 1 i art. 87⁶ sady, uprawia, lub dopuszcza do wzrostu drzewa lub krzewu stanowiącego przeszkodę lotniczą, dokonuje budowy lub rozbudowy obiektu budowlanego, sprzyjającego występowaniu zwierząt stwarzających zagrożenie dla ruchu lotniczego statków powietrznych, a także hoduje lub wypuszcza ptaki stwarzające zagrożenie dla ruchu statków powietrznych,” Powyższa zmiana obejmuje uchylenie wyrazów „lub zasłaniających światłne systemy podejścia” w art. 211 ust. 1 pkt 4a i jest zmianą wynikową w stosunku do zmian w art. art. 87⁴ ust. 1 i art. 87⁸ ust. 1 ustawy– Prawo lotnicze.	
22.	Art. 41	NSA	W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego zasadnym wydaje się rozważenie uwzględnienia Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców w katalogu podmiotów wymienionych w art. 74a § 10 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (przepis ten wejdzie w życie z dniem 31 maja 2019 r. na mocy art. 11 pkt 3 w zw. z art. 4 ustawy z dnia 30 stycznia 2014 r. o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw [Dz. U. z 2014 r. poz. 183 ze zm.]). Zmiana ta umożliwi wykorzystanie środków komunikacji elektronicznej w procedurze wymiany korespondencji pomiędzy sądem a Rzecznikiem Małych i Średnich Przedsiębiorców.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.
23.	Art. 43 pkt 2	UTK	Zapis art. 9ya ustawy o transporcie kolejowym powinien zawierać klauzulę, że realizacja i użytkowanie inwestycji kolejowej PKP PLK nie może zakłócać funkcjonowania, użytkowania oraz prowadzenia czynności utrzymaniowych i remontowych na linii kolejowej innego zarządcy infrastruktury. Uzasadnienie Przy zaproponowanym sformułowaniu, przejście, w celu realizacji inwestycji kolejowej przez PKP PLK, przez teren linii kolejowej innego zarządcy infrastruktury, z możliwością nadania trybu natychmiastowej wykonalności, powoduje że budowa linii	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.

			kolejowej przez PKP PLK spowodowałaby niemożność korzystania z linii kolejowej innego zarządcy (np. budowa skrzyżowania linii w poziomie). Zagraża to niedyskryminacyjnemu traktowaniu przewoźników kolejowych korzystających z linii kolejowej innego niż PKP PLK zarządcy, którzy nagle postawieni by byli w sytuacji braku możliwości przejazdu pomimo przyznanej zdolności przepustowej. Ponadto należy zauważyć, że projektowany zapis nie reguluje trybu koordynacji i uzgadniania przyznawania zdolności przepustowej i korzystania z niej przez przewoźników kolejowych w celu uniknięcia kolizji (w przypadku budowy skrzyżowania linii w poziomie) kursowania pociągów obiema liniami.	
24.	Dodatkowa zmiana do uwzględnienia w art. 43	UTK	W ocenie Prezesa UTK, mając na uwadze główny cel projektu, którym jest ograniczenie obciążeń regulacyjnych, zasadnym jest wprowadzenie do ustawy o transporcie kolejowym możliwości przeniesienia w drodze decyzji administracyjnej uprawnień wynikających z licencji udzielonej konkretnemu przedsiębiorcy w razie jego połączenia, podziału lub przekształcenia w jednym z trybów przewidzianych w ustawie z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych, nabycia przedsiębiorstwa w trybie ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw albo jego sprzedaży zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, a także uporządkowanie regulacji dotyczących ponownego zatwierdzania licencji przez Prezesa UTK. W związku z powyższym, proponuję następujące brzmienie art. 48 ustawy o transporcie kolejowym: „Art. 48. 1. Przewoźnik kolejowy, w przypadku zmiany mającej wpływ na jego sytuację prawną, finansową lub bezpieczeństwo prowadzonych przewozów, informuje o tym Prezesa UTK, w terminie 14 dni od dnia, w którym zmiany te zaistniały lub stały się skuteczne. Prezes UTK może w takiej sytuacji wezwać przedsiębiorcę do ponownego przedłożenia licencji do zatwierdzenia. 2. W przypadku gdy przewoźnik kolejowy zamierza znacznie zmienić lub rozszerzyć swoją działalność o wykonywanie	Uwaga nieuwzględniona. Przedstawione przez UTK wyjaśnienie nie uzasadnia w sposób dostateczny konieczności zmiany art. 48 a przedstawiona propozycja w znaczącym zakresie powtarza aktualnie obowiązujące brzmienie przepisów. W odniesieniu do zaproponowanego przepisu, który wprowadza obowiązek wydania decyzji administracyjnej przenoszącej uprawnienia wynikające z licencji przedsiębiorcy w razie jego połączenia, podziału, przekształcenia, nabycia lub sprzedaży, w obowiązującym stanie prawnym wydanie takiej decyzji nie jest wymagane. W swoim aktualnym brzmieniu, art. 48 ust. 1 ustawy o transporcie kolejowym wprowadza możliwość podjęcia decyzji o ponownym przedłożeniu licencji do zatwierdzenia w przypadku wystąpienia zmian związanych z sytuacją prawną przewoźnika obejmujących zmiany właścicielskie. Jednocześnie należy stwierdzić, że w przypadku przekształceń właścicielskich przedsiębiorcy, któremu udzielono licencji zastosowanie mają właściwe przepisy o charakterze ustrojowym w tym przepisy kodeksu cywilnego, kodeksu spółek handlowych, czy prawa upadłościowego. Zazwyczaj mamy wówczas do

		przewozów kolejowych osób lub rzeczy, informuje o tym Prezesa UTK, który może go wezwać do ponownego przedłożenia licencji do zatwierdzenia. 3. W przypadku gdy przedsiębiorca nie prowadził licencjonowanej działalności przez okres 12 miesięcy lub nie podjął tej działalności w okresie 12 miesięcy od dnia doręczenia decyzji w przedmiocie udzielenia licencji, Prezes UTK wydaje decyzję administracyjną o ponownym przedłożeniu licencji do zatwierdzenia albo o jej zawieszeniu. 4. Wezwanie, o którym mowa w ust. 1 i 2, odbywa się w formie postanowienia, które nie podlega zaskarżeniu. 5. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, przedsiębiorca może wystąpić do Prezesa UTK o przyznanie dłuższego okresu na rozpoczęcie prowadzenia licencjonowanej działalności. Wniosek powinien zawierać uzasadnienie, w szczególności wskazanie okoliczności przemawiających za wydłużeniem terminu podjęcia licencjonowanej działalności. 6. Jeżeli przedsiębiorca zamierza zmienić zakres licencjonowanej działalności, składa wniosek do Prezesa UTK o zmianę licencji. 7. Prezes UTK z urzędu lub na wniosek przewoźnika kolejowego dokonuje aktualizacji danych zwartych licencji oraz załącznikach do licencji. Aktualizacja danych w licencji następuje w formie decyzji administracyjnej. 8. Prezes UTK przenosi w drodze decyzji administracyjnej uprawnienia wynikające z licencji udzielonej przedsiębiorcy kolejowemu w razie jego połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U.....), nabycia przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 45a ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw (Dz. U.....) albo sprzedaży przedsiębiorstwa, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, pod warunkiem wykazania przez podmiot przejmujący spełnienia wymagań wynikających z ustawy. 9.	czynienia z przypadkami tzw. sukcesji uniwersalnej, w wyniku której czynność prawna mająca za przedmiot przedsiębiorstwo obejmuje wszystko, co wchodzi w skład przedsiębiorstwa (w tym licencje), chyba że co innego wynika z treści czynności prawnej albo z przepisów szczególnych. Wówczas, co do zasady przedsiębiorca wchodzi w prawa i obowiązki dotychczasowego licencjonobiorcy, który staje się z mocy prawa stroną decyzji administracyjnej. Obowiązujący art. 48 ust. 1 zobowiązuje przewoźnika do informowania Prezesa UTK o zachodzących zmianach właścicielskich, Prezes UTK jest uprawniony do wydania decyzji zatwierdzającej ponownie licencje. W związku z powyższym proponowane przepisy wywołują również wątpliwości co do ich zgodności z KPA, który reguluje kwestie zmiany decyzji administracyjnej w określonych przypadkach za zgoda strony i w jej słusznym interesie.

			Postępowanie, o którym mowa w ust. 8, wszczyna się na wniosek przedsiębiorcy przejmującego uprawnienia wynikające z licencji. 10. W przypadku nabycia przedsiębiorstwa o którym mowa w ust. 8 nie stosuje się art. 45d ust. 2 i 3 ustawy o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw. Uzasadnienie Proponowane zmiany w znacznym stopniu przyczynią się do szybszego zakończenia postępowań administracyjnych dotyczących kwestii wskazanych powyżej. Z kolei wprowadzenie regulacji wskazującej, że wezwanie do ponownego przedłożenia licencji następuje w drodze niezaskarżalnego postanowienia zlikwiduje wątpliwości w jakiej formie Prezes UTK ma podjąć rzeczzone działanie. Ponadto wydłużenie terminu z 6 miesięcy do 12 miesięcy, w którym przedsiębiorca nie prowadził licencjonowanej działalności lub nie podjął tej działalności od dnia doręczenia decyzji w przedmiocie udzielenia licencji, umożliwi przewoźnikowi uzyskanie certyfikatu bezpieczeństwa część B. W związku z projektem z 23 maja 2019 r. ustawy dotyczącej nowelizacji szeregu aktów prawnych mających wpływ na prowadzenie działalności gospodarczej istnieje potrzeba odpowiedniego dostosowania przepisów ustawy o transporcie kolejowym dotyczących licencjonowania, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku koncesji/zezwoleń wydawanego na podstawie ustawy o transporcie drogowym. Podsumowując proponowana zmiana przyczyni się do uporządkowania regulacji dotyczących sytuacji w której przewoźnik kolejowy zwróci się do Prezesa UTK z wnioskiem o ponowne zatwierdzenie licencji, a także przyczyni się do zachowania spójności przepisów dotyczących prowadzenia szeroko pojętej działalności gospodarczej. Należy zatem przyjąć że jest ona w pełni uzasadniona.	
25.	Art. 50	Rzecznik MŚP	W zakresie zmiany ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2018 r. poz. 1044, 1293, 1592, 1669 i 1716) ponownie wnoszę o zwolnienie z opłaty skarbowej	Wyjaśnienie (w uzgodnieniu z MF). Celem zaproponowanej zmiany w ustawie o opłacie

		pełnomocników i prokurentów przedsiębiorców ujawnionych w ogólnodostępnych systemach teleinformatycznych KRS. Należy zwrócić uwagę, że już obecnie na gruncie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2018 r. poz. 647, ze zm.) organy administracji publicznej mają zakaz domagania się przedłożenia dokumentu pełnomocnictwa, co pociąga za sobą brak przesłanki do obciążenia strony opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Zgodnie bowiem z art. 41 ust. 1 i 2 ww. ustawy „w zakresie, w jakim umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu przedsiębiorcy zostało opublikowane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CEIDG, do wykazania przed organami administracji publicznej upoważnienia do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy nie stosuje się przepisu art. 33 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego. W przypadku, którym mowa w ust. 1, organ administracji publicznej z urzędu potwierdza w CEIDG upoważnienie pełnomocnika lub prokurenta do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy.”. W związku z powyższym, wnoszę o dodanie do projektowanego art. 50 następującego przepisu: „w załączniku do ustawy w części IV w kolumnie 4 po pkt 6 dodaje się pkt 7 w brzmieniu: „7) jeżeli został wydany lub wygenerowany na podstawie art. 4 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2018 r. poz. 986, z późn. vn.)”.”	skarbowej jest zrównanie praw pełnomocników i prokurentów przedsiębiorców ujawnionych w KRS z pełnomocnikami przedsiębiorców opublikowanych w CEIDG, występujących przed organami administracji publicznej. Zrównanie tych praw nie wymaga zmiany ustawy o opłacie skarbowej, lecz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Propozycja zmiany ustawy o opłacie skarbowej polegająca na wyłączeniu obowiązku zapłaty opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w przypadku działania przedsiębiorcy przez pełnomocnika lub prokurenta ujawnionych w ogólnodostępnych systemach teleinformatycznych CEIDG lub KRS jest nie tylko nieuzasadniona, lecz także obciążona istotnym błędem systemowym. Wyłączenie obowiązku zapłaty opłaty skarbowej wprowadza się w sprawach, w których wystąpiłby obowiązek zapłaty opłaty skarbowej, a ze względów społecznych lub charakteru spraw zasadne jest odstąpienie od jej pobierania. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej opłacie tej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii, m.in. w sprawie z zakresu administracji publicznej. Skoro z przepisu art. 41 ust. 1 ustawy „o CEIDG” wynika, że „w zakresie, w jakim umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu przedsiębiorcy zostało opublikowane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego CEIDG, do wykazania przed organami administracji publicznej upoważnienia do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy nie stosuje się przepisu art. 33 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego”, to na pełnomocniku nie ciąży obowiązek złożenia do akt oryginału lub urzędowo poświadczonego odpis pełnomocnictwa. W konsekwencji, nie powstaje w tych przypadkach

				obowiązek zapłaty opłaty skarbowej. Przedmiotem opłaty skarbowej jest bowiem złożenie opisywanych dokumentów, m.in. w sprawie indywidualnej z zakresu administracji publicznej, a obowiązek zapłaty tej opłaty ustawa wiąże z chwilą ich złożenia (art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej). Bezprzedmiotowe jest zatem wprowadzenie proponowanego wyłączenia z obowiązku zapłaty opłaty skarbowej skoro taki obowiązek nie powstaje w świetle ustawy. W przypadkach uregulowanych obecnie w art. 41 ust. 1 ustawy „o CEIDG”, organ administracji publicznej z urzędu potwierdza w CEIDG upoważnienie pełnomocnika lub prokurenta do prowadzenia sprawy w imieniu przedsiębiorcy, co wprost wynika z art. 41 ust. 2 tej ustawy, aby nie budziło wątpliwości pełnomocników i organów administracji publicznej.
26.	Art. 54	OPZZ	OPZZ ocenia, że art. 6 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 powinien zostać utrzymany w obecnie obowiązującym brzmieniu. Inwestycje na potrzeby Mistrzostw Europy były realizowane ze środków publicznych, dlatego do ich ukończenia nadal zasadna jest realizacja obowiązku sprawozdawczego z realizacji przedsięwzięć przez ministra sportu i turystyki Radzie Ministrów i Sejmowi RP.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.
27.	Art. 56	OPZZ	Negatywnie należy ocenić także zmianę przepisu, iż osoba posiadająca aktualne orzeczenie lekarskie o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, w przypadku zmiany pracodawcy nie będzie podlegać, w okresie ważności orzeczenia lekarskiego, ponownym badaniom sanitarno-epidemiologicznym (ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi). Są to badania zupełnie innego rodzaju i o innym zakresie i nie należy ich łączyć z tymi - wynikającymi z zakresu medycyny pracy i profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami, nie mówiąc już wprost o braku merytorycznego	Uwaga nieuwzględniona. Zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy badanie sanitarno-epidemiologiczne to badanie, w którego skład wchodzi badanie lekarskie, badania laboratoryjne oraz dodatkowe badania i konsultacje specjalistyczne, wykonywane w ramach nadzoru epidemiologicznego w celu wykrycia biologicznych czynników chorobotwórczych lub potwierdzenia rozpoznania choroby zakaźnej. Każdy pracownik, który będzie wykonywał prace, przy wykonywaniu których istnieje możliwość

			uzasadnienia takiej propozycji, skutkującej wprost zagrożeniem przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby przez pracownika, który takich badań nie posiada.	przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby nadal będzie musiał posiadać aktualne orzeczenie lekarskie o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby wydane przez lekarza po przeprowadzenia badań sanitarno-epidemiologicznych. Zmiana art. 6 ustawy nie znosi obowiązku wykonania badań, a jedynie zwalnia z ich wykonania osoby, które takie badania przeszły i legitymują się aktualnym orzeczeniem lekarskim. W przypadku upływu terminu ważności badań pracownik ponownie będzie musiał wykonać badania sanitarno-epidemiologiczne i uzyskać orzeczenie lekarskie o zdolności do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osób.
28.	Art. 67	OPZZ	Zdaniem OPZZ, zmiany w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami polegające na tym, aby pracownicy, którzy w ramach stosunku pracy kierują pojazdami służbowymi nie byli kierowani na badania profilaktyczne wynikające z przepisów prawa pracy i obowiązków pracodawcy w zakresie profilaktycznej opieki zdrowotnej nad pracownikami, Przeciwskazania wynikające z badań lekarskich w tym zakresie są konieczne nie tylko ze względu na bezpieczeństwo samych pracowników i innych uczestników ruchu drogowego. Obowiązek pracodawcy wynika przede wszystkim z faktu powierzenia pracownikowi zadań wiążących się z kierowaniem/podróżą samochodem służbowym i w związku z tym - oceną ryzyka zawodowego pracownika. Udostępnienie samochodu i powierzenie zadań służbowych z tym związanych, nawet jeśli nie jest bezpośrednio wykorzystywany do świadczenia pracy jest warunkowane zakresem obowiązków pracownika - jeśli uwzględnia takie czynności, jak kierowanie samochodem służbowym, pracodawca nie powinien być	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu.

			zwolniony z badań profilaktycznych wobec pracownika w tym zakresie. Warto podkreślić, że Instytut Medycyny Pracy w Łodzi uzasadnia wykonywanie takich badań, w tym oceny okulistycznej widzenia zmierniczowego i wrażliwości na oślnienie. Co do zasady, testy psychoruchowe i badania okulistyczne muszą być powtarzane co 3-4 lata. Koszt tych badań ponosi pracodawca zgodnie z art. 229 § 6 Kodeksy pracy.	
29.	Art. 67	KGP	1. Komenda Główna Policji podtrzymuje stanowisko przedstawione w piśmie Kpi - 2807/2410.19'AB z dnia 5 kwietnia 2019 r. w którym zgłoszono uwagę do art. 60 pierwotnej wersji projektu, przewidującego wprowadzenie zmian do ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2019 r. poz. 341). Z uwagi na fakt, iż nowy tekst przedmiotowego projektu (w wersji z dnia 23.05.2019 r.) wprowadził nowe regulacje, uwaga zgłoszona uprzednio przez Komendę Główną Policji odnosi się aktualnie do art. 67 analizowanego projektu ustawy. W uzasadnieniu projektu nie wskazano powodów zawężenia projektowanego art. 76 ust. 2a ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami tylko do pracowników administracyjno-biurowych. W przypadku nieuwzględnienia zgłoszonej w piśmie Kpi - 2807/2410/19/AB propozycji, uzasadnienie winno zostać poszerzone o przedmiotowe informacje. 2. Jednocześnie, poniżej przedstawiamy uwagi o charakterze redakcyjnym: - W art. 2 pkt 3 projektu ustawy jest: w art. 117 § 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie (...) winno być: w art. 117 w § 1a pkt 4 otrzymuje brzmienie (...) 3. U uzasadnieniu projektu należy dokonać korekty numeracji artykułów, np. art. 67 projektu ustawy przewiduje zmianę ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami Dz. U. z 2019 r. poz. 341), w uzasadnieniu wskazano dla zmiany tej ustawy art. 66 projektu.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu.

30.	Art. 77	Rzecznik MŚP	Zmiana ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych prowadzi potencjalnie do nałożenia na obywateli, w tym przedsiębiorców, dodatkowych obciążeń i wydaje się nie pasować do materii ustawy „deregulacyjnej”, w szczególności na etapie po konsultacjach. Dlatego proponuje się jej procedowanie w ew. odrębnym projekcie nowelizacji ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.
31.	Art. 78	Państwowa Inspekcja Pracy- Główny Inspektorat Pracy	Proponowane w ustawie rozwiązanie wpisuje się w prowadzoną przez Państwową Inspekcję Pracy od 2016 r. mikropresiębiorstwach oraz w małych i średnich firmach tzw. strategię pierwszej kontroli. Instruktażowo-doradczy charakter działań w zakładach, które nie były dotychczas kontrolowane, ma duże znaczenie prewencyjne i poznawcze. Inspektorzy pracy wskazują pracodawcom nieprawidłowości z zakresu prawa pracy, w tym bhp, przeprowadzają analizę prawnotechniczną oraz stosują środki prawne (decyzje, wystąpienia i polecenia). Określają czas na wyeliminowanie uchybień i nie stosują okresowo sankcji, o ile kontrola nie ujawni rażących naruszeń przepisów bhp czy bezpośredniego zagrożenia zdrowia i życia. Projektowany przepis przewiduje możliwość prowadzenia postępowania mandatowego oraz nakładania kar pieniężnych w sytuacjach wymienionych enumeratywnie w art. 78 ust. 6 (m.in., gdy naruszenie przepisów prawa jest rażące). Wydaje się jednakże, iż wśród wyjątków należałoby umieścić także sytuacje, gdy nieprawidłowość spowodowała bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia pracownika, a także gdy jej konsekwencją byłoby zaistnienie wypadku przy pracy. Pozwoliłoby to na objęcie odpowiedzialnością wykroczeniową sprawców wykroczeń nie mających charakteru rażącego, zaś niosących poważne skutki w sferze bezpieczeństwa pracowników. Nadmienić należy, że w sprawach w których organem prowadzącym postępowanie mandatowe jest inspektor pracy, grzywny w drodze mandatu mogą być nakładane na sprawców wykroczeń w kwocie do 2000 zł. Do rozważenia pozostaje także, czy prawo do popełnienia błędu	Wyjaśnienie. W ocenie MPiT istnieje wysokie prawdopodobieństwo wykazania, że stworzenie bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia podpada pod przepis mówiący o „rażącym naruszeniu”, a zatem stanowiący przesłankę wyłączeniową od stosowania „prawa do popełnienia błędu”. Podkreślenia wymaga, że proponowane brzmienie przepisu w zakresie „rażącego naruszenia” ma celowo charakter ogólny. MPiT zakłada bowiem, że ustalenie, czy dane naruszenie należy kwalifikować jako takowe zależeć będzie każdorazowo od okoliczności danej sprawy i nie może to zostać dokonane jednoznacznie na poziomie ustawy systemowej. Przesadne uszczegółowienie tego pojęcia w samym Prawie przedsiębiorców mogłoby przynieść więcej szkód niż korzyści. Przy rozważaniu odnośnie tego, czy dane naruszenie jest rażące należy z całą pewnością wziąć pod uwagę zwłaszcza kwestie takie jak umyślność bądź nieumyślność zachowania, charakter i czas trwania naruszenia, czy waga dobra chronionego prawem narażonego bądź naruszonego przez zachowanie.

			powinno obejmować wszystkie wykroczenia, czy jedynie te, które mają charakter nieumyślny.	
32.	Art. 78	NIK	Przepis art. 78 projektowanej ustawy, dotyczący zmiany ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, z późn. zm.) przewiduje dodanie art. 21a. Zaproponowana regulacja polega na wprowadzeniu do systemu prawnego instytucji „prawa do popełnienia błędu”, która odnosi się do przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, działających na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Przyjęte rozwiązanie zasługuje na aprobatę. Należałoby jednak dodatkowo rozważyć rozszerzenie tej instytucji także na przedsiębiorców będących osobami prawnymi. Wprawdzie uzasadnienie projektowanej zmiany wyjaśnia powody, dla których objęcie innych podmiotów obrotu gospodarczego nie jest zasadne, to jednak kwestia ta wymagałaby ponownej analizy. Nie można bowiem zakładać, że mogłoby to stanowić potencjalne pole do nadużyć ze względu na tożsamościową odrębność prawną każdego nowego podmiotu (co podnosi się w uzasadnieniu). Ponadto, proponowane rozwiązanie może wywołać wątpliwości w zakresie nierównego traktowania podmiotów gospodarczych oraz doprowadzić do przyznania uprawnień jedynie dla określonej grupy tych podmiotów.	Uwaga nieuwzględniona. MPiT podtrzymuje ocenę dotyczącą zasadności ograniczenia przepisu do osób fizycznych, zgodnie z argumentacją wskazaną w uzasadnieniu projektu.
33.	Art. 78	Urząd Ochrony Danych Osobowych	W odniesieniu do propozycji wprowadzenia ograniczeń przy wymierzaniu administracyjnych kar pieniężnych w przepisach ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje uwagi wniesione pismami z dnia 3 kwietnia 2019 r. oraz z dnia 10 maja 2019 r. Pomimo, że projektodawca przeredagował treść art. 21a ustawy Prawo przedsiębiorcy, w opinii organu nadzorczego nadal jest on sprzeczny z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.06.2016, st. 1 oraz Dz. Urz. L 127 z 23.05.2018, str. 2.) zwanego dalej rozporządzeniem 2016/679. Podkreślić jeszcze raz należy, że	Uwaga nieuwzględniona/Wyjaśnienie. W ocenie MPiT nie zachodzi sprzeczność z RODO – proponowane przepisy wyłączają stosowanie „prawa do popełnienia błędu” w przypadku, gdy konieczność nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wynika z ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej .

			polski ustawodawca nie może tworzyć, w tym w przepisach o randze ustawy, podstaw warunkujących możliwość nałożenia kary pieniężnej za naruszenia związane z ochroną danych osobowych sprzecznych z prawem unijnym. Nie ma przy tym znaczenia jak długo przedsiębiorca funkcjonuje na rynku, czy w jakiej formie prowadzi działalność. Przedsiębiorca może bowiem prowadzić działalność gospodarczą krócej niż rok, być mikroprzedsiębiorcą, ale za to np. przetwarzać gigantyczne zasoby danych osobowych albo szczególne kategorie danych. W przypadku incydentu w postaci wycieku takich danych, albo jakiegokolwiek innego działania i zaniechania) prowadzącego do niezgodnego z przepisami o ochronie danych osobowych ich przetwarzania, prawdopodobnym jest, że naruszenie takie będzie wypełniało przesłanki określone w art. 83 rozporządzenia 2016/679 i wymagało będzie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Niezależny organ nadzorczy powinien zatem mieć swobodę w podjęciu indywidualnej decyzji, czy i z takiego uprawnienia skorzysta w konkretnej sprawie. Proponowany przez Projektodawcę przepis mógłby stanowić zatem bezpodstawne ograniczenie przepisów rozporządzenia 2016/679 a także wzbudzać problemy interpretacyjne tychże przepisów i ustawy Prawo przedsiębiorców.	
34.	Art. 78	OPZZ	OPZZ negatywnie ocenia zmiany w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, których celem jest wprowadzenie nowej instytucji „prawa do popełnienia błędu”. W uzasadnieniu zwraca się uwagę, że często błędy i naruszenia ze strony przedsiębiorców są konsekwencją niejasnych przepisów, ich niespójnej wykładni dokonywanej przez poszczególne organy i instytucje, a także niejednorodną praktyką administracji publicznej. Jednak zamiast przeciwdziałać wyżej wymienionym negatywnym zjawiskom, wprowadza się do porządku prawnego zmianę, która może przyczynić się w praktyce do zwiększenia skali nieprzestrzegania prawa w gospodarce. Proponowane prawo do popełnienia błędu ma dotyczyć początkowego okresu działalności gospodarczej przedsiębiorcy oraz określonego okresu po wznowieniu przez niego działalności gospodarczej, jednak w naszej ocenie powinien on od początku swojej działalności poprawnie realizować przepisy w celu utrwalenia	Uwaga nieuwzględniona. MPiT uważa, że wprowadzenie proponowanej regulacji jest zasadne. Nie zwalnia ona bezwarunkowo początkujących przedsiębiorców od ewentualnych sankcji za mniejsze naruszenia, a jedynie wskazuje, że dotkną ich one tylko w sytuacji, gdy nie usuną ich w odpowiednim czasie. Przyjętym założeniem jest to, że jedną z funkcji administracji w pierwszych miesiącach prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę powinno być wskazywanie mu popełnianych drobniejszych uchybień, tak by mógł on na ich podstawie „uczyć się” właściwego postępowania i nie popełniać ich więcej w przyszłości – karanie powinno natomiast być ostatecznością. Niestety,

			właściwych procedur postępowania w ramach działalności. Tym bardziej, że naruszenie przepisów musiałoby zostać wykryte, co biorąc pod uwagę liczbę osób prowadzących działalność gospodarczą, mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców, które mogłyby skorzystać z tego prawa i potencjał kontrolny administracji publicznej, naruszenia mogłoby się nie ziścić. Zaniepokojenie budzą także szczegóły tego nowego uprawnienia, zgodnie z którymi prawo do popełnienia błędu będzie możliwe w sytuacji gdy przedsiębiorca narusza przepisy prawa w sposób uzasadniający wszczęcie postępowania mandatowego lub w sprawie nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej. Postępowanie mandatowe prowadzi co do zasady Policja i Inspektor Pracy (w sprawach o wykroczenia przeciwko prawo pracownika), a także inne organy, jeśli są do tego upoważnione. Do grona tych organów zaliczają się m.in. Inspekcja Handlowa, Państwowa inspekcję Sanitarna, Inspekcja Ochrony Środowiska czy Inspekcję Budowlaną. Inspektor Pracy oraz wskazane wyżej organy pełnią istotną rolę weryfikującą przestrzeganie prawa przez przedsiębiorcę w newralgicznych społecznie obszarach takich jak w zakresie przestrzegania obowiązków wobec pracowników i ich praw czy kwestie związane z bezpieczeństwem sanitarnym i budowlanym. Mandat może być nałożony choćby przez Inspektora Pracy w wyniku stwierdzenia braku zapewnienia pracownikowi bezpiecznych i higienicznych warunków pracy w miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy. Dlatego w naszej ocenie przedmiotowa propozycja nie jest korzystna z punktu widzenia potrzeby zapewnienia przestrzegania prawa w obrocie gospodarczym. Warto także na koniec dodać, że pracownik zatrudniony na umowę o pracę w relacjach z stroną publiczną nie ma analogicznego prawa do popełnienia błędu.	dotychczasowa praktyka wskazuje, że inspektorów i organy kontrolne cechuje czasem nadgorliwość w wymierzaniu grzywien i kar pieniężnych. Wprowadzenie proponowanego przepisu powinno zatem doprowadzić do wzrostu przeżywalności młodych firm, większej świadomości prawnej (i upowszechnienia wiedzy odnośnie sposobów właściwego postępowania) wśród przedsiębiorców, a także poprawy relacji na linii świat drobnego biznesu-administracja publiczna. Wszystkie te elementy będą miały pozytywne przełożenie na polską gospodarkę. Zob. także uzasadnienie projektu, w którym szerzej opisano zasadność wprowadzenia regulacji.
35.	Art. 78 pkt 1	KG Straży Granicznej	W dodawanym art. 21a w ust. 2 została przewidziana możliwość, w przypadku postępowania mandatowego, odebrania od przedsiębiorcy pisemnego oświadczenia, w którym zobowiąże się do usunięcia stwierdzonych naruszeń przepisów prawa oraz skutków tych naruszeń, w wyznaczonym przez funkcjonariusza terminie. W świetle projektowanego przepisu	Wyjaśnienie. W ocenie MPiT przepis jest przejrzysty. W normalnych okolicznościach organ ma obowiązek wezwać przedsiębiorcę do usunięcia naruszeń i ich ewentualnych skutków w formie postanowienia. Jeżeli jednak do wykrycia tychże

			powstaje wątpliwość, w jakiej formie i trybie funkcjonariusz, inspektor lub przedstawiciel właściwego organu będzie wyznaczał termin usunięcia stwierdzonych naruszeń oraz skutków tych naruszeń. Ponadto analizowany przepis ma stanowić alternatywę do wezwania przedsiębiorcy do usunięcia naruszeń, o którym mowa w ust. 1, w szczególności w odniesieniu do podmiotów dokonujących kontroli (w tym Straży Granicznej), które nie mają uregulowanego trybu postępowania umożliwiającego nakazanie przedsiębiorcy usunięcie stwierdzonych uchybień. Wskazuje na to treść zdania trzeciego, zgodnie z którym jeżeli przedsiębiorca odmówi złożenia pisemnego oświadczenia, przepisu ust. 1 nie stosuje się. Oznacza to, że jeżeli przedsiębiorca odmówi złożenia oświadczenia organ nie wzywa do usunięcia nieprawidłowości i nakłada grzywnę w drodze mandatu. W związku z tym niejasna jest relacja zdania drugiego i trzeciego tego przepisu. Zdanie drugie w art. 21a w ust. 2, może być mylące, gdyż wskazuje, że funkcjonariusz nie wzywa, jeżeli odbierze oświadczenie poprzez użycie formuły „w takim przypadku właściwy organ nie wzywa”. Co mogłoby sugerować, że gdy nie odbierze oświadczenia to wzywa do usunięcia naruszeń. Kwestia ta wymaga jednoznacznego uregulowania.	naruszeń dochodzi np. podczas kontroli, to odpowiedni przedstawiciel organu (np. inspektor) może od razu („na miejscu”) odebrać od przedsiębiorcy opisane oświadczenie i w takiej sytuacji organ nie musi już występować z osobnym wezwaniem. Jeżeli jednak przedsiębiorca odmówi złożenia oświadczenia, organ nadal nie będzie zobowiązany do odrębnego wzywania do usunięcia naruszeń – tym samym, poprzez odmowę przedsiębiorca niejako sam pozbawi się możliwości skorzystania z „prawa do popełnienia błędu”. Odnosnie określenia terminu usunięcia stwierdzonych naruszeń oraz skutków tych naruszeń wyznaczanego przez funkcjonariusza, inspektora lub przedstawiciela właściwego organu, to powinien on uwzględnić okoliczności konkretnej sprawy, w szczególności kwestie takie jak rodzaj naruszenia, jego rozmiar i zagrożenie, które stwarza dla innych wartości chronionych prawem. Powinien on jednak dawać także przedsiębiorcy realną możliwość jego dopełnienia.
36.	Art. 78 pkt 1	GITD	Przewidziane w art. 78 projektu ustawy, zmieniającej ustawę - Prawo przedsiębiorców, „prawo do popełnienia błędu” swoim zakresem ma obejmować również postępowania administracyjne prowadzone w związku ze stwierdzonymi naruszeniami obowiązku uiszczenia opłaty elektronicznej. W chwili obecnej obowiązkiem określonym w art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068, z późn. zm.), zwanej dalej „u.d.p.”, objęci są wszyscy użytkownicy płatnych odcinków dróg krajowych poruszający się pojazdami lub zespołami pojazdów, których dopuszczalna masa całkowita przekracza 3,5 tony. Bez znaczenia pozostaje fakt, czy jest to przejazd prywatny czy też zarobkowy, ani czy podmiot odpowiedzialny za wykonanie tego obowiązku prowadzi działalność gospodarczą w zakresie transportu, czy też nie. Nadto system elektronicznego poboru opłat, zwany dalej „sepo”, umożliwia uiszczenie wyżej wymienionej opłaty wyłącznie przy	Wyjaśnienie. W ocenie MPiT obiektywny brak możliwości ustalenia zakresu (skali) naruszenia z przyczyn leżących po stronie osoby naruszającej przepisy powoduje, że naruszenie to ma charakter nieusuwalny, a zatem podpada pod wyłączenie wskazane w nowym ust. 8 pkt 3. Przykład ten (wskazany przez GITD) został także wyszczególniony w uzasadnieniu projektu ustawy.

		wykorzystaniu urządzenia pokładowego, w które pojazd podlegający opłacie powinien być wyposażony, i nie przewiduje uiszczania opłaty po dokonanych przejeździe poza sepo. Proponowana zmiana jeśli obejmie swoim zakresem u.p.d., spowoduje sytuację, w której osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą w okresie pierwszych 12 miesięcy prowadzenia działalności po raz pierwszy lub po upływie określonego okresu zawieszenia czy też zakończenia prowadzenia działalności dostaną możliwość - wbrew ogólnym i powszechnie znanym zasadom funkcjonowania sepo - uiszczania opłaty elektronicznej wstecz. Tym samym budżet państwa przejmuje na siebie rolę kredytobiorcy finansującego przejazd pojazdu objętego powyższym udogodnieniem, w sytuacji, gdy zostanie ona opłacona przez zobowiązanego. Natomiast w przypadku nieopłacenia - państwo stanie się finansującym przejazd po płatnym odcinku drogi krajowej. Problematyka uiszczania opłaty „wstecz” była analizowana w ramach prac nad nowelizacją ustawy o drogach publicznych, która wchodziła w życie 2 stycznia 2015 r. i wówczas Ministerstwo Finansów nie wyraziło zgody na tego rodzaju zmiany, właśnie ze względu na fakt, że prowadziłyby one do kredytowania użytkowników dróg. Projektowana regulacja będzie rodziła poważne trudności w stosowaniu. Przede wszystkim pamiętać należy, że użytkownikami dróg są także podmioty gospodarcze zarejestrowane w innych krajach, którego to faktu nie wzięto pod uwagę przy procedowaniu projektu ustawy. Co więcej nie do rzadkości będą należały sytuacje, gdy inny przedsiębiorca będzie właścicielem pojazdu oraz konta OBU, a inny podmiot (kierowca, który może być osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą) będzie odpowiedzialny za korzystanie z drogi bez wniesienia stosownej opłaty. Ustalenie, który z tych podmiotów powinien być pociągnięty do odpowiedzialności i czy podlegają przepisom projektowanej ustawy będzie wymagało przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego przez pracowników Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Ponadto, dany kierowca prowadząc samochody o różnych rejestracjach i należące do różnych firm przewozowych może wielokrotnie korzystać z dróg bez ponoszenia stosownych opłat,	

		a przepisy projektowanej ustawy nie rozstrzygają jak należy traktować tego rodzaju sytuacje. Sprawdzenie zaś odpowiedzialności kierowcy wymaga sprawdzenia zapisów z tachografów, co wymagałoby wprowadzenia stosownych regulacji rangi ustawowej. Problematyka opłat, odrębności właściciela samochodu i kierowcy ulega dalszemu skomplikowaniu w przypadku samochodów osobowych i przejazdów autostradą, czy samochodów osobowych z przyczepą, gdy ich masa przekracza 3,5 t. Projekt ustawy także nie rozstrzyga jak należy traktować sytuację, gdy brak opłaty, a więc naruszenie, dotyczy kilku kolejnych bramownic - czy jest to jedno czy kilka naruszeń obowiązków przedsiębiorcy. Przepisy u.d.p. przewidują trzy typy naruszeń związanych z obowiązkiem uiszczenia opłaty elektronicznej. Są to: – naruszenie obowiązku uiszczenia opłaty elektronicznej, które wynikają z braku ważnej umowy z operatorem sepo; braku środków na koncie użytkownika, do którego przypisane jest urządzenie pokładowe umieszczone w pojeździe; braku prawidłowego zainstalowania urządzenia pokładowego w pojeździe lub braku urządzenia w pojeździe, za które odpowiada właściciel/posiadacz pojazdu; naruszenie obowiązku wprowadzenia do urządzenia prawidłowych danych o kategorii pojazdu, za które odpowiada kierujący pojazdem; – naruszenie obowiązku używania urządzenia pokładowego zgodnie z przeznaczeniem, które wynika z umieszczenia w pojeździe urządzenia pokładowego, które nie jest do niego przypisane, a za które odpowiada właściciel/posiadacz pojazdu. Zaproponowane przez projektodawcę rozwiązanie obejmie swoim zakresem sytuacje opisane w punkcie pierwszym, zaś punktu drugiego dotyczyć będą wyłącznie, gdy osobą kierującą jest przedsiębiorca osobiście. Grupa podmiotów dokonujących naruszenie z punktu trzeciego nie będzie mogła skorzystać z „prawa do popełnienia błędu”.	

			Zgodnie z art. 13n u.d.p. zgodnie z którym nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 13k ust. 1 i 2 tej ustawy, jeżeli od dnia popełnienia naruszenia upłynęło 6 miesięcy. Przy czym projektowana zmiana wymagała będzie, by przed wszczęciem postępowania nastąpiło wezwanie przedsiębiorcy do uiszczenia opłaty. Pracownicy będą musieli nie tylko ustalić kto jest odpowiedzialny za przejazd bez opłat, ale także dokonać analizy w zakresie czasu rozpoczęcia działalności gospodarczej lub czasu ostatniego niedopełnienia obowiązku płatności, przygotować pismo określające kwotę oraz termin zapłaty - co włączając w to skuteczne doręczenie oraz konieczność ustalenia choćby 14 dniowego terminu na dokonanie wpłaty, może w znacznej części przypadków spowodować, iż od daty przejazdu bez opłaty do dnia powstania możliwości wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej upłynie więcej niż 6 miesięcy, co rodzi ryzyko całkowitego pozbawienia Krajowego Funduszu Drogowego tego rodzaju wpływów. W efekcie zaproponowanych zmian będziemy mieli również do czynienia z sytuacją, w której podczas wykonywania czynności związanych z mobilną kontrolą prawidłowości uiszczenia opłaty elektronicznej takiej kontroli poddawanej będą wyłącznie pojazdy zagraniczne, gdyż przeprowadzenie jakiegokolwiek kontroli mobilnej wobec pojazdów zarejestrowanych na polskich numerach rejestracyjnych przestanie być efektywne i przy obecnie posiadanych systemach będzie maksymalnie utrudnione. Najważniejszy jednak jest fakt, że obowiązek uiszczania opłaty elektronicznej nie mieści się wyłącznie w kategorii „narusza przepisy prawa związane z prowadzoną działalnością gospodarczą”, gdyż ten sam obowiązek dotyczy również życia prywatnego przedsiębiorcy. Do zadań wykonywanych przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego w związku z projektowaną zmianą dojdą liczne obowiązki związane ze sprawdzeniem, kiedy dana osoba rozpoczęła działalność oraz czasu, który upłynął od ostatniego przejazdu bez uiszczenia opłaty. Znaczące zwiększenie ilości wykonywanych zadań, po wejściu w życie ustawy w	

		projektowanym brzmieniu, pociągnie za sobą konieczność wystąpienia przez Główny Inspektorat Transportu Drogowego o ok 100 dodatkowych etatów. Należy bowiem założyć, iż miesięcznie będzie ok 7 tys, zdarzeń wymagających zbadania, co przy założeniu jedynie średnio 2 godzin pracy poświęconej na sprawę daje prawie 84 etaty obciążenia. Oznacza to ok 100 etatów zatrudnienia, bowiem przy szacowaniu zatrudnienia konieczne jest uwzględnienie prawa do 26 dni urlopu wypoczynkowego rocznie każdego z pracowników oraz ryzyka zwolnień lekarskich, przy jednoczesnym zapewnieniu ciągłości realizacji zadań. Pracownicy będą musieli dokonać analizy w zakresie czasu rozpoczęcia działalności gospodarczej lub czasu ostatniego niedopełnienia obowiązku płatności, przygotować pismo określające kwotę oraz termin zapłaty, monitorować doręczenie pisma i datę doręczenia, monitorować dokonanie wpłaty, a w przypadku braku wpłaty - wszcząć postępowanie w celu nałożenia kary, a także prowadzić rejestr podejmowanych działań. Zaproponowane rozwiązanie, jako regulacja, która w zakresie dotyczącym opłat za przejazd drogą płatną lub autostradą odmiennie traktuje osoby fizyczne nieprowadzące działalności gospodarczej i osoby fizyczne będące przedsiębiorcą, i wyłącznie z uwagi na tę cechę znacząco różnicuje ich sytuację prawną, stoi w sprzeczności z przepisami ustawy o drogach publicznych, a co ważniejsze stanowi naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej dotyczącego równego traktowania i jest niezgodne z zasadami wynikającymi z TFUE. W sytuacji natomiast kontroli drogowych, wyznaczanie przedsiębiorcy czasu na poprawę lub usunięcie naruszeń prawa jest niemożliwe do zrealizowania. Organ w żaden sposób nie będzie w stanie stwierdzić czy kontrolowany przedsiębiorca przestał naruszać już przepisy prawa. Ponadto biorąc pod uwagę wszystkie służby uprawnione do kontroli oraz brak jednego globalnego systemu dotyczącego wyników przeprowadzania kontroli drogowych brak jest możliwości ustalenia w czasie trwania kontroli na drodze czy dany przedsiębiorca popełnił już wcześniej dane naruszenie, Powyższe skutkować może tym, iż organy kontroli zawsze będą przyjmowały, iż dane naruszenie	

		prawa powstało po raz pierwszy i nie będą mogły wszczynać postępowania administracyjnego aby wyjaśnić daną kwestię. Powyższe regulacje miałyby rację bytu tylko w przypadku kontroli w siedzibie przewoźnika gdzie organ przeprowadzający kontrolę mógłby się do niej przygotować poprzez zebranie niezbędnych informacji co do czasu prowadzenia przez podmiot działalności gospodarczej, jego wielkości oraz popełnianych wcześniej naruszeń. Projektowana regulacja znacząco wpłynie nie tylko na działalność, ale również na wpływy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Uszczupleniu bowiem ulegną wpływy z kontroli drogowych oraz z kar stanowiących przychód Krajowego Funduszu Drogowego. Na chwilę obecną i w tak krótkim czasie niestety nie ma możliwości dokonania chociażby wstępnego oszacowania stopnia obniżenia wpływów z kontroli drogowych oraz przychodów Krajowego Funduszu Drogowego. Mając na uwadze powyższe, w szczególności zmniejszenie wpływów z kontroli drogowych, przychodów Krajowego Funduszu Drogowego i jednocześnie znaczące zwiększenie wydatków związanych z funkcjonowaniem systemu poboru opłat, a także trudności w stosowaniu projektowanych przepisów, proponuję, by w art. 78 pkt 1 projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych, dodającym art. 2 la do ustawy - Prawo przedsiębiorców w ust. 6 dodać pkt 5-7 w brzmieniu: „5) dotyczy opłat związanych z korzystaniem z dróg na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych; 6) związane jest z poborem opłaty za przejazd autostradą na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym; 7) dotyczy kontroli drogowych”. Ponadto należy wskazać, że bez jednoznacznej informacji o celach ustawodawcy przy wprowadzeniu przepisu art. 21a ust. 4, nie jest możliwe stwierdzenie, czy przepis ten będzie miał zastosowanie w przypadku nieuiszczenia opłaty elektronicznej -	

			opłatę tę uiszcza się niejako przed przejazdem drogą, zaś "dobrowolne usunięcie naruszenia prawa" polegałoby na dokonaniu opłaty po dokonaniu przejazdu, tj. w sposób odmienny od przewidzianego w przepisach. Jednocześnie należy zauważyć, iż system elektronicznego poboru opłat nie daje użytkownikowi możliwości samodzielnego dokonania opłaty po dokonaniu przejazdu, bowiem dopiero po otrzymaniu wezwania przedsiębiorca uzyska informację o wysokości opłaty, którą będzie zobowiązany uiścić. Wprowadzenie odmiennych od dotychczas funkcjonujących rozwiązań mających na celu uniknięcie przypadków, w których przewoźnik nieumyślnie naruszy obowiązek uiszczenia opłaty elektronicznej, oraz rozwiązań ułatwiających przewoźnikom korzystania z trybu płatności okresowej z zabezpieczeniem, wymagałoby nie tylko wprowadzonych znacznych zmian do krajowego systemu poboru opłat, ale także najprawdopodobniej zmian o charakterze legislacyjnym.	
37.	Art. 80	Rzecznika MŚP	W zakresie projektowanej zmiany ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców (Dz. U. poz. 648), Rzecznik MŚP proponuje wprowadzenie następujących zmian: 1. w art. 9 w ust. 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie: „8) zwrócić się o wszczęcie postępowania administracyjnego, wnosić skargi i skargi kasacyjne do sądu administracyjnego, a także uczestniczyć w toczących się już postępowaniach — na prawach przysługujących prokuratorowi;”, lub ewentualnie do aktualnej propozycji brzmienia pkt 8 należałoby w i uzasadnieniu wyjaśnić szczegółowo, że przepis ten dotyczy postępowań zarówno przed organami, jak i sądami; 2. w art. 9 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: „1a. Organy są obowiązane niezwłocznie dokonać czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4. W przypadku stwierdzenia zwłoki, Rzecznik może określić termin, w jakim czynności powinny zostać dokonane.”;	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.

			3. w art. 12 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Organy, organizacje lub instytucje publiczne są obowiązane niezwłocznie dokonać czynności, których mowa w ust. 1 i 2. W przypadku stwierdzenia zwłoki, Rzecznik może określić termin, w jakim czynności powinny zostać dokonane.”.	
38.	Art. 83	BP CPK	Nowelizacja art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym: - nie uwzględniona w tekście ustawy. W art. 12 w ust. 3 wyrazy „o zamówieniach publicznych, o koncesji na roboty budowlane i usługi oraz o partnerstwie publiczno-prywatnym,” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, w przypadku zamówień publicznych oraz organizowania konkursów, których wartość jest równa lub przekracza progi wartości o których mowa w art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, ustawy z dnia 21 października 2016 r. o umowie koncesji na roboty budowlane lub usługi oraz ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r, o partnerstwie publiczno-prywatnym;”. Uzasadnienie: Propozycja ta stanowi odpowiedź na kluczowe problemy dotyczące nadmiernych obciążeń regulacyjnych, dlatego też wpisuje się w projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (UD494). Propozycja przepisu obejmuje dziedzinę zamówień publicznych wymagającą nowych rozwiązań i stanowi powiązanie wydatków z realizacją polityki oraz celów strategicznych państwa, tym samym ma kluczowe znaczenie dla realizacji inwestycji o priorytetowym znaczeniu dla rozwoju kraju. Propozycja jest zgodna z prawem UE, gdyż dyrektywy unijne nie regulują zasad wydatkowania środków publicznych poniżej tzw. progów unijnych. Propozycja przepisu zawiera rozwiązanie analogiczne jak obecnie obowiązujący art. 4d ustawy PZP w zakresie niektórych podmiotów. Jednakże ponieważ proponowane rozwiązanie obejmuje zakresem swojego oddziaływania wyłącznie Spółkę CPK zasadnym jest umiejscowienie takiego przepisu w ustawie	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.

			o CKP, a nie w innym akcie prawnym. Brak konieczności uszczegóławiania OSR.	
39.	Art. 93	Urząd Regulacji Energetyki	W związku z projektowanymi zmianami dotyczącymi składania przez przedsiębiorców sprawozdań tylko Prezesowi URE oraz celem ustawy, jakim jest ograniczenie obciążeń regulacyjnych - proponuję rozważenie rezygnacji z nakładania kar pieniężnych na podmioty, które nie złożyły sprawozdań, o których mowa w art. 4ba i 43d ustawy – Prawo energetyczne , organom innym niż Prezes URE. Proponuję również rozważenie przyjęcia regulacji przewidującej umorzenie postępowań w tych sprawach, które zostały wszczęte a prawomocnie niezakończone. Przepis przejściowy zawierający takie regulacje winien wejść w życie niezwłocznie po ogłoszeniu ustawy.	Uwaga uwzględniona.
40.	Art. 107	Urząd Regulacji Energetyki	W związku z potrzebą stworzenia systemu teleinformatycznego niezbędne jest niezwłoczne wydanie przez Ministra Energii rozporządzenia, o którym mowa w projektowanym art. 43f ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne (które ma określać sposób prowadzenia tego systemu i składania sprawozdań). Dlatego też projektowany art. 43f ust. 4 powinien wejść w życie z dniem 1 stycznia 2020 r. lub wcześniej.	Uwaga uwzględniona.
41.	Art. 107 pkt 2	Rzecznik MŚP	Rzecznik MŚP proponuje również zmianę przepisu wprowadzającego w artykule 107 pkt 2 projektowanej ustawy poprzez nadanie mu brzmienia: „art 4 pkt 2-6, art. 8, art. 40, art. 41 oraz art. 80, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy;”. Powyższa zmiana obejmuje również projektowane art. 8 i 41, które w całości dotyczą Rzecznika MŚP.	Uwaga nieaktualna Zmiany w tym zakresie zostały wyłączone z projektu na etapie SKRM.
42.	Art. 107 pkt 4	Urząd Regulacji Energetyki	Datę wejścia w życie wskazanych przepisów proponuję zmienić na 1 lipca 2021 r. Należy wziąć pod uwagę czas niezbędny na stworzenie systemu teleinformatycznego – Prezes URE dopiero w 2020 r. otrzyma środki finansowe na ten cel, należy uwzględnić czas na przygotowanie zamówienia publicznego, wykonanie projektu, zapewnienie infrastruktury oraz testy systemu. Ponadto proces wdrażania systemu będzie również czasochłonny ze względu na potrzebę założenia ok. 6500 kont	Uwaga uwzględniona.

			dla przedsiębiorców.	
43.	Propozycja dodania zmiany ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2018 r. poz. 1541, z późn. zm.)	Główny Inspektorat Sanitarny	W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2018 r. poz. 1541, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 101 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu: „2. W sprawach o czyny, o których mowa w art. 100, nie stosuje się przepisów art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212).”; 2) w art. 104 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: „3a. W sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w art. 103, nie stosuje się przepisów art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.”. W uzasadnieniu przedmiotowego projektu ustawy powinna znaleźć się następująca informacja: „W sprawach o czyny, o których mowa w art. 100 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, nie stosuje się przepisów art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.” oraz „W sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w art. 103 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, nie stosuje się przepisów art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.”. Zaproponowana zmiana ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, wyeliminuje wątpliwości interpretacyjne związane z art. 78 projektu ustawy, w którym dodaje się art. 21a w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, ponieważ pozwoli na uniknięcie rozbieżności w stosowaniu prawa przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej i orzecznictwie sądów administracyjnych przez umożliwienie powoływania się wprost na przepis ustawowy, bez konieczności czasochłonnego zamawiania kosztownych ekspertyz prawnych.	Uwaga nieuwzględniona. W ocenie MPiT obowiązek ewentualnego wykazania przez organ, że konieczność nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wynika z (...) bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej (w ramach ewentualnej procedury weryfikacji słuszności rozstrzygnięcia organu, np. przed sądem) nie powinien być uważany za nadmierne obciążenie. W przypadku natomiast, gdy nie wynika to z bezpośrednio stosowanego prawa unijnego, nie ma powodów, dla których przepis odnoszący się do grzywny bądź administracyjnej kary pieniężnej miałby być traktowany (w zakresie „prawa do popełnienia błędu”) inaczej niż pozostałe regulacje tego typu obowiązujące w prawie polskim.

		Wątpliwości interpretacyjne wynikają ze zbyt ogólnego brzmienia projektowanego art. 21a ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, zawierającego sformułowanie: „6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się, jeżeli: (...) 4) konieczność nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego albo nałożenia lub wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wynika z (...) bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.”. Należy zwrócić uwagę, że wiele przepisów w art. 100 i art. 103 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia nie posługuje się bezpośrednim odesłaniem do rozporządzeń UE (np. art. 103 ust. 1 pkt 7 wskazuje <i>utrudnianie lub uniemożliwianie przeprowadzenia urzędowej kontroli żywności</i> jako podstawę do nakładania kary pieniężnej, a z kolei podstawą wynikającą z prawa Unii Europejskiej jest art. 8 ust. 2 <i>rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt</i> (Dz. Urz. L 191 z 30.04.2004, str. 1; Dz. Urz. UE – Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 200, z późn. zm.), który brzmi: „Państwa Członkowskie zapewniają istnienie procedur prawnych mających na celu zapewnienie, aby pracownicy właściwych organów mieli dostęp do pomieszczeń i dokumentacji będących w posiadaniu podmiotów prowadzących przedsiębiorstwa paszowe lub żywnościowe, tak żeby mogli realizować prawidłowo swoje zadania.”. Obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa żywności powinien być traktowany przez przedsiębiorców priorytetowo. Wypełnienie tego obowiązku spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, bez względu na to, czy rozpoczyna taką działalność, czy ją kontynuuje. Bezpieczeństwo żywności przekłada się bezpośrednio na życie i zdrowie ludzi, a organy urzędowej kontroli żywności muszą być wyposażone w narzędzia umożliwiające egzekwowanie od podmiotów działających na rynku spożywczym spełnianie wymagań określonych prawem żywnościowym. W związku z powyższym, dodatkowo dla pełnej przejrzystości	

			projektowanych przepisów w uzasadnieniu przedmiotowego projektu ustawy w zakresie art. 78 powinna znaleźć się informacja, iż „W sprawach o czyny, o których mowa w art. 100 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, nie stosuje się przepisów art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.” oraz „W sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w art. 103 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, nie stosuje się przepisów art. 21a ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.”.	
44.	Uzasadnienie do projektowanej ustawy	UKE	Brzmienie odpowiednich zapisów uzasadnienia do projektowanej ustawy należy dostosować do numeracji i brzmienia poszczególnych jednostek redakcyjnych nowej wersji projektu, w szczególności w zakresie obecnego art. 71 (zmiany w Prawie pocztowym) oraz art. 101 (czasowe zachowanie w mocy dotychczasowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 83 ust. 4 Prawa pocztowego). Ponadto w odniesieniu do części IV uzasadnienia „Wykaz aktów wykonawczych, które będą wydane w wyniku uchwalenia projektu” pkt 4 proponuje się nadać brzmienie „4. Rozporządzenie Rady Ministrów, na podstawie ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia, w którym Rada Ministrów: 1) określi: a) rodzaje, zawartość oraz tryb sporządzania i aktualizacji planów, b) organy uzgadniające plany oraz zakres tych uzgodnień, c) rodzaje operatorów pocztowych obowiązanych do uzgadniania zawartości planów; 2) może określić rodzaje działalności pocztowej lub rodzaje operatorów pocztowych niepodlegających obowiązkowi sporządzania planu.”. Propozycja ta wynika z faktu, iż aktualne brzmienie pkt 4 ww. części uzasadnienia nie odzwierciedla w pełni spraw, które zostały przekazane Radzie Ministrów w celu	Uwaga uwzględniona.

			ich uregulowania w drodze aktu wykonawczego (wydawanego na podstawie projektowanego art. 83 ust. 4 Prawa pocztowego). Co więcej, zakres spraw wskazany w ramach aktualnego brzmienia pkt 4 dotyczy jedynie kwestii, które zostały przekazane Radzie Ministrów w celu ich uregulowania w ramach delegacji ustawowej o charakterze fakultatywnym, nie zaś obligatoryjnym.	
45.	OSR	GITD	Pkt 4 brak uwzględnienia GITD jako podmiotu, na który oddziałuje projekt w zakresie zmniejszenia wpływów do KFD; zwiększenia zadań polegających na dokonywaniu dodatkowej weryfikacji podmiotów pod kątem możliwości nałożenia kary; Pkt 6 brak uwzględnienia oddziaływania wprowadzenia projektowanych rozwiązań na GITD, a mianowicie kosztów ponoszonych w związku z weryfikacją podmiotów pod kątem możliwości nałożenia kary (komu przysługuje prawo do błędu) - konieczność zatrudnienia dodatkowych osób to koszt ok 16 700 000 rocznie oraz dostosowanie systemu teleinformatycznego (na chwilę obecną, w tak krótkim czasie, nie jest możliwe oszacowanie kosztów zmiany systemu teleinformatycznego dostosowującej go do regulacji wprowadzonych przez projektowaną ustawę; niemniej jednak należy się liczyć ze znacznym zwiększeniem wydatków związanych z utrzymaniem i eksploatacją KSPO), jak i zmniejszenia wpływów do KFD; ewentualna zmiana umowy zawartej z Instytutem Łączności (zmiana terminu wykonania, zmiana kolejności wykonania poszczególnych czynności w ramach umowy, zmiana sposobu wykonania umowy), która pociągnie za sobą zmianę wynagrodzenia; Pkt 8 brak uwzględnienia GITD - zwiększenie obciążeń regulacyjnych - konieczność dokonywania dodatkowej weryfikacji podmiotów pod kątem możliwości nałożenia kary.	Uwaga nieuwzględniona. Prawo do błędu będzie oddziaływało nie tylko na GITD, ale także na inne organy uprawnione do wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub kary grzywny. Informacja o wpływie regulacji na ww. podmioty został dodany w pkt 4 OSR.

Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych zgłosiły następujące podmioty (wymienione w kolejności nadsyłanych uwag):

1. Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. – 11.04.2019 r.
2. Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp. k. – 12.04.2019 r.
3. Patryk Bender – 10.05.2019 r.

Załącznik
do rozporządzenia
Rady Ministrów
z dnia 22 sierpnia 2011 r.

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI
NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM ROZPORZĄDZENIA**

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*		
Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń (tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)		
A. OKREŚLENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko** Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.		
2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania** ul. Kasprzaka 25 01-224 Warszawa		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail ul. Kasprzaka 25 01-224 Warszawa		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Mariusz Kawnik	ul. Kasprzaka 25 01-224 Warszawa E-mail: mariusz.kawnik@pgnig.pl
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
Zgodnie z informacjami zawartymi w piśmie z dnia 20 marca 2019 r. informującym o możliwości składania uwag do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń, uwagi PGNiG do przedmiotowego aktu zostały przedstawione w formie przedłożonej przez Projektodawcę tabeli, która stanowi załącznik do niniejszego zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektem.		
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	Kopia pełnomocnictwa	
2	Dowód uiszczenia opłaty skarbowej	
3	Tabela zawierająca uwagi PGNiG do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych	
4		
5		
6		
7		
8		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
MARIUSZ KAWNIK	11.04.2013 r.	DYREKTOR Biura ds. Współpracy z Organizacjami Społecznymi Mariusz Kawnik
G. KŁADEŚCĄ ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ŚWIADECTW Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia (podpis)		

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa - treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
- ** Niepotrzebno skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw Dz. U. Nr .., poz. ..) w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Uwagi do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych

Lp.	Jednostka redakcyjna, której uwaga dotyczy	Podmiot zgłaszający	Uwaga
1.	Art. 2 ust. 1 w części wprowadzającej art. 22 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.	PGNIG S.A.	Zwracamy uwagę, że w praktyce mogą powstać wątpliwości interpretacyjne z rozgraniczeniem, kiedy odbiorca działa jako konsument, a kiedy jako przedsiębiorca. W konsekwencji pomocnym w interpretowaniu przepisu byłoby co najmniej wskazanie katalogu otwartego czynności uznawanych za czynności, które nie mają charakteru zawodowego. Preferowaną opcją byłoby jednak dążenie do wypracowania katalogu zamkniętego
2.	Art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego	PGNIG S.A.	<u>Proponycja:</u> Zmiana brzmienia art. 3 pkt 7b Prawa budowlanego: „7a) przebudowa - należy przez to rozumieć wykonywanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego, z wyjątkiem charakterystycznych parametrów, jak: kubatura, powierzchnia zabudowy, wysokość, długość, szerokość bądź liczba kondygnacji; w przypadku dróg, linii kolejowych oraz sieci uzbrojenia terenu są dopuszczalne są zmiany charakterystycznych parametrów w zakresie niewymagającym zmiany odpowiednio granic pasa drogowego, granic drogi kolejowej oraz właściwego dla danej sieci pasa eksploatacyjnego i granicy działki.” <u>Uzasadnienie:</u> Zwracamy uwagę, że w praktyce przy przebudowie sieci często dochodzi do zmiany jej

			dużość w wyniku zmiany nachylenia/zmiany spadku rurociągów. Ze względu na fakt, że pojęcie „przebudowy” jest różnie rozumiane w praktyce administracyjnej proponujemy uzupełnienia obecnej definicji.
3.	Art. 8 Prawa budowlanego.	PGNIG S.A.	<u>Proponujemy:</u> Zmiana brzmienia art. 9 ust. 2-3 Prawa budowlanego: ~~2. Obiekt w rozumieniu ustawy jest budowlaną, po wyłączeniu wyjątkowość, niezabudowa, która umożliwia przemieszczanie, podnoszenie, przenoszenie, w drodze przemieszczania, wzniesienie bądź odwołanie zgody na odstępstwo.~~ ~~3. Wzniesienie obiektu budowlanego, w rozumieniu ustawy, jest to wyłączenie wyjątkowość, niezabudowa, która umożliwia przemieszczanie, podnoszenie, przenoszenie, w drodze przemieszczania, wzniesienie bądź odwołanie zgody na odstępstwo.~~ ~~4) charakterystykę obiektu oraz, w razie potrzeby, projekt zagospodarowania działki lub terenu, z funkcją odstępstwa, wzniesienie, podnoszenie, przenoszenie, w drodze przemieszczania, wzniesienie bądź odwołanie zgody na odstępstwo.~~ ~~5) w zależności od potrzeb, projekt zagospodarowania działki lub terenu, z funkcją odstępstwa, wzniesienie, podnoszenie, przenoszenie, w drodze przemieszczania, wzniesienie bądź odwołanie zgody na odstępstwo.~~ ~~6) w zależności od potrzeb, projekt zagospodarowania działki lub terenu, z funkcją odstępstwa, wzniesienie, podnoszenie, przenoszenie, w drodze przemieszczania, wzniesienie bądź odwołanie zgody na odstępstwo.~~ ~~7. W przypadku odstępstwa dotyczącego obiektu budowlanego wpisanego do rejestru~~

			zabytków lub usytuowanego na obszarze wpisanym do rejestru zabytków odstępstwa można udzielić również jeżeli zastosowanie warunku technicznego nie da się pogodzić z wymaganiami ochrony zabytków. W takim przypadku odstępstwo nie może powodować zagrożenia życia ludzi. 3. Odstępstwa udziela organ administracji architektoniczno-budowlanej w decyzji o pozwoleniu na budowę, albo w decyzji o zmianie decyzji o pozwoleniu na budowę." <u>Uzasadnienie:</u> Postulujemy zmianę przepisów dotyczących odstępstwa na budowę. Wydanie decyzji o odstępstwie powinno należeć jedynie do zakresu decyzyjnego organu administracji architektoniczno-budowlanej bez konieczności uzyskiwania stosownego upoważnienia po stronie ministra. Powyższa zgoda wydaje się środkiem zbyt daleko idącym, a jego konsekwencją jest wydłużanie procesu decyzyjnego.
4.	Art. 8a i 9 b Prawa budowlanego	PGNIG S.A.	<u>Propozycja:</u> Dodanie art. 8a i art. 9b Prawa budowlanego: „8a. 1. W przypadku, gdy odstępstwo dotyczy istniejącego budynku lub urządzenia budowlanego zlokalizowanego w zabudowie mieszkaniowej jednorodzinnej lub zagrodowej, z wyłączeniem odstępstw w zakresie zabudowy i zagospodarowania terenu objętego zamierzeniem budowlanym, w szczególności usytuowania budynków i urządzeń budowlanych, do wniosku o wydanie decyzji udziеляjącej odstępstwa dołącza się: 1) szczegółowe uzasadnienie konieczności wprowadzenia odstępstwa; 2) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu bezpieczeństwa pożarowego - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych

			wraz z postanowieniem komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej, wydanym na podstawie art. 8a ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, wyrażającym zgodę na zastosowanie rozwiązań ziemnych zaproponowanych w tej ekspertyzie; 3) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu warunków sanitarno-higienicznych - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw sanitarno-higienicznych zawierającą propozycję rozwiązań ziemnych; 4) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów innych, niż wymienione w pkt 1 i 2 - ekspertyzę osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane bez ograniczeń zawierającą propozycję rozwiązań ziemnych; 5) w zależności od potrzeb - pozytywną opinię innych zainteresowanych organów. 2. Udzielając odstępstwa właściwy organ nakłada w decyzji obowiązek zastosowanie rozwiązań ziemnych określonych w ekspertyzie, o której mowa w ust. 1 pkt 2-4. 9b. 1. W przypadku odstępstwa innego, niż odstępstwo o którym mowa w art. 9a, do wniosku o wydanie decyzji udzielającej odstępstwa dotacza się: 1) projekt inwestycyjny w obszarze wpływu projektowanej zmiany na nieruchomości sąsiadnie; 2) szczegółowe uzasadnienie konieczności wprowadzenia odstępstwa; 3) w przypadku inwestycji drogowych - projekt stałej organizacji ruchu lub wyciąg z zatwierdzonej stałej organizacji ruchu jeżeli w wyniku realizacji inwestycji nie przewiduje się w niej zmian; 4) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu bezpieczeństwa pożarowego - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych wraz z postanowieniem komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej, wydanym na podstawie art. 8a ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie

		przeciwpożarowej, wyrażającym zgodę na zastosowanie rozwiązań ziemnych zaproponowanych w tej ekspertyzie; 5) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów z zakresu warunków sanitarno-higienicznych - ekspertyzę rzeczoznawcy do spraw sanitarno-higienicznych zawierającą propozycję rozwiązań ziemnych; 6) w przypadku rozwiązań dotyczących przepisów innych, niż wymienione w pkt 4 i 5 - ekspertyzę osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane bez ograniczeń zawierającą propozycję rozwiązań ziemnych. 7) w zależności od potrzeb - pozytywną opinię innych zainteresowanych organów. 2. Zgody na odstępstwo udziela się po uzyskaniu upoważnienia udzielonego przez ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane. Do wniosku o udzielenie upoważnienia dołącza się wniosek inwestora o udzielenie zgody na odstępstwo wraz z dokumentami dołączonymi do wniosku. W przypadku nie wydania przez ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane upoważnienia w terminie 14 dni, właściwy organ wydaje decyzję, o której mowa w art. 9 ust. 3. 3. Udzielając odstępstwa właściwy organ nakłada na inwestora obowiązek zastosowania rozwiązań ziemnych określonych w ekspertyzie, o której mowa w ust. 1." <u>Uzasadnienie:</u> Propozycja w dużej części odwzorowuje przepisy projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z uproszczeniem procesu inwestycyjno-budowlanego. Dodatkowo, proponuje się uproszczenie systemu rozpatrywania wniosków o odstępstwo od przepisów techniczno-budowlanych poprzez określenie terminu zawitego dla centralnego organu władzy (ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane) do wydania upoważnienia dla właściwego organu architektoniczno-budowlanego. Zmiana ma na celu uproszczenie oraz przyspieszenie

			procedury uzyskania przez wnioskodawcę odstępstwa od przepisów techniczno-budowlanych.
5.	Art. 28 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (dalej: Prawo budowlane)	PGNIG S.A.	<u>Proponuje:</u> Dodanie do art. 28 Prawa budowlanego ust. 5-7: <i>„5. Nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania i doręczenia decyzji o pozwoleniu na budowę oraz zawiadomienia o jej wydaniu:</i> <i>1) okoliczność, że nieruchomość objęta wnioskiem o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, w stosunku do której decyzja o pozwoleniu na budowę jest nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym;</i> <i>2) brak w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie danych osobowych, w szczególności adresu zamieszkania, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, o których mowa w pkt 1;</i> <i>3) niewykazanie prawa do spadku przez spadkobierców, jeżeli dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości, o których mowa w pkt 1, nie żyje.</i> <i>6. W przypadkach, o których mowa w ust. 5, zawiadomienia stron o wszczęciu postępowania o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę dokonuje się poprzez obwieszczenie w urzędzie wojewódzkim i w urzędach gmin właściwych ze względu na usytuowanie nieruchomości objętej wnioskiem, na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu wojewódzkiego, a także w prasie o zasięgu lokalnym. W obwieszczeniu zamieszcza się oznaczenia nieruchomości objętych wnioskiem, według katastru nieruchomości oraz księgi wieczystej, jeżeli została założona, a także informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy, przy czym zawiadomienie uważa się za dokonane po upływie 14 dni od dnia obwieszczenia.</i> <i>7. Postanowienie ust. 5-7 stosuje się do postępowań w sprawie uchylecia, zmiany,</i>

			stwierdzenia nieważności oraz wznowienia postępowania w sprawie decyzji o pozwoleniu na budowę." <u>Uzasadnienie:</u> Proponowana zmiana wprowadza procedurę, która będzie stosowana w przypadku nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości, braku ujawnienia w katastrze nieruchomości danych pozwalających na ustalenie właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości lub niewykazania prawa do spadku przez spadkobierców, jeżeli dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę nie żyje. Powyższe uregulowania powinny mieć również zastosowanie do postępowań w sprawie uchylecia, zmiany, stwierdzenia nieważności oraz wznowienia postępowania w sprawie decyzji o pozwoleniu na budowę. Proponowana zmiana ma na celu umożliwienie organom administracji wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę obiektów, które będą budowane na nieruchomościach o nieuregulowanym stanie prawnym. Aktualnie obowiązująca ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami¹ zawiera przepisy pozwalające na ograniczenie w prawie do korzystania z nieruchomości, które mają nieuregulowany stan prawny. Jednocześnie brak analogicznych przepisów w Prawie budowlanym w odniesieniu do procedury wydawania pozwoleń na budowę. W konsekwencji inwestor, który posiada tytuł do dysponowania nieruchomością na cele budowlane (do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym) nie może uzyskać pozwolenia na budowę, gdyż organ administracji nie może wszcząć postępowania w przedmiocie wydania decyzji o pozwoleniu na budowę ze względu na nieuregulowany stan prawny nieruchomości. Przyjęte rozwiązania mają na celu uniknięcie długotrwałych procedur związanych z ustalaniem adresów stron postępowania, co stanowi utrudnienie w przypadku prowadzenia

¹ Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. 2018 poz. 2204).

			inwestycji w zakresie budowy oraz rozbudowy sieci dystrybucyjnych gazowych. Obecny stan prawny prowadzi do sytuacji, w której postępowania te są czasochłonne i nie pozwalają na uzyskanie rozstrzygnięcia korzystnego dla wnioskodawców, którzy legitymują się prawem do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.
6.	Art. 36a ust. 5b Prawa Budowlanego.	PGNIG S.A.	<u>Proponując:</u> Dodanie do art. 36 Prawa budowlanego ust. 5b: <i>„5b. Nie jest istotnym odstępniem od zatwierdzonego projektu budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę zmiana długości obiektu budowlanego liniowego, jeżeli odstępnie łącznie spełnia następujące warunki:</i> <i>1) przebieg obiektu nie wykracza poza pas eksploatacyjny, granicę działki oraz zakres inwestycji określony w decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego jeżeli była pozytywna;</i> <i>2) nie zwiększa obszaru oddzielania obiektu;</i> <i>3) nie narusza przepisów techniczno-budowlanych.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Ze względu na fakt, że na etapie prowadzenia procesu budowlanego spotyka się przypadki niezidentyfikowanych sieci i obiektów, które należy ominąć, niezbędnym jest wprowadzenie przepisów dotyczących obiektów liniowych.
7.	Art. 40 ust. 8a ustawy o drogach publicznych (dalej:	PGNIG S.A.	<u>Proponując:</u> Dodanie do art. 40 ust. 8a , w brzmieniu:

ustawa o drogach publicznych ² .		<i>„8a. Stawka opłaty, o której mowa w ust. 8, w przypadku realizacji inwestycji liniowych przez przedsiębiorstwa energetyczne nie może przekroczyć 60 zł. Zmiana stawki opłaty o której mowa w zdaniu poprzednim nie powinna być dokonywana częściej niż co 24 miesiące od dnia ich uchwalenia lub poprzedniej zmiany.”</i> <u>Uzasadnienie:</u> Zgodnie z art. 40 ust. 6 w zw. z art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych stawka opłaty za umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej, niezwiązanej z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego wynosi maksymalnie 200 zł za zajęcie 1m² pasa drogowego. Z dotychczasowych doświadczeń wynika, że gdy powyższa kwota oscyluje w górnych granicach, czynnik ten wpływa w większości przypadków negatywnie na wynik analiz ekonomicznych, wskazujących na zasadność prowadzenia tego rodzaju inwestycji - co nierzadko ma proste przełożenie na podjęcie decyzji o zaniechaniu ich realizacji. W związku z powyższym, postulujemy przyjęcie rozwiązania znacząco obniżające górny próg opłaty dla inwestycji liniowych. Należałoby również doprecyzować, że opłata ta jest równa dla wszystkich podmiotów realizujących dane kategorię inwestycji, a nadto zagwarantować podmiotom umieszczającym infrastrukturę techniczną w pasie drogowym mechanizm zapewniający względną stałość wysokości stawek opłat przez określony okres.

² Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. 2018 poz. 2068 ze zm.).

2019-04-17

NK

Ministerstwo PiT

RPW/28153/2019 P

Data: 2019-04-17

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD
PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM
ROZPORZĄDZENIA**

ZGŁOSZENIE

ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH*

Ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych.
(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia – zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacja zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**
Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**
ul. Bagno 2 lok. 71 00-112 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail
ul. Bagno 2 lok. 71 00-112 Warszawa, gwlaw@gwlaw.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Agnieszka Krysik	ul. Bagno 2 lok. 71, 00-112 Warszawa
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĄDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Tabela uwag do wybranych projektowanych zmian
2	
3	
4	
5	
6	
7	

8			
E.	Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia		
	(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F.	OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
	Imię i nazwisko	Data	Podpis
	Piotr Grabowski	12.04.2019 r	
G.	KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ		
	Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
			(podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.

2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.

4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

4.	dotyczy brzmienia proponowanego Art. 60j. ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1629)	r.pr. Agnieszka Krysik Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Proponuję wprowadzenie uzupełnienia jak w art. 60j ust. 2 pkt 3, który wymienia również małżonka wspólnika, któremu przysługuje udział w prawach z akcji. Proponowane brzmienie to: „w przypadku śmierci wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością – osoba, która zgodnie z prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku, zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia albo europejskim poświadczeniem spadkowym albo na podstawie zapisu windykacyjnego, wstępuje do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na miejsce zmarłego wspólnika; a także małżonek wspólnika, któremu przysługuje udział w prawach z udziałów zmarłego wspólnika.”
5.	dotyczy proponowanego Art. 60m ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1629)	r.pr. Agnieszka Krysik Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Proponowane rozwiązanie należy uzupełnić o możliwość zawiadomienia wobec członków Rady Nadzorczej ujawnionych w rejestrze na wypadek, gdyby liczba członków nie mogła utworzyć Rady Nadzorczej jako organu ze względu na mniejszą niż wymaganą liczbę tych członków. Niezależnie uprawniony może nie mieć dostępu do listy aktualnych wspólników lub księgi udziałów w spółce z o.o. Wobec tego zasadne jest uzupełnienie projektowanego przepisu, że uprawniony dokonuje zawiadomienia wobec pozostałych ujawnionych w rejestrze wspólników. Jest to uzasadnione również z uwagi, że wpis w rejestrze wspólników ma charakter deklaratoryjny. Niezależnie można rozważyć rozwiązanie, że zawiadomienie powinno zostać złożone do akt spółki prowadzonych przez właściwy dla danej spółki rejestr przedsiębiorców.
6.	dotyczy proponowanego Art. 60 m ust. 3 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1629)	r.pr. Agnieszka Krysik Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Uzasadnione wydaje się, że powołanie powinno zostać złożone do akt rejestrowych spółki prowadzonych przez właściwy dla danej spółki rejestr przedsiębiorców w celu realizacji zasady jawności i dostępu osób zainteresowanych.

7.	dotyczy proponowanego Art. 60 n ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1629)	r.pr. Agnieszka Kryśik Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Projektowane rozwiązanie należy uznać za nietrafne i utrudniające funkcjonowanie w obrocie. Wskazanie przedstawiciela do wykonywania praw w umowie albo statucie powoduje, że jego zmiana jest utrudniona z uwagi na co najmniej dwa argumenty: po pierwsze zmiana umowy spółki albo statutu podejmowana jest określoną ustawowo lub umownie większością głosów, przy często stosowanym wymogu kworum; po wtóre zmiana jest skuteczna z chwilą wpisu w rejestrze. To powodować może w praktyce niemożliwym dokonanie zmiany przedstawiciela wskazanego w umowie albo statucie. Czym innym, gdyby wskazanie to nastąpiło jako wskazanie rodzajowo, o czym wprost powinien stanowić przepis. Projektowany przepis nie określa ponadto przypadków, w których wygasa umocowanie przedstawiciela wskazanego w umowie albo statucie. Takie wskazanie rodzi ryzyko kwestionowania uchwał zgromadzenia, przedmiotem których jest zmiana umowy spółki albo statutu w zakresie wskazania przedstawiciela uprawnionych, co naruszać może istotnie ład korporacyjny. Projektowana zmiana nie gwarantuje i nie zabezpiecza skutecznego złożenia wniosku o zmianę wpisu dotyczącego umowy spółki na okoliczność braku organu zarządzającego lub wspólnika reprezentującego spółkę osobową.
8.	dotyczy proponowanego Art. 60q ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1629)	r.pr. Agnieszka Kryśik Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Projektowane rozwiązanie jest niespójne z propozycją, by wskazanie przedstawiciela mogło nastąpić w umowie albo statucie spółki z uwagi na to, że zmiana tego wskazania wymaga zmiany umowy spółki albo statutu i wpisu we właściwym rejestrze. Wobec tego projektodawca nie wskazał czym jest chwila odwołania. Brakuje przepisu szczególnego w zakresie jakim dotyczy projektowanego przepisu w art. 60n. Zasadne wydaje się wprowadzenie wymogu daty pewnej na potrzeby określenia chwili odwołania.
9.	dotyczy proponowanego Art. 60s. Ust. 1. ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby	r.pr. Agnieszka Kryśik Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Projektowane rozwiązanie nie rozstrzyga sytuacji, w której wspólnik wskazał przedstawiciela w umowie albo statucie spółki, a przedstawiciel ten zrezygnował z funkcji. Nadal pozostaje obowiązujące brzmienie umowy albo statutu spółki, które uznać należałoby za bezskuteczne wobec spółki w przypadku, gdy przedstawiciela powołają uprawnieni. Zasadnym jest w razie pozostawienia rozwiązania wprowadzenie przepisu rozstrzygającego kolizję tych dwóch podstaw wskazania przedstawiciela w celu ograniczenia ryzyka, że przedstawiciel wskazany w umowie albo statucie ponownie zacznie realizować uprawnienia ustawowe

	fizycznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1629)		i wynikające z brzmienia umowy albo statutu spółki (np. na skutek zmiany okoliczności i ponownego podjęcia działań jako przedstawiciel).
10.	dotyczy proponowanego art. 10 § 1' ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1577 oraz z 2018 r. poz. 398, 650 i 1544)	r.pr. Agnieszka Kryś Grabowski i Wspólnicy Kancelaria Radców Prawnych sp.k.	Wskazany cel wprowadzenia regulacji umożliwiających przeniesienie ułamkowej części ogółu praw i obowiązków wspólnika w spółce osobowej należy uznać za nietrafny. Przede wszystkim dlatego, że wprowadzenie ułamkowej części ogółu praw i obowiązków nie musi zapewnić kontynuacji prowadzenia rodzinnego biznesu oraz sukcesji. Wskazany argument, aby wprowadzić proponowane rozwiązanie, bo sukcesorzy nie posiadają wystarczającej wielkości środków by po wartości rynkowej uzyskać udział w zysku zgodnie z planem sukcesyjnym nie jest trafny. Po pierwsze nie każdy jest sukcesorem i zapomniano o tym, że uczestnicy procesu sukcesji nie zawsze podejmują się zarządzania, a pozostają wspólnikami biernymi – tu głównie komandytariusze. Po wtóre to komplementariusz zarządza spółką osobową, a w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej ustawodawca na mocy obowiązujących przepisów pozwala przekształcić spółkę jawną w spółkę komandytową, co pozwala zachować status spółki osobowej oraz zapewnić realizację planu sukcesyjnego umożliwiającemu sukcesorowi zarządzanie spółką, a pozostałym uczestnikom partycypowanie w spółce jako wspólnicy nie zarządzający spółką. Skoro sukcesja odbywa się zgodnie z uzasadnieniem w oparciu o plan sukcesji, co również zakładają projektowane zmiany to plan sukcesji powinien uwzględniać inne aspekty prowadzenia działalności niż pozostawanie w dotychczasowej formule prawnej oraz co kluczowe predyspozycje uczestników sukcesji do uznania właściwego z uczestników sukcesji za sukcesora. Przepisy obowiązujące zapewniają strukturyzację sukcesyjną w oparciu o spółki prawa handlowego o ile wspólnicy świadomie przygotowują i wdrożą plan sukcesyjny. Należy pamiętać, że spółka prawa handlowego posiada niezależny byt prawny od jej wspólników, inaczej niż w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą na podstawie wpisu w CEIDG. Wprowadzanie do systemu prawnego rozwiązania przeczącego w dotychczasowym funkcjonowaniu spółek osobowych polegającego na możliwości podzielenia ogółu praw i obowiązków nie spełni celu procesów sukcesji a wprowadzi szereg ryzyk związanych z tym procesem, a mianowicie nie wpłynie pozytywnie na planowanie procesów sukcesji pozostawiając to zdarzeniom nagłym, a co więcej spowoduje wątpliwości co do podziału niektórych uprawnień i obowiązków przysługujących wspólnikowi, w tym np. obowiązek wniesienia wkładu albo jego uzupełnienie, podział roszczeń przysługujących wspólnikowi, a które składają się na ogół jego praw i obowiązków co również w praktyce dotyczyć może pierwszeństwa danego wspólnika nabywającego określony udział w ogóle praw i obowiązków. Nietrafionym również wydaje się uzasadnianie celowości wprowadzenia ułamkowej części

			ogółu praw i obowiązków ze względu na brak środków uczestników sukcesji. Projektodawca zapomina o tym, że nie tylko wkład pieniężny może stanowić środek pokrycia wkładu, ale przedmiotem wkładu może być praca wspólnika – co jest bardziej wskazane w procesie sukcesji, bo uwiarygadnia uczestnika sukcesji jako sukcesora. Dodatkowo należy wskazać, że udział w zysku w spółce osobowej zależeć może od osobistego zaangażowania wspólnika, tu na przykład komplementariusza. Projektodawca prawdopodobnie brał pod uwagę konsekwencje podatkowe zróżnicowania udziału w zysku poszczególnych wspólników ze względu na wysokość wniesionego wkładu. Żaden przepis obowiązującego prawa nie nakłada na wspólników konieczności uzależnienia wysokości udziału w zysku od wartości wniesionego lub zadeklarowanego wkładu do spółki osobowej. Być może warto byłoby rozważyć zmianę przepisów prawa podatkowego. Projektodawca zaplanował wprowadzenie normy do wszystkich spółek osobowych nie uwzględniając, że większość z nich umożliwia udział jako wspólników innych spółek handlowych oraz fakt, że każda z nich może przekształcić się w inną właściwą dla strukturyzacji sukcesyjnej formę prawną, zachowując przy tym rodzinny charakter i uwzględniając wizję właścicieli w oparciu o rozwiązania bezpieczne, nierodzące trudności interpretacyjnych dotyczących ułamkowych części ogółu praw i obowiązków. Projektodawca mówi o ułamkowej części praw i obowiązków nie wskazując procedury powstania takiej ułamkowej części ogółu praw i obowiązków. Nie jest jasne kto o tym decyduje i w jaki sposób. Nie zostały wskazane również konsekwencje dla spółki oraz zasady wykonywania praw z takiej ułamkowej części, np. w przypadku, gdy głosy w spółce rozkładają się 1:1 (jeden wspólnik ma jeden głos). Nie jest jasne czy wydzielenie ułamka w konsekwencji uznania nabywcy jako wspólnika powoduje, że temu wspólnikowi przysługuje ogół praw i obowiązków wspólnika (nabywcy ułamkowej części), tj. czy powstaje niezależny ogół praw i obowiązków.

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 22 sierpnia 2011 r. (poz. 1080)WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI
NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEN PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY
LUB PROJEKTEM ROZPORZĄDZENIA

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE INICJANT DANTCH*

Ustawa o zmianach niektórych ustaw w celu poprawienia obszarów republikańskich

tytuł projektu: założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia
a jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej;
lub informacja zamieszczona w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów,
Pracach Rady Ministrów albo ministrów

A. OZNAČENIE FORMY ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa i adres i adresat*

PATRYK BENDER

2. Adres e-mail/adres miejsca zamieszkania*

1/1

3. Adres e-mail korespondencyjny i adres e-mail

1/1

B. WYPEŁNIĆ WZÓR OPIWYKONYWANY DO PRZEPRAWY PRACOWO WYKONAWCZO W OBLASTI A
W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1.		
2.		
3.		
4.		
5.		

C. DLA POSTANOWIENIA WYKONAWCZO PRACOWO, ZE WZGLĘDAMI WYKONAWCZO WYKONAWCZO
WYKONAWCZO WYKONAWCZO

- postuluję się nowym polepszyć na
potwierdzenie do przelazności emulacji się
prawe do zachowania jako variantu umowy z zezwoleniem
się dwudziestym na wzór art 10 § 2 dekretu
- Prawo spollone z 1946 r., oraz potwierdzenie
do przelazności "notyfikacyjnej" zezwolenia się
(art. 13 dekretu). Interes polega na ustaleniu
stosunku tych instrumentów i poflyce notyfikacyjnej
oraz u potwierdzenia jako aktywności notyfikacyjnej

F. KATALOGOWE DOKUMENTY		
Opisowane rodzaje pism: <i>zmiana</i>		
<i>Kilka razy do poprzedniego art. 1080/16 c.1</i>		
E. Różnym zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**		
zgłoszenia dokonano dnia		
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. Osoba składająca oświadczenie		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
<i>PATRICK BENDER</i>	<i>10.5.19</i>	<i>[Signature]</i>
G. Kierownik przedsiębiorstwa, samorządu lub władzy w jednostce samorządu terytorialnego		
Oświadczam, że jestem odpowiedzialny za treść oświadczenia		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 8 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, treść: „ – Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebna skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 8 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłoszenia zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnić się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwo do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

Patryk Bender

/zastępca notariusza – Izba Notarialna w Rzeszowie, asystent w Katedrze Prawa Rolnego UJ/

Kilka uwag na tle proponowanego art. 1050[1] k.c.

Wśród przewidzianych pakietem „Przyjazne Prawo” propozycji nowelizacji znalazło się interesujące postanowienie, zakładające wprowadzenie w Kodeksie cywilnym, w ramach regulacji Tytułu IX – Umowy dotyczące spadku, nowego przepisu art. 1050[1] k.c. stanowiącego: „Zstępny, małżonek oraz rodzic spadkodawcy, który byłby powołany do spadku z ustawy, może przez umowę z przyszłym spadkodawcą zrzec się prawa do zachowku. Do umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku stosuje się przepisy art. 1048 zdanie drugie, art. 1049 i art. 1050”. Proponowane unormowanie zasługuje na pogłębioną uwagę. Już na wstępie trzeba zaznaczyć, że samo przesądzenie dopuszczalności zawarcia umowy, w ramach której rezygnuje się z prawa do zachowku, nie rezygnując jednocześnie z przymiotu spadkobiercy ustawowego można uznać za zasadne. Co prawda, jak się wydaje w sposób jednoznaczny i solidnie uzasadniony o takiej możliwości przesądził SN w dostrzeżonej także przez projektodawcę¹ uchwale z 17 marca 2017 roku, III CZP 110/16, którą to uchwałę *de lege lata* ocenić należy m.zd. za oczywiście trafną, co zresztą znalazło już wyraz w opublikowanych komentarzach do przywołanego orzeczenia². Mimo tego, stykam się często w ramach rozmów i wymiany spostrzeżeń praktycznych z innymi przedstawicielami praktyki notarialnej ze stanowiskami, w świetle których bez przesądzenia sprawy w ramach regulacji kodeksowej sprawa „pozostaje niepewna”, co skłania ich do powstrzymywania się od dokumentowania takich umów³. Co więcej, również w literaturze prawa pojawiły się, obok głos aprobujących przedstawione rozwiązanie, również komentarze krytyczne względem przyjętego przez SN poglądu⁴. Wobec tego, potwierdzenie dopuszczalności takiej umowy przez odpowiedni przepis ustawowy wydaje się wystarczająco uzasadnione celem uzyskania jej praktycznego rozpowszechnienia, zwłaszcza jako narzędzia ochrony kompleksów majątkowych (w tym

¹ S. 9-10 uzasadnienia projektu.

² Zob. szerzej P. Bender, *Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 17.03.2017 r., III CZP 110/16*, Rejent 5/2018, s. 65-88; aprobując wobec uchwały wypowiedział się także P. Księżak, *Glosa do uchwały SN z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 110/16*, Rejent 9/2017, s. 124-132.

³ Choć oczywiście są i tacy, chyba nawet w większości, którzy wynikiem z orzeczenia potwierdzenie dopuszczalności takiej umowy przyjęli do stosowania w praktyce - do których również się zaliczam; a nawet tacy, którzy dokumentowali akty zawarcia takich umów jeszcze przed przywołanym orzeczeniem, w oparciu o przeważające stanowisko nauki prawa.

⁴ Zob. w opozycji do głos aprobujących, ujętych w przypisie drugim, komentarze T. Jasiakiewicza, *Glosa do uchwały SN z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 110/16*, OSP 9/2018, s. 3-11; T. Justyńskiego, *Glosa do uchwały SN z dnia 17 marca 2017 r., III CZP 110/16*, s. 3-8.

przedsiębiorstw czy gospodarstw rolnych) przed zagrożeniami związanymi z realizacją
roszczeń z tytułu zachowku. Jednak rozpowszechnienie to wymaga również – dla sprawnego
zakreślenia instytucji w obrocie prawnym – takiego jej unormowania, by prowadziło ono do
jak najmniejszych wątpliwości praktycznych.

Dlatego też pozwalam sobie wystąpić z sugestią rozważenia, czy zamiast planowanego
art. 1050[1] k.c. nie warto byłoby przesądzić sprawy w nieco inny sposób. W pierwszej
kolejności narzuca się sprostowanie, że proponowane brzmienie oraz lokacja planowanego
przepisu mogą prowadzić do wątpliwości, czy mamy do czynienia z nowym typem umowy,
czy wciąż z wariantem umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, choć ograniczonym co do
zakresu zrzeczenia². Wątpliwość ta może skłaniać do pytania, czy art. 1050[1] k.c. potwierdza
dotychczasowe stanowisko wynikłe z przywoływanego orzeczenia (wynika to choćby z tezy
uchwały III CZP 110/16, w której to tezie wprost powołano art. 1048 k.c. jako podstawę prawną
dopuszczalności umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku) oraz z literatury prawa, gdzie
opowiadano się za dopuszczalnością umownego zrzeczenia się prawa do zachowku jako
wariantu umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, czy też ma stanowić rzeczywiście *novum*.
Choć z uzasadnienia projektu wynika wyraźnie, że wolą projektodawcy jest chęć potwierdzenia
i doprecyzowania stanowiska już wyrażonego w orzecznictwie oraz uniknięcie niejednolitości
praktyki, to wyrażne potwierdzenie tego, że omawiana umowa stanowi wariant umowy o
zrzeczenie się dziedziczenia będzie skutkowało łatwiejszą jej asymilacją w obrocie prawnym.
Pozwoli to bowiem bezpiecznie opierać się, zwłaszcza w pierwszym okresie po noweli, na
stanowiskach już dotąd wyrażonych w piśmiennictwie i orzecznictwie, jako spójnych z
brzmieniem umowy również po jej wyrażonym zaznaczeniu w kodeksie. Do tego, gdy nie będzie
wątpliwości, że umowa o zrzeczenie się prawa do zachowku jest wariantem umowy o
zrzeczenie się dziedziczenia jako takiej, w sprawach wątpliwych łatwiej będzie sięgać do
ustaleń doktryny czy judykatury poczynionych na tle „pełnego” zrzeczenia się dziedziczenia.
Nadto, przez podkreślenie jak najbardziej „potwierdzającego” dotychczasowe zapamiętywanie
wydźwięku noweli uniknie się w największym możliwym stopniu ryzyka wnioskowania ze
swoistego „historycznego przeciwieństwa”, sprowadzającego się do argumentacji typu:

² Za pierwszym zapamiętywaniem może przemawiać uwzględnienie jej w odrębnej jednostce oraz wyraźne
zaznaczenie w zdaniu drugim jej nazwy „umowa o zrzeczenie się prawa do zachowku”, a także wyraźne wskazanie
o stosowaniu pewnych przepisów (dotyczących więc, jak można próbować wnosić z tego odróżnienia, innej umowy
– umowy o zrzeczenie się dziedziczenia). Za drugim powodem przemawiać jednak zakres wspomnianego
wskazania do stosowania przywoływanych przepisów, gdzie przywołuje się – i tu bez słowa „odpowiednie” –
wszystkie przepisy o umowie o zrzeczenie się dziedziczenia, z wyjątkiem art. 1048 zdanie pierwsze k.c., którego
„odpowiednikiem” jest, jak należy wnosić, art. 1050[1] zdanie pierwsze k.c. w brzmieniu proponowanym
projektem.

„wcześniej o umowie ustawa nie stanowiła, a teraz stanowi, więc wcześniej umowa nie była dopuszczalna”, co może być podnoszone w przyszłości w ramach prób pozhawienia skutków umów zawartych przed wejściem w życie noweli, opartych o uchwałę III CZP 110/16 czy wcześniejsze ustalenia doktrynalne. Doświadczenie wskazuje, że tego typu argumentacja „ze zmiany ustawowej” jest wśród praktyków prawa mocno rozpowszechniona.

Wobec tego przedstawiam pod rozagę postulat, by przesądzenie sprawy nastąpiło w sposób nieco odmienny. Zamiast proponowanego art. 1050[1] k.c., sugeruję rozważyć wprowadzenie do art. 1048 k.c., dopuszczającego obecnie umowę o zrzeczenie się dziedziczenia jako taką, dodatkowego § 2, brzmiącego np. „zrzeczenie się może być ograniczone do zrzeczenia się prawa do zachowku”.

Zalet takiego rozwiązania można m.zd. wymienić kilka.

Po pierwsze, w nawlżaniu do powyższych uwag, wyraźnie potwierdza ono, że umowa o zrzeczenie się prawa do zachowku „mieści się” w ramach ogólnej figury zrzeczenia się dziedziczenia, co pozwala zachować potwierdzający charakter noweli, aktualność dotychczasowych stanowisk literatury oraz orzecznictwa, oraz w możliwie dużym stopniu uniknąć przywołanych wyżej wątpliwości opieranych o argument „ze zmiany przepisu”.

Po drugie, wydaje się ono sprawniejsze redakcyjnie. Unika się wprowadzania nowej jednostki do kodeksu, który z założenia powinien być relatywnie zwięzły i stabilny, lecz modyfikuje już istniejącą przez dodanie krótkiego, jednozdaniowego paragrafu. Niepotrzebne byłoby w takim wypadku też, w przeciwieństwie do propozycji noweli, wyraźne odwoływanie się do stosowania dla zrzeczenia się prawa do zachowku pozostałych przepisów o zrzeczeniu się dziedziczenia, bo przy proponowanej redakcji wynika to „samo z siebie”, czyli z potwierdzenia charakteru zrzeczenia się zachowku jako wariantu zrzeczenia się dziedziczenia.

Po trzecie, jak się wydaje, bardziej współbrzmi to zarówno z polską tradycją prawnośpadkową jak też z podwalinami konstrukcyjnymi na których ją oparto. Otóż w powojennym zunifikowanym prawie spadkowym, opartym jednak na dorobku przedwojennej rodzimej cywilistyki, to jest dekrete z dnia 8 października 1946 roku – Prawo spadkowe⁶ właśnie w proponowany przeze mnie sposób rozstrzygano tę kwestię: w art. 10 pr. spadk., gdzie poza § 1, stanowiącym w ogólności o umownym „zrzeczeniu się prawa do dziedziczenia” (będącym w zasadzie odpowiednikiem dzisiejszego art. 1048 k.c.) znajdował się właśnie § 2, który wyraźnie przesądzał: „zrzeczenie to może być ograniczone do zrzeczenia się tylko prawa do zachowku”. Choć zastrzeżenia takiego brakło w Kodeksie cywilnym,

⁶ Dz. U. nr 60 poz. 128.

PM

przeprowadzone przez mnie w ramach przygotowywanej pracy doktorskiej analizy uzasadniają wniosek, że w istocie rezygnacja z dokładniejszego uregulowania umowy o zrzeczenie się dziedziczenia wynika z tego, że ogólnym założeniem kodyfikacji było jej skrócenie, stąd niemożliwe było utrzymanie równie rozbudowanej jak w dekrete z 1946 roku regulacji. Obok tego, z powodów politycznych w pewnym okresie (w latach 50-tych XX. wieku) podczas przygotowywania kodeksu los utrzymania instytucji zrzeczenia się dziedziczenia w kodeksie jako takiej był niepewny⁷. Konkludując, ujęcie dopuszczalności zrzeczenia się ograniczonego do prawa do zachowku w postulowany sposób uczyni też zadość rodzimym tradycjom prawnym zunifikowanego prawa spadkowego.

Po czwarte, co chyba najistotniejsze, proponowane ujęcie będzie współgrać z założeniami konstrukcyjnymi przyjmowanymi w innych europejskich porządkach prawnych. W szczególności odpowiadać będzie to regulacjom prawa spadkowego niemieckiego, które jest spośród tzw. wielkich kodyfikacji cywilnych w omawianym zakresie polskiemu prawu spadkowemu konstrukcyjnie najbliższe. W kodeksie cywilnym niemieckim, w § 2346 BGB, po §1 regulującym w ogólności umowę o zrzeczenie się dziedziczenia (*Erbverzicht*) posłużono się właśnie takim podejściem, wobec czego § 2346 ust. 2 BGB stanowi: „Zrzeczenie się może ograniczać się do prawa do zachowku” („*Der Verzicht kann auf das Pflichtteilsrecht beschränkt werden*”). Z tej racji proponowane przez mnie ujęcie, wraz z nawiązaniem do dawniejszego, zunifikowanego prawa polskiego osiągaćce też bliskie podobieństwo do prawa niemieckiego wydaje się być bardzo pożyteczne praktycznie. Wynika to stąd, że upowszechnienie omawianej umowy jest w Niemczech bardzo duże - do tego stopnia, że umowa ograniczona do zrzeczenia się prawa do zachowku stanowi w niemieckiej praktyce obrotu najczęstiej zawierany wariant umowy. Idzie z tym w parze rozwój orzecznictwa oraz literatury - istnieją liczne monografie dotyczące tak zrzeczenia się dziedziczenia jako takiego, jak też samego zrzeczenia się prawa do zachowku⁸ oraz sporo poświęca się tej umowie miejsca w opracowaniach komentarzowych⁹. Stąd i przy rozstrzyganiu problemów praktycznych - które przecież, mimo wszystko, na pewno się pojawiają - wspomniane podobieństwo uzasadniałoby pomocnicze, porównawcze sięganie do

⁷ Zwróćmy jej z uwagi na „klimat epoki” przykładowo, że istnie „elementy spekulacyjne” oraz przydatna jest co najwyżej w stosunkach „kulmbach”. ogólnie podnosząc, że instytucja taka jest niepożądana w ówczesnych realiach społecznych (tego typu argumentację podobnie zwalczano jeden z kodyfikatorów, Sieweryn Sier). Ostatecznie jednak, zwłaszcza wobec złagodzonego klimatu epoki wskutek „odwilży”, zwolentakom zachowania umowy w kodeksie, na czele z działającym przy prawach prof. Janem Gwardnonskim, udało się przekonać pozostałych uczestników działań kodyfikacyjnych o konieczności porzuczenia dotychczas przewidywanej umowy, choć w skróconej postaci.

⁸ Ostatnio np. M. Fack, *Der Pflichtteilsverzicht*, Carl Heymanns Verlag 2011.

⁹ Np. w najaktualniejszym komentarzu do BGB - tzw. „Staudinger” - umowa o zrzeczenie się dziedziczenia poświęca się ponad 200 stron, z czego wiele właśnie specyfice umowy ograniczonej do rezygnacji z zachowku.

rozwiązań które wypracowano w związku z umową o zrzeczenie się prawa do zachowku na tle regulacji BGB. Zatem również z tego punktu widzenia dla polskiej praktyki prawnej „oswojenie się” z nową umową łatwiejsze byłoby za sprawą nawiązania do rozwiązań niemieckich. Warto przy tym wskazać, że dość podobne postulowanemu rozwiązanie przyjął prawodawca czeski w 2012 roku przyjmując nowy kodeks cywilny, który zastąpił, co ciekawe, kodeks z 1964 roku, a zatem z tego samego, co kodeks obowiązujący w Polsce. W art. 1484 ust. 1 k.c. czes., regulującym ogólną umowę o zrzeczenie się prawa dziedziczenia, odniesiono się też do umowy ograniczonej do zrzeczenia się zachowku (*povinný díl*) wskazując, że w przypadku zrzeczenia się tylko prawa do zachowku, zrzekający nie zrzeka się prawa do spadkobrania („*kdo se však zřekne jen práva na povinný díl, nezřeká se tím práva z dědičné posloupnosti*”).

Wreszcie wypada zauważyć, że nawet w literaturze polskiej zaproponowano przy monograficznym omawianiu umowy o zrzeczenie się dziedziczenia, w ramach rozbudowanych (czasami m.zd. zdecydowanie nazbyt) propozycji *de lege ferenda*, aby wyraźnie wskazać dopuszczalność umowy ograniczonej do zrzeczenia prawa do zachowku właśnie w bliski postulowanemu sposób¹⁰.

Proponowane wyżej podejście wiąże się nadto z zastrzeżeniem, które można mieć do przedstawionej w projekcie nowelizacji propozycji, eliminując je. Chodzi o m.zd. niepotrzebne rozbudowanie przepisu poprzez zaznaczenie, że zrzec się prawa do zachowku może „Zstępny, małżonek oraz rodzic spadkodawcy, który byłby powołany do spadku z ustawy”. Rozumiem, że chodzi tu o nawiązanie do art. 991 k.c., stanowiącego, że zachówek należy się „zstępnym, małżonkowi oraz rodzicom spadkodawcy, którzy byliby powołani do spadku z ustawy”. Powtarzanie tego przy uregulowaniu umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku nie jest jednak moim zdaniem potrzebne i przynieść może więcej wątpliwości niż pożytku. Przecież jest oczywistością, że zrzekać będą się zachowku właśnie takie osoby – w przypadku innych, to jest będących poza kręgiem potencjalnych uprawnionych do zachowku, nie będą tego czynić przez sam brak takiej potrzeby i celowości, a w razie ewentualnej woli zawarcia umowy przez osoby spoza kręgu uprawnionych do zachowku (np. przez rodzeństwo spadkodawcy itp.) jej bezcelowość zostanie stronom wyjaśniona przez notariusza z uwagi na wymóg formy aktu notarialnego. Tymczasem proponowana formuła może tworzyć wątpliwości czy osoba, która się zrzeka musi na moment zawierania umowy być osobą „która byłaby powołana do spadku z

¹⁰ G. Wołak, *Umowa zrzeczenia się dziedziczenia w polskim prawie cywilnym*, Warszawa: Kluwer 2016, s. 418-419, zaproponował, aby właśnie w ramach ogólnego artykułu o zrzeczeniu się dziedziczenia ująć § 4 stanowiący „Przedmiotem zrzeczenia może być prawo do zachowku albo jego część”.

ustawy", czy też jest to jedynie nawiązanie do przepisów o zachowku i istotne jest do faktycznej skuteczności umowy jedynie to, by taką osobą była na moment otwarcia spadku. Chodzi tu o proste pytanie: czy może zrzec się zachowku osoba, która w chwili zawierania umowy nie stanowi „pierwszego szeregu” dziedziczenia po danej osobie, przykładowo – czy może zrzec się rodzic przyszłego spadkodawcy, choć istnieją zstępni spadkodawcy, więc wyprzedzający rodzica w kolejce do dziedziczenia? Na gruncie umowy o zrzeczenie się dziedziczenia w piśmiennictwie zgodnie przyjmuje się, że nie trzeba „zachowywać kolejności” czyli zrzec się może osoba niebędąca na moment umowy „w pierwszym szeregu dziedziczenia”, np. rodzic przed zstępny, brat przed rodzicami itp., choć oczywiście są to przypadki w praktyce nad wyraz rzadkie. W razie, gdyby na moment otwarcia spadku zrzekający się i tak nie dochodził do dziedziczenia według porządku ustawowego, bo np. zrzekł się rodzic spadkodawcy, a pozostało tegoż spadkodawcy dziedziczące (czy przynajmniej uprawnione do zachowku) dziecko, zrzeczenie się po prostu nie osiągnie skutku (mówiąc potocznie, okazałoby się „niepotrzebne”). Jednak umożliwienie „wyprzedzającego zrzeczenia się”, i może nie być dla stron przydatne. Przykładowo: spadkodawca ma dziecko oraz rodziców, ale i brata. Dziecko było wobec spadkodawcy niewdzięczne w sposób uzasadniający jego wydziedziczenie (pozbawienie prawa do zachowku) w testamentie czy też uznanie go za niegodnego dziedziczenia w trybie art. 928 k.c., na przykład popełniło względem spadkodawcy umyślane ciężkie przestępstwo. Wobec tego spadkodawca chce zostawić spadek (albo choćby przedsiębiorstwo w ramach zapisu windykacyjnego) bratu i chce, by był on wolny od rozszereżenia zachowku ze strony dziecka oraz rodziców. Z dzieckiem nie jest w stanie (z uwagi na konflikt) zawrzeć umowy, nie zamierza wydziedziczyć je w testamentie lub też więcej, zakłada, że zostanie doprowadzone do ustalenia jego niegodności. Z rodzicami chce zawrzeć umowę o zrzeczenie się zachowku. Czy może? Na moment zawierania umowy dziecko wyprzedza w kolejce do spadkobrania rodziców, a więc rodzice nie są osobami „które byłyby powołane do spadku z ustawy”. Można też zapytać, co w sytuacji, w której małżonkowie pozostają w separacji prawnej – kiedy, zgodnie z art. 935 [1] k.c. nie stosuje się przepisów o powołaniu do dziedziczenia z ustawy. Czy taki separowany małżonek może zrzec się prawa do zachowku po swoim współmałżonku i czy będzie ono pozostawało skuteczne po uchyleniu separacji, skoro w momencie zawierania umowy również nie można było powiedzieć o nim, że „byłby powołany do spadku z ustawy”, ale w momencie otwarcia spadku, wskutek uchylecia separacji – już osobą takim przynależnie będzie? Takie przykłady można mnożyć. Oczywiście nakreślony problem można rozwiązać w drodze sentencyjnej wykładni, ale znowu, mając na celu już najprawdopodobniej przyjęcie w praktyce umowy potwierdzanej co do jej dopuszczalności,

wyduje się w
Dlatego m
należy
to

dla
1

wyduje się uzasadnione przyjęcie rozwiązania które takich wątpliwości nie wprowadza. Dlatego nawet jeśli by zachować regulację rozważanej umowy w osobnym art. 1050[1] k.c., to należałoby m.zd. rozważyć w nim przynajmniej skreślenie sformułowania „który byłby powołany do spadku z ustawy”; aczkolwiek wciąż zaznaczam, że w moim przekonaniu należałoby rozważyć przede wszystkim wolną od omawianych wątpliwości formułę opisanego wyżej, zwięzłego zaznaczenia możliwości zrzeczenia się prawa do zachowku jako podwariantu zrzeczenia się dziedziczenia, wzorem regulacji BGB lub dekretu z 1946 roku.

Można zasugerować wprowadzenie jeszcze jednego rozwiązania, doprecyzowującego ustawową regulację umowy o zrzeczenie się dziedziczenia (a przy przyjęciu powyższej optyki – także stanowiącej jej wariant umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku). Chodzi o przyjęcie – choćby już nawet jako nowy artykuł, np. właśnie 1050 [1] k.c. - przepisu, który wyraźnie przesądza, że możliwe jest zrzeczenie się „na korzyść innej osoby”, oczywiście rozumiane nie jako bezpośrednie przysporzenie objętego zrzeczeniem udziału spadkowego czy prawa do zachowku osobie beneficjenta, lecz jako uzależnienie skuteczności dokonanej renuncjacji od tego, że faktycznie do spadkobrania dojdą określone osoby. Chodzi o to, by przykładowo zrzekający się zstępny spadkodawcy mógł zastrzec, że chce by jego zrzeczenie było skuteczne, gdy spadkobiercą będzie inny zstępny, ale już nie gdy powołana zostanie osoba obca. Pozostając „w motywie przewodnim” nowelizacji, wyraźne zadekretowanie takiej możliwości będzie przydatne właśnie np. gdy zrzeczenie się następuje w ramach rodzinnego porozumienia co do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa rodzinnego przez jedno z dzieci przyszłego spadkodawcy. Rozwiązanie takie, choć może się pozornie jawić jako w pewien sposób ograniczające wolę spadkodawcy, służy zrównoważeniu jego swobody z ochroną osób mu najbliższych, które w praktyce, jeśli zrzekają się dziedziczenia czy prawa do zachowku, to czynią tak z reguły dlatego, bo zgadzają się „z góry” nie obciążać roszczeniami o zachówek czy spłaty spadkowe konkretnych bliskich im osób – rodzeństwa, rodzica itp., ale już niekoniecznie chcą dać spadkodawcy pełną swobodę na wypadek, gdyby zdecydował się on na pozostawienie całego majątku osobie zupełnie obcej. Zatem zrzeczenie się z zastrzeżeniem „na korzyść” rodzica, rodzeństwa czy określonego brata lub siostry sprawi, że będzie ono skuteczne, gdy do dziedziczenia dojdzie wskazana osoba czy osoby, ale już w wypadku, gdyby spadkodawca pozostawił majątek osobie obcej (partnerowi, sąsiadowi, koledze itp.), zrzeczenie się nie wywoła przy otwarciu spadku skutków prawnych i zrzekający się będzie uprawniony do zachowku. Potwierdzenie możliwości tego typu zastrzeżenia z pewnością przyczyniłoby się do wzrostu popularności umowy o zrzeczenie się dziedziczenia jako instrumentu zapobiegawczego planowania spadkowego wewnątrz rodziny, z możliwością

PM

jednoczesnego zapewnienia jej członkom bezpieczeństwa przed wykorzystaniem dokonanego zrzeczenia się na cele „wyprowadzenia” przez spadkodawcę majątku poza rodzinę. Obecnie bowiem możliwość ukształtowania umowy w ten sposób, jak i w ogóle co do dopuszczalności jej zawarcia pod warunkiem, mimo przeważającego stanowiska doktryny, budzi wątpliwości. Stąd można założyć, że figura taka w praktyce nie odgrywa – i nie będzie odgrywać, w braku wyraźnego potwierdzenia jej dopuszczalności – dużej roli, z uwagi na ostrożnościowe podejście notariuszy. Podstawą argumentacji przeciwników dopuszczalności tak określonej konstrukcji¹¹ jest, podobnie zresztą jak było w przypadku umowy o zrzeczenie się prawa do zachowku, brak powtórzenia w Kodeksie cywilnym przepisu odpowiadającego dawnemu art. 13 pr. spadk., który brzmiał: „Zrzeczenie się prawa do dziedziczenia na korzyść innej osoby uważa się w razie wątpliwości za zrzeczenie się pod warunkiem, że ta osoba będzie dziedziczyć”. Tymczasem w przepisach niemieckich, jeszcze bardziej niż w zaniifikowanym prawie polskim, podkreślono istotność „relatywnego” zrzeczenia się dziedziczenia¹². W § 2350 ust. 1 BGB wskazano, że jeżeli jeden ze spadkobierców zrzeka się ustawowego prawa do dziedziczenia na rzecz innej osoby, to w razie wątpliwości przyjmuje się, że zrzeczenie będzie skuteczne jedynie w takim przypadku, że ta inna osoba będzie spadkobiercą – a zatem zasadniczo odpowiada to rodzinnemu art. 13 pr. spadk. przywołanemu wyżej. Jednak co więcej, w § 2350 ust. 2 BGB prawodawca niemiecki zastrzegł, że jeżeli ustawowego prawa dziedziczenia zrzeka się jeden ze zstępnych spadkodawcy, to w razie wątpliwości przyjmuje się, że zrzeczenie następuje tylko na korzyść innych zstępnych oraz małżonka spadkodawcy. Innymi słowy, warunkowe, „relatywne” zrzeczenie się na rzecz pozostałych bliskich spadkodawcy jest w prawie niemieckim domniemanym sposobem restrykcji. Podobnie uzasadnienie dla „relatywnego” ukształtowania zrzeczenia się uprawnień spadkowych jest dostrzegane także w innych europejskich porządkach prawnych. W kodeksie szwajcarskim,

¹¹ Dodatkowo, argumentację przeciwników takiej możliwości ważnego powołano teża zrzeczenia SN w sprawie III ORN 35/84 gdzie zaznaczono, że przepisy dot. spadkobierstwa, nie przewidują możliwości „zrzeczenia się spadku” czy udziału w nim na korzyść innej osoby, w tym także na korzyść innego spadkobiercy. Spadkobierca ustawowy może zrzec się dziedziczenia tylko w drodze umowy notarialnej zawartej z przysięgą spadkodawcą (art. 104b KC). Jednak nie dostrzegano, że sprawa ta dotyczyła problemu „zrzeczenia się udziału spadkowego” już po śmierci spadkodawcy, w toku podępowania o stwierdzenie nabycia spadku. Odmienione i to zd. trafnie dopuścić „relatywne” zrzeczenie się dziedziczenia SN w uchwał: III C.ZP 16/93 (w jej uzasadnieniu znalazło się stwierdzenie, że „Przed wszystkim należy podnieść, że – wobec odmienionym opiniiom – pominięte w kodeksie cywilnym odpowiednika przepisu art. 13 Prawa spadkowego nie oznacza zakazu zrzecania się dziedziczenia na rzecz współspadkobiercy” jednak stanowisko to nie wywarło wyjątkowego wpływu praktycznego (ponieważ za sprawę „ukrycia” tego wniosku już teża zrzeczenia, odnoszącego się do skutków zawarcia takiej umowy jeszcze pod rządami dekretu z 1946 r.).

¹² W doktrynie krajów germańskiej tradycji cywilistycznej (w plimieństwie niemieckim, ale też austriackim i szwajcarskim) dla zobrazowania dyskusyjnej możliwości odróżnienia „relatywnego” zrzeczenia się spadku (Erbsverzicht) od „absolutnego” (absoluter Erbsverzicht), to jest niezależnego od tego typu okoliczności.

...to dopuszcza
za poza rodzinę. Obecnie
rozważa się dopuszczenie

...niez uchodzącym za wzorcową kodyfikację cywilną, taką figurę przewiduje art. 496 ZGB. Wyraźnie dopuszcza ją też, przez art. 1484 ust. 2 k.c. czech., niedawno przyjęta nowa kodyfikacja czeska. Co więcej, są porządki prawne które dopuszczają rezygnację z praw spadkowych tylko na rzecz określonych beneficjentów, czego wzorcowym przykładem jest prawo francuskie, z założenia nieprzychylnie umowom dotyczącym spadku nieotwartego, w ramach dopuszczanej od 2007 roku figury *renonciation anticipée à l'action en réduction*, pozwalającej na zrzeczenie się przez spadkobiercę koniecznego przyszłych uprawnień do redukcji dokonanych przez spadkodawcę przysporzeń naruszających część obowiązkową, czyli tzw. rezerwę. Zgodnie z art. 929 ust. 1 KN, zrzeczenie się to musi być dokonane na korzyść jednej lub więcej określonych osób. Podsumowując, choć niewątpliwie nie należałoby przy nowelizacji prawa polskiego iść aż tak daleko jak prawo francuskie, ani zapewne nawet jak niemieckie, zakładające „domniemanie relatywności” zrzeczenia się, to rozważenie wprowadzenia normy odpowiadającej art. 13 pr. spadk., potwierdzającej możliwość uzależnienia skuteczności zrzeczenia się od jego zadziałania na rzecz określonej osoby lub kręgu osób, wydaje się uzasadnione z perspektywy założeń nowelizacji, zmierzających do uczynienia z uprzedniego zrzeczenia się uprawnień spadkowych narzędzia dla przeprowadzenia skutecznego, bezpiecznego planowania spadkowego zwłaszcza w ramach przedsiębiorstw rodzinnych. Jednocześnie przyjęcie takiej normy jako w istocie potwierdzającej dotychczasowe przeważające ustalenia doktrynalne, wpasowywałoby się w ograniczony, nieingerujący w podstawowe konstrukcje kodeksu cywilnego charakter proponowanej nowelizacji.

Ostatecznie można stwierdzić, że niewielkie i ostrożne doprecyzowanie przepisów dotyczących umowy o zrzeczenie się dziedziczenia z pewnością zwiększyłoby bezpieczeństwo prawne tzw. planowania spadkowego, w tym w zakresie znajdujących się w majątku spadkodawcy kompleksów majątkowych takich jak przedsiębiorstwo czy gospodarstwo rolne, nie stanowiąc jednocześnie konstrukcyjnej rewolucji w zakresie przyjmowanego w prawie polskim zakresu dopuszczalnych kontraktowych metod regulowania przyszłej sukcesji. Nie przekreśla to oczywiście konieczności refleksji nad ogólnym problemem aktualności oraz zakresu przyjmowanego w przepisie 1047 k.c. zakazu umów o spadek po osobie żyjącej. Jej potrzeba jest tym bardziej wzmożona, że w obcych porządkach prawnych, nawet tych z definicji restrykcyjnych względem szeroko pojmowanego umawiania się o kwestie prawnospadkowe, w ostatnich latach doszło do różnie ukierunkowanych nowelizacji, zasadniczo liberalizujących zakres analogicznych zakazów przyjmowanych w tychże porządkach. Zastanowić się można choćby nad wprowadzeniem jakiejś formuły „paktu

P

rodzinnego", podobnego sfigurom przyjetym niedawno w prawie wloskim (art. 768-bis - 768-octies k.c. wl.) czy belgijskim (art. 1100/7 k.c.bel.) , poluzowaniem ogolnej zasady zakazu umow o spadek po zyjacej osobie trzeciej, wzorowanym np. na art. 311b ust. 5 BGB, czy wręcz nawet nad wprowadzeniem w jakiejś mierze sukcesji kontraktowej na podstawie umowy dziedziczenia. Takie zmiany jednak, skoro nie można ich sprowadzić do doprecyzowania czy korekty istniejących norm, lecz stanowiłyby istotną rewolucję, z pewnością wymagają dłuższej debaty uwzględniającej analizę obcych porządków, zestawienia ich z rodzinnymi realiami gospodarczymi i społecznymi, wreszcie ostrożnego, konstrukcyjnego wkomponowania ich w system prawny. Stąd problem tych zmian, choć niezmiennie interesujący, wykracza poza zakres proponowanej w ramach pakietu „Przyjazne Prawo” puli poprawek i dyskusji nad nią.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ENERGII¹⁾**

z dnia

**w sprawie systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji
Energetyki**

Na podstawie art. 43f ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755 i 730) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) sposób prowadzenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 43f ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, zwanej dalej „ustawą”;

2) sposób składania oraz wzory sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1, oraz informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1 ustawy.

§ 2. System teleinformatyczny, zwany dalej „systemem”, jest prowadzony w warunkach, które zapewniają autentyczność, bezpieczeństwo, integralność, dostępność, poufność, rozliczalność i niezaprzeczalność.

§ 3. System jest zabezpieczony przed nieuprawnionym dostępem, w szczególności przez zastosowanie mechanizmów uwierzytelniania i autoryzacji, oraz zapewnia ciągłość i prawidłowość działania na wypadek zdarzeń, które mogłyby grozić zmianą lub utratą zgromadzonych w nim danych.

§ 4. Danymi systemu są wszystkie informacje, jakie zostają do niego wprowadzone za pomocą formularzy, o których mowa w § 6, oraz jakie powstają w wyniku ich przetworzenia przez administratora systemu.

§ 5. System uniemożliwia dokonywanie ingerencji oraz zmian w sposobie jego działania bez zapisania w nim informacji o tym zdarzeniu.

¹⁾ Minister Energii kieruje działem administracji rządowej – energia, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Energii (Dz. U. poz. 2314).

§ 6. Obowiązek, o którym mowa w art. 4ba ust. 4, art. 43d ust. 1 oraz art. 43e ust. 1 ustawy, wykonuje się w ten sposób, że podmiot obowiązany wypełnia oraz zatwierdza udostępniony w systemie formularz elektroniczny, którego wzór określony jest w:

- 1) załączniku nr 1 do rozporządzenia, w przypadku obowiązku, o którym mowa w art. 4ba ust. 4 ustawy;
- 2) załączniku nr 2 do rozporządzenia, w przypadku obowiązku, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy;
- 3) załączniku nr 3 do rozporządzenia, w przypadku obowiązku, o którym mowa w art. 43e ust. 1 ustawy.

§ 7. Po wypełnieniu i zatwierdzeniu formularza elektronicznego przez użytkownika systemu, system generuje i udostępnia użytkownikowi elektroniczne potwierdzenie złożenia do systemu sprawozdania, o którym mowa w art. 4ba ust. 4, art. 43d ust. 1 albo informacji o której mowa w art. 43e ust. 1 ustawy, które zawiera informację o dacie i czasie wykonania tej czynności oraz dane osoby, która zatwierdziła formularz.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

MINISTER ENERGI

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Energii w sprawie systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 43f ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755), który został wprowadzony ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. ...), dalej: „ustawa deregulacyjna”. Zgodnie z art. 93 tej ustawy, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4ba ust. 6 i art. 43d ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie wprowadzonego ustawą deregulacyjną art. 43f ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne.

W związku z powyższym, zachodzi konieczność wydania przez ministra właściwego do spraw energii nowego rozporządzenia w sprawie w sprawie systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, które określa:

- 1) sposób prowadzenia przez Prezesa URE systemu teleinformatycznego:
- 2) sposób składania sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1, oraz informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego:
- 3) wzory sprawozdań, o których mowa w art. 4ba ust. 4 i art. 43d ust. 1, oraz informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1.

W poprzednim stanie prawnym przedsiębiorstwa energetyczne składały sprawozdanie o tej samej treści do różnych organów administracji, co stanowiło nieuzasadnione obciążenie zarówno po stronie przedsiębiorstw, jak i organów administracji. Ustawa deregulacyjna wprowadziła zasadę, że sprawozdania składane są do jednego organu – Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. W celu cyfryzacji ww. procesów konieczne stało się wprowadzenie systemu teleinformatycznego w URE, który umożliwia składanie sprawozdań oraz przetwarzanie i udostępnianie danych, co ułatwi przedsiębiorcom wykonywanie ustawowych obowiązków i przyspieszy proces przetwarzania danych przez Prezesa URE.

W rozporządzeniu określa się, że obowiązki sprawozdawcze na podstawie art. 4ba ust. 4, art. 43d ust. 1 oraz art. 43e ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne wykonuje się w ten sposób, że podmiot obowiązany wypełnia oraz zatwierdza udostępniony w systemie formularz elektroniczny, którego wzór określony jest w załącznikach do niniejszego rozporządzenia. Po wypełnieniu i zatwierdzeniu formularza elektronicznego przez użytkownika systemu, system generuje elektroniczne potwierdzenie złożenia do systemu

sprawozdania, które zawiera informację o dacie i czasie wykonania tej czynności oraz dane osoby, która zatwierdziła udostępniony formularz elektroniczny.

Ponadto, rozporządzenia określa wzory (elementy składowe) sprawozdania, o którym mowa w art. 4ba ust. 4 (załącznik nr 1), sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 (załącznik nr 2) oraz informacji, o której mowa w art. 43e ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne.

Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., w celu umożliwienia Prezesowi URE wdrożenia systemu teleinformatycznego zgodnie z art. 43f ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z przepisami Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga przedstawienia organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Energii w sprawie systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister Energii Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Tomasz Dąbrowski, Podsekretarz Stanu w ME Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Jakub Safjański tel. 695-82-29, jakub.safjanski@me.gov.pl	Data sporządzenia 6.06.2019 Źródło: art. 43f ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755) Nr w wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W poprzednim stanie prawnym przedsiębiorstwa energetyczne składały sprawozdanie na podstawie art. 4ba ust. 4, art. 43 ust. 1, oraz informacje na podstawie art. 43e ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, o tej samej treści do różnych organów administracji, co stanowiło nieuzasadnione obciążenie zarówno po stronie przedsiębiorstw, jak i organów administracji. Ustawa z dnia...o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz ...) wprowadziła zasadę, że sprawozdania składane są do jednego organu – Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. W celu cyfryzacji ww. procesów konieczne stało się wprowadzenie poprzez zmianę ustawy – Prawo energetyczne, systemu teleinformatycznego w URE, który umożliwi składanie sprawozdań oraz przetwarzanie i udostępnianie danych, co ułatwi przedsiębiorcom wykonywanie ustawowych obowiązków i przyspieszy proces przetwarzania danych przez Prezesa URE.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt rozporządzenia Ministra Energii w sprawie systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 43f ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755), który został wprowadzony ustawą o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych. Zgodnie z art. 93 tej ustawy, dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4ba ust. 6 i art. 43d ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie wprowadzonego ustawą deregulacyjną art. 43f ust. 4 ustawy – Prawo energetyczne.

W związku z powyższym, zachodzi konieczność wydania przez ministra właściwego do spraw energii nowego rozporządzenia w sprawie systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projektowana regulacja nie była poddawana analizie prawno-porównawczej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorstwa energetyczne: 1. zajmujące się magazynowaniem, przeładunkiem, przesyłaniem lub dystrybucją paliw ciekłych. 2. posiadające koncesje na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesje na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą oraz podmioty przywożące	44 ok 430	Dane na podstawie rejestrów URE – stan na 05.2019	Wydanie rozporządzenia wraz odpowiednimi przepisami ustawy – Prawo energetyczne, które regulują zdigitalizowaną sprawozdawczość, ułatwi obowiązek składania miesięcznego sprawozdania w zakresie rodzajów oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych i ich przeznaczeniu, informacji o rodzajach i

3. wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeładunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą oraz podmioty przywożące	ok 6300		lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	Regulacja nie spowoduje wzrostu wydatków z budżetu państwa.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Rozporządzenie w sprawie systemu teleinformatycznego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nie wpływa na sektor finansów publicznych. Utworzenie tego systemu wynika z ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych, w której określone zostały w art. 106 źródła finansowania oraz maksymalny limit wydatków budżetu państwa. Przedmiotowe rozporządzenie uszczegóławia zasady działania tego systemu oraz sposób składania sprawozdań poprzez ten system.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa								
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw								
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe								

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Przepisy rozporządzenia nie będą miały wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Przepisy rozporządzenia nie powodują zmian w obciążeniach regulacyjnych.

9. Wpływ na rynek pracy

Brak wpływu.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się, że projektowane rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2020 r., w celu umożliwienia Prezesowi URE wdrożenia systemu teleinformatycznego zgodnie z art. 43f ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Efekty wejścia w życie projektowanego rozporządzenia nie wymagają pomiaru.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia

w sprawie rejestru cywilnych statków powietrznych, znaków i napisów umieszczanych na statkach powietrznych oraz wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestrów statków powietrznych

Na podstawie art. 42 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629, 1637 i 2019 r. poz. 235 i 730) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe warunki prowadzenia rejestru cywilnych statków powietrznych, tryb składania wniosków o wpis do rejestru cywilnych statków powietrznych, zgłaszania zmiany danych rejestrowych, a także wzór świadectwa rejestracji oraz warunki jego ważności;
- 2) znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy umieszczane na statkach powietrznych;
- 3) sposób prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków, w tym dane zamieszczane w wykazie.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do statków powietrznych objętych przepisami wydanymi na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, zwanej dalej „ustawą”.

Rozdział 2

Rejestr cywilnych statków powietrznych

§ 2. 1. Rejestr cywilnych statków powietrznych, zwany dalej „rejestrem”, prowadzi się w podziale na:

- 1) ewidencję znaków rozpoznawczych dla statków powietrznych – zawierającą dane, o których mowa w art. 36 ust. 1 ustawy;
- 2) zbiór dokumentów – zawierający dokumenty wymagane przy wpisywaniu statków powietrznych do rejestru, o których mowa w art. 37 ust. 1 i 3 ustawy, zmianie danych rejestrowych oraz wykreśleniu statku powietrznego z rejestru, oraz:

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. poz. 101 i 176).

- a) Jednolity Dokument Administracyjny (SAD), o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 września 2016 r. w sprawie zgłoszeń celnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2262) – dla statków powietrznych sprowadzanych spoza Unii Europejskiej,
- b) umowę, o której mowa w art. 41 ust. 1 ustawy.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 pkt 1, może być prowadzona w formie księgi albo formie elektronicznej spełniającej wymagania określone w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 700 i 730) zwanej dalej „ustawą o informatyzacji”.

3. Zbiór dokumentów, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, może być prowadzony na papierze lub może być połączeniem formy zbioru dokumentów na papierze oraz dokumentów przekazanych w formie dokumentów elektronicznych poprzez środki komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2019 r. poz. 1230).

§ 3. Wniosek o wpis do rejestru składa się do Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego, zwanego dalej „Prezesem Urzędu”, w formie zgłoszenia, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy.

§ 4. 1. Wzór świadectwa rejestracji określa załącznik do rozporządzenia.

2. W przypadku wykreślenia statku powietrznego z rejestru, świadectwo rejestracji traci ważność, podlega przekazaniu do Prezesa Urzędu i jest włączane do zbioru dokumentów, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 2.

§ 5. 1. Zmianę danych rejestrowych zgłasza się Prezesowi Urzędu.

2. Zgłaszając zmianę danych rejestrowych składa się do Prezesa Urzędu świadectwo rejestracji.

3. W przypadku zmiany właściciela lub użytkownika statku powietrznego, zgłaszając zmianę danych rejestrowych składa się również dokument potwierdzający własność, ograniczone prawo rzeczowe do statku powietrznego lub umowę z użytkownikiem potwierdzającą faktyczne władanie statkiem powietrznym.

4. Użytkownik statku powietrznego inny niż właściciel, zgłaszając zmianę danych rejestrowych składa również pełnomocnictwo właściciela statku powietrznego upoważniające do zgłoszenia zmiany.

5. Zgłoszenie zmiany danych rejestrowych skutkuje dokonaniem przez Prezesa Urzędu adnotacji w świadectwie rejestracji w przypadku wpisu lub zmiany wpisu użytkownika statku powietrznego, wpisu albo zmiany wpisu zastawów lub wydaniem nowego świadectwa rejestracji w przypadku zmiany właściciela lub zmiany znaków rozpoznawczych.

Rozdział 3

Znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy umieszczane na statkach powietrznych

§ 6. 1. Znakiem rozpoznawczym jest znak przynależności państwowej oraz znak rejestracyjny. Znak rozpoznawczy składa się z grupy liter lub cyfr.

2. Znakiem polskiej przynależności państwowej są litery „SP”.

3. Znak przynależności państwowej umieszcza się przed znakiem rejestracyjnym. Oba znaki rozdziela się poziomą kreską.

4. Samoloty, wiroplaty, balony i sterowce otrzymują znak rejestracyjny złożony z grupy trzech liter.

5. Szybowce i motoszybowce otrzymują znak rejestracyjny złożony z grupy czterech cyfr.

6. Znak rejestracyjny składający się z liter nie może zaczynać się od litery Q oraz tworzyć grupy liter sygnału niebezpieczeństwa SOS lub podobnych sygnałów, a także grupy liter: XXX, PAN i TTT oraz zawierać liter: J, Ł, A, E, Ń, Ó, Ż, Ż, Ć, Ś.

§ 7. 1. Do oznakowania statków powietrznych używa się wielkich liter alfabetu łacińskiego i cyfr arabskich. Litery i cyfry są proste, bez ozdób.

2. Szerokość każdej litery lub cyfry, oprócz litery I, M, W i cyfry 1, i długość poziomej kreski stanowi $\frac{4}{6}$ wysokości litery lub cyfry; szerokość litery I stanowi $\frac{1}{6}$ wysokości litery, szerokość litery M – $\frac{5}{6}$ wysokości litery, szerokość litery W – $\frac{6}{6}$ wysokości litery, szerokość cyfry 1 – $\frac{2}{6}$ wysokości cyfry. Wysokość liter i cyfr jest jednakowa.

3. Litery, cyfry i kreski poziome są wykonane pełnymi liniami i mają kolor wyraźnie kontrastujący z kolorem tła. Grubość linii wynosi $\frac{1}{6}$ wysokości litery lub cyfry.

4. Każda litera i cyfra jest oddzielona od innej poprzedniej lub następnej odstępem nie mniejszym niż $\frac{1}{4}$ szerokości litery lub cyfry. Kreskę poziomą traktuje się w tym zakresie jak literę lub cyfrę.

§ 8. Litery i cyfry składające się na znak rozpoznawczy mają tę samą wielkość.

§ 9. Wysokość znaków rozpoznawczych umieszczonych na statkach powietrznych lżejszych od powietrza nie może być mniejsza niż 50 cm.

§ 10. 1. Wysokość znaków rozpoznawczych umieszczonych na skrzydłach statków powietrznych cięższych od powietrza nie może być mniejsza niż 50 cm.

2. Wysokość znaków rozpoznawczych umieszczonych na kadłubie lub analogicznej konstrukcji statków powietrznych cięższych od powietrza nie może być mniejsza niż 30 cm. Znaki te nie mogą sięgać do linii konturowej kadłuba lub analogicznej konstrukcji.

§ 11. W przypadku, gdy wymiary skrzydeł, kadłuba lub analogicznej konstrukcji statków powietrznych cięższych od powietrza uniemożliwiają umieszczenie znaków rozpoznawczych o wysokości określonej w § 10, wysokość znaków rozpoznawczych umieszczonych na tym statku powinna zapewnić jego identyfikację.

§ 12. Wysokość znaków rozpoznawczych umieszczonych na statkach powietrznych kategorii specjalnej, będących statkami powietrznymi o znaczeniu historycznym związanym z rolą, jaką odgrywały w siłach zbrojnych, oraz na ich replikach może wynosić od 5 do 10 cm.

§ 13. Znaki rozpoznawcze są namalowane na statku powietrznym lub naniesione w inny sposób zapewniający podobny stopień trwałości tych znaków.

§ 14. 1. Znaki rozpoznawcze na sterowcu umieszcza się na korpusie lub na powierzchni statecznika. W przypadku gdy znaki są nanoszone na korpusie, umieszcza się je z obu stron wzdłuż sterowca oraz na górnej powierzchni wzdłuż osi symetrii. W przypadku gdy znaki są nanoszone na powierzchni statecznika, powinny być umieszczone na stateczniku poziomym i pionowym. Znaki na stateczniku poziomym umieszcza się na górnej powierzchni prawej połowy i na dolnej powierzchni lewej połowy, przy czym górna część liter i cyfr jest skierowana w stronę krawędzi natarcia. Znaki na stateczniku pionowym umieszcza się na każdej stronie, w dolnej części statecznika, przy czym litery są rozmieszczone poziomo.

2. Znaki rozpoznawcze na balonie kulistym umieszcza się w dwóch przeciwległych miejscach, położonych w pobliżu największego obwodu poziomego balonu.

3. Znaki rozpoznawcze na balonie niekulistym umieszcza się po każdej jego stronie, w miejscach położonych w pobliżu linii maksymalnego przekroju poprzecznego balonu, bezpośrednio nad pasem podwieszenia lub nad punktami mocowania lin podwieszenia kosza.

4. Znaki rozpoznawcze na statkach powietrznych lżejszych od powietrza umieszcza się w taki sposób, aby były widoczne z obu stron zarówno z powietrza, jak i z ziemi.

§ 15. 1. Na statkach powietrznych cięższych od powietrza znaki rozpoznawcze umieszcza się na lewej połowie dolnej powierzchni konstrukcji lewego skrzydła. W miarę możliwości znaki umieszcza się w jednakowej odległości od krawędzi natarcia i spływu skrzydła. Górna część liter i cyfr jest skierowana w stronę krawędzi natarcia skrzydła.

2. Na statkach powietrznych cięższych od powietrza znaki rozpoznawcze umieszcza się również albo na każdym boku kadłuba lub analogicznej konstrukcji pomiędzy skrzydłami i usterzeniem ogonowym, albo na górnej połowie płaszczyzn pionowych usterzenia ogonowego. Znaki rozpoznawcze na pojedynczym usterzeniu pionowym umieszcza się po jego obu stronach. W przypadku gdy statek powietrzny ma więcej niż jedno usterzenie pionowe, znaki rozpoznawcze umieszcza się na zewnętrznych powierzchniach tego usterzenia.

§ 16. W przypadku gdy w konstrukcji statku powietrznego cięższego od powietrza brakuje elementów, o których mowa w § 15, znaki rozpoznawcze umieszcza się w sposób zapewniający identyfikację statku powietrznego.

§ 17. Na cięższych od powietrza statkach powietrznych, o których mowa w § 12, oraz na ich replikach znaki rozpoznawcze mogą być umieszczone pod usterzeniem ogonowym, a w przypadku śmigłowców lub wiatrakowców - na końcu belki ogonowej.

§ 18. 1. Znaki rozpoznawcze umieszcza się również na tabliczce tożsamości umocowanej na statku powietrznym, z wyjątkiem szybowców i motoszybowców oraz nowowyprowadzonych statków powietrznych, które nie zostały wpisane do rejestru.

2. Napis na tabliczce tożsamości powinien być wyryty do głębokości nie mniejszej niż 1 mm. Wysokość znaków napisu powinna wynosić co najmniej 15 mm.

3. Tabliczkę tożsamości wykonuje się z metalu ognioodpornego lub innego materiału ognioodpornego posiadającego odpowiednie właściwości fizyczne.

4. Tabliczkę tożsamości mocuje się do statku powietrznego w widocznym miejscu obok wejścia głównego lub w przypadku:

- 1) balonów bezzałogowych, w miejscu widocznym po stronie zewnętrznej użytecznego ciężaru;
- 2) zdalnie sterowanych bezpilotowych statków powietrznych, w widocznym miejscu koło wejścia głównego lub kabiny lub w miejscu widocznym po stronie zewnętrznej statku powietrznego, jeżeli nie ma wejścia głównego lub kabiny.

§ 19. 1. Znaki i napisy inne niż znaki rozpoznawcze umieszcza się na statkach powietrznych w odległości nie mniejszej niż 50 cm od znaków rozpoznawczych.

2. W przypadku gdy znaki i napisy umieszcza się w jednej linii ze znakami rozpoznawczymi, ich wielkość nie może przekraczać 0,8 wielkości znaków rozpoznawczych.

Rozdział 4

Wykaz znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru

§ 20. 1. Wykaz znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru, zwany dalej „wykazem”, prowadzi się w formie elektronicznej spełniającej wymagania określone w ustawie o informatyzacji.

2. Wykaz zawiera następujące dane:

- 1) nazwę podmiotu, któremu Prezes Urzędu przyznał znaki rozpoznawcze lub grupę znaków rozpoznawczych;
- 2) numer certyfikatu upoważniającego do wykonywania działalności w lotnictwie cywilnym w zakresie produkcji statków powietrznych;
- 3) przyznane znaki rozpoznawcze lub grupę znaków rozpoznawczych.

§ 21. W przypadku utraty ważności certyfikatu, o którym mowa w § 20 ust. 2 pkt 2, dane, o których mowa w § 20 ust. 2, usuwane są z wykazu.

Rozdział 5

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 22. 1. Świadectwa rejestracji wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują ważność.

2. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed wejściem w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

**MINISTER
INFRASTRUKTURY**

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 6 czerwca 2013 r. w sprawie rejestru cywilnych statków powietrznych oraz znaków i napisów na statkach powietrznych wpisanych do tego rejestru (Dz. U. z 2015 r. poz. 1617), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art.73 ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. ...).

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Infrastruktury
z dnia ... (poz. ...)

WZÓR ŚWIADECTWA REJESTRACJI

Numer rejestru: <i>Register number:</i>	RZECZPOSPOLITA POLSKA <i>REPUBLIC of POLAND</i>	Klasa statku powietrznego: <i>Class of aircraft:</i>
Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego <i>President of the Civil Aviation Authority</i> ŚWIADECTWO REJESTRACJI <i>Certificate of Registration</i>		
1. Znak przynależności państwowej i znak rejestracyjny: <i>Nationality and registration mark:</i>	2. Producent i oznaczenie fabryczne statku powietrznego: <i>Manufacturer and manufacturer's designation of aircraft:</i>	3. Numer seryjny statku powietrznego: <i>Aircraft serial number:</i>
4. Nazwisko i imię (nazwa) właściciela: <i>Name of owner:</i>		
5. Adres właściciela: <i>Address of owner:</i>		
6. Niniejszym stwierdza się, że powyższy statek powietrzny został wpisany do rejestru cywilnych statków powietrznych dnia zgodnie z Konwencją o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisaną w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 35, poz. 212, z późn. zm.) oraz na podstawie art. 37 ust. 6 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z r., poz., z późn. zm.). <i>This is to certify, that the above described aircraft has been entered on the Civil Aircraft Register of the Republic of Poland on in accordance with the Convention on International Civil Aviation dated 7th December 1944 (Official Journal of Laws from 1959 No 35, item 212) and Article 37, par. 6 of the Act of 3rd July 2002 – Aviation Law (Official Journal of Laws from, item with later amendments).</i>		
Data wydania: <i>Date of issue:</i>	Podpis: <i>Signature:</i>	

Adnotacje:
Annotations:

UZASADNIENIE

I. Wyjaśnienie potrzeby i celu wydania rozporządzenia

Projektowane rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie rejestru cywilnych statków powietrznych, znaków i napisów umieszczanych na statkach powietrznych oraz wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków powietrznych stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 42 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, 1629, 1637 i 2019 r. poz. 235 i 730), zwanej dalej „ustawą – Prawo lotnicze”, która w tym zakresie została znowelizowana ustawą z dnia o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. ...). Zgodnie z przedmiotowym upoważnieniem, minister właściwy do spraw transportu określi w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki prowadzenia rejestru statków, tryb składania wniosków o wpis do rejestru statków, zgłaszania zmiany danych rejestrowych, a także wzór świadectwa rejestracji oraz warunki jego ważności, z uwzględnieniem w szczególności rodzaju i charakterystyki statku powietrznego;
- 2) znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy umieszczane na statkach powietrznych, z uwzględnieniem ich opisu, sposobu i miejsca ich umieszczania;
- 3) sposób prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków, w tym dane zamieszczane w wykazie, z uwzględnieniem możliwości weryfikacji tego wykazu.

II. Wskazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Obowiązujące przepisy w zakresie ujętym tematyką rozporządzenia z art. 42 ustawy – Prawo lotnicze regulowały jedynie pierwsze 2 punkty z delegacji do wydania przedmiotowego aktu wykonawczego. Nowelizacja ustawy – Prawo lotnicze dodała do art. 42 pkt 3, w którym określono sposób prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków, w tym dane zamieszczane w wykazie, z uwzględnieniem możliwości weryfikacji tego wykazu.

III. Zakres regulacji

Przepisy dotyczą szczegółowych warunków prowadzenia rejestru cywilnych statków powietrznych, trybu składania wniosków o wpis do rejestru cywilnych statków powietrznych, zgłaszania zmiany danych rejestrowych, a także wzoru świadectwa rejestracji oraz warunków jego ważności, znaków rozpoznawczych oraz innych znaków i napisów dla statków powietrznych wpisanych do rejestru cywilnych statków powietrznych, sposobu prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków, w tym dane

zamieszczane w wykazie, z uwzględnieniem możliwości weryfikacji tego wykazu. Przepisy projektowanego rozporządzenia nie dotyczą statków powietrznych wyłączonych na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze.

Przepis § 2 projektowanego rozporządzenia określa zagadnienia dotyczące prowadzenia rejestru. Rejestr dzieli się na: ewidencję znaków rozpoznawczych dla statków powietrznych oraz zbiór dokumentów. Ewidencja znaków rozpoznawczych dla statków powietrznych zawiera dane, o których mowa 36 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (niezbędne do ustalenia, jakie znaki rozpoznawcze zostały nadane danemu egzemplarzowi statku powietrznego). Zbiór dokumentów natomiast zawiera dokumenty wymagane przy wpisywaniu statku powietrznego do rejestru, zmianie danych rejestrowych, wykreśleniu statku powietrznego z rejestru oraz:

- 1) Jednolity Dokument Administracyjny (SAD), o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 września 2016 r. w sprawie zgłoszeń celnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2262) – dla statków powietrznych sprowadzanych spoza Unii Europejskiej;
- 2) umowę, o której mowa w art. 41 ust. 1 ustawy.

Przepis § 3 i 5 projektowanego rozporządzenia określają tryb składania wniosków o wpis do rejestru statków powietrznych oraz zgłaszania zmian danych rejestrowych.

Rozporządzenie określa również wzór świadectwa rejestracji statku powietrznego (załącznik do rozporządzenia).

W rozdziale 3 rozporządzenia szczegółowo określono znaki rozpoznawcze oraz inne znaki i napisy na statkach powietrznych. Zawarte w projektowanym rozporządzeniu § 6-19 dotyczące rozmieszczenia znaków rozpoznawczych na statkach powietrznych są zgodne z normami zawartymi w Załączniku 7 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym – Wydanie 6 - rozdział 4 „Rozmieszczenie znaków przynależności państwowej, wspólnych i rejestracyjnych”.

W rozdziale 4 przedmiotowego rozporządzenia uregulowano wykaz znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru. Ten wykaz prowadzony jest w formie elektronicznej. Wykaz ma na celu ewidencjonowanie nadawanych znaków rozpoznawczych poszczególnym podmiotom.

IV. Przewidywane skutki finansowe wejścia w życie rozporządzenia

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.) projektodawca nie przewiduje, aby projektowane zmiany miały wpływ na sektor finansów publicznych.

V. Przedstawienie projektu właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnych przepisów

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, o których mowa w § 27 ust. 4 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

VI. Oświadczenie organu wnioskującego, co do zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

VII. Ocena organu wnioskującego do opracowania projektu rozporządzenia, czy projekt ten podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych

Regulacje zawarte w projektowanym rozporządzeniu nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), zatem nie podlega ono notyfikacji.

VIII. Wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców

Z uwagi na fakt, że projektowana regulacja w dużym zakresie stanowi powielenie dotychczas obowiązującej, a nowe przepisy rozdziału 4 nie nakładają obowiązków na podmioty lotnicze tylko na Prezesa Urzędu nie będzie ona miała wpływu na działalność przedsiębiorców, w tym mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

IX. Udostępnienie w Biuletynie Informacji Publicznej

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie rejestru cywilnych statków powietrznych, znaków i napisów umieszczanych na statkach powietrznych oraz wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków powietrznych Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Infrastruktury Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Mikołaj Wild - Sekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Magdalena Porzycka, Naczelnik w Departamencie Lotnictwa Ministerstwa Infrastruktury; tel. 22 630-14-47, e-mail: Magdalena.Porzycka@mi.gov.pl	Data sporządzenia 17.05.2019 r. Źródło: Art. 42 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1183, z późn. zm.) Nr w wykazie prac Ministra Infrastruktury ...

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. ...) znówelizowała art. 42 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, który stanowi delegację do wydania rozporządzenia w sprawie rejestru cywilnych statków powietrznych, znaków i napisów umieszczanych na statkach powietrznych oraz wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków powietrznych, uzupełniając przedmiotową delegację o pkt 3 w brzmieniu „sposób prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru statków, w tym dane zamieszczane w wykazie, z uwzględnieniem możliwości weryfikacji tego wykazu”.

W związku z powyższym konieczne jest wydanie nowych przepisów wykonawczych na podstawie art. 42 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Uzupełniona delegacja do wydania rozporządzenia z art. 42 powoduje konieczność uregulowania w akcie wykonawczym do ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze sposobu prowadzenia wykazu znaków rozpoznawczych wykorzystywanych do lotów przez statki powietrzne niewpisane do rejestru tych statków, a także dane zamieszczane w tym wykazie.

Brak możliwości realizacji celów projektu w sposób inny niż wydanie rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw transportu.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Na podstawie konsultacji w formie korespondencji e-mail, z innymi nadzorami lotniczymi UE ustalono, że w większości krajów członkowskich zastosowano podobne rozwiązanie ujęte w projektowanym rozporządzeniu.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Właściciele i użytkownicy statków powietrznych.		Rejestr Cywilnych Statków Powietrznych / ULC	Dotyczy bezpośrednio.
Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego	1	ULC	Dotyczy bezpośrednio.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Z chwilą skierowania projektu do uzgodnień i konsultacji publicznych, zostanie on udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Lotnictwa Cywilnego.

Informacja o udostępnieniu projektu zostanie skierowana do następujących podmiotów:

- 1) PLL „LOT” S.A.;
- 2) EuroLOT S.A.;
- 3) SPZOZ LOTNICZE POGOTOWIE RATUNKOWE;
- 4) EXIN Sp.z o.o.;
- 5) SprintAir S.A.;
- 6) SkyTaxi Sp. z o.o.;
- 7) Enter Air Sp. z o.o.;
- 8) Jet Air Sp. z o.o.;
- 9) SKY ADVENTURE Sp. z o.o.
- 10) Blue Jet Sp. z o.o.;
- 11) Fly Jet Sp. z o.o.;
- 12) IBEX U.L. Sp. z o.o.;
- 13) Hi Flyer Polska Sp. z o.o.;
- 14) AD ASTRA Executive Charter S.A.;
- 15) Small Planet Airlines Sp. z o.o.;
- 16) Aeroklub Polski;
- 17) Aeroklub Białostocki;
- 18) Aeroklub Bydgoski;
- 19) Aeroklub Częstochowski;
- 20) Aeroklub Gdański;
- 21) Aeroklub Jeleniogórski;
- 22) Aeroklub Kielecki;
- 23) Aeroklub Krakowski;
- 24) Aeroklub Lubelski;
- 25) Aeroklub Podhalański;
- 26) Aeroklub Ostrowski;
- 27) Aeroklub Podkarpacki;
- 28) Aeroklub Pomorski;
- 29) Aeroklub Poznański;
- 30) Aeroklub Warmińsko-Mazurski;
- 31) Aeroklub Włocławski;
- 32) Aeroklub Ziemi Lubuskiej;
- 33) Aeroklub Ziemi Mazowieckiej;
- 34) Centralna Szkoła Szybowcowa Aeroklubu Polskiego;
- 35) EADS PZL Warszawa Okęcie;
- 36) GB Aerocharter Sp. z o.o.;
- 37) Gwiazda PPHU;
- 38) Heli Invest Sp. z o.o.;
- 39) KTL AOPA POLAND;
- 40) Stowarzyszenie Lotnictwa Eksperymentalnego;
- 41) NORMAL-Piotr Jafernik;
- 42) Lotnicza Amatorska Federacja Rzeczypospolitej Polskiej;
- 43) PZL-Świdnik S.A.;
- 44) Sky Poland Sp. z o.o.;
- 45) Polska Agencja Żeglugi Powietrznej.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0
Źródła finansowania	Nie dotyczy.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektodawca nie przewiduje, aby projektowane regulacje miały wpływ na sektor finansów publicznych.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-				
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-				
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Nie dotyczy.										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nie dotyczy.										
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Nie dotyczy.										
Niemierzalne	Nie dotyczy.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Brak wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, a zwłaszcza mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Brak wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.											
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu												
☒ nie dotyczy												
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).						☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy						
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:						
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.						☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy						

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz: Nie dotyczy.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projekt nie będzie miał wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Nie dotyczy.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
W ciągu 14 dni od dnia ogłoszenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu nie jest konieczna.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia

w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia

Na podstawie art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188 oraz z 2019 r. poz. 1051 i ... zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje, zawartość oraz tryb sporządzania i aktualizacji przez operatora pocztowego planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia, zwanych dalej „planami”;
- 2) organy uzgadniające plany oraz zakres tych uzgodnień;
- 3) rodzaje operatorów pocztowych obowiązanych do uzgadniania zawartości planów;
- 4) rodzaje operatorów pocztowych niepodlegających obowiązkowi sporządzania planu.

§ 2. Obowiązkowi sporządzenia planu nie podlega operator pocztowy, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności pocztowej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 100 tysięcy złotych lub który wykonuje działalność pocztową wyłącznie na obszarze nieprzekraczającym granic administracyjnych jednego województwa.

§ 3. 1. Operator pocztowy sporządza plany dla obszaru wykonywania działalności pocztowej.

2. Operator pocztowy wykonujący działalność pocztową na obszarze przekraczającym granice administracyjne jednego województwa sporządza plan dla całości lub części każdego województwa, na obszarze którego wykonuje działalność, zwany dalej „planem rejonowym”.

3. Operator pocztowy, o którym mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1320 oraz z 2002 r. poz. 1571), dla którego organem organizującym i nadzorującym wykonywanie zadań na rzecz obronności państwa jest minister właściwy do spraw łączności, sporządza plan dla obszaru całego kraju, zwany dalej „planem ogólnym”, oraz plany rejonowe odrębnie dla każdego województwa, na obszarze którego wykonuje działalność.

4. Operatorzy pocztowi tworzący grupę kapitałową, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351), mogą sporządzić wspólny plan ogólny lub wspólne plany rejonowe, dla wszystkich operatorów pocztowych wchodzących w skład tej grupy, z zastrzeżeniem § 2.

§ 4. 1. Operator pocztowy sporządzający plany dokonuje:

- 1) analizy potencjalnych sytuacji szczególnego zagrożenia na obszarze, na którym wykonuje działalność pocztową;
- 2) oceny wpływu szczególnego zagrożenia na własną infrastrukturę pocztową oraz na zdolność zachowania ciągłości świadczenia usług pocztowych;
- 3) analizy potrzeb w zakresie świadczenia, zachowania ciągłości świadczenia i przywracania świadczenia usług pocztowych:
 - a) podmiotom koordynującym działania ratownicze,
 - b) podmiotom i służbom wykonującym zadania na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego,
 - c) podmiotom właściwym w sprawach zarządzania kryzysowego,
 - d) służbom ustawowo powołanym do niesienia pomocy– wskazanych w ramach uzgodnień planów przez organy, o których mowa w § 6, a także dokonuje oceny możliwości zaspokojenia tych potrzeb.

2. Analiz, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, na potrzeby sporządzenia planów rejonowych, operator pocztowy dokonuje na podstawie danych uzyskanych, po uprzednim złożeniu wniosku o ich udostępnienie, od właściwych terytorialnie wojewodów.

3. Analiz, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, na potrzeby sporządzenia planu ogólnego, operator pocztowy dokonuje

na podstawie danych uzyskanych, po uprzednim złożeniu wniosku o ich udostępnienie, od organów, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, lub wskazanych przez nie centralnych organów administracji rządowej – odpowiednio do ich kompetencji.

4. Organy, o których mowa w ust. 2–3, przekazują dane w terminie 30 dni od dnia doręczenia wniosku.

§ 5. 1. Plany zawierają:

- 1) podstawowe dane identyfikujące operatora pocztowego, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 6–8 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) stanowiska, imiona, nazwiska, adresy miejsc pracy i numery telefonów oraz adresy poczty elektronicznej osób odpowiedzialnych za sporządzenie planu wraz z określeniem zakresu ich kompetencji;
- 3) wykaz przeprowadzonych uzgodnień wraz z potwierdzeniem ich dokonania przez organy, o których mowa w § 6;
- 4) ogólną charakterystykę prowadzonej działalności pocztowej, obejmującą w szczególności opis rzeczywistego obszaru jej wykonywania, oraz wykaz obiektów infrastruktury pocztowej o znaczeniu kluczowym dla funkcjonowania operatora pocztowego i obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa, ustalonych zgodnie z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1459, 1669, 2182 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 55);
- 5) wyniki analiz i oceny, o których mowa w § 4;
- 6) procedury współpracy operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia z innymi operatorami pocztowymi, w tym z operatorami zagranicznymi, jeśli świadczy usługi pocztowe w obrocie zagranicznym;
- 7) procedury współpracy operatora pocztowego z właściwymi podmiotami i służbami wskazanymi przez organy, o których mowa w § 6, w szczególności w zakresie:
 - a) zachowania ciągłości świadczenia usług pocztowych, a w przypadku utraty tej ciągłości - sposobu jej przywrócenia, z uwzględnieniem pierwszeństwa dla właściwych podmiotów i służb oraz po dokonaniu analizy, o której mowa w § 4 ust. 1 pkt 3,
 - b) sposobów wzajemnego przekazywania informacji, alarmowania i ostrzegania, dotyczących sytuacji szczególnego zagrożenia, a także powiadamiania o konieczności podjęcia lub zaprzestania działań określonych w planie wraz z wykazem imion i nazwisk osób albo nazw podmiotów właściwych w sprawach zarządzania kryzysowego, adresów lub siedzib, numerów telefonów i innych danych kontaktowych oraz zakresem ich kompetencji;
- 8) procedury współpracy operatora pocztowego z organami uzgadniającymi plan, o których mowa w § 6, w zakresie zachowania ciągłości świadczenia usług pocztowych, a w przypadku utraty tej ciągłości sposobu jej przywrócenia;
- 9) procedury współpracy operatora pocztowego z ministrem właściwym do spraw łączności oraz Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanym dalej „Prezesem UKE”, w zakresie określonym w pkt 7 lit. b;
- 10) opis struktur organizacyjnych operatora pocztowego obowiązujących w przypadku wystąpienia sytuacji szczególnego zagrożenia wraz z wykazem imion i nazwisk osób albo nazw podmiotów właściwych w sprawach zarządzania kryzysowego, adresów lub siedzib, numerów telefonów, adresów poczty elektronicznej i innych danych kontaktowych oraz zakresem ich kompetencji;
- 11) opis wdrożonych systemów zabezpieczenia infrastruktury pocztowej przed zakłóceniami, skutkami katastrof, klęsk żywiołowych i nieuprawnionym dostępem oraz procedur działania i środków wdrażanych w sytuacji szczególnego zagrożenia dla zabezpieczenia własnej infrastruktury pocztowej operatora pocztowego;
- 12) wykaz przedsięwzięć technicznych i organizacyjnych podejmowanych w przypadku wprowadzenia ograniczeń w działalności pocztowej przewidzianych przepisami ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1897), ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1928) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 2002 r. o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1932);
- 13) sposób technicznego i organizacyjnego przygotowania oraz procedury działania w przypadku nałożenia na operatora pocztowego przez Prezesa UKE dodatkowych obowiązków, o których mowa w art. 84 ust. 1 ustawy.

2. W przypadku gdy operatorzy pocztowi tworzący grupę kapitałową, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, sporządzają wspólny plan ogólny lub wspólne plany rejonowe dla wszystkich operatorów pocztowych wchodzących w skład tej grupy, informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 4, zawiera się w danym

planie osobno dla każdego z operatorów wchodzących w skład tej grupy.

3. Plan rejonowy zawiera dodatkowo charakterystykę asortymentową i ilościową zgromadzonych przez operatora pocztowego rezerw przeznaczonych na zachowanie ciągłości świadczenia usług pocztowych oraz ich przywrócenia w sytuacji szczególnego zagrożenia.

§ 6. 1. Operator pocztowy sporządzający plan ogólny dokonuje jego uzgodnień z:

- 1) Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych – w zakresie określonym w § 5 ust. 1 pkt 7 i 8;
- 2) ministrem właściwym do spraw administracji publicznej – w zakresie zachowania ciągłości świadczenia usług pocztowych organom administracji rządowej lub samorządu terytorialnego, a w przypadku utraty tej ciągłości – jej przywrócenia;
- 3) ministrem właściwym do spraw łączności – w zakresie określonym w § 5 ust. 1 pkt 9;
- 4) Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefem Agencji Wywiadu – w zakresie określonym w § 5 ust. 1 pkt 7 i 8;
- 5) Prezesem UKE – w zakresie określonym w § 5 ust. 1 pkt 8, 9, 12 i 13.

2. Operator pocztowy sporządzający plan rejonowy dokonuje jego uzgodnień z:

- 1) ministrem właściwym do spraw łączności – w zakresie określonym w § 5 ust. 1 pkt 9;
- 2) Prezesem UKE – w zakresie określonym w § 5 ust. 1 pkt 9, 12 i 13;
- 3) właściwym wojewodą – w zakresie określonym w § 5 ust. 1 pkt 5, 7 i 8.

§ 7. Po dokonaniu uzgodnień, o których mowa w § 6, operator pocztowy zatwierdza oraz wprowadza plany do stosowania, co potwierdza podpisem osoba uprawniona do prowadzenia spraw operatora pocztowego w zakresie określonym w rozporządzeniu.

§ 8. 1. Po zatwierdzeniu planów operator pocztowy przekazuje egzemplarz każdego planu, o którym mowa w § 3 ust. 2–4, ministrowi właściwemu do spraw łączności i Prezesowi UKE.

2. Plany, o których mowa w § 3 ust. 2–4, przekazywane są w formie dokumentu elektronicznego, opatrzonego przez operatora pocztowego kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem zaufanym, zapisanego w formacie .doc(x), .odt albo pdf, z wyłączeniem elektronicznej kopii stanowiącej obraz pierwotnego dokumentu.

3. W przypadku braku możliwości przekazania planu w formie, o której mowa w ust. 2, plan przekazuje się w postaci papierowej – po jednym egzemplarzu dla każdego z organów, o których mowa w ust. 1.

4. W przypadku stwierdzenia braku kompletności planu Prezes UKE zwraca go operatorowi pocztowemu, informując o tym fakcie ministra właściwego do spraw łączności. Prezes UKE wyznacza operatorowi pocztowemu termin uzupełnienia planu.

5. Na wniosek organów uzgadniających plany operator pocztowy sporządza i przekazuje nieodpłatnie wyciąg z planu sporządzony w zakresie zagadnień podlegających uzgodnieniom.

§ 9. Plany podlegają aktualizacji w trybie określonym w § 4 i 6–8.

§ 10. Operator pocztowy, który podjął działalność pocztową po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, sporządza plan w terminie 12 miesięcy od dnia podjęcia tej działalności;

§ 11. W sprawach dotyczących sporządzania, uzgadniania, aktualizacji oraz zatwierdzania planów, o których mowa w § 3 ust. 2–4, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Plany sporządzone na podstawie przepisów dotychczasowych, z wyłączeniem planów sporządzonych przez operatorów pocztowych, o których mowa w § 2, zachowują moc do czasu sporządzenia planów na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.¹⁾

¹⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia (Dz. U. poz. 624), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 77 ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. ...).

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188, z późn. zm.). Zgodnie z brzmieniem przepisu upoważniającego, Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje, zawartość oraz tryb sporządzania i aktualizacji planów;
- 2) organy uzgadniające plany oraz zakres tych uzgodnień;
- 3) rodzaje operatorów pocztowych obowiązanych do uzgadniania zawartości planów.

Ponadto w myśl przepisu zawierającego delegację do wydania przedmiotowego rozporządzenia Rada Ministrów może również określić rodzaje działalności pocztowej lub rodzaje operatorów pocztowych niepodlegających obowiązkowi sporządzania planu.

Projektowane rozporządzenie zastępuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia (Dz. U. poz. 624), które na podstawie art. ... ustawy z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz.), dalej „ustawa”, traci moc z dniem

Konieczność wydania nowego rozporządzenia wynika ze zmiany upoważnienia ustawowego tj. art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, dokonanej w art. 63 pkt 4 lit. b ustawy. W wyniku ww. nowelizacji art. 83 ust. 4 Prawa pocztowego, Rada Ministrów została dodatkowo obowiązana do określenia w rozporządzeniu rodzajów operatorów pocztowych obowiązanych do uzgadniania zawartości planów. Ponadto, Rada Ministrów może w tym rozporządzeniu określić rodzaje działalności pocztowej lub rodzaje operatorów pocztowych niepodlegających obowiązkowi sporządzania planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia.

W § 1 projektu rozporządzania określono zakres przedmiotowy rozporządzenia.

W § 2 projektu rozporządzenia określono zakres podmiotowy zwolnienia z obowiązku sporządzania planów działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń, zwanych dalej „planami”. Określenie kręgu podmiotów objętych zwolnieniem stanowi novum w stosunku do przepisów dotychczas obowiązującego rozporządzenia wydanego na podstawie art. 83 ust. 4 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Zgodnie z § 2 zwolnieniem z obowiązku sporządzenia planu zostali objęci operatorzy pocztowi, których roczne przychody z tytułu wykonywania działalności pocztowej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 100 tysięcy złotych lub którzy wykonują działalność pocztową wyłącznie na obszarze

nieprzekraczającym granic administracyjnych jednego województwa. Powyższe rozwiązanie ma służyć nałożeniu ww. obowiązku tylko na podmioty świadczące usługi pocztowe na dużą skalę, posiadające istotne znaczenie dla rynku oraz których ciągłość działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń może mieć znaczenie dla zarządzania kryzysowego, ratownictwa, obronności i bezpieczeństwa państwa. Brak jest rzeczywistego znaczenia planów sporządzanych przez małych operatorów pocztowych np. prowadzących działalność jednoosobowo jako kurier rowerowy lub doręczyciel materiałów marketingowych lub w formie składu celnego, spółdzielni socjalnej czy jako broker pocztowy.

Przepis § 3 określa rodzaje sporządzanych planów oraz wskazuje kategorie operatorów pocztowych obowiązanych do sporządzania poszczególnych planów. Projektowane rozporządzenie przewiduje dwa rodzaje planów – rejonowy oraz ogólny. Tym samym w porównaniu do dotychczas obowiązującego rozporządzenia zlikwidowana została kategoria planów lokalnych, dotychczas sporządzanych przez najmniejszych operatorów pocztowych. Rozwiązanie to, wraz z określeniem operatorów zwolnionych z obowiązku sporządzania planów ma na celu ograniczenie zbędnych obciążeń regulacyjnych dla tych podmiotów.

Zgodnie z brzmieniem § 3 do sporządzania planu rejonowego obowiązani będą operatorzy pocztowi wykonujący działalność pocztową na obszarze przekraczającym granice administracyjne jednego województwa, przy czym będą oni sporządzać plan dla całości lub części każdego województwa, na obszarze którego wykonują działalność. Natomiast operator pocztowy, o którym mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1320, z późn. zm.), dla którego organem organizującym i nadzorującym wykonywanie zadań na rzecz obronności państwa jest minister właściwy do spraw łączności zobowiązany będzie do sporządzania planu ogólnego, obejmującego obszar całego kraju, oraz do sporządzania planów rejonowych odrębnie dla każdego województwa. Z kolei operatorzy pocztowi tworzący grupę kapitałową, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351), będą mogli sporządzać wspólny plan ogólny lub wspólne plany rejonowe, dla wszystkich operatorów wchodzących w skład tej grupy. Możliwość sporządzania wspólnego planu będzie istniała również w przypadku gdy w skład grupy kapitałowej będą wchodzić operatorzy pocztowi zwolnieni z obowiązku sporządzania planów na mocy § 2 rozporządzenia.

Przepis § 4 określa zakres przedmiotowy analiz wymaganych na potrzeby sporządzania planów oraz podmioty, które obowiązane są do przekazania w określonym terminie operatorowi pocztowemu danych niezbędnych do ich sporządzenia.

§ 5 projektu rozporządzenia wskazuje na szczegółowy zakres danych, które muszą być zawarte w planach.

Przepis § 6 reguluje kwestie związane z obowiązkiem uzgadniania planu na etapie oraz wskazuje podmioty, z którymi uzgodnienie to ma być dokonywane. Ponadto przepis wyczerpująco określa zakres dokonywanych uzgodnień dokonywanych ze wskazanymi w nim podmiotami poprzez szczegółowe odniesienie się do danych, które muszą być zawarte w planie, a które zostały sprecyzowane w § 5 projektu rozporządzenia.

Zgodnie z § 7 po dokonaniu ww. uzgodnień operator pocztowy zatwierdza oraz wprowadza plany do stosowania, co powinno zostać potwierdzone podpisem osoby uprawnionej do prowadzenia spraw operatora pocztowego w zakresie określonym w rozporządzeniu.

W § 8 określono sposób przekazania zatwierdzonego planu do ministra właściwego do spraw łączności oraz Prezesa UKE. Proponuje się aby plany przekazywane były w formie dokumentu elektronicznego, opatrzonego przez operatora pocztowego kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, zapisanym w formacie .doc(x), .odt albo pdf (z wyłączeniem elektronicznej kopii stanowiącej obraz pierwotnego dokumentu), a w przypadku braku możliwości przekazania planu w formie elektronicznej dopuszcza się możliwość przekazania planu w postaci papierowej. Ponadto przepis § 8 wskazuje, że weryfikacji kompletności planu dokonuje Prezes UKE, który w przypadku stwierdzenia uchybień w tym zakresie zwraca go operatorowi pocztowemu, informując o tym fakcie ministra właściwego do spraw łączności i wyznaczając jednocześnie operatorowi pocztowemu termin uzupełnienia planu.

W § 9 przewidziano, że plany podlegają aktualizacji w trybie określonym w § 4 i 6–8 projektowanego rozporządzenia.

§ 10–12 zawierają przepisy przejściowe. Zgodnie z § 10 operator pocztowy, który podjął działalność pocztową po dniu wejścia w życie projektowanego rozporządzenia, sporządza plan w terminie 12 miesięcy od dnia podjęcia tej działalności. Natomiast w myśl § 11 w sprawach dotyczących sporządzania, uzgadniania, aktualizacji oraz zatwierdzania planów, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie projektowanego rozporządzenia stosuje się przepisy tego rozporządzenia. Z kolei zgodnie z brzmieniem § 12 plany sporządzone na podstawie przepisów dotychczasowych, z wyłączeniem planów

sporządzonych przez operatorów pocztowych, o których mowa w § 2, zachowują moc do czasu sporządzenia planów na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 13 projektowanego rozporządzenia przewiduje, że ma ono wejść w życie po upływie 14 dni od dnia jego ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projektowane rozporządzenie nie wymaga przedstawiania organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministerstwa Infrastruktury, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006 z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Infrastruktury Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu	Data sporządzenia 08.05.2019 Źródło: Upoważnienie ustawowe Nr w wykazie prac

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W dniu ... weszła w życie ustawa z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. ...) wprowadzająca m. in. zmiany w ustawie z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2188), zwanej dalej „Prawem pocztowym”, w tym w art. 83 ust. 4 stanowiącym delegację dla Rady Ministrów do wydania aktu wykonawczego. W chwili obecnej realizację niniejszej delegacji ustawowej stanowi rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia (Dz. U. z 2014 r. poz. 624). W wyniku ww. nowelizacji art. 83 ust. 4 Prawa pocztowego, Rada Ministrów została dodatkowo obowiązana do określenia w rozporządzeniu rodzajów operatorów pocztowych obowiązanych do uzgadniania zawartości planów. Ponadto, Rada Ministrów może w tym rozporządzeniu określić rodzaje działalności pocztowej lub rodzaje operatorów pocztowych niepodlegających obowiązkowi sporządzania planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia.

W związku z powyższym, na podstawie § 32 ust. 2 w związku z § 33 ust. 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), zachodzi konieczność zastąpienia obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia nowym rozporządzeniem.

Jednocześnie należy podkreślić, że w postulatach środowiska operatorów pocztowych wskazuje się na zasadność ograniczenia obowiązku sporządzania planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia dla grupy najmniejszych operatorów pocztowych. Aktualnie bowiem każdy operator pocztowy, wpisany do rejestru operatorów pocztowych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, jest obowiązany do sporządzania i aktualizacji planu działania w sytuacji szczególnego zagrożenia. Dalsze utrzymywanie tak szerokiego zakresu podmiotowego niniejszego obowiązku nie znajduje uzasadnienia. Obowiązek ten powinien być utrzymany tylko dla podmiotów świadczących usługi na dużą skalę, mających istotne znaczenie dla rynku oraz których ciągłość działania w sytuacjach szczególnych zagrożeń może mieć znaczenie dla zarządzania kryzysowego, ratownictwa, obronności i bezpieczeństwa państwa.

Dla małych operatorów pocztowych sporządzenie planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia stanowi nadmierne obciążenie, gdyż procedura ta jest pracochłonna i długotrwała oraz wymaga ona m. in. dokonania analiz potencjalnych sytuacji szczególnego zagrożenia, oceny wpływu szczególnego zagrożenia na własną infrastrukturę pocztową oraz opisanie procedur współpracy z szeregiem organów, w tym z wojewodami, ministrem właściwym do spraw łączności oraz Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Jednocześnie z drugiej strony plany sporządzane przez małych operatorów pocztowych nie mają de facto rzeczywistego znaczenia np. dla obronności i bezpieczeństwa państwa.

Dotychczasowe przepisy delegacji ustawowej do wydania rozporządzenia dotyczącego planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia nie przewidywały możliwości zwolnienia któregośkolwiek operatora z obowiązku sporządzania takich planów. W wyniku prac nad ustawą z dnia ... o zmianie niektórych ustaw w celu

ograniczenia obciążeń regulacyjnych wprowadzono do Prawa pocztowego m. in. zmianę brzmienia delegacji do wydania projektowanego rozporządzenia, która taką możliwość przewiduje.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane rozporządzenie powtarza szereg rozwiązań przewidzianych w obowiązującym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 2014 r. w sprawie planów działań operatora pocztowego w sytuacji szczególnego zagrożenia, w odniesieniu do: rodzajów, zawartości oraz trybu sporządzania i aktualizacji przez operatora pocztowego planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia, organów uzgadniających te plany, jak również zakresu tych uzgodnień.

Ponadto, w związku ze zmianą brzmienia art. 83 ust. 4 Prawa pocztowego stanowiącego podstawę do wydania projektowanego rozporządzenia, proponuje się wprowadzenie nowych rozwiązań mających w szczególności na celu:

- 1) likwidację „planów lokalnych”, dotychczas sporządzanych przez najmniejszych operatorów pocztowych wykonujących działalność pocztową na jednym lub kilku obszarach, które nie przekraczają granic administracyjnych powiatu, co wiąże się z ograniczeniem obciążeń regulacyjnych dla tych podmiotów;
- 2) wprowadzenie udogodnienia polegającego na możliwości sporządzania wspólnego planu ogólnego lub wspólnych planów rejonowych w sytuacji szczególnego zagrożenia przez podmioty wchodzące w skład grupy kapitałowej, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351);
- 3) zwolnienie z obowiązku sporządzenia planu działań w sytuacji szczególnego zagrożenia operatora pocztowego, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności pocztowej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 100 tys. złotych lub który wykonuje działalność pocztową wyłącznie na obszarze nieprzekraczającym granic administracyjnych jednego województwa.

Oczekiwany efekt powyższych rozwiązań, uwzględniających postulaty środowiska operatorów pocztowych, jest redukcja obciążeń administracyjnych względem najmniejszych operatorów pocztowych (w praktyce oznacza to zniesienie obowiązku sporządzania planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia dla około 60% podmiotów dotychczas obowiązanych w tym zakresie), jak również rozwój przedsiębiorczości w dziedzinie rynku usług pocztowych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Nie dotyczy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Operatorzy pocztowi	285	Rejestr operatorów pocztowych prowadzony przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej	Realizacja przepisów aktu wykonawczego do art. 83 ust. 4 Prawa pocztowego
Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej	1	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej jest organem regulacyjnym w dziedzinie rynku usług pocztowych. Zgodnie z projektowanym rozporządzeniem będzie on organem właściwym w sprawach dotyczących: - współpracy z operatorami pocztowymi w zakresie

			zachowania ciągłości świadczenia usług pocztowych, a w przypadku utraty tej ciągłości sposobu jej przywrócenia, - współpracy z operatorami pocztowymi w zakresie wzajemnego przekazywania informacji, alarmowania i ostrzegania w przypadkach sytuacji szczególnego zagrożenia, a także powiadamiania o konieczności podjęcia lub zaprzestania działań określonych w planie działań w sytuacji szczególnego zagrożenia, - uzgadniania planu ogólnego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu - uzgadniania planu rejonowego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu
Minister Obrony Narodowej	1	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Uzgadnianie planu ogólnego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu
Minister właściwy do spraw wewnętrznych	1	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Uzgadnianie planu ogólnego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu
Minister właściwy do spraw administracji publicznej	1	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Uzgadnianie planu ogólnego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu
Minister właściwy do spraw łączności	1	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Uzgadnianie planu ogólnego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu oraz uzgadnianie planu rejonowego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu
Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	1	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Uzgadnianie planu ogólnego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu
Szef Agencji Wywiadu	1	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Uzgadnianie planu ogólnego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie

			wskazany w projektowanym rozporządzeniu
Wojewodowie	16	Prawo pocztowe, projektowane rozporządzenie	Uzgodnianie planu rejonowego sporządzonego przez operatora pocztowego, w zakresie wskazanym w projektowanym rozporządzeniu

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

[illegible]

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i	Projektowane rozporządzenie przewiduje:						

	średnich przedsiębiorstw	- zwolnienie z obowiązku sporządzania planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia operatorów pocztowych, których roczne przychody z tytułu wykonywania działalności pocztowej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 100 tysięcy złotych lub którzy wykonują działalność pocztową wyłącznie na obszarze nieprzekraczających granic administracyjnych jednego województwa, - likwidację „planów lokalnych”, dotychczas sporządzanych przez najmniejszych operatorów pocztowych wykonujących działalność pocztową na jednym lub kilku obszarach, które nie przekraczają granic administracyjnych powiatu.
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Przewidziane w projektowanej ustawie zwolnienia z obowiązku sporządzania planów działań w sytuacji szczególnego zagrożenia będą miały wpływ na funkcjonowanie spółdzielni socjalnych wykonujących działalność w dziedzinie usług pocztowych, których członkami są m. in. osoby zagrożone wykluczeniem społecznym, w tym osoby niepełnosprawne.
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...		☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: ...
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz: Istotą projektu jest ograniczenie obowiązków publicznoprawnych przedsiębiorców będących operatorami pocztowymi.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Brak.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: ...	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
W ramach projektowanego rozporządzenia proponuje się, aby akt ten wszedł w życie po upływie 14 dni od dnia jego ogłoszenia.		

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Nie dotyczy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

Warszawa, 10 lipca 2019 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.350.2019 / 18/dl, bc

dot.: RM-10-114-19 z 08.07.2019 r.

Pan Tomasz Szczegielniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Przepis art. 28 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. W projektowanym art. 13 w ust. 2 pkt 2 tej ustawy zwiększono liczbę okoliczności, w której przewiduje się możliwość przeniesienia przez organ – który udzielił zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub licencji, w tym licencji wspólnotowej na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego – uprawnień z wynikających z zezwolenia lub z licencji.

Projekt przewiduje możliwość przeniesienia uprawnień w razie:

- połączenia, podziału lub przekształcenia (zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych);
- nabycia przedsiębiorstwa (o którym mowa w art. 45b ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej i innych ułatwieniach związanych z sukcesją przedsiębiorstw); albo
- sprzedaży przedsiębiorstwa (zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe).

Zarówno w obecnie obowiązującej ustawie, jak i w wersji projektu poprzednio opiniowanej przez MSZ na etapie KRM, przewiduje się obowiązek spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, wymagań określonych w art. 5 ust. 2 ustawy o transporcie drogowym lub spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z licencji, wymagań odpowiednio określonych w art. 5a lub art. 5c ust. 1 lub 2 ustawy o transporcie drogowym. Zachowanie tego warunku pozwoliło na zachowanie zgodności z prawem UE.

Przepisy art. 5 ust. 2 oraz art. 5a ustawy o transporcie drogowym odwołują się bowiem do zasad określonych w prawie unijnym, tj. w:

- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającym wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego;
- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1072/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącym wspólnych zasad dostępu do rynku międzynarodowych przewozów drogowych; oraz
- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1073/2009 z dnia 21 października 2009 r. w sprawie wspólnych zasad dostępu do międzynarodowego rynku usług autokarowych i autobusowych.

Usunięcie warunku spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z zezwolenia lub licencji wymagań przewidzianych odpowiednio w art. 5 ust. 2 i art. 5a ustawy o transporcie drogowym, w wersji projektu przedstawionej na Radę Ministrów powoduje, że zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego albo licencję wspólnotową na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego mogą otrzymać osoby niespełniające warunków określonych w ww. rozporządzeniach unijnych, zwłaszcza w art. 3 rozporządzenia 1071/2009, art. 4 rozporządzenia 1072/2009 oraz art. 3 rozporządzenia 1073/2009.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia 1071/2009 przedsiębiorcy wykonujący zawód przewoźnika drogowego muszą spełniać następujące wymogi:

- a) posiadać rzeczywistą i stałą siedzibę w jednym z państw członkowskich;
- b) cieszyć się dobrą reputacją;
- c) posiadać odpowiednią zdolność finansową; oraz
- d) posiadać wymagane kompetencje zawodowe.

Szczegółowe warunki spełnienia powyższych wymagań zostały określone w rozdziale drugim rozporządzenia 1071/2009 (art. 5 – 8).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia 1072/2009, licencja wspólnotowa wydawana jest przez państwo członkowskie, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, każdemu przewoźnikowi wykonującemu zarobkowo drogowy przewóz rzeczy, który to przewoźnik:

- a) ma siedzibę w tym państwie członkowskim zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym oraz krajowymi przepisami tego państwa członkowskiego; oraz
- b) jest uprawniony w państwie członkowskim siedziby przewoźnika do wykonywania międzynarodowego przewozu drogowego rzeczy zgodnie z przepisami wspólnotowymi oraz krajowymi przepisami tego państwa członkowskiego dotyczącymi dostępu do zawodu drogowego przewoźnika rzeczy.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia 1072/2009, jeżeli warunki określone w art. 4 ust. 1 lub te, o których mowa w art. 5 ust. 1 tego rozporządzenia, nie są spełnione, właściwe organy państwa członkowskiego siedziby przewoźnika odrzucają wniosek o wydanie lub

odnowienie licencji wspólnotowej lub wydanie świadectwa kierowcy w formie uzasadnionej decyzji.

Zbliżone do powyższych wymagania przewiduje art. 3 rozporządzenia 1073/2009. Zgodnie z jego art. 4 ust. 6 w przypadkach, gdy warunki, o których mowa w art. 3 ust. 1, nie są spełnione, właściwe organy państwa członkowskiego siedziby odmawiają wydania lub odnowienia licencji wspólnotowej, lub ją cofają, w drodze decyzji zawierającej uzasadnienie.

Aby zapewnić zgodność projektu z rozporządzeniami 1071/2009, 1072/2009 i 1073/2009, proponuję przywrócenie poprzedniego brzmienia przepisu, które gwarantowało, że przedsiębiorca przejmujący uprawnienia wynikające z zezwolenia lub licencji, spełnia odpowiednie wymagania wynikające z prawa UE.

Projekt ustawy, z zastrzeżeniem uwagi zgłoszonej w niniejszej opinii, nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Piotr Wawrzyk
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pani Jadwiga Emilewicz
Minister Przedsiębiorczości i Technologii